PUMNALUL VISELOR

Cartea a unsprezecea a seriei ROATA TIMPULUI

Robert Jordan

PUMNALUL VISELOR

Robert Jordan

Cartea a unsprezecea din seria ROATA TIMPULUI

Traducere din limba engleză:

Cristina-Mihaela Tripon prin LINGUA CONNEXION

Cuprins

PROLOG Tăciuni aprinşi ce cad pe iarba uscată.....5
CAPITOLUL 1 Când va suna gongul.....64
CAPITOLUL 2.....76
Atingerea Celui Întunecat.....76
CAPITOLUL 3.....91
La grădini.....91
CAPITOLUL 4.....97
Un târg.....97
CAPITOLUL 5.....107
Ceva... ciudat.....107
CAPITOLUL 6.....118
O stinghie şi un brici.....118
CAPITOLUL 7.....129
Un medalion rece.....129
CAPITOLUL 8.....137
Ouă de dragon.....137
CAPITOLUL 9.....154
O scurtătură.....154
CAPITOLUL 10.....164
Un sat în Shiota.....164
CAPITOLUL 11.....177
Un iad în Maderin.....177
CAPITOLUL 12.....195
O fabrică.....195
CAPITOLUL 13.....208
Asediul.....208
CAPITOLUL 14.....217
Veşminte ude.....217
CAPITOLUL 15.....226
O altfel de iscusinţă.....226
CAPITOLUL 16.....237
Un nou urmăritor.....237
CAPITOLUL 17.....247
Un urs din bronz.....247
CAPITOLUL 18.....261
Veşti pentru Dragon.....261
CAPITOLUL 19.....272
Jurăminte.....272
CAPITOLUL 20.....286
Cocorul auriu.....286
CAPITOLUL 21.....306
În interiorul Stâncii.....306
CAPITOLUL 22.....326
O veste care face o ancoră să plângă.....326
CAPITOLUL 23.....338
Convocarea unei întruniri.....338
CAPITOLUL 24.....356
Miere în ceai.....356
CAPITOLUL 25.....385
În slujba Elaidei.....385
CAPITOLUL 26.....399
Ca şi când lumea ar fi o negură.....399

CAPITOLUL 27.....422
O cutie simplă din lemn.....422
CAPITOLUL 28.....442
În Malden.....442
CAPITOLUL 29.....455
Ultimul nod.....455
CAPITOLUL 30.....473
Dincolo de porţi.....473
CAPITOLUL 31.....487
Casa de pe strada Luna plină.....487
CAPITOLUL 32.....502
A respecta înţelegerea.....502
CAPITOLUL 33.....515
Nouă din zece.....515
CAPITOLUL 34.....525
O ceaşcă de *kaf*.....525
CAPITOLUL 35.....531
Importanţa lui Dyelin.....531
CAPITOLUL 36.....544
Sub un stejar.....544
CAPITOLUL 37.....554
Prinţul corbilor.....554
EPILOG.....564
Nu uita vechea zicală.....564
GLOSAR.....573

În memoria lui Charles St. George Sinkler Adams (6 iulie 1976 – 13 aprilie 2005)

„Gustul dulce al izbânzii şi gustul amar al înfrângerii sunt precum un pumnal al viselor.”

Negură şi oţel, de Madoc Comadrin

PROLOG

Tăciuni aprinşi ce cad pe iarba uscată

Soarele care urca spre zenit alungea în faţa lor umbrele lui Galad şi ale celor trei tovarăşi cu armuri, pe măsură ce caii lor înaintau pe drumul care străbătea drept pădurea deasă formată din stejari, ferigi, pini şi sorg, majoritatea arătându-şi lăstarii roşii de primăvară. El încerca să îşi golească mintea, dar lucrurile mărunte continuau să dea buzna. Era o zi liniştită şi nu se auzea niciun zgomot în afară de tropotul copitelor cailor lor. Nu ciripea nicio pasăre aşezată pe vreo ramură şi nu chiţăia nicio veveriţă. Era prea linişte pentru acea perioadă a anului, ca şi când pădurea îşi ţinea respiraţia. Odinioară, aceasta fusese o rută comercială importantă, cu mult timp înainte ca Amadicia şi Tarabon să ia fiinţă; bucăţi din dalele străvechi de piatră ieşeau uneori din suprafaţa bătătorită de pământ gălbui. În afară de ei, singurul semn de viaţă era căruţa unui fermier din faţa lor, trasă de un bou. Negoţul se mutase departe, spre miazănoapte, fermele şi satele din regiune deveniseră mai răzleţe, iar legendarele mine pierdute din Aelgar rămăseseră pierdute în lanţurile muntoase întortocheate care începeau la câteva mile spre miazăzi. Norii negri care se strângeau în direcţia aceea făgăduiau ploaie după-amiază, dacă ei continuau să avanseze încet. Un şoim cu aripi roşii zbura înainte şi înapoi de-a lungul copacilor, vânând la marginea lor. Tot aşa cum vâna şi el. Dar în mijloc, nu la margine.

Conacul pe care seanchanii i-l oferiseră lui Eamon Valda se arătă privirilor lor. El trase de hăţuri, dorindu-şi să aibă un coif a cărui cureluşă s-o strângă drept scuză. În schimb, se văzu nevoit să se mulţumească a-şi prinde din nou la brâu centironul, prefăcându-se că îi stătuse strâmb. Nu avusese nicio noimă să poarte armură. Dacă dimineaţa decurgea cum nădăjduia, ar fi trebuit să îşi scoată oricum platoşa şi zalele, iar dacă decurgea prost, armura i-ar fi oferit puţin mai multă protecţie decât haina albă pe care o purta.

Odinioară cabana de la ţară a regelui Amadiciei, clădirea era o structură uriaşă cu acoperiş albastru, prevăzută cu balcoane vopsite în roşu. Un palat din lemn cu turle din acelaşi material la colţuri peste o fundaţie din piatră, aducând cu un deal jos cu povârnişuri abrupte. Acareturile, grajduri şi hambare, colibele lucrătorilor şi atelierele meşteşugarilor, toate îmbrăţişau pământul în luminişul mare care înconjura casa principală, dar acestea erau aproape la fel de frumos zugrăvite în albastru şi roşu. O mână de bărbaţi şi de femei mişunau în jurul lor – siluete minuscule de la acea depărtare –, iar copiii se jucau sub ochii bătrânilor. O imagine a normalităţii într-un loc unde nimic nu era normal. Tovarăşii lui stăteau în şei cu coifurile şi platoşele lor lustruite, privindu-l fără nicio expresie. Caii lor loveau din picioare nerăbdători, căci drumul scurt parcurs din tabără în dimineaţa aceea nu istovise animalele.

— E de-nţeles dacă te-ai răzgândit, Damodred, zise Trom după o vreme. Este o acuzaţie dură, amară ca fierea, dar...

— Nu m-am răzgândit, îl întrerupse Galad.

Luase hotărârea încă de ieri. Era recunoscător, însă. Trom îi oferise deschiderea de care avea nevoie. Ei îşi făcuseră pur şi simplu apariţia când el porni la drum călare, urmându-l fără să rostească un cuvânt. La momentul acela, cuvintele păruseră de prisos.

— Dar voi trei? Vă asumaţi un risc însoţindu-mă aici. Un risc pe care nu e nevoie să vi-l asumaţi. Indiferent cum are să decurgă ziua aceasta, vor exista semne împotriva voastră. Treaba asta mă priveşte pe mine, aşa că vă îngădui să plecaţi în treaba voastră.

Bărbatul îndesat scutură din cap:

— Legea e lege. Şi-ar fi cazul să mă folosesc de rangul meu. Cele trei noduri aurii de căpitan în formă de stea stăteau sub soarele arzând de pe pieptul mantiei lui albe. Fuseseră mai mulţi morţi la Jeramel şi nu mai puţin de trei ai seniorului căpitan. Pe vremea aceea, ei luptaseră împotriva seanchanilor, nu fuseseră aliaţii lor.

— Am făcut lucruri întunecate în slujba Luminii, zise Byar pe un ton sumbru. Avea faţa scofâlcită, iar ochii lui adânciţi în orbite îi scânteiau ca şi când ar fi fost insultat. Întunecate precum noaptea fără lună, şi probabil că voi mai face, dar unele lucruri sunt prea întunecate pentru a fi îngăduite.

Părea gata să scuipe.

— Aşa-i, bombăni tânărul Bornhald, trecându-şi mâna înmănuşată peste gură.

Galad îl văzuse întotdeauna tânăr, deşi el era cu doar câţiva ani mai bătrân decât tânărul. Dain avea ochii injectaţi; iar băuse seara trecută.

— Dacă ai făcut ceva rău, fie şi în slujba Luminii, atunci trebuie să faci ceva bun ca să aduci un echilibru.

Byar mormăi cu amărăciune. Cel mai probabil nu asta voise să spună el.

— Prea bine, zise Galad. Nu va fi învinuit niciunul care va face calentoarsă. Treaba pe care o am eu aici mă priveşte doar pe mine.

Cu toate acestea, dădu pinteni murgului său care o porni la galop mic. Fu încântat când îi văzu galopând ca să îl ajungă din urmă şi să meargă alături de el. Mantiile lor albe fluturau la spate. S-ar fi dus singur, desigur, dar prezenţa lor ar fi putut duce la arestarea şi spânzurarea lui fără nicio şovăire[1]. Nu că se aştepta să supravieţuiască. Ceea ce trebuia făcut trebuia făcut, indiferent de preţul plătit.

Copitele cailor clămpăneau zgomotos pe rampa din piatră ce urca spre conac; prin urmare, toţi cei care se aflau în curtea principală se întoarseră ca să îi privească cum treceau călare: cincizeci de Copii în platoşe şi zale strălucitoare şi purtând coifuri conice, majoritatea pe cal, stânjeniţi, şi grăjdari supuşi în haine negre amadiciane care ţineau animalele pentru restul. Balcoanele interioare erau goale, exceptând câţiva servitori care păreau să privească în vreme ce se prefăceau a mătura. Şase inchizitori, bărbaţi masivi care aveau pe mantii toiagul ciobănesc stacojiu în spatele soarelui strălucitor, stăteau în jurul lui Rhadam Asunawa ca nişte străjeri, departe de ceilalţi. Mâna Luminii stătea întotdeauna separat faţă de restul Copiilor, o alegere cu care aceştia erau de acord. Căruntul Asunawa, a cărui faţă îndurerată îl făcea pe Byar să pară îmbujorat, era singurul dintre Copiii de faţă care nu purta armură, iar pe

[1] În textul original fraza este: „yet their presence might keep him from being arrested and hanged out of hand”. Ceea ce în-seamnă că prezenţa celorlalţi ar evita arestarea şi spânzurarea lui fără judecată. (n.red.)

mantia lui albă ca zăpada se afla doar toiagul roşu-aprins, un alt mod de a ieşi în evidenţă. Dar, în afară de a nota cine era prezent, Galad avea ochi doar pentru un singur bărbat din curte. Asunawa ar fi putut fi implicat – acest aspect nu era limpede cu toate acestea, doar seniorul căpitan comandant îl putea trage la răspundere pe Marele Inchizitor.

Eamon Valda nu era un bărbat masiv, dar faţa lui întunecată şi aspră avea expresia cuiva care aştepta supunerea cuvenită. Cel puţin asta aştepta el. Încălţat în cizme şi stând cu picioarele depărtate şi cu capul sus, emanând autoritate prin toţi porii, el purta tunica alb-aurie a seniorului căpitan peste platoşele lui poleite, o manta cu broderii mai bogate decât purtase vreodată Pedron Niall. Mantia lui albă, cu soarele strălucitor mare pe o parte şi pe cealaltă a pieptului, cusut cu fire de aur, era tot din mătase. La fel şi haina albă, cu broderii aurii. Coiful pe care îl ţinea la subraţ era poleit şi lucrat cu sori strălucitori pe frunte, iar inelul masiv din aur de pe mâna stângă, purtat peste mănuşa cu întăritură din oţel, avea un safir galben mare, sculptat precum razele soarelui. Era un alt semn de favoare primit de la seanchani.

Valda se încruntă uşor când Galad şi tovarăşii lui descălecară şi salutară, cu braţul peste piept. Grăjdarii slugarnici veniră în fugă ca să preia hăţurile.

— De ce nu te afli în drum spre Nassad, Trom? În cuvintele lui Valda se simţea dezaprobarea. Ceilalţi seniori căpitani se vor fi aflat la jumătate de drum deja.

El însuşi întârzia întotdeauna la întâlnirile cu seanchanii, poate pentru a arăta că mai exista o fărâmă de independenţă în ceea ce îi privea pe Copii – era o surpriză să îl găseşti deja pregătit de plecare; întâlnirea aceasta trebuie să fie foarte importantă –, însă mereu se asigura că ceilalţi ofiţeri de rang superior soseau la timp, chiar dacă asta necesita să se aştearnă la drum înainte de ivitul zorilor. Aparent, cel mai bine era să nu pună la încercare răbdarea noilor lor stăpâni. Neîncrederea seanchanilor in Copii era întotdeauna mare.

Trom nu afişă vreo urmă de nesiguranţă care ar fi fost de aşteptat din partea unui bărbat care deţinea doar de o lună rangul actual.

— O chestiune urgentă, seniore căpitan comandant, zise el cu blândeţe, făcând o plecăciune foarte precisă, nici prea adâncă, nici mai sus decât o cerea protocolul. Un Copil din subordinea mea îl acuză pe un altul dintre Copii că a abuzat o rudă a lui de sex feminin şi cere dreptul la Judecata sub Lumină, pe care, prin lege, trebuie să i-l acordaţi sau să i-l negaţi.

— Este o cerinţă ciudată, fiule, zise Asunawa, înclinându-şi nedumerit capul într-o parte, deasupra mâinilor împreunate, înainte ca Valda să apuce să vorbească.

Până şi vocea Marelui Inchizitor era tristă; părea să îl afecteze ignoranţa lui Trom. Ochii lui semănau cu nişte cărbuni negri şi fierbinţi într-un mangal.

— De obicei, pârâtul este cel care cere ca judecata să fie lăsată în seama săbiilor şi cred că, de obicei, asta se întâmplă atunci când ştie că dovezile l-ar putea condamna. Oricum, Judecata sub Lumină nu a mai fost invocată de aproape patru sute de ani. Spune-mi numele pârâtului şi-am să mă ocup eu de problemă în tăcere. Tonul deveni rece ca o peşteră întunecată în timpul iernii, cu toate că ochii lui erau în continuare aprinşi. Ne aflăm printre străini şi nu le putem îngădui să afle că unul dintre Copii este în stare de aşa ceva.

— Cerinţa mi-a fost adresată mie, Asunawa! izbucni Valda. În privirea lui urâtă se citea parcă o ură făţişă. Poate era doar neplăcerea pentru că intervenise celălalt bărbat. Azvârlindu-şi o parte a mantiei peste umăr ca să-şi lase la

vedere teaca sabiei încreţită de inele, el îşi odihni mâna pe mânerul lung şi îşi îndreptă spatele. Mereu dispus să fie teatral, Valda ridică tonul vocii, astfel încât probabil că şi oamenii din interior îl auziră şi mai degrabă declamă decât vorbi simplu:

— Eu cred că multe dintre obiceiurile noastre vechi ar trebui reluate şi că legea este mai presus de orice. Întotdeauna va fi mai presus, aşa cum stă scris din vechime. Lumina face dreptate pentru că Lumina este dreptate. Trom, spune-i omului tău că poate lansa o provocare şi îl poate înfrunta pe cel pe care îl acuză într-o luptă cu sabia. Dacă acela va încerca să refuze, declar că şi-a recunoscut vina şi voi porunci să fie spânzurat pe loc, iar bunurile şi rangul lui vor fi acordate acuzatorului său, aşa cum zice legea. Astfel am grăit.

Trom făcu din nou o plecăciune formală.

— Tocmai l-aţi informat, seniore căpitan comandant.

Damodred? Galad simţi un fior rece. Nu un fior al fricii, ci al deşertăciunii. Atunci când, la beţie, Dain lăsă să-i scape aceste zvonuri derutante care îi ajunseseră la urechi, atunci când Byar confirmă fără tragere de inimă că erau mai mult decât nişte zvonuri, Galad fu cuprins de furie, un foc mistuitor care aproape că îl făcu să îşi piardă minţile. Fusese sigur că avea să-i explodeze capul dacă nu i-ar fi crăpat inima mai întâi. Acum era ca un sloi de gheaţă, secat de orice trăire. Făcu şi el o plecăciune formală. Multe din câte avea de spus erau stabilite de lege; cu toate acestea, el îşi alese cu grijă ce mai avea de spus, astfel încât să poată şterge cât mai mult din ruşinea care întina o amintire dragă.

— Eamon Valda, Copil al Luminii, te chem la Judecată sub Lumină pentru un atac violent la persoana Morgasei Trakand, Regina Andorului, şi pentru uciderea ei.

Nimeni nu putuse confirma faptul că femeia pe care el o considera mamă era moartă; cu toate acestea, aşa trebuie să fi fost. O duzină de oameni erau siguri că ea dispăruse din Fortăreaţa Luminii înainte ca aceasta să cadă în mâinile seanchanilor şi, după cum mărturiseau mulţi, ea nu fusese liberă să plece din proprie voinţă.

Valda nu afişă nicio expresie de uluire la auzul acestei acuze. Zâmbetul lui ar fi putut fi menit să arate regretul faţă de sminteala lui Galad de a lansa o asemenea acuză, deşi se citea şi dispreţul. El îşi deschise gura, dar Asunawa interveni din nou:

— Este ridicol, zise el pe un ton mai degrabă întristat decât furios. Luaţi-l pe neghiob şi vom afla noi ce complotează iscoadele Celui Întunecat ca să discrediteze Copiii din rândul cărora face şi el parte.

La un semn al lui, doi dintre inchizitorii mătăhăloşi făcură un pas spre Galad, unul cu un rânjet nemilos, celălalt cu o faţă inexpresivă, ca un lucrător pregătit să îşi facă treaba.

Făcură doar un pas, însă. Un hârşâit slab străbătu curtea când Copiii îşi traseră săbiile din teci. Cel puţin o duzină de bărbaţi şi le scoaseră de tot, ţinând tăişurile pe lângă corp.

Grăjdarii amadiciani se făcură mici, încercând să devină invizibili. Dacă ar fi avut curaj, cu siguranţă ar fi luat-o la fugă. Asunawa privi în jurul lui, cu sprâncenele groase arcuite a uluire, strângând mantia în pumni. În mod ciudat, chiar şi Valda păru surprins o clipă. Cu siguranţă că nu se aşteptase ca acei

Copii să îngăduie o arestare după declaraţia lui. Dacă era aşa, el îşi reveni repede în fire.

— Vezi, Asunawa, zise el pe un ton aproape vesel, Copiii îmi ascultă poruncile şi respectă legea, nu mofturile unui inchizitor. Îşi întinse coiful în lateral ca să i-l ia cineva. Neg acuza scandaloasă pe care mi-o aduci, tinere Galad, şi te învinuiesc pentru această minciună sfruntată. Căci este o minciună sau, în cel mai bun caz, acceptarea unui zvon răuvoitor stârnit de iscoadele Celui Întunecat sau de alţii care doresc răul Copiilor. Oricum ar fi, m-ai defăimat în cel mai josnic mod, aşadar îţi accept provocarea la Judecată sub Lumină, când te voi ucide.

Acest lucru nu prea se potrivea cu ritualul, însă el negase acuzaţia şi acceptase provocarea; era de-ajuns.

Dându-şi seama că îşi ţinea în continuare coiful în mâna întinsă, Valda se încruntă la unul dintre Copiii descălecaţi, un saldaean zvelt numit Kashgar, până când bărbatul făcu un pas în faţă ca să îl scape de el. Kashgar era doar un sublocotenent cu o înfăţişare aproape băieţească în ciuda nasului mare coroiat şi a mustăţii groase ce semăna cu nişte coarne inverse, însă el se mişcă cu o reticenţă făţişă, iar vocea lui Valda deveni mai întunecată şi mai acră în timp ce vorbea mai departe, desfăcându-şi centironul şi întinzându-l şi pe acela.

— Ai grijă cu ea, Kashgar. Este o sabie încrustată cu un bâtlan.

Desfăcându-şi mantia de mătase, el o lăsă să cadă pe dalele din piatră, urmată de tunică, apoi el îşi duse mâinile la cataramele armurii. Părea că nu era dornic să vadă dacă ceilalţi vor fi reticenţi în a-l ajuta. Expresia de pe faţa lui era în-deajuns de calmă, însă privirea sa furioasă făgăduia răzbunare nu numai faţă de Galad.

— Sora ta doreşte să devină aes sedai, înţeleg asta, Damodred. Poate că înţeleg exact de unde vine asta. A existat o vreme când aş fi regretat moartea ta, dar nu azi. S-ar putea să îţi trimit capul la Turnul Alb ca vrăjitoarele să vadă roadele uneltirii lor.

Cu o umbră de îngrijorare pe faţă, Dain luă mantia şi centironul lui Galad, apoi rămase locului, mişcându-şi picioarele ca şi când nu era sigur că făcea ceea ce trebuia. Ei bine, i se oferise o ocazie, dar acum era prea târziu ca să se mai răzgândească. Byar îşi puse mâna înmănuşată pe umărul lui Galad şi se aplecă, venind mai aproape.

— Îi place să ţintească spre braţe şi spre picioare, îi zise el încet, aruncând priviri peste umăr la Valda.

După privirea lui duşmănoasă, cei doi aveau ceva de împărţit. Desigur, privirea aceea încruntată era foarte puţin diferită de privirea lui obişnuită.

— Îi place să îl facă să sângereze pe adversarul său până când acesta nu mai poate face un pas sau nu îşi mai poate ridica sabia, înainte să dea lovitura de graţie. E mai rapid decât o viperă, dar va lovi cel mai adesea în partea stângă şi se va aştepta la acelaşi lucru de la tine.

Galad încuviinţă din cap. Multor bărbaţi dreptaci le era mai uşor să lovească astfel, dar părea o slăbiciune ciudată la un maestru al sabiei. Gareth Bryne şi Henre Haslin îl obligaseră să exerseze schimbarea mâinii pe care o ţinea pe mâner, astfel încât el să nu se încurce. De asemenea, era ciudat că Valda voia să prelungească o luptă. El însuşi fusese învăţat să pună capăt lucrurilor cât mai repede şi mai curat posibil.

— Îţi mulţumesc, zise el, iar bărbatul cu obraji scofâlciţi făcu o grimasă mohorâtă.

Byar era departe de a fi un om plăcut, iar el însuşi nu părea să placă pe cineva în afară de tânărul Bornhald. Dintre cei trei, prezenţa lui era cea mai mare surpriză, dar el era acolo, iar acest lucru era în favoarea lui.

Stând în mijlocul curţii în haina lui albă cusută cu fire aurii şi cu pumnii proptiţi în şolduri, Valda descrise un mic cerc.

— Toată lumea să se retragă spre pereţi, porunci el cu voce tare.

Copitele cailor răsunară pe pavaj când Copiii şi grăjdarii se supuseră. Asunawa şi inchizitorii lui apucară hăţurile animalelor lor, Marele Inchizitor afişând o expresie furioasă.

— Lăsaţi mijlocul curţii liber. Tânărul Damodred şi cu mine ne vom întâlni aici...

— Iertare, seniore căpitan comandant, zise Trom, făcând o plecăciune uşoară, dar dacă participaţi la judecată, nu puteţi fi judecător. În afară de Marele Inchizitor, cui, prin lege, nu îi este îngăduit să se amestece? Eu deţin rangul cel mai mare; aşadar, cu permisiunea dumneavoastră...

Valda îi aruncă o privire duşmănoasă, apoi se îndreptă cu paşi mari şi se postă lângă Kashgar, cu braţele încrucişate pe piept. Bătea ostentativ din picior, nerăbdător să înceapă lupta.

Galad oftă. Dacă ziua avea să decurgă în defavoarea lui, aşa cum părea aproape sigur, prietenul lui urma să îl aibă drept duşman pe cel mai puternic bărbat dintre Copii. Cel mai probabil, Trom şi l-ar fi făcut duşman în cele din urmă, dar cu atât mai mult acum.

— Stai cu ochii pe ei, îi spuse el lui Bornhald, arătând cu capul spre grupul de inchizitori călare de lângă poartă.

Subalternii lui Asunawa îl înconjurau în continuare ca nişte străjeri, fiecare bărbat ţinându-şi mâna pe mânerul sabiei.

— De ce? Nici măcar Asunawa nu poate interveni acum.

Ar fi împotriva legii.

Îi fu foarte greu să nu ofteze din nou. Tânărul Dain fusese Copil de mult mai multă vreme decât el, iar tatăl lui slujise toată viaţa lui, însă bărbatul părea să ştie mai puţine lucruri despre Copii decât învăţase el.

— Tu stai cu ochii pe ei.

Trom stătea în mijlocul curţii cu sabia ridicată deasupra capului, cu tăişul paralel cu solul, şi, spre deosebire de Valda, rosti cuvintele întocmai cum erau scrise:

— Pe Lumină, ne-am adunat aici ca să fim martori la Judecata sub Lumină, un drept sfânt al oricărui Copil al Luminii. Lumina luminează adevărul, iar aici Lumina va lumina dreptatea. Niciun om nu are dreptul să vorbească în afară de acela care este îndreptăţit, iar acela care va interveni va fi răpus pe loc. Aici, dreptatea va fi găsită în numele Luminii de acela care îşi dăruieşte viaţa sub Lumină, de forţa braţului său şi de voinţa Luminii. Cei ce se vor duela se vor întâlni neînarmaţi în locul unde stau eu, continuă el, coborându-şi sabia în lateral, şi vor vorbi în particular, să audă doar ei ce-şi spun. Fie ca Lumina să îi ajute să găsească cuvinte care să pună capăt acestei vărsări de sânge, căci dacă nu le vor găsi, unul dintre Copii trebuie să moară azi, iar numele lui va fi şters din pergamentele noastre şi va fi declarată afurisenia în amintirea lui. În numele Luminii, aşa să fie!

În vreme ce Trom se îndrepta cu paşi hotărâţi spre marginea curţii, Valda se mişcă spre centru cu un mers de genul „pisica traversează curtea”, adică leneş şi arogant. Ştia că nu existau cuvinte care să împiedice vărsarea de sânge. Pentru el, lupta începuse deja. Galad se duse pur şi simplu în întâmpinarea lui. Era cu aproape un cap mai înalt decât Valda, dar celălalt bărbat se ţinea de parcă el era cel mai mare şi mai încrezător în izbândă.

De astă dată, zâmbetul lui exprima dispreţul.

— N-ai nimic de spus, băiete? Nu-i de mirare, având în vedere faptul că un maestru al sabiei urmează să-ţi reteze capul peste un minut. Însă aş vrea să pricepi un lucru înainte să te omor. Muieruşca era sănătoasă ultima oară când am văzut-o, iar dacă-i moartă acum, îmi va părea rău de asta.

Zâmbetul acela se adânci, exprimând atât amuzament, cât şi dispreţ.

— A fost cel mai bun călărit de care am avut parte şi nădăjduiesc s-o călăresc din nou într-o bună zi.

O furie orbitoare îl inundă pe Galad, însă, cu un mic efort, el reuşi să îi întoarcă spatele lui Valda şi să se îndepărteze, canalizându-şi deja furia într-o văpaie imaginară, aşa cum îl învăţaseră cei doi învăţători ai lui. Un bărbat care lupta copleşit de furie murea din cauza ei. Până când ajunse la tânărul Bornhald, atinsese deja ceea ce Gareth şi Henre numiseră „un tot”. Plutind ca într-un gol, el îşi scoase sabia din teaca pe care i-o întinse Bornhald, iar tăişul său uşor curbat deveni o parte din el.

— Ce ţi-a spus? întrebă Dain. Pentru o clipă, expresia de pe faţa ta a fost ucigătoare.

Byar îl apucă de braţ pe Dain.

— Nu-i distrage atenţia, bombăni el.

Galad nu era distras. Auzea limpede fiecare scârţâit al şeii din piele, fiecare clămpănit de copită pe dalele din piatră.

Auzea muştele bâzâind aflate la o distanţă de trei metri de parcă acestea ar fi fost lângă urechea sa. Lui mai că i se părea că vede mişcarea aripilor lor. Era una cu muştele, cu curtea, cu cei doi bărbaţi. Toţi făceau parte din el, iar el nu se putea lăsa distras de el însuşi.

Valda aşteptă până când el se întoarse înainte să îşi scoată sabia în partea cealaltă a curţii, printr-o mişcare scânteietoare, sabia devenind neclară în timp ce se învârtea în mâna lui stângă, sărind în mâna lui dreaptă pentru a descrie o altă roată neclară în aer, înainte să rămână dreaptă şi neclintită în ambele lui mâini. Privea drept în faţă, adoptând încă o dată stilul de mers „pisica traversează curtea”.

Ridicându-şi sabia, Galad merse în întâmpinarea lui, adoptând fără a gândi un stil de mers influenţat poate de starea lui de spirit. I se spunea „gol” şi numai un ochi antrenat ştia că el nu păşea pur şi simplu. Numai un ochi antrenat vedea că el era într-un echilibru perfect la fiecare pas. Valda nu câştigase sabia acea încrustată cu un bâtlan pe degeaba. Cinci maeştri ai sabiei i-au judecat abilităţile şi au votat în unanimitate să îi ofere acest titlu. Votul trebuia să fie întotdeauna unanim. Cealaltă cale era de a omorî un deţinător al sabiei încrustate cu un bâtlan în luptă cinstită, unu la unu. Pe-atunci, Valda fusese mai tânăr decât Galad. Nu avea importanţă. El nu se concentra la moartea lui Valda. Nu se concentra la nimic. Dar îşi dorea moartea lui Valda chiar dacă trebuia să Bage Sabia în Teacă[2],

[2] „Va veni o vreme când va trebui să îţi îndeplineşti scopul cu orice preţ. S -ar putea ca acea vreme să te prindă atacând sau apărându-te. Şi singura cale va fi să bagi sabia în teaca propriului tău trup.” (*În căutarea Cornului,* cap. 9 – „Plecări”). (n.red.)

lăsând de bunăvoie ca lama încrustată cu un bâtlan să îi pătrundă în carne, pentru a-şi atinge ţinta. El accepta faptul că s-ar putea ajunge la asta.

Valda nu îşi irosi timpul cu manevre. În clipa în care se apropie suficient de mult, folosi iute ca un fulger manevra „culesul mărului atârnător” spre grumazul lui Galad, ca şi când bărbatul intenţiona într-adevăr să îl decapiteze în primul minut. Existau câteva reacţii posibile, toate făcute dintr-un instinct dezvoltat printr-un antrenament serios, însă avertismentele lui Byar pluteau în adâncurile minţii lui, precum şi faptul că Valda îl avertizase exact de acest lucru. Îl avertizase de două ori. Fără un gând conştient, el alese o altă cale, făcând un pas în lateral şi în faţă tocmai când manevra „culesul mărului atârnător” se transformă în „mângâierea leopardului”. Valda făcu ochii mari de uimire când sabia lui trecu la câţiva centimetri de coapsa stângă a lui Galad, şi încă şi mai mari când lovitura „despicarea mătăsii” îi croi o despicătură de-a lungul antebraţului drept, însă el se lansă pe dată în „porumbelul îşi ia zborul”, atât de repede, încât Galad fu nevoit să facă câţiva paşi în spate, înainte ca lama lui să muşte adânc, abia parând atacul prin manevra „pescăruşul planează deasupra iazului”.

Dansau înainte şi înapoi folosind aceste mişcări, alunecând într-o direcţie, apoi în cealaltă pe dalele de piatră. „Şopârla din mărăcini” întâlni „Fulgerul tridentului”. „Frunza în adierea brizei” întâlni „Ţiparul printre crini”, iar „Doi iepuri ţopăind” întâlni „Colibri sărută trandafirul”. Înainte şi înapoi cu aceeaşi eleganţă a unei demonstraţii de mişcări. Galad încercă atac după atac, însă Valda era iute ca o viperă. „Dansul cocoşului de munte” îl costă o tăietură superficială pe umărul stâng, iar „Şoimul roşu vânează un porumbel” o alta pe braţul stâng, puţin mai adâncă. „Râul de lumină” ar fi putut să îi reteze braţul cu totul dacă el nu ar fi parat lovitura iute şi cu disperare prin „Ploaie în vânturi puternice”. Înainte şi înapoi, tăişurile strălucind încontinuu, umplând aerul cu sunete de metal pe metal.

El nu ar fi putut spune cât timp se luptaseră. Nu era vreme pentru asta; conta doar momentul prezent. El şi Valda semănau cu nişte bărbaţi ce se mişcau sub apă, mişcările lor fiind încetinite de curenţii mării. Broboanele de sudoare îşi făcură apariţia pe faţa lui Valda, însă el zâmbi încrezător, nepărând tulburat de tăietura de pe antebraţ, singura rană pe care o căpătase. Şi Galad simţea cum broboanele de sudoare i se rostogolesc pe faţă, făcându-l să-l usture ochii. Şi cum sângele îi şiroia pe braţ. Rănile acelea aveau să îl încetinească în cele din urmă, poate chiar o făceau, însă el încasase două pe coapsa stângă şi amândouă erau grave. Îşi simţea piciorul ud în cizmă din cauza lor, iar el şchiopăta uşor, lucru care avea să se agraveze odată cu trecerea timpului. Dacă Valda urma să moară, acest lucru trebuia să se întâmple degrabă.

Inspiră dinadins adânc pe gură o dată, apoi încă o dată şi încă o dată. Valda trebuia să creadă că era descumpănit. Îşi lansă tăişul folosind mişcarea „A trece aţa prin urechea acului”, care avea drept ţintă umărul stâng al lui Valda, dar nu pe-atât de repede pe cât ar fi trebuit. Celălalt bărbat pară cu uşurinţă lovitura cu „Rândunica îşi ia zborul”, trecând lin la „Saltul leului”. Această mişcare îi aduse o a treia tăietură în coapsă; el nu îndrăznea să fie mai iute în apărare, ci doar în atac.

Folosi din nou mişcarea „A trece aţa prin urechea acului”, ţintind spre umărul lui Valda iar şi iar, trăgând în tot acest timp aer pe gură. Doar norocul

îl ajută să nu se pricopsească cu alte răni în timpul acestor schimburi. Sau poate că Lumina strălucea într-adevăr deasupra acestui duel.

Zâmbetul lui Valda se lărgi; bărbatul îl credea la limita puterii, epuizat şi obsedat. Când Galad încercă mişcarea „A trece aţa prin urechea acului”, prea lent, pentru a cincea oară, sabia celuilalt bărbat începu „Rândunica îşi ia zborul” într-o manieră aproape de mântuială. Adunându-şi toată rapiditatea care îi mai rămăsese, Galad schimbă lovitura, iar prin mişcarea „Secerând orzul” îi făcu o tăietură lui Valda chiar sub cutia toracică.

Preţ de o clipă, păru că bărbatul nu îşi dăduse seama că fusese nimerit. Acesta făcu un pas şi iniţie ceea ce ar fi putut fi „Bolovani prăvălindu-se de pe stâncă”. Apoi, făcu ochii mari şi se împletici, scăpând sabia din mână, care aterizâ cu un zăngănit pe dalele din piatră, apoi se lăsă în genunchi. Îşi du-se mâinile la tăietura uriaşă de-a curmezişul trupului său, încercând să-şi ţină măruntaiele înăuntru, şi îşi căscă gura, fixându-şi ochii sticloşi asupra lui Galad. Indiferent ce voia să spună, pe gură îi năvăli doar sângele care i se prelinse pe bărbie. Se prăbuşi pe burtă şi rămase nemişcat.

Galad îşi scutură tăişul în mod mecanic ca să scape de sângele care îl păta, apoi se aplecă încet şi şterse ultimele picături de pe haina albă a lui Valda. Durerea, care până atunci o ignorase, se înteţi brusc. Umărul şi braţul stâng îi ardeau; coapsa parcă îi luase foc. Se îndreptă anevoie. Poate că era mai aproape de epuizare decât crezuse. Cât timp se luptaseră? El crezuse că avea să simtă satisfacţie pentru că mama lui fusese răzbunată, însă nu trăia decât o goliciune.

Moartea lui Valda nu era de-ajuns. Nimic nu putea fi de-ajuns decât revenirea la viaţă a lui Morgase Trakand.

Brusc, el deveni conştient de aplauzele ritmate, iar când îşi ridică privirea, îi văzu pe Copii, fiecare bărbat lovindu-şi cu palma umărul acoperit de armură în semn de aprobare.

Fiecare bărbat. În afară de Asunawa şi de inchizitori. Aceştia dispăruseră.

Byar dădu fuga aducând un săculeţ din piele şi depărtă cu grijă mâneca hainei lui Galad de tăieturi.

— Trebuie cusute, dar mai pot aştepta, bombăni el. Îngenunchind lângă Galad, scoase nişte suluri de bandaje din săculeţ şi începu să le înfăşoare în jurul rănilor din coapsa lui. Şi astea trebuie cusute, dar bandajele te vor împiedica să sângerezi până la moarte înainte să fii cusut.

Începură să se strângă în jurul lor şi alţii, felicitându-l, bărbaţii aflaţi pe jos în faţă, iar cei călare încă în spate. Nici-unul nu aruncă nici măcar o privire spre cadavru, în afară de Kashgar, care curăţă sabia lui Valda de haina lui pătată deja de sânge, înainte să o vâre în teacă.

— Unde-a plecat Asunawa? întrebă Galad.

— A plecat de îndată ce l-ai tăiat ultima oară pe Valda, răspunse tulburat Dain. Cred că s-a dus în tabără să-i aducă înapoi pe inchizitori.

— Seniorii căpitani, zise Galad, iar Trom dădu aprobator din cap.

— Niciunul dintre Copii nu le va îngădui inchizitorilor să te aresteze pentru cele întâmplate aici, Damodred. Decât dacă al său căpitan îi va porunci. Cred că unii dintre ei vor da această poruncă.

Bombăneli furioase se iscară, bărbaţi care negau că ar îngădui una ca asta, însă Trom îi linişti cumva, ridicându-şi mâinile.

— Ştiţi că e adevărat, zise el cu voce tare. Orice altceva ar însemna răscoală.

Aceste cuvinte aduseră o tăcere de mormânt. Nu existase niciodată o răscoală în rândul Copiilor. Era posibil ca nimic din trecut să nu fi semănat cu purtarea lor de mai devreme.

— Îţi voi scrie un ordin de eliberare din rândul Copiilor, Galad. Cineva ar putea să poruncească arestarea ta, dar va trebui să îţi dea de urmă, iar tu ai un avans bun. Lui Asunawa îi va lua o jumătate de zi să îi prindă pe ceilalţi seniori căpitani, iar aceia care îl vor urma n-au cum să se întoarcă înainte de căderea nopţii.

Galad scutură din cap furios. Trom avea dreptate, dar totul era greşit. Prea multe lucruri erau greşite.

— Vei scrie ordine de eliberare şi pentru ceilalţi bărbaţi? Ştii doar că Asunawa va găsi o cale prin care să îi acuze şi pe ei. Vei scrie ordine de eliberare pentru Copiii care nu doresc să îi ajute pe seanchani să pună stăpânire pe pământurile noastre în numele unui bărbat mort de mai bine de o mie de ani?

Câţiva taraboneri schimbară priviri, încuviinţând din cap, şi la fel făceau şi alţi bărbaţi, în rândul lor nefiind toţi amadiciani.

— Dar bărbaţii care au apărat Fortăreaţa Luminii? Are să îi scape vreun ordin de eliberare din lanţuri sau îi va face pe seanchani să nu îi mai pună să trudească precum nişte animale?

S-au auzit alte mârâieli furioase; prizonierii aceia reprezentau o coardă sensibilă pentru Copii.

Ţinându-şi braţele încrucişate pe piept, Trom îl cerceta din priviri de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Ce vei face, atunci?

— Îi voi pune pe Copii să caute pe cineva, pe oricine care luptă împotriva seanchanilor, şi să se alieze cu el. Mă voi asigura că Copiii Luminii vor lua parte la Ultima Bătălie în loc să îi ajute pe seanchani să îi vâneze pe aieli şi să ne fure pământurile.

— Pe oricine? zise un cairhienin numit Doirellin cu o voce piţigăiată.

Nimeni nu râdea niciodată pe seama vocii lui Doirellin. Deşi scund, acesta era aproape la fel de lat pe cât era de înalt, nu avea pic de grăsime pe el şi putea sparge nucile doar încleştându-şi pumnii.

— Asta ar putea însemna aes sedai.

— Dacă vrei să iei parte în Tarmon Gai’don, atunci va trebui să lupţi alături de aes sedai, zise încet Galad.

Tânărul Bornhald făcu o grimasă, arătându-şi dispreţul, şi nu fu singurul. Byar se îndreptă pe jumătate, înainte să se aplece din nou şi să-şi continue treaba. Însă nimeni nu protestă cu voce tare. Doirellin încuviinţă din cap încet, ca şi când nu s-ar fi gândit până atunci la asta.

— Nu-mi sunt dragi vrăjitoarele mai mult decât oricărui alt bărbat, zise Byar în cele din urmă, fără să îşi ridice privirea de la ce făcea. Sângele se infiltra prin bandaje chiar în timp ce el le lega. Dar Normele spun astfel: ca să lupţi împotriva corbului, s-ar putea să fii nevoit să te aliezi cu şarpele până când bătălia va lua sfârşit.

O unduire a capetelor străbătu mulţimea de bărbaţi. Corbul simboliza Umbra, dar toată lumea ştia că reprezenta şi sigiliul Imperiului Seanchan.

— Eu voi lupta alături de vrăjitoare, zise un taraboner deşirat, chiar şi alături de acei asha’mani de care tot am auzit vorbindu-se, dacă aceştia vor lupta împotriva seanchanilor.

Sau măcar în Ultima Bătălie. Şi mă voi lupta cu orice bărbat care va zice că greşesc.

Aruncă o căutătură duşmănoasă, de parcă ar fi fost gata să se lupte atunci şi acolo.

— Se pare că lucrurile se vor desfăşura precum îţi doreşti, seniore căpitan comandant, zise Trom, făcând o plecăciune mult mai adâncă decât cea adresată lui Valda. Într-o oarecare măsură, cel puţin. Nimeni nu poate şti ce aduce ceasul următor, darămite ziua de mâine?

Galad fu surprins când se auzi râzând. Încă din ziua precedentă, el fusese convins că nu avea să mai râdă vreodată.

— Asta e o glumă proastă, Trom.

— Este aşa cum stă scris în lege. Iar Valda a făcut o proclamaţie. Şi-apoi, tu ai avut curajul să spui ceea ce mulţi doar au gândit în timp ce şi-au ţinut gura, numărându-mă şi eu printre ei. Planul tău pentru Copii este mai bun decât oricare pe care l-am auzit de când Pedron Niall a murit.

— Tot o glumă proastă e.

Indiferent ce zicea legea, partea aceea fusese ignorată încă de la sfârşitul Războiului de O Sută de Ani.

— Vom vedea ce vor avea de spus Copiii în această privinţă, răspunse Trom, rânjind larg, atunci când le vei cere să ne urmeze în Tarmon Gai’don şi să lupte alături de vrăjitoare.

Bărbaţii începură să îşi lovească din nou cu palma umerii, mai tare decât o făcură pentru izbânda lui. La început, fură doar câţiva, apoi alţii li se alăturară până când fiecare bărbat, inclusiv Trom, îşi exprimă acordul. Fiecare în afară de Kashgar. Făcând o plecăciune adâncă, saldaeanul întinse cu ambele mâini teaca în care se afla sabia încrustată cu un bâtlan.

— Acum îţi aparţine, seniore căpitan comandant.

Galad oftă. El nădăjduia că aceste aiureli aveau să dispară înainte ca ei să ajungă în tabără. Reîntoarcerea acolo era o neghiobie destul de mare şi fără a mai adăuga o astfel de revendicare. Cel mai probabil vor fi traşi de pe cai şi puşi în lanţuri, dacă nu omorâţi în bătaie chiar şi fără ea. Dar trebuia să plece. Asta trebuia să facă.

Zorile începeau să se ivească în acea dimineaţă răcoroasă de primăvară, cu toate că soarele nu se arătase încă deasupra orizontului. Rodel Ituralde îşi ridică ocheanul legat cu benzi de aur ca să cerceteze satul de la poalele dealului, unde el şedea călare pe murgul lui, în inima Tarabonului. Detesta să aştepte prima geană de lumină ca să poată vedea. Fiind cu băgare de seamă ca vreo strălucire să nu se reflecte cumva în lentilă, ţinea capătul tubului lung cu degetul mare şi îl umbri cu căuşul palmei. La ora aceea, santinelele erau cel mai puţin vigilente, uşurate că întunericul, în care vrăjmaşul s-ar putea furişa mai aproape, se risipea. Cu toate acestea, de când traversase Câmpiile Almoth, el auzise poveşti despre raidurile aielilor pe teritoriul Tarabonului. Dacă ar fi fost santinelă, cu aielii prin preajmă, el ar fi fost mult mai vigilent. Era ciudat că ţara nu vuia ca un furnicar lovit cu piciorul din pricina acelor aieli. Ciudat şi, poate, de rău augur. Existau suficient de mulţi bărbaţi înarmaţi, seanchani şi taraboneri cărora le juraseră credinţă acestora, precum şi hoarde de seanchani

care construiau ferme şi chiar sate, însă ajunsese aproape prea uşor atât de departe. În ziua aceea, acea uşurinţa luă sfârşit.

În spatele lui, caii băteau nerăbdător din picioare printre copaci. Cei o sută de domani care îl însoţeau erau tăcuţi, în afară de un scârţâit ocazional al vreunei şei din piele atunci când un călăreţ se foia, însă el le simţea încordarea. Îşi dorea să fi avut de două ori mai mulţi. De cinci ori. La început, păruse un gest de bună credinţă că el însuşi va călări în fruntea unei oşti alcătuite din taraboneri. Acum nu mai era atât de convins că fusese o decizie corectă. Oricum, era prea târziu pentru reproşuri.

Aflat la jumătatea drumului dintre Elmora şi hotarul ama-dician, satul Serana se întindea într-o vale verde, între dealuri împădurite, la o distanţă de cel puţin o milă de copaci în oricare direcţie, iar un lac mic, înconjurat de păpuriş şi alimentat de două pâraie largi, se interpunea între el şi sat. Nu era locul care putea fi luat prin surprindere în toiul zilei. Fusese destul de măricel înainte să vină seanchanii, un punct de oprire pentru caravanele negustorilor în drumul lor spre răsărit, cu mai bine de o duzină de hanuri şi aproape tot atâtea străzi. Sătenii îşi vedeau deja de treburile lor, femeile ţinând coşuri pe cap în timp ce străbăteau străzile satului, altele aţâţând focul sub cazanele cu rufe din spatele caselor lor, bărbaţii îndreptându-se cu paşi hotărâţi spre locurile de muncă, oprindu-se uneori ca să schimbe câteva vorbe. Era o dimineaţă obişnuită în care copiii alergau şi se jucau deja printre trecători, învârtind roata şi aruncau cu săculeţe cu boabe de fasole. Se auzea zăngăniturile dintr-o fierărie, înăbuşite din cauza depărtării. Fumul focurilor de la micul dejun dispărea din hornuri.

Din câte putea vedea el, niciunul dintre locuitorii satului nu acorda atenţie celor trei perechi de santinele cu dungi strălucitoare vopsite pe platoşe, care îşi plimbau caii înainte şi înapoi la vreun sfert de milă depărtare. Lacul, considerabil mai mare decât satul, ascundea în mod eficient cea de-a patra latură. Se părea că santinelele erau un lucru acceptat în viaţa de zi cu zi, la fel şi tabăra seanchanilor care dublase mărimea anterioară a satului Serana.

Ituralde scutură uşor din cap. El nu ar fi pus laolaltă tabăra cu satul. Acoperişurile din Serana erau toate din ţiglă, roşii sau verzi sau albastre, dar clădirile erau din lemn; un incendiu stârnit în sat s-ar fi putut răspândi cu prea multă uşurinţă în tabără, unde corturile cu alimente, de mărimea unei case mari, le depăşeau numeric pe cele mai mici, unde dormeau oamenii şi unde grămezile mari de butoaie, poloboace şi lăzi acopereau de două ori mai mult teren decât toate corturile laolaltă. Ar fi fost imposibil să îi ţii la distanţă pe sătenii predispuşi să fure. În fiecare oraş existau câteva coţofene care şterpeleau câte ceva crezând că aveau să scape basma curată, dar şi câţiva oameni oarecum oneşti care puteau fi tentaţi de proximitate. Locaţia[3] însemna o distanţă mai mică pentru a aduce apă din lac şi o distanţă şi mai mică pentru soldaţi, care mergeau pe jos ca să bea bere sau vin în sat în zilele în care erau liberi, dar sugera prezenţa unui comandant care păstra o disciplină precară.

Disciplină precară sau nu, şi în tabără era vânzoleală. Activitatea soldaţilor făcea ca aceea a fermierilor să pară odihnitoare. Bărbaţii verificau rândurile de cai priponiţi, purtătorii de stindarde îi verificau pe soldaţii care

[3] În limba română cuvântul *locaţie* nu este un sinonim al cuvântului *loc* (cu sensul de spaţiu ocupat de cineva sau de ceva, zonă, vecinătate etc.), aşa cum greşit se foloseşte în vorbirea curentă (ex: cabana este amplasată într o *locaţie* frumoasă). (n.red.)

stăteau aşezaţi pe rânduri, sute de salahori care încărcau sau descărcau căruţe, grăjdari care înhămau caii. În fiecare zi, caravane de căruţe veneau pe drum în tabără dinspre răsărit sau dinspre apus, iar altele plecau. El admira eficienţa seanchanilor în a se asigura că soldaţii lor aveau cele de trebuinţă peste tot. Cei Juraţi Dragonului din Tarabon, bărbaţi cu cele mai acre feţe, care credeau că visul le fusese spulberat de seanchani, se arătaseră dornici să îi spună ce ştiau, ba chiar să îl însoţească. În tabăra aceea găseai de toate, de la cizme la săbii, de la săgeţi la potcoave şi ploşti cu apă, îndeajuns ca să echipezi mii de oameni din cap şi până-n picioare. Aveau să simtă pierderea.

Coborî ocheanul ca să alunge o muscă verde ce îi bâzâia pe la ureche. Alte două îi luară locul aproape imediat. Tarabonul era plin de muşte. Acestea îşi făceau apariţia întotdeauna atât de devreme aici? Acasă, abia dacă aveau să iasă din ouă până când el ajungea din nou în Arad Doman. Dacă urma să ajungă. Nu, fără gânduri negre! Atunci, când va ajunge. Altminteri, Tamsin avea să fie nemulţumită şi arareori era înţelept să îi aduci nemulţumire prea mult timp.

Majoritatea bărbaţilor de acolo erau muncitori tocmiţi, nu soldaţi, şi doar vreo sută şi ceva erau seanchani. Cu toate acestea, o companie alcătuită din trei sute de taraboneri în armură cu dungi pătrunsese călare în tabără cu o zi înainte la amiază, dublând numărul lor şi obligându-l pe el să îşi schimbe planurile. O altă formaţiune de taraboneri, la fel de numeroasă, intrase în tabără la apusul soarelui, la timp ca să mănânce şi să doarmă unde îşi puteau întinde păturile. Lumânările şi lămpile cu ulei erau un lux pentru soldaţi. În tabără mai exista şi una dintre femeile alea ce purtau lesă, o damane. El şi-ar fi dorit să fi putut aştepta până când aceasta pleca – aceştia trebuie că o duceau undeva; ce trebuinţă ai avea de o damane într-o tabără cu provizii? Însă aceea era ziua stabilită, iar el nu îşi putea îngădui să le dea tarabonerilor motiv ca să susţină că el şovăia. Unii ar fi profitat de orice motiv ca să meargă în drumul lor. El ştia că aceştia n-aveau să îl mai urmeze mult timp; cu toate acestea, trebuia să îi reţină pe cât mai mulţi încă câteva zile.

Mutându-şi privirea spre apus, nici nu se mai osteni să se uite prin ochean.

— Acum, zise el în şoaptă şi, ca la o poruncă a lui, două sute de soldaţi cu feţele acoperite de văluri de zale ieşiră în galop dintre copaci.

Apoi, se opriră imediat, foindu-se şi luptându-se pentru un loc, etalând lănci cu vârfuri din oţel, în vreme ce comandantul lor îşi alerga calul în sus şi-n jos prin faţa lor, gesticulând ca un nebun într-un efort evident de a restabili cât de cât ordinea.

De la distanţa aceea, Ituralde nu ar fi putut distinge feţele nici măcar cu ajutorul ocheanului, dar îşi putea imagina expresia furioasă de pe faţa lui Tornay Lanasiet pentru că era implicat în toată şarada aceea. Îndesatul jurat al Dragonului ardea de nerăbdare să se apropie de seanchani. Oricare seanchan. Fusese greu de convins să nu atace în ziua în care trecuseră hotarul. Cu o zi în urmă, el fusese vizibil încântat să îşi şteargă în sfârşit de pe platoşă acele dungi pe care le ura şi care sugerau loialitatea faţă de seanchani. Nu avea importanţă; până în acel moment, el îi asculta poruncile întocmai.

Când santinelele care se aflau cel mai aproape de Lanasiet

îşi întoarseră caii şi o luară în galop spre sat şi spre tabăra seanchanilor, Ituralde îşi îndreptă atenţia într-acolo şi îşi duse din nou ocheanul la ochi.

Santinelele aveau să considere avertismentul lor de prisos. Mişcarea încetase. Unii bărbaţi arătau cu degetul spre călăreţii din partea cealaltă a satului, în vreme ce ceilalţi păreau doar să se zgâiască, soldaţi şi muncitori deopotrivă. Invadatorii erau ultimul lucru la care se aşteptau. Cu sau fără raidurile aielilor, seanchanii considerau că Tarabonul era al lor şi în siguranţă. Când aruncă o privire rapidă spre sat, el văzu că oamenii ieşiseră pe străzi şi se holbau la călăreţii străini. Nici ei nu se aşteptaseră la invadatori. El credea că Seanchanii aveau dreptate – o părere pe care nu avea să i-o împărtăşească vreunui taraboner în viitorul apropiat.

Cu toate acestea, în cazul oamenilor bine antrenaţi, şocul nu durează prea mult. În tabără, soldaţii începură să fugă spre caii lor, mulţi fără şei, cu toate că grăjdarii începuseră să îi înşeueze cât putură de repede. Vreo optzeci de infanterişti seanchani, arcaşi, se aşezară în formaţie şi o porniră în fugă prin Serana. Văzând dovada clară că exista într-adevăr un pericol, oamenii începură să îi ia pe copii în braţe şi să îi mâne pe cei mai în vârstă spre case, sperând că acestea le vor oferi protecţie. În câteva clipe, străzile rămaseră pustii cu excepţia arcaşilor care înaintau repede în armurile lăcuite şi coifurile lor ciudate.

Ituralde întoarse ocheanul spre Lanasiet şi văzu că bărbatul avansa în galop în fruntea călăreţilor lui.

— Aşteaptă, mârâi el. Aşteaptă.

Şi din nou păru că tarabonerul îi auzi porunca, ridicând în sfârşit o mână pentru a-şi opri oamenii. Măcar se aflau încă la o depărtare de o jumătate de milă sau mai bine de sat. Neghiobul trebuia să se afle la aproape o milă depărtare, la liziera pădurii şi simulând în continuare dezordinea, dar era bine şi o jumătate de milă. El îşi suprimă dorinţa de a-şi pipăi rubinul din urechea stângă. Lupta începuse, iar în ea trebuia să îi faci să creadă pe cei care te urmau că erai complet stăpân pe tine, deloc neafectat. Că nu vrei să dobori un presupus aliat. Emoţiile păreau să se transfere de la un comandant la oamenii lui, iar oamenii furioşi se comportau prosteşte, erau ucişi şi pierdeau bătălii.

Atingându-şi peticul stilizat în formă de semilună de pe obraz – trebuia să arate foarte bine într-o zi ca aceea –, el inspiră încet şi calculat până când fu sigur că era la fel de liniştit pe dinăuntru cum arăta pe exterior, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre tabără. Acum, majoritatea tarabonerilor de acolo erau călare, însă aşteptară vreo douăzeci şi mai bine de seanchani conduşi de un individ cu o singură pană subţire pe coiful lui ciudat să pătrundă în galop în sat, înainte să îi urmeze, nou-veniţii din ziua precedentă venind la urmă.

Ituralde privi cu atenţie silueta care conducea coloana, zărind-o printre spaţiile dintre case. O singură pană sugera un locotenent sau sublocotenent. Ceea ce putea însemna un flăcău care comanda pentru prima oară sau un veteran cu părul cărunt care îţi putea reteza capul dacă făceai o singură greşeală. În mod ciudat, *damane*, care se distingea prin lesa argintie care o lega de o altă femeie călare pe un alt cal, îşi mâna animalul la galop la fel de iute ca restul. Din zvonurile pe care le auzise el, *damane* erau prizoniere; cu toate acestea, ea părea la fel de nerăbdătoare precum cealaltă femeie, *sul'dam.* Poate...

Dintrodată i se tăie respiraţia şi orice gând despre *damane* se risipi. Pe străzi mai *erau* încă oameni, şapte sau opt bărbaţi şi femei care mergeau în grup chiar în faţa coloanei care gonea. Păreau să nu audă zgomotul tunător din

spatele lor. Seanchanii nu ar fi avut timp să oprească chiar dacă ar fi vrut, iar prezenţa vrăjmaşului le oferea un motiv întemeiat nici să nu încerce, însă părea că individul înalt nici măcar nu îşi mişcă mâna pe frâie când el şi restul companiei îi trântiră la pământ pe oameni. Era veteran, aşadar. Îngânând o rugăciune pentru morţi, Ituralde lăsă ocheanul jos. Ce urmă se văzu mai bine fără el.

La două sute de paşi dincolo de sat, ofiţerul începu să dea porunci în locul unde arcaşii se opriseră deja şi aşteptau cu săgeţile în arcuri. Dirijându-i prin semne pe taraboneriii din spate, el se întoarse şi se uită la Lanasiet printr-un ochean. Razele soarelui se reflectau pe benzile ocheanului. Acum, soarele urca spre zenit. Taraboneriii începură să se dividă încet, vârfurile lăncilor strălucind şi înclinându-se toate la acelaşi unghi, bărbaţii disciplinaţi aşezânduse pe rânduri ordonate de o parte şi de cealaltă a arcaşilor.

Ofiţerul se aplecă în şa ca să discute cu femeia *sul'dam.* Dacă el avea să le ofere libertate acesteia şi femeii *damane* în acel moment, totul s-ar putea transforma într-un dezastru. Desigur, s-ar putea transforma şi dacă el nu făcea asta. Ultimii taraboneri, cei care ajunseseră târziu, începură să se desfăşoare în linie, la cincizeci de paşi în spatele celorlalţi, înfigând vârfurile lăncilor în pământ şi scoţânduşi arcurile din tecile legate în spatele şeilor. Lanasiet, fie blestemat, înainta la galop în fruntea oamenilor săi.

Întorcându-şi capul pentru o clipă, Ituralde vorbi sufici-ent de tare ca să îl audă oamenii din spatele lui:

— Pregătiţi-vă!

Şeile din piele pârâiră când oamenii îşi strânseră hăţurile.

Apoi, el îngână o altă rugăciune pentru morţi şi zise în şoaptă:

— Acum.

Cei trei sute de taraboneri din şirul lung, taraboneriii *lui,* îşi ridicară la unison arcurile şi traseră. El nu era nevoit să privească prin ochean ca să vadă cum femeile *sul'dam* şi *da-mane* şi ofiţerul fuseseră nimeriţi neaşteptat de săgeţi. Aceş-tia fură doborâţi din şei de aproape o duzină de săgeţi fiecare în acelaşi timp. El simţise un junghi când dăduse această po-runcă, dar femeile erau cei mai periculoşi oameni de pe câmp. Restul valului de săgeţi îi secerară pe majoritatea ar-caşilor şi goliră şeile şi, chiar în momentul în care oamenii se izbeau de pământ, un al doilea val de săgeţi fu lansat, dobo-rându-i pe ultimii arcaşi şi golind mai multe şei.

Luaţi prin surprindere, taraboneriii loiali seanchanilor în-cercară să lupte. Dintre aceia aflaţi încă în şei, unii îşi învâr-teau şi îşi coborau lăncile pentru a lansa un atac. Alţii, mânaţi poate de acea gândire lipsită de logică ce le poate veni de hac oamenilor în timpul unei bătălii, îşi aruncară lăncile şi încer-cară să îşi scoată arcurile din teci. Dar fură copleşiţi de un al treilea val, vârfurile ascuţite ale săgeţilor străpungând plato-şele de la distanţa aceea, apoi brusc, supravieţuitorii începu-ră să îşi dea seama că erau vii. Majoritatea camarazilor lor zăceau întinşi pe pământ sau se chinuiau să se ridice deşi erau străpunşi de două sau trei săgeţi. Cei rămaşi pe cal erau acum depăşiţi numeric de inamici. Câţiva bărbaţi îşi întoar-seră caii şi, într-o clipită, o luară la fugă spre miazăzi, urmă-riţi de o ultimă ploaie de săgeţi care mai doborâră câţiva.

— Aşteptaţi, murmură Ituralde. Rămâneţi pe loc.

O mână de arcaşi călare traseră din nou, dar restul se supuseră şi se abţinură. Ar mai putea ucide câţiva înainte ca vrăjmaşul să se îndepărteze prea

tare, dar grupul acesta era învins şi, în scurt timp, aveau să numere fiecare săgeată. Şi mai bine încă, niciunul dintre ei nu porni după ei.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre Lanasiet. Cu man-tiile fluturând în urma lor, el şi cei două sute de oameni ai lui porniră în goană după fugari. Ituralde îşi imagină că îi putea auzi scheunând, vânători luând urma prăzii care fugea.

— Cred că n-o să-l mai vedem pe Lanasiet, seniore, zise Jaalam, aducându-şi cenuşiul lângă Ituralde, care dădu uşor din umeri.

— Se prea poate, tânărul meu prieten. Poate are să-i vină mintea la cap. Oricum, n-am crezut niciodată că tarabonerii se vor întoarce cu noi în Arad Doman. Tu?

— Nu, Seniore, răspunse bărbatul mai înalt, dar am crezut că îşi va păstra onoarea în prima luptă.

Ituralde îşi ridică ocheanul ca să se uite la Lanasiet, care galopa în continuare ca un nebun. Bărbatul plecase şi era puţin probabil ca mintea, pe care n-o avea, să-i vină la cap. Îşi pierduse o treime dintre oşteni, ca şi când aceştia ar fi fost ucişi de acea *damane.* Se bazase pe încă câteva zile. Va trebui să îşi schimbe planurile din nou, poate să-şi schimbe urmă-toarea ţintă.

Alungându-l pe Lanasiet din gândurile lui, îşi întoarse ocheanul spre locul unde fuseseră călcaţi în picioare oamenii aceia şi mormăi surprins. Nu exista niciun trup terfelit. Prie-tenii şi vecinii trebuie să fi ieşit din case şi să le fi luat trupu-rile, deşi cu o bătălie care se purta la marginea satului, acest lucru părea la fel de puţin probabil ca ideea că ei se ridicase-ră în picioare şi se îndepărtaseră după ce trecuseră caii.

— E timpul să mergem şi să dăm foc acelor depozite în-cântătoare ale seanchanilor, zise el.

Vârându-şi ocheanul în carcasa din piele legată de şa, îşi puse coiful pe cap şi îi dădu pinteni calului, mânându-l pe deal în jos, urmat fiind de Jaalam şi de ceilalţi într-o coloană de câte doi. Făgaşele lăsate de căruţele fermierilor şi malurile rupte sugerau existenţa unui vad în pârâul de răsărit.

— Şi, Jaalam, spune-le câtorva oameni ai tăi să îi averti-zeze pe săteni să înceapă să îşi mute lucrurile pe care vor să le salveze. Spune-le să înceapă cu casele cele mai apropiate de tabără.

Dacă un incendiu se putea răspândi într-o direcţie, atunci se putea răspândi şi în cealaltă, şi cel mai probabil asta avea să se întâmple.

Adevărul fie spus, el aprinsese deja cea mai importantă flacără. Cel puţin suflase peste primii cărbuni. Dacă Lumina avea să fie de partea lui, dacă nimeni nu fusese copleşit de nerăbdare sau nu cedase în faţa disperării din cauză că sean-chanii puseseră stăpânire peste taraboneri, dacă nimeni nu intrase în belele care puteau distruge cel mai ticluit plan, atunci peste douăzeci de mii de oameni dăduseră astfel de lovituri pe tot cuprinsul ţinutului Tarabon sau aveau s-o facă până la sfârşitul zilei. Iar mâine aveau s-o facă din nou. Acum, nu mai trebuia decât să iniţieze raiduri la întoarcere, la mai bine de patru sute de mile din Tarabon, să se debaraseze de Juraţii Dragonului taraboneri şi să îşi strângă propriii oa-meni, apoi să traverseze din nou Câmpiile Almoth. Dacă Lu-mina avea să fie de partea lui, văpaia aceea avea să îi pâr-lească pe seanchani suficient de tare încât să îi determine să îl fugărească plini de furie. Cu foarte multă furie, nădăjduia el. Astfel, aceştia vor cădea drept în capcana pe care le-o întin-sese el înainte ca ei să îşi dea seama

de existenţa ei. Dacă nu aveau să îl urmărească, atunci măcar îşi va fi scăpat patria de taraboneri şi îi va fi obligat pe Juraţii Dragonului domani să lupte pentru rege şi nu împotriva lui. Iar dacă seanchanii aveau să îşi dea seama de capcană...

În timp ce cobora dealul călare, Ituralde zâmbea. Dacă aveau să îşi dea seama de capcană, atunci el avea deja un alt plan pus la cale, şi încă unul. Privea întotdeauna înainte şi făcea planuri pentru orice eventualitate pe care şi-o putea imagina, cu excepţia situaţiei în care Dragonul Renăscut şi-ar fi făcut brusc apariţia în faţa lui. Era de părere că planurile pe care le ticluise deja erau suficiente deocamdată.

Înalta Doamnă Suroth Sabelle Meldarath stătea trează în pat, cu ochii pironiţi în tavan. Luna era jos, iar ferestrele cu trei arcade care dădeau spre o grădină a palatului erau întu-necate, însă ochii i se obişnuiseră cu întunericul, astfel încât ea putea discerne cel puţin contururile ornamentelor vopsite ale tencuielii. Mai era o oră sau două până la ivitul zorilor, însă ea nu dormise. Îşi petrecuse majoritatea nopţilor trează de când Tuon dispăruse, dormind doar atunci când epuizarea îi închidea ochii, indiferent cât de mult încerca să şi-i ţină deschişi. Somnul aducea cu el coşmaruri pe care ea îşi dorea să le poată uita. În Ebou Dar nu era niciodată cu adevărat frig, dar nopţile erau puţin răcoroase, suficient cât să o ajute ră-mână trează sub cearşaful subţire din mătase. Întrebarea ca-re îi tulbura visele era simplă şi nemiloasă: oare Tuon era în viaţă sau era moartă?

Fuga *damanei* Atha'an Miere şi uciderea reginei Tylin gră-iau în favoarea morţii ei. Trei întâmplări de o asemenea im-portanţă care să se petreacă într-o singură noapte din întâm-plare erau o coincidenţă prea mare, iar primele două erau în-deajuns de îngrozitoare ca să sugereze faptul că Tuon păţise ce era mai rău. Cineva încerca să semene frica printre *Rhya-gelle,* „Cei care se întorc acasă", poate cu scopul de a întreru-pe toată Reîntoarcerea. Care era calea cea mai bună de a face asta dacă nu asasinând-o pe Tuon? Mai rău, trebuia să fi fost unul de-al lor. Deoarece ea debarcase cu vălul pe faţă, niciun localnic nu ştia cine era Tuon. Cu siguranţă că Tylin fusese omorâtă cu Puterea Supremă de o femeie *sul'dam* şi *damane-le* ei. Suroth acceptase bucuroasă sugestia cum că aes sedai erau de vină; cu toate acestea, într-un final, cineva care avea importanţă se va întreba cum ar putea una dintre acele femei să pătrundă într-un palat plin de *damane,* dintr-un oraş plin de *damane* şi să scape neobservată. Fusese nevoie de cel pu-ţin o *sul'dam* ca să îi scoată zgarda *damanei* din neamul Oa-menilor Mării. Iar două dintre *sul'damele* ei dispăruseră aproa-pe în acelaşi timp.

În orice caz, absenţa lor fusese observată două zile mai târziu şi nimeni nu le mai văzuse din noaptea în care dispă-ruse Tuon. Ea nu credea că ele erau implicate, cu toate că fuseseră închise în cuşti. În primul rând, ea nu şi-o putea imagina pe Renna sau pe Seta desfăcându-i zgarda unei *damane.* Cu siguranţă avuseseră suficiente motive ca să plece pe furiş şi să caute de lucru undeva departe, la cineva care nu le cunoştea secretele murdare, la cineva cum era această Egeanin Tamarath, care furase o pereche de *damane.* Lucru ciudat, pentru cineva care abia intrase în rândul Celor de Sânge. Ciudat, dar neimportant; nu vedea o cale prin care să lege povestea asta de restul. Cel mai probabil, femeia consi-derase că stresul şi complexitatea nobilimii erau prea

mult pentru o simplă navigatoare. Ei bine, în cele din urmă, ea avea să fie găsită şi arestată.

Un lucru important, posibil letal, era acela că Renna şi Seta dispăruseră şi nimeni nu putea spune cu exactitate când plecaseră. Dacă persoana nepotrivită le observa plecarea atât de aproape de momentul critic şi făcea calculele greşite... Ea îşi apăsă ochii cu podurile palmelor şi expiră încet aerul, aproape gemând.

Chiar dacă ea ar scăpa de bănuiala că ar fi ucis-o pe Tuon, dacă femeia era moartă, atunci urma să i se solicite să îi ceară iertare împărătesei, fie-i viaţa veşnică. Pentru moartea moş-tenitoarei recunoscute a Tronului de Cleştar, scuzele ei s-ar fi prelungit, devenind pe-atât de dureroase, pe cât de umilitoa-re; totul ar putea lua sfârşit cu execuţia ei sau, mai rău, cu osândirea ei ca proprietate. Nu că s-ar fi ajuns în realitate la asta, cu toate că în coşmarurile ei se întâmpla adeseori. Ea îşi strecură mâna pe sub perne şi atinse pumnalul din teacă.

Tăişul era puţin mai lung decât mâna ei, dar ascuţit încât să îi taie venele, de preferat într-o cadă cu apă caldă. Dacă urma să vină vremea să îşi ceară iertare, ea nu avea să tră-iască suficient de mult timp ca să ajungă în Seandar. Dezo-noarea adusă numelui ei ar putea fi privită cu ochi mai indul-genţi dacă suficient de multe persoane ar crede că actul era în sine o scuză. Ea va lăsa o scrisoare în care va explica totul. Ar putea fi de folos.

Cu toate acestea, exista şansa ca Tuon să fie în viaţă, iar Suroth se agăţa de ea. Uciderea ei şi înlăturarea trupului pu-teau fi manevre profunde cerute de la seanchani de una din-tre surorile ei supravieţuitoare care râvneau la tron; cu toate acestea, Tuon îşi înscenase dispariţia nu o singură dată. În sprijinul acestei idei, în urmă cu nouă zile, *der'sul'dama* lui Tuon le dusese la ţară pe toate femeile *suldame* şi *damane* din subordinea ei pentru a se antrena, iar acestea nu mai fusese-ră văzute de-atunci. Nu era nevoie de nouă zile pentru a le antrena pe *damane.* Şi chiar azi – ba nu, ieri deja, căci au tre-cut câteva ore bune – Suroth aflase de căpitanul gărzilor de corp ale lui Tuon care plecase şi el din oraş în urmă cu nouă zile, însoţit de un contingent considerabil, şi nu se mai întor-sese. Era prea mult ca să fie o pură coincidenţă şi mai degra-bă o dovadă. Cel puţin, suficient cât să îi dea speranţă.

Cu toate acestea, fiecare dintre dispariţiile anterioare fă-cuse parte din planul lui Tuon de a obţine aprobarea împără-tesei, fie-i viaţa veşnică, şi de a fi numită moştenitoare.

De fiecare dată, o rivală din rândul surorilor ei fusese ne-voită sau împinsă să facă fapte care o înjoseau atunci când Tuon îşi făcea din nou apariţia. Ce nevoie avea ea aici şi acum de aceste strategii? Oricât de mult şi-ar fi stors creierii, Suroth nu putea găsi o ţintă care să merite, în afara Imperiu-lui Seanchan. Ea luase în considerare posibilitatea ca ea în-săşi să fie o ţintă, dar doar pentru un scurt timp şi doar pen-tru că nu îi venise altcineva în minte. Tuon ar fi putut-o lăsa fără poziţia pe care o ocupa în Reîntoarcere doar rostind trei cuvinte. Nu era nevoie decât să îşi scoată vălul; aici, Fiica ce-lor Nouă Luni, aflată la cârma Reîntoarcerii, reprezenta vocea Imperiului. Cea mai mică bănuială că Suroth era *Atha'an Shadar,* pe care cei de pe malul acesta al Oceanului Aryth o numeau „Iscoada Celui Întunecat", ar fi putut fi de-ajuns ca Tuon să o dea pe mâna Căutătorilor pentru a fi supusă inte-rogatoriului. Nu, Tuon avea pe altcineva drept ţintă, sau alt-ceva în minte. Dacă mai era într-

adevăr în viaţă. Dar trebuia să fie. Suroth nu voia să moară. Ea pipăi tăişul pumnalului.

Nu avea importanţă cine sau ce, doar ca un indiciu al lo-cului unde putea fi Tuon, însă acest lucru era foarte impor-tant. Chiar extrem de important. În ciuda anunţului referitor la o călătorie de inspecţie prelungită, circulau deja zvonuri despre moartea ei printre Cei de Sânge. Cu cât ea avea să lip-sească mai mult timp, cu atât mai mult se vor înteţi aceste zvonuri şi, odată cu ele, presiunea asupra lui Suroth de a se întoarce în Seandar şi a-şi cere iertare. Ea nu avea să reziste prea mult înainte să devină *sei'mosiev,* astfel încât doar ser-vitorii şi cei aflaţi în proprietatea ei îi vor mai da ascultare. Ochii îi vor fi pironiţi în pământ. Cei de Sânge, de rang inferi-or şi superior, poate chiar şi oamenii de rând, vor refuza să mai vorbească cu ea. La scurt timp după aceea, se va trezi la bordul unui vas, indiferent de dorinţa ei.

Fără îndoială că Tuon ar fi nemulţumită dacă ar fi găsită, totuşi părea puţin probabil ca nemulţumirea ei să fie mai presus decât faptul că Suroth ar fi dezonorată şi obligată să-şi taie venele; aşadar, Tuon *trebuia* găsită. Fiecare Căutător din Altara era pe urmele ei – cel puţin aceia despre care ştia Suroth. Căutătorii lui Tuon nu se numărau printre cei ştiuţi, deşi aceştia trebuie că depuneau de două ori mai multe efor-turi să o găsească decât oricare altul. Asta dacă nu cumva ea îşi pusese încrederea în ei. Dar după şaptesprezece zile, tot i cea ce se descoperise era povestea aceea ridicolă cum că Tuon îi lăsase pe aurari fără bijuterii, iar istoria aceasta era cunoscută de toţi soldaţii de rând. Poate...

Uşa arcuită ce dădea în anticameră începu să se deschidă încet, iar Suroth îşi închise brusc ochiul drept ca să îşi apere vederea nocturnă de lumina din cealaltă încăpere. De îndată ce crăpătura se lărgi suficient de mult, o femeie cu părul bă-lai, îmbrăcată în roba diafană de *da'covale* se strecură în dor-mitor şi închise încet uşa în urma ei, aruncând încăperea în beznă. Asta până când Suroth îşi deschise din nou ochiul şi zări o siluetă întunecată furişându-se spre patul ei. Apoi, brusc, o altă umbră, uriaşă şi amenin ţătoare într-un colţ al odăii când Almandaragal se ridică în picioare fără să facă zgomot. *Loparul* ar fi putut traversa încăperea şi să-i frângă grumazul femeii nesăbuite într-o clipită; cu toate acestea, Suroth strângea în mână mânerul pumnalului. Era înţelept să ai o a doua linie de apărare chiar şi atunci când prima părea de nepătruns. *Da'covale* se opri la un pas de pat. Respiraţia ei agitată părea zgomotoasă în liniştea aceea.

— Încerci să-ţi faci curaj, Liandrin? o întrebă Suroth cu asprime în glas.

Părul acela de culoarea mierii, împletit în codiţe subţiri, fusese de-ajuns ca să îi aducă acest nume în minte.

Scoţând un mic ţipăt, *da'covale* căzu în genunchi şi se aplecă pentru a-şi lipi fruntea de covor. Învăţase măcar atâta lucru.

— N-am să-ţi fac rău, înaltă Doamnă, minţi ea. Ştii că n-aş face asta.

Vocea ei era precipitată, iar în respiraţia ei se simţea pa-nica. A învăţa când să vorbească şi când să nu vorbească pă-rea a fi un lucru care o depăşea, la fel ca acela de a deprinde cum să vorbească cu respectul cuvenit.

— Amândouă suntem obligate să îl slujim pe Marele Se-nior, Înaltă Doamnă. Nu am dovedit că pot fi de folos? Am înlăturat-o pe Alwhin pentru tine, da? Ai spus că îi doreşti moartea, Înaltă Doamnă, iar eu am înlăturat-o.

Suroth făcu o grimasă şi se ridică în capul oaselor în în-tuneric, cearşaful alunecându-i până în poală. Era atât de uşor să uiţi că *da'covale* erau acolo, chiar şi această *da'covale,* iar apoi să laşi să-ţi scape lucruri care n-ar trebui. Alwhin nu fusese periculoasă, ci mai mult o pacoste, stângace în postura ei de Voce a lui Suroth. Ea făcuse tot ceea ce fusese nevoie ca să ajungă aici, iar probabilitatea ca ea să rişte totul din cauza celei mai mici trădări fusese foarte scăzută. Adevărat, dacă ea şi-ar fi frânt grumazul căzând pe scări, Suroth ar fi simţit o oarecare uşurare că scăpase de acea mică neplăcere, dar otrava care să o lase pe femeie cu ochii bulbucaţi şi cu faţa vineţie era o altă mâncare de peşte. Căutarea lui Tuon făcuse ca ochii căutătorilor să se îndrepte spre casa lui Suroth. Ea fusese nevoită să insiste asupra uciderii Vocii ei. Accepta faptul că existau ascultători în gospodăria ei; fiecare gospo-dărie avea partea ei de ascultători. Căutătorii, însă, făceau mai mult decât să asculte pur şi simplu şi se putea ca ei să descopere ceea ce trebuia să rămână ascuns.

Fu nevoie de un efort surprinzător ca să-şi ascundă furia, iar tonul vocii ei fu mai rece decât îşi dorea ea.

— Nădăjduiesc că nu m-ai trezit doar ca să te milogeşti din nou, Liandrin.

— Nu, nu! Neghioaba îşi ridică privirea şi se uită drept în ochii ei! A sosit un ofiţer din partea generalului Galgan, Înaltă Doamnă. Aşteaptă să te ducă la general.

Suroth simţea că îi bubuie capul din cauza iritării. Femeia zăbovea să îi transmită un mesaj de la Galgan *şi* o privea drept în ochi? În întuneric, de bună seamă, însă ea simţi imboldul de a o strânge de gât pe Liandrin. O a doua moarte survenită la scurt timp după prima ar fi stârnit şi mai mult interesul că-utătorilor în gospodăria ei, dacă ar fi aflat de ea, însă Elbar ar putea scăpa cu uşurinţă de cadavru; era priceput la astfel de treburi.

Doar că ei îi plăcea să fie stăpâna fostei aes sedai care odi-nioară fusese atât de arogantă cu ea. Îi va face mare plăcere să facă din ea o *da'covale* perfectă în toate privinţele. Cu toate acestea, sosise vremea să-i pună zgardă femeii. Circulau deja zvonuri enervante despre o *marath'damană* care se plimba fără zgardă printre servitorii ei. Va fi o mare surpriză atunci când femeia *sul'dam* va descoperi că era despărţită de Izvor ca să nu poate conduce Puterea, însă acest lucru va fi de folos în a obţine răspuns la întrebarea de ce ea nu fusese pusă în lesă înainte. Elbar va trebui însă să găsească nişte *Atha'an Shadar* printre femeile *sul'dame.* Aceasta nu fu niciodată o treabă uşoară – în mod ciudat, relativ puţine *sul'dame* se în-torceau la Marele Senior – iar ea nu mai avea încredere în fe-meile *sul'dame,* dar poate că *Atha'an Shadar* ar putea fi mai de încredere decât restul.

— Aprinde două lămpi, apoi adu-mi halatul şi papucii, zi-se ea, lăsându-şi picioarele peste marginea patului.

Liandrin merse pe bâjbâite până la masa unde se afla cas-tronul din lut cu capac pe suportul aurit şi şuieră când dădu cu mâna peste el, dar ea folosi repede cleştii ca să ridice un un cărbune fierbinte, suflă ca să-l facă să strălucească şi aprinse două lămpi argintate, potrivind fitilurile astfel încât flăcările să stea drepte şi să nu scoată fum. Felul în care vorbea putea sugera că ea se considera mai degrabă egala lui Suroth decât o posesie a ei, însă lesa o învăţase să asculte poruncile cu zel.

Când se întoarse ţinând o lampă în mână, tresări şi scoase un ţipăt gutural când îl văzu pe Almandaragal stând amenin-ţător într-un colţ, cu ochii negri şi încreţiţi fixaţi asupra ei. Ai fi zis că ea nu îl mai văzuse până atunci!

Totuşi, el oferea o privelişte înfricoşătoare, căci era înalt de trei metri şi cântărea aproape o tonă. Nu avea blană, iar pielea îi era brun-roş-cată. Îşi flexa cele şase degete ale labelor din faţă astfel încât ghearele îi ieşeau în afară şi i se retractau întruna.

— Linişteşte-te, îi spuse Suroth *loparului,* o poruncă famili-ară, însă creatura îşi deschise gura larg, dezvelindu-şi colţii as-cuţiţi înainte să se aşeze din nou pe pardoseală şi să-şi odih-nească uriaşul şi rotundul cap pe labele din faţă ca un ogar.

Animalul nu îşi mai închise ochii. *Loparii* erau destul de inteligenţi şi devenise limpede că animalul nu avea mai multă

încredere în Liandrin decât avea Suroth.

În ciuda privirilor temătoare pe care i le arunca lui Almandaragal, *da'covale* fu îndeajuns de rapidă ca să aducă papucii albaştri din catifea şi halatul alb din mătase cu brode-rii complicate, cusute cu fir verde, din dulapul înalt şi sculp-tat. Ţinu halatul astfel încât Suroth să îşi poată băga braţele în mâneci. Însă Suroth fu nevoită să lege singură cordonul lung şi să îşi întindă un picior, înainte ca Liandrin să îşi aducă aminte să îngenuncheze şi să-i pună papucii. Pe ochii ei, dar femeia era incompetentă!

Suroth se privi cu atenţie în lumina slabă în oglinda pole-ită de mărime naturală ce stătea rezemată de perete. Ochii ei erau goi şi umbriţi de oboseală, coada crestei îi atârna pe spate într-o împletitură lejeră pentru timpul somnului şi, fără îndoială, scalpul ei trebuia ras. Prea bine. Mesagerul lui Galgan va crede că era îndurerată din cauza lui Tuon, lucru care era oarecum adevărat. Însă, înainte de a afla mesajul generalului, ea trebuia să se ocupe de o chestiune măruntă.

— Dă fuga la Rosala şi implor-o să-ţi tragă o mamă de bă-taie, Liandrin, zise ea.

Da'covale îşi căscă gura mică şi făcu ochii mari de uimire:

— Dar de ce? se tângui ea. N-am făcut nimic!

Suroth îşi ţinu mâinile ocupate cu cordonul, al cărui nod îl strânse mai tare, astfel încât să se abţină să n-o lovească pe femeie. Ar fi nevoită să-şi ţină ochii plecaţi o lună dacă s-ar afla că lovise o *da'covale.* Desigur, ea nu datora nicio explica-ţie vreunei proprietăţi, însă odată ce Liandrin avea să fie complet dresată, ei îi va fi dor de aceste ocazii de a-i sublinia femeii cât de jos ajunsese.

— Pentru că ai zăbovit să mă înştiinţezi despre mesagerul generalului. Pentru că în continuare îţi spui „eu", în loc de „Liandrin". Pentru că mă priveşti în ochi.

Ea nu se putu abţine să nu rostească aceste cuvinte prin-tre dinţi. Liandrin se făcu mică la fiecare cuvânt, iar acum îşi coborî ochii în pământ, de parcă acest gest ar fi diminuat ofensa pe care o adusese.

— Pentru că ai pus la îndoială poruncile mele în loc să te supui. Şi, nu în ultimul rând – şi cel mai important pentru ti-ne –, pentru că vreau să fii bătută. Şi-acum, dă fuga şi spune-i Rosalei toate motivele astea astfel încât să-ţi tragă o bătaie straşnică.

— Liandrin aude şi se supune, Înaltă Doamnă, se tângui *da'covale* făcând, în sfârşit, ceva bine, apoi se năpusti spre uşă atât de repede, încât îşi pierdu un papuc alb.

Prea îngrozită ca să se mai întoarcă după el, sau, poate, chiar să observe – şi bine pentru ea că era îngrozită. Deschise uşa şi o luă la fugă. Trimiţând o

proprietate să-şi primească pedeapsa n-ar trebui aducă un sentiment de satisfacţie, dar acesta exista. O, da, şi încă cum.

Suroth îşi îngădui o clipă de răgaz ca să-şi stăpânească re-spiraţia. Una era să pară îndurerată şi alta era să pară agitată. Era copleşită de supărare pe Liandrin, de amintiri tulburătoare ale coşmarurilor, de teamă pentru soarta lui Tuon şi chiar mai mult pentru a ei, însă nu o urmă pe *da'covale* până când pe faţa din oglindă nu se citi calmul întruchipat.

Anticamera dormitorului ei era ornată după moda ţipă-toare din Ebou Dar – un tavan pictat cu nori, pereţi galbeni şi verzi şi pardoseală galbenă. Nici măcar înlocuirea pieselor de mobilier cu paravanele ei înalte, toate în afară de două picta-te de artişti faimoşi cu păsări sau flori, nu reuşea să alunge acea extravaganţă. Ea scoase un mârâit gutural la vederea uşii exterioare, aparent lăsată deschisă de Liandrin când o luase la fugă, însă o alungă deocamdată pe *da'covale* din gân-durile ei şi se concentra la bărbatul care stătea acolo şi exa-mina paravanul pe care era pictat un *kori,* o pisică uriaşă cu pete din regiunea Sen T'jore. Înalt şi subţire şi cu părul că-runt, îmbrăcat în armură cu dungi albastre şi galbene, acesta se roti uşor pe călcâie la auzul zgomotului slab al paşilor ei şi se lăsă într-un genunchi, deşi era un om de rând. Coiful pe care îl ţinea la subraţ avea trei pene subţiri şi albastre, prin urmare mesajul trebuia să fie important. Fireşte că trebuia să fie important dacă o deranja la ora aceea. Ea îi va oferi o dis-pensă de data aceasta.

— Mikhel Najirah, generalul stindardelor[4], Înaltă Doam-nă. Complimente din partea căpitanului-general Galgan, care a primit veşti din Tarabon.

Suroth îşi arcui sprâncenele fără voia ei. Tarabon? Ta-rabon era la fel de sigur ca Seandar. Degetele îi zvâcniră în mod automat, însă ea nu găsise încă o înlocuitoare pentru Alwhin. Trebuia să vorbească ea însăşi cu bărbatul. Iritarea pricinuită de această cauză îi înăspri vocea, iar ea nu făcu ni-ciun efort să şi-o mai înmoaie. „Îngenunchează în loc să te prosternezi!"

— Ce fel de veşti? Dacă am fost trezită din cauza veştilor despre aieli, nu voi fi prea încântată, general de stindard.

Tonul ei nu reuşi să îl intimideze pe bărbat. Ba chiar îşi ridică privirea până când aceasta aproape că o întâlni pe a ei.

— Nu sunt veşti despre aieli, Înaltă Doamnă, zise el pe un ton calm. Căpitanul-general Galgan doreşte să îţi povestească el însuşi, astfel încât să poţi auzi corect fiecare detaliu.

Lui Suroth i se întretăie răsuflarea pentru o clipă. Fie că Najirah era doar reticent în a-i spune conţinutul acestor veşti, fie că primise poruncă să n-o facă, veştile păreau a fi proaste.

— Condu-mă la el, porunci ea, apoi ieşi din încăpere fără să îl mai aştepte, ignorând cât putu ea de bine prezenţa celor două Gărzi ale Morţii care stăteau ca nişte statui pe coridor, de o parte şi de cealaltă a uşii.

„Onoarea" de a fi păzită de aceşti bărbaţi în armuri roşu cu verde îi făcea pielea de găină. De la dispariţia lui Tuon, ea încerca să nu îi vadă deloc.

Coridorul, mărginit de lampadare poleite ale căror flăcări pâlpâiau în curenţii de aer ce mişcau tapiseriile cu corăbii şi cu marea, era pustiu, cu

[4] *Banner General* în limba engleză, *general de stindard* în limba română. Steagul (stindardul), în lumea creată de Jordan, este echi-valentul unei unităţi de mărimea unei brigăzi din lumea reală (vezi A Wheel of Time Wiki: https://wot.fandom.com/wiki/Banner activ la 11.06.2022). Generalul de stindard este, astfel, similar ge-neralului de brigadă, cel mai mic grad din corpul generalilor. (n.red.)

excepţia câtorva servitori în livrele ai palatului care se grăbeau la treburile lor matinale şi care con-siderau că plecăciunile adânci şi reverenţele erau de-ajuns. Şi toţi o priveau întotdeauna drept în ochi! Poate va schimba o vorbă cu Beslan? Nu; noul Rege al Altarei era egalul ei acum, cel puţin după lege, iar ea se îndoia că el avea să îi oblige pe servitorii lui să se poarte cum se cuvine. Ea privea drept în faţă în timp ce păşea. Astfel, nu era nevoită să vadă insultele servitorilor.

Najirah o ajunse repede din urmă, cizmele lui răsunând pe gresia de un albastru prea deschis, şi i se alătură. Adevărul fie spus, ea nu avea nevoie de îndrumare. Ştia unde trebuia să fie Galgan.

La început, încăperea fusese o sală de bal, o încăpere pă-trăţoasă cu latura de treizeci de paşi şi tavanul pictat cu peşti şi păsări imaginare, care se agitau într-un mod derutant printre nori şi valuri. Doar tavanul mai amintea de începutu-rile încăperii. Acum, de-a lungul pereţilor de un roşu-deschis stăteau înşirate lampadare cu oglinzi şi rafturi pline cu ra-poarte în dosare din piele. Conţopiştii în haine maro se stre-curau repede de-a lungul culoarelor dintre mesele lungi pe care erau întinse hărţi şi care acopereau ringul de dans din gresie verde. O tânără ofiţer, o femeie sublocotenent fără nicio pană pe coiful ei roşu cu galben, trecu în grabă pe lângă Suroth fără măcar să trădeze vreun semn că ar vrea să se prosterneze în faţa ei. Conţopiştii nu făcură decât să se dea din calea ei. Galgan le oferea oamenilor lui prea multă liber-tate. El susţinea că ceea ce numea solemnitate exagerată „în momentul nepotrivit” stânjenea eficacitatea; ea îi spunea „neruşinare”.

Lunal Galgan, un bărbat înalt, înveşmântat într-o tunică roşie bogată în broderii ce reprezentau păsări cu aripi viu-co-lorate, cu creasta albă ca zăpada şi cu restul părului împletit strâns, dar dezordonat, într-o coadă ce îi ajungea până la umeri, stătea la o masă aproape de mijlocul încăperii, alături de un grup de alţi ofiţeri de rang înalt, unii purtând platoşe, alţii în tunici şi aproape la fel de ciufuliţi ca ea. Se părea că nu era prima căreia el îi trimisese un mesager. Ea se chinuia să nu îşi arate furia pe faţă. Galgan venise odată cu Tuon şi cu Re-întoarcerea, aşadar ea nu ştia prea multe lucruri despre el, în afară de faptul că strămoşii lui se număraseră printre primii care îl sprijiniseră pe Luthair Paendrag şi că el avea o reputa-ţie bună ca soldat şi ca general. Ei bine, uneori, reputaţia şi adevărul erau acelaşi lucru. Ea îl dispreţuia pentru ceea ce era el.

El se întoarse când ea se apropie şi îşi aşeză formal mâi-nile pe umerii ei, sărutând-o pe fiecare obraz, astfel încât ea fu nevoită să procedeze la fel, încercând în tot acest timp să nu strâmbe din nas când simţi parfumul lui puternic de mosc. Faţa lui Galgan era pe-atât de netedă pe cât îi îngăduiau ridu-rile, însă ei i se păru că observă o urmă de îngrijorare în ochii lui albaştri. Câţiva dintre bărbaţii şi femeile din spatele lui, în mare parte Cei de Sânge de rang inferior şi oameni de rând, se încruntau fără să se ascundă.

Harta mare a ţinutului Tarabon care stătea întinsă pe ma-sa din faţa ei, ţintuită de patru lămpi, oferea suficiente motive de îngrijorare. Era acoperită de marcatori, icuri roşii pentru trupele seanchane care se aflau în mişcare şi stele roşii pentru trupele care stăteau pe loc, fiecare fiind prevăzut cu un stindard mic din hârtie pe care stăteau scrise cu cerneală nu-merele şi alcătuirea. Împrăştiate pe hartă, pe toată harta, zăceau nişte discuri negre care sugerau bătăliile şi încă şi mai multe discuri albe care sugerau trupele

vrăjmaşilor, multe dintre acestea fără stindarde. Cum era posibil să existe *vreun* vrăjmaş în ţinutul Tarabon? Era la fel de sigur ca...

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe un ton poruncitor.

— *Rakenii* au început să sosească cu rapoarte de la locotenentul-general[5] Turan de acum trei ore, începu Galgan pe un ton conversaţional, pentru a sublinia faptul că el *nu* în-tocmea un raport. Studia harta în timp ce vorbea, fără să arunce măcar o dată o privire în direcţia ei. Acestea nu sunt complete – fiecare raport nou îngroaşă lista şi mă aştept ca acest lucru să nu se schimbe o vreme –, dar din câte am ob-servat, lucrurile stau astfel. De ieri-dimineaţă, şapte tabere importante cu provizii au fost distruse şi incendiate, laolaltă cu mai bine de două duzini de tabere mai mici. Douăzeci de caravane cu provizii au fost atacate, vagoanele[6] şi conţinu-tul lor fiind arse. Şaptesprezece avanposturi mici au fost rase de pe suprafaţa pământului, unsprezece patrule nu au mai adus rapoarte, iar pe lângă asta, au mai existat alte cincispre-zece încăierări. De asemenea, au avut loc câteva atacuri îm-potriva coloniştilor noştri. Doar câteva victime, majoritatea bărbaţi care au încercat să îşi apere bunurile, însă o grămadă de căruţe şi de magazii au ars alături de câteva case constru-ite pe jumătate, iar mesajul acesta este transmis peste tot: „Plecaţi din Tarabon!” Toate aceste fapte aparţin unor ban-de[7] alcătuite din două sute până la cinci sute de bărbaţi. Estimările arată un minim de zece mii, poate de două ori pe-atât, aproape toţi taraboneri. A, da, termină el pe un ton calm, şi mare parte dintre ei poartă armuri vopsite cu dungi.

Ei îi venea să scrâşnească din dinţi. Galgan îi comanda pe soldaţii Reîntoarcerii, însă ea îi comanda pe *Hailene,* pe Strămoşi, şi astfel, ea deţinea un rang ~~mai înalt, în ciuda cres~~-tei şi a unghiilor lui date cu lac roşu. Ea bănuia că singurul motiv pentru care el nu susţinea că Strămoşii fuseseră absor-biţi în Reîntoarcere prin propria-i venire era faptul că, încer-când să o înlăture, el şi-ar fi asumat răspunderea pentru sigu-ranţa lui Tuon. Iar pentru această scuză, acest fapt devenea necesar. „Dispreţ” era un cuvânt prea blând. Îl ura pe Galgan.

— Să fie o răzvrătire? zise ea, mândră de tonul rece din vocea ei.

Pe dinăuntru, ea începuse să clocotească.

Coada albă a lui Galgan se legănă încet atunci când el clă-tină din cap.

— Nu. Toate rapoartele spun că tarabonerii noştri au lup-tat bine şi că am înregistrat câteva izbânzi. Am luat şi câţiva prizonieri. Niciunul dintre ei nu se află pe lista tarabonerilor loiali. Câţiva au fost identificaţi drept Juraţi ai Dragonului şi se crede că se află în Arad Doman. Numele de Rodel Ituralde a fost pomenit de câteva ori ca fiind creierul acestui plan, precum şi conducătorul. Un *domani.* Se presupune a fi unul dintre cei mai buni generali de pe acest ţărm al oceanului, iar dacă el a pus la cale şi a înfăptuit toate astea, zise el trecând o mână peste hartă, atunci cred. Neghiobul părea să îl admire! Nu este o răzvrătire, ci un raid de amploare. Însă el nu va scă-pa cu la fel de mulţi oameni cu câţi a început.

---

[5] *Lieutenant-General* în limba engleză, *general-locotenent* în limba română (n.red.)

[6] *Wagon,* în textul original. Substantivul desemnează căruţele sau carele cu coviltir (pentru transportul mărfurilor ori a persoa-nelor) sau cele amenajate ca rulote. (n.red.)

[7] Aici, substantivul *band* are înţelesul de *ceată.* (n.red.)

„Juraţi ai Dragonului”. Aceste cuvinte erau ca un pumn ca-re o strângea de grumaz pe Suroth.

— Sunt printre ei şi asha’mani?

— Indivizii aceia care pot conduce Puterea? Galgan făcu o grimasă, un semn împotriva răului, aparent fără să îşi dea seama că îl făcuse. Nu s-a pomenit nimic de ei, zise el pe un ton sec, dar eu cred că trebuie să fi fost.

Trebuia să se răstească la Galgan cu o mânie aprinsă, dar a ţipa la un altul dintre Cei de Sânge ar fi făcut-o să-şi coboa-re ochii. Şi mai rău, nu ar fi câştigat nimic. Cu toate astea, tre-buia să-şi îndrepte mânia spre ceva. Trebuia să se elibereze. Ea era mândră de ceea ce înfăptuise în Tarabon, iar acum ţi-nutul părea că se întoarce din nou la haosul pe care îl găsise atunci când debarcase acolo. Şi doar un singur om era de vină.

— Acest Ituralde. Tonul ei era de gheaţă. Vreau capul lui!

— Fii fără teamă, murmură Galgan, împreunându-şi mâi-nile la spate şi aplecându-se ca să studieze câteva stindarde mici. N-are să treacă multă vreme până când Turan îl va goni înapoi în Arad Doman cu coada între picioare şi, cu puţin no-roc, el va fi cu una dintre bandele pe care noi le-am înhăţat.

— Noroc? izbucni ea. Nu mă încred în noroc!

Mânia ei era vizibilă acum, iar ei nu îi trecea prin gând să şi-o reprime din nou. Ochii ei cercetau harta de parcă l-ar pu-tea găsi pe Ituralde astfel.

— Dacă Turan vânează o sută de bande, după cum suge-rezi, va avea nevoie de mai multe iscoade ca să îi poată ni-mici, iar eu îi vreau nimiciţi. Până la ultimul. În special Ituralde.

Generale Yulan, vreau patru din cinci – ba nu, nouă din zece *rakeni* din Altara şi Amadicia ca să pornească spre Tarabon. Dacă Turan nu le va putea da de urmă cu ei, atunci va înţele-ge dacă mă voi mulţumi cu capul lui.

Yulan, un bărbat pipernicit şi oacheş, care purta o tunică albastră brodată cu vulturi cu creastă neagră, trebuie să se fi îmbrăcat într-o grabă prea mare ca să îşi mai fixeze guma ca-re, în mod normal, îi ţinea peruca fixată pe cap, deoarece îşi ducea în mod constant mâna la ea ca să se asigure că îi stătea drept. El era căpitanul Aerului pentru Străмoşi, însă căpita-nul Aerului al Reîntoarcerii nu era decât un general de stin-dard, deoarece un bărbat de rang mai înalt murise în timpul călătoriei. Yulan nu va întâmpina nicio problemă cu el.

— O mutare înţeleaptă, Înaltă Doamnă, zise el, privind încruntat harta, dar aş sugera să lăsăm *rakenii* în Amadicia şi pe aceia desemnaţi generalului de stindard Khirgan. *Rakenii* sunt cea mai bună cale prin care să îi localizăm pe aieli şi, deşi au trecut două zile, tot nu le-am găsit pe Mantiile Albe. Generalul Turan încă mai are...

— Aielii sunt o problemă din ce în ce mai mică pe zi ce trece, îi spuse ea pe un ton ferm, iar câţiva dezertori nu în-seamnă nimic.

El îşi înclină capul în semn de aprobare, ţinându-şi peruca cu o mână. La urma urmei, era unul dintre Cei de Sânge de rang inferior.

— Eu n-aş spune că şapte mii de oameni sunt doar câţiva dezertori, murmură Galgan pe un ton sec.

— Se va face cum poruncesc eu! izbucni ea.

Blestemaţi fie acei aşa-zişi Copii ai Luminii! Ea nu hotărâ-se încă dacă să îi facă *da’covale* pe Asunawa şi pe ceilalţi ră-maşi, care erau de ordinul a câtorva mii. Aceştia rămăseseră, dar cât timp va trece până când vor trăda şi ei? În plus, Asunawa părea să le urască pe *damane.* Bărbatul era instabil!

Galgan ridică din umeri, deloc tulburat. Trasa pe hartă li-nii cu o unghie roşie de parcă ar fi plănuit mişcările soldaţilor.

— Atâta vreme cât nu îi vrei şi pe *to'rakeni,* n-am nicio obiecţie. Planul acela trebuie să se desfăşoare mai departe. Altara cade în mâinile noastre fără să se zbată prea mult. Nu sunt pregătit încă să trecem la Illian şi trebuie să restabilim pacea în Tarabon cât mai degrabă. Oamenii se vor întoarce împotriva noastră dacă nu le vom putea oferi siguranţă.

Suroth începea să regrete că lăsase să i se vadă mânia. El nu va avea nici o *obiecţie? El* nu era pregătit încă pentru Illian? Mai că spunea că nu era obligat să asculte poruncile ei, doar că nu cu voce tare, ca să nu o priveze de responsabilita-te şi de autoritate.

— Mă aştept ca acest mesaj să fie trimis lui Turan, gene-rale Galgan. Vocea ei era calmă, stăpânită doar de voinţa ei. Vreau să-mi trimită capul lui Rodel Ituralde şi de-o fi să îl vâ-neze pe bărbat prin tot ţinutul Arad Doman şi până la Mana Pustiitoare. Iar dacă nu-mi va trimite capul, i-l *voi* lua pe al lui.

Galgan strânse o clipă din buze şi privi încruntat harta.

— Uneori, Turan are nevoie de un imbold, bombăni el, iar Arad Doman a fost întotdeauna următoarea lui ţintă. Prea bi-ne. Mesajul tău va fi trimis, Suroth.

Ea nu suportă să mai stea o clipă în aceeaşi încăpere cu el. Fără să mai rostească un cuvânt, plecă. Dacă ar fi vorbit, ar fi *ţipat.* Se duse cu paşi hotărâţi spre odăile ei fără a se obosi să îşi ascundă mânia. Gărzile Morţii nu o băgară în seamă, desi-gur; zici că erau sculptaţi în piatră. Acest lucru o făcu să trân-tească uşa anticamerei cu zgomot, în urma ei. „Poate că vor băga asta în seamă!"

Îndreptându-se tropăind spre pat, îşi azvârli papucii şi lăsă halatul şi cordonul să cadă pe pardoseală. Trebuia să o găsească pe Tuon. *Trebuia.* Măcar dacă ar reuşi să îşi dea seama care era ţinta lui Tuon, să îşi dea seama unde era. Mă-car dacă...

Dintr-odată, pereţii dormitorului ei, tavanul, până şi po-deaua începură să strălucească într-o lumină argintie. Su-prafeţele acelea păreau să fi *devenit* lumină. Stând cu gura căscată de uimire, se întoarse încet şi se holbă la cutia de lu-mină care o înconjura, apoi se trezi că se uită la o femeie plămădită din văpăi. Învеşmântată în văpăi. Almandaragal stătea în picioare, aşteptând porunca stăpânei ca să atace.

— Eu sunt Semirhage, zise femeia de foc cu o voce care răsună ca un gong funebru.

— Belly, Almandaragal!

Porunca aceea, pe care o învăţase pe vremea când era co-pilă, deoarece o amuzase faptul că un *lopar* se ploconea în faţa ei, se termină cu un mârâit, întrucât şi ea o asculta în momentul în care o dădea. Sărutând covorul cu motive roşii şi verzi, ea zise:

— Trăiesc pentru a sluji şi a mă supune, Mare Stăpână. Nu încăpea nici cea mai mică urmă de îndoială în mintea

ei că această femeie nu era cine spunea că era. Cine ar în-drăzni să revendice într-un mod făţarnic numele *acela*? Sau şi-ar putea face apariţia sub forma unui foc mistuitor?

— Eu cred că îţi place şi să domneşti. Vocea ei, ca sunetul unui gong, păru uşor amuzată, dar apoi se înăspri. Uită-te la mine! Nu îmi place felul în

care voi, seanchanii, îmi evitaţi privirea. Mă face să cred că ascundeţi ceva. Vrei să încerci să-mi ascunzi ceva, Suroth?

— Fireşte că nu, Mare Stăpână, zise Suroth, împingându-se ca să stea pe călcâie. Niciodată, Mare Stăpână.

Îşi ridică privirea până la gura celeilalte femei, însă nu îşi găsi puterea să meargă mai departe. Cu siguranţă era suficient.

— Mai bine, murmură Semirhage. Şi-acum, ţi-ar plăcea să domneşti peste ţinuturile astea? Doar câteva morţi – Galgan şi alţi câţiva şi ai putea să te autoproclami împărătească, cu aju-torul meu. Nu prea este important, dar circumstanţele oferă această ocazie, iar tu ai fi cu siguranţă mai ascultătoare decât a fost până acum actuala împărătească.

Suroth simţi un nod în stomac. Se temea să nu îşi verse măruntaiele.

— Mare Stăpână, zise ea pe un ton deloc entuziasmat, pe-deapsa pentru asta este să fii dus dinaintea adevăratei împărătese, fie-i viaţa veşnică, şi să fii jupuit de viu cu atâta grijă, încât să rămâi în viaţă. După aceea...

— Ingenios, dar primitiv, o întrerupse Semirhage pe un ton ironic, dar lipsit de importanţă. Împărăteasa Radhanan este moartă. Este remarcabil cât de mult sânge există în cor-pul uman. Îndeajuns cât să acopere Tronul de Cleştar. Accep-tă oferta, Suroth. N-am să ţi-o mai fac din nou. Vei face anu-mite chestiuni puţin mai convenabile, dar nu suficient ca eu să îmi dau osteneala a doua oară.

Suroth fu nevoită să se chinuie să respire.

— Atunci, Tuon este împărătească, fie ca ea să trăiască...

Tuon va lua un alt nume care arareori va fi rostit în afara familiei imperiale. Împărăteasa era împărătească, fie-i viaţa veşnică. Cuprinzându-se cu braţele, Suroth începu să plângă, scuturându-se incontrolabil. Almandaragal îşi ridică privirea şi chelălăi întrebător spre ea.

Semirhage râse, iar râsul ei semănă cu sunetul profund al gongurilor.

— Întristare pentru Radhanan, Suroth, sau eşti chiar atât de mâhnită că Tuon va deveni împărătească?

Suroth îi explică poticnindu-se şi rostind trei sau patru cuvinte întrerupte de suspine. În calitate de moştenitoare proclamată, Tuon devenise împărătească în clipa în care mu-rise mama ei. Doar că, dacă mama ei fusese asasinată, atunci această faptă trebuie să fi fost pusă la cale de una dintre su-rorile ei, ceea ce însemna că Tuon era aproape sigur moartă. Şi nimic din toate astea nu făcea nici cea mai mică diferenţă. Formalităţile vor fi îndeplinite. Ea va trebui să se întoarcă în Seandar şi să ceară iertare pentru moartea lui Tuon, pentru moartea unei împărătese, şi în faţa femeii care ticluise totul. Care, fireşte, nu va urca pe tron până când nu va fi anunţată moartea lui Tuon.

Ea nu reuşea să se facă să recunoască faptul că mai degra-bă şi-ar lua viaţa; era prea ruşinos să spună asta cu voce tare. Cuvintele se stinseră când plânsul în hohote o zgudui. Nu voia să moară. Primise făgăduiala că avea să trăiască de-a pururi!

De astă dată, râsul lui Semirhage fu atât de şocant, încât o făcu pe Suroth să-şi înghită lacrimile pe loc. Capul acela ca de foc era dat pe spate şi emitea o explozie de bucurie. În cele din urmă, ea îşi regăsi stăpânirea de sine, ştergându-şi lacri-mile de foc cu degetele de văpăi.

— Văd că nu m-am făcut înţeleasă. Radhanan este moartă, la fel şi fiicele şi fiii ei, precum şi jumătate din Curtea Imperi-ală. Nu mai *există* altcineva din

familia imperială în afară de Tuon. Nu mai există imperiu. Seandar se află în mâinile răs-culaţilor şi ale jefuitorilor, la fel şi alte câteva oraşe. Cel puţin cincizeci de nobili se luptă pentru tron cu oştile pe câmpul de bătălie. Războiul domneşte de la Munţii Aldael şi până în Salaking. Tocmai de aceea vei fi complet în siguranţă dacă vei scăpa de Tuon şi te vei autoproclama împărătească. Ba chiar am tocmit un vas care ar trebui să sosească în curând, ca să duci vestea despre dezastru. Ea râse din nou şi spuse ceva ciudat. Să domnească seniorul haosului!

Fără voia ei, Suroth se holbă cu gura căscată la cealaltă fe-meie. Imperiul... distrus? Semirhage omorâse...? Asasinarea nu era o noţiune necunoscută în rândul Celor de Sânge, fie de rang superior, fie de rang inferior, nici pentru familia imperi-ală, dar pentru oricine altcineva această cale de a pătrunde în familia imperială era una îngrozitoare, de neimaginat. Chiar şi pentru unul dintre *Da'concioni,* Cei Aleşi. Dar să devină îm-părătească ea însăşi, chiar şi aici? Se simţea ameţită şi îi venea să râdă ca o isterică. Putea închide cercul, să cucerească aces-te ţinuturi, iar apoi să trimită oşti pentru a revendica Seanchanul. Făcând un efort, reuşi să îşi găsească stăpânirea de sine.

— Mare Stăpână, dacă Tuon mai este în viaţă, atunci... va fi greu de ucis.

Rosti cu greu aceste cuvinte. Să o omoare pe împărătea-să... Îi era greu şi să se gândească la asta. Să devină împără-teasă, îşi simţea capul ca şi când acesta era gata să i se des-prindă de pe umeri.

— Va fi însoţită de o *sul'damă* şi de o *damane* şi de câteva Gărzi ale Morţii.

Greu? În aceste circumstanţe, uciderea ei ar fi imposibilă. Asta dacă nu cumva Semirhage ar putea fi determinată să o facă ea însăşi. Şase *damane* ar putea fi periculoase chiar şi pentru ea. Şi-apoi, exista o vorbă care circula printre oamenii de rând: „Cei puternici pun plebea să sape în mocirlă ca să nu-şi murdărească mâinile". Auzise această vorbă din întâm-plare şi îl pedepsise pe acela care o rostise, dar era adevărată.

— Gândeşte-te, Suroth! Gongurile bubuiră imperativ. Că-pitanul Musenge şi ceilalţi ar fi dispărut în aceeaşi noapte în care au plecat Tuon şi slujnica ei dacă ar fi avut habar ce pu-nea ea la cale. Acum o caută. Trebuie să îţi dai toată osteneala să dai de urma ei prima, iar dacă nu vei reuşi, Gărzile Morţii vor fi mai puţin protectoare decât par a fi. Toţi soldaţii din oastea ta au aflat că cel puţin câteva dintre Gărzi sunt impli-cate cu un impostor. Senzaţia generală pare să fie aceea că impostorul şi oricine are legătură cu ea ar trebui rupţi în bu-căţi, iar bucăţile, îngropate într-o grămadă de bălegar. În mod discret. Buzele de foc se transformară într-un mic zâmbet amuzat. Pentru a evita ca ruşinea să cadă asupra imperiului.

Ar putea fi posibil. Ar fi uşor de localizat un grup de Gărzi ale Morţii. Ea va trebui să afle câte gărzi luase mai exact cu el Musenge şi să îl trimită pe Elbar cu cincizeci pentru fiecare. Nu, cu o sută, luând-o în considerare pe *damane.* Iar apoi...

— Mare Stăpână, înţelegi că şovăi în a revendica un lucru până când nu sunt sigură că Tuon este moartă?

— Fireşte, zise Semirhage. Gongurile fură amuzate din nou. Dar nu uita că, dacă Tuon va reuşi să se întoarcă vie şi nevă-tămată, pentru mine va conta prea puţin, aşa că nu mai tără-găna.

— N-am să tărăgănez, Mare Stăpână. Intenţionez să devin împărătească, iar pentru asta trebuie să o ucid pe împărătească.

De astă dată, nu îi fu deloc greu să rostească aceste cuvinte.

După părerea Pevarei, odăile Tsutamei Rath erau mai mult decât extravagante, iar începuturile ei ca fiică de măcelar nu aveau nicio legătură cu părerea ei. Salonul o făcea pur şi sim-plu să se agite. Sub cornişa sculptată cu rândunici care zbu-rau şi poleite, pe pereţi stăteau atârnate două tapiserii mari din mătase, una prezentând nişte trandafiri de un roşu-aprins, iar cealaltă, un tufiş acoperit cu flori stacojii mai mari decât mâinile ei puse laolaltă. Mesele şi jilţurile erau nişte piese de mobilier delicate, asta dacă nu băgai de seamă sculpturile şi poleiala care ar fi ajuns pentru orice tron. Şi lampadarele erau poleite, iar poliţa de deasupra şemineului din marmură cu venatură roşie era sculptată cu nişte cai ce alergau. Pe câteva dintre mese se aflau obiecte din porţelan ale oamenilor mării – arareori, patru vaze şi şase boluri, o mică avere în si-ne, precum şi o gamă largă de sculpturi din fildeş şi jad, nici-una mică, şi o figurină reprezentând o femeie ce dansa, înaltă de o palmă, care părea a fi sculptată în *rubin.* O afişare gratu-ită a bogăţiei, iar ea ştia cu certitudine că pe lângă ceasul po-leit de pe poliţă, mai exista unul în dormitorul Tsutamei şi un altul în camera ei de toaletare. Trei ceasuri! Asta întrecea ori-ce extravaganţă, chiar şi poleiala şi rubinele.

Cu toate acestea, încăperea i se potrivea femeii care şedea în faţa ei şi a Javindhrei. „Extravagantă” era cuvântul potrivit pentru înfăţişarea ei. Tsutama era o femeie izbitor de fru-moasă, îşi ţinea părul prins într-o plasă fină şi aurie, la gât avea un şirag de piatra-focului, aceeaşi nestemată şi în urechi, şi era îmbrăcată ca de obicei în veşminte din mătase cărămizie care îi scoteau în evidenţă pieptul voluptuos, care azi aveau broderii cusute cu fir de aur pentru mai multă em-fază. Dacă nu ai fi cunoscut-o, aproape că ai fi crezut că dorea să atragă bărbaţi. Tsutama îşi exprimase dezgustul faţă de bărbaţi cu mult timp înainte să fie trimisă în exil; mai degra-bă, i-ar fi arătat îndurare unui câine turbat decât unui bărbat.

Pe vremea aceea, ea fusese tare ca piatra; cu toate aces-tea, mulţi o consideraseră slabă ca răchita atunci când ea se întorsese în Turn. O vreme asta crezuseră. Apoi, oricine pe-trecea un timp în prezenţa ei îşi dădea seama că ochii aceia rătăcitori erau departe de a fi agitaţi. Exilul o *schimbase*, nu-mai că nu o făcuse mai blândă. Ochii aceia semănau cu cei ai unei pisici care vâna, căutând neîncetat vrăjmaşul sau prada. Faţa Tsutamei nu era atât de senină pe cât era de inexpresi-vă – o mască ilizibilă. Dacă nu o făceai să clocotească de furie. Însă chiar şi-atunci vocea ei rămânea la fel de calmă precum suprafaţa unei ape acoperite de gheaţă. O combinaţie înfio-rătoare.

— Am auzit zvonuri tulburătoare în dimineaţa aceasta despre bătălia de la Fântânile din Dumai, zise ea brusc. Al naibii de tulburătoare.

Îşi făcuse obiceiul de a tăcea perioade lungi, de a nu sta la taclale şi de a face brusc afirmaţii neaşteptate. Exilul o făcuse să rostească vulgarităţi. Ferma izolată unde fusese alungată trebuie să fi fost... vie.

— Inclusiv zvonul că trei dintre surorile moarte făceau parte din frăţia noastră. Fi-ţi-ar laptele mă-tii[8]!

---

[8] *Mother's milk in a cup,* în original. Este o expresie care ex-primă dezgustul, furia; o obscenitate considerată a fi foarte vulgară (A Wheel of Time Wiki, https://bit.ly/3tukcih activ la 11.06.2022) (n.red.)

Aceste cuvinte fură rostite pe un ton cât se poate de calm. Însă privirea ei le străpungea într-un mod acuzator.

Pevara acceptă cu uşurinţă privirea aceea. Fiecare privire directă a Tsutamei părea a fi o acuză şi, agitată sau nu, Pevara ştia că era mai bine să nu îi îngăduie Preaînaltei[9] să obser-ve acest lucru. Femeia profita de slăbiciuni ca un şoim.

— Nu văd de ce Katerine nu ar asculta poruncile tale şi ar ţine informaţiile pentru ea. De ce nu poţi crede că Tarna ar discredita-o pe Elaida?

În orice caz, nu în public. Tarna îşi păzea sentimentele pe care le nutrea faţă de Elaida cu o grijă la fel de mare precum cea a unei pisici care păzea o gaură de şoarece.

— Însă surorile primesc într-adevăr rapoarte de la iscoa-dele lor. Nu le putem împiedica să afle ce s-a întâmplat. Mă mir că a durat atât de mult timp.

— Chiar aşa, adăugă Javindhra, netezindu-şi poalele. Femeia cu faţa pătrăţoasă nu purta nicio altă podoabă în afară de inelul cu Marele Şarpe, iar rochia ei fără ornamente era de un roşu îndeajuns de închis încât să pară aproape neagră.

— Mai devreme sau mai târziu, lucrurile vor ieşi la iveală şi de-ar fi să ne dăm atâta osteneală încât să cădem late.

Buzele îi erau atât de strânse, încât ea părea să muşte din ceva; cu toate acestea, părea aproape satisfăcută. Ciudat, căci era slugarnica Elaidei.

Tsutama îşi îndreptă privirea şi o fixă spre ea şi, după o clipă, obrajii Javindhrei începură să se înroşească. Poate ca o scuză pentru a întrerupe acel contact vizual, ea luă o gură să-nătoasă de ceai dintr-o cupă din aur bătut, ornată cu leoparzi şi căprioare, desigur, având în vedere faptul că Tsutama era acum cine era. Preaînalta continuă să se zgâiască în tăcere, însă Pevara nu îşi mai putea da seama dacă la Javindhra sau la altcineva dincolo de ea.

Când Katerine aduse vestea că Galina se număra printre surorile moarte la Fântânile din Dumai, Tsutama fusese ridi-cată la rangul de înlocuitoare a ei prin ovaţiuni. Se bucurase de o reputaţie foarte bună în calitate de conducătoare, cel puţin până la implicarea ei în acele evenimente dezgustă-toare care îi aduseseră căderea, şi multe dintre surorile Roşii cereau prezenţa celei mai aspre Supreme[10] care exista. Moar-tea Galinei ridicase o mare povară de pe umerii Pevarei – Preaînalta, iscoadă a Celui Întunecat; o, ce chin! Cu toate aces-tea, ea era nesigură în ceea ce o privea pe Tsutama. Acum, ea avea ceva... sălbatic. Ceva imprevizibil. Oare era complet să-nătoasă la cap? Că veni vorba, aceeaşi întrebare exista şi în ceea ce privea întreg Turnul Alb. Oare câte dintre surori erau complet sănătoase la cap acum?

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Tsutama îşi mută privirea fixă spre ea. Aceasta nu o făcu pe Pevara să se înroşească sau să tresară, aşa cum le făcea pe multe altele în afară de Javindhra, dar se trezi dorindu-şi ca Duhara să fi fost acolo, doar ca Preaînalta să se poată zgâi la o a treia conducătoare, doar ca ele să fie scutite. Ea îşi dorea să fi ştiut unde plecase femeia şi de ce, cu o armată de rebele care îşi ridicase tabăra lângă Tar Valon. În urmă cu mai bine de o săptămână, Duhara se îmbarcase pe un vas fără să spună nimic nimănui,

---

[9] *Highest,* în limba engleză. Tsutama Rath este conducătoarea frăţiei Ajah Roşie (n.red.)

[10] *Highest,* în limba engleză. Deci conducătoarea frăţiei, nu Suprema Înscăunată (n.red.)

din câte ştia Pevara, şi nimeni nu părea să cunoască dacă o luase spre miazănoapte sau spre miazăzi. Mai nou, Pevara bănuia pe oricine şi aproape orice.

— Ne-ai chemat aici pentru conţinutul acelei scrisori, Preaînaltă? întrebă ea într-un final.

Ea întâlni cu calm privirea aceea tulburătoare, dar înce-pea să-şi dorească să ia o gură sănătoasă din cupa ei ornată şi îşi dorea ca aceasta să conţină vin în loc de ceai. Puse în mod voit cupa pe braţul îngust al jilţului ei. Privirea celeilalte femei o făcea să se simtă ca şi când nişte păianjeni i se târau pe piele.

După un timp îndelungat, Tsutama îşi coborî privirea spre scrisoarea împăturită din poala ei. O ţinea cu mâna ca să nu se ruleze într-un mic cilindru. Era o bucată de hârtie foar-te subţire folosită pentru mesajele trimise prin porumbei, iar literele mici scrise cu cerneală care se zăreau prin hârtie pă-reau să o acopere în întregime.

— Scrisoarea aceasta este de la Sashalle Anderly, zise ea, stârnind un scâncet de milă din partea Pevarei şi un mârâit, care ar fi putut fi orice altceva, din partea Javindhrei. Biata Sahsalle. Tsutama, însă, continuă fără să trădeze vreun semn de compătimire. Afurisita asta de femeie crede că Galina a scăpat, deoarece mesajul îi este adresat ei. Mare parte din conţinut confirmă ceea ce noi ştim din alte surse, inclusiv de la Toveine. Dar, chiar dacă nu le spune pe nume, ea zice că „este responsabilă de majoritatea surorilor din oraşul Cairhien”.

— Cum ar putea fi responsabilă Sashalle de *oricare* dintre surori? Javindhra clătină din cap, expresia de pe faţa ei ne-gând această posibilitate. Oare şi-a pierdut minţile?

Pevara rămase tăcută. Tsutama oferea răspunsuri doar când voia, arareori când i se puneau întrebări. Scrisoarea an-terioară a lui Toveine, adresată tot Galinei, nu o pomenise defel pe Sashalle, sau pe celelalte două, dar, firește, ea ar fi considerat acest subiect mai mult decât dezgustător. Numai acest gând îi dădea impresia că mânca prune stricate. Majo-ritatea cuvintelor ei sugeraseră că toată vina era a Elaidei, chiar dacă fuseseră indirecte.

Tsutama îşi îndreptă ochii ca nişte pumnale spre Javindhra, dar continuă fără să facă pauză.

— Sashalle relatează afurisita aceea de vizită a lui Toveine în Cairhien, unde a fost însoţită de alte surori şi de afurisiţii aceia de asha’mani, deşi este limpede că habar nu are despre afurisita de legătură. I s-a părut foarte ciudat faptul că suro-rile se amestecă cu asha’manii în condiţii „tensionate, deşi adeseori prietenoase”. Sânge şi cenuşă! Astea sunt cuvintele ei, arde-m-ar focu’.

Tonul Tsutamei, potrivit pentru discuţiile despre preţul dantelei, care forma un contrast puternic cu privirea ei intensă şi cu limbajul ei, nu oferea niciun indiciu despre păre-rea ei legată de acest subiect.

— Sashalle zice că atunci când au plecat, ele i-au luat pe străjerii aparţinând surorilor despre care ea crede că sunt cu băiatul, aşadar pare limpede că ele îl caută şi că, probabil, l-au găsit deja. Ea habar nu are de ce, dar confirmă spusele lui Toveine referitoare la Logain. Aparent, afurisitul ăla de băr-bat nu mai este domolit.

— Imposibil! bombăni Javindhra în cupa cu ceai, dar în-cet. Tsutamei nu îi plăcea ca afirmaţiile ei să fie puse sub semnul îndoielii. Pevara nu îşi exprimă

părerea şi sorbi din ceai. Deocamdată, nu exista nimic în scrisoare care să merite a fi discutat, în afară de cum ar putea fi „responsabilă” Sashalle de orice, iar ea prefera să se gândească la orice altceva în afară de soarta Sashallei. Ceaiul avea gust de coacăze. Cum reuşise să facă rost Tsutama de coacăze la începutul primă-verii? Poate că fuseseră uscate.

— Am să vă citesc şi restul, zise Tsutama, desfăcând coala de hârtie şi analizând-o aproape până la sfârşit, înainte să înceapă.

Aparent, Sashalle oferise multe detalii. Ce nu le spunea Preaînalta? Aşadar, multe suspiciuni.

„Am stat atât de multă vreme fără să comunic, deoarece nu am ştiut cum să spun ceea ce trebuie spus, dar acum mi-am dat seama că singura cale este de a povesti pur şi simplu eve-nimentele. Alături de alte câteva surori, pe care le voi lăsa să hotărască singure dacă vor să dezvăluie ce urmează să dez-vălui eu, i-am jurat credinţă Dragonului Renăscut, care va du-ra până când va fi purtată Ultima Bătălie.”

Javindhra icni zgomotos, cu ochii ieşindu-i din orbite, însă Pevara doar şopti *„Ta’veren”.* Asta trebuia să fie. *Ta’veren* fu-sese întotdeauna explicaţia ei pentru majoritatea zvonurilor tulburătoare ce soseau din Cairhien.

Tsutama citi în continuare fără să le bage în seamă.

„Tot ceea ce fac este pentru binele Ajah Roşie şi pentru binele Turnului. Dacă nu vei fi de acord, mă voi preda pentru a primi pedeapsa. După *Tarmon Gai’don.* După cum poate ai aflat, Irgain Fatamed, Ronaille Vevanios şi cu mine am fost ferecate atunci când Dragonul Renăscut a scăpat de la Fântâ-nile din Dumai. Cu toate acestea, am fost tămăduite de un bărbat numit Damer Flinn, un asha’man, şi se pare că toate ne-am revenit complet. Oricât de imposibil ar părea acest lucru, jur pe Lumină şi pe nădejdea mea în izbăvire şi renaş-tere că este adevărat. Abia aştept eventuala mea reîntoarcere în Turn, unde voi depune din nou cele Trei Legăminte pentru a reafirma dedicarea mea faţă de Ajah şi faţă de Turn.”

Împăturind scrisoarea din nou, ea clătină uşor din cap.

— Mai scrie şi altele, dar nu sunt decât nişte afurisite de pledoarii în care spune că tot ceea ce face este pentru Ajah şi pentru Turn.

O mică strălucire din ochii ei sugeră că Sashalle ar putea ajunge să regrete faptul că va supravieţui Ultimei Bătălii.

— Dacă Sashalle a fost cu adevărat tămăduită… Începu Pevara, dar nu putu continua.

Îşi udă buzele cu ceai, apoi ridică din nou cupa şi luă o gu-ră. Această posibilitate părea prea minunată pentru a nădăj-dui la ea, ca un fulg de zăpadă care s-ar putea topi la atingere.

— Este imposibil! mârâi Javindhra, deşi nu foarte zgo-motos.

Chiar şi-aşa, ea îi adresă comentariul Pevarei de teamă ca Preaînalta să nu creadă că îi era adresat ei. Încruntarea adân-că făcea ca faţa ei să pară mai aspră.

— Domolirea nu poate fi tămăduită. Ferecarea nu poate fi tămăduită. Mai degrabă ar zbura porcii! Sashalle *trebuie* că îşi face iluzii.

— Toveine s-ar putea înşela, zise Tsutama cu o voce *foar-te* puternică, cu toate că dacă este aşa, nu pricep de ce aceşti afurisiţi de asha’mani i-ar îngădui lui Logain să fie unul de-al lor, cu atât mai puţin să comande, dar nu prea cred că Sashalle s-ar putea înşela în privinţa ei. Şi nu scrie ca o feme-ie care îşi face

nişte afurisite de iluzii. Uneori, ceea ce este im-posibil este imposibil până când prima femeie reuşeşte. Aşa-dar, domolirea a fost tămăduită. De un bărbat. Afurisitele alea de lăcuste seanchane pun în lanţuri toate femeile care pot conduce ce le ies în cale, inclusiv câteva surori, pare-se. Au trecut douăsprezece zile... Ei bine, ştiţi la fel de bine ca mine ce s-a întâmplat. Lumea a devenit un loc mai periculos ca ori-când de la Războaiele Troloace încoace, poate chiar de la Frângerea Lumii. Prin urmare, am hotărât să urmăm mai departe planul tău referitor la afurisiţii aceştia de asha'mani, Pevara. Este dezgustător şi riscant, dar, arde-m-ar focu', n-avem de ales. Tu şi cu Javindhra vă veţi ocupa împreună de asta.

Pevara făcu o grimasă. Nu din cauza seanchanilor. Aceştia erau oameni, indiferent ce *ter'angreal* ciudat aveau în posesia lor, şi vor fi învinşi în cele din urmă. Însă pomenirea a ceea ce făcuseră rătăciţii în urmă cu douăsprezece zile aduse o gri-masă pe faţa ei, în ciuda eforturilor ei de a păstra o mină calmă. Nimeni nu deţinea atât de multă Putere pe care să o mânuiască într-un singur loc. Atât cât îi stătea în putere, ea evita să se gândească la asta sau la ce ar fi putut ei să încerce să îndeplinească. Sau mai rău, la ceea ce ar fi putut îndeplini. A doua grimasă veni atunci când auzi propunerea de a-i lega de ea pe asha'manii pomeniţi. Acest lucru fusese însă inevi-tabil din clipa în care ea îi prezentase Tsutamei propunerea Tarnei, ţinându-şi în tot acest timp respiraţia şi pregătin-du-se pentru reacţia explozivă la care se aşteptase. Ea folosi-se şi argumentul de a spori mărimea cercurilor de legătură prin includerea bărbaţilor împotriva acelei demonstraţii mon-struoase de Putere. În mod surprinzător, nu existase nicio reacţie explozivă; de fapt, niciun fel de reacţie de acest gen. Tsutama spuse doar că avea să se gândească la propunere şi insistă să i se aducă din Bibliotecă documentele relevante despre bărbaţi şi cercuri. A treia grimasă, cea mai vizibilă, se datora faptului că trebuia să colaboreze cu Javindhra, pentru că primise o sarcină. Avea destule pe cap în acel moment, şi-apoi, colaborarea cu Javindhra era întotdeauna dificilă. Femeia contrazicea propunerile oricărei alte persoane în afară de ale ei. Aproape toate propunerile.

Javindhra se împotrivise cu vehemenţă legării asha'mani-lor, era aproape la fel de îngrozită de ideea ca surorile Roşii să lege pe cineva ca de aceea de a lega bărbaţi care puteau conduce, însă acum, că Preaînalta poruncise acest lucru, ea era blocată. Cu toate acestea, găsi o cale prin care să se împotrivească.

— Elaida nu va îngădui niciodată una ca asta, bombăni ea. Ochii scânteietori ai Tsutamei îi surprinseră privirea şi îi rezistară. Femeia osoasă înghiţi cu zgomot.

— Elaida nu va afla decât atunci când va fi prea târziu, Javindhra. Eu îi ascund secretele – dezastrul împotriva Tur-nului Negru, Fântânile din Dumai – cât pot de bine, deoarece a fost ridicată din Ajah Roşie, însă ea este Suprema Înscău-nată Amyrlin, a tuturor frăţiilor Ajah şi a niciuneia. Asta în-seamnă că ea nu mai este Roşie, iar treaba asta ţine de Ajah, nu de ea.

În vocea ei se simţea un ton periculos. Iar ea n-a înjurat nici măcar o dată. Acest lucru însemna că era pe punctul de a exploda din cauza furiei.

— Nu eşti de acord cu mine în privinţa asta? Ai de gând să o informezi pe Elaida în ciuda dorinţelor pe care mi le-am exprimat?

— Nu, Preaînaltă, se grăbi să răspundă Javindhra, apoi îşi îngropă faţa în cupă.

În mod ciudat, părea să ascundă un zâmbet.

Pevara se mulţumi doar să clatine din cap. Dacă trebuia făcut, iar ea era convinsă că trebuia, atunci era limpede că Elaida nu era bine să ştie nimic. Ce motiv avea Javindhra să zâmbească? Prea multe suspiciuni.

— Mă bucur nespus că amândouă sunteţi de acord cu mine, zise pe un ton sec Tsutama, rezemându-se cu spatele de spătar. Şi-acum, plecaţi.

Ele făcură o pauză doar atât cât să îşi pună cupele pe ma-să şi să facă o reverenţă. În Ajah Roşie, atunci când Preaînalta grăia, toată lumea îi dădea ascultare, inclusiv conducătoarele. Singura excepţie, după lege, era votul Divanului, deşi unele femei care deţineau titlul reuşiseră să se asigure că orice vot pentru care aveau o afinitate era acordat după voinţa lor. Pevara era convinsă că Tsutama intenţiona să se numere printre acestea. Lupta avea să fie una extrem de neplăcută. Ea nu putea să nădăjduiască decât că avea să ofere la fel de mult pe cât primea.

Când ieşiră pe coridor, Javindhra îngână ceva despre co-respondenţă şi o luă în grabă de-a lungul pardoselii cu gresie albă marcată cu Flacăra roşie a Tar Valonului, înainte ca Pevara să apuce să rostească un cuvânt. Nu că ar fi avut de gând să spună ceva, dar era limpede ca bună ziua că femeia avea să inventeze tot felul de scuze şi să lase totul în seama ei. Lumină, acesta era ultimul lucru de care avea nevoie, în cel mai nepotrivit moment posibil.

Oprindu-se în dreptul odăilor ei doar atât cât să îşi strân-gă şalul cu ciucuri lungi şi să verifice ora – mai era un sfert de ceas până la amiază; ea era aproape dezamăgită că singurul ei ceas se potrivea cu cel al Tsutamei; adeseori ceasurile nu se potriveau –, părăsi aripa Roşiilor şi pătrunse grăbită mai adânc în Turn, coborând în zonele comune de sub dormitoa-re. Coridoarele largi erau luminate bine de lampadarele cu oglinzi, dar aproape pustii, lucru care le făcea să pară caver-noase, iar pereţii, albi ca zăpada. Fâlfâirea ocazională a vreu-nei tapiserii viu-colorate în curenţii de aer îţi conferea un sentiment straniu, de parcă mătasea sau lâna prinseseră via-ţă. Puţinii oameni pe care ea îi văzu erau servitori şi servi-toare care purtau Flacăra din Tar Valon pe piept şi care se grăbeau la treburile lor şi abia se opreau ca să îi facă o reve-renţă în grabă. Aceştia îşi ţineau privirile în pământ. Cu frăţi-ile Ajah despărţite aproape în tabere de război, tensiunea palpabilă şi vrajba umpleau Turnul, iar această stare de spirit îi molipsise şi pe servitori. Cel puţin, îi înspăimântase.

Ea nu putea fi sigură, dar credea că mai puţin de două su-te de surori rămăseseră în Turn, iar majoritatea nu părăseau aripa frăţiei lor decât în caz de nevoie, prin urmare nu se aş-tepta să vadă o altă soră plimbându-se pe coridoare. Când Adelorna Bastine urcă plutind cele câteva trepte, ivindu-se de pe un coridor perpendicular din faţa ei, Pevara fu atât de sur-prinsă, încât tresări. Adelorna, a cărei siluetă subţire părea impunătoare deşi nu era prea înaltă, îşi văzu mai departe de drum fără să o observe pe Pevara. Şi femeia saldaeană îşi purta şalul – acum, nicio soră nu părăsea aripa frăţiei ei fără şal – şi era urmată de cei trei străjeri ai ei. Scunzi şi înalţi, laţi în umeri şi zvelţi, aceştia erau înarmaţi cu săbii, iar ochii lor iscodeau întruna. Străjeri înarmaţi cu săbii şi păzind spatele unei aes sedai a lor, în Turn. Devenise un lucru prea obişnuit, însă Pevarei îi venea să plângă. Doar că existau prea multe motive de plâns ca să aleagă numai unul; în schimb, hotărî să rezolve ceea ce putea.

Tsutama le putea porunci Roşiilor să îi lege pe asha'mani, le putea porunci să dea fuga la Elaida, dar i se părea mai po-trivit să înceapă cu surorile care puteau cocheta cu această idee fără să li se poruncească, mai ales că circulau zvonuri cum că trei surori Roşii muriseră de mâna asha'manilor. Tarna Feir agrease deja această idee, prin urmare se impunea o discuţie între patru ochi cu ea. S-ar putea ca ea să ştie şi de altele care gândeau la fel. Cea mai mare dificultate va fi aceea de a le propune asha'manilor acest lucru. Era foarte puţin probabil ca aceştia să fie de acord, deoarece ei înşişi legaseră deja cincizeci şi una de surori. Lumina lumii, cincizeci şi una! Pentru abordarea acestui subiect era nevoie de o soră care avea tact şi care ştia cum să vorbească. Şi nervi de oţel. Încă mai cugeta asupra numelor, când o zări pe femeia cu care venise să se întâlnească. Aceasta ajunsese deja la locul de întâlnire şi părea să studieze o tapiserie înaltă.

Mititică şi mlădioasă şi cu un aer regal în rochia din mă-tase argintie cu dantelă mai închisă la culoare la grumaz şi la încheieturile mâinilor, Yukiri părea extrem de concentrată la tapiserie şi destul de relaxată. Pevara îşi aminti că o văzuse uşor agitată doar cu o singură ocazie, deşi interogarea Talenei fusese un lucru stresant pentru toată lumea de acolo. Yukiri era singură, fireşte, cu toate că, în ultima vreme, fusese auzită spunând că se gândea să-şi ia din nou un străjer. Fără îndo-ială că asta se datora atât vremurilor actuale, cât şi situaţiei prezente în care se aflau. Şi Pevarei i-ar fi prins bine un stră-jer sau doi.

— Există vreun grăunte de adevăr aici sau o fi doar în-chipuirea ţesătorului? întrebă ea, alăturându-se femeii mai scunde.

Tapiseria înfăţişa o bătălie din vremuri apuse împotriva trolocilor sau asta intenţiona. Majoritatea acestor lucrări erau făcute la mult timp după evenimente şi, de obicei, ţesă-torii se luau după vorbe. Tapiseria aceasta era suficient de veche încât să aibă nevoie de protecţia unui scut ca să nu se destrame.

— Mă pricep la tapiserii tot atât de mult cum se pricepe un porc la bătut fierul, Pevara.

În ciuda eleganţei ei, Yukiri arareori lăsa să treacă prea mult timp fără să nu îşi dezvăluie ţara de origine. Ciucurii gri-argin tiiai şalului ei se legănară când şi-l strânse în jurul trupului.

— Ai întârziat, aşa că hai să n-o lungim. Mă simt ca o găi-nă care este urmărită de o vulpe. Marris a cedat în dimineaţa aceasta, prin urmare i-am dat chiar eu jurământul de ascul-tare, dar, ca în cazul celorlalte, „jumătatea" ei nu se află în Turn. Este cu rebelele, cred.

Ea tăcu când două servitoare se apropiară pe coridor, că-rând un coş mare de răchită pentru rufe, care conţinea lenje-rii de pat frumos împăturite.

Pevara oftă. La început, totul păruse atât de încurajator, înspăimântător şi aproape copleşitor, de asemenea, însă pă-reau să aibă parte de un început bun. Talene nu ştiuse decât numele unei surori Negre care se afla în Turn în prezent, dar odată ce Atuan fusese răpită – Pevara ar fi preferat să consi-dere întâmplarea drept o arestare; cu toate acestea, nu putea, când ele păreau să încalce jumătate din Legea Turnului şi alte câteva tradiţii vechi – odată ce puseseră mâna pe Atuan, aceasta fusese în curând convinsă să rostească numele dragi ei: Karale Sanghir, o domani Cenuşie, şi Marris Thornhill, o andorană Brună. Dintre ele, doar Karale avea străjer, deşi şi acesta se dovedise a fi iscoadă a Celui Întunecat. Din fericire, la scurt timp după ce află că propria Aes Sedai îl trădase, reu-şise să ia nişte

otravă în odaia din beci unde fusese încuiat în vreme ce Karale era interogată. Ciudat să consideri asta drept noroc, însă Sceptrul Legămintelor funcţiona doar asupra per-soanelor care puteau conduce Puterea, iar acestea erau prea puţine ca să-i păzească şi să aibă grijă de prizonieri.

Fusese un început atât de strălucitor, oricât de copleşitor, iar acum ele se aflau în impas dacă una dintre celelalte nu se întorcea în Turn, până când nu începeau din nou să caute diferenţe între ceea ce susţineau surorile că făcuseră şi ceea ce putea fi dovedit că făcuseră într-adevăr, un proces îngreunat de înclinaţia multora dintre surori spre a avea o minte îngustă în aproape toate aspectele. Fireşte, Talene şi celelalte trei aveau să spună tot ceea ce ştiau, să dea mai departe tot ce le cădea în mâini – jurământul ascultării avea grijă de as-ta –, însă orice mesaj mult mai important decât „ia asta şi pu-ne-o în locul acela" era scris într-un cod cunoscut doar de fe-meia care îl trimitea şi de cea căreia îi era adresat. Unele erau protejate de o împletitură de fire care făcea ca să dispară cerneala dacă o mână nepotrivită rupea sigiliul; acest lucru putea fi făcut cu atât de puţină Putere, încât putea trece ne-observat dacă nu căutai dinadins, şi părea că nu există nicio cale prin care să ocoleşti paza. Dacă nu se aflau într-un im-pas, atunci şirul reuşitelor lor începea să se întrerupă încet. Întotdeauna exista pericolul ca persoanele vânate să afle despre ele şi să devină vânători. Vânători invizibili, din motive extrem de practice, tot aşa cum, în prezent, păreau a fi o pra-dă invizibilă.

Cu toate acestea, ele cunoşteau patru nume şi aveau patru surori la mână, care aveau să admită că erau iscoade ale Celui Întunecat, deşi era posibil ca Marris să se grăbească similar celor trei ca să susţină că acum respingea Umbra, că se căia pentru păcatele ei şi că îmbrăţişa din nou Lumina. Îndeajuns cât să convingă pe toată lumea. Chipurile, Ajah Neagră ştia tot ce se petrecea în biroul Elaidei; cu toate acestea, merita riscul. Pevara refuza să creadă afirmaţia Talenei cum că Elaida era iscoadă a Celui Întunecat. La urma urmei, ea por-nise acea vânătoare. Suprema Înscăunată Amyrlin putea aţâ-ţa întregul Turn. Poate că revelaţia că Ajah Neagră exista cu adevărat putea face ceea ce nu reuşise să facă apariţia rebe-lelor însoţite de o oaste, să le oprească pe frăţiile Ajah să şu-iere una la cealaltă ca nişte pisici vagabonde şi să le unească din nou. Rănile Turnului cereau măsuri disperate.

Servitoarele se îndepărtară suficient cât să nu mai poată auzi, iar Pevara era pe punctul de a aduce în discuţie suges-tia, când Yukiri vorbi din nou.

— Aseară, Talene a primit porunca să se înfăţişeze dina-intea „Consiliului lor Suprem". Îşi strâmbă gura dezgustată când rosti aceste cuvinte. Se pare că asta se întâmplă atunci când primeşti onoruri sau când ţi se dă o sarcină foarte, foarte importantă. Sau când urmează să fii supusă unui inte-rogatoriu.

Buzele mai că i se crispară. Ceea ce aflaseră ele despre modurile de interogare ale Ajah Negre erau pe cât de scâr-boase, pe-atât de incredibile. Să forţezi o femeie să intre în cerc împotriva voinţei ei? Să conduci un cerc ca să provoci durere? Pevara simţi o senzaţie de greaţă în *stomac.*

— Talene nu crede că va primi onoruri sau o sarcină de îndeplinit, continuă Yukiri; prin urmare, ne-a implorat să o ascundem. Saerin a dus-o într-o încăpere de la cel mai de jos nivel al subsolului. Talene s-ar putea înşela, dar sunt de acord cu Saerin. A ne asuma riscul ar fi ca şi când am da drumul unul câine în coteţul de găini, nădăjduind că nu se va întâmpla nimic.

Pevara îşi ridică privirea spre tapiseria care se întindea cu mult deasupra capetelor lor. Bărbaţi în armuri îşi fluturau săbiile şi topoarele, înfigeau lănci şi

halebarde în nişte crea-turi uriaşe ce semănau cu nişte oameni cu boturi de porc mistreţ şi de lup, cu coarne de capră şi de berbec. Ţesătorul văzuse troloci. Sau desene întocmai. Oamenii au luptat şi alături de troloci. Iscoade ale Celui Întunecat. Uneori, lupta împotriva Umbrei însemna vărsare de sânge. Şi măsuri dis-perate.

— Las-o pe Talene să meargă la întâlnirea aceasta, zise ea. Vom merge toate. Nu ne vor aştepta. Le-am putea ucide sau captura şi decapita pe surorile Negre dintr-o lovitură. Acest Consiliu Suprem trebuie să ştie numele lor, al tuturor.

Putem distruge întreaga Ajah Neagră.

Ridicând marginea cu franjuri a şalului Pevarei cu o mână subţire, Yukiri se încruntă la ea ostentativ:

— Da, roşu. Am crezut că s-ar putea transforma în verde alunci când îmi iau privirea. Vor fi în număr de treisprezece, ştii. Chiar dacă o parte dintre membrele acestui „Consiliu” nu se află în Turn, celelalte vor aduce alte surori pentru a întruni numărul.

— Ştiu, răspunse Pevara, pierzându-şi răbdarea. Talene fusese un izvor de informaţii, majoritatea lor utile şi multe dintre ele îngrozitoare, chiar mai îngrozitoare decât puteră ele accepta. Luăm pe toată lumea. Le putem porunci lui Zerah şi celorlalte să lupte alături de noi, ba chiar şi Talenei şi alor ei. Vor face precum li se va porunci.

La început, ea fusese neliniştită în privinţa jurământului de ascultare, dar în timp, ajungeai să te obişnuieşti cu orice.

— Aşadar, noi vom fi nouăsprezece împotriva lor, care vor treisprezece, cugetă Yukiri, părând mult *prea* răbdătoare. Până şi felul în care îşi aranja şalul sugeră răbdare. Plus cei pe care i-au pus să stea cu ochii-n patru ca să se asigure că întâlnirea lor nu va fi întreruptă. Hoţii sunt întotdeauna cei mai atenţi la pungile lor. Aceste cuvinte semănau enervant de mult cu o vorbă veche. În cel mai bun caz, urma să fie un nu-măr egal, dacă nu cumva în favoarea lor. Câte dintre noi vor muri omorând sau capturând câte dintre ele? Mai important, câte dintre ele vor scăpa? Nu uita, ele poartă glugă pe cap când se întâlnesc. Dacă va scăpa doar una, atunci noi nu vom şti cine este, dar ea va şti cine suntem noi şi, în curând, va cunoaşte întreaga Ajah Neagră. Mie îmi aduce mai puţin cu tăierea capului unei găini şi mai mult cu a încerca să te lupţi cu un leopard în întuneric.

Pevara îşi deschise gura, apoi şi-o închise fără să rosteas-că un cuvânt. Yukiri avea dreptate. Ar fi trebuit să facă soco-teala şi să ajungă ea însăşi la aceeaşi concluzie. Însă îşi dorea să lovească ceva, orice, şi nu era de mirare. Conducătoarea frăţiei ei ar putea fi nebună; avea sarcina să facă aranjamente pentru Roşii ca acestea, care, conform obiceiului străvechi, nu se legau cu nimeni, să se lege nu doar cu nişte bărbaţi oa-recare, ci cu asha’mani; iar vânătoarea iscoadelor Celui Întu-necat din Turn ajunsese într-o înfundătură. Să lovească? Voia să foreze găuri în cărămizi.

Ea crezu că întâlnirea lor se apropia de sfârşit – venise doar să afle cum progresau lucrurile cu Marris, o afacere care lăsase un gust amar –, dar Yukiri îi atinse braţul.

— Hai să facem o plimbare. Ne aflăm aici de prea mult timp şi vreau să te întreb ceva.

Mai nou, conducătoarele diferitelor frăţii Ajah care stă-teau laolaltă prea multă vreme generau zvonuri despre in-trigi precum se înmulţeau ciupercile după ploaie. Dintr-un oarecare motiv, conversaţiile în timpul unei plimbări cauzau mult mai puţine astfel de zvonuri. Nu avea nicio noimă, dar astfel stăteau lucrurile.

Yukiri nu se grăbea să pună întrebarea. Plăcile din gresie de pe pardosea se transformau din verde şi albastru în gal-ben şi maroniu în timp ce înaintau de-a lungul unuia dintre coridoarele principale, care străbatea în spirală Turnul şi coborâră cinci caturi fără să vadă ţipenie de om, înainte ca ea să vorbească.

— Roşiile au aflat veşti de la cineva care a mers cu Toveine?

Pevara fu cât pe ce să se împiedice în propriii conduri. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Toveine nu ar fi fost singura care trimită răvaşe din Cairhien.

— De la Toveine însăşi, zise ea, apoi spuse aproape tot ceea ce conţinea scrisoarea lui Toveine.

În aceste condiţii, ea nu putea face nimic. Omise acuzele împotriva Elaidei, precum şi faptul că aceasta sosise de multă vreme. Prima problemă era în continuare treaba frăţiei, nă-dăjduia ea, în vreme ce a doua putea necesita câteva explica-ţii stânjenitoare.

— Noi am primit veşti de la Akoure Vayet. Yukiri mai făcu câţiva paşi în tăcere, apoi bombăni: Sânge şi cenuşă!

Pevara îşi arcui sprâncenele în semn de uluire. Yukiri era adeseori lumească, dar niciodată vulgară până acum. Sesiză şi faptul că cealaltă femeie nu spusese când sosise scrisoarea de la Akoure. Oare Cenuşia primise şi alte scrisori din Cairhien, de la surori care juraseră credinţă Dragonului Re-născut? Nu putea întreba asta. Ele aveau încredere oarbă unele în altele în această vânătoare, dar, totuşi, treaba ce ţi-nea de frăţia Ajah era treaba frăţiei Ajah.

— Ce intenţionezi să faci cu aceste informaţii?

— Vom păstra tăcerea pentru binele Turnului. Doar con-ducătoarele şi conducătoarea frăţiei noastre ştiu. Evanellein vrea s-o tragă în jos pe Elaida pentru asta, dar acest lucru nu poate fi îngăduit acum. Cu Turnul, care are nevoie de repara-ţii, şi cu seanchanii şi asha'manii pe care trebuie să îi înfrun-tăm. Poate niciodată.

Nu părea prea încântată.

Pevara îşi ascunse iritarea. Nu putea să o placă pe Elaida, însă nu trebuia să o placi pe Suprema Înscăunată Amyrlin. Multe femei dezagreabile purtaseră etola şi înfăptuiseră lu-cruri bune pentru Turn. Dar a trimite în captivitate cincizeci şi una de surori putea fi considerat un lucru bun? Puteau fi considerate un lucru bun evenimentele de la Fântânile din Dumai, unde muriseră patru surori şi mai bine de douăzeci ajunseseră într-un alt soi de captivitate, în mâinile unui *ta'veren*? Nu avea importanţă. Elaida era Roşie – fusese Ro-şie – şi trecuse mult prea mult timp de când o Roşie dobân-dise etola şi sceptrul. Toate faptele nesăbuite şi deciziile proaste păreau a fi lucruri din trecut, de când apăruseră re-belele, iar salvarea Turnului din ghearele frăţiei Ajah Neagră ar ispăşi greşelile făcute de ea.

Fireşte, ea nu se exprimă întocmai.

— Ea a început vânătoarea, Yukiri, ea să îi pună capăt. Lumină, tot ceea ce am descoperit noi până acum a fost din pură întâmplare, iar acum am dat de o înfundătură. Avem nevoie de autoritatea Tronului Amyrlin care să ne susţină dacă vrem să mergem mai departe.

— Nu ştiu, zise cealaltă femeie, fluturându-şi mâna. Toate patru spun că Neagra ştie tot ce se petrece în biroul Elaidei. Îşi muşcă buza şi ridică stânjenită din umeri. Poate, dacă am reuşi să o întâlnim singură, departe de biroul ei…

— Iată-te! Te-am căutat peste tot.

Pevara se întoarse liniştită când auzi brusc vocea din spa-tele lor, însă Yukiri tresări şi bombăni câteva vorbe vulgare. Dacă urma să continue în ritmul acesta, avea să ajungă la fel de vulgară ca Doesine. Sau Tsutama.

Seaine veni în grabă spre ele, cu ciucurul şalului legănân-du-se şi cu sprâncenele arcuite în semn de mirare când văzu privirea duşmănoasă a lui Yukiri. Cât de mult semăna cu o Albă, logică în toate cele şi oarbă la lumea care o înconjoară. Jumătate din timp, Seaine nu părea să îşi dea seama deloc că se aflau pericol.

— Ne căutai pe noi?

Yukiri aproape că mârâi, proptindu-şi pumnii în şolduri. În ciuda staturii ei mici, emana o atitudine destul de amenin-ţătoare. Fără îndoială că o parte din asta se datora faptului că fusese speriată, dar era în continuare de părere că Seaine trebuia să fie păzită îndeaproape pentru binele ei, indiferent ce hotărâse Saerin, dar iată că femeia se plimba în voie.

— Pe tine, pe Saerin, pe oricine, răspunse cu calm Seaine. Temerile ei anterioare că frăţia Ajah Neagră ar putea şti

ce sarcină îi dăduse Elaida dispăruseră. Ochii ei albaştri erau calzi, dar în rest era acea soră Albă caracterizată de o seni-nătate de gheaţă.

— Am veşti urgente, zise ea pe un ton care nu trăda acest lucru. Cea mai puţin urgentă este următoarea: în dimineaţa asta am văzut o scrisoare de la Ayako Norsoni care a sosit în urmă cu câteva zile. Din Cairhien. Ea şi Toveine şi toate suro-rile au fost capturate de către asha’mani şi… Înclinându-şi capul într-o parte, le privi cu atenţie pe rând. Nu sunteţi câ-tuşi de puţin mirate. Fireşte. Aţi văzut şi voi scrisorile. Ei bi-ne, oricum nu mai putem face nimic în privinţa asta.

Pevara schimbă câteva priviri cu Yukiri, apoi spuse:

— Aceasta este cea *mai puţin* urgentă veste, Seaine?

Pe faţa Conducătoarei Albe se citi îngrijorarea. Strânse din buze şi îşi încreţi colţurile ochilor. Îşi adună în pumni şalul.

— Pentru noi, este. Tocmai m-am întors după ce-am răs-puns chemării Elaidei. Voia să ştie ce progrese am făcut. Seaine inspiră adânc. Dacă am aflat dovezi cum că Alviarin a păstrat o corespondenţă trădătoare cu Dragonul Renăscut. A fost atât de suspicioasă la început, atât de indirectă, încât nu-i de mirare că am înţeles greşit ce voia.

— Cred că vicleana asta îmi dă fiori pe şira spinării, mur-mură Yukiri.

Pevara dădu aprobator din cap, însă ideea de a o aborda pe Elaida dispăru precum roua dimineţii de vară. Singura lor asigurare că Elaida nu făcea ea însăşi parte din Ajah Neagră fusese aceea că iniţiase vânătoarea pentru ele. Însă, dacă ea nu făcuse acest lucru… Cel puţin Ajah Neagră nu ştia de ele. Măcar le mai rămăsese acest lucru. Dar pentru cât timp?

— Şi mie, zise ea încet.

Alviarin plutea de-a lungul coridoarelor din partea de jos a Turnului, afişând un aer senin pe care se chinuia prea mult să îl păstreze. Noaptea părea să se agaţe de pereţi în ciuda lampadarelor cu oglinzi, umbrele fantomatice

dansând acolo unde nu ar fi trebuit să se afle nimeni. Cu siguranţă imagina-ţia îi juca feste, iar umbrele dansau pe la colţurile ochilor. Ho-lurile erau aproape pustii, deşi cina abia luase sfârşit. Mai nou, majoritatea surorilor preferau ca mâncarea să le fie dusă în cameră, dar cele mai cutezătoare şi mai sfidătoare se aventu-rau uneori în sălile de mese, prin urmare o mână de surori serveau în continuare masa jos. Ea nu voia să rişte ca surorile să o vadă părând zăpăcită sau grăbită; refuza să le lase să creadă că ea străbatea coridoarele pe furiş. Adevărul fie spus, nu îi plăcea deloc ca să se uite cineva la ea. Calmă la exterior, dar în interior clocotea.

Brusc, îşi dădu seama că pipăia locul de pe frunte unde o atinsese Shaidar Haran. Locul unde însuşi Marele Stăpân o însemnase ca aparţinându-i. La acest gând, isteria mai că ieşi la suprafaţă, însă îşi păstră faţa calmă doar prin pură voinţă şi îşi strânse uşor poalele albe din mătase. Asta ar fi trebuit să îi ţină mâinile ocupate. Marele Stăpân o însemnase. Era mai bine să nu se mai gândească la asta. Dar cum putea alunga acest gând? Mare Stăpân... Pe dinafară, ea părea calmul întruchipat, dar în interior, era măcinată de un amestec de sentimente, pornind de la umilire şi ură şi terminând cu groază, însă calmul exterior era cel care conta. Plus că exista o rază de nădejde. Şi asta conta. Era ciudat să nădăjduiască, însă avea de gând să se agaţe de orice ar putea-o ţine în viaţă.

Oprindu-se în faţa unei tapiserii care înfăţişă o femeie cu o coroană elaborată pe cap, care îngenunchea în faţa unei Amyrlin de demult, se prefăcu că o studiază în vreme ce arunca priviri rapide în stânga şi în dreapta. Cu excepţia ei, coridorul părea la fel de lipsit de viaţă ca un mormânt aban-donat. Îşi băgă repede mâna după marginea tapiseriei şi, în-tr-o clipă, păşea din nou, ţinând strâns un mesaj împăturit. Era o minune că ajunsese la ea atât de repede. Hârtia părea să-i ardă palma, dar nu putea citi mesajul acolo. Urcă încet şi fără tragere de inimă spre aripa ocupată de Ajah Albă. Calmă şi netulburată de nimic pe exterior. Marele Stăpân o însem-nase. Celelalte surori aveau să se uite la ea.

Ajah Albă era cea mai mică dintre frăţii şi, deşi în acel moment puţin mai mult de douăzeci de surori se aflau în Turn, părea că aproape toate ieşiseră pe coridorul principal. Plimbarea de-a lungul gresiei albe şi simple semăna cu trece-rea prin furcile caudine.

În ciuda orei târzii, Seaine şi Ferane ieşiseră cu şalurile lăsate pe braţe. Seaine îi adresă un mic zâmbet compătimitor, lucru care o făcu să vrea să o ucidă pe conducătoare, care îşi vâra mereu nasul ascuţit unde nu îi fierbea oala. Ferane nu afişa nici urmă de compătimire. Ea se încrunta arătându-şi furia mai mult decât ar fi trebuit să îşi îngăduie oricare dintre surori. Alviarin nu putea face nimic decât să încerce să o ig-nore pe femeia cu pielea arămie fără a lăsa să se vadă acest lucru. Scundă şi îndesată, cu faţa uşor rotundă şi cu o pată de cerneală pe nas, Ferane nu întruchipa imaginea unei femei domani, însă Prima Gânditoare avea temperamentul vulcanic de domani. Era în stare să dea o pedeapsă pentru cea mai neînsemnată greşeală, în special unei surori care se făcuse de „ruşine” atât pe ea însuşi, cât şi frăţia Ajah Albă.

Frăţia simţea din plin ruşinea adusă de faptul că îi fusese luată etola de Păstrătoare. Majoritatea erau furioase şi pen-tru că îşi pierduseră influenţa. Existau mult prea multe priviri duşmănoase, unele din partea surorilor care îi

erau cu mult inferioare şi ar fi trebuit să i se supună atunci când ea po-runcea. Altele îşi întorceau spatele în mod voit.

Ea îşi croia drum printre acele priviri încruntate şi dojeni într-un ritm constant, fără să se grăbească, deşi simţea cum obrajii începeau să i se înfierbânte. Încercă să se cufunde în at-mosfera liniştitoare care domnea în aripa ocupată de Ajah Al-bă. Pe pereţii albi şi simpli, de-a lungul cărora erau înşirate oglinzi argintii în mărime naturală, stăteau atârnate doar câte-va tapiserii simple, imagini cu munţi acoperiţi cu zăpadă, pă-duri umbroase, pâlcuri de bambuşi printre care pătrundeau razele soarelui. De când obţinuse şalul, ea se folosise de aceste imagini pentru a-şi găsi liniştea sufletească în momente tensi-onate. Marele Stăpân o însemnase. Îşi strânse poalele în pumni astfel încât să îşi poată ţine mâinile pe lângă corp. Mesajul pă-rea să-i ardă mâna. Mergea cu ritm constant, măsurat.

Două dintre surori o ignorară pentru că pur şi simplu nu văzură. Astrelle şi Tesan discutau despre alterarea alimen-telor. Discutau mai degrabă în contradictoriu şi, chiar dacă feţele lor păreau calme, ochii le scânteiau, iar vocile erau pe punctul de a se înfierbânta. Erau aritmeticiene, ca să vezi, de parcă logica putea fi redusă la cifre şi păreau a nu cădea de acord asupra modului de folosire a acestor cifre.

— Calculând folosind metoda standard de împărţire a lui

Radun, rata este de unsprezece ori mai mare decât ar trebui să fie, zise Astrelle cu o voce încordată. Mai mult, asta trebuie să arate intervenţia Umbrei...

Tesan o întrerupse, iar mărgelele din cozi zornăiră când ea îşi scutură capul:

— Umbra, da, dar metoda standard a lui Radun este de-păşită. Trebuie să foloseşti Prima Regulă a Medianelor a lui Covanen şi să faci calcule separate pentru carnea care începe să putrezească sau care e deja putredă. Răspunsurile corecte, cum spuneam, sunt treisprezece şi nouă. N-am aplicat încă linia pentru făină sau pentru fasolea boabe sau pentru linte, dar intuitiv, pare evident...

Astrelle se umflă în pene şi, având în vedere faptul că era o femeie durdulie care avea un piept impresionant, se putea umfla impresionant de mult.

— Prima Regulă a lui Covanen? Ea practic scuipă atunci când o întrerupse pe cealaltă. Încă nu s-a dovedit cum se cu-vinte că ar fi corectă. Metodele corecte sau *dovedite* sunt în-totdeauna de preferat în defavoarea celor nesigure...

Alviarin mai că zâmbi când merse mai departe. Aşadar, cineva observase în sfârşit că Marele Stăpân pusese mâna pe Turn. Însă faptul că ştiau nu le putea ajuta să schimbe situa-ţia. Poate că ea o fi zâmbit, însă îşi alungă zâmbetul atunci când cineva grăi:

— Şi tu te-ai strâmba, Ramesa, dacă ai primi lovituri de nuia în fiecare dimineaţă înainte de micul dejun, zise Norine, mult prea tare şi evident intenţionând ca Alviarin să o audă.

Ramesa, o femeie înaltă şi zveltă, cu clopoţei argintii cu-suţi pe mânecile rochiei cu broderii albe, păru speriată când auzi că cineva i se adresează. Norine avea puţine prietene, poa-te niciuna. Ea continuă, aruncându-şi privirea spre Alviarin ca să vadă dacă aceasta observase.

— Este iraţional să numeşti personală o pedeapsă şi să te prefaci că nu se întâmplă nimic atunci când Suprema Înscă-unată Amyrlin a impus-o. Pe de altă parte, raţionamentul ei a fost întotdeauna supraevaluat, după părerea mea.

Din fericire, Alviarin mai avea puţin până când ajungea la odăile ei. Închise cu grijă uşa exterioară şi încuie zăvorul. Nu că ar fi deranjat-o cineva, însă supravieţuise asumându-şi riscuri doar la nevoie. Lămpile erau aprinse, iar un foc mic ardea în vatra şemineului din marmură albă, alungând ră-coarea serii de început de primăvară. Măcar servitorii îşi în-deplineau în continuare sarcinile. Dar până şi servitorii ştiau.

Lacrimi tăcute de umilire începură să îi şiroiască pe obraji. Îi venea să o ucidă pe Silviana, dar asta nu ar fi în-semnat decât că o altă mai-mare peste novice i-ar fi aplicat lovituri de nuia în fiecare dimineaţă până când Elaida ar fi devenit mai îngăduitoare. Uciderea *ei* ar fi fost mai la obiect, însă astfel de crime trebuiau gândite cu mare grijă. Prea multe morţi neaşteptate ar fi dus la întrebări, poate la unele periculoase.

Cu toate acestea, făcuse tot ce se putea face împotriva Elaidei. Veştile Katerinei despre această bătălie se răspândeau prin Ajah Neagră şi deja dincolo de aceasta. Le auzise pe suro-rile care nu erau Negre vorbind în detaliu despre Fântânile din Dumai, iar dacă detaliile se înmulţiseră odată cu dezvăluirea lor, cu atât mai bine. În curând, veştile din Turnul Negru ur-mau să se răspândească şi în Turnul Alb, probabil în acelaşi mod. Păcat că niciuna nu va fi de-ajuns pentru a o vedea pe Elaida dezonorată şi înlăturată – nu cu rebelele alea blestema-te pe poduri –, însă evenimentele de la Fântânile din Dumai şi dezastrul din Andor, care atârna pe umerii ei, o vor împiedica să zădărnicească ceea ce făcuse Alviarin. Să dezbine Turnul Alb din interior, aceasta fusese porunca pe care o primise. Să sădească discordie şi haos în fiecare cotlon al Turnului. O par-te din ea suferise din cauza acestei porunci. O parte din ea mai suferea încă, cu toate acestea îi era credincioasă Marelui Stă-pân. Elaida însăşi cauzase prima dezbinare în Turn, însă ea provocase daune ce nu mai puteau fi reparate.

Brusc, îşi dădu seama că îşi atingea din nou fruntea şi îşi cobori repede mâna. Nu exista niciun însemn acolo, nimic ce putea fi simţit sau văzut. De fiecare dată când se privea în oglindă, verifica fără să vrea. Cu toate acestea, uneori credea că lumea se uita la fruntea ei, că vedea ceva ce ei îi scăpa. Acest lucru era imposibil, iraţional, însă un astfel de gând se furişa în mintea ei oricât de des încerca să îl alunge. Ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu mâna în care ţinea mesajul din spatele tapiseriei, le scoase pe celelalte două din punga de la brâu şi se duse la masa de scris, care stătea lipită de perete.

Era o masă simplă, fără ornamente, la fel ca restul mobi-lierului, iar ea bănuia că unele piese de mobilier fuseseră meşteşugite cu indiferenţă. Un aspect neînsemnat; atâta vre-me cât mobilierul îşi îndeplinea rolul, nimic nu avea impor-tanţă. Trântind cele trei mesaje pe masă, lângă un vas mic din cupru, scoase o cheie din punga de la brâu, descuie un cufăr cu întărituri de alamă, care şedea pe podea lângă masă, şi căută printre cărţile mici cu coperte din piele până când le găsi pe cele trei de care avea nevoie, fiecare protejată astfel încât cerneala de pe pagini să dispară dacă acestea erau atin-se de alte mâini diferite de ale ei. Se foloseau mult prea multe coduri ca ea să le ţină minte. Pierderea acestor cărţi ar fi o încercare dureroasă, înlocuirea lor una anevoioasă – de aici cufărul solid şi lacătul.

Un lacăt foarte bun. Lacătele bune nu erau nişte fleacuri.

Desfăcu repede fâşiile subţiri din hârtie în care era împă-turit mesajul recuperat din spatele tapiseriei, le ridică la lu-mina unei lămpi şi le aruncă în vas, lăsându-le să ardă. Aces-tea nu erau decât instrucţiuni pentru a ajunge la locul unde fusese lăsat mesajul, câte una pentru fiecare femeie din lanţ, iar fâşiile suplimentare, doar o cale de a ascunde prin câte mâini trecuse mesajul ca să ajungă la destinatarul său. Prea multe măsuri de precauţie erau imposibile. Nici măcar suro-rile apropiate ei nu o considerau mai presus decât ele. Doar trei din Consiliul Suprem ştiau cine era, iar ea ar fi evitat acest lucru dacă ar fi putut. Întotdeauna era loc de mai multe măsuri de precauţie, în special acum.

Mesajul, odată ce ea îl descifră, aplecându-se ca să scrie pe o altă coală de hârtie, conţinea veştile la care se aşteptase încă din seara precedentă, când Talene nu îşi făcuse apariţia.

Femeia părăsise aripa Verzilor în ziua precedentă, dis-de-dimmeaţă, cărând nişte desagi plini şi un cufăr mic. Cum nu avea un servitor care să i le care, ea făcuse treaba aceasta singură. Nimeni nu părea să ştie unde plecase. Între-barea era; oare ea intrase în panică atunci când fusese che-mată în faţa Consiliului Suprem sau mai era şi altceva? Mai era şi altceva, hotărî Alviarin. Talene *se bizuise* pe Yukiri şi pe Doesine ca şi când ar fi căutat... îndrumare. Ea era convinsă că nu era doar închipuirea ei. Putea fi? O sămânţă foarte mică de nădejde. Trebuia să mai fie şi altceva. Avea *nevoie* de o ameninţare împotriva Negrelor, altminteri Marele Stăpân nu avea să o mai protejeze.

Îşi luă furioasă mâna de la frunte.

Nu se gândise niciodată să folosească micul *ter'angreal* pe care îl ascunsese ca să o invoce pe Mesaana. În primul rând, foarte important, cu siguranţă că femeia intenţiona să o omoare, foarte probabil în ciuda protecţiei Marelui Stăpân. Pe loc, dacă pierdea acea protecţie. Văzuse chipul Mesaanei, ştia despre umilirea ei. Nicio femeie nu ar trece cu vederea aşa ceva, mai ales una dintre Alese[11]. În fiecare noapte visa că o omora pe Mesaana; adeseori visa cu ochii deschişi cum ar putea-o face ca să îi reuşească, însă trebuia să mai aştepte, căci era nevoie să o găsească fără ca femeia să îşi dea seama că a fost găsită. Între timp, avea nevoie de mai multe dovezi. Se putea ca nici Mesaana, nici Shaidar Haran să nu o consi-dere pe Talene ca pe o verificare a ceva. În trecut, surorile mai intraseră în panică şi o luaseră la fugă, deşi arareori, pre-supunând că Mesaana şi Marele Stăpân habar nu aveau. Era un lucru periculos.

În schimb, apropie mesajul codificat şi copia curată de fla-căra lămpii, ţinând fiecare coală de hârtie de un colţ până când acestea arseră până aproape de degetele ei, înainte să le lasă să cadă peste cenuşa din vas. Cu ajutorul unei pietre negre şi netede pe care o folosea drept prespapier, strivi

---

[11] *The Choosen* în textul original. „Those Chosen To Rule The World Forever", adică „the Forsaken" – rătăciţii. A nu se confunda cu „the Accepted" – o novice care a trecut testele şi a fost ridicată la rangul de aleasă (acceptată pentru a deveni Aes Sedai).
Termenul a apărut pentru prima dată în al patrulea roman din serie, *Umbra se întinde*, cap. 9 – „Hotărâri", în dialogul dintre Sele-ne/Lanfear şi Rand al'Thor: „Noi ne spunem Cei Numiţi, spuse ea calm. Numiţi să conducem lumea pentru totdeauna. Vom trăi pen-tru totdeauna. Tu, de asemenea." Atunci, traducătorii au optat pentru apelativul „Numiţi". (n.red.)

cenuşa şi o amestecă. Se îndoia că cineva putea reconstitui cuvintele din cenuşă, dar chiar şi-aşa…

Stând în continuare în picioare, descifră celelalte două me-saje şi află că atât Yukiri, cât şi Doesine dormeau în odăi feri-te de intruziuni. Nu era un lucru surprinzător – mai nou, nicio soră din Turn nu dormea fără pavăză –, însă acest lucru în-semna că răpirea putea fi o treabă grea. Această sarcină era întotdeauna cea mai uşoară atunci când era îndeplinită în to-iul nopţii de surori care aparţineau acelei frăţii Ajah din care făcea parte şi femeia. Poate că acele priviri erau pur şi simplu întâmplătoare sau închipuite. Trebuia să ia în calcul această posibilitate.

Oftând, alese alte câteva cărţulii din cufăr şi se aşează încet pe perna cu pene de gâscă de pe scaunul de la masa de scris. Însă nu îndeajuns de uşor ca să nu facă o grimasă atunci îşi instală mai bine greutatea corpului. Îşi înăbuşi un scâncet. La început, considerase umilinţa adusă de loviturile de nuia ale Silvianei mult mai rea decât durerea, însă durerea încetase să dispară cu adevărat. Fundul îi era plin de vânătăi. Iar mâine, mai-marea peste novice avea să adauge altele. Apoi poimâi-ne, răspoimâine… O viziune sumbră a unor zile nesfârşite de urlat din cauza loviturilor de nuia aplicate de Silviana, de pri-vit în ochii surorilor care ştiau totul despre vizitele ei în bi-roul Silvianei.

Încercând să alunge aceste gânduri, muie peniţa din oţel în cerneală şi începu să scrie porunci codificate pe colile sub-ţiri de hârtie. Talene trebuia găsită şi adusă înapoi, fireşte. Pentru a fi pedepsită şi executată, dacă intrase pur şi simplu în panică, iar dacă nu, dacă ea găsise cumva o cale de a-şi în-călca jurămintele… Alviarin se agăţa de această speranţă în timp ce poruncea ca Yukiri şi Doesine să fie supravegheate îndeaproape. Trebuia găsită o cale prin care să le vină de hac.

Iar dacă acestea erau implicate, ceva tot putea fi realizat din ceea ce spuneau. Ea avea să conducă firele în cerc. Ceva tot putea fi făcut.

Scria cu furie, fără să îşi dea seama că îşi dusese mâna li-beră la frunte, în căutarea însemnului.

Lumina soarelui de după-amiază pătrundea printre copa-cii înalţi de pe culmea de deasupra vastei tabere shaido, îm-pestriţând văzduhul, iar de pe crengile de deasupra capului se auzeau trilurile păsărilor. Păsările cu pene roşii şi gaiţele albastre treceau în zbor ca nişte fulgere, fâşii de culoare, iar Galina zâmbi. În dimineaţa aceea plouase torenţial, iar în aer se simţea încă răcoarea de sub norii albi şi rari care pluteau încet pe cer. Cel mai probabil că iapa ei cenuşie, cu gâtul arcuit şi pas vioi, aparţinuse vreunei femei de viţă nobilă sau măcar vreunui negustor. Nimeni altcineva în afară de o soră nu şi-ar fi putut permite un animal atât de frumos. Ei îi plăceau aceste plimbări călare pe iapa pe care o botezase „Sprintena” deoa-rece, într-o bună zi, aceasta urma să o ducă cu repeziciune spre libertate; întocmai cum îi plăceau aceste momente în care cugeta la ce avea să facă odată cu redobândirea libertă-ţii. Îşi făcuse planuri să îi facă să plătească pe aceia care o dezamăgiseră, începând cu Elaida. Cel *mai* plăcut lucru era să se gândească la acele planuri, la eventualul rod al lor.

Cel puţin, se bucura de aceste plimbări călare atâta vreme cât reuşea să uite că acest privilegiu era un indiciu la fel de evident al faptului că Therava o deţinea ca roba albă din mă-tase groasă pe care o purta, precum şi cingătoarea bătută în piatra-focului şi zgarda. Zâmbetul i se transformă într-o gri-masă. Ornamente pentru un animal de companie căruia îi era îngăduit să se distreze de unul singur atunci când nu i se ce-rea să îl distreze pe stăpânul său. Nu îşi

putea scoate acele în-semne bătute cu nestemate, nici măcar aici, afară. Cineva pu-tea să o vadă. Ea venise călare până aici ca să scape de aieli, dar putea da peste ei şi în pădure. Therava putea afla. Oricât de greu îi era să recunoască, îi era teamă până în măduva oa-selor de înţeleapta cu ochi de vultur. Therava îi bântuia vise-le, iar acestea nu erau niciodată plăcute. Adeseori, se trezea plină de sudoare şi plângând. Se simţea întotdeauna uşurată atunci când se trezea din acele coşmaruri, indiferent că mai reuşea sau nu să doarmă restul nopţii.

Nu exista o poruncă împotriva acestor plimbări, o porun-că pe care ea să fie nevoită să o asculte, iar lipsa acesteia avea gustul său amar. Therava ştia că ea avea să se întoarcă, indi-ferent cât de rău era tratată, în speranţa că, într-o bună zi, în-ţeleapta avea să înlăture acel jurământ de ascultare afurisit.

Va putea conduce Puterea din nou, când şi cum va dori *ea.* Uneori, Sevanna o făcea să conducă pentru a îndeplini sarcini mediocre sau pur şi simplu ca să demonstreze că putea po-runci acest lucru, dar asta se întâmpla atât de rar, încât tânjea fie şi după ocazia de a îmbrăţişa *saidarul.* Therava nu îi îngă-duia nici măcar să atingă Puterea decât dacă o implora şi se ploconea, iar atunci refuza să o lase să conducă un fir. Se plo-conise, se înjosise complet, doar ca să primească această fi-rimitură. Îşi dădu seama că scrâşnea din dinţi şi se forţă să se oprească.

Poate că Sceptrul Legămintelor din Turn putea înlătura acest jurământ al ei la fel de bine ca sceptrul aproape identic aflat în posesia Theravei; cu toate acestea, nu putea fi sigură de asta. Cele două *nu* erau identice. Exista doar o diferenţă în ceea ce privea însemnele; cu toate acestea, asta indica faptul că un legământ jurat pe unul era specific pentru acel sceptru?

Nu îndrăznea să plece fără sceptrul Theravei. Înţeleapta îl lă-sa adeseori la vedere în cortul ei, dar „nu îl vei lua niciodată în mână”, îi spusese ea.

O, Galina putea atinge acel sceptru alb, gros cât încheie-tura unei mâini, îi putea mângâia suprafaţa netedă; cu toate acestea, oricât de mult se chinuia, nu reuşea să îl cuprindă cu mâna. Numai dacă i-l oferea cineva. Nădăjduia că acest lucru nu era socotit ca a lua în mână obiectul. Aşa trebuia să fie. Gândul că s-ar putea să nu fie astfel o umplea de pustietate. Dorinţa arzătoare din ochii ei atunci când privea sceptrul o fă-cea pe Therava să zâmbească, lucru care se întâmpla arareori.

„Micuţa mea Lina vrea să se elibereze de jurământul fă-cut? zicea ea pe un ton batjocoritor. Atunci Lina trebuie să fie un animal de companie *foarte* cuminte, căci singura cale prin care mă poţi face să iau în considerare acest lucru este să mă convingi că vei rămâne animalul meu de companie chiar şi-atunci.”

Să fie toată viaţa ei jucăria Theravei şi ţinta tempera-mentului ei? Să fie un surogat pe care să îl bată ori de câte ori Therava se înfuria pe Sevanna? „Pustietate” era un cuvânt prea slab pentru a putea descrie sentimentele ei. „Groază” era un cuvânt mai potrivit. Se temea că avea să înnebunească dacă acest lucru avea să se adeverească. În aceeaşi măsură, se temea că nu va putea scăpa nici dacă ar înnebuni.

Cu moralul la pământ, îşi duse mâna streaşină la ochi ca să vadă dacă se înălţase soarele pe cer. Therava îi spusese doar că i-ar plăcea ca ea să se întoarcă înainte de lăsarea în-tunericului şi, deşi mai erau două ceasuri bune de lumină, oftă cu regret şi o întoarse imediat pe Sprintena, coborând dealul, printre copaci, înspre tabără. Înţeleptei îi plăcea să gă-ească metode prin care să impună ascultare fără a da po-runci directe. O mie de metode prin care să o

facă să se plo-conească. Pentru siguranţa ei, trebuia să considere drept poruncă până şi cea mai mică sugestie venită din partea femeii. Dacă întârzia câteva minute, Galina primea pedepse care o făceau să se înfioare numai aducându-şi aminte de ele. O fă-cea să se înfioare şi să dea pinteni iepei ca aceasta să mă-rească pasul printre copaci. Therava nu accepta nicio scuză.

Brusc, un bărbat aiel ieşi în calea ei de după un copac gros. Era un bărbat înalt în *cadin'sor,* cu suliţele vârâte printre curelele care îi ţineau arcul pe spate şi cu vălul atârnân-du-i pe piept. Fără să rostească un cuvânt, el prinse de că-păstrul iepei.

Pentru o clipă, ea îl privi cu gura căscată, apoi îşi îndreptă spatele indignată.

— Prostule! izbucni ea. Ar trebui să mă cunoşti deja. Dă drumul calului, altminteri Sevanna şi Therava te vor jupui pe rând!

De obicei, aceşti aieli lăsau arareori să se citească ceva pe chipul lor, însă ei i se păru că ochii lui verzi se măriră puţin.

Apoi ea ţipă când el strânse în pumn partea din faţă a ro-bei ei şi o trase jos din şa.

— Tacă-ţi gura, *gai'shain,* zise el, dar ca şi cum puţin îi păsa dacă ea îi dădea sau nu ascultare.

La un moment dat, ea fusese nevoită să asculte, însă odată aceştia îşi dădură seama că asculta porunca oricui, fuseseră prea mulţi cărora le plăcea să o trimită după potcoave de cai morţi ca să o ţină ocupată atunci când Therava sau Sevanna aveau nevoie de ea. Acum, ea trebuia să dea ascutare doar anumitor înţelepte şi Sevannei; prin urmare, începu să lo-vească cu picioarele, să se zbată şi să ţipe în speranţa că va atrage atenţia cuiva care ştia că ea aparţinea Theravei. Doar dacă i-ar fi fost îngăduit să aibă un pumnal asupra ei. Până şi aceasta i-ar fi fost de ajutor. Cum se putea ca acest bărbat să nu recunoască sau măcar să nu ştie ce însemnau cingătoarea bătută cu nestemate şi zgarda ei? Tabăra era imensă, plină de oameni ca multe dintre oraşele mari; cu toate acestea, toată lumea părea că poate distinge jucăria Theravei din ţinuturile umede. Femeia *va* porunci ca individul acesta să fie jupuit, iar Galina intenţiona să se bucure de fiecare minut în care privea.

Mult prea curând deveni limpede faptul că un pumnal nu ar fi fost de niciun folos. În ciuda zbaterilor ei, bruta o mânuia cu uşurinţă, trăgându-i gluga pe cap, orbind-o, apoi îndesân-du-i cât mai mult din ea în gură, înainte să i-o lege. Apoi, o întoarse cu faţa în jos şi o legă strâns de mâini şi de picioare. La fel de uşor ca şi când ar fi fost un copil! Se zbătea în con-tinuare, dar în zadar.

— Gaul a vrut nişte *gai'shaini* care să nu fie aiel, dar o *gai'shain* în veşmânt din mătase şi cu podoabe, ieşită la plim-bare călare? zise un bărbat, iar Galina înţepeni.

Acesta nu era aiel. Avea accent din Murandy!

— Sigur, iar astea nu sunt obiceiurile voastre, nu-i aşa?

— Shaido.

Cuvântul fu rostit ca un blestem.

— Ei bine, mai trebuie să găsim câţiva dacă el vrea să afle ceva folositor. Poate mai mulţi, nu doar câţiva. Sunt zeci de mii de oameni în alb colo jos, iar ea ar putea fi oricare dintre ei.

— Cred că femeia asta i-ar putea spune lui Perrin Aybara ce vrea să ştie, Fager Neald.

Dacă ea înţepenise înainte, acum încremeni. Gheaţa părea să pună stăpânire pe stomacul, dar şi pe inima ei. Perrin Aybara îi trimisese pe bărbaţii aceştia? Dacă îi ataca pe shai-do în încercarea de a-şi salva soţia, el avea să fie ucis, distrugându-i ei avantajul pe care îl avea cu Faile. Femeii nu avea să îi mai pese ce urma să fie dezvăluit, odată ce bărbatul ei era mort, iar celelalte nu aveau secrete ca să se teamă că acestea vor ieşi la iveală. Îngrozită, Galina vedea cum i se năruia speranţa de a înhăţa sceptrul. Trebuia să îl oprească. Dar cum?

— Ce te face să crezi asta, Gaul?

— Este Aes Sedai. Şi prietenă a Sevannei, pare-se.

— Oare? zise murandianul pe un ton nesigur. Oare o fi prietena ei?

În mod ciudat, niciunul dintre bărbaţi nu părea tulburat că înhăţaseră o Aes Sedai. Şi, aparent, bărbatul aiel făcuse as-ta perfect conştient de ceea ce era ea. Chiar dacă era un shai-do renegat, bărbatul sigur nu ştia că ea nu putea conduce Pu-terea fără permisiune. Doar Sevanna şi câteva înţelepte ştiau acest lucru. Situaţia devenea din ce în ce mai năucitoare cu fiecare minut care trecea.

Brusc, ea fu ridicată în aer şi pusă pe burtă peste şaua ei, îşi dădu ea seama. În clipa următoare, sălta pe pielea tare, unul din bărbaţi ţinând-o cu o mână ca să nu cadă în vreme ce iapa porni la trap.

— Hai să mergem într-un loc unde poţi deschide una din-tre găurile tale, Fager Neald.

— În partea cealaltă a dealului, Gaul. Am fost aici de-atâ-tea ori, încât aş putea deschide o poartă aproape oriunde. Voi, aielii, fugiţi pretutindeni?

O poartă? Ce tot îndruga bărbatul acesta? Nebăgând în seamă trăncănelile lui, ea se gândi la opţiunile ei, dar nu găsi niciuna bună. Legată ca un miel dus la piaţă, cu căluş în gură astfel încât să nu poată fi auzită nici de la zece paşi depărtare chiar dacă ar fi ţipat din toţi rărunchii, şansele ei de a scăpa erau inexistente dacă vreuna dintre santinelele shaido nu i-ar fi interceptat pe cei care o răpiseră. Dar oare îşi dorea acest lucru? Dacă nu ajungea la Aybara, nu avea cum să îl oprească să nu distrugă totul. Pe de altă parte, la câte zile depărtare se afla tabăra lui? Nu putea fi foarte aproape, altminteri shaido i-ar fi găsit până acum. Ea ştia că iscoadele cercetaseră zona până la zece mile depărtare de tabără. Oricât de multe zile avea nevoie pentru a ajunge la el, tot atât de multe îi vor lua ca să se întoarcă. Nu va întârzia doar câteva minute, ci câteva zile.

Therava nu o va ucide pentru asta. Doar o va face să îşi dorească moartea. Îi putea explica. Îi va povesti cum fusese răpită de nişte tâlhari. De fapt, doar de doi; era îndeajuns de greu să crezi că doi bărbaţi se apropiaseră atât de mult de tabără, darămite o bandă de tâlhari. Incapabilă să conducă Puterea, ea avusese nevoie de timp ca să scape. Ar putea spu-ne o poveste convingătoare. Ar putea-o convinge pe Therava.

Dacă spunea... Era inutil. Prima oară când Therava o pe-depse pentru că întârziase fusese din cauză că se rupseseră dârlogii şi fusese nevoită să se întoarcă pe jos acasă, condu-când calul de căpăstru. Femeia nu acceptase scuza aceea, şi nu o va accepta nici pe aceea că fusese răpită. Galinei îi venea să plângă. De fapt, îşi dădu seama că plângea cu lacrimi de deznădejde pe care nu le putea opri.

Calul se opri şi, înainte să gândească, începu să se zbată violent, încercând să se arunce de pe şa, ţipând atât de tare cât îi permitea căluşul de la gură. Ei probabil că încercau să evite santinelele. Cu siguranţă că Therava

va înţelege dacă santinelele se vor întoarce cu ea şi cu răpitorii ei, chiar dacă ea va întârzia. Cu siguranţă că ea va găsi o cale prin care să se ocupe de Faile, chiar dacă soţul acesteia va muri.

O mână grea o lovi cu putere.

— Tacă-ţi gura! zise bărbatul aiel, apoi o luară din nou la trap. Lacrimile începură să îi şiroiască din nou pe obraji, iar

gluga din mătase care îi acoperea faţa se umezi. Therava avea să o facă să *urle.* Dar chiar în timp ce plângea, începu să se gândească la ce avea să îi spună lui Aybara. Cel puţin, şi-ar putea păstra şansele de a pune mâna pe sceptru. Therava avea să... Nu. Nu! Trebuia să se concentreze la ceea ce putea face *ea.* Imaginile cu înţeleapta cea cu privire nemiloasă ţi-nând în mână o nuia sau o curea sau o împletitură din sfori îi apăreau într-un colţ al minţii, dar de fiecare dată le alunga, repetând în tot acest timp întrebările pe care Aybara i le-ar putea pune şi răspunsurile pe care i le-ar da ea. Ce i-ar putea spune ca să îl convingă să lase siguranţa soţiei lui în grija ei.

În niciuna dintre ipotezele ei, nu se aşteptase să fie luată de pe şa şi pusă să stea în picioare mai bine de o oră după ce fusese răpită.

— Deşeuează-i calul, Noren, şi leagă-l lângă ceilalţi, zise murandianul.

— Imediat, Jupâne Neald, veni răspunsul cu accent cairhienin.

Legăturile din jurul gleznelor ei căzură pe jos, iar lama cu-ţitului se strecură printre încheieturile mâinilor ei, tăind sfoa-ra, iar apoi căluşul de la gură îi fu dezlegat. Ea scuipă mătasea îmbibată cu saliva ei şi îşi azvârli gluga pe spate.

Un bărbat scund, ce purta haină neagră, o conducea pe Sprintena printr-o zonă de corturi maronii, mari şi peticite, şi de colibe mici şi primitive, care păreau a fi construite din ra-muri de copaci, inclusiv de pin cu ace maronii. De cât timp aveau nevoie pinii ca să se veştejească? De mai multe zile, cu siguranţă, poate chiar de mai multe săptămâni. Cei şaizeci sau şaptezeci de bărbaţi care aveau grijă de focurile pentru gătit sau şedeau pe scăunele din lemn semănau cu nişte fer-mieri în hainele lor din lână aspră, însă unii ascuţeau săbii şi suliţe şi halebarde, iar alte arme stăteau grămadă în alte zeci de locuri. Printre spaţiile goale dintre corturi şi colibe, ea putea vedea mai mulţi bărbaţi mişunând pe ambele părţi, câţiva dintre ei purtând coifuri sau platoşe, călare şi ţinând în mâini lănci lungi, prevăzute cu flamuri. Erau soldaţi care ple-cau să patruleze. Câţi alţii mai erau dincolo de raza ei vizua-lă? Nu avea importanţă. Ceea ce se întindea dinaintea ochilor ei era incredibil! Shaido aveau santinele postate mai departe de-atât faţă de tabăra lor. Ea era convinsă de asta!

— Dacă faţa n-ar fi fost de-ajuns, şopti Neald, acea privire rece şi calculată m-ar convinge. Este ca şi când ea ar examina viermii de sub o piatră pe care a răsturnat-o.

Un individ slăbănog în haină neagră îşi mângâie amuzat cu noadele degetelor mustaţa cerată, având grijă să nu îi strice vârfurile ascuţite. Deşi avea sabie, nu trăda deloc aerul unui soldat sau al unui războinic.

— Păi, vino cu mine, aes sedai, zise el, apucând-o de par-tea superioară a braţului. Seniorul Perrin aşteaptă să îţi pună câteva întrebări.

Ea se smuci, eliberându-se, însă el o apucă cu calm mai strâns de braţ.

— Fără de-astea!

Alelul uriaş, Gaul, o apucă de celălalt braţ, iar ea n-avea decât să meargă cu ei sau să fie târâtă. Păşea cu capul sus, prefăcându-se că ei nu erau decât nişte escorte, dar oricine ar fi văzut cum o ţineau de braţe aceştia ar fi ştiut că nu era adevărat. Deşi privea drept în faţă, simţea privirile băieţan-drilor înarmaţi – majoritatea erau tineri – aţintite asupra ei. Aceştia nu se uitau miraţi, ci doar priveau, cântăreau. Cum puteau fi atât de aroganţi cu o aes sedai? Unele dintre înţe-leptele care nu ştiau de jurământul ce o lega îşi exprimaseră îndoiala că ea ar fi aes sedai, deoarece se supunea atât de repede şi se ploconea în faţa Theravei, dar ăştia doi ştiau ce era ea. Şi nu le păsa. Ea bănuia că şi fermierii aceia ştiau, cu toate acestea niciunul nu se arăta uimit de felul în care era tratată. Acest lucru o făcea să simtă fiori pe şira spinării.

Când se apropiară de cortul mare cu dungi roşii şi albe, ale căror clape erau deschise, ea auzi voci în interior.

—...zicea că el era pregătit să vină chiar acum, spunea un bărbat.

— Nu-mi permit să mai hrănesc o gură când nu ştiu pen-tru cât timp, răspunse un alt bărbat. Sânge şi cenuşă! Cât timp durează să stabilim o întâlnire cu oamenii aceştia?

Gaul fu nevoit să se aplece ca să intre în cort, însă Galina păşi înăuntru de parcă ar fi intrat în apartamentul ei din Turn. O fi fost ea prizonieră, dar era aes sedai, iar această simplă realitate devenea o unealtă puternică. Şi o armă. Cu cine încerca el să stabilească o întâlnire? Nu cu Sevanna, si-gur. Să fie oricine în afară de Sevanna.

Într-un contrast izbitor cu tabăra dărăpănată de afară, aici exista un covor înflorat pe post de podea, iar de stâlpii acoperişului atârnau două draperii din mătase cu broderii reprezentând flori şi păsări după moda cairhienină. Ea îşi concentră atenţia asupra unui bărbat înalt, lat în umeri şi îmbrăcat în cămaşă, care stătea cu spatele la ea, proptit în pumni de o masă cu picioare subţiri, ornată cu rânduri de poleială şi acoperită cu hărţi şi coli de hârtie. Ea îl zărise doar de la depărtare pe Aybara în Cairhien; cu toate acestea, era convinsă că acesta era băiatul de fermier din satul natal al lui Rand al’Thor, în ciuda cămăşii lui din mătase şi a cizmelor lustruite. Până şi partea întoarsă a acestora era lustruită. În plus de asta, toţi cei ce se aflau în cort păreau să se uite la el.

Când ea intră în cort, o femeie înaltă, îmbrăcată într-o ro-chie verde din mătase, cu guler înalt şi fâşii înguste de dante-lă la grumaz şi la încheieturile mâinilor, şi cu părul negru căzându-i în valuri pe umeri, îşi puse cu familiaritate o mână pe braţul lui Aybara. Galina o recunoscu.

— Pare a fi precaută, Perrin, zise Berelain.

— Atentă la vreo capcană, după părerea mea, seniore Perrin, interveni un bărbat dur cu părul cărunt, care purta o platoşă ornată peste o haină stacojie.

„Este ghealdanin”, îşi zise Galina. Măcar el şi Berelain ex-plicau prezenţa soldaţilor, chiar dacă nu şi faptul că aceştia se aflau într-un loc unde era imposibil să se afle.

Galina se bucura nespus de mult că nu o întâlnise pe fe-meie în Cairhien. Acest lucru ar fi făcut ca situaţia actuală să fie mai mult decât stânjenitoare. Îşi dorea să fi avut mâinile libere ca să poată să îşi şteargă lacrimile rămase pe obraji, dar cei doi bărbaţi o ţineau cu fermitate de braţe. Nu era ni-mic de făcut în privinţa asta. Ea era aes sedai. Doar asta con-ta. Doar asta va îngădui să conteze. Îşi deschise gura ca să preia controlul asupra situaţiei...

Brusc, Aybara se uită peste umăr la ea, de parcă i-ar fi simţit prezenţa în vreun fel, iar ochii lui aurii îi îngheţară limba. Ea respinsese poveştile cum că bărbatul avea ochi de lup, însă chiar avea. Ochi aspri de lup pe o faţă împietrită. Pe lângă el, ghealdaninul părea aproape blând. Dincolo de barba tunsă scurt, pe faţa lui se citea tristeţea. Din cauza soţiei lui, fără îndoială. Ea s-ar putea folosi de asta.

— O aes sedai care poartă albul de *gai'shain,* zise el pe un ton indiferent, întorcându-se cu faţa spre ea.

Era un bărbat voinic, chiar dacă nu atât de mare ca băr-batul aiel, şi domina încăperea doar prin simpla-i prezenţă, ochii lui aurii observând totul.

— Şi e prizonieră, pare-se. N-a vrut să vină?

— S-a zvârcolit ca un peşte pe uscat când Gaul a încercat s-o lege, seniore, răspunse Neald. Eu, unul, n-am avut altceva de făcut decât să stau şi să privesc.

Era ciudat că spusese asta, şi pe un ton atât de însemnat. Ce ar fi putut să...? Dintr-odată, ea conştientiză prezenţa unui alt bărbat în haină neagră, un individ îndesat, cu faţa înăs-pritǎ de vreme şi cu o insignă din argint în formă de sabie prinsă pe gulerul înalt. Îşi aminti unde văzuse ultima oară bărbaţi în haine negre. Săreau prin nişte găuri în aer chiar înainte ca totul să se transforme în dezastru la Fântânile din Dumai. Neald şi găurile lui, porţile lui. Bărbaţii aceştia puteau conduce Puterea.

Avu nevoie de toată puterea lăuntrică pe care o poseda să nu încerce să se elibereze din strânsoarea murandianului, să nu se îndepărteze încet. Numai faptul că se afla atât de aproa-pe de el îi întorcea stomacul pe dos. Numai faptul că acesta o atingea... Îi venea să scânceascǎ, iar acest lucru o surprinse. Cu siguranţă era mai puternică de-atât! Se concentră ca să îşi păstreze mina calmă, încercând în tot acest timp să îşi ume-zească cu salivă gura pe care şi-o simţea brusc uscată.

— Ea susţine c-ar fi prietena Sevannei, adăugă Gaul.

— Prietena Sevannei? repetă Aybara, încruntându-se. Dar purtând roba de *gai'shain.* O robă din mătase şi podoabe, dar totuşi... N-ai vrut să vii, dar n-ai condus ca să încerci să îi îm-piedici pe Gaul şi pe Neald să te aducă aici. Şi eşti îngrozită. El clătină din cap. Cum putea şti el că ei îi era teamă? Mă miră să văd o aes sedai însoţind clanul Shaido după cele petrecute la

Fântânile din Dumai. Sau n-ai aflat ce s-a întâmplat? Daţi-i drumul, daţi-i drumul. Mă îndoiesc că o va lua la fugă după ce v-a lăsat să o aduceţi până aici.

— Cele petrecute la Fântânile din Dumai n-au importanţă, zise ea pe un ton rece când bărbaţii îşi luară mâinile de pe ea.

Însă cei doi o încadrau ca nişte paznici, iar ea era mândră cât de stăpânită îi era vocea. Un bărbat care putea conduce. Ba doi, iar ea era singură. Singură şi incapabilă să conducă un fir. Galina îşi ţinea spatele drept şi capul ridicat. Era aes sedai, iar ei trebuiau s-o vadă astfel. Cum *putea* şti el că ei îi era tea-mă? În cuvintele ei nu se simţea nici urmă de teamă. Faţa par-că îi era sculptată în piatră, atât de puţin lăsa ea să se vadă.

— Scopurile Turnului Alb sunt cunoscute sau înţelese doar de aes sedai. Eu îndeplinesc treaba Turnului Alb, iar tu te amesteci. O alegere neînţeleaptă pentru orice bărbat.

Ghealdaninul dădu cu tristeţe din cap de parcă ar fi învă-ţat pielea lui această lecţie; Aybara doar o privi, fără nicio expresie.

— Sigurul motiv pentru care nu i-am rănit pe ăştia doi a fost că ţi-am auzit numele, continuă ea. Dacă murandianul sau aielul ar fi pomenit cât timp le luase, ea era pregătită să susţină că fusese şocată la început, dar ei tăcură, iar ea vorbi repede şi tare: Soţia ta, Faile, se află sub protecţia mea, la fel şi regina Alliandre, iar când îmi voi termina treaba cu Sevanna, le voi duce cu mine într-un loc sigur şi le voi ajuta să ajungă oriunde îşi vor dori să meargă. Însă, între timp, prezenţa ta aici îmi periclitează treburile Turnului Alb, iar eu nu pot îngădui asta. De asemenea, te pui în pericol pe tine, pe soţia şi pe Alliandre. Există zeci de mii de aieli în tabără. Multe zeci de mii. Dacă aceştia vă vor ataca – iar iscoadele lor vă vor descoperi în curând, dacă n-au făcut-o deja –, vă vor rade pe toţi de pe suprafaţa pământului. Ba chiar le-ar putea face rău soţiei tale şi Alliandrei din cauza aceasta. S-ar putea să n-o pot opri pe Sevanna. Este o femeie aspră, iar înţelep-tele ei, aproape patru sute la număr, pot conduce. Toate sunt dornice să folosească Puterea în scopuri violente, în vreme ce eu sunt o singură aes sedai, constrânsă de jurămintele făcute. Dacă vrei să le protejezi pe soţia ta şi pe regină, îndepărtea-ză-te de tabăra lor şi porneşte la galop cât poţi de iute. S-ar putea să nu te atace dacă le va fi limpede că te retragi. Este singura nădejde pe care o aveţi, tu şi soţia ta.

Iată! Dacă doar câteva dintre seminţele pe care le planta-se aveau să prindă rădăcini, ar fi trebuit să fie de-ajuns ca el să facă cale-ntoarsă.

— Dacă Alliandre este în pericol, seniore Perrin..., începu ghealdaninul, însă Aybara îl opri ridicându-şi o mână.

Acest gest fu de-ajuns. Soldatul îşi încleştă fălcile atât de tare, încât ea crezu că le va auzi pârâind; cu toate acestea, bărbatul tăcu.

— Ai văzut-o pe Faile? întrebă tânărul, în vocea lui sim-ţindu-se entuziasmul. Este teafără? N-a fost vătămată?

Neghiobul nu părea să fi auzit un singur cuvânt din ce îi spusese ea înainte să pomenească de soţia lui.

— Teafără şi sub protecţia mea, seniore Perrin. Dacă bă-ieţandrul acesta entuziasmat de la ţară voia să i se spună „se-niore”, atunci ea avea să tolereze asta deocamdată. Atât ea, cât şi Alliandre. Soldatul mârâi la Aybara, însă nu profită de ocazie ca să vorbească. Trebuie să mă asculţi. Shaido te vor omorî...

— Vino aici şi uită-te la asta, o întrerupse Aybara, întor cându-se la masă şi trăgând o hârtie mare spre el.

— Trebuie să-i ierţi lipsa de maniere, aes sedai, murmură Berelain, oferindu-i o cupă lucrată în argint cu vin negru. Se află sub o presiune considerabilă, după cum poţi înţelege, da-tă fiind situaţia. Nu m-am prezentat. Eu sunt Berelain, Prima din Mayene.

— Ştiu. Poţi să-mi spui Alyse.

Cealaltă femeie zâmbi ca şi când ar fi ştiut că acesta era un nume fals, dar îl acceptă. Prima din Mayene era departe de a fi nesofisticată. Păcat că trebuia să se ocupe de băiat în tot acest timp; oamenii sofisticaţi care credeau că puteau dansa cu aes sedai erau adeseori conduşi uşor. Oamenii de la ţară se puteau dovedi încăpăţânaţi din ignoranţă. Însă indi-vidul ar fi trebuit să ştie deja *ceva* despre aes sedai. Poate că, dacă îl va ignora, el va avea motiv ca să se gândească la cine şi ce era ea.

Vinul avea un gust floral.

— Este foarte bun, zise ea, cu o recunoştinţă sinceră.

Nu mai băuse un vin bun de săptămâni întregi. Therava nu îi îngăduia o plăcere pe care înţeleapta însăşi şi-o refuza. Dacă femeia ar afla că ea descoperise câteva butoaie în Malden, ea n-ar mai bea nici măcar vin mediocru. Şi cu siguranţă va fi şi bătută.

— Mai sunt şi alte aes sedai în tabără, Alyse Sedai. Masuri Sokawa şi Seonid Traighan, dar şi sfătuitoarea mea, Annoura Larisen. Ţi-ar plăcea să vorbeşti cu ele după ce vei termina cu

Perrin?

Cu o nepăsare prefăcută, Galina îşi trase gluga pe cap pâ-nă când faţa îi fu umbrită, apoi mai luă o gură de vin ca să aibă timp de gândire. Prezenţa Annourei era de înţeles, lu-ând-o în considerare pe a lui Berelain, dar ce căutau celelalte două acolo? Se număraseră printre cele care fugiseră din Turn după ce Siuan fusese detronată, iar Elaida înscăunată. Ade-vărat, niciuna dintre ele nu avea de unde să ştie despre impli-carea ei în răpirea băiatului al'Thor pentru Elaida, dar totuşi...

— Cred că nu, murmură ea. Ele au treburile lor, iar eu le am pe ale mele.

Ar fi dat orice să ştie ce treburi aveau ele, dar nu cu riscul de de a fi recunoscută. Oricare dintre prietenii Dragonului Re-născut ar putea avea... noţiuni... despre o Roşie.

— Ajută-mă să îl conving pe Aybara, Berelain. Gărzile tale Înaripate nu pot ţine piept puhoiului pe care îl vor trimite shaido împotriva lor. Indiferent ce ghealdanini te însoţesc, aceştia nu vor face nicio diferenţă. O oaste nu va face nicio diferenţă. Shaido sunt prea mulţi şi au sute de înţelepte pre-gătite să folosească Puterea drept armă. Le-am văzut făcând asta. S-ar putea să-ţi pierzi şi tu viaţa, iar dacă vei fi captura-tă, nu îţi pot făgădui că o voi putea convinge pe Sevanna să te elibereze atunci când voi pleca.

Berelain râse de parcă mii de shaido şi sute de înţelepte care puteau conduce nu aveau nicio importanţă.

— O, nu ne vor găsi, nu te teme. Tabăra lor se află la trei zile bune călare de aici, poate patru. Terenul devine acciden-tat nu departe de unde ne aflăm noi acum.

Trei zile, poate patru. Galina se cutremură. Ar fi trebuit să îşi dea seama înainte să i se spună. Trei ori patru zile de teren parcurs în mai puţin de o oră, printr-o gaură în aer creată cu jumătatea masculină a Puterii. Ea fusese suficient de aproape ca să fie atinsă de *saidin.* Însă, acum îşi păstră vocea calmă:

— Chiar şi-aşa, trebuie să mă ajuţi să îl conving să nu atace. Ar fi un dezastru pentru el, pentru soţia lui, pentru toţi cei implicaţi. Pe lângă asta, ceea ce fac eu este important pen-tru Turn.

Măgulitor pentru un domnitor peste un singur oraş sau peste câteva fâşii de pământ, dar măgulirea ungea sufletul atât al celui neimportant, cât şi al celui măreţ.

— Perrin este încăpăţânat, Alyse Sedai. Mă îndoiesc că vei reuşi să îl faci să se răzgândească. Este un lucru greu de făcut odată ce i-a intrat ceva în cap.

Dintr-un anume motiv, tânăra afişă un zâmbet suficient de misterios ca să poată fi comparat cu cel al unei surori.

— Berelain, ai putea purta discuţia asta mai târziu? zise Aybara pe un ton nerăbdător, şi nu era o sugestie. Lovi cu de-getul gros pe coala de hârtie. Alyse, vrei să arunci o privire?

Nici aceasta nu era o sugestie. Cine se credea acest bărbat de îi poruncea unei aes sedai?

Cu toate acestea, când se duse la masă, se depărtă puţin de Neald. Însă veni mai aproape de celălalt, care o studia cu atenţie, dar se afla de partea cealaltă a mesei. O barieră şu-bredă, însă ea îl putea ignora dacă se uita la coala de hârtie de sub degetul lui Aybara. Îi fu greu să nu îşi arcuiască sprân-cenele în semn de mirare. Oraşul Malden era conturat acolo, prevăzut cu apeducte care aduceau apa dintr-un lac ce se afla la cinci mile depărtare, precum şi conturul grosolan al taberei shaido care împrejmuia oraşul. Adevărata surpriză era fap-tul că însemnele păreau să indice sosirea ginţilor de când shai-do ajunseseră în Malden, iar numărul acestora însemna că oamenii lui supravegheau tabăra de ceva vreme. O altă hartă, schiţată grosolan, părea să arate oraşul cu unele detalii.

— Văd că ai aflat cât de mare este tabăra lor, zise ea. Ar trebui să ştii că nu există vreo speranţă s-o salvezi. Chiar da-că ai avea o mie de astfel de bărbaţi – nu îi era uşor să pome-nească de ei şi nu reuşi să îşi ascundă complet dispreţul din voce – n-ar fi de-ajuns. Înţeleptele acelea vor riposta. Cu su-tele, într-un măcel, mii de morţi, poate şi soţia ta s-ar număra printre ei. După cum îţi spuneam, ea şi Alliandre se află sub protecţia mea. După ce-mi voi termina treaba, le voi duce într-un loc sigur. M-ai auzit spunând asta, aşadar pe Sceptrul Legămintelor, ştii că grăiesc adevărul. Să nu faci greşeala să crezi legătura pe care o ai cu Rând al' Thor te va proteja dacă te amesteci în treburile Turnului Alb. Da, ştiu că asta faci. Ai cre-zut că soţia ta nu-mi va spune? Are încredere în mine, iar da-că vrei s-o ştii în siguranţă, trebuie să ai şi tu încredere în mine.

Idiotul o privi ca şi când cuvintele ei ar fi zburat peste capul lui fără săîi ajungă la urechi. Ochii aceia erau într-ade-văr tulburători.

— Unde doarme ea? Ea, şi toate celelalte care au fost cap-turate odată cu ea. Arată-mi!

— Nu pot, răspunse ea pe un ton calm. *Gai'shain* arareori dorm în acelaşi loc două nopţi la rând.

Odată cu această minciună, dispăru şi ultima şansă ca ea să le poată lăsa în viaţă pe Faile şi pe celelalte. O, ea nu inten-ţionase să sporească riscul evadării ei ajutându-le, însă acest lucru ar fi putut fi explicat oricând printr-o schimbare a situ-aţiei. Cu toate acestea, ea nu putea lăsa lucrurile la voia întâmplării, astfel încât ele să scape într-adevăr într-o bună zi şi să-i dea în vileag minciuna.

— Am s-o eliberez, mârâi el, aproape prea încet ca ea să audă. Cu orice preţ.

Gândurile îi veneau de-a valma Galinei. Nu părea să existe o cale prin care să îl abată din acest drum, dar l-ar putea în-târzia. *Trebuia* să facă măcar asta.

— Ai putea măcar să amâni atacul? Probabil că voi reuşi să îmi termin treburile în câteva zile, poate o săptămână. Un termen-limită ar fi trebuit să grăbească eforturile Failei. Îna-inte, acest lucru ar fi fost periculos; o ameninţare neînfăptui-tă îşi pierdea puterea, iar şansele erau prea mari ca femeia să nu poată pune mâna pe sceptru la timp. Acum, această şansă deveni necesară.

— Dacă aş putea face asta, şi să le scot de acolo pe soţia ta şi pe celelalte, nu ar exista niciun motiv să mori în van. O săp-tămână.

Pe chipul lui se citea frustrarea, iar Aybara lovi cu pumnul în masă suficient de tare ca să o facă să se clatine.

— Îţi dau câteva zile, mârâi el, poate chiar o săptămână sau mai mult, dacă... El renunţă să mai spună ceea ce avusese de gând să zică. Ochii aceia ciudaţi se aţintiră asupra ei. Dar nu îţi pot făgădui câte zile, continuă el. Dac-ar fi după cum îmi doresc eu, aş ataca acum. N-aş îngădui ca Faile să mai fie prizonieră o singură zi în vreme ce aştept ca planurile pe care aes sedai le au pentru shaido să dea roade. Zici că ea se află sub protecţia ta, dar cât de multă protecţie poţi să-i oferi cu adevărat purtând roba asta? Există semne de beţie în tabără. Până şi unele santinele beau. Şi înţeleptele au meteahna asta?

Această schimbare neaşteptată a subiectului o făcu să cli-pească.

— Înţeleptele beau numai apă, aşa că să nu crezi că le vei găsi pe toate într-o stare de amorţeală, îi spuse ea pe un ton sec. Şi destul de sincer.

Se amuza întotdeauna atunci când minciuna slujea sco-purilor ei. Nu că exemplul înţeleptelor ar fi dat cine ştie ce roade. Beţia era des întâlnită în rândul shaido. Fiecare raid aduce cu el toate rezervele de vin care puteau fi găsite. Zeci şi zeci de alambicuri mici produceau bere din grâne şi de fieca-re dată când înţeleptele distrugeau un alambic, alte două îi luau locul. Însă, dacă i-ar fi spus acest lucru, nu ar fi făcut de-cât să îl încurajeze.

— Cât despre ceilalţi, am mai însoţit oştiri şi înainte şi am văzut soldaţi bând mai abitir decât shaido. Dacă o sută din acele zeci de mii sunt beţi, ce ai avea de câştigat de-aici? De fapt, ar fi mai bine dacă mi-ai făgădui o săptămână. Două ar fi încă şi mai bine.

El îşi aruncă privirea pe hartă şi îşi strânse din nou pum-nul, însă în vocea lui nu se simţi furia.

— Shaido intră des în oraş?

Ea aşeză cupa cu vin pe masă şi îşi îndreptă spatele. A în-tâlni privirea acelor ochi galbeni necesita un oarecare efort, însă reuşi să facă asta fără să şovăie.

— Cred că a trecut timpul ca să arăţi respectul cuvenit. Eu sunt aes sedai, nu o servitoare.

— Shaido intră des în oraş? repetă el pe acelaşi ton calm. Ei îi venea să scrâşnească din dinţi.

— Nu! se răsti ea. Au prădat tot ceea ce era de valoare, plus alte lucruri care nu erau.

Regretă cele spuse de îndată ce acestea îi ieşiră pe gură. Acestea păruseră sigure până când îşi aminti de bărbaţii care puteau sări prin găurile din aer.

— Asta nu înseamnă că ei nu intră niciodată. În majorita-tea zilelor, intră câţiva. Poate douăzeci sau treizeci odată, mai mulţi uneori, în grupuri de câte doi sau trei. Oare el avea în-ţelepciunea să priceapă ce însemna acest lucru? Cel mai bine era să se asigure că el pricepea. Nu ai putea să îi prinzi pe toţi. În mod inevitabil, unii vor scăpa şi îi vor avertiza pe cei din tabără.

Aybara doar încuviinţă din cap.

— Când o vei vedea pe Faile, spune-i că în ziua în care va vedea negură pe crestele munţilor şi va auzi lupii urlând în miezul zilei, ea şi celelalte trebuie să meargă la fortăreaţa domniţei Cairen, care se află în capătul dinspre miazănoapte al oraşului, şi să se ascundă acolo. Spune-i că o iubesc. Spu-ne-i că voi veni după ea.

Lupi? Oare bărbatul era nebun? Cum se va asigura că lupii vor...? Brusc, cu ochii aceia de lup aţintiţi asupra ei, nu mai fu sigură că voia să ştie.

— Îi voi spune, minţi ea.

Poate că el avea de gând să îi folosească doar pe bărbaţii în haine negre ca să o salveze pe soţia lui? Dar, în acest caz, de ce ar mai aştepta? Ochii aceia galbeni ascundeau taine pe care ea îşi dorea să le cunoască. Cu cine încerca el să se întâl-nească? Evident nu cu Sevanna. Ea ar fi mulţumit Luminii pentru asta dacă nu ar fi renunţat demult la a mai fi neghioa-bă. Cine era pregătit să vină la el de îndată? Numele unui bărbat fusese pomenit, dar asta ar fi putut însemna un rege însoţit de o oaste. Sau o fi al'Thor însuşi? Se ruga ca pe el să nu îl mai vadă niciodată.

Promisiunea ei păru să elibereze ceva în lăuntrul[12] tânărului. Expiră aerul încet, iar încordarea pe care ea nu o ob-servase dispăru de pe chipul lui.

— Problema la puzzle-ul fierarului, zise el cu blândeţe, bătând cu degetul pe conturul oraşului Malden, este să reu-

şeşti să aşezi întotdeauna piesa-cheie la locul ei. Ei bine, am făcut asta. Sau o voi face în curând.

— Rămâi la cină? întrebă Berelain. Se apropie ceasul. Prin deschizătură se vedea cum se lăsa înserarea. O servitoare zveltă, îmbrăcată într-o rochie din lână de culoare închisă şi cu părul alb prins într-un coc la ceafă, intră şi în-cepu să aprindă lămpile.

— Îmi făgăduieşti că îmi vei lăsa măcar o săptămână la dispoziţie? vru să ştie Galina, însă Aybara dădu negativ din cap. În acest caz, fiecare oră este importantă.

Ea nu intenţionase să zăbovească nici măcar o clipă mai mult decât era nevoie, însă se văzu nevoită să se forţeze să rostească următoarele cuvinte:

— Porunceşti unuia dintre... oamenii... tăi să mă ducă îna-poi, cât mai aproape de tabără cu putinţă?

— Fă-o, Neald! porunci Aybara. Şi încearcă măcar să fii politicos.

El vorbea!

Ea trase adânc aer în piept şi îşi dădu jos gluga de pe cap.

— Vreau să mă loveşti, aici. Îşi atinse obrazul. Suficient de de tare ca să-mi faci o vânătaie.

În sfârşit, ea spuse ceva ce îi atrase atenţia bărbatului. Ochii aceia galbeni se măriră, iar el îşi vârî degetele mari la cingă-toare ca şi când ar fi vrut să se asigure că nu îşi va mişca mâi-nile.

— N-am s-o fac, zise el pe un ton de parcă ar fi crezut-o nebună.

Ghealdaninul stătea cu gura căscată, iar servitoarea se zgâia la ea, ţinând lumânarea care ardea periculos de aproa-pe de poalele ei.

— Ţi-o cer! zise Galina pe un ton ferm. Avea nevoie de orice fărâmă de verosimilitate când venea vorba de Therava. Fă-o!

— Nu cred c-are s-o facă, zise Berelain, plutind în faţă cu poalele strânse. Are maniere de la ţară. Dacă îmi îngădui?

Galina dădu din cap nerăbdătoare. Nu avea încotro, deşi, cel mai probabil, femeia nu avea să îi lase o vânătaie prea convingătoare... Vederea i se întunecă, iar când şi-o recăpătă, se legăna încet. Simţea gust de sânge. Îşi duse mâna la obraz şi scânci.

— Prea tare? întrebă îngrijorată Berelain.

— Nu, bolborosi Galina, străduindu-se să afişeze o expre-se calmă.

---

[12] Corect în limba română: *înăuntru, dinlăuntru etc.* (n.red.)

Dacă ar fi putut conduce, i-ar fi smuls capul femeii! Fireş-te, dacă ar fi putut conduce, nu ar fi fost nevoie de nimic din toate astea.

— Şi-acum, celălalt obraz. Şi pune pe cineva să-mi aducă iapa.

Călări prin pădure împreună cu murandianul spre un loc unde câţiva copaci uriaşi zăceau la pământ, despicaţi într-un mod ciudat. Cu siguranţă că îi va fi greu să folosească gaura lui din aer, dar când bărbatul creă o dungă verticală albas-tră-argintie care se lărgi, lăsând la vedere nişte povârnişuri abrupte, ea nu se mai gândi deloc la *saidinul* mânjit când îi dădu pinteni Sprintenei şi trecu prin deschizătură. Nu se mai gândea la nimic în afară de Therava.

Mai că urlă când îşi dădu seama că se afla în partea cea-laltă a crestei faţă de tabără. Îngrozită, se luă la întrecere cu soarele care apunea. Şi pierdu.

Din nefericire, avusese dreptate. Therava nu accepta scu-ze. Aceasta se supără mai ales din cauza vânătăilor. Ea însăşi nu îi pocise niciodată faţa Galinei. Ceea ce urmă egală cu uşu-rinţă coşmarurile ei. Şi dură mult mai mult. Uneori, când ţipa din toţi rărunchii, Galina aproape că uita de nevoia ei dispe-rată de a pune mâna pe sceptru. Însă se agăţa de această spe-ranţă: să pună mâna pe sceptru şi să le omoare pe Faile şi pe prietenele ei, atunci avea să fie liberă.

Egwene îşi recăpăta cunoştinţa încet şi, ameţită cum era, abia dacă avu prezenţa de spirit să îşi ţină ochii închişi. Îi era mult prea uşor a se preface că era în continuare în stare de inconştienţă. Capul îi zăcea moale pe umărul unei femei; nu şi l-ar fi putut ridica nici dacă ar fi vrut. Era umărul unei aes se-dai; putea simţi iscusinţa femeii. Îşi simţea mintea înceţoşată, gândurile îi veneau lent şi i se învolburau, iar membrele îi erau amorţite. Îşi dădu seama că rochia de călărie din lână şi man-taua i se uscaseră, în ciuda faptului că se muiaseră în apa râ-ului. Ei bine, acest lucru se putea rezolva cu uşurinţă cu aju-torul Puterii. Însă existau mici şanse ca ele să fi condus ca să îi scoată apa din veşminte pentru confortul ei. Stătea în şezut, proptită între două surori, una din ele emanând un parfum floral, fiecare din ele folosind o mână pentru a o ţine mai mult sau mai puţin dreaptă. Se aflau într-o trăsură după felul în care se legănau şi după clămpănitul copitelor cailor pe da-lele din piatră. Îşi întredeschise ochii cu băgare de seamă.

Draperiile trăsurii erau date la o parte, iar putoarea de gunoi putred o făcu să îşi spună că poate ar fi fost mai bine ca acestea să fie trase. Gunoi, putregai! Cum *se putea* ca Tar Va-lonul să ajungă în halul acesta? O asemenea neglijenţă arăta-tă faţă de oraş era un motiv în sine pentru înlăturarea Elaidei. Lumina lunii pătrundea prin ferestre suficient de mult ca ea să le poată discerne pe cele trei aes sedai care şedeau în faţa ei, aşezate în spatele trăsurii. Chiar dacă nu ar fi ştiut că acestea puteau conduce, şalurile lor cu ciucuri ar fi confirmat acest lucru. În Tar Valon, purtarea unui şal cu ciucuri putea cauza neplăceri unei femei care nu era aes sedai. În mod ciu-dat, sora din stânga părea să stea ghemuită într-o parte tră-surii, departe de celelalte două, şi chiar dacă acestea nu erau ghemuite, cel puţin se aflau foarte aproape una de cealaltă, ca şi când ar fi evitat contactul cu cea de-a treia aes sedai. Foar-te ciudat.

Brusc, îşi dădu seama că nu fusese despărţită de Izvor. O fi fost ea confuză, însă asta nu avea nicio noimă. Ele îi puteau simţi puterea, tot aşa cum şi ea o simţea pe-a lor şi, deşi niciuna nu era slabă, credea că le putea învinge pe toate cinci dacă era suficient de rapidă. Izvorul Adevărat era ca un soare vast aflat undeva la marginea vederii şi o chema. Prima în-trebare era:

„Îndrăznea oare să încerce?” În starea în care se afla mintea ei, gândurile croindu-şi drum prin noroiul adânc până la genunchi, nu era sigur că va putea îmbrăţişa *saidarul,* iar dacă ar fi reuşit sau ar fi eşuat, surorile ar fi ştiut odată ce ea ar fi încercat. Era mai bine să încerce să îşi revină puţin înainte facă asta. A doua întrebare era: „Cât timp îndrăznea ea să aştepte?” Surorile nu aveau să o lase fără scut o veşni-cie. Din pură curiozitate, încercă să îşi mişte degetele de la picioare în interiorul pantofilor robuşti din piele şi fu încân-tată când acestea reacţionară în voie. Braţele şi picioarele ei păreau să prindă încet viaţa. Credea că putea să îşi ridice ca-pul acum, deşi şovăitor. Indiferent ce îi dăduseră ele, începea să îşi piardă efectul. Cât timp?

Situaţia îi scăpă din mâini când sora cu părul negru care şedea în mijloc, în spatele trăsurii, se aplecă în faţă şi îi trase o palmă atât de zdravănă, încât se prăbuşi în poala femeii de care stătuse rezemată. Îşi duse mâna involuntar la obrazul care o ustura. Se duse prefăcătoria de a fi în stare de incon-ştienţă.

— Nu era nevoie să faci asta, Katerine, zise o voce răguşi-tă deasupra ei când posesoarea o ridică din nou.

Se dovedi că îşi putea ţine capul drept. Katerine. Trebuia să fie Katerine Alruddin, o Roşie. Dintr-un oarecare motiv, părea important să le identifice pe cele care o răpiseră, cu toate că nu ştia nimic despre Katerine în afară de numele ei şi de frăţia Ajah din care provenea. Sora în poala căreia căzuse avea părul bălai, însă chipul ei umbrit de lună aparţinea unei străine.

— Cred că i-ai dat prea mult din rădăcina-furcii[13], continuă femeia.

Egwene fu străbătută de un fior. Aşadar, asta i se dăduse! Îşi stoarse creierii în încercarea de a-şi aduce aminte tot ceea ce îi spusese Nynaeve despre acel ceai dezgustător, însă min-tea îi era în continuare înceată. Dar părea să funcţioneze to-tuşi mai bine. Era convinsă că Nynaeve îi spusese că era ne-voie de timp ca efectele să dispară complet.

— I-am dat doza potrivită, Felaana, răspunse pe un ton sec sora care o pălmuise, şi, după cum vezi, efectele încep să dispară după cum ar trebui. Vreau ca ea să poată merge pe picioarele ei când vom ajunge la Turn. În mod cert, nu am de gând s-o car din nou, termină ea, aruncându-i o privire urâtă surorii ce şedea în stânga Egwenei, care scutură dispreţuitor din cap.

Aceasta era Pritalle Nerbaijan, o Galbenă care se strădui-se din răsputeri să evite a le învăţa pe novice sau pe alese şi care nu-şi ascundea lehamitea faţă de această îndeletnicire atunci când era obligată să o îndeplinească.

— Să-l pun pe Harril al meu să o care ar fi extrem de ne-potrivit, zise ea pe un ton rece. De fapt, pe un ton ca de gheaţă. Eu, una, m-aş bucura dacă ea ar putea merge pe picioarele ei, iar dacă nu, asta e. Oricum, abia aştept s-o dau pe mâna celorlalte. Dacă nu vrei s-o cari din nou, Katerine, eu nu vreau s-o păzesc jumătate de noapte în celule.

Katerine îşi dădu capul pe spate în semn de dispreţ. Celulele, fireşte. Urma să ajungă într-una dintre acele odăi mici şi întunecate de la primul nivel din subsolul Turnului. Elaida o va acuza că susţinuse într-un mod fals a fi Suprema Înscăunată Amyrlin. Pedeapsa pentru asta era moartea. În mod ciudat, acest gând nu o înspăimânta. Poate că ierburile mai aveau încă efect

---

[13] *Forkroot,* în limba engleză. Traducerea corectă este *rădăcina-furcii* – nu *rădăcină de tip furculiţă –,* aşa cum *sunflower* se traduce *floarea-soarelui,* nu *floare de tip soare.* Este una dintre corecturile pe care mi-am permis să le fac în textul tradus de dna Tripon (n.red.)

asupra ei. Oare Romanda sau Lelaine aveau să cedeze şi să fie de acord să fie numite Amyrlin după moartea ei? Sau aveau să continue să se lupte una cu cealaltă până când întreaga rebeliune avea să eşueze şi surorile aveau să dea fuga înapoi la Elaida? Acesta era un gând care o întris-ta. O întrista până în măduva oaselor. Dar dacă putea simţi întristarea, însemna că rădăcina-furcii nu îi înăbuşea emoţii-le. Atunci de ce nu îi era teamă? Pipăi cu degetul mare după inelul cu Marele Şarpe. Cel puţin încercă, dar descoperi că acesta îi lipsea. O cuprinse o furie oarbă. N-aveau decât s-o omoare, dar nu puteau nega faptul că era aes sedai.

— Cine m-a trădat? întrebă ea, mulţumită că tonul ei era calm şi rece. Nu strică să-mi spuneţi, având în vedere că sunt prizoniera voastră.

Surorile se holbară la ea ca şi când ar fi fost surprinse că ea avea voce.

Katerine se aplecă în faţă cu un aer degajat, ridicându-şi mâna. Roşia îşi miji ochii atunci când Felaana cea cu părul bălai plonjă ca să îi prindă palma, înainte ca aceasta să ateri-zeze pe obrazul Egwenei.

— Fără îndoială că va fi executată, zise pe un ton ferm femeia cu voce răguşită, dar este o iniţiată a Turnului şi nici-una dintre noi nu are dreptul să o lovească.

— Ia ţi mâna de pe mine, Brună! mârâi Katerine şi, în mod surprinzător, lumina *saidarului* o împresură.

Într-o clipită, această strălucire le împresură pe toate fe-meile din trăsură, în afară de Egwene. Se uitau una la alta ca nişte pisici vagabonde pe punctul de a se zbârli, pe punctul de a ataca cu ghearele. Nu, nu toate făceau asta; Katerine şi sora mai înaltă care şedea lângă ea nu îşi aruncară nicio privire. Dar le aruncau priviri duşmănoase celorlalte. Pe Lumi-nă, ce se întâmpla? Ostilitatea reciprocă era atât de palpabilă

încât ea ar fi putut-o tăia cu cuţitul.

După o clipă, Felaana eliberă încheietura Katerinei şi se lăsă pe spate, însă niciuna nu eliberă Izvorul. Brusc, Egwene îşi dădu seama că niciuna dintre ele nu era dornică să facă prima acest lucru. În lumina palidă a lunii, feţele lor erau calme, însă Bruna îşi ţinea mâinile prinse în şal, iar sora care şedea la distanţă faţă de Katerine îşi netezea întruna poalele.

— Cred că a sosit timpul pentru asta, zise Katerine, ţe-sând un scut. N-am vrea să încerci ceva... necugetat.

Zâmbetul ei era maliţios. Egwene doar oftă când ţesătura se lăsă peste ea; oricum, se îndoia că ar fi putut îmbrăţişa *saidarul* şi, împotriva a cinci surori deja străbătute de Putere, reuşita ei ar fi durat doar câteva clipe cel mult. Reacţia ei blândă păru să o dezamăgească pe sora Roşie.

— Asta s-ar putea să fie ultima ta noapte în această lume, continuă ea. Nu m-ar mira câtuşi de puţin dacă Elaida va po-runci să fii ferecată şi decapitată mâine.

— Sau chiar în seara aceasta, adăugă tovarăşa ei slăbă-noagă, încuviinţând din cap. Cred că Elaida va fi extrem de nerăbdătoare să scape de tine.

Spre deosebire de Katerine, ea nu făcea decât să rostească o realitate, dar cu siguranţă era o altă Roşie. Le privea pe ce-lelalte surori ca şi când ar fi bănuit că una dintre *ele* putea în-cerca să facă ceva. Era *foarte* ciudat!

Egwene îşi păstră stăpânirea de sine, refuzând să le ofere reacţia pe care o voiau ele. Reacţia pe care şi-o dorea cel pu-ţin Katerine. Era hotărâtă să îşi

păstreze demnitatea până ajungea pe butucul călăului. Că se descurcase sau nu bine în calitate de Amyrlin, avea să moară într-un mod potrivit pen-tru o Supremă Înscăunată Amyrlin.

Femeia care stătea ghemuită mai încolo de cele două Ro-şii vorbi, iar glasul ei, cu un puternic accent arafel, îi îngădui Egwenei să confere un nume acelei feţe aspre şi înguste care abia se zărea în lumina slabă a lunii. Era Berisha Terakuni, o Cenuşie vestită pentru stricteţea ei şi, adeseori, pentru cea mai neîndurătoare interpretare a legii. Era întotdeauna co-rectă, dar nu îşi pierdea niciodată simţul îndurării[14].

— Nu în seara aceasta *sau* mâine, Barasine. Nu şi dacă Elaida este dispusă să le cheme pe conducătoare în toiul nop-ţii, iar acestea sunt dispuse să răspundă. Situaţia aceasta ne-cesită întrunirea Înaltei Curţi. Nu e o chestiune ce poate fi rezolvată în câteva minute sau în câteva ore, iar Divanul pare a fi mai puţin dispus să facă pe placul Elaidei decât şi-ar dori ea, şi nu-i de mirare. Fata va fi judecată, dar cred că Divanul va lua o hotărâre în această privinţă după bunu-i plac.

— Divanul se va întruni când va porunci Elaida, altmin-teri ea le va da pedepse care le va face să îşi dorească să o fi ascultat, zise Katerina, rânjind. După felul în care Jala şi Merym au plecat în galop când au văzut pe cine am prins, ea ştie deja, şi pun rămăşag că Elaida le-ar trage jos din paturile lor pe conducătoare cu mâinile ei dacă va fi nevoită. Vocea ei deveni îngâmfată şi aspră în acelaşi timp. Poate te va numi pe tine la Jilţul Apărării. Ţi-ar plăcea asta?

Berisha îşi îndreptă spatele indignată, aranjându-şi şalul pe braţe. În unele instanţe, Jilţul Apărării înfrunta aceeaşi pe-deapsă similară cu cea pe care o apăra. Poate că această acu-ză necesita acest lucru; în ciuda eforturilor lui Siuan de a o edu-ca întru totul, Egwene nu ştia.

— Ceea ce vreau eu să aflu, zise Cenuşia după o clipă, ignorându-le în mod ostentativ pe femeile care şedeau lângă ea, este ce ai făcut cu lanţul din port? Cum poate fi desfăcut?

— Nu poate fi desfăcut, răspunse Egwene. Ar trebui să ştii deja că este făurit din *cuendillar.* Nici măcar Puterea nu îl va rupe, doar îl va întări. Presupun că l-ai putea vinde dacă ai dărâma o parte din zidul portului ca să îl poţi desprinde de acolo. Dacă cineva şi-ar putea permite să cumpere o bucată atât de mare de *cuendillar.* Sau şi-ar dori aşa ceva.

De astă dată, nimeni nu încercă să o oprească pe Katerine să nu îi tragă o palmă. Şi încă una zdravănă.

— Tacă-ţi gura! se răsti Roşia.

Acesta părea a fi un sfat bun dacă nu voia să fie pălmuită până ameţea. Simţea deja gust de sânge în gură. Aşadar, Egwene tăcu, iar în trăsura care înainta huruind se aşternu tăcerea, celelalte surori fiind înconjurate de strălucirea *saidarului* şi privindu-se bănuitor. Era incredibil! De ce alesese Elaida niş-te femei care se detestau făţiş una pe cealaltă pentru a duce la capăt sarcina din seara aceea? Ca să-şi dovedească puterea, doar pentru că putea? Nu avea importanţă. Dacă Elaida avea să îi îngăduie să trăiască în noaptea aceea, ea putea să o in-formeze pe Siuan despre ceea ce i se întâmplase – şi pe

[14] Fraza din textul original este: „Always to the letter, of course, but never with any sense of mercy.” Era întotdeauna în litera legii, desigur, dar fără nici un strop de îndurare. (n.red.)

Lea-ne, cel mai probabil. Ar putea-o informa pe Siuan că fuseseră trădate şi să se roage ca Siuan să poată lua urma trădătoarei. Să se roage ca rebeliunea nu avea să fie înăbuşită. Ea spuse pe loc o mică rugăciune pentru asta. Era o chestiune mult mai importantă decât cealaltă.

Până când vizitiul trase de hăţuri ca să oprească perechile de cai, îşi revenise suficient de mult ca să le urmeze pe Katerine şi pe Pritalle de la trăsură fără să fie ajutată, cu toate că încă îşi mai simţea puţin capul greu. Se putea ţine pe pi-cioare, dar se îndoia că avea forţa necesară să fugă prea de-parte, nu că ar fi reuşit ceva prin această încercare în afară de a fi oprită după câţiva paşi. Aşadar, rămase liniştită lângă tră-sura lăcuită cu negru şi aşteptă la fel de răbdătoare precum cei patru cai în harnaşamentul lor. La urma urmei, fie vorba, şi ea purta un harnaşament. Turnul Alb se înălţa ameninţător deasupra lor, semănând cu un puţ gros şi palid care se înde-părta în noapte. Puţine dintre ferestrele sale erau luminate, iar unele dintre acestea erau aproape de vârf, aparţinând poate odăilor pe care le ocupa Elaida. Era foarte ciudat. Era prizonieră şi probabil că nu avea să mai trăiască mult; cu toa-te acestea, avea senzaţia că se întorsese acasă. Turnul părea să îi redea vitalitatea.

Doi însoţitori de drum în livrelele Turnului, care purtau pe piept flacăra din Tar Valon, coborâră din spatele trăsurii ca să desfacă scăriţa şi rămaseră acolo, oferind o mână aco-perită de o mănuşă albă fiecărei femei care cobora, însă nu-mai Berisha acceptă acest ajutor şi numai pentru că îi îngă-duia să păşească mai repede pe dalele din piatră în timp ce le arunca priviri celorlalte surori, bănuia Egwene. Barasine le aruncă indivizilor nişte priviri care pe unul îl făcură să înghi-tă cu zgomot, iar pe celălalt, să pălească la faţă. Felaana, care era ocupantă să le supravegheze pe celelalte, le făcu iritată un semn din mână bărbaţilor ca să plece. Toate cinci îmbră-ţişau în continuare *saidarul,* chiar şi-aici.

Se aflau la intrarea principală din spate, iar treptele din marmură, prevăzute cu balustrade din piatră, coborau de la al doilea nivel, sub patru lămpi masive din bronz care arun-cau o sferă mare de lumină pâlpâitoare. Spre mirarea ei, o singură novice stătea singură la baza scării, ţinându-şi strâns pe lângă trup mantia albă ca să şi-l apere de răcoarea nopţii. Ea mai că aşteptase ca Elaida să le întâmpine în persoană, să se bucure de capturarea ei alături de o suită de lingăi. A doua surpriză fu aceea că novicea era Nicola Treehill. Ultimul loc unde s-ar fi gândit să o găsească pe fugară era înăuntrul Turnului Alb.

După felul în care Nicola îşi căscă ochii atunci când Egwene coborî din trăsură, novicea părea mai surprinsă de-cât ea, însă aceasta făcu în grabă o reverenţă impecabilă în faţa surorilor.

— Amyrlin porunceşte ca ea... să fie lăsată în seama mai marei peste novice, Katerine Sedai. Zice că Silviana Sedai are alte porunci de îndeplinit.

— Aşadar, se pare că vei fi biciuită în seara asta. Măcar atât, murmură Katerine cu zâmbetul pe buze.

Egwene se întrebă dacă femeia o ura pe ea personal sau ceea ce reprezenta sau pur şi simplu ura pe toată lumea. Bi-ciuită. Ea nu văzuse niciodată cum se făcea, dar auzise o des-criere. Părea extrem de dureros. O privi calmă în ochi pe Katerine şi, după o clipă, zâmbetul acesteia dispăru. Femeia părea a fi pregătită să o lovească din nou. Aielii aveau un mod al lor de a înfrunta durerea. Ei o acceptau, se abandonau aces-teia fără a se împotrivi sau fără a încerca măcar să îşi înăbuşe

ţipetele. Poate că asta o va ajuta. Înţeleptele ziceau că astfel durerea putea fi alungată fără să pună stăpânire pe tine.

— Dacă Elaida doreşte să facă vâlvă inutil, eu nu vreau să am nimic de-a face cu asta în seara asta, anunţă Felaana, în-cruntându-se la toată lumea, inclusiv la Nicola. Ar trebui să fie de-ajuns dacă fata va fi ferecată şi executată.

Strângându-şi poalele, sora cu părul bălai trecu în grabă pe lângă Nicola şi urcă treptele. De fapt, fugea! Strălucirea *saidarului* o mai împresura încă atunci când ea dispăru înă-untru.

— Sunt de acord, zise Pritalle pe un ton rece. Harril, cred că te voi însoţi când îl vei duce pe Roşcovanu' la grajduri.

Un bărbat oacheş şi îndesat, care ieşise din umbră mâ-nând un roib înalt, îi făcu o plecăciune. Acesta avea faţa împie-trită şi purta mantia cameleon de străjer, care făcea ca mare parte din el să nu pară a fi acolo atunci când stătea nemişcat şi îl umplea de culori atunci când se mişca. O urmă tăcut pe Pritalle în noapte, aruncând însă priviri peste umăr, păzin-du-i spatele acesteia. Şi ea era înconjurată de strălucire. Ceva se întâmpla acolo. Ceva ce Egwene omitea.

Brusc, Nicola îşi răsfiră poalele când făcu o altă reverenţă, mai adâncă de astă dată, iar cuvintele îi ieşiră repede pe gură.

— Îmi pare rău că am fugit, Maică[15]. Am crezut că-mi vor da drumul mai repede aici. Areina şi cu mine am crezut...

— Nu-i spune astfel! lătră Katerine şi un bici de Aer o lovi peste fund pe novice, atât de tare, încât aceasta ţipă şi sări. Dacă o slujeşti pe Suprema Înscăunată Amyrlin în seara asta, copilă, atunci întoarce-te la ea şi spune-i că am spus eu că po-runcile îi vor fi îndeplinite. Şi-acum, fuga!

Aruncându-i o ultimă privire disperată Egwenei, Nicola îşi strânse mantia şi poalele şi o luă la fugă pe scări în sus atât de repede, încât se împiedică de două ori, fiind cât pe ce să cadă. Biata Nicola. Speranţele îi fuseseră năruite, iar dacă Turnul îi descoperea vârsta... Trebuie să fi minţit în privinţa aceasta, astfel încât să fie primită înăuntru; minciuna era unul dintre obiceiurile ei proaste. Egwene o alungă pe fată din gândurile ei. Nicola nu mai era treaba ei.

— Nu era nevoie să bagi spaima în copila aia, zise Berisha în mod surprinzător. Novicele trebuie îndrumate, nu ciomăgite.

Era o afirmaţie complet opusă părerilor pe care ea le avea privitor la lege.

Katerine şi Barasine se întoarseră împotriva Cenuşiei, pri-vind-o cu intensitate. Erau doar două pisici acum, însă în loc să vadă o altă pisică, ele văzură un şoarece.

— Nu te temi, Cenuşie? întrebă Barasine, cu o urmă de batjocură în glas. Dintr-un oarecare motiv, îşi legănă un braţ astfel încât ciucurul lung al şalului ei să se legene. Tu eşti una, iar noi suntem două?

Cei doi însoţitori de drum stăteau ca nişte statui, ca nişte bărbaţi care îşi doreau din tot sufletul să se afle în altă parte şi care nădăjduiau să treacă neobservaţi dacă stăteau sufici-ent de nemişcaţi.

---

[15] *Mother,* în limba engleză. Traducătoarea a folosit apelativul *Mamă* în textul dumisale. Congregaţia Aes Sedai este constituită asemenea unui ordin monahal, Turnul Alb este organizat după tipicul unei mănăstiri, în consecinţă Suprema Înscăunată Amyrlin este similara Maicii Stareţe. De aceea, în acest caz, traducerea corectă a apelativului englez *Mother* este *Maică.* Motiv pentru care mi-am permis să fac rectificarea în text, cu ortografia specifică Bisericii Ortodoxe Române (n.red.)

Berisha nu era mai înaltă decât Egwene, însă îşi îndreptă spatele şi îşi strânse şalul pe lângă trup.

— Ameninţările sunt anume interzise de către Turn...

— Barasine te-a ameninţat? o întrerupse Katerine cu blân-deţe. Cu blândeţe, dar cu o asprime de oţel. Te-a întrebat doar dacă ţi-e teamă. Ar trebui să-ţi fie?

Berisha îşi linse buzele neliniştită. Era palidă la faţă şi fă-cea ochii din ce în ce mai mari ca şi când vedea lucruri pe care nu dorea să le vadă.

— Cred... că voi face o plimbare prin împrejurimi, zise ea în cele din urmă, cu o voce sugrumată, apoi se îndepărtă plu-tind, fără a-şi lua o clipă ochii de la cele două Roşii.

Katerine lăsă să îi scape un mic râs satisfăcut.

Era nebunie curată! Nici măcar surorile care se urau una pe cealaltă de moarte nu se purtau astfel. În primul rând, nicio femeie care cădea pradă fricii atât de uşor ca Berisha nu pu-teau deveni aes sedai. Ceva era putred în Turn. Foarte putred.

— Adu-o! zise Katerine, începând să urce scările. Eliberând în cele din urmă *saidarul,* Barasine o apucă strâns de braţ pe Egwene şi o urmă pe Katerine. Egwene nu avea de ales decât să îşi strângă poalele despicate şi să se su-pună fără împotrivire. Cu toate acestea, se simţea ciudat de optimistă.

Intrarea în Turn o simţi într-adevăr ca pe o întoarcere aca-să. Pereţii albi cu frizele şi tapiseriile lor, plăcile din gresie viu colorate de pe pardoseală îi erau la fel de familiare ca bucătăria mamei ei. Mai familiare, într-un fel; trecuse mult mai mult timp de când nu mai văzuse bucătăria mamei ei de-cât văzuse aceste coridoare. Absorbea forţa căminului cu fie-care respiraţie. Dar avea şi un sentiment straniu. Lampada-rele erau aprinse toate şi, deşi ora nu putea fi atât de târzie, nu văzu pe nimeni. *Întotdeauna* erau câteva surori care plu-teau de-a lungul coridoarelor chiar şi în toiul nopţii. Această amintire îi era încă vie – zărea câte o soră atunci când se grăbea să îndeplinească un comision la primele ore ale dimi-neţii, dorindu-şi cu disperare să fie şi ea la fel de graţioasă, la fel de maiestuoasă. Surorile aes sedai aveau propriul lor pro-gram, iar unele Brune abia dacă agreau să fie treze în timpul zilei. Noaptea erau mai puţin distrase de la studiile lor şi mai rar întrerupte din lecturile lor. Dar acum nu era nimeni pe coridoare. Nici Katerine, nici Barasine nu făcură vreun co-mentariu în timp ce înaintau de-a lungul coridoarelor pustii, unde erau doar ele trei. Se părea că această pustietate tăcută era o realitate acum.

Când ajunseră la scara din piatră albă montată într-un alcov, o altă soră îşi făcu în sfârşit apariţia, urcând de undeva de jos. Era o femeie durdulie îmbrăcată într-o rochie de călă-rie cu dungi roşii, cu o gură care părea pregătită să zâmbeas-că, iar peste braţe purta şalul tivit cu ciucuri din mătase lungi şi roşii. Katerine şi celelalte îşi purtaseră şalurile la docuri pentru ca acestea să le scoată în evidenţă – în Tar Valon, ni-meni nu ar deranja o femeie care purta un şal cu ciucuri, iar majoritatea oamenilor păstrau distanţa, dacă puteau, în spe-cial bărbaţii – dar de ce aici?

Nou venita îşi arcui sprâncenele negre şi stufoase deasu-pra ochilor albaştri când o văzu pe Egwene şi îşi propti pum-nii în şoldurile voluminoase, lăsând şalul să-i alunece pe coa-te. Egwene nu credea să o mai fi văzut vreodată pe femeie, dar, aparent nu acelaşi lucru era valabil şi pentru cea din urmă.

— Măi să fie! Asta-i fata al'Vere. Pe *ea* au trimis-o în Por-tul de Nord? Elaida are să te răsplătească frumuşel pentru mun-ca din seara asta; da, asta

va face. Ia uitaţi-vă la ea! Ia ui-taţi-vă ce de semeaţă se ţine! Ai zice că voi două sunteţi garda de onoare care o escortează. M-aş fi aşteptat s-o văd plân-gând şi implorând îndurare.

— Cred că ierburile îi mai amorţesc încă simţurile, bom-băni Katerine, aruncându-i o privire lungă şi încruntată Egwenei. Nu pare să realizeze în ce situaţie se află.

Barasine, care o ţinea în continuare de braţ pe Egwene, o scutură cu putere, însă după ce se clătină puţin, ea reuşi să îşi recapete echilibrul şi să păstreze o mină calmă, ignorând pri-virile duşmănoase ale femeii mai înalte.

— E în stare de şoc, zice Roşia durdulie, încuviinţând din cap. Nu părea tocmai compătimitoare, dar comparativ cu

Katerine, era pe-acolo. Am mai văzut asta.

— Cum au mers lucrurile în Portul de Sud? Întrebă Barasine.

— Nu la fel de bine ca în cazul tău, pare-se. Cum toţi cei-lalţi ţipau ca nişte purceluşi prinşi sub un gard pentru că eram noi două acolo, eu m-am temut să nu îi speriem pe cei pe care încercam să îi prindem. E bine că *am fost* două ca să vorbim între noi. Întâmplarea face că am reuşit să prindem doar o sălbatică şi asta nu înainte ca ea să transforme jumă-tate din lanţul din port în *cuendillar.* Mai că am omorât caii trăsurii când ne-am întors în galop ca şi când, ei bine, ca şi când am fi prins premiul vostru. Zanica a insistat. Ba chiar l-a pus pe străjerul ei în locul vizitiului.

— O sălbatică, zise Katerine cu dispreţ.

— Doar jumătate? Uşurarea se simţea limpede în glasul Barasinei. Înseamnă că Portul de Sud nu este blocat.

Melare îşi arcui din nou sprâncenele când înţelese impli-caţiile.

— Vom vedea cât de senin va fi dimineaţa, zise ea încet, când vor lăsa jos jumătatea care este din fier. Restul rămâne ţeapăn ca, ei bine, ca o bară de *cuendillar.* Eu, una, mă îndo-iesc că vor putea trece alte vase în afară de cele mai mici. Scu-tură din cap, afişând o expresie nedumerită. Ceva era ciudat, totuşi. Mai mult decât ciudat. La început, nu am putut-o găsi pe sălbatică. Nu o puteam simţi conducând. Nu era împresu-ratăde strălucire şi nu puteam vedea firele pe care le împle-tea. Lanţul a început pur şi simplu să devină alb. Dacă străje-rul lui Arebis nu ar fi zărit barca, ea şi-ar fi terminal treaba şi ar fi scăpat basma curată.

— Isteaţă Leane, murmură Egwene.

Preţ de o clipă, îşi închise ochii strâns. Leane pregătise to-tul dinainte, înainte să zărească portul, pe furiş şi ascun-zându-şi înzestrările. Dacă ea însăşi ar fi fost la fel de isteaţă, cel mai probabil ar fi scăpat basma curată. Pe de altă parte, privind în retrospectivă, întotdeauna vedeai lucrurile mai limpede.

— Acesta este numele pe care l-a dat ea, zise Melare, în-cruntându-se. Sprâncenele femeii, ca nişte omizi negre, erau *foarte* expresive. Leane Sharif. Din Ajah *Verde.* Două minciuni *foarte* idioate. Desala încearcă să scoată ceva de la ea acolo jos, însă aceasta nu crâcneşte nimic. Eu am simţit nevoia să urc ca să iau o gură de aer. Nu mi-a plăcut niciodată biciuirea, nici măcar a unei persoane cum e ea. Cunoşti acest truc al ei, copilă? Cum să-ţi ascunzi împletiturile?

O, Lumină! Ele credeau că Leane era o sălbatică ce se dă-dea drept aes sedai.

— Ea spune adevărul. Ferecarea i-a conferit această în-faţişare fără de vârstă şi a făcut-o să pară mai tânără. A fost tămăduită de Nynaeve al’Meara şi, din moment ce nu mai era Albastră, a ales o frăţie nouă. Puneţi-i întrebări la care numai Leane Sharif ar putea răspunde…

Discursul ei fu întrerupt când o minge de Aer îi umplu gura, căscându-i gura până când fălcile îi trosniră.

— Nu suntem nevoite să ascultăm prostiile astea, mârâi Katerine.

Însă Melare o privi fix în ochi pe Egwene.

— Pare absurd, cu siguranţă, zise ea după o clipă, dar pre-supun că n-ar fi rău să îi mai punem câteva întrebări. „Cum te cheamă?” în cel mai rău caz, asta ar întrerupe şirul răspunsu-rilor plictisitoare date de femeie. O ducem jos în celule, Katerine? Nu îndrăznesc s-o las prea mult timp singură pe Desala cu cealaltă femeie. Le dispreţuieşte pe sălbatice şi le urăşte pur şi simplu pe femeile care susţin că sunt aes sedai.

— N-o ducem în celule încă, răspunse Katerine. Elaida vrea să fie dusă la Silviana.

— Ei bine, atâta vreme cât învăţ trucul acesta de la copila asta sau de la cealaltă… Ridicându-şi şalul pe umeri, Melare trase adânc aer în piept şi o luă din nou pe scări în jos, ca o femeie cu o treabă pe care nu era dornică s-o facă. Însă îi ofe-ri Egwenei o speranţă în ceea ce o privea pe Leane. Acum, Leane era „cealaltă”, nu „sălbatica”.

Katerine o luă de-a lungul coridorului, păşind iute şi în tă-cere, însă Barasine o împinse pe Egwene în faţa ei după cea-laltă Roşie, bombănind ceva despre cât de ridicol era să crezi că o soră putea învăţa ceva de la o sălbatică sau de la o aleasă îngâmfată care spunea minciuni sfruntate. Era greu să îţi păstrezi o fărâmă de demnitate în timp ce erai îmbrâncită pe coridor de o femeie cu picioarele lungi, iar tu îţi ţineai gura căscată la maxim, saliva prelingându-ţi-se pe bărbie, însă Egwene se descurca cât putea de bine. Adevărul fie spus, abia dacă se gândea la asta. Melare o pusese prea mult pe gânduri. Melare se adăuga surorilor din trăsură. Era greu de crezut că însemna ceea ce părea să însemne, dar dacă era aşa…

În scurt timp, gresia albastru cu alb deveni roşu cu verde iar ele se apropiară de uşa din lemn ascunsă dintre cele două tapiserii reprezentând nişte copaci înfloriţi şi păsări cu ciocuri solide atât de colorate, încât părea puţin probabil ca acestea să existe cu adevărat. Ascunsă, dar lucioasă şi cu-noscută de către toate iniţiatele din Turn. Katerine bătu la uşă, afişând o oarecare timiditate, iar când vocea puternică din interior strigă „Intră!”, ea inspiră adânc înainte să des-chidă uşa. Oare avea amintiri neplăcute de pe vremea când intrase aici ca novice sau aleasă sau femeia care le aştepta era cea care o făcea să şovăie?

Camera de studiu a mai marei peste novice era întocmai cum şi-o amintea Egwene – o odaie mică, cu lambriuri întu-necate şi mobilă simplă şi robustă. Masa îngustă de lângă uşă avea nişte modele ciudate sculptate fin, iar oglinda de pe un perete mai păstra urme de poleială, dar în rest, nici urmă de ornamente. Lampadarele şi cele două lămpi de pe masa de scris erau din alamă neornată, deşi reprezentau şase modele diferite. Femeia care deţinea această funcţie era schimbată de obicei atunci când era numită o nouă Amyrlin; cu toate acestea, Egwene era pregătită să pună rămăşag că o femeie care intrase

în această odaie în urmă cu două sute de ani ar fi recunoscut aproape fiecare nuia şi, poate, totul.

Actuala mai mare peste novice – în Turn, cel puţin – stă-tea în picioare când intrară ele. Era o femeie voinică, aproape la fel de înaltă ca Barasine, cu un coc negru la ceafă şi o băr-bie pătrată şi hotărâtă. Silviana Brehon avea aerul că nu ac-ceptă prostiile. Era o Roşie, iar poalele ei de culoarea cărbunelui avea nişte dungi roşii discrete, însă şalul îi zăcea răs-frânt pe speteaza scaunului din spatele mesei de scris. Cu toate acestea, ochii ei mari erau neliniştiţi. Aceştia păreau să absoarbă totul despre Egwene dintr-o singură privire, ca şi când femeia nu numai că ar fi cunoscut fiecare gând ce trecea prin mintea ei, dar şi ce avea să gândească mâine.

— Lăsaţi-o cu mine şi aşteptaţi afară, zise Silviana cu o voce tăioasă şi hotărâtă.

— S-o lăsăm? zise Katerine pe un ton îndoielnic.

— Ce cuvinte n-ai înţeles, Katerine? E nevoie să mă repet? Aparent, nu era nevoie. Katerine se înroşi, dar nu spuse nimic. Strălucirea *saidarului* o împresură pe Silviana, iar ea preluă scutul cu îndemânare, fără să îi ofere vreo şansă Egwenei în caz că ar fi vrut să îmbrăţişeze Puterea. Era con-vinsă că ar putea-o face acum. Doar că Silviana era departe de a fi slabă; nu exista nicio speranţă ca ea să poată sparge scutul femeii. Căluşul de Aer dispăru în acelaşi timp, iar ea se mulţumi doar să îşi scoată batista din punga de la brâu şi să-şi şteargă calmă bărbia. Punga îi fusese percheziţionată – ea ţinea întotdeauna batista la suprafaţă, nu la fund – dar tre-buia să aştepte ca să afle dacă îi mai fusese luat altceva în afa-ră de inel. Oricum, nu avusese asupra ei ceva care să fi fost de prea mare ajutor unei prizoniere. Un pieptene, o perniţă cu ace, o pereche de foarfece mici, precum şi alte mărunţişuri. Etola Supremei Înscăunate Amyrlin. Ea nu putea pricepe cum şi-ar mai fi putut păstra demnitatea dacă era biciuită, dar as-ta era în viitor; situaţia aceasta era în prezent. Silviana o privi cu atenţie, cu braţele încrucişate pe piept, până când uşa se închise în urma celorlalte două Roşii.

— Bine măcar că nu eşti isterică, i se adresă ea atunci. As-ta uşurează lucrurile, dar de ce nu eşti isterică?

— Ar ajuta la ceva? răspunse Egwene, vârându-şi batista în pungă. Nu văd cum.

Silviana se apropie cu paşi mari de masa de scris şi ră-mase în picioare acolo, citind ceva de pe o coală de hârtie, ri-dicându-şi privirea din când în când. Expresia de pe faţa ei era masca perfectă a seninătăţii specifice aes sedai, ilizibilă. Egwene aşteptă răbdătoare, cu mâinile împreunate în faţă. Putea desluşi limpede scrisul de mână al Elaidei, chiar dacă era cu capul în jos, chiar dacă nu putea citi ce scria. Femeia trebuia să creadă că avea să devină agitată aşteptând. Răb-darea se număra printre puţinele arme care îi mai rămăse-seră în acel moment.

— Se pare că Amyrlin cugetă de multă vreme ce să facă în privinţa ta, zise Silviana în cele din urmă. Dacă femeia se aş-teptase ca Egwene să îşi mişte picioarele sau să îşi frângă mâinile, ea nu trădă niciun semn de dezamăgire. A pus deja la cale un plan foarte bine pus la punct. Nu vrea ca Turnul să te piardă. Nici eu. Elaida a hotărât că ai fost folosită pe post de marionetă de către alţii şi că n-ar trebui să fii trasă la răs-pundere. Prin urmare, nu vei fi acuzată pentru că ai pretins a fi Amyrlin. Ţi-a şters numele de pe lista aleselor

şi l-a trecut din nou în cartea novicelor. Sinceră să fiu, sunt de acord cu această hotărâre, cu toate că este un lucru fără precedent.

Indiferent ce abilitate ai în a mânui Puterea, ai ratat aproape tot ceea ce ar fi trebuit să înveţi în calitate de novice. Însă nu trebuie să te temi că va trebui să dai testul din nou. N-aş obli-ga pe nimeni să treacă prin *asta* de două ori.

— Sunt aes sedai prin virtutea faptului că am fost numită Supremă Înscăunată Amyrlin, răspunse Egwene pe un ton calm.

Nu exista nicio neconcordanţă în a lupta pentru un titlu când revendicarea lui o putea condamna în continuare la moarte. Supunerea ar fi fost o lovitură la fel de puternică pen-tru rebeliune ca execuţia ei. Poate chiar mai puternică. Novi-ce din nou? Era amuzant!

— Pot să citez pasajele relevante din lege, dacă doreşti. Silviana îşi arcui o sprânceană, apoi se aşeză şi deschise o carte groasă legată în piele. *Cartea pedepselor.* Muind peniţa în călimara din sticlă simplă, ea notă ceva.

— Tocmai ţi-ai dobândit prima vizită la mine. Am să-ţi las o noapte de gândire în loc să te pun peste genunchii mei chiar acum. Să sperăm că acest răgaz de cugetare va da roade be-nefice.

— Crezi că mă poţi face să neg cine sunt cu câteva palme la fund? Egwene se chinui să îşi ascundă indignarea din voce. Nu era convinsă că îi reuşi.

— Există palme şi palme, răspunse cealaltă femeie. Şter-gând peniţa de o bucată de hârtie curată, o aşează la locul ei, în suportul din sticlă, şi o privi cu atenţie pe Egwene. Tu eşti obişnuită cu Sheriam Bayanar ca mai mare peste novice. Silviana scutură din cap cu dispreţ. I-am frunzărit *Cartea Pe-depselor.* Le lăsa să scape pe fete prea uşor şi era mult prea îngăduitoare cu preferatele ei. Drept urmare, a fost obligată să aplice corecţia mult prea des decât ar fi trebuit. Eu înregis-trez o treime din pedepsele pe care le dădea Sheriam într-o lună, deoarece mă asigur că toate cele pe care le pedepsesc pleacă de aici, dorindu-şi din tot sufletul să nu mai fie trimise vreodată la mine.

— Indiferent ce vei face, nu mă vei putea obliga niciodată să neg ceea ce sunt, zise Egwene pe un ton ferm. Cum se poa-te să crezi că vei reuşi să faci asta? Voi fi escortată la lecţii, voi avea scut în tot acest timp?

Silviana se rezemă pe spătarul unde era şalul, odihnin-du-şi mâinile pe marginea mesei.

— Ai de gând să te împotriveşti cât vei putea de mult, nu-i aşa?

— Voi face ce trebuie să fac.

— Iar eu voi face ce trebuie să fac. În timpul zilei, nu vei avea deloc scut. Dar în fiecare oră vei primi o doză mică de tinctură de rădăcina-furcii.

Silviana îşi strâmbă buzele când rosti aceste cuvinte. Ri-dică hârtia care conţinea notiţele Elaidei ca şi când ar fi vrut să le citească, apoi o lăsă să cadă pe masă şi îşi frecă buricele de degetelor de parcă ar fi fost mânjite cu ceva otrăvitor.

— Nu-mi place deloc chestia asta. Pare să le vizeze direct pe aes sedai. O persoană care nu poate conduce poate bea de cinci ori cantitatea care pe o soră ar face-o să leşine şi abia dacă ameţeşte. Este o fiertură greţoasă, dar utilă, pare-se. Ar putea fi folosită şi pe asha’mani. Tinctura nu îţi va provoca ameţeli, dar nu vei putea conduce suficient de mult ca să cre-ezi probleme. Doar nişte firicele. Dacă refuzi s-o bei, îţi va fi turnată cu de-a sila pe gât. De asemenea, vei fi supravegheată îndeaproape, astfel încât să nu încerci să scapi

pe jos. În tim-pul nopţii, vei fi despărţită de Izvor, având în vedere faptul că tinctura de rădăcina-furcii care îţi va fi administrată ca să te facă să dormi toată noaptea te va face să te îndoi de durere din cauza crampelor la stomac în ziua următoare. Eşti o no-vice, Egwene, şi vei *fi* o novice. Multe surori te consideră în continuare fugară, indiferent ce porunci a dat Siuan Sanche, iar altele vor considera fără îndoială că Elaida greşeşte că nu porunceşte decapitarea ta. Îţi vor urmări fiecare delict, fieca-re greşeală. Poate că acum iei în batjocură chelfăneala, înain-te s-o fi primit, dar ce vei face atunci când vei fi trimisă la mi-ne de cinci, şase, şapte ori în fiecare zi? Vom vedea de cât timp vei avea nevoie ca să te răzgândeşti.

Egwene fu luată prin surprindere când îi scăpă un mic râ-set, iar Silviana îşi arcui sprâncenele. Îşi mişcă mâna ca şi când ar fi dat să şi-o întindă după peniţă.

— Am spus ceva amuzant, copilă?

— Deloc, răspunse Egwene cu sinceritate.

Îşi dăduse seama că putea înfrunta durerea adoptând obi-ceiul aiel. Nădăjduia să funcţioneze, însă speranţa de a-şi păs-tra demnitatea dispăru. Cel puţin atunci când era pedepsită. În rest, trebuia să se descurce cum putea.

Silviana aruncă o privire peniţei, apoi, în final, se ridică în picioare fără să o atingă.

— Atunci, am terminat cu tine. În seara asta. Ne vom ve-dea însă înainte de micul dejun. Vino cu mine.

Se îndreptă spre uşă, convinsă că Egwene o va urma, iar aceasta o urmă. Dacă ar fi atacat-o fizic pe cealaltă femeie nu ar fi dus decât la o altă notare în carte. Rădăcina-furcii. Ei bine, va găsi o cale să se eschiveze cumva. Dacă nu... Refuză să se gândească la această variantă.

Katerine şi Barasine fură surprinse când auziră planurile Elaidei în privinţa Egwenei şi deloc încântate când aflară că trebuiau să o supravegheze şi să o despartă de Izvor în timp ce dormea, deşi Silviana le spuse că va aranja ca alte surori să le înlocuiască după o oră sau două.

— De ce amândouă? vru să ştie Katerine, primind drept răspuns o privire piezişă din partea Barasinei.

Dacă trebuia trimisă doar una, cu siguranţă n-ar fi fost Katerine, care ocupa o poziţie mai înaltă.

— În primul rând, pentru că aşa spun eu.

Silviana aşteptă până când celelalte Roşii dădură din cap în semn de aprobare. Ele făcură asta cu o reticenţă evidentă, dar nu suficient de reticent ca ea să aştepte prea mult. Ea nu îşi pusese şalul când ieşise pe coridor şi, într-un mod oare-cum ciudat, părea cea care nu îşi avea locul acolo.

— În al doilea rând, deoarece cred că copila aceasta este speriată. Vreau să fie supravegheată îndeaproape şi când este cu noi, şi când doarme. Care dintre voi are inelul ei?

După o clipă, Barasine scoase din punga de la brâu inelul din aur bombănind:

— Mă gândeam să îl păstrez ca pe o amintire a faptului că rebelele au fost îngenuncheate. Acum, cu siguranţă că sunt terminate.

O amintire? Era furt! Asta era!

Egwene îşi întinse mâna după inel, dar mâna Silvianei ajunse prima la el şi îl vârî în punga ei de la brâu.

— Îl voi păstra eu până când vei avea dreptul să îl porţi din nou, copilă. Şi-acum, duceţi-o în aripa novicelor şi insta-laţi-o acolo. Trebuie că i-a fost deja pregătită camera.

Katerine îi puse din nou scut, iar Barasine se întinse ca s-o apuce din nou de braţ pe Egwene, însă aceasta îşi întinse o mână spre Silviana.

— Aşteaptă! Trebuie să îţi spun ceva.

Se perpelise cumplit din pricina asta. I-ar fi fost mult prea uşor să dezvăluie mai mult decât îşi dorea. Dar trebuia s-o facă.

— Am înzestrarea visării. Am învăţat să deosebesc visele adevărate şi să le interpretez pe unele. Am visat o lampă din sticlă care avea o flacără albă. Doi corbi au ieşit în zbor din negură, au izbit lampa şi au zburat mai departe. Lampa s-a legănat, aruncând în jur picături de ulei aprins. Unele dintre acestea s-au stins în aer, altele au aterizat pe jos, pe ici, pe colo, iar lampa continua să se clatine, fiind pe punctul de a cădea. Asta înseamnă că seanchanii vor ataca Tumul Alb şi vor provoca pagube mari.

Barasine trase aer în piept. Katerine pufni batjocoritor.

— O vestitoare-n-vise, zise Silviana fără intonaţie. Există cineva care poate să confirme ceea ce pretinzi? Şi dacă există, de unde eşti sigură că visul tău se referă la seanchani? După mine, corbii simbolizează Umbra.

— Sunt vestitoare-n-vise, iar o vestitoare-n-vise ştie ce spune. Nu este Umbra. Sunt seanchanii. Cât despre cine ştie ce pot eu să fac... Egwene ridică din umeri. Singura la care poţi ajunge este Leane Sharif, care este închisă în celulele din subsol.

Ea nu vedea cum o putea implica pe înţeleaptă în treaba asta fără să nu dezvăluie prea multe.

— Femeia aceea este o sălbatică. Nu..., începu Katerine pe un ton furios, însă tăcu brusc când Silviana îşi ridică amenin-ţător mâna.

Mai marea peste novice o privi cu atenţie pe Egwene, ex-presia de pe chipul ei fiind o mască a calmului.

— Crezi cu adevărat că eşti ceea ce zici că eşti, zise ea în ce-le din urmă. Sper ca visarea ta să nu creeze la fel de multe pro-bleme ca prorocirea tinerei Nicola. Dacă poţi visa cu adevărat. Ei bine, voi transmite mai departe avertismentul tău. Nu văd cum ar putea ataca seanchanii aici, în Tar Valon, dar nu strică să fim cu băgare de seamă. O voi interoga şi pe această femeie care este întemniţată în subsol. Cu grijă. Iar dacă ea nu îţi va susţine afirmaţia, atunci vizita pe care mi-o vei face mâine di-mineaţă va fi încă şi mai memorabilă pentru tine. Îşi flutură mâna către Katerine. Ia-o de-aici înainte să-mi vândă alte in-formaţii şi să mă împiedice să dorm în noaptea asta.

De astă dată, Katerine bombăni la fel de mult ca Barasine. Însă amândouă aşteptară până când Silviana nu le mai putea auzi. Femeia aceea avea să fie un adversar formidabil. Egwene nădăjduia ca îmbrăţişarea durerii să funcţioneze la fel de bi-ne pe cât pretindeau înţeleptele. În caz contrar... În caz con-trar, nu suporta să se gândească la asta.

O servitoare zveltă şi cu părul cărunt le spuse cum să ajungă la odaia pe care tocmai o terminase de aranjat, în a treia galerie din aripa novicelor, apoi se îndepărtă în grabă, după ce făcu o reverenţă scurtă în faţa celor două Roşii. Nu îi aruncă nici măcar o privire Egwenei. Ce însemna încă o no-vice pentru ea? Acest lucru o făcu pe Egwene să îşi încleşteze fălcile. Va trebui să îi facă pe oameni să nu o vadă ca pe o altă novice.

— Uită-te la faţa ei, zise Barasine. Cred că în sfârşit începe să priceapă.

— Sunt cine sunt, răspunse Egwene pe un ton calm. Barasine o împinse spre scările care se înălţau prin coloana goală de galerii prevăzute cu balustrade, luminate de luna dolofană, aflată în descreştere. O briză şuiera prin coridoare, singurul sunet care se auzea. Totul părea atât de liniştit. Nu se zărea nicio lumină pe sub uşi. Novicele trebuie să fi ador-mit deja, cu excepţia acelora care aveau de îndeplinit ultime-le sarcini. Era un moment de răgaz pentru ele, nu şi pentru Egwene, însă.

Odaia mică, fără ferestre, ar fi putut fi cea pe care o ocu-pase ea când venise pentru prima oară la Turn, cu patul în-gust lipit de perete şi focul plăpând care ardea în vatra mică de cărămidă. Lampa de pe măsuţă era aprinsă, dar flacăra ei nu lumina mai mult decât suprafaţa măsuţei, iar uleiul trebu-ie să se fi râncezit, deoarece emana un miros neplăcut. Un la-vabou completa mobilierul, pe lângă scăunelul cu trei picioa-re pe care Katerine se aşează imediat, aranjându-şi poalele de parcă s-ar fi aşezat pe un tron. Dându-şi seama că nu avea pe ce să şadă, Barasine îşi încrucişă braţele sub sâni şi se în-cruntă la Egwene.

Încăperea era destul de înghesuită cu cele trei femei în ea, însă Egwene se prefăcu că celelalte două nu existau în timp ce se pregătea de somn, agăţându-şi mantia, cingătoarea şi rochia în trei dintre cuiele bătute în peretele cu tencuială albă şi aspră. Nu ceru ajutor ca să-şi desfacă nasturii. Până când îşi aşează ciorapii rulaţi cu grijă pe încălţăminte, Barasine se aşezase deja cu picioarele încrucişate pe podea şi începuse să citească o carte legată în piele pe care trebuie s-o fi avut în punga de la brâu. Katerine o ţintuia cu privirea pe Egwene de parcă s-ar fi aşteptat ca acesta să se repeadă la uşă.

Strecurându-se sub pătura uşoară din lână de pe pat, Egwene îşi odihni capul pe perna mică – nu era umplută cu pene de gâscă, asta era sigur! – şi îşi începu exerciţiile, rela-xându-şi părţile corpului câte una pe rând, lucru care avea să o ajute să adoarmă. Făcuse acest lucru de atâtea ori, încât părea că nici nu începuse bine, că şi adormi…

…şi începu să plutească, fără formă, într-un întuneric care se întindea între lumea reală şi *Tel’aran’rhiod,* spaţiul îngust dintre visare şi realitate, un vid vast umplut cu o multitudine de particule de lumină ce reprezentau toate visele pe care le aveau toţi adormiţii din lume. Acestea pluteau în jurul ei în acest spaţiu fără început şi fără sfârşit, care se întindea cât vedeai cu ochii, stingându-se atunci când un vis se încheia, aprinzând-se atunci când altul începea. Ea le putea recunoaş-te pe unele la prima vedere, putea numi visătorul, dar nu îl vedea pe acela pe care îl căuta.

Trebuia să vorbească cu Siuan, care trebuie să fi ştiut deja că lovise dezastrul şi care nu ar fi putut să adoarmă până când nu a răpus-o epuizarea. Ea se puse pe aşteptat. Aici nu exista noţiunea timpului; nu avea să se plictisească aştep-tând. Însă trebuia să se gândească la ce avea să spună. Atât de multe se schimbaseră de când se trezise. Asta aflase pe pielea ei. Apoi fusese convinsă că avea să moară în curând, convinsă că surorile din Turn formau o armată solidă care o susţinea pe Elaida. Acum… Elaida credea că ea era întemniţată în si-guranţă. Nu avea importanţă această discuţie despre a o face novice din nou; chiar dacă Elaida credea asta cu adevărat, Egwene al’Vere nu credea. Nici ea nu se considera prizonieră. Ducea bătălia chiar în inima Turnului. Dacă ar fi avut buze aici, ea ar fi zâmbit.

CAPITOLUL 1

Când va suna gongul

Roata Timpului se învârte, vârstele vin şi trec, lăsând în urmă amintiri care se transformă în legende, apoi în mituri, şi sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiaşi vârste. În-tr-o vârstă, numită de unii Cea de-a Treia, o vârstă ce va să vie, o epocă demult uitată, o adiere se ridică peste muntele botezat Muntele Dragonului. Nu era începutul. Roata Timpu-lui n-are nici începuturi, nici sfârşituri. Dar era *un* început.

Vântul fu o adiere la început, iscându-se sub strălucirea unei luni durdulii ce apunea, la o înălţime unde oamenii nu puteau respira, iscându-se printre curenţii de aer năprasnici încălziţi de focurile din lăuntrul[16] piscurilor zdrenţuite, dar se înteţi pe măsură ce cobora povârnişul abrupt şi acci-dentat. Aducând cu ele cenuşă şi duhoare de pucioasă arsă din înălţimi, rafalele măturau cu putere dealurile înzăpezite neaşteptate ce se înălţau din câmpia care înconjura înălţimea imposibilă a Muntelui Dragonului. Vântul mugea şi îndoia copacii în noapte.

La răsărit de dealurile unde urla vântul, pe o pajişte ge-neroasă, se întindea un sat mare format din corturi şi pasa-rele din lemn care mărgineau străzile ca nişte făgaşe îngheţa-te. În curând făgaşele aveau să se topească, chiar şi ultima ur-mă de zăpadă, fiind înlocuite de ploile de primăvară şi de mo-cirlă. Dacă tabăra avea să zăbovească acolo până atunci. În ciuda orei, mai multe dintre aes sedai erau treze şi stăteau strânse în grupuleţe apărate de un scut împotriva ascultatu-lui, discutând despre cele întâmplate în noaptea aceea. Nu puţine dintre aceste discuţii erau destul de animate, aproape de a se transforma într-o ceartă, iar unele erau chiar aprinse. Dacă nu ar fi fost aes sedai, poate că ar fi ameninţat cu pum-nul sau mai rău. Ce aveau să facă mai departe? Asta era în-trebarea. Toate surorile aflaseră deja vestea de la malul râu-lui, deşi detaliile rămăseseră vagi. Suprema Înscăunată Amyr-lin însăşi se dusese în taină ca să sigileze Portul de Nord, iar barca ei fusese găsită răsturnată şi prinsă în păpuriş. Era pu-ţin probabil ca aceasta să fi supravieţuit în apa rece ca gheaţa a râului Erinin, cu curenţi iuţi, şi, pe măsură ce se scurgeau orele, acest lucru părea din ce în ce mai plauzibil până când deveni o certitudine. Suprema Înscăunată Amyrlin era moar-tă. Toate surorile din tabără ştiau că viitorul lor şi poate chiar vieţile lor atârnau de un fir, ca să nu mai pomenim de cea a Turnului Alb. Ce era de făcut acum? Cu toate acestea, ele tă-cură şi îşi ridicară capetele când o rafală puternică de vânt lovi tabăra, făcând pânzele corturilor să fluture ca nişte stea-guri şi acoperindu-le cu un strat fin de zăpadă. Duhoarea ne-aşteptată de pucioasă arsă atârna greu în aer, vestind de un-de bătea vântul, şi nu doar o singură aes sedai murmură o ru-găciune împotriva răului. În câteva clipe, însă, vântul îşi văzu mai departe de drum, iar surorile îşi reluară deliberările des-pre un viitor îndeajuns de sumbru în care să îşi găsească lo-cul şi acea duhoare înţepătoare care rămăsese în urmă, dar care începea să se estompeze.

---

[16] A se vedea nota nr. 13. (n.red.)

Vântul îşi continua drumul mugind spre Tar Valon, înte-ţindu-se pe parcurs, ţipând deasupra taberelor militare de lângă râu, unde soldaţii şi ţiitorii taberei care dormeau pe pă-mânt se deşteptară brusc cu păturile smulse de pe ei, iar cei din corturi se treziră cu pânzele corturilor smucindu-se sau, uneori, luându-şi zborul în întuneric, atunci când ţăruşii ce-dau sau frânghiile se rupeau. Căruţele încărcate se clătinau şi se răsturnau, iar flamurile stătură nemişcate înainte să fie smulse, stâlpii lor care zburau prin aer devenind acum nişte suliţe care străpungeau tot ce le ieşea în cale. Înfruntând ra-falele de vânt, bărbaţii se chinuiau să ajungă la rândurile de cai priponiţi ca să liniştească animalele care cabrau şi ne-chezau de frică. Niciunul nu ştia că aes sedai ştiau; cu toate acestea, mirosul înţepător de pucioasă care umplea aerul ră-coros al nopţii părea să fie de rău augur, iar bărbaţii dârji rosteau rugăciuni cu voce tare cu aceeaşi fervoare precum cei cărora nu le mijise încă mustaţa. Ţiitorii taberei se rugau şi ei cu voce tare, armurieri, fierari şi făuritori de săgeţi, neveste, spălătorese şi croitorese, toţi cuprinşi brusc de teamă că ceva mai negru decât întunericul pândea în noapte.

Pânza care flutura aprig deasupra capului, pe punctul de a fi smulsă, zumzetul de voci şi nechezatul cailor, suficient de puternic ca să răzbească prin vântul năprasnic, o făcură pe Siuan Sanche să se trezească anevoie pentru a doua oară. Mi-rosul neplăcut de pucioasă arsă îi umeziră ochii; era recunoscătoare pentru asta. Dacă Egwene putea să renunţe la somn ca la o pereche de ciorapi, acest lucru nu era valabil şi pentru ea. Adormise greu după ce se întinse în pat în cele din urmă. Odată ce vestea celor întâmplate pe malul râului ajunse la urechile ei, fusese convinsă că nu avea să mai doarmă decât dacă era sleită de puteri. Spusese câteva rugăciuni pentru Leane, însă toată nădejdea lor stătea în Egwene. Dar această nădejde a lor părea să se fi năruit. Ei bine, ajunsese la epuiza-re din cauza încordării, a îngrijorării şi a umblatului de colo colo. Acum, exista din nou speranţă, iar ea nu îndrăznea să-şi închidă din nou pleoapele grele de teamă să nu cadă într-un somn adânc şi să nu se trezească până la amiază, poate nici atunci. Vântul aprig se domoli, dar nu şi strigătele oamenilor şi nechezatul cailor.

Obosită, azvârli la o parte păturile şi se ridică în picioare clătinându-se. Culcuşul ei nu era deloc confortabil căci fusese aşternut pe pământ, pe pânza cortului, într-un colţ al cortului pătrat nu foarte mare; cu toate acestea, ea venise aici, deşi o făcuse călare. Desigur, când ajunsese, fusese pe punctul de a se prăbuşi de oboseală şi aproape înnebunită de mâhnire. Atinse *ter'angrealul* în formă de inel răsucit care îi atârna la gât de un şnur din piele. Prima oară când se trezise, la fel de greu ca de data aceasta, fusese ca să îl scoată din punga de la brâu. Ei bine, mâhnirea îi dispăruse, iar acest lucru o ajuta să meargă mai departe. Când îi veni brusc să caşte, fălcile îi tros-niră ca un furchet ruginit. Abia dacă se cuvenea. Ai fi zis că mesajul Egwenei, faptul că aceasta era în viaţă ca să poată tri-mite un mesaj, ar fi de-ajuns ca să-i alunge oboseala. Nu era aşa, pare-se.

Conducând Puterea ca să formeze o sferă de lumină sufi-cient de lungă ca să vadă felinarul de pe stâlpul principal al cortului, ea îl aprinse cu ajutorul unui fir de Foc. Singura fla-cără arunca o lumină foarte slabă, pâlpâitoare. Mai existau şi alte lămpi şi lanterne, dar Gareth se plânsese de proviziile puţine de ulei pentru lampă. Ea nu aprinse mangalul; Gareth nu era la fel de zgârcit cu cărbunele cum era cu uleiul – căr-bunele era uşor de găsit –, însă ea abia dacă

era conştientă de aerul rece. Îi privi încruntată culcuşul, care zăcea neatins în continuare în partea cealaltă a cortului. Cu siguranţă că el ştia despre descoperirea bărcii şi despre pasagerii acesteia. Surorile se străduiau din răsputeri să păstreze secrete faţă de el, dar cumva, reuşeau să facă acest lucru mai rar decât cre-deau. Nu o dată el o luase prin surprindere cu ceea ce ştia. Oare el era acolo, în noapte, pregătindu-şi oştenii pentru ceea ce hotărâse Divanul? Sau plecase deja, renunţând la o cauză pierdută? Nu mai era pierdută, dar el trebuie că nu ştia asta.

— Nu, bombăni ea, având un sentiment ciudat de… tră-dare… că se îndoise de bărbat, fie şi în gând.

El avea să rămână acolo până la răsărit şi pentru fiecare răsărit până când Divanul avea să îi poruncească să plece. Poate mai mult. Ea nu credea că el avea să o abandoneze pe Egwene, indiferent ce avea să poruncească Divanul. Era prea încăpăţânat şi prea mândru. Nu. Nu era asta. Cuvântul lui Gareth Bryne reprezenta onoarea lui. Odată dat, nu şi-l re-trăgea decât dacă îl rostea, indiferent de preţul pe care îl plă-tea. Şi poate, doar poate, el avea şi alte motive pentru care să rămână. Ea refuză să se gândească la asta.

Îl alungă din gândurile ei pe Gareth – de ce *venise* în cor-tul lui? Ar fi fost mult mai uşor să doarmă în cortul ei din ta-băra surorilor, oricât de înghesuit era, sau chiar să îi ţină companie Chesei, care plângea, deşi, dacă se gândea mai bine, n-ar fi reuşit să facă asta. Nu *suporta* plânsetele, iar slujnica Egwenei nu se mai oprea. Alungându-l *cu hotărâre* din gân-durile ei pe Gareth, îşi trecu în grabă peria prin păr, îşi schim-bă furoul cu altul nou şi se îmbrăcă cât de iute putu în lumina slabă. Rochia ei de călărie simplă, din lângă albastră, era şi-fonată, iar tivul îi era mânjit cu noroi – ea se dusese să vadă barca cu ochii ei – însă nu zăbovi să o mai cureţe, ci şi-o călcă cu ajutorul Puterii. Trebuia să se grăbească.

Cortul era departe de a fi spaţios, cum te-ai fi aşteptat să aibă un general; prin urmare, în graba ei, Siuan se lovi cu şoldul de colţul mesei de scris suficient de tare ca unul dintre picioare mai să i se îndoaie înainte ca ea să îşi recapete echi-librul, fiind cât pe ce să se împiedice de scăunel, singurul obiect ce aducea cu un scaun, şi zgâriindu-şi fluierele picioa-relor în cuferele cu întăriturі din alamă care zăceau împrăş-tiate peste tot. Rosti o înjurătură care ar fi lezat auzul orică-rui ascultător. Cuferele aveau o dublă întrebuinţare – ca sca-une, dar şi ca spaţii de depozitare –, iar unul care avea capa-cul plat, pe care se afla un castron şi o carafa albă, servea drept suport pentru lavabou. Adevărul fie spus, acestea erau aranjate destul de ordonat, lucru ciudat pentru el. *El* reuşea să îşi croiască drum prin acel labirint chiar şi prin întunericul beznă. Oricine altcineva îşi putea rupe un picior încercând să ajungă la culcuşul lui. Ea bănuia că el se temea de asasini, deşi nu îşi exprimase această îngrijorare cu voce tare.

Luându-şi mantia neagră care zăcea pe unul dintre cufere şi împăturind-o peste braţ, ea se opri înainte să stingă felina-rul cu un fir de Aer. Se holbă o clipă la a doua pereche de ciz-me a lui Gareth, care se afla lângă piciorul patului său. Condu-când o altă sferă mică de lumină, o mişcă mai aproape de ciz-me. Erau proaspăt lustruite, după cum se gândise ea. Bărba-tul acesta afurisit insistase ca ea să îşi plătească datoria prin muncă, apoi se furişase în cort pe la spatele ei – sau mai rău, chiar prin faţa ei în timp ce dormea – şi îşi

lustruise singur afurisitele alea de cizme! Afurisitul de Gareth Bryne o trata ca pe o servitoare şi nici măcar nu încercase să o sărute...!

Îşi îndreptă umerii brusc, iar gura îi deveni dreaptă ca o frânghie de acostare. De unde îi venise *acel* gând? Indiferent ce susţinea Egwene, ea *nu* era îndrăgostită de afurisitul de Gareth Bryne! *Nu* era! O aştepta prea multă treabă ca să se la-se prinsă în *acea* nebunie. „Acesta este motivul pentru care ai încetat să mai porţi broderii, bănuiesc, îi şopti o mică voce lă-untrică. Ai îngrămădit toate acele lucruri frumoase în cufere pentru că ţi-e teamă.” Teamă? Arde-o focu’ dacă îi era teamă de el sau de oricare alt bărbat!

Conducând cu grijă fire de Pământ, Foc şi Aer, aşeză ţe-sătura pe cizme. Până şi ultima fărâmă de cremă neagră şi mare parte din vopsea se desprinseră, formând o sferă îngrijită şi lucioasă care pluti în aer, lăsând pielea categoric cenu-şie. Preţ de o clipă, se gândi să aşeze sfera printre păturile lui. Ca o surpriză potrivită atunci când el avea să se întindă în sfârşit în pat!

Oftând, dădu la o parte clapele cortului şi scoase sfera în întuneric, ca să o lase să se spargă de pământ. Bărbatul era tăios şi lipsit de respect atunci când ea se lăsa pradă firii, du-pă cum descoperise prima oară, când îl lovise peste cap cu cizma pe care tocmai o curăţa. Iar atunci când el o înfuriase la culme, ea îi pusese sare în ceai. Destul de multă sare, însă nu fusese vina ei că el se grăbise să golească cupa dintr-o înghi-ţitură. Sau cel puţin încercase. O, lui nu părea să îi pese atunci când ea striga la el, dar uneori striga şi el la ea – alteori doar zâmbea, ceea ce era de-a dreptul exasperant! Cu toate aces-tea, răbdarea lui avea limitele ei. Ea l-ar fi putut opri cu un simplu fir de Aer, fireşte, dar avea şi ea onoarea ei, aşa cum o avea şi el pe-a lui, arde-l-ar focu’! Oricum, ea trebuia să se ţină aproape de el. Aşa îi spusese Min, iar fata părea infailibi-lă. *Acesta* era singurul motiv pentru care nu îi vârâse un pumn de galbeni pe gât lui Gareth Bryne şi nu îi spusese că era plă-tit şi să îl ardă focu’. *Singurul* motiv! În afară de onoarea ei, desigur.

Căscând, ea lăsă în urmă balta neagră ce strălucea în lu-mina rece a lunii. Dacă el avea să păşească în ea înainte să se usuce şi să care toată mizeria înăuntru, vina avea să fie a lui, nu a ei. Măcar mirosul de pucioasă nu se mai simţea atât de puternic. Ochii nu îi mai lăcrimau, însă ceea ce vedea era o mare dezordine.

În această tabără lăbărţată, învăluită în întuneric, nu exis-tase niciodată cine ştie ce ordine. Străzile desfundate erau suficient de drepte, adevărat, şi de largi pentru marşul solda-ţilor, dar restul păruse întotdeauna a fi un amestec dezordo-nat de corturi şi adăposturi improvizate şi gropi mărginite de pietre pentru focurile pentru gătit. Acum, aceasta arăta de parcă s-ar fi aflat sub asediu. Corturile prăbuşite zăceau pes-te tot, unele azvârlite peste altele care rămăseseră în picioare deşi o mare parte dintre acestea stăteau strâmb, şi zeci de căruţe şi de telegi erau răsturnate pe-o parte sau cu susul în jos. Din toate direcţiile se auzeau strigăte care cereau ajutor pentru răniţi, care păreau a fi destul de mulţi. Bărbaţi sprijiiţi de alţii treceau şchiopătând pe stradă prin faţa cortului lui Gareth în vreme ce câteva grupuleţe merseră în fugă ducând pături să fie folosite drept tărgi. Mai încolo, ea putea vedea patru siluete întinse pe pământ şi acoperite cu pături; trei dintre ele erau îngrijite de nişte femei ce stăteau în genunchi şi se legănau înainte şi înapoi în timp ce boceau.

Ea nu mai putea face nimic în privinţa morţilor, dar le pu-tea oferi tămăduire celorlalţi. Aceasta nu era nici pe departe cea mai mare înzestrare a

ei, nici cea mai puternică, însă pă-rea să îi fi revenit atunci când Nynaeve o tămăduise, deşi se îndoia că mai exista vreo soră în tabără. Majoritatea lor îi evi-tau pe soldaţi. Înzestrarea ei era mai utilă decât niciuna. Pu-tea face asta dacă n-ar împiedica-o vestea pe care o primise. Era imperativ ca aceasta să ajungă cât mai repede la urechile potrivite. Aşadar, ea nu mai ascultă gemetele şi bocelile, ig-noră braţele care atârnau şi cârpele legate în jurul capetelor ce sângerau, şi o luă în grabă spre rândul de cai priponiţi de la marginea taberei, unde mirosul ciudat de dulce de bălegar începea să prevaleze în faţa aceluia de pucioasă. Un individ deşirat şi neras, cu o privire speriată întipărită pe faţa-i în-tunecată, încercă să treacă în grabă pe lângă ea, însă îl prinse de mâneca aspră.

— Înşeuează-mi cel mai blând cal pe care îl găseşti, îi spu-se ea, şi fa-o acum!

Bela ar fi fost cea mai potrivită, dar Siuan habar nu avea unde era priponită iapa cea voinică între atâtea animale şi nici răbdare să aştepte ca aceasta să fie găsită.

— Vrei să pleci călare? zise el contrariat, smucindu-şi mâneca. Dacă deţii un cal, atunci pune-i tu şaua, dacă eşti atât neghioabă. Pe mine, unul, mă aşteaptă o noapte de stat în frig ajutându-i pe cei care sunt răniţi şi-am să mă consider noro-cos dacă nu va muri măcar unul.

Siuan scrâşni din dinţi. Imbecilul o confunda cu una din-tre cusătorese. Sau cu una dintre *neveste!* Dintr-un oarecare motiv, acest lucru părea mai grav. Ea îşi vârî pumnul în faţa lui atât de repede, încât el făcu un pas în spate înjurând, însă ea îşi apropie mâna atât de tare de nasul lui, încât inelul cu Marele Şarpe trebuie să fi fost singurul lucru pe care îl putea vedea. Bărbatul se uită cruciş la el.

— Cel mai blând cal pe care îl găseşti, zise ea pe un ton calm. Dar repede.

Inelul îşi făcu efectul. Bărbatul înghiţi cu noduri, apoi se scărpină în cap şi se zgâi îndelung la şirul de cai priponiţi, un-de fiecare animal părea fie să lovească cu piciorul, fie să tre-mure.

— Blând, îngână el. Să văd ce voi putea face, aes sedai.

Blând.

Atingându-şi fruntea cu noada degetului, el o luă la fugă de-a lungul şirurilor de cai, bombănind.

Siuan bombănea şi ea în timp ce se plimba de colo colo, trei paşi încolo, trei paşi încoace. Zăpada, care se topise deve-nind zloată şi care îngheţase din nou, scrâşnea sub talpa tare a încălţămintei sale. Din câte îşi putea da seama ea, ar fi pulut dura ore până când el ar fi găsit un cal care să n-o azvârle din şa dacă auzea un porc guiţând. Azvârlindu-şi mantia pe umeri vârî prinzătoarea din argint în formă de cerculeţ la locul ei cu un gest nerăbdător, cât pe ce să se împungă în degetul mare. Teamă, ai? Îi va arăta ea *afurisitului* de Gareth Bryne! Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Poate că ar trebui să meargă pe jos până acolo. Ar fi neplăcut, dar mai bine decât să fie azvârlită din şa şi să-şi rupă şi oasele. Însă individul se întoarse cu o iapă neagră care avea o şa cu ciochina înaltă.

— Este blândă? întrebă cu scepticism Siuan.

Animalul păşea de parcă ar fi fost pregătit să danseze şi părea în formă. Asta trebuia să fie un indiciu al vitezei.

— Nightlily este ascultătoare, aes sedai. E a nevestei mele iar Nemaris este foarte pretenţioasă. Nu îi plac caii nărăvaşi.

— Dacă zici tu, răspunse ea şi pufni.

Din experienţa ei, caii erau arareori blânzi, dar nu avea încotro.

Luând hăţurile, se urcă cu stângăcie în şa, apoi fu nevoită să îşi schimbe poziţia ca să nu şadă pe mantie, chinuindu-se pe jumătate de fiecare dată când se mişca. Iapa parcă dansa, indiferent cât de mult o strunea ea. Fusese convinsă că asta avea să se întâmple. Încerca deja să-i rupă oasele. O barcă – cu o vâslă sau două, mergea în direcţia în care voiai şi se oprea atunci când voiai, asta dacă aveai habar de maree, cu-renţi şi vânturi. Dar caii aveau creier, oricât de mic, iar asta însemna că şi-ar putea pune în gând să ignore căpăstrul şi hăţurile şi dorinţa călăreţului. Trebuia să iei în considerare aceste lucruri atunci când încălecai un afurisit de cal.

— Încă ceva, aes sedai, zise bărbatul în timp ce ea încerca să îşi găsească o poziţie confortabilă. De ce şeile păreau în-totdeauna mai tari decât lemnul? Dacă aş fi în locul tău, aş ţine-o la pas noaptea asta. Vântul, ştii, şi duhoarea asta s-ar putea să fie niţel cam...

— Nu este timp, zise Siuan, apoi îşi înfipse călcâiele în flancurile iepei.

Supusă, Nightlily ţâşni în faţă atât de repede, încât ea fu cât pe ce să cadă pe spate peste ciochină. Se prinse repede de măciulie ca să nu cadă din şa. I se păru că individul strigă ce-va în urma ei, dar nu fu sigură. Pe Lumină, ce înţelegea aceas-tă această Nemaris printr-un cal *nărăvaş?* Iapa ieşi în galop din tabără de parcă că ar fi încercat să câştige o întrecere; gonea spre luna care cobora pe cer şi spre Muntele Drago-nului, care semăna cu un vârf ascuţit ce se înălţa pe fundalul cerului înstelat.

Cu mantia fluturând în urma ei, Siuan nu se chinui să o facă să încetinească, ba mai mult, îşi înfigea călcâiele din nou în flancurile ei şi o lovea peste grumaz cu hăţurile aşa cum îi văzuse pe alţii făcând ca să îndemne caii să galopeze mai ta-re. Trebuia să ajungă la surori înainte ca să apuce cineva să facă ceva iremediabil. Prin minte îi treceau mult prea multe posibilităţi. Iapa trecea în galop pe lângă tufişuri şi colibe mici, pe lângă ferme întinse cu păşunile şi câmpurile lor îm-prejmuite cu garduri din piatră. Cuibăriţi confortabil sub aco-perişurile din ardezie acoperite cu zăpadă, între pereţii din piatră sau cărămidă, locuitorii nu fuseseră treziţi de vântul năprasnic; toate clădirile erau întunecate şi tăcute. Până şi afurisitele de vaci şi de oi se bucurau probabil de un somn odihnitor. Fermierii aveau întotdeauna vaci şi oi. Şi porci.

Sărind pe şaua tare din piele, încercă să se aplece în faţă pe grumazul iepei. Aşa se făcea; văzuse asta. Aproape ime-diat, îi ieşi piciorul din scăriţa din stânga şi fu cât pe ce să alunece într-o parte. Abia reuşi să se caţăre la loc şi să îşi pu-nă piciorul în scăriţă. Nu avea de ales decât să stea ţeapănă în şa, ţinându-se strâns cu o mână de măciulie, iar cu cealaltă să apuce şi mai strâns hăţurile. Mantia care îi flutura îi jena grumazul. Sărea atât de tare în şa, încât dinţii îi clănţăneau dacă deschidea gura într-un moment nepotrivit. Rezistă însă, ba chiar îi dădu pinteni calului încă o dată. O, Lumină, avea să se aleagă cu vânătăi pe tot corpul până la răsăritul soarelui. Îşi continua drumul prin noapte, lovindu-se de şa cu fiecare salt al iepei. Măcar faptul că îşi ţinea dinţii încleştaţi o împie-dica să caşte.

În cele din urmă, rândurile de cai priponiţi şi de căruţe care mărgineau tabăra surorilor aes sedai îşi făcură apariţia prin întuneric printre copaci, iar ea, răsuflând uşurată, trase de hăţuri cât putu de tare. Un cal care fugea atât

de repede avea nevoie cu siguranţă de o mână fermă ca să se oprească. Nightlily se opri atât de brusc, încât ea ar fi zburat peste ca-pul acesteia dacă iapa nu ar fi cabrat în acelaşi timp. Cu ochii cât cepele, rămase agăţată de grumazul animalului până când acesta îşi puse în sfârşit toate cele patru picioare pe pământ. Şi o vreme după aceea.

Îşi dădu seama că şi Nightlily respira din greu. De fapt, gâfâia. Siuan nu simţea nici urmă de compătimire. Animalul încercase să o omoare, întocmai cum ar face orice cal! Ea avu nevoie de o clipă ca să îşi revină, apoi îşi aranjă mantia, strânse hăţurile şi trecu călare la pas pe lângă căruţe şi rân-durile lungi de cai. Bărbaţi întunecaţi se mişcau prin întune-ric de-a lungul rândurilor de cai priponiţi. Fără îndoială că erau grăjdari şi potcovari care aveau grijă de animalele vizi-bil neliniştite. Iapa părea mai docilă acum. De fapt, nu era rău deloc.

După ce intră în tabără cum se cuvine, şovăi doar o clipă înainte să îmbrăţişeze *saidarul.* Era ciudat să te gândeşti la o tabără a plină de aes sedai ca fiind periculoasă; cu toate aces-tea, două surori fuseseră omorâte aici. Având în vedere cir-cumstanţele morţii lor, părea puţin probabil că îmbrăţişarea Puterii ar fi fost de-ajuns ca să o salveze dacă ea era urmă-toarea ţintă, dar măcar *saidarul* îi oferea impresia de sigu-ranţă. Atâta vreme cât îşi amintea că era doar o impresie. După o clipă, ţesu fire de Spirit care îi vor ascunde înzestra-rea şi strălucirea Puterii. La urma urmei, nu era nevoie să facă paradă.

Chiar şi la această oră, când luna cobora spre apus, erau puţini oameni pe pasarelele din lemn, servitoare şi lucrători care se grăbeau să-şi îndeplinească sarcinile târzii. Sau, poate, timpurii ar fi cuvântul mai potrivit acum. Majoritatea cor-turilor, de aproape toate mărimile şi formele imaginabile, erau întunecate, dar în câteva dintre cele mai mari strălucea lumina lămpilor sau a lumânărilor. Un lucru deloc surprin-zător având în vedere situaţia. Fiecare cort luminat era în-conjurat de bărbaţi sau aceştia stăteau strânşi în faţa lui. Străjeri. Nimeni altcineva nu ar fi putut sta atât de nemişcat încât să pară că se confundă cu noaptea, mai ales într-una friguroasă ca aceasta. Cu ajutorul Puterii care o inunda, ea putea discerne alţii, mantiile lor de străjer făcându-i să dis-pară în umbre. Având în vedere moartea surorilor şi ceea ce le era transmis prin legătura cu aes sedai ale lor, acest lucru nu era de loc surprinzător. Ea bănuia că nu doar o singură soră era pregătită să smulgă părul, al ei sau al altcuiva. Aceş-tia o observară, întorcându-şi capetele ca să o privească cum trecea încet călare de-a lungul făgaşelor îngheţate, căutând.

Divanul trebuia anunţat, fireşte, dar alte urechi trebuiau să audă mai întâi. După estimarea ei, membrele acestuia erau mult mai predispuse să facă ceva... necugetat. Şi cel mai probabil dezastruos. Legămintele le împiedicau, dar erau legăminte ros-tite sub constrângerea unei femei pe care acum o credeau moartă. În ceea ce privea Divanul, majoritatea Divanului, mem-brele acestuia nu cedaseră prin acceptarea unui loc. Niciuna dintre *ele* nu avea să facă un salt până când nu avea să fie foarte, foarte sigură de locul unde urma să aterizeze.

Cortul lui Sheriam era prea mic pentru ceea ce ea era con-vinsă că va găsi. Observă în trecere că era şi cufundat în în-tuneric. Cu toate acestea, se îndoia că femeia se afla înăuntru. Cortul lui Morvrin, suficient de mare ca să poată dormi con-fortabil patru persoane, ar fi fost potrivit dacă ar fi fost spaţiu printre toate cărţile pe care Bruna reuşise să le achiziţioneze în timpul

marşului, dar şi acesta era cufundat în întuneric, însă cea de-a treia alegere a ei îi atrase atenţia, iar ea o struni pe Nightlily la mică distanţă de cort.

Myrelle avea două corturi ascuţite în tabără, unul pentru ea şi celălalt pentru cei trei străjeri ai ei – cei trei pe care în-drăznea să îi recunoască –, iar în al ei era o lumină puternică, umbrele femeilor mişcându-se pe pereţii din pânză peticiţi. Trei bărbaţi diferiţi stăteau pe pasarelă în faţa cortului – ne-mişcarea lor îi însemna drept străjeri –, însă ea îi ignoră deocamdată. Despre ce anume vorbeau ele înăuntru? Convinsă că era un efort inutil, ţesu un fir de Aer cu puţin Foc. Ţesătura ei atinse cortul şi se lovi de o barieră împotriva ascultatului. Inversată, fireşte, şi atât de invizibilă pentru ea. Făcuse această încercare în caz că ele fuseseră neglijente. Existau mici şanse, având în vedere secretele pe care trebuiau să le ascundă. Că-lări mai departe, întrebându-se ce vorbeau ele.

Când descălecă – ei bine, măcar reuşi să transforme o po-sibilă căzătură în ceva asemănător cu a sări jos –, unul dintre străjeri, Arinvar al lui Sheriam, un cairhienin zvelt, puţin mai înalt decât ea, păşi în faţă ca să ia hăţurile, făcând o mică ple-căciune, însă ea îi făcu semn să plece. Eliberând *saidarul,* legă iapa de una dintre stinghiile din lemn ale pasarelei, făcând un nod care ar fi ţinut o barcă considerabil de mare împotriva vântului năprasnic şi a curenţilor puternici. Nu era un nod obişnuit pe care îl foloseau alţii. Nu era genul ei. Nu i-o fi plăcând ei să călărească, dar atunci când priponea un cal, voia să îl găsească tot acolo atunci când se întorcea.

Arinvar îşi arcui sprâncenele în timp ce o privea făcând nodul, dar nu el avea să plătească pentru afurisitul de animal dacă acesta scăpa şi se pierdea.

Doar unul dintre ceilalţi doi străjeri aparţinea Myrellei, Avar Hachami, un saldaean cu un nas precum ciocul unui vultur şi mustaţă deasă, cu fire cărunte. După ce îi aruncă o privire şi înclină uşor din cap în direcţia ei, el continuă să privească în noapte. Jori al lui Morvrin, scund, chel şi aproape pe-atât de lat pe cât era de înalt, nu o privi deloc. Ochii lui cercetau întunericul, iar o mână i se odihnea pe mânerul sa-biei lui lungi. Chipurile era printre cei mai pricepuţi străjeri în mânuirea sabiei. Unde erau ceilalţi? Ea nu putea întreba, fireşte, tot aşa cum nu putea întreba cine era înăuntru. Băr-baţii ar fi fost extrem de şocaţi. Niciunul dintre ei nu încercă să o împiedice să intre. Cel puţin, situaţia nu se înrăutăţise atât de mult.

Înăuntru, unde două mangaluri emanau parfum de tran-dafiri şi făceau ca temperatura să fie aproape plăcută în com-paraţie cu aerul nopţii, ea le găsi aproape pe toate cele pe ca-re nădăjduia să le găsească, iar toate priveau spre intrare.

Myrelle, îmbrăcată într-un halat din mătase acoperit cu flori roşii şi galbene, şedea pe un scaun robust cu spătar drept cu braţele încrucişate pe piept şi arbora pe faţa-i măs-linie o expresie a calmului întruchipat, care nu făcea decât să scoată în evidenţă înflăcărarea din ochii ei negri. Lumina Pu-terii strălucea în jurul ei. Sheriam, care şedea cu spatele drept pe un capăt al patului Myrellei, se prefăcea că îşi aranja poa-lele cu dungi albastre; expresia ei era la fel de incandescentă ca părul şi deveni încă şi mai aprinsă atunci când o văzu pe Siuan. Nu purta etola Păstrătoarei – semn rău.

— Ar fi trebuit să mă aştept că vei fi tu, zise Carlinya pe un ton rece, cu pumnii proptiţi în şolduri.

Nu era niciodată o femeie caldă, dar acum cârlionţii care îi ajungeau mai sus de umeri încadrau o faţă care părea sculp-tată în gheaţă, aproape la fel de palidă ca rochia ei.

— N-am să-ţi îngădui să încerci să tragi cu urechea la dis-cuţiile mele private, Siuan.

O, da; ele credeau că totul luase sfârşit.

Morvrin cea cu faţa rotundă, care măcar de data aceasta nu părea deloc absentă sau adormită, în ciuda cutelor de pe fusta ei maro din lână, ocoli măsuţa pe care se aflau o carafă înaltă din argint şi cinci cupe din argint aşezate pe o tavă emailată. Se părea că niciuna nu avea chef de ceai; cupele erau toate uscate. Vârându-şi mâna în punga de la brâu, sora cu părul cărunt puse un pieptene din corn sculptat în mâna lui Siuan.

— Te-a bătut vântul, femeie. Aranjează-ţi părul înainte ca vreun bădăran să te ia drept o uşuratică în loc de aes sedai şi să încerce să te salte pe genunchii lui.

— Egwene şi Leane sunt în viaţă, prizoniere în Turn, anunţă Siuan, mai calm decât se simţea.

O uşuratică? Ducându-şi mâna la păr, ea descoperi că cealaltă femeie avea dreptate şi începu să treacă pieptenele prin şuviţele încâlcite. Dacă voiai să fii luată în serios, nu pu-teai arăta ca şi când te-ai fi luat la bătaie pe o alee lăturalnică. Întâmpina şi aşa destul de multe greutăţi în acel moment şi avea să mai întâmpine alţi câţiva ani până când va putea pu-ne din nou mâinile pe Sceptrul Legămintelor.

— Egwene mi-a vorbit în vise. Au reuşit să blocheze por-turile, sau pe-aproape, dar au fost capturate. Unde sunt Beonin

şi Nisao? Să meargă una dintre voi după ele. Nu vreau să re-pet de două ori acelaşi lucru.

Aşa. Ele se credeau eliberate de legămintele lor, eliberate de poruncile Egwenei de a i se supune; asta ar fi trebuit să le aducă cu picioarele pe pământ. Doar că niciuna nu se clinti ca să-i dea ascultare.

— Beonin a vrut să meargă la culcare, zise încet Morvrin, cercetând-o din priviri pe Siuan. Era o cercetare foarte in-tensă. O minte ascuţită ascunsă în spatele unei feţe calme. A fost prea obosită ca să mai vorbească. Şi de ce i-am fi cerut lui Nisao să ni se alăture?

Aceste cuvinte aduseră o mică încruntare pe faţa Myrellei, care era prietena lui Nisao, dar celelalte două încuviinţară din cap în semn de aprobare. Ele şi Beonin se credeau mai presus decât Nisao, în ciuda jurămintelor de credinţă pe care le împărtăşeau. După părerea lui Siuan, aceste femei nu înce-taseră niciodată să creadă că ar putea controla cumva eve-nimentele, chiar şi după ce cârma le fusese de mult luată din mâini.

Sheriam se ridică de pe pat ca şi când ar fi vrut să plece în grabă, ba chiar îşi strânsese poalele, însă acest gest nu avu nicio legătură cu porunca lui Siuan. Furia dispăruse, fiind în-locuită de entuziasm.

— Oricum, nu avem nevoie de ele deocamdată. „Prizoni-ere” înseamnă în celulele din subsol până când Divanul va stabili judecata. Am putea călători până acolo ca să le elibe-răm înainte ca Elaida să afle ce se întâmplă.

Myrelle dădu o dată din cap şi se ridică în picioare, ducân-du-şi mâinile la cordonul halatului ca să îl desfacă.

— Cel mai bine ar fi să îi lăsăm pe străjeri în urmă, cred.

Nu va fi nevoie de ei în treaba asta.

Ea trase şi mai multă Putere din Izvor, anticipând deja.

— Nu! zise cu asprime Siuan şi se schimonosi când piep-tenele i se prinse în păr.

Uneori, se gândea să şi-l taie mai scurt decât al Carlinyei, pentru confortul ei, dar Gareth o complimentase, subliniind cât de mult îi plăcea cum acesta îi atingea umerii. Lumină, nu putea scăpa de bărbat nici măcar aici?

— Egwene nu va fi judecată şi nu se află în celule. Nu vrea să-mi spună unde *este* ţinută, doar că este păzită mereu. Şi porunceşte ca surorile să nu încerce să o salveze.

Celelalte femei se holbau la ea şocate şi tăcute. Adevărul fie spus, ea însăşi avusese o discuţie în contradictoriu cu Egwene pe acest subiect, dar fusese în zadar. *Fusese* o porun-că dată de Suprema Înscăunată Amyrlin în persoană.

— De ce spui că este necugetat, zise Carlinya în cele din urmă.

Tonul ei era în continuare rece, faţa calmă, însă îşi nete-zea întruna cu mâinile poalele albe şi brodate.

— Dacă o vom captura pe Elaida, o vom judeca şi, cel mai probabil, o vom fereca. Dacă. Nu scăpaseră îndoieli şi temeri. Din moment ce o are pe Egwene, cu siguranţă va proceda şi ea la fel. N-am nevoie ca Beonin să îmi spună ce zice legea în această privinţă.

— *Trebuie* să o salvăm, indiferent de dorinţa ei!

Vocea lui Sheriam era pe-atât de înflăcărată pe cât de rece era cea a Carlinyei, iar ochii ei verzi scânteiau. Îşi strângea în pumni poalele.

— Nu cred că îşi dă seama de primejdia în care se află. Trebuie că se află în stare de şoc. Ţi-a dat vreun indiciu unde este ţinută?

— Nu încerca să ne ascunzi lucruri, Siuan, zise Myrelle pe un ton ferm. Ochii *ei* erau aproape aprinşi, iar ea strânse şi mai mult cordonul din mătase pentru mai multă emfază. De ce ar ascunde locul unde este ţinută?

— De teama a ceea ce sugeraţi tu şi Sheriam.

Renunţând să-şi mai descâlcească şuviţele încâlcite de vânt, Siuan aruncă pieptenele pe masă. Nu putea să continue să îşi pieptene părul şi să se aştepte ca ele să îi acorde aten-ţie. Va trebui să se mulţumească şi cu părul ciufulit.

— Est*e păzită,* Myrelle. De surori. Iar acestea nu vor re-nunţa la ea prea uşor. Dacă vom încerca să o salvăm, aes se-dai vor fi omorâte de aes sedai, asta-i la fel de sigur cum îşi depun icrele ştiucile printre trestii. S-a întâmplat o dată, dar nu trebuie să se întâmple din nou, altminteri va pieri orice nădejde de a uni Turnul într-un mod paşnic. Nu putem *îngă-dui* ca acest lucru să se întâmple din nou. Prin urmare, nu va exista misiune de salvare. Cât despre hotărârea Elaidei să nu o judece, nu ştiu nimic.

Egwene se exprimase vag referitor la acest subiect, ca şi când nici ea nu ar fi înţeles. Însă fusese categorică asupra celorlalte aspecte şi nu ar fi avut această pretenţie dacă nu ar fi fost sigură.

— În mod paşnic, bombăni Sheriam, lăsându-se din nou pe pat. Ea rosti aceste cuvinte cu multă amărăciune. A existat vreodată această posibilitate, încă de la început? Elaida *a abolit* Ajah Albastră! Ce şanse de a face pace mai există?

— Elaida nu poate înlătura pur şi simplu o Ajah, murmură

Morovin, de parcă asta ar avea de-a face cu totul.

O bătu uşor pe umăr pe Sheriam, dar femeia cu părul de foc îi înlătură îmbufnată mâna durdulie, scuturându-şi umărul.

— Există întotdeauna o şansă, zise Carlinya. Porturile sunt blocate, lucru care ne întăreşte poziţia. Negociatoarele se în-tâlnesc în fiecare dimineaţă...

Oprindu-se din vorbit cu o privire tulburată, îşi turnă ceai în cupă şi bău jumătate dintr-o înghiţitură, fără să îşi pună mie-re. Blocarea porturilor probabil că ar fi oprit negocierile de la sine, nu că acestea păreau să ducă undeva. Oare Elaida avea să le îngăduie să continue acum, că pusese mâna pe Egwene?

— Nu pricep de ce Elaida nu vrea să o trimită la judecată pe Egwene, zise Morvrin, din moment ce condamnarea ar fi sigură, dar realitatea este că ea este prizonieră.

Nu afişa nimic din înflăcărarea lui Sheriam sau a Myrellei şi nimic din răceala Carlinyei. Expunea pur şi simplu faptele cu o uşoară strângere a buzelor.

— Dacă nu va fi judecată, atunci mai mult ca sigur că va fi distrusă. S-a dovedit a fi o femeie mai puternică decât am con-siderat-o eu la început, dar nimeni nu este suficient de pu-ternic ca să reziste în faţa Turnului Alb atunci când acela ho-tărăşte să te distrugă. Trebuie să luăm în calcul consecinţele dacă nu o vom scoate de-acolo cât se mai poate încă.

Siuan clătină din cap.

— Nici măcar nu va fi biciuită, Morvrin. Nici eu nu pricep de ce, dar nu ne-ar spune să o lăsăm în pace dacă ar crede că ele o vor tortura...

Tăcu atunci când clapele cortului fură date la o parte şi Lelaine Akashi păşi înăuntru, cu şalul cu ciucuri albaştri aco-perindu-i braţele. Sheriam se ridică în picioare, deşi nu era nevoită; Lelaine era conducătoare[17], dar Sheriam era păs-trătoarea. Cu toate acestea, Lelaine era impunătoare în ro-chia din catifea cu dungi albastre. Era zveltă, demnitatea în-truchipată, şi avea un aer autoritar care părea mai mare ca niciodată în noaptea aceea. Cu părul aranjat, ziceai că intra în Divan după un somn odihnitor.

Siuan se întoarse încet spre masă şi luă carafa în mânii, aşteptând. În mod firesc, acesta ar fi fost rolul ei în aceasta companie, să toarne ceai şi să vorbească atunci când îi era cerută părerea. Poate că dacă avea să tacă, Lelaine îşi va ve-dea de treaba ei împreună cu celelalte şi va pleca repede fără să-i arunce o privire. Arareori se întâmpla ca femeia să îi arunce măcar o privire.

— Mi s-a părut că acel cal de afară este acelaşi pe cam te-am văzut intrând călare în tabără, Siuan. Privirea Lelainei trecu peste celelalte surori, fiecare afişând acum o expresie cât se poate de calmă. Vă întrerup?

— Siuan zice că Egwene trăieşte, zise Sheriam ca şi când ar fi spus preţul cu care se vinde peştele la docuri. La fel şi Leane. Egwene i-a vorbit lui Siuan în vise. Refuză orice în-cercare de a fi salvată.

Myrelle îi aruncă o privire piezişă, de nedescifrat, însă lui Siuan îi venea să-i tragă una peste urechi! Cel mai probabil, Lelaine ar fi fost următoarea la care ar fi mers, dar ca să îi re-lateze lucrurile aşa cum dorea ea, nu să fie prezentate astfel. În ultima vreme, Sheriam devenise la fel de iresponsabilă ca o novice!

---

[17] *Sitter,* în engleză. Aici *conducătoare* are înţelesul de repre-zentantă în Divan (n.red.)

Ţuguindu-şi buzele, Lelaine îşi îndreptă privirea sfredeli-toare spre Siuan.

— Chiar aşa? Ar trebui să-ţi porţi etola, Sheriam. Tu *eşti* păstrătoarea. Vrei să facem o plimbare, Siuan? A trecut mult prea mult timp de când n-am mai vorbit între patru ochi.

Dădu la o parte clapele cortului cu o mână, îndreptându-şi acea privire pătrunzătoare spre celelalte surori. Sheriam se înroşi la faţă aşa cum numai o roşcată putea, foarte tare, şi scotoci după etolă în punga de la brâu ca să şi-o pună pe umeri, însă Myrelle şi Carlinya o priviră drept în ochi pe Lelaine. Morovin începuse să îşi lovească bărbia rotundă cu vârful degetului de parcă n-ar fi fost conştientă de prezenţa celorlalte. Poate că aşa şi era. Aceasta era firea lui Morvrin.

Oare porunca Egwenei fusese înţeleasă? Siuan nu avu ocazia nici măcar la o privire fermă în timp ce punea carafa pe masă. O sugestie venită din partea unei surori de statutul Lelanei, conducătoare sau nu, era o poruncă pentru una de statutul lui Siuan. Strângându-şi mantia şi poalele, ieşi, mul-ţumindu-i în şoaptă Lelainei pentru că ţinea clapele pentru ea. Lumină, spera ca neghioabele acelea să fi *ascultat* ceea ce le spusese ea.

Afară stăteau acum patru străjeri, dar unul dintre ei era Burin al Lelainei, un ciot de bărbat domani cu pielea arămie, înfăşurat în mantia de străjer care făcea să pară că mare par-te din el nu era acolo, iar Avar fusese înlocuit de un alt străjer al Myrellei, Nuhel Dromand, un bărbat înalt şi robust, cu o barbă illianeră care îi lăsa buza de sus dezvelită. Bărbatul stătea atât de nemişcat, încât l-ai fi putut confunda cu o sta-tuie dacă pe nări nu i-ar fi ieşit aburi. Arinvar îi făcu o plecă-ciuni Lelainei, o reverenţă scurtă, deşi formală. Nuhel şi Jori rămaseră la fel de vigilenţi. La fel şi Burin, că veni vorba.

Nodul cu care fusese legată Nightlily dură la fel de mult timp ca să fie dezlegat ca atunci când fusese prins, dar Lelaim aşteptă răbdătoare până când Siuan se îndreptă cu hăţurile în mâini, apoi o porniră agale de-a lungul pasarelei din lemn trecând pe lângă corturile cufundate în întuneric. Umbrele aruncate de lună îi mascau faţa. Nu îmbrăţişă Puterea, prin urmare nu putea nici Siuan. Urmate de Burin, Siuan merse alături de Lelaine conducând iapa şi păstrând tăcerea. Era locul conducătoarei să înceapă, şi nu doar pentru că era con-ducătoare. Siuan se stăpâni să nu îşi îndoaie gâtul ca să nu piardă cei câţiva centimetri în plus pe care îi avea faţă de cea-laltă femeie. Arareori se mai gândea la vremea când fusese Amyrlin. Fusese acceptată din nou ca aes sedai, iar o parte din a fi aes sedai însemna să îţi găseşti din instinct locul prin-tre surori. Afurisitul de cal îi împinse cu botul mâna ca şi când s-ar fi crezut un animal de companie, iar ea mută hăţurile în mâna cealaltă suficient de mult timp ca să îşi şteargă degetele de mantie. Bestie împuţită şi zăbăloasă. Lelaine o privi cu coada ochiului, iar ea simţi cum i se aprind obrajii. Instinct.

— Ciudate prietene mai ai, Siuan. Cred că unele dintre ele au fost în favoarea alungării tale atunci când ai apărut pentru prima oară în Salidar. Pe Sheriam aş putea-o înţelege, deşi cred că faptul că ocupă o poziţie mult mai înaltă decât tine acum face situaţia să fie stânjenitoare. Acesta a fost motivul principal pentru care te-am evitat, ca să previn o situaţie stânjenitoare.

Siuan mai că rămase cu gura căscată de uimire. Această discuţie se apropia foarte mult de acea conversaţie care nu trebuia purtată niciodată, *foarte* aproape, o abatere la care nu s-ar fi aşteptat niciodată din partea acestei

femei. De la ea în-săşi, poate – îşi găsise locul, dar era cine era –, dar niciodată din partea Lelainei!

— Sper ca noi două să devenim din nou prietene, Siuan, cu toate că voi înţelege dacă acest lucru se va dovedi imposi-bil. Întâlnirea din noaptea aceasta confirmă ceea ce mi-a spus Faolain. Lelainei îi scăpă un mic râset şi îşi împreună mâinile în faţă. O, nu te mai strâmba aşa, Siuan. Nu te-a trădat; cel pu-ţin, nu cu voia ei. A avut prea multe scăpări, iar eu am hotărât să o presez destul de tare. Nu aşa se tratează o altă soră, dar, de fapt, ea este o aleasă până va putea da testul şi îl va trece. Faolain va deveni o aes sedai de nădejde. A fost foarte şovă-ielnică a în a spune tot ce ştia. Doar frânturi, de fapt, şi câteva nume, dar amestecul tău în acest context cred că îmi oferă o imagine de ansamblu. Bănuiesc că acum aş putea-o elibera din detenţie. Cu siguranţă nu-i va mai trece prin minte să mă mai spioneze. Tu şi prietenele tale i-aţi fost foarte credincioa-se Egwenei, Siuan. Poţi să-mi fii şi mie la fel de credincioasă?

Aşadar, acesta era motivul pentru care Faolain păruse că se ascunde. Oare câte „frânturi” dezvăluise în timp ce fusese „presată”? Faolain nu ştia tot, dar era mai bine să presupună că Lelaine cunoştea. Dar să presupună fără a dezvălui nimic decât dacă ea însăşi avea să fie presată tare...

Siuan încremeni locului, îndreptându-şi spatele. Lelaine i opri şi ea, aşteptând vădit ca ea să vorbească.

Chiar dacă faţa îi era pe jumătate ascunsă în umbră, era limpede acest lucru. Siuan fu nevoită să îşi facă curaj ca să o confrunte pe această femeie. Unele instincte erau adânc în-gropate în aes sedai.

— Îţi sunt credincioasă în calitate de conducătoare a fră-ţiei din care fac parte, dar Egwene al’Vere este Suprema În-scăunată Amyrlin.

— Aşa este. Expresia Lelainei rămase senină, din câte pu-tea discerne Siuan. Ţi-a vorbit în vise? Spune-mi ce ştii des-pre situaţia ei, Siuan. Siuan aruncă o privire peste umăr la străjerul cel voinic. Nu-ţi face griji în privinţa lui, zise condu-cătoarea. N-am mai păstrat secrete faţă de Burin de douăzeci de ani.

— În visele mele, confirmă Siuan.

Cu siguranţă nu intenţiona să recunoască faptul că acest lucru se întâmplase doar ca să o cheme în Salidar, în *Tel’aran’rhiod.* Ea nu trebuia să aibă inelul acela asupra ei, Divanul i l-ar fi luat dacă ar fi aflat. Pe un ton calm – pe exte-rior, cel puţin –, ea îi povesti ceea ce le spusese Myrellei şi celorlalte, şi mai mult. Dar nu tot. Nu certitudinea trădării. Această idee trebuie să fi venit din partea Divanului – nimeni altcineva nu ştiuse despre planul de a bloca portul, în afară de femeile implicate –, cu toate că persoanele răspunzătoare nu avuseseră de unde să ştie că o trădau pe Egwene. Doar că o ajutau pe Elaida – un mister în sine. De ce ar ajuta-o careva dintre ele pe Elaida? Încă de la început circulaseră zvonuri despre adeptele secrete ale Elaidei; cu toate acestea, ea, una, alungase de multă vreme acest gând. Mai mult ca sigur toate Albastrele îşi doreau cu ardoare ca Elaida să fie înlăturată, dar până când ea nu avea să afle cine era răspunzătoare, ni-cio conducătoare, nici măcar o Albastră, nu avea să afle nimic.

— Ea a convocat o şedinţă a Divanului pentru mâine... ba nu, ar fi azi, acum, când va suna gongul, termină ea. În interi-orul Turnului, în Consiliul Turnului.

Lelaine râse cu atâta poftă, încât fu nevoită să îşi şteargă o lacrimă din ochi.

— O, asta e de nepreţuit. Adică Divanul să se întrunească chiar sub nasul Elaidei. Mai că îmi doresc să o înştiinţez doar ca să-i văd faţa.

Deveni din nou serioasă la fel de brusc. Lelaine era întot-deauna pregătită să râdă, atunci când alegea s-o facă, dar în-lăuntrul fiinţei ei era întotdeauna serioasă.

— Aşadar, Egwene crede că frăţiile Ajah s-ar putea în-toarce una împotriva celeilalte. Mi se pare greu de crezut. Ea s-a văzut doar cu o mână de surori, zici. Totuşi, merită cerce-tat data viitoare în *Tel'aran'rhiod.* Poate că ar trebui să vadă cineva ce poate găsi în aripile frăţiilor în loc să se concentre-ze asupra biroului Elaidei.

Siuan abia se abţinu să nu se crispeze. Şi ea avea de gând să caute puţin prin *Tel'aran'rhiod.* Ori de câte ori se ducea la Turn în Lumea Viselor, ea era o altă femeie într-o altă rochie de fiecare dată când trecea de un colţ. Va trebui să fie şi mai precaută decât de obicei.

— A refuza salvarea este un lucru de înţeles, bănuiesc, chiar demn de laudă – nimeni nu vrea ca alte surori să îşi piar-dă viaţa –, dar foarte riscant, continuă Lelaine. Fără să fie ju-decată, fără să fie măcar biciuită? Oare ce coace Elaida? Oare se gândeşte să o facă să accepte să fie din nou aleasă? Mi se pare puţin probabil.

Însă încuviinţă uşor din cap ca şi când ar fi cugetat la asta. Discuţia aceasta se îndrepta într-o direcţie periculoasă.

Dacă surorile se vor convinge că ştiu unde *ar putea* fi Egwene, existau şanse mari ca să încerce cineva să o scoată de-acolo, cu sau fără gărzile aes sedai. A încerca în locul nepotrivit ar putea fi la fel de riscant ca a încerca în locul potrivit, dacă nu mai riscant. Mai rău, Lelaine ignora ceva.

— Egwene a cerut întrunirea Divanului, zise Siuan pe un ton acru. Vei merge şi tu?

Tăcerea dojenitoare fu răspunsul la întrebarea ei, iar obrajii i se aprinseră şi mai tare. Unele lucruri *erau* îngropate în măduva oaselor.

— Fireşte că voi merge, răspunse Lelaine în cele din ur-mă. O declaraţie directă, deşi existase un moment de pauză. Tot Divanul va merge. Egwene al'Vere *este* Suprema Înscău-nată Amyrlin, iar noi avem îndeajuns de multe *ter'angrealuri* de vise. Poate că ne va putea explica cum crede că va rezista dacă Elaida va porunci să fie distrusă. Mi-ar plăcea nespus de mult să aud asta.

— Atunci, pentru ce-mi ceri să îţi fiu credincioasă?

În loc să răspundă, Lelaine îşi reluă mersul încet sub cla-rul de lună, aranjându-şi cu grijă şalul. Burin o urmă ca un leu pe jumătate invizibil în noapte. Siuan se grăbi să o ajungă din urmă, trăgând-o pe Nightlily după ea şi ferindu-se de încer-cările iepei de a-i împunge din nou mâna cu botul.

— Egwene al'Vere este Suprema Înscăunată Amyrlin de drept, zise Lelaine într-un final. Până când va muri. Sau va fi ferecată. Dacă se va întâmpla ori una, ori alta, ne vom întoarce la Romanda, care va încerca să pună mâna pe sceptru şi pe etolă, şi la mine, care voi încerca să o împiedic. Pufni. Femeia aceea ar fi un dezastru la fel de mare ca Elaida. Din nefericire, s-a bucurat de suficient sprijin ca să mă împiedice şi ea pe mine. Ne vom întoarce la asta, doar că dacă Egwene va muri sau va fi ferecată, iar tu şi prietenele tale îmi veţi fi la fel de credincioase cum i-aţi fost Egwenei. Şi *mă* veţi ajuta să devin Supremă Înscăunată Amyrlin în ciuda Romandei.

Siuan avea senzaţia că stomacul îi îngheţase. Nicio Albas-tră nu se aflase în spatele primei trădări, dar o Albastră, cel puţin, avea motiv să o trădeze pe Egwene acum.

CAPITOLUL 2

Atingerea Celui Întunecat

Beonin se trezi la prima geană de lumină, cum îi era obi-ceiul, cu toate că puţin din lumina zorilor se strecura în cortul ei printre clapele închise. Obiceiurile erau bune atunci când acestea erau obiceiuri potrivite. Îşi însuşise câteva de-a lun-gul anilor. Deşi în interiorul cortului se simţea puţin din răcoarea nopţii, nu aprinse mangalul. Nu avea de gând să zăbovească mult. Conducând Puterea pentru un scurt moment, aprinse o lampă din alamă, apoi încălzi apa din carafa albă emailată şi se spălă pe faţă la lavaboul şubred cu oglinda sco-rojită. Aproape toate cele din micul cort rotund erau şubrede, începând cu măsuţa şi terminând cu patul ei îngust de cam-panie, iar singura piesă de mobilier solidă, un scaun cu spătar mic, era suficient de grosolan ca să provină din bucătăria ce-lei mai sărăcăcioase ferme. Însă era obişnuită cu lipsurile. Nu toate hotărârile pe care fusese chemată să le ia avuseseră loc în palate. Până şi celui mai meschin cătun merita să i se facă dreptate. Ea dormise prin hambare şi chiar prin cocioabe.

Mişcându-se în mod voit, îşi îmbrăcă cea mai bună rochie de călărie pe care o avea la ea, o rochie simplă din mătase gri care era foarte bine croită, şi cizme călduroase care îi ajun-geau până la genunchi, apoi începu să îşi pieptene părul au-riu-închis cu o perie cu dosul din fildeş, care fusese a mamei ei. Reflexia ei din oglindă era uşor distorsionată. Dintr-un oa-recare motiv, acest lucru o enerva în dimineaţa aceasta.

Cineva zgârie clapa cortului şi un bărbat strigă vesel cu un accent murandian:

— Micul dejun, aes sedai, dacă voieşti. Lăsă jos peria şi se deschise Izvorului.

Nu îşi luase o servitoare personală şi adeseori părea că tot timpul, o altă faţă îi aducea mâncarea. Cu toate acestea, îşi amintea de bărbatul voinic, cu părul cărunt şi cu un zâmbet permanent pe buze, care intră la porunca ei, ducând în mâini o tavă acoperită cu o bucată de pânză albă.

— Las-o pe masă, rogu-te, Ehvin, zise ea, eliberând *saidarul.*

Fu recompensată cu zâmbetul lui larg, o plecăciune adâncă făcută peste tavă şi o alta înainte să plece.

Prea multe surori uitau de micile reverenţe adresate celor inferiori lor. Micile reverenţe reprezentau motorul vieţii de zi cu zi.

Privind tava fără entuziasm, începu din nou să se piepte-ne, un ritual pe care îl făcea de două ori pe zi şi pe care îl con-sidera întotdeauna liniştitor. Însă, în dimineaţa aceasta, în loc să-şi găsească liniştea în timp ce îşi trecea peria prin păr, se văzu nevoită să se forţeze să termine cele o sută de mişcări înainte să pună peria pe lavabou, lângă pieptenele şi oglinda de mână care formau un set. Odinioară, ar fi putut învăţa şi dealurile să fie răbdătoare, însă acest lucru deveni din ce în ce mai dificil de când cu Salidar. Şi aproape imposibil de când cu Murandy. Prin urmare, se autoeducă să facă asta, tot aşa cum se autoeducase să accepte Turnul Alb în ciuda voinţei mamei ei, cum se

autoeducase să accepte disciplina impusă de Turn, precum şi învăţămintele acestuia. În copilărie, fuse-se încăpăţânată, aspirând mereu la mai mult. Turnul o învă-ţase că puteai realiza multe dacă te puteai stăpâni. Se mân-drea cu această înzestrare.

Cu sau fără stăpânire de sine, savurarea micului dejun al-cătuit din chiseliţă şi pâine se dovedi la fel de dificilă ca ter-minarea ritualului cu peria. Prunele fuseseră uscate, şi poate prea uscate de la bun început; acestea fuseseră fierte până când deveniseră terci, iar ea era sigură că omisese câţiva fulgi negri care ornau coaja pâinii. Încerca să se convingă că orice zdrobea între dinţi era fie un bob de orz, fie o sămânţă de secară. Nu era pentru prima oară când mânca pâine cu găr-găriţe, dar nu era un lucru plăcut. Şi ceaiul avea un gust per-sistent, ca şi când şi acesta începea să se strice.

Când acoperi într-un final cu bucata de pânză tava din lemn sculptat, mai că oftă. Cât timp va mai dura până când nu va mai rămâne nimic comestibil în tabără? Oare acelaşi lucru întâmpla şi între zidurile Tar Valonului? Mai mult ca sigur. Cel Întunecat atingea lumea, un gând la fel de sumbru ca un câmp plin cu bolovani. Dar izbânda va veni. Ea refuza să ac-cepte orice altă posibilitate. Tânărul al'Thor trebuia tras la răspundere pentru multe lucruri, foarte multe lucruri, însă el avea – trebuia! – să izbândească cumva. Cumva. Însă Drago-nul Renăscut era dincolo de competenţa ei; ea nu putea decât să urmărească de departe cum se desfăşurau evenimentele. Nu îi plăcuse niciodată să stea deoparte şi să privească.

Toate aceste gânduri amarnice erau inutile. Era timpul să se pună în mişcare. Se ridică în picioare atât de repede, încât scaunul căzu pe spate, dar îl lăsă acolo, pe podeaua din pânză de cort.

Scoţându-şi capul printre clapele cortului, îl văzu pe Tervail şezând pe un scăunel pe pasarelă, cu mantia neagră azvârlită pe spate şi rezemat în sabia vârâtă în teacă, pe care o ţinea proptită între picioare. Soarele se ridica la orizont, două tre-imi dintr-un disc strălucitor auriu, însă norii negri din partea cealaltă, care se adunau în jurul Muntelui Dragonului, suge-rau că în curând avea să cadă zăpada. Sau, poate, ploaia. După noaptea precedentă, soarele părea aproape cald. Oricum cu puţin noroc, se va putea cuibări înăuntru în curând.

Tervail încuviinţă o dată din cap în semn de recunoaştere a ei, fără a înceta să îi studieze leneş pe toţi cei care apăreau în raza lui vizuală. În acel moment, erau doar lucrători, băr-baţi îmbrăcaţi în haine din lână aspră care cărau coşuri în spate, bărbaţi şi femei la fel de sărăcăcios îmbrăcaţi, care conduceau căruţe cu roţi înalte, încărcate cu lemne de foc le-gate şi saci cu cărbuni şi butoaie cu apă, care înaintau huru-ind pe străzile desfundate. Cel puţin, privirea lui scrutătoare ar fi părut leneşă cuiva care nu avea o legătură cu un străjer. Tervail al ei era concentrat ca o săgeată trasă. El îi studia doar pe bărbaţi iar privirea lui zăbovea asupra acelora pe ca-re nu îi cunoştea personal. Cu două surori şi un străjer omo-râţi de un bărbat care putea conduce – părea aproape impo-sibil să poată fi două crime de acest gen –, toată lumea era suspicioasă când venea vorba despre bărbaţii străini. Cel pu-ţin, toată lumea care ştia. Vestea nu fusese răspândită mai departe.

Era peste puterea ei de înţelegere cum credea el că l-ar putea recunoaşte pe ucigaş, asta dacă nu cumva bărbatul purta un steag, însă nu avea de gând să îl dojenească sau să îl subestimeze pentru că el încerca să îşi facă datoria.

Subţire ca o vergea, cu un nas proeminent şi cu o cicatrice groasă de-a lungul maxilarului, pe care o dobândise în slujba ei, fusese aproape un

băieţandru atunci când îl descoperise ea, rapid ca o felină şi deja unul dintre cei mai pricepuţi spa-dasini din Tarabonul ei nativ. În toţi aceşti ani de-atunci, el se ridicase întotdeauna la aşteptările ei. Îi salvase viaţa de cel puţin douăzeci de ori. În afară de tâlharii şi de bandiţii prea ignoranţi ca să recunoască o aes sedai, legea putea fi pericu-loasă când o tabără sau alta era prea disperată ca judecata să nu se întoarcă împotriva ei şi, adeseori, el depistase pericolul înaintea ei.

— Pune şaua pe Cinteza-de-iarnă şi adu-ţi şi tu calul, îi spuse ea. Mergem să facem o mică plimbare.

Tervail îşi arcui uşor o sprânceană, aruncând o jumătate de privire în direcţia ei, apoi îşi prinse sabia de curea, în par-tea dreaptă, şi o porni de-a lungul pasarelei din lemn înspre rândurile de cai priponiţi, păşind foarte repede. Nu punea niciodată întrebări inutile. Poate că era mai agitată în interior decât credea ea.

Intrând din nou în cort, ea înfăşură cu băgare de seamă oglinda de mână într-o eşarfă din mătase, ţesută cu un labi-rint negru cu alb, şi o vârî într-unul din cele două buzunare cusute în interiorul mantiei gri, alături de peria de păr şi de pieptene. Şalul ei împăturit frumos şi o cutiuţă de mahon sculptat ajunseră în celălalt buzunar. Cutiuţa conţinea câteva podoabe, pe unele moştenite de la mama ei, iar restul de la bunica ei din partea mamei. Ea însăşi arareori purta podoabe în afară de inelul cu Marele Şarpe; cu toate acestea, când că-lătorea, întotdeauna lua cu ea cutiuţa, peria de păr, pieptene-le şi oglinda – o aducere aminte a femeilor a căror amintire o îndrăgea şi o preţuia, şi a lucrurilor pe care acestea o învăţa-seră. Bunica ei, o avocată renumită în Tanchico, îi insuflase dragostea pentru hăţişurile legii, în timp ce mama ei îi de-monstrase că era întotdeauna posibil să te autodepăşeşti. Avocaţii arareori deveneau înstăriţi, deşi Collaris dusese cu siguranţă o viaţă mai mult decât confortabilă; cu toate acestea, în ciuda părerii ei dezaprobatoare, fiica ei, Aeldrine, se făcuse negustorească şi strânsese o mică avere din cumpăra-rea şi vânzarea vopselelor. Da, era întotdeauna posibil să te autodepăşeşti, dacă profitai de ocazie atunci când aceasta se ivea, cum o făcuse ea atunci când Elaida a'Roihan o detronase pe Siuan Sanche. Fireşte, de atunci, lucrurile nu evoluaseră nici pe departe aşa cum prevăzuse ea. Arareori se întâmpla asta. Tocmai de aceea, o femeie înţeleaptă se gândeşte şi la alte variante.

Ea se gândi să îl aştepte înăuntru până când avea să se întoarcă Tervail – nu putea aduce doi cai în doar câteva mi-nute dar acum, că sosise într-adevăr vremea, părea să îşi piar-dă şi ultima fărâmă de răbdare. Punându-şi mantia pe umeri, stinse lampa cu o ultimă suflare. Când ieşi, însă, ea se forţă să stea nemişcată în loc să păşească înainte şi înapoi pe scându-rile neprelucrate din care era făcută pasarela. Acest lucru ar fi atras privirile, şi, poate, pe vreo soră care credea că ea se temea să stea singură. Adevărul fie spus, ei îi era puţin teamă. Atunci când un bărbat, nevăzut, nedetectat, te putea ucide, aveai un motiv întemeiat să te temi. Ea nu îşi dorea compa-nie. Îşi trase gluga pe cap, semnalând dorinţa de intimitate, şi îşi strânse mantia pe lângă trup.

Un motan cenuşiu, cu urechi crestate şi zvelt, începu să i se frece de glezne. Existau pisici peste tot în tabără; îşi făceau apariţia oriunde se strângeau aes sedai şi erau blânde ca niş-te animale de companie, indiferent cât de sălbatice fuseseră înainte. După câteva clipe, văzând că nimeni nu îi

scărpina urechile, motanul se îndepărtă agale, la fel de mândru ca un rege în căutarea cuiva care să se îngrijească de treaba asta. Avea de unde să aleagă.

Cu câteva clipe mai devreme, fuseseră la vedere doi lu-crători îmbrăcaţi sărăcăcios şi căruţaşi, dar acum, în tabără era forfotă. Grupuri de novice înveşmântate în alb, aşa-zisele „familii”, înaintau cu paşi repezi de-a lungul pasarelelor ca să ajungă la lecţiile care erau ţinute în oricare cort suficient de mare ca să le încapă pe toate sau chiar şi sub cerul liber. Ace-lea care treceau în grabă pe lângă ea încetau cu chicotelile copilăroase şi îi făceau reverenţe perfecte în trecere. Această privelişte nu contenea să o uimească. Sau să o înfurie. Un număr considerabil dintre aceste „copile” trecuseră bine de vârsta mijlocie sau erau mai bătrâne – nu puţine aveau cel puţin câteva fire cărunte, iar unele erau bunici! –; cu toate acestea, respectau rutina străveche la fel de bine ca oricare dintre fetele pe care ea le văzuse venind la Turn. Şi erau atât de multe. Un puhoi aparent fără sfârşit se revărsa pe străzi. Cât de multe pierduse Turnul concentrându-se să aducă fete născute cu o sclipire şi pe acelea pe cale de a conduce datori-tă propriilor lor dibuieli, lăsându-le pe restul să îşi găsească singure drumul spre Tar Valon cum voiau sau cum puteau? Cât de multe pierduse insistând că nicio fată peste optspre-zece ani nu se putea supune disciplinei? Ea nu căutase nicio-dată schimbarea – legea şi cutuma controlau viaţa unei aes sedai, principii de bază ale stabilităţii iar unele schimbări, cum erau şi aceste familii de novice, păreau prea radicale. Dar cât de mult pierduse Turnul?

Şi surorile pluteau de-a lungul pasarelelor, de obicei câte două sau chiar câte trei, de obicei urmate de străjerii lor. Pu-hoiul de novice se despărţea dinaintea lor, producând valuri de reverenţe, întrerupte de priviri directe îndreptate surori, care se prefăceau că nu observau. Foarte puţine dintre aes sedai nu erau înconjurate de strălucirea Puterii. Beonin abia se abţinu să nu plescăie din limbă în semn de iritare. Novicele ştiau că Anaiya şi Kairen erau moarte – nimeni nu se gândise să ascundă rugurile funerare –, însă dacă li s-ar fi spus cum muriseră cele două surori, acest lucru le-ar fi înspăimântat pur şi simplu. Însă cele noi, care fuseseră adăugate în cartea novicelor în Murandy, purtau albul îndeajuns mult timp ca să îşi dea seama că era mai mult decât neobişnuit să le vadă pe surori plimbându-se de colo colo pline de *saidar.* Până la ur-mă, chiar şi acest lucru le va înspăimânta, şi fără rost. Părea puţin probabil ca ucigaşul să acţioneze în public, cu zeci de surori prin preajmă.

Cinci surori care călăreau încet spre răsărit, niciuna din-tre ele înconjurată de strălucirea *saidarului,* îi atraseră atenţia.

Fiecare dintre ele era urmată de un mic anturaj, de obicei o secretară, o slujnică, poate chiar un servitor în caz că tre-buiau ridicate ale greutăţi, şi nişte străjeri. Toate călăreau cu glugile pe cap, însă ei nu îi era greu să le deosebească. Varilin, din Ajah Cenuşie, din care făcea ea însăşi parte, era înaltă ca un bărbat în vreme ce Takima, o Brună, era mărunţică. Mantia Saroiyei era ţipătoare cu atâtea broderii albe – trebuie că folosea *saidarul* ca să-i păstreze strălucirea orbitoare –, iar doi străjeri care o urmau pe Faiselle o scoteau în evidenţă la fel de tare ca mantia ei verde. Ceea ce însemna că ultima, în-veşmântată în gri-închis, era Magia, Galbena. Ce vor desco-peri când vor ajunge în Darein? Cu siguranţă nu pe negocia-toarele din Turn. Nu acum. Poate credeau că trebuia să facă asta doar ca să fie făcut. Oamenii continuau

adeseori să facă ce făcuseră şi înainte, chiar dacă îşi pierduseră scopul. Cu toate acestea, pe aes sedai nu le ţinea prea mult.

— Nici n-ai zice că sunt împreună, nu-i aşa, Beonin? Ai zice că se îndreaptă călare în aceeaşi direcţie din întâmplare.

Halal intimitate îi mai oferea şi gluga! Din fericire, era experimentată în a-şi suprima oftatul sau orice alt gest care ar fi putut lăsa să se vadă mai mult decât îşi dorea. Cele două surori care se opriseră lângă ea aveau aceeaşi înălţime, ace-eaşi constituţie fragilă, acelaşi păr negru şi aceiaşi ochi că-prui, însă asemănarea dintre ele se oprea aici. Faţa îngustă a Ashmanaillei, cu nasul ei ascuţit, arareori trăda vreo emoţie. Rochia ei din mătase, cu dungi argintii, parcă tocmai ieşise din mâinile unei croitorese, iar marginile mantiei şi glugii căptuşite cu blană erau prevăzute cu modele argintii. Rochia din lână neagră a Phaedrinei avea câteva cute, ca să nu mai pomenim de pete, iar mantia ei tot din lână era simplă şi trebuia cârpită. Aceasta se încrunta mult prea des, întocmai cum o făcea în acel moment. Ar fi putut fi drăguţă dacă nu ar fi făcut asta. O pereche ciudată de prietene, Bruna, de obicei neîngrijită, şi Cenuşia, care era la fel de atentă cu îmbrăcă-mintea cum era cu orice altceva.

Beonin le aruncă o privire conducătoarelor care plecau. Într-adevăr, acestea păreau că se îndreptau călare în aceeaşi direcţie din întâmplare şi nu împreună. Era un motiv de su-părare pentru ea faptul că nu observase acest lucru.

— Poate că ele cugetă la urmările celor întâmplate noap-tea trecută, nu, Ashmanaille? zise ea, întorcându-se cu faţa la musafirele ei nepoftite.

Nepoftite sau nu, se impunea curtoazia.

— Bine măcar că Amyrlin este în viaţă, răspunse cealaltă Cenuşie, şi, din câte mi s-a spus, va rămâne în viaţă şi… nevă-tămată. Atât ea, cât şi Leane.

Nici măcar faptul că Nynaeve le tămăduise pe Siuan şi pe Leane nu putea face pe cineva să vorbească cu uşurinţă des-pre ferecare.

— În viaţă şi captivă este mai bine decât fără cap, bănu-iesc. Dar nu cu mult mai bine.

Când Morvrin o trezise ca să îi dea vestea, îi fusese greu să se arate la fel de entuziasmată ca Bruna. Entuziasm faţă de Morvrin, cel puţin. Femeia arborase un mic rânjet. Însă Beonin nu se gândise niciodată să îşi schimbe planurile. Realitatea trebuia înfruntată. Egwene era prizonieră şi cu asta basta.

— Nu eşti de acord, Phaedrine?

— Fireşte că nu, răspunse scurt Bruna.

Scurt! Dar aşa era Phaedrine, mereu cufundată în ceea ce îi atrăgea atenţia, încât uita cum trebuia să se poarte. Dar nu terminase.

— Dar nu de asta te-am căutat. Ashmanaille spune că ai cu-noştinţe ample despre ucigaşi.

O rafală de vânt le flutură mantiile, dar Beonin şi Ashmanaille şi le prinseră pe ale lor. Phaedrine o lăsă pe a ei să fluture, ţinându-şi ochii pironiţi la Beonin.

— Poate că ţi-ai format nişte păreri despre criminalii noştri, Beonin, zise încet Ashmanaille. Vrei să le împărtăşeşti cu noi? Phaedrine şi cu mine ne-am stors creierii, dar nu am ajuns la nicio concluzie. Eu sunt mai pricepută la chestiuni ci-vile. Ştiu că tu ai reuşit să elucidezi câteva morţi neobişnuite.

Fireşte că ea se gândise la aceste crime. Exista vreo soră în tabără care nu se gândise? Ea însăşi nu ar fi reuşit să evite asta chiar dacă ar fi încercat. Descoperirea criminalului era o bucurie, mult mai satisfăcătoare decât

soluţionarea unei dispu-te referitoare la hotare. Era cea mai atroce dintre crime, fur-tul a ceea ce nu mai putea fi recuperat, a acelor ani care nu vor mai fi trăiţi niciodată, a tot ceea ce ar fi putut fi realizat în tot acest timp. Era vorba despre moartea unor aes sedai, lu-cru care deveni cu siguranţă personal pentru fiecare soră din tabără, Ea aşteptă ca ultimul grup de femei înveşmântate în alb, două dintre ele cu părul cărunt, să îşi facă reverenţele şi să se îndepărteze în grabă. Numărul novicelor de pe pasarele începea în sfârşit să se reducă. Pisicile păreau să le urmeze. Novicele erau mai dispuse să le mângâie decât majoritatea surorilor.

— Bărbatul care înjunghie mânat de lăcomie, zise ea, oda-tă ce novicele se îndepărtară ca să nu mai poată auzi, şi fe-meia care otrăveşte mânată de gelozie sunt una. Treaba asta este cu totul altceva. Există două crime, comise cu siguranţă de acelaşi bărbat, dar la o diferenţă de mai bine de o săptă-mână. Asta sugerează atât răbdare, cât şi planificare. Motivul nu este clar, dar pare foarte puţin probabil ca el să îşi fi ales victimele la voia întâmplării. Neştiind mare lucru despre el în afară de faptul că poate conduce Puterea, trebuie să începem să căutăm ce le leagă pe victime. În cazul nostru, Anaiya şi Kairen au fost amândouă din Ajah Albastră. Aşadar, m-am întrebat: ce legătură are Ajah Albastră cu un bărbat care poa-te conduce? Răspunsul pe care l-am găsit: Moiraine Damodred şi Rand al’Thor. Cât despre Kairen, şi ea a avut legătură cu el, da?

Privirea Phaedrinei deveni atât de încruntată, încât de-veni aproape oţărâtă.

— Doar nu sugerezi că *el* este ucigaşul.

Ea începea să îşi dea mult prea multă importanţă, zău aşa.

— Nu, zise Beonin pe un ton rece. Ceea ce spun este că trebuie să urmăm legătura. Care duce la asha’mani. Bărbaţi care pot conduce Puterea. Bărbaţi care pot conduce, care ştiu cum să călătorească. Bărbaţi care au unoarecare motiv să se teamă de aes sedai, poate de unele aes sedai mai mult decât de altele. O legătură nu este o dovadă, recunoscu ea fără tra-gere inimă, dar este sugestivă, da?

— De ce să vină un asha’man aici de două ori şi de fiecare dată să ucidă o soră? Este ca şi când ucigaşul le-a vrut pe acelea două şi pe celelalte nu. Ashmanaille clătină din cap. De unde a ştiut el când Anaiya şi Kairen vor fi singure? Doar nu crezi că dă târcoale pe-aici, deghizat ca lucrător. Din câte am auzit, asha’manii aceştia sunt mult prea îngâmfaţi ca să facă asta. Mie, una, mi se pare mai probabil că avem un lucrător care poate conduce şi care poartă ranchiună.

Beonin pufni dezaprobator. Îl simţea pe Tervail apropi-indu-se. Trebuie că fugise de se întorcea atât de curând.

— Şi de ce ar fi aşteptat el până acum? Ultimii lucrători au fost duşi în Murandy cu mai bine de o lună în urmă. Ashmanaille îşi deschise gura, însă Phaedrine interveni re-pede, ca o vrăbiuţă care înşfacă o firimitură.

— Se prea poate ca el tocmai să fi aflat cum. Un sălbatic mascul, ca să zicem aşa. I-am auzit pe lucrători vorbind. Îi admiră pe asha’mani, la fel de mulţi câţi se tem de ei. I-am auzit pe unii zicând că şi-ar dori să aibă curajul să meargă şi ei la Turnul Negru.

Cealaltă Cenuşie îşi arcui sprânceana stângă. Sprâncenele celeilalte femei îi ajunseră până la linia părului. Cele două erau prietene dar ea nu putea fi încântată atunci când Phaedrine îi lua astfel cuvintele din gură. Însă ea spuse doar atât:

— Sunt sigură că un asha’man i-ar putea da de urmă. Beonin îşi îngădui să îl simtă pe Tervail, care aştepta

acum la doar câţiva paşi în spatele ei. Legătura transmitea un calm de neclintit şi o răbdare la fel de nestrămutat ca munţii. Cât de mult îşi dorea să se poată hrăni cu ele aşa cum putea cu forţa lui fizică.

— Este puţin probabil să se întâmple asta. Sunt sigură că eşti de acord, zise ea încet.

Romanda şi celelalte or fi fost de acord cu această „alian-ţă” absurdă cu Turnul Negru, dar din acel moment, ele se cer-taseră ca nişte birjari beţi pe tema îndeplinirii ei, a cuvintelor conţinute în acord, a prezentării acestuia. Fiecare detaliu fu-sese desfiinţat, apoi revizuit, apoi desfiinţat din nou. Acest demers era sortit eşecului, slavă Luminii.

— Trebuie să plec, le spuse ea şi se întoarse să ia hăţurile iepei din mâinile lui Tervail.

Murgul lui era lucios, puternic şi rapid, un cal de război dresat. Iapa ei maro era îndesată şi înceată; cu toate acestea, ea preferase întotdeauna rezistenţa în defavoarea vitezei Cinteza-de-iarnă putea rezista mult după ce animalele mai înalte şi socotite mai puternice renunţau. Punându-şi un pi-cior în scăriţă, ea se opri cu mâinile pe măciulia înaltă şi pe ciochină.

— Două surori moarte, Ashmanaille, şi amândouă Albas-tre. Găseşte-le pe surorile care le-au cunoscut şi află ce alt-ceva au mai avut ele în comun. Ca să găseşti criminalul, tre-buie sa iei urma legăturilor.

— Mă îndoiesc foarte mult că acestea vor duce la asha’mani, Beonin.

— Cel mai important lucru este ca ucigaşul să fie găsit, răspunse ea, săltându-se în şa, apoi întoarse iapa, înainte ca femeia să apuce să mai zică ceva.

Fu un sfârşit de conversaţie abrupt şi nepoliticos, însă ea nu mai avea alte sfaturi înţelepte de dat, iar acum, timpul pă-rea să o preseze. Soarele ieşise de după orizont şi urca pe cer. După atât de multă vreme, timpul o presa într-adevăr.

Drumul călare până la perimetrul pentru Călătorie folosit pentru plecări era scurt, dar aproape douăsprezece aes sedai aşteptau înşirate afară, în faţa zidului înalt din pânză, unele conducând cai, altele fără mantii, de parcă s-ar fi aşteptat să intre în corturi în scurt timp, şi una sau două îşi purtau şalu-rile dintr-un oarecare motiv. Cam jumătate erau însoţite de străjeri, câţiva dintre ei purtând mantiile ce îşi schimbau cu-loarea. Singurul lucru pe care îl aveau în comun surorile era că toate erau învăluite de strălucirea Puterii. Tervail nu îşi arătă surprinderea când văzu destinaţia lor, fireşte, ba mai mult, legătura cu străjerul transmitea acelaşi calm de neclin-tit. Avea încredere în ea. O dungă argintie apăru în interiorul pereţilor şi, după timp berechet cât să numeri până la trei-zeci, două surori Verzi, care nu puteau deschide o poartă singure, intrară împreună cu patru străjeri conducând de că-păstru caii. Obiceiul intimităţii se legase deja de călătorie. Da-că o soră nu îţi îngăduia să vezi cum ţesea o poartă, a încerca să afli unde mergea aceasta era considerat similar cu a pune întrebări directe despre treburile ei. Beonin aşteptă răbdă-toare în apropierea iepei, cu Tervail dominând-o de pe Ciocan.

Măcar surorile prezente aici respectau faptul că avea gluga pe cap.

Sau poate aveau motivele lor să păstreze tăcerea. Oricare dintre variante ar fi fost, ea nu era nevoită să vorbească cu nimeni. În acel moment, acest lucru ar fi fost insuportabil.

Dunga din faţa ei se stinse repede şi, în scurt timp, ea şi Tervail descălecau în fruntea unui şir mult mai scurt, format din doar trei surori. El ţinu clapele grele ale cortului ca ea să poată intra prima. Atârnând între doi stâlpi înalţi, peretele cuprindea un spaţiu de aproape douăzeci de paşi pe douăzeci, unde zloata îngheţată acoperea pământul, o suprafaţă denivelată însemnată cu urme de paşi şi de copite care se încălecau unele peste celelalte şi marcată în mijloc cu o linie dreaptă. Toată lumea folosea mijlocul. Pământul era uşor alu-necos. Poate era începutul unui nou dezgheţ care urma să transforme totul în zloată ce putea îngheţa din nou. Aici, pri-măvara venea mai târziu decât în Tarabon, dar era după colţ.

De îndată ce Tervail lăsă clapele cortului să cadă, ea îm-brăţişă *saidarul* şi ţesu fire de Spirit parcă mângâindu-le. Această împletitură o fascina, o redescoperire a ceva despre care se credea că pierise de multă vreme şi cu siguranţă cea mai mare dintre descoperirile făcute de Egwene al'Vere. De fiecare dată când ţesea această împletitură, avea un senti-ment de mirare atât de familiar novicelor şi chiar aleselor, pe care nu îl mai simţise de când căpătase şalul. Era ceva nou şi minunat. Linia argintie verticală îşi făcu apariţia în faţa ei, chiar deasupra delimitării de pe mijloc, apoi, brusc, deveni o gaură care se lărgi, priveliştea care se zărea prin ea părând a se roti până când ea se trezi în faţă cu o gaură pătrată în aer, mai mare de doi paşi pe doi, prin care se vedeau stejari îm-brăcaţi în zăpadă, cu ramurile grele şi lăbărţate. O briză uşoa-ră suflă prin poartă făcând să îi fluture mantia. Îi plăcuse ade-seori să se plimbe în acel crâng sau să şadă pe una dintre ra-murile joase ore în şir şi să citească, deşi niciodată în zăpadă.

Tervail nu recunoscu locul, dar ţâşni prin poartă, cu sabia în mână şi trăgându-l pe Ciocan după el, copitele calului de război aruncând nori de zăpadă într-o parte şi-n cealaltă. Ea îl urmă puţin mai încet şi lăsă ţesătura să dispară aproape fără tragere de inimă. Era cu adevărat o minune.

Ea îl găsi pe Tervail uitându-se la ceea ce se înălţa deasu-pra copacilor în depărtare, un puţ gros şi deschis la culoare pe fundalul cerului. Era Turnul Alb. Faţa lui era foarte calmă iar legătura părea plină de calm şi ea.

— Cred că pui la cale ceva periculos, Beonin.

Îşi ţinea în continuare sabia scoasă din teacă, deşi pe lân-gă corp acum.

Ea îşi puse o mână pe braţul lui stâng. Asta ar trebui să fie de-ajuns ca să îl liniştească; nu i-ar fi stăvilit niciodată braţul cu care mânuia sabia dacă ar fi existat vreun pericol real.

— Nu mai periculos decât este ne...

Cuvintele rămaseră nerostite când ea văzu o femeie la vreo treizeci de paşi mai încolo, venind încet printre copacii uriaşi. Aceasta trebuie să fi fost după un copac mai înainte.

Era o aes sedai, îmbrăcată într-o rochie ce avea o croială în-vechită, cu părul drept şi alb prins la spate într-o plasă argin-tie, bătută cu perle ce îi ajungea până la talie. Nu se putea. În-să faţa aceea cu trăsături proeminente, cu ochii săi negri şi migdalaţi şi cu nasul coroiat era inconfundabilă. Inconfunda-bilă, însă Turanine Merdagon murise pe vremea când Beonin era aleasă. Când dădu să mai facă un pas, femeia dispăru.

— Ce e? Tervail se roti, ridicându-şi sabia, şi privi în di-recţia în care se uitase ea. Ce te-a înspăimântat?

— Cel Întunecat, el atinge lumea, zise ea încet.

Era imposibil! Imposibil, dar nu se lăsa pradă amăgirilor şi închipuirilor. Văzuse ce văzuse. Faptul că tremura nu avea nicio legătură cu faptul că stătea în zăpada ce îi ajungea până la glezne. Se rugă în tăcere: „Fie ca Lumina să îmi lumineze toate zilele şi fie să-mi găsesc adăpostul în mâna Creatorului, în nădejdea sigură a izbăvirii şi a renaşterii”.

Când îi spuse că zărise o soră moartă de mai bine de pa-truzeci de ani, el nu încercă să o convingă că era o închipuire doar îngână şi el o rugăciune pe jumătate în barbă. Însă ea nu simţea teamă în el. Suficientă în ea, dar nici urmă în el. Morţii nu îl puteau înspăimânta pe un bărbat care considera fiecare zi ca fiind ultima. El nu fu atât de optimist atunci când ea îi dezvălui ce intenţii avea. O parte din ele, oricum. Ea făcu acest lucru privindu-se în oglinda de mână şi ţesând cu foarte mare grijă. Nu era atât de pricepută la crearea iluziei cum i-ar fi plăcut. Chipul din oglindă se schimbă atunci când ţesătura i aşternu pe ea. Nu era o schimbare mare, dar chipul nu mai era cel al unei aes sedai, nu mai era cel al lui Beonin Marinye, ci al unei femei care îi semăna vag, deşi avea părul mult mai deschis la culoare.

— De ce vrei să ajungi la Elaida? o întrebă el bănuitor. Brusc, legătura transmise o stare de agitaţie. Vrei să te apro-pii de ea, apoi să renunţi la iluzie, nu? Te va ataca, şi... Nu, Beonin. Dacă trebuie făcut, lasă-mă să mă duc eu. Există prea mulţi străjeri în Turn ca ea să îi ştie pe toţi, şi nu se va aştepta să o atace un străjer. I-aş putea înfige pumnalul în inimă îna-inte să-şi dea seama ce se întâmplă.

El făcu o demonstraţie, un pumnal cu lama scurtă apă-rând în mâna lui la fel de repede ca fulgerul.

— Ce am eu de făcut, trebuie să fac eu, Tervail.

După ce inversă firul Iluziei şi îl legă, ea pregăti alte câte-va împletituri în caz că lucrurile aveau să meargă anapoda, inversându-le şi pe acestea, apoi începu o alta, o împletitură foarte complicată pe care o aşeză pe ea. Aceasta avea să îi ascundă abilitatea de a conduce. Ea se întrebase mereu de ce unele împletituri, cum era iluzia, le puteai aşeza pe tine, în vreme ce era imposibil să îţi atingi trupul cu altele, cum era tămăduirea. Când pusese această întrebare pe când era alea-să, Turanine îi spusese cu acea voce gravă memorabilă: „E ca şi când ai întreba de ce apa e udă şi nisipul uscat, copilă. Mai bine gândeşte-te la ce este posibil şi nu de ce unele lucruri nu sunt posibile”. Bun sfat, deşi ea nu reuşise niciodată să accep-te a doua parte. Morţii umblau. „Fie ca Lumina să îmi lumine-ze toate zilele...” Ea legă ultima împletitură şi îşi scoase inelul cu Marele Şarpe, vârându-l în punga de la brâu. Acum putea sta lângă orice aes sedai, căci aceasta nu avea să o recunoască.

— Întotdeauna ai avut încredere că ştiu ce e mai bine, continuă ea. Mai ai încredere?

Faţa lui rămase la fel de calmă precum cea a surorii; cu toate acestea, prin legătură se simţi un moment de şoc.

— Fireşte, Beonin.

— Atunci, ia-o pe Cinteza-de-iarnă şi du-te în oraş. Ia-ţi o odaie într-un han până când voi veni după tine. Îşi deschise gura, dar ea îşi ridică o mână în semn de prevenire. Du-te, Tervail.

Ea îl privi cum se făcea nevăzut printre copaci, conducând de căpăstru ambii cai, apoi se întoarse cu faţa spre Turn. Morţii umblau. Însă tot ceea ce conta era ca ea să ajungă la

Elaida. Doar asta conta.

Rafalele de vânt făceau ca tocurile ferestrelor să zdrăn-găne. Focul din vatra şemineului din marmură albă încălzise aerul până într-atât încât umezeala făcea condens pe panou-rile din sticlă şi se prelingea ca nişte picături de ploaie. Aşe-zată în spatele mesei de scris poleite, cu mâinile împreunate pe masă, Elaida do Avriny a'Roihan, Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema Înscăunată Amyrlin, afişa o expresie calmă în timp ce îl asculta trăncănind pe bărbatul din faţa ei, care stătea cu umerii adunaţi şi amenin̦ţa cu pumnul.

—..legat şi cu căluş în gură mare parte din călătorie, în-chis zi şi noapte într-o cabină căreia îi poţi spune mai degra-bă dulap! Pentru asta, cer să fie pedepsit căpitanul vasului, Elaida. Mai mult, cer să-mi prezentaţi scuze atât tu, cât şi Turnul Alb. Să n-am noroc, Tronul Amyrlin nu mai are drep-tul să răpească regi! Turnul Alb nu are acest drept! Cer…

Repetă. Bărbatul abia dacă tăcu ca să respire. Ei îi era greu fie atentă la el. Ochii îi rătăceau la tapiseriile de pe pereţi, la trandafirii frumos aranjaţi pe suporturile din colţuri. Era obositor să păstreze acel calm exterior în vreme ce era nevo-ită să îndure tirada aceea. Îi venea să se ridice în picioare şi îi tragă o palmă. Îndrăzneala acestui bărbat! Să îi vorbească astfel Supremei Înscăunate Amyrlin! Dar, dacă îndura totul cu calm, acest lucru servea mai bine scopurilor ei. Îl va lăsa să turuie până avea să se istovească.

Mattin Stepaneos den Balgar era musculos. O fi fost chipeş în tinereţe, dar timpul se dovedise a fi neiertător cu el. Barba albă care îi lăsa buza de sus dezvelită era tunsă cu grijă, însă îşi pierduse mare parte din părul de pe cap, nasul îi fusese spart de mai multe ori, iar privirea lui încruntată îi adâncea mai mult decât era nevoie ridurile de pe faţa înroşită.

Haina lui din mătase verde, brodată pe mâneci cu Albine-le Aurii ale Ilianului, fusese periată şi curăţată bine, poate de o soră care condusese Puterea ca să facă treaba asta; cu toate acestea, fiind singura lui haină pentru călătorie, aceasta mai avea pe ici, pe colo câteva pete. Vasul care îl transportase na-vigase încet, ajungând târziu în ziua precedentă, dar, pentru prima oară, ea nu era nemulţumită de încetineala altcuiva. Numai Lumina ştia ce mult ar fi dat peste cap lucrurile Alviarin dacă el ar fi ajuns la timp. Femeia merita să ajungă pe mâna călăului pentru că târâse Turnul în mocirlă, o mo-cirlă din care Elaida era nevoită acum să iasă, dar şi pentru că *îndrăznise* şantajeze Tronul Amyrlin.

Mattin Stepaneos tăcu brusc, făcând o jumătate de pas în spate pe covorul taraboner cu modele. Elaida îşi alungă în-cruntarea de pe faţă. Atunci când se gândea la Alviarin, se în-crunta întotdeauna amenin̦ţător, dacă nu avea grijă.

— Odăile sunt îndeajuns de confortabile pentru tine? Zise ea, întrerupând tăcerea. Servitorii sunt potriviţi?

El clipi din cauza schimbării bruşte a subiectului.

— Odăile sunt confortabile şi servitorii sunt potriviţi, răs-punse el pe un ton mult mai blând, amintindu-şi, poate, pri-virea ei încruntată. Chiar şi-aşa, eu…

— Ar trebui să îi fii recunoscător Turnului, Mattin Stepaneos şi mie. Rand al'Thor a cucerit Illianul la doar câteva zile după plecarea ta din oraş. A luat şi Coroana cu Lauri. „Coroana de Săbii", a botezat-o el. Crezi că ar fi şovăit să-ţi reteze capul ca să o ia? Am ştiut că n-ai să pleci de bunăvoie. Ţi-am salvat viaţa.

Gata. Acum, el ar trebui să creadă că acest lucru fusese făcut pentru binele lui.

Idiotul avu curajul să pufnească şi să-şi încrucişeze bra-ţele pe piept.

— Încă nu sunt un câine bătrân şi fără dinţi, Maică. Am înfruntat moartea de multe ori apărând lllianul. Crezi că mă tem de moarte atât de mult, încât să prefer să fiu „oaspetele” tău pentru tot restul vieţii?

Cu toate acestea, era pentru prima oară când el i se adre-sa cu titlul cuvenit de când intrase în încăpere.

Orologiul ornat şi poleit care stătea lipit de perete începu să bată şi nişte figurine mici din aur, argint şi email începură să se mişte pe cele trei niveluri. La cel mai de sus, deasupra cadranului ceasului, un rege şi o regină îngenuncheau în faţa Tronului Amyrlin. Spre deosebire de etola latã care se odih-nea pe umerii Elaidei, etola acelei Supreme Înscăunate Amyrlin avea încă şapte dungi. Ea nu avusese timp să aducă un smălţuitor. Erau atât de multe lucruri de făcut, mult mai importante.

Aranjându-şi şalul pe rochia ei roşu-aprins din mătase, Elaida se lăsă pe spate, astfel încât Flacăra Tar Valonului, bă-tută în piatra lunii pe spătarul înalt şi poleit, să se afle exact deasupra capului ei. Intenţiona să îl facă pe bărbat să observe fiecare simbol care spunea cine era şi ce reprezenta ea. Dacă ar fi avut la îndemână sceptrul cu Flacăra, i l-ar fi fluturat pe sub nasul coroiat.

— Un mort nu poate revendica nimic, fiule. De aici, cu aju-torul meu, s-ar putea să îţi poţi revendica poporul şi coroana.

Martin Stepaneos îşi întredeschise buzele şi inspiră adânc, era un bărbat care simţea mirosul căminului pe care credea că nu avea să îl mai vadă vreodată.

— Şi cum vei aranja asta, Maică? Am înţeles că oraşul este sub asediul acestor... asha’mani, el bolborosi acest nume bles-temat, şi a aielilor care îl urmează pe Dragonul Renăscut.

Cineva vorbise cu el şi îi spusese prea mult. Veştile pe ca-re le primea el trebuiau să fie raţionalizate cu stricteţe. Se pă-rea că servitorul lui trebuia să fie înlocuit. Însă speranţa alun-gase mânia din vocea lui, iar acesta era un lucru bun.

— Pentru a-ţi redobândi coroana este nevoie de planifi-care şi de timp, îi spuse ea, deoarece în acel moment, nu ştia cum se putea face acest lucru.

Cu toate acestea, intenţiona categoric să găsească o cale. Răpirea regelui Illianului fusese menită să arate cât de puter-nică era, dar a-i redobândi coroana furată ar demonstra încă şi mai mult acest lucru. Ea va readuce gloria deplină a Tur-nului Alb, cum era pe vremea când tronurile tremurau atunci când Suprema Înscăunată Amyrlin se încrunta.

— Sunt convinsă că eşti încă ostenit după călătorie, zise ea, ridicându-se în picioare. Ca şi când el ar fi recunoscut de bunăvoie acest lucru. Ea nădăjduia că el era suficient de inte-ligent ca să se prefacă a fi ostenit. Vom lua masa împreună la prânz şi vom discuta despre ceea ce se va putea face. Cariandre, însoţeşte-o pe Maiestatea Sa în odăile sale şi trimite un croi-tor. Are nevoie de veşminte noi. Un dar din partea mea.

Ghealdanina Roşie durdulie, care stătuse nemişcată ca un şoarece lângă uşa anticamerei, pluti în faţă ca să îi atingă bra-ţul bărbatului. El şovăi, nevoind să plece, însă Elaida continuă ca şi când acesta pleca deja.

— Spune-i Tarnei să vină la mine, Cariandre. Am multă treabă de făcut azi, adăugă ea pentru binele lui.

În cele din urmă, Martin Stepaneos se lăsă să fie întors, iar ea se aşeză din nou, înainte ca el să ajungă la uşă. Trei cutii lăcuite erau înşirate pe masă, una dintre ele fiind cea pentru corespondenţă, unde ea ţinea scrisorile primite recent şi ra-poartele frăţiilor Ajah. Cea Roşie împărtăşea tot ce afla de la iscoadele sale – asta credea ea –, dar celelalte frăţii îi ofereau în continuare doar firimituri, cu toate că îi aduseseră câteva informaţii nedorite în ultima săptămână. Nedorite parţial, deoarece acestea indicau contactul cu rebelele, care trecea dincolo de acele negocieri ridicole. Cu toate acestea, deschise dosarul gros din piele, cu modele în relief din aur, din faţa ei.

Turnul genera suficiente rapoarte ca să îngroape masa dacă ea ar încerca să le citească pe toate singură, iar Tar Valonul producea de zece ori mai multe. Conţopiştii se ocupau de ma-joritatea lor, alegându-le doar pe cele mai importante pentru a fi citite de ea. Cu toate acestea, teancul era gros.

— M-ai chemat, Maică? zise Tarna pe un ton rece, închi-zând uşa în urma ei.

Nu exista nici urmă de lipsă de respect în ea; femeia cu părul bălai era rece din fire, iar ochii ei albaştri erau ca de gheaţă. Pe Elaida nu o deranja acest lucru. Ceea ce o enervă, era faptul că etola de un roşu-aprins a Păstrătoarei, care atâr-na în jurul grumazului Tarnei, nu era mai lată de o panglică. Rochia ei gri deschis avea suficiente dungi roşii ca să demon-streze faptul că se mândrea cu frăţia ei; atunci de ce etola ei era atât de îngustă? Însă Elaida avea mare încredere în fe-meie, iar în ultima vreme, aceasta era lucru rar.

— Ce veşti ai din port, Tarna?

Nu era nevoie să spună care port. Portul de Sud nu mai putea fi funcţional fără reparaţii ample.

— Nu pot intra decât bărcile pentru ape mici, zise Tarna, traversând covorul şi oprindu-se în picioare în faţa mesei.

Zici că povestea despre o posibilă ploaie. Nimic nu o tul-bura.

— Dar restul fac cu rândul ca să se lege de partea lanţului care este din *cuendillar* ca să poată fi descărcate. Căpitanii de vase se plâng, căci e nevoie de mai mult timp, dar ne descur-căm deocamdată.

Elaida îşi strânse buzele şi bătu darabana cu degetele pe masă. Deocamdată. Nu putea începe să repare porturile până când rebelele nu se vor fi prăbuşit. Până în acel moment, ele nu lansaseră un atac, slavă Luminii. La început, ar putea fi doar soldaţi, însă cu siguranţă că surorile ar fi atrase în luptă, un lucru pe care acestea încercau să îl evite la fel de mult ca ea. Însă dărâmarea turnurilor din port, întrucât necesitau reparaţii, lăsarea porturilor deschise şi lipsite de apărare, toate acestea puteau duce la acte de disperare. Lumină! Lup-ta *trebuia* evitată, dacă era cu putinţă acest lucru. Ea intenţi-ona să includă oastea lor în Gărzile Turnului odată ce ele vor fi realizat că erau terminate şi să fie adusă la Turn. O parte din ea gândea ca şi când Gareth Bryne comanda Gărzile Turnului în numele ei. Un bărbat infinit mai bun pentru funcţia de înalt căpitan decât Jimar Chubain. Atunci, lumea va cu-noaşte influenţa Turnului Alb! Nu voia ca oştenii ei să se omoare între ei tot aşa cum nu îşi dorea ca Turnul să devină vulnerabil pentru că surorile aes sedai se

omorau între ele. Rebelele erau *ale ei* la fel de mult cum erau şi acelea din interiorul Turnului, iar ea avea de gând să le facă să recunoască acest lucru.

Ridicând foaia de hârtie de deasupra teancului de rapoar-te, o analiză rapid.

— Se pare că, în ciuda poruncii mele exprese, străzile tot nu sunt curăţate. De ce?

O strălucire neliniştită apăru în ochii Tarnei, fiind pentru prima oară când Elaida o vedea tulburată.

— Oamenii sunt înspăimântaţi, Maică. Nu ies din casele lor decât de nevoie şi chiar şi-atunci fără tragere de inimă. Zic că au văzut morţi umblând pe străzi.

— Acest lucru a fost confirmat? întrebă Elaida încet. Brusc, fu străbătută de un fior rece. I-a văzut vreo soră?

— Niciuna din Ajah Roşie, din câte ştiu eu.

Celelalte îi vorbeau în calitate de Păstrătoare, dar nu des-chis, nu ca să îi facă confidenţe. Lumină, *cum* putea fi remedi-at acest lucru?

— Oamenii din oraş sunt de neînduplecat. Au văzut ce-au văzut.

Elaida puse foaia deoparte încet. Îi venea să tremure. Ci-tise tot ce găsise despre Ultima Bătălie, chiar şi studii şi Pro-rociri atât de vechi, încât acestea nu fuseseră niciodată tra-duse din limba străveche şi zăcuseră acoperite de praf în cele mai întunecate unghere ale bibliotecii. Băiatul al'Thor fusese un semn, dar acum se părea că Tarmon Gai'don avea să vină mai curând decât crezuse oricine. Câteva dintre străvechile prorociri, din primele zile ale Turnului, spuneau că apariţia morţilor era primul semn, o subţiere a realităţii în timp ce Cel Întunecat îşi aduna forţele.

— Porunceşte Gărzilor Turnului să îi scoată cu forţa din case pe cei sănătoşi, dacă va fi nevoie, zise ea pe un ton calm. Vreau să văd străzile curate şi vreau să aud că s-a început de azi. Azi!

Cealaltă femeie îşi arcui sprâncenele blonde în semn de mirare – îşi pierduse autostăpânirea rece obişnuită! –, însă nu puse decât atât, fireşte:

— Cum porunceşti, Maică.

Elaida afişa calm, dar era o şaradă. Fie ce-o fi. Încă nu pu-sese mâna pe băiatul al'Thor. Şi când se gândea că pusese mâna pe el odată! Dacă ar fi ştiut atunci. Blestemată fie Alviarin şi blestemată fie proclamaţia prin care se invocă afurisenia asupra oricărei persoane care l-ar aborda altfel decât prin intermediul Turnului. Ea ar fi revocat-o dacă nu ar fi însem-nat un semn de vulnerabilitate, şi-apoi, pagubele erau atât de mari, încât nu mai puteau fi reparate. Totuşi, în curând avea să pună din nou mâna pe Elayne, iar Casa Regală din Andor era cheia pentru câştigarea Ultimei Bătălii. *Acest lucru* ea îl prorocise cu mult timp în urmă. Iar veştile despre rebeliunea împotriva seanchanilor care cuprinsese tot Tarabonul con-stituiră o lectură foarte plăcută. Nu totul era o încrengătură de ţepi care o împungeau din toate direcţiile.

Analizând al doilea raport, făcu o grimasă. Nimănui nu îi plăceau canalele de scurgere; cu toate aceste, ele reprezentau o treime din viaţa unui afurisit de oraş, celelalte două fiind reprezentate de negoţ şi de apa potabilă. Fără canalele de scurgere, Tar Valonul ar deveni pradă a zeci de boli, cuprinzând totul fără ca surorile să mai poată face ceva, ca să nu mai pomenim de o putoare şi mai mare decât cea emanată de gunoiul care putrezea şi care

trebuie să fi împânzit deja stră-zile. Deşi negoţul era redus drastic deocamdată, apa era adu-să în continuare la capătul insulei din amonte şi distribuită turnurilor de apă din tot oraşul, apoi fântânilor, arteziene sau simple, pe care toţi erau liberi să le folosească, însă acum se părea că gurile de scurgere ale canalelor din aval erau aproape înfundate. Muind peniţa în călimara cu cerneală, mâzgăli: „LE VREAU CURĂŢATE PÂNĂ MÂINE” în partea de sus a paginii şi îşi semnă numele în josul ei. Dacă conţopiştii aveau puţină minte, această activitate se desfăşura deja, însă ea nu îi acuza niciodată pe conţopişti pentru că nu aveau prea multă minte.

Următorul raport o făcu să îşi arcuiască sprâncenele.

— Şobolani în Turn?

Nu se putea aşa ceva! Raportul acesta trebuia pus deasupra!

— Pune pe cineva să verifice scuturile, Tarna.

Scuturile acelea rezistaseră de când fusese construit Tur-nul, dar se prea poate să fi slăbit după trei mii de ani. Câţi dintre şobolanii aceia erau iscoadele Celui Întunecat?

Se auzi o bătaie în uşă, urmată o clipă mai târziu de o aleasă durdulie numită Anemara, care îşi răsfiră poalele dun-gate când făcu o reverenţă adâncă.

— Dacă voieşti, Maică, Felaana Sedai şi Negaine Sedai au adus la tine o femeie pe care au găsit-o rătăcind prin Turn. Ele spun că ea vrea să prezinte o petiţie Tronului Amyrlin.

— Spune-i să aştepte şi serveşte-o cu ceai, Anemara, zise Tarna pe un ton aspru. Mama este ocupată...

— Nu, nu, o întrerupse Elaida. Trimite-le înăuntru, copilă. Trimite-le înăuntru.

Trecuse prea multă vreme de când nu mai venise nimeni să îi prezinte o petiţie. Ea îşi pusese în gând să aprobe orice, dacă nu era ceva prea ridicol. Poate că asta va pune lucrurile în mişcare. De asemenea, trecuse mult prea multă vreme de când nu mai venise vreo soră la ea fără să nu fie chemată. Poate că cele două Brune vor pune capăt şi acestei penurii.

Însă în odaie intră doar o singură femeie, închizând cu grijă uşa în urma ei. După rochia ei de călărie din mătase şi mantia bună, părea a fi de viţă nobilă sau vreo negustorească prosperă, o presupunere sprijinită de aerul ei încrezător. Deşi Elaida era convinsă că nu o mai văzuse până atunci, chipul acela încadrat de un păr încă mai bălai decât al Tarnei avea ceva vag familiar.

Elaida se ridică în picioare şi începu să ocolească masa, cu braţele întinse şi cu un zâmbet neobişnuit pe buze. Încerca să pară primitoare:

— Am înţeles că ai o petiţie pentru mine, fiica mea. Tarna, toarnă-i nişte ceai.

Ceainicul din argint de pe tava din argint de pe măsuţa la-terală trebuia să fie măcar călduţ.

— Petiţia a fost doar ca să le păcălesc astfel încât să ajung la tine nevătămată, Maică, răspunse femeia cu accent tarabo-ner, făcând o reverenţă, iar în timpul acesta, faţa ei deveni brusc cea a lui Beonin Marinye.

Îmbrăţişând *saidarul,* Tarna ţesu un scut asupra femeii, însă Elaida se mulţumi să îşi proptească pumnii în şolduri.

— Aş minţi dacă aş spune că nu sunt surprinsă de în-drăzneala ta de a-ţi arăta faţa, Beonin.

— Am reuşit să fac parte din ceea ce tu ai putea numi „consiliul de conducere” din Salidar, răspunse Cenuşia pe un ton calm. Am avut grijă ca ele să nu facă nimic şi am răspân-dit zvonuri cum că, de fapt, multe dintre ele erau în taină par-tizanele tale. Surorile se uitau unele la altele cu atâta suspi-ciune, încât cred că multe s-ar fi întors în curând în Turn, dar alte conducătoare, în afară de cele Albastre, şi-au făcut apari-ţia. Până m-am dezmeticit eu, ele şi-au ales propriul Divan al Turnului şi s-a zis cu consiliul de conducere. Totuşi, eu am continuat să fac tot ce-am putut. Ştiu că mi-ai poruncit să ră-mân cu ele până când vor fi pregătite toate să se întoarcă, dar asta ar trebui să se întâmple în câteva zile. Dacă-mi îngădui, Maică, a fost cea mai inspirată decizie să nu o trimiţi la jude-cată pe Egwene. În primul rând, are harul genial de a desco-peri împletituri noi, fiind încă şi mai pricepută decât Elayne Trakand sau Nynaeve al’Meara. În al doilea rând, înainte ca ea să primească titlul, Lelaine şi Romanda s-au întrecut ca să fie numite Amyrlin. Cu Egwene în viaţă, ele se vor întrece din nou, dar niciuna nu va reuşi, nu-i aşa? Eu, una, cred că, în cu-rând, surorile vor începe să mă urmeze. Într-o săptămână sau două, Lelaine şi Romanda se vor trezi singure cu amintirea aşa-zisului Divan al lor.

— De unde ai ştiut că fata al’ Vere nu va fi judecată? în-treba Elaida pe un ton poruncitor. De unde ai ştiut că este în viaţă? înlătură scutul, Tarna!

Tarna se conformă, iar Beonin încuviinţă o dată din cap, în semn de recunoştinţă. Puţină recunoştinţă. Ochii ei mari albastru-cenuşii o făceau pe Beonin să pară mereu speriată, însă era o femeie extrem de calmă. Calmul ei combinat cu o dăruire din toată inima legii, dar şi ambiţiei, pe care o avea în aceeaşi mare măsură, o făcuseră pe Elaida să îşi dea seama pe loc că Beonin era cea pe care să o trimită după surorile care fugiseră din Turn. Iar femeia eşuase lamentabil! O, ea sădise aparent puţină vrajbă, dar, de fapt, nu realizase *nimic* din ceea ce aşteptase Elaida de la ea. Nimic! Răsplata ei va fi pe măsura eşecului ei.

— Egwene poate intra în *Tel’aran’rhiod* ducându-se pur şi simplu la culcare, Maică. Eu însămi am fost acolo şi am văzut-o, dar trebuie să folosesc un *ter’angreal.* Nu am putut procura niciunul dintre acelea pe care mi le-au adus surorile. În orice caz, ea a vorbit cu Siuan Sanche, în visele ei, aşa se spune, deşi eu cred că mai degrabă a fost în Lumea Viselor. Se pare că aceasta i-a spus că este prizonieră, dar n-a vrut să spună unde şi a interzis orice încercare de a fi salvată. Pot să-mi torn nişte ceai?

Elaida era atât de şocată, încât nu putea vorbi. Îi făcu semn lui Beonin spre masa laterală, iar Cenuşia făcu din nou o re-verenţă, înainte să meargă şi să atingă ceainicul din argint cu grijă, cu dosul palmei. Fata putea intra în *Tel’aran’rhiod?* Şi existau *ter’angrealuri* care permiteau acelaşi lucru? Lumea Viselor era aproape o legendă. Şi, conform acelor frânturi de informaţii tulburătoare pe care frăţiile Ajah catadicsiseră să i le împărtăşească, fata redescoperise împletitura călătoriei, plus că mai făcuse alte câteva descoperiri. Acestea fuseseră factorul determinant în decizia ei de a o păstra pe fată pentru Turn, dar şi asta pe deasupra?

— Dacă Egwene poate face asta, Maică, poate că în-tr-adevăr este vestitoare-n-vise, zise Tarna. Avertismentul pe care i l-a dat Silvianei...

— Este inutil, Tarna. Seanchanii sunt încă în interiorul Al-tarei şi abia dacă au pus piciorul în Illian.

Frăţiile Ajah erau barem dispuse să transmită mai depar-te toate informaţiile pe carele deţineau despre seanchani. Sau, mai degrabă, ea

nădăjduia că transmiteau mai departe toate informaţiile. Acest gând aduse asprime în vocea ei.

— Dacă *ele* nu învaţă să călătorească, îţi vine în minte o altă măsură de precauţie pe care ar trebui să o iau în afară de cele pe care le-am luat deja?

Nu îi veni în minte niciuna, fireşte. Fata *interzisese* orice încercare de a fi salvată. Acesta era un lucru bun în aparenţă, dar sugera faptul că ea se considera în continuare Supremă Înscăunată Amyrlin. Ei bine, Silviana avea să-i scoată aceste prostii din cap în curând, dacă surorile care îi predau lecţii aveau să eşueze.

— I se poate da suficient de mult din poţiunea aceea ca să o împiedice să intre în *Tel'aran'rhiod?*

Tarna se strâmbă uşor – nimănui nu îi plăcea acea băutu-ră scârboasă, nici măcar Brunelor care îşi făcuseră curaj să o testeze – şi scutură din cap.

— O putem face să doarmă toată noaptea, dar nu va mai putea face mare lucru în ziua următoare, şi cine poate şti da-că îi va afecta această înzestrare a ei.

— Pot să-ţi torn nişte ceai, Maică? zise Beonin, legănând o ceaşcă de ceai albă şi subţire pe vârful degetelor. Tarna? Cea mai importantă veste pe care o am...

— N-am poftă de ceai, zise Elaida cu asprime în glas. Ai adus ceva cu tine care să-ţi scape pielea de eşecul mizerabil? Ştii să faci împletitura pentru călătorie sau această topi-re-n-văzduh, sau...

Erau atât de multe. Poate că erau toate înzestrări sau abi-lităţi care se pierduseră, dar se părea că majoritatea nu aveau încă o denumire.

Cenuşia o privi peste ceaşca de ceai, cu o expresie foarte calmă.

— Da, zise ea în cele din urmă. Nu pot să fac *cuendillar,* dar pot folosi cu aceeaşi pricepere noile împletituri ale tă-măduirii ca majoritatea surorilor, şi le ştiu pe toate. În vocea ei se simţea o urmă de încântare. Cea mai minunată este că-lătoria.

Fără să ceară permisiunea, îmbrăţişă Izvorul şi ţesu firul Spirit. O dungă verticală argintie îşi făcu apariţia pe un perete şi se lărgi, lăsând la vedere un peisaj cu stejari acoperiţi de zăpadă. O briză rece pătrunse în încăpere, făcând flăcările din şemineu să danseze.

— Asta se numeşte „poartă". Este bine că am mai fost în odaia aceasta, deoarece poate fi folosită doar în locuri pe care le cunoşti bine. Pentru a călători într-un loc pe care nu îl cu-noşti bine, trebuie să foloseşti topirea-n-văzduh.

Schimbă împletitura, iar deschizătura se micşoră, trans-formându-se din nou în acea dungă argintie, apoi se lărgi din nou. Stejarii fură înlocuiţi de întuneric, de o barjă vopsită în gri, cu balustradă şi închisă, care plutea în gol dincolo de des-chizătură.

— Eliberează firul, zise Elaida.

Avea impresia că, dacă avea să păşească peste barjă, în-tunericul avea să se extindă cât vedea cu ochii în toate direcţiile. Că s-ar putea cufunda în el la infinit. Acest lucru îi pro-voca greaţă. Deschizătura – poarta – dispăru. Însă amintirea ei rămase.

Reluându-şi locul în spatele mesei de scris, deschise cea mai mare dintre cutiile lăcuite, ornată cu trandafiri roşii şi modele aurii. De pe tăviţa de deasupra, alese o statuetă sculp-tată în fildeş care reprezenta o rândunică cu

coada despicată, îngălbenită de vreme. Mângâie aripile sculptate cu degetul mare.

— Nu vei învăţa pe nimeni aceste lucruri fără să primeşti permisiunea.

— Dar… de ce nu, Maică?

— Unele frăţii Ajah se opun Maicii aproape cu aceeaşi în-verşunare ca acele surori de dincolo de râu, zise Tarna.

Elaida îi aruncă o privire sumbră păstrătoarei, însă faţa calmă a acesteia o întâmpină fără să schiţeze nimic.

— *Eu* voi hotărî cine este… îndeajuns de încredere… ca să fie învăţată, Beonin. Vreau să-mi fagăduieşti. Ba nu, vreau să-mi juri.

— Pe drum, am văzut surori din diferite frăţii aruncân-du-şi priviri duşmănoase. Duşmănoase. Ce s-a întâmplat în Turn, Maică?

— Jurământul tău, Beonin.

Femeia se holbă în ceaşca ei de ceai suficient de mult timp ca Elaida să înceapă să creadă că avea să refuze. Însă ambiţia triumfă. Se ţinuse de fusta Elaidei în speranţa favoritismului şi nu avea de gând să renunţe la asta.

— Pe Lumină şi cu speranţa izbăvirii şi a renaşterii, jur să nu învăţ pe nimeni împletiturile pe care le-am învăţat printre rebele fără permisiunea Supremei Înscăunate Amyrlin. Tăcu, sorbind din ceai. Unele surori din Turn sunt, poate, mai puţin de încredere decât crezi. Am încercat să îl opresc, dar „consi-liul de conducere” a trimis zece surori înapoi în Turn şi a răs-pândit povestea aceea despre Ajah Roşie şi Logain.

Elaida recunoscu puţine dintre numele pe care Beonin în-cepu să le înşire, până când ajunse la ultimul. La auzul aces-tuia, sări ca arsă.

— Să pun să fie arestate, Maică? întrebă Tarna, la fel de rece ca gheaţa.

— Nu. Pune să fie supravegheate. Şi pe acelea cu care sunt în cârdăşie.

Aşadar, *exista* o legătură între frăţiile Ajah din interiorul Turnului şi rebele. Cât de adânc pătrunsese putregaiul? Indi-ferent cât de adânc, ea avea să îl extirpe!

— Treaba asta s-ar putea dovedi grea, având în vedere situaţia, Maică.

Elaida lovi cu palma liberă în masă şi se auzi un pârâit ascuţit.

— N-am întrebat dacă va fi greu. Am zis să o faci! Şi anunţ-o pe Meidani că o invit la cină în seara aceasta.

Femeia insistase în încercarea ei de a relua o prietenie care luase sfârşit cu mulţi ani în urmă. Acum, ea cunoştea motivul.

— Pleacă şi fă asta acum!

O umbră trecu peste chipul Tarnei când făcu o reverenţă.

— Nu-ţi face griji, zise Elaida. Beonin este liberă să te în-veţe toate împletiturile pe care le ştie.

La urma urmei, avea încredere în Tarna, iar acest lucru îi mai lumină expresia de faţă, chiar dacă nu o făcu mai caldă.

Când uşa se închise în urma Păstrătoarei, Elaida împinse deoparte dosarul din piele şi îşi rezemă coatele pe masă concentrându-se asupra lui Beonin.

— Şi-acum, arată-mi tot.

CAPITOLUL 3

La grădini

Aran’gar sosi drept răspuns la chemările lui Moridin, ros-tit în visele ei furioase din cauză că nu îl găsise încă acolo. Nu era un lucru surprinzător; lui îi plăcea să îşi facă intrarea. Unsprezece jilţuri, sculptate şi poleite, erau aranjate în cerc în jurul pardoselii goale din lemn, dar erau goale. Semirhage, înveşmântată în negru ca de obicei, aruncă o privire în jur ca să vadă cine intrase, apoi reveni la discuţia şuşotită pe care o avea cu Demandred şi Mesaana într-un colţ al încăperii. Pe chipul cu nas coroiat al lui Demandred se citea o expresie furioasă care îl făcea încă şi mai izbitor. Nu îndeajuns ca să o atragă pe ea, fireşte. Era mult prea periculos pentru asta. Cu toate acestea, haina aceea bine croită din mătase de culoarea bronzului, cu dantelă la gât şi la încheieturi, îi venea bine. Şi Mesaana era îmbrăcată în stilul acestei vârste, un bronz de nuanţă mai închisă, cu modele brodate. Părea palidă şi poto-lită dintr-un oarecare motiv, ca şi când ar fi fost bolnavă. Ei bine, se prea putea. Această vârstă era marcată de câteva boli serioase şi părea puţin probabil ca ea să aibă încredere în Semirhage ca să o tămăduiască. Graendal, cealaltă fiinţă uma-nă prezentă în încăpere, stătea în colţul opus, legănând un pocal din cristal plin cu vin negru, dar îi privea pe cei trei în loc să bea. Doar nişte neghiobi ar fi ignorat faptul că erau su-pravegheaţi de Graendal, însă cei trei continuau să şuşoteas-că nestingheriţi.

Jilţurile se potriveau cu restul mediului în care se aflau. Încăperea părea să aibă cinci pereţi, deşi arcada din piatră a unei uşi alunga această iluzie. Jilţurile ar fi putut fi orice, aici, în *Tel’aran’rhiod;* atunci, de ce nu ceva ce să se potrivească cu încăperea şi de ce erau unsprezece, când categoric erau cu două mai multe decât era nevoie? Asmodean şi Sammael *trebuie* că erau la fel de morţi ca Be’lal şi Rahvin. De ce nu exista uşa obişnuită dilatatoare a unei încăperi cu vedere? Expunerea făcea ca pardoseala să pară a fi înconjurată de Grădinile Ansaline, cu sculpturile uriaşe ale lui Cormalinde Masoon, reprezentând fiinţe umane şi animale, înălţându-se deasupra clădirilor joase, ele însele fiind sculptate în sticlă. La Grădini fuseseră servite întotdeauna cele mai bune vinuri, cele mai gustoase mâncăruri, şi aproape întotdeauna fusese posibil să impresionezi o femeie frumoasă cu câştigurile mari la ruleta *chinje,* cu toate că fusese întotdeauna greu să trişezi ca să câştigi. Greu, dar necesar pentru un savant care nu era bogat. Totul fusese distrus până în al treilea an de război.

O *zomara,* cu părul bălai şi zâmbitoare, înveşmântată în-tr-o bluză albă şi vaporoasă şi o pereche de pantaloni strâmţi, făcu o plecăciune fluidă şi îi oferi lui Aran’gar un pocal din cristal cu vin, aşezat pe o tavă din argint. Erau androgini gra-ţioşi şi frumoşi, care aduceau cu nişte fiinţe umane în ciuda ochilor lor negri lipsiţi de viaţă; creaturile fuseseră una din-tre creaţiile mai puţin inspirate ale lui Aginor. Cu toate aces-tea, chiar şi în timpul vârstei lor, când Moridin se numea Ishamael – ea nu mai avea nicio îndoială în legătură cu cine era el –, el avusese încredere în aceste creaturi mai mult de-cât în oamenii

servitori, în ciuda faptului că acestea erau inu-tile în efectuarea altor sarcini. Trebuie să fi găsit pe undeva o cutie *stasis* plină cu aceste creaturi. Avea zeci de astfel de cre-aturi, deşi arareori le scotea la iveală. Cu toate acestea, alte zece *zomara* stăteau în aşteptare, graţioase chiar în vreme ce stăteau nemişcate. Trebuie că el considera această întrevede-re mai importantă decât majoritatea.

Luând pocalul, ea îi făcu semn *zomarei* să plece, cu toate că aceasta se întorcea deja când ea făcu gestul. Detesta abili-tatea creaturii de a şti la ce se gândea ea. Bine măcar că nu putea comunica nimănui ceea ce afla. Alte amintiri, în afară de porunci, se estompau în câteva minute. Până şi Aginor avea suficientă minte ca să vadă această necesitate. Oare avea să îşi facă apariţia azi? Osan'gar lipsise de la fiecare în-trunire de când cu eşecul din Shadar Logoth. Adevărata în-trebare era: oare el se număra printre cei morţi sau se mişca în taină, poate la porunca Marelui Stăpân? Oricare variantă ar fi fost, absenţele lui ofereau nişte oportunităţi nemaipome-nite, însă acestea din urmă aduceau şi multe primejdii. În ul-tima vreme, se gândise mult la primejdii.

Se apropie calmă de Graendal.

— Cine crezi că a sosit primul, Graendal? Umbra să mă stăpânească, dar indiferent cine o fi fost, a ales un decor de-primant.

Lanfear preferase întruniri care pluteau în noaptea ne-sfârşită, însă decorul acesta era oarecum mai rău, era ca o în-tâlnire într-un cimitir.

Graendal schiţă un zâmbet. Cel puţin, ea încercă un zâm-bet schiţat, căci nici cel mai mic efort nu reuşea să îi subţieze buzele. „Exuberantă" era cuvântul care o descria pe Graendal; exuberantă şi coaptă şi frumoasă, iar trupul abia dacă îi era ascuns de rochia simplă, ca o ceaţă cenuşie. Poate că nu ar fi trebuit să poarte atât de multe inele, deşi doar unul era bătut cu nestemate. Coroniţa bătută în rubine făcea notă discor-dantă cu părul ei auriu. Colierul cu smaralde pe care i-l dădu-se Delana i se potrivea mult mai bine cu rochia ei verde din mătase. Fireşte, în vreme ce smaraldele erau adevărate, ro-chia ei din mătase era fructul Lumii Viselor. Ar fi atras prea multe priviri în lumea reală cu o rochie cu un decolteu atât de adânc, dacă ar fi fost la modă acolo. Apoi, mai era despicătura care îi dezvelea piciorul stâng până la şold. Avea picioare mai frumoase decât Graendal. Se gândise la două despicături. Nu avea atât de multe abilităţi aici ca unii – nu putea găsi visele Egwenei dacă fata nu se afla chiar lângă ea –, dar reuşea să poarte veşmintele pe care le dorea. Îi plăcea să îi fie admirat trupul şi, cu cât şi-l expunea mai mult, cu atât mai neimpor-tantă o considerau ceilalţi.

— Eu am sosit prima, zise Graendal, încruntându-se uşor la pocalul cu vin. Am amintiri dragi cu Grădinile.

Aran'gar reuşi să râdă.

— La fel şi eu, la fel şi eu. Femeia era o neghioabă ca res-tul, trăind în trecut, printre rămăşiţele a ceea ce se pierduse. Nu vom mai vedea niciodată Grădinile, dar vom vedea pro-iecţia lor.

Era singura dintre ei potrivită pentru a domni în această vârstă. Era singura care înţelegea culturile primitive. Acestea fuseseră specialitatea ei înainte de război. Cu toate acestea, Graendal avea înzestrări folositoare şi mai multe legături printre iscoadele Întunericului decât avea ea, cu toate că cea-

laltă femeie ar dezaproba cu siguranţă, dacă ar afla, modul în care Aran'gar intenţiona să le folosească.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că toţi ceilalţi au creat alianţe, în vreme ce tu şi cu mine am rămas singure?

Şi Osan'gar, dacă mai era în viaţă, dar nu era nevoie să îl implice în treaba asta.

Rochia lui Graendal se transformă într-o nuanţă mai în-chisă de gri, obstrucţionând, din păcate, priveliştea. Aceasta era de-a dreptul simplă. Şi Aran'gar găsise două cutii *stasis,* dar acestea erau umplute cu cele mai respingătoare nimicuri.

— Dar *ţie* ţi-a trecut prin minte că încăperea aceasta tre-buie să aibă urechi? Creaturile *zomara* erau aici când am so-sit eu.

— Graendal, îi rosti numele, torcând ca o pisică. Dacă Moridin trage cu urechea, va presupune că încerc să te bag în aşternuturi. El ştie că eu n-aş face o alianţă cu nimeni.

Adevărul fie spus, făcuse câteva, însă aliaţii ei păreau în-totdeauna să sufere o nenorocire cumplită odată ce deveneau inutili, iar aceştia erau pe deplin conştienţi că vor ajunge în mormânt. Cei care aveau unul.

Rochia ei se făcu neagră ca miezul nopţii în Larcheen, iar în obrajii palizi ai lui Graendal apărură pete de culoare. Ochii ei deveniră albaştri ca de gheaţă. Cuvintele ei, însă, erau în dezacord cu chipul ei, iar rochia îi deveni aproape transpa-rentă când vorbi încet, părând îngândurată.

— E o idee interesantă. Una la care nu m-am gândit nici-odată. S-ar putea să fac asta acum. Poate. Însă va trebuie să... mă convingi.

Bine. Cealaltă femeie era la fel de perspicace ca întotdea-una. Acesta era un indiciu că ea trebuia să fie cu băgare de seamă. Intenţiona să se folosească de Graendal, iar apoi să se descotorosească de ea, nu să fie prinsă în capcanele ei.

— Sunt foarte pricepută în a convinge femei frumoase.

Îşi întinse mâna ca să îi mângâie obrazul lui Graendal. Nu era prea devreme să înceapă să îi convingă şi pe ceilalţi. Şi-apoi, ar putea rezulta ceva mai mult decât o alianţă. Îi plă-cuse întotdeauna de Graendal. Nu îşi mai amintea cu adevărat că, odinioară, fusese bărbat. În amintirile ei, ea avea tru-pul pe care îl avea acum, deşi acesta avea câteva ciudăţenii; cu toate acestea, pornirile corpului nu schimbase totul. Pof-tele nu i se schimbaseră, doar i se înmulţiseră. I-ar plăcea foarte mult să aibă acea rochie simplă. Şi tot ce avea folositor Graendal, fireşte, dar visa să poarte rochia aceea uneori. Sin-gurul motiv pentru care nu purta şi ea una acum era acela că nu voia ca femeia să creadă că o imita.

Rochia abia dacă era opacă, însă Graendal se îndepărtă de acea mângâiere, privind dincolo de Aran'gar, care se întoarse şi o văzu pe Mesaana apropiindu-se, flancată de Demandred şi de Semirhage. Mesaana era în continuare palidă la faţă, dar nu mai era potolită. Nu, nu era deloc potolită. Era ca o *coreer* şuierătoare care scuipa venin.

— De ce ai lăsat-o să plece, Aran'gar? Trebuia să o con-trolezi! Ai fost atât de ocupată să te joci în vis cu ea, încât ai uitat să afli la ce se gândea? Rebeliunea va eşua fără ea în frun-tea ei. Toate planurile pe care le-am pus la cale cu mare grijă s-au dus pe apa sâmbetei pentru că tu n-ai reuşit să ţii în frâu o fată ignorantă!

Aran’gar îşi păstră calmul. Şi-l putea păstra atunci când era dispusă să facă un efort. În loc să rânjească, zâmbi. Era posibil ca Mesaana să fi întemeiat o bază în interiorul Tur-nului Alb? Cât de minunat ar fi dacă le-ar putea despărţi pe cele trei femei.

— Aseară, am tras cu urechea la o întrunire a Divanului rebelelor. În Lumea Viselor, astfel încât ele să se poată întâlni în interiorul Turnului Alb, iar Egwene a condus întrunirea. Ea nu este conducătoarea pe care o crezi tu. Am încercat să-ţi spun şi înainte, dar nu m-ai ascultat niciodată. Aceste cuvinte sunară prea dur. Făcând un efort considerabil, îşi domoli to-nul. Egwene le-a povestit totul despre situaţia din Turn, des-pre duşmănia dintre frăţiile Ajah. Le-a convins că Turnul este cel aflat pe punctul de a se dezbina şi că ar putea contribui la asta din locul în care se află. Dacă aş fi în locul tău, grija mea ar fi dacă Turnul va rămâne unit suficient de mult timp ca să alimenteze acest conflict.

— Sunt hotărâte să reziste? murmură Mesaana, pe jumă-tate în barbă. Ea încuviinţă din cap. Bine. Bine. Atunci, totul decurge conform planului. Mă gândeam că voi fi nevoită să înscenez o misiune de „salvare”, dar mai pot aştepta până când Elaida o va distruge. Atunci, reîntoarcerea ei ar trebui să stârnească încă şi mai multă confuzie. Trebuie să sădeşti încă mai multă vrajbă, Aran’gar. Înainte să-mi termin treaba, vreau ca aceste aşa-numite aes sedai să se urască între ele până în măduva oaselor. O *zomara* îşi făcu apariţia, făcând graţios o plecăciune şi le oferi o tavă cu trei pocaluri pe ea. Mesaana şi tovarăşele ei se serviră cu vin fără să arunce mă-car o privire creaturii, iar aceasta făcu din nou o plecăciune, înainte să se îndepărteze plutind.

— A fost întotdeauna pricepută în a sădi vrajbă, zise Semirhage.
Demandred râse.

Aran’gar se forţă să nu îşi arate mânia. Sorbind din vin – era destul de bun, cu o aromă pregnantă, deşi nu se compara defel cu vinurile servite în Grădini –, îşi aşeză mâna liberă pe umărul lui Graendal şi începu să se joace cu una dintre şuvi-ţele ei aurii. Cealaltă femeie nici măcar nu tresări, iar rochia ei rămase doar ceaţă. Fie îi plăcea, fie ştia să îşi stăpânească firea mai bine decât părea posibil. Zâmbetul lui Semirhage deveni mai amuzat. Şi ea se bucura de plăceri atunci când le găsea, cu toate că plăcerile lui Semirhage nu o atrăseseră niciodată pe Aran’gar.

— Dacă aveţi de gând să vă giugiuliţi, mârâi Demandred, faceţi-o în intimitate.

— Eşti gelos? murmură Aran’gar, apoi râse uşor când îl văzu încruntându-se. Unde este ţinută fata, Mesaana? N-a zis.

Ochii mari şi albaştri ai Mesaanei se îngustară. Erau trăsă-tura ei cea mai frumoasă, deşi obişnuită atunci când se încrunta.

— De ce vrei să ştii? Ca să o poţi „salva” tu? N-am să-ţi spun. Graendal şuieră, iar Aran’gar îşi dădu seama că îi strângea

părul auriu în pumn, trăgându-i capul pe spate lui Graendal. Expresia de pe chipul celeilalte femei rămase calmă, însă rochia deveni o ceaţă roşie, devenind rapid mai întunecată, mai opacă. Aran’gar eliberă strânsoarea, ţinându-i părul cu mai multă delicateţe. Unul dintre primii paşi era să obişnu-ieşti prada cu atingerea ta. Cu toate acestea, nu făcu nici un efort în a-şi ascunde mânia din voce. Dinţii ei dezveliţi suge-rau un mârâit dezgustat.

— O vreau pe fată, Mesaana. Fără ea, am unelte mult mai slabe cu care să lucrez.

Mesaana sorbi calmă din vin înainte să răspundă. Calmă!

— După spusele tale, n-ai deloc nevoie de ea. A fost pionul *meu* de la bun început, Aran’gar. Îl voi schimba după cum va fi nevoie, dar este al meu. *Eu* voi hotărî când şi unde va fi eli-berată fata.

— Nu, Mesaana, *eu* voi hotărî când şi unde sau dacă ea va fi eliberată, anunţă Moridin, trecând cu paşi mari pe sub ar-cada din piatră.

Aşadar, el avea *ochi* acolo. De astă dată, era înveşmântat complet în negru, o nuanţă cumva mai închisă decât veşmin-tele lui Semirhage. Ca de obicei, acesta era urmat de

Moghedien şi de Cyndane, amândouă înveşmântate în roşu şi negru, culori care nu li se potriveau niciuneia. Cu ce le avea el la mână? Moghedien, cel puţin, nu urmase niciodată pe ni-meni de bunăvoie. Cât despre frumoasa şi voluptuoasa Cyndane, cea cu părul bălai ca de păpuşă... Aran’gar o abordase, doar ca să vadă ce ar putea afla de la ea, dar fata o ameninţase pe un ton rece că îi va smulge inima din piept lui Aran’gar dacă avea s-o mai atingă vreodată. Nu erau cuvintele rostite de cineva care se supunea cu uşurinţă.

— Sammael pare să-şi fi făcut din nou apariţia, anunţă Moridin, străbătând încăperea ca să se aşeze.

Era un bărbat masiv şi făcea ca jilţul cu spătar înalt şi or-nat să semene cu un tron. Moghedien şi Cyndane se aşezară de o parte şi de cealaltă a lui, dar, în mod interesant, după ce se aşezase el. Creaturile *zomara,* în veşminte de un alb ca ză-pada, îşi făcură pe loc apariţia aducând vin, iar Moridin fu servit primul. Indiferent ce se petrecea acolo, creaturile *zomara* simţeau acest lucru.

— Pare aproape imposibil, zise Graendal în timp ce se deplasară toate ca să se aşeze pe jilţuri. Rochia ei era de un gri-închis acum, ascunzând totul. Trebuie că e mort.

Însă nimeni nu se mişcă repede. Moridin era Nae’blis; cu toate acestea, niciuna, în afară de Moghedien şi de Cyndane, nu era dispusă să trădeze vreun semn de supunere. Aran’gar categoric nu era dispusă.

Ea se aşează vizavi de Moridin, de unde îl putea privi fără să lase să se vadă asta. La fel şi pe Moghedien şi pe Cyndane.

Moghedien şedea atât de nemişcată, încât s-ar fi contopit cu scaunul dacă nu era rochia ei viu colorată. Cyndane era ca o regină, cu chipul sculptat parcă în gheaţă. Încercarea de a-l detrona pe Nae’blis era periculoasă; cu toate acestea, cele do-uă femei ar putea fi cheia. Dacă ea găsea o modalitate prin care să o întoarcă. Graendal se aşează lângă ea, iar jilţul se află brusc mai aproape. Aran’gar şi-ar fi putut pune mâna pe în-cheietura celeilalte femei, însă se abţinu, schiţând doar un mic zâmbet. Cel mai bine era să îşi păstreze mintea concen-trată în acel moment.

— El nu ar fi îndurat niciodată să stea ascuns atât de mul-tă vreme, interveni Demandred, trântindu-se într-un jilţ între Semirhage şi Mesaana, picior peste picior de parcă s-ar fi simţit în largul lui.

Acest lucru era îndoielnic. El era încă unul care se simţea neîmpăcat. Era sigură de asta.

— Sammael simţea nevoia ca toate privirile să fie îndrep-tate asupra lui.

— Cu toate astea, Sammael, sau cineva deghizat ca el, le-a dat porunci myrddraalilor, iar aceştia s-au supus, ca şi când ar fi fost unul dintre Numiţi[18].

Moridin îi privi cu atenţie pe cei aşezaţi în jilţuri de parcă îşi putea da seama cine fusese. *Saa* neagră se prelingea în ochii lui albaştri într-un flux continuu. Ea nu avea niciun re-gret că doar el putea îmbrăţişa Izvorul Adevărat[19] acum. Preţul era prea mare. Ishamael fusese cu siguranţă cel puţin pe jumătate nebun şi încă era, întruchipat în Moridin. Cât timp avea să treacă până când ea îl va putea înlătura?

— Ai de gând să ne spui care au fost aceste porunci? Tonul lui Semirhage era rece, iar ea sorbi liniştită din vin, privindu-l pe Moridin peste buza pocalului. Părea foarte ţea-păn, dar mereu stătea aşa. Şi ea părea a fi în largul ei, deşi era puţin probabil.

Moridin îşi încleştă fălcile.

— Nu ştiu, zise el în cele din urmă, fără tragere de inimă. Nu îi plăcea niciodată să rostească aceste cuvinte. Dar a tri-mis o sută de myrddraali şi mii de troloci prin Căile de Taină.

— Pare a fi o faptă ce-l caracterizează pe Sammael, zise îngândurat Demandred, răsucindu-şi pocalul şi zgâindu-se la vinul care se rotea. Poate m-am înşelat eu.

Era o mărturisire remarcabilă, venind din partea lui. Sau o încercare de a ascunde faptul că el fusese acela care se dăduse drept Sammael. Ei i-ar fi plăcut tare mult să ştie cine începuse să joace propriul joc. Sau dacă Sammael trăia într-adevăr.

Moridin mârâi cu amărăciune.

— Dă poruncă iscoadelor Întunericului ce-ţi aparţin. Ori-ce raport referitor la prezenţa trolocilor sau a myrddraalilor dincolo de hotarele Manei Pustiitoare îmi va fi înmânat mie de îndată ce îl vei primi. Vremea Reîntoarcerii va veni în cu-rând. Nimănui nu îi mai este îngăduit să se aventureze pe cont propriu.

El îi cercetă din nou cu privirea, pe fiecare pe rând, în afa-ră de Moghedien şi de Cyndane. Cu un zâmbet încă şi mai ga-leş decât al lui Graendal, Aran’gar îi întâlni privirea. Mesaana se făcu mică, ferindu-se de el.

— După cum ai aflat, spre întristarea ta, îi spuse el

Mesaanei şi, oricât de imposibil ar fi părut, ea deveni încă şi mai palidă la faţă.

Ea luă o înghiţitură sănătoasă de vin din pocal, lovind cu dinţii cristalul. Semirhage şi Demandred evitară să o privească.

Aran’gar schimbă câteva priviri cu Graendal. Fusese luată o măsură pentru a o pedepsi pe Mesaana pentru că aceasta nu îşi făcuse apariţia în Shadar Logoth, dar care era aceasta? Odinioară, o astfel de abatere ar fi însemnat moartea. Acum, ei erau prea puţini pentru aplicarea acestei pedepse. Cyndane şi Moghedien păreau a fi la fel de curioase ca ea, prin urmare nici ele nu ştiau.

— Putem vedea semnele la fel de limpede ca tine, Moridin, zise Demandred, iritat. Timpul se *apropie.* Trebuie să găsim restul sigiliilor temniţei Marelui Stăpân. Mi-am pus acoliţii să le caute peste tot, dar n-au găsit nimic.

---

[18] „The Choosen” în textul original. Dna Tripon pendulează în-tre „Aleşi” (a se vedea nota nr. 12) şi „Numiţi”.

[19] Confuzie între Adevăratul Izvor, sursa Puterii Unice, şi Adevărata Putere, similară Puterii Unice, dar provenită de la Cel Întunecat. Detalii în fandomul A Wheel of Time Wiki: https://bit.ly/3RDOhWO activ la 16.07.2022. (n.red.)

— A, da. Sigiliile. Într-adevăr, acestea trebuie găsite. Zâm-betul lui Moridin era aproape satisfăcut. Au mai rămas doar trei, şi toate se află în posesia lui al'Thor, deşi mă îndoiesc că le poartă cu el. Acestea riscă să se rupă acum. Trebuie că le-a ascuns. Trimite-ţi oamenii în locurile prin care-a trecut el. Caută-le chiar tu.

— Cea mai simplă cale este să-l răpim pe Lews Therin. Într-un contrast puternic cu înfăţişarea ei de fecioară de gheaţă, vocea Cyndanei era caldă şi senzuală, o voce făcută pentru a te tolăni pe nişte perne moi, fără prea multe veşmin-te pe tine. În ochii aceia albaştri se citea acum căldura. O căl-dură dogoritoare.

— Îl pot face să mărturisească unde sunt sigiliile.

— Nu! izbucni Moridin, aţintindu-şi privirea asupra ei. Îl vei omorî „din greşeală". Eu aleg când şi cumva muri al'Thor.

Nimeni altcineva.

În mod ciudat, el îşi duse mâna liberă la piept, iar Cyndane tresări. Moghedien se înfioră.

— Nimeni altcineva, repetă el, cu o voce aspră.

— Nimeni altcineva, zise Cyndane.

Când el îşi lăsă mâna jos, ea expiră încet, apoi luă o gură de vin. Broboanele de sudoare îi luceau pe frunte.

Lui Aran'gar, acest schimb de replici i se păru revelator. Se părea că, odată ce se va fi descotorosit de Moridin, le va putea ţine în lesă pe Moghedien şi pe cealaltă fată. Era foarte bine, într-adevăr.

Moridin se îndreptă în jilţ, fixându-şi privirea pe ceilalţi.

— Acest lucru este valabil pentru toţi. Al'Thor este al meu Nu îi veţi face niciun rău!

Cyndane îşi aplecă peste pocal capul, sorbind din el, însă ura din ochii ei era evidentă. Graendal spusese că ea nu era Lanfear, că era mai slabă în Puterea Supremă, dar cu sigu-ranţa era obsedată de al'Thor, iar atunci când vorbea despre el, folosea acelaşi nume pe care îl folosise dintotdeauna Lanfear.

— Dacă vreţi să omorâţi pe cineva, continuă el, omorâţi-i pe aceştia doi!

Brusc, imaginea a doi bărbaţi tineri, îmbrăcaţi în haine de ţară din lână aspră, apăru în mijlocul cercului, întorcându-se astfel încât toţi cei de faţă să le poată vedea bine feţele. Unul era înalt şi vânjos, cu ochi galbeni, în vreme ce celălalt nu era tocmai zvelt şi afişa un rânjet obraznic. Creaţii ale *Tel'aran'rhiod*-ului, cei doi se mişcau ţepeni, iar expresiile de pe chipurile lor nu se schimbau niciodată.

— Perrin Aybara şi Mat Cauthon sunt *ta'veren,* uşor de găsit. Găsiţi-i şi omorâţi-i!

Graendal râse. Un râset forţat.

— Nu a fost niciodată uşor să dai de urma unui *ta'veren,* aşa cum vrei tu să laşi să pară, iar acum este cu atât mai greu. Toată Pânza este în mişcare, plină de schimbări şi de ţepi.

— Perrin Aybara şi Mat Cauthon, murmură Semirhage, privind cu atenţie cele două forme. Deci, aşa arată. Cine ştie, Moridin? Dacă ni i-ai fi arătat mai devreme, poate că ar fi fost morţi deja.

Moridin lovi cu putere cu pumnul în braţul jilţului.

— Găsiţi-i! Asiguraţi-vă de două ori că acoliţii voştri le ştiu feţele. Găsiţi-i pe Aybara şi pe Cauthon şi omorâţi-i! Timpul se apropie, iar ei trebuie să fie morţi!

Aran’gar sorbi din vinul ei. Nu avea nimic împotrivă să îi omoare pe cei doi dacă întâmplarea ar fi făcut ca aceştia să îi iasă în cale, dar Moridin avea să fie extrem de dezamăgit în privinţa lui Rand al’Thor.

CAPITOLUL 4

Un târg

Perrin şedea în şaua Trăparului puţin mai încolo de mar-ginea pădurii şi privea pajiştea mare, unde florile sălbatice roşii şi albastre începeau să se ivească prin iarba veştedă, pe care zăpada topită deja o netezise, transformând-o într-un covor. Acest pâlc de copaci era format în mare parte din spe-cii care îşi păstrau frunzele verzi în timpul iernii, însă doar câteva frunzuliţe îngălbenite ornau ramurile celor câtorva arbori de gumă. Armăsarul fumuriu lovea cu copita cu o ne-răbdare pe care o împărtăşea şi Perrin, deşi el nu trăda nici-un semn de nelinişte. Soarele era aproape la zenit; aştepta acolo de aproape un ceas. O briză rece şi constantă sufla din-spre apus, măturând pajiştea înspre el. Era semn bun.

Din când în când, mângâia cu mâna înmănuşată o ramură aproape dreaptă ruptă dintr-un stejar, mai groasă decât an-tebraţul lui şi de două ori mai lungă, aşezată peste şa, în faţa lui. Pe jumătate din lungimea sa, el şlefuise două laturi până când acestea ajunseseră să fie plate şi netede. Pajiştea, în-conjurată de stejari uriaşi şi tufişuri, pini înalţi şi arbori de gumă[20] pitici, era lată de mai puţin de şase sute de paşi, dar mai lungă de-atât. Creanga ar trebui să fie suficient de lată. Se gândise la toate variantele posibile. Ramura se potrivea nu doar într-una dintre acestea.

— Doamna mea, ar trebui să vă întoarceţi în tabără, zise Gallenne, nu pentru prima oară, frecându-şi iritat peticul ro-şu de pe ochi.

Coiful lui cu pană stacojie îi atârna de măciulia şeii, lăsân-du-i la vedere părul cărunt, lung până la umeri. Fusese auzit spunând, ca să audă şi Berelain, că majoritatea acelor fire că-runte i se datorau ei. Calul lui negru de război încercă să îl muşte pe Trăparu', iar el îl struni brusc pe juganul cu pieptul lat, fără să îşi ia ochii de la Berelain. Încă de la început, fusese împotriva venirii ei aici.

— Grady te poate duce înapoi, apoi să se întoarcă, în vre-me ce noi, restul, vom mai aştepta aici puţin ca să vedem da-că seanchanii îşi vor face apariţia.

— Voi rămâne, căpitane. *Voi* rămâne.

Tonul lui Berelain era ferm şi calm, însă dincolo de mirosul ei răbdător obişnuit se simţea o oarecare îngrijorare. Nu era pe-atât de convinsă pe cât voia să pară. Îşi făcuse obiceiul de a se da cu un parfum fin care mirosea a flori. Uneori, Perrin se trezea că încearcă să îşi dea seama ce flori, însă în ziua aceea era prea concentrat pentru a-şi lăsa mintea să rătăcească.

Supărarea se simţea pregnant în mirosul Annourei, deşi faţa ei de aes sedai fără vârstă, încadrată de zeci de codiţe subţiri şi împletite, era la fel de calmă ca întotdeauna. Sora Cenuşie cu nasul ca un cioc mirosise a supărare

[20] *Leatherleaf* în limba engleză. Denumirea populară este *leatherleaf* sau *cassandra.* Este un arbust mic, peren, care creşte în mlaştinile reci şi acide din zonele nordice ale Americii de Nord, Finlandei şi Japoniei. Frunzele sunt ovale, cu aspect cărnos, de un verde mat vara şi roşu-maroniu în timpul ier-nii. (n.red.)

Sursa: https://is.gd/kULewB activ la 14.06.2022

încă de la ruptura care avusese loc între ea şi Berelain. Era doar vina ei pentru că îl vizitase pe Masema fără ştirea lui Berelain De asemenea, ea o sfătuise pe aceasta să rămână în tabără. Annoura îşi aduse iapa maronie mai aproape de Prima din Mayene, iar Berelain îşi mână puţin mai încolo iapa albă fără măcar să arunce o privire în direcţia sfătuitoarei ei. Supăra-rea deveni din nou pregnantă.

Rochia roşie din mătase a lui Berelain, brodată din abun-denţă cu modele aurii, avea un decolteu generos cum nu mai purtase de ceva vreme, deşi colierul lat, bătut în piatra-focu-lui şi opale, oferea un oarecare grad de decenţă. O cingătoare lată şi asortată, de care îi era prins pumnalul bătut cu neste-mate, îi încingea mijlocul. Coroana îngustă a ţinutului Mayene care se odihnea pe părul ei negru, de care stătea atârnat un şoim în zbor deasupra sprâncenelor ei, părea banală în com-paraţie cu cingătoarea şi cu colierul. Era o femeie frumoasă, încă şi mai frumoasă, i se părea lui, de când încetase să mai alerge după el, deşi nu se compara cu Faile, fireşte.

Annoura purta o rochie de călărie gri, neîmpodobită, dar majoritatea lor purtau cele mai frumoase veşminte ale lor. În cazul lui Perrin, asta însemna o haină din mătase verde-în-chis, cu broderii argintii pe mâneci şi pe umeri. Nu se dădea în vânt după veşminte elegante – Faile îl bătuse la cap să şi le cumpere pe cele puţine pe care le avea; ei bine, îl bătuse la cap cu blândeţe, dar azi, el trebuia să facă impresie. Dacă cu-reaua latăşi simplă din piele avea să îi strice puţin imaginea, n-avea decât.

— Ea trebuie să vină, bombăni Arganda.

Un bărbat scund şi îndesat, primul căpitan al Alliandrei, nu îşi scosese de pe cap coiful argintiu cu cele trei pene albe şi scurte şi stătea în şa, scoţându-şi puţin sabia din teacă de parcă s-ar fi aşteptat la un atac. Şi platoşa îi era placată cu argint. La lumina soarelui, va fi vizibil de la mile depărtare.

— Trebuie!

— Profetul spune că nu vor veni, interveni Aram, deloc cu blândeţe, înfigându-şi călcâiele în flancurile cenuşiului său cu picioare lungi, mânându-l lângă Trăparu’.

Mânerul din alamă al sabiei sale, în formă de cap de lup,

se iţea în spatele umărului hainei cu dungi verzi. Odinioară, el fusese prea chipeş pentru un bărbat, dar acum faţa lui de-venise din ce în ce în ce mai sumbră pe zi ce trecea. Avea un aer istovit, ochii îi erau adânciţi în orbite şi era tăcut.

— Profetul zice fie asta, fie este o capcană. El zice că n-ar trebui să ne încredem în seanchani.

Perrin tăcea, dar îşi simţea supărarea, atât pe el însuşi, cât şi pe pribeagul de odinioară. Balwer îl informase că Aram în-cepuse să îşi petreacă timpul cu Masema; cu toate acestea, el nu considerase a fi necesar să îi spună bărbatului să nu îi aducă la cunoştinţă lui Masema tot ce făcea Perrin. Acum nu mai putea drege lucrurile, dar va şti mai bine pe viitor. Un lu-crător ar trebui să îşi cunoască uneltele şi să nu le folosească pentru a distruge. Acelaşi lucru era valabil şi pentru oameni. Cât despre Masema, fără îndoială că se temea ca ei să nu se întâlnească cu cineva care ştia că el însuşi făcea târguri cu seanchanii.

Erau un grup mare, deşi majoritatea lor aveau să rămână acolo, printre copaci. Cincizeci dintre Gărzile Înaripate ale lui Berelain, cu coifuri cu margini

roşii şi platoşe de aceeaşi cu-loare şi cu flamurile stacojii fluturând în vârfurile de oţel ale lăncilor lor subţiri, aşteptau călare în spatele steagului cu şoi-mul auriu pe un fundal albastru al ţinutului Mayene, care flu-tura în adierea vântului. Lângă aceştia, cincizeci de ghealda-nini cu platoşe lustruite şi coifuri conice de un verde-închis, stăteau călare în spatele steagului cu trei stele argintii pe un fundal roşu al ţinutului Ghealdan. Flamurile de pe lăncile lor erau verzi. Toţi erau întruchiparea curajului; cu toate aces-tea, toţi laolaltă erau mult mai puţin mortali decât Jur Grady, cu faţa lui de fermier înăsprită de vreme, chiar dacă ei îl fă-cură să pară sumbru, în haina neagră şi cu insigna din argint în formă de sabie prinsă pe gulerul înalt. El ştia asta, fie că ei realizau sau nu, şi stătea lângă juganul lui, relaxat precum un om care se odihnea înainte de o zi de muncă.

În schimb, Leof Torfinn şi Tod al'Caar, singurii bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri prezenţi, mai că săltau nerăbdători în şeile lor, în ciuda lungii aşteptări. Dacă aceştia ar fi ştiut că fuseseră aleşi în mare parte pentru că li se potriveau cel mai bine hainele împrumutate din lână verde-închis, fin ţesută, poate că n-ar mai fi fost atât de încântaţi. Leof ţinea flamura cu Capul de Lup Roşu a lui Perrin, iar Tod, cea cu Vulturul Roşu din Manetheren, ambele fluturând pe nişte prăjini puţin mai lungi decât lăncile. Cei doi aproape că se încăieraseră care dintre ei să ţină care flamură. Perrin nădăjduia că moti-vul nu era acela că niciunul nu voia să o ţină pe cea cu cap de lup cu margini roşii. Leof părea destul de fericit. Tod părea extaziat. Fireşte, el habar nu avea de ce Perrin adusese fla-mura. Când avea loc un târg, trebuia să îl faci pe celălalt să creadă că urma să primească ceva în plus, după cum spunea adeseori tatăl lui Mat. Culorile se învălmăşeau în capul lui Perrin şi, pentru o clipă, i se păru că îl vede pe Mat vorbind cu o femeie mică şi oacheşă. Alungă această imagine. Tot ceea ce avea importanţă era aici şi acum, azi. Faile era cea care conta.

— Vor veni, se răsti Arganda, răspunzându-i lui Aram, deşi privea încruntat printre barele din faţă ale coifului ca şi când s-ar fi aşteptat la o provocare.

— Şi dacă nu vor veni? întrebă Gallenne, încruntându-se cu singurul lui ochi la fel de tare cum se încrunta Arganda cu amândoi.

Platoşa lui emailată cu roşu nu era cu mult mai bună de-cât cea argintie a lui Arganda. Era puţin probabil ca să poată fi convinşi cei doi să le vopsească într-o culoare mai sumbră.

— Dacă *este* o capcană? întrebă Arganda, sunetul pe care îl scoase aducând cu mârâitul gutural al unui lup. Bărbatul era pe punctul de a-şi pierde răbdarea.

Briza aduse cu ea mirosul cailor cu câteva clipe înainte ca urechile lui Perrin să perceapă primele triluri ale piţigoilor albaştri, prea îndepărtate ca să le audă şi altcineva. Acestea veneau dinspre copacii care mărgineau pajiştea. Grupuri mari de oameni, poate neprietenoşi, pătrundeau în pădure. Se auziră alte triluri, mai aproape.

— Sunt aici, zise el, cuvinte care aduseră priviri din par-tea lui Arganda şi a lui Gallenne.

El încercă să nu dezvăluie cât de fin îi era auzul sau simţul olfactiv; cu toate acestea, cei doi păruseră a fi pe punctul de a se lua la trântă. Trilurile se auzeau din ce în ce mai aproape şi toată lumea le auzi. Expresiile de pe feţele celor doi bărbaţi deveniră ciudate.

— Nu pot risca viaţa Primei Doamne dacă există posibili-tatea vreunei capcane, zise Gallenne, încheindu-şi coiful.

Toţi ştiau ce însemna acest semnal.

— Alegerea este a mea, căpitane, răspunse Berelain, îna-inte ca Perrin să apuce să deschidă gura.

— Iar siguranţa ta este responsabilitatea mea, domniţa mea. Berelain inspiră adânc, iar faţa i se întunecă, însă Perrin apucă să vorbească primul.

— Ţi-am spus cum avem de gând să activăm capcana, dacă asta este într-adevăr. Ştii cât de bănuitori sunt seanchanii. Cel mai probabil, îşi fac griji că îi vom prinde într-o ambuscadă.

Gallenne protestă zgomotos. Răbdarea din mirosul lui Berelain pâlpâi, apoi se aşternu neclintită.

— Ar trebui să îl asculţi, căpitane, zise ea, adresându-i un zâmbet lui Perrin. Ştie el ce face.

Un grup de călăreţi îşi făcu apariţia în capătul celălalt al pajiştii, strunindu-şi caii. Tallanvor era uşor de recunoscut. Îmbrăcat într-o haină neagră şi călare pe un cal sur, era sin-gurul bărbat care nu purta armură cu dungi viu colorate în nuanţe de roşu şi galben şi albastru. Cealaltă pereche fără armură erau femei, una cu albastru şi roşu pe poale şi pe piept, cealaltă înveşmântată în gri. Razele soarelui se reflec-tau în ceva ce le lega. O *sul'damă* şi o *damane.* Nu se pomenise nimic despre ele în toate negocierile purtate prin intermediul Iul Tallanvor, însă Perrin se bazase pe asta.

— A sosit vremea, zise el, strângând frâiele Trăparului într-o mână. Înainte ca ea să decidă că *noi* nu vom veni.

Annoura reuşi să se apropie suficient de mult ca să îşi pu-nă o clipă o mână pe braţul lui Berelain, înainte ca a doua fe-meie să apuce să îşi mâne iapa mai încolo.

— Ar trebui să mă laşi să te însoţesc, Berelain. S-ar putea să ai nevoie de sfatul meu, nu? Sunt pricepută în astfel de ne-gocieri.

— Bănuiesc că seanchanii cunosc deja o faţă de aes sedai, nu crezi, Annoura? Mă îndoiesc că vor fi dispuşi să negocieze cu tine direct. Şi-apoi, adăugă Berelain, cu o voce mult prea mieroasă, trebuie să rămâi aici ca să îi dai o mână de ajutor jupânului Grady.

Pete de culoare îşi făcură apariţia pentru o clipă în obrajii surorii aes sedai, iar ea îşi închise gura deschisă, strângând din buze. Fusese nevoie de înţelepte care să o convingă să primească porunci de la Grady în acea zi, iar Perrin se bucura că nu ştia cum reuşiseră acestea să o convingă. Cu toate acestea, încercase să se eschiveze încă de când plecaseră din tabără.

— Şi tu rămâi, spuse Perrin când Aram dădu să înainteze călare. Ai fost cam încăpăţânat în ultima vreme şi n-am de gând să risc să spui sau să faci ceva greşit. N-am de gând să risc viaţa Failei din cauza ta.

Era adevărat. Nu era nevoie să mai spună că nu avea de gând să rişte ca bărbatul să îi raporteze lui Masema ce se dis-cuta în timpul negocierilor.

— Ai priceput?

Dezamăgirea umplu mirosul degajat de Aram, însă băr-batul încuviinţă din cap, deşi fără tragere de inimă, şi îşi odihni mâinile pe măciulia şeii. O fi fost el pe punctul de a-l vene-ra pe Masema, dar mai degrabă şi-ar fi dat viaţa de o sută de ori decât să o rişte pe cea a Failei. Cel puţin, dinadins. Ceea ce făcea el fără să gândească era cu totul altceva.

Perrin ieşi călare de printre copaci, flancat de Arganda în-tr-o parte şi de Berelain şi de Gallenne în partea cealaltă. Pur-tătorii de stindarde veneau în urma lor, precum şi zece ma-yeneri şi zece ghealdanini, aşezaţi într-o coloană de câte doi. Mânându-şi caii la pas, seanchanii înaintară şi ei, tot în co-loană, cu Tallanvor călărind alături de conducătorii lor, unul călare pe un murg, celălalt pe un jugan. Copitele cailor nu scoteau niciun zgomot pe covorul gros de iarbă moartă. Pă-durea era tăcută, chiar şi pentru urechile lui Perrin.

În vreme ce mayenerii şi ghealdanini se înşirau în linie dreaptă, iar majoritatea seanchanilor, în armurile lor viu co-lorate, făceau la fel, Perrin şi Berelain înaintară spre Tallanvor şi spre doi dintre seanchanii ce purtau armură, unul cu trei pene subţiri şi albastre pe coiful emailat, care aducea atât de mult cu un cap de insectă, celălalt cu două. Femeile *sul'dame* şi *damane* veniră şi ele. Se întâlniră în mijlocul pajiştii, în-conjuraţi de flori de câmp şi de tăcere, lăsând între ei o dis-tanţă de şase paşi.

Când Tallanvor se poziţionă într-o parte între cele două grupuri, seanchanii care purtau armuri îşi scoaseră coifurile cu mâinile acoperite de mănuşi cu dosul din oţel, care purta aceleaşi dungi ca restul armurii lor. Coiful cu două pene lăsa la vedere un bărbat cu părul bălai şi câteva zeci de cicatrici brăzdându-i faţa pătrată. Era un bărbat necruţător, care, în mod ciudat, mirosea a amuzament, însă Perrin era interesat de cealaltă persoană. Stând călare pe un jugan, un cal de răz-boi dresat, dacă el văzuse unul vreodată, ea era înaltă şi spă-toasă pentru o femeie, deşi altminteri zveltă, şi nu tânără. La tâmple, părul negru şi cârlionţat, tuns scurt, era nins. La fel de neagră ca solul, ea lăsă la vedere doar două cicatrici, una brăzdându-i obrazul stâng. Cealaltă, de pe frunte, îi luase o parte din sprânceana dreaptă. Unii oameni considerau cica-tricile un semn al durităţii. Perrin era de părere că, cu cât aveai mai puţine cicatrici, cu atât mai bine ştiai ce făceai. În-crederea de sine ce îi umplea mirosul fu purtată de adierea vântului.

Ea îşi aruncă o clipă privirea spre flamurile ce fluturau. Lui i se păru că aceasta zăbovi o clipă asupra Vulturului Roşu din Manetheren şi din nou asupra Şoimului Auriu din Mayene, apoi femeia se apucă să îl studieze. Expresia de pe chipul ei nu se schimbă deloc, dar când ea îi observă ochii galbeni, ce-va neidentificabil pătrunse în mirosul ei, ceva ascuţit şi tare. Când zări ciocanul greu al fierarului prins de gaica curelei lui, acel miros ciudat se intensifică.

— Vi-l prezint pe Perrin t'Bashere Aybara, senior al Ţi-nutului celor Două Râuri, vasalul[21] reginei Alliandre din Ghealdan, anunţă Tallanvor, ridicând o mână spre Perrin.

El susţinea că seanchanii erau foarte stricţi când venea vorba despre formalităţi, însă Perrin habar nu avea dacă aceas-ta era o ceremonie seanchană sau una din Andor. Tallanvor ar fi putut-o inventa la fel de bine.

— V-o prezint pe Berelain sur Paendrag Paeron, Prima din Mayne, Binecuvântată de Lumină, Apărătoarea Valurilor, Întâia Înscăunată a Casei Paeron.

Făcându-le o plecăciune celor doi, el îşi mută hăţurile şi ridică cealaltă mână spre seanchani.

---

[21] *Liege Lord,* în textul original. Liege Lord înseamnă Seniorul suzeran, adică cel care exercită autoritatea asupra unui stat mai slab. Deci *regina Alliandre este vasalul* nu Perrin. (n.red.)

— V-o prezint Tylee Khirgan, general de stindard al Oştii Neînvinse, aflată în slujba împărătesei din Seanchan. Vi-l pre-zint pe căpitanul Bakayar Mishima al Oştii Neînvinse, aflat în slujba împărătesei din Seanchan.

După ce mai făcu o plecăciune, Tallanvor îşi întoarse calul şi călări spre un loc în spatele flamurilor. Faţa lui era la fel de sumbră precum cea a lui Aram, dar mirosea a speranţă.

— Mă bucur că el nu te-a numit Regele Lup, seniore, rosti tărăgănat generalul de stindard.

Deoarece ea stâlcea cuvintele, Perrin fu nevoit să asculte cu mare atenţie ca să priceapă ce spunea.

— Altminteri aş fi crezut că se apropie Tarmon Gai'don. Cunoşti Profeţiile Dragonului? „Când regele lup va avea la brâu ciocanul, acestea vor fi zilele cele din urmă. Când vulpea se va lua cu corbul, şi vor răsuna trâmbiţele bătăliei." Eu, una, n-am priceput niciodată a doua parte. Şi dumneata, domniţă. Sur Paendrag. Asta înseamnă că eşti din Paendrag?

— Familia mea este descendentă a lui Artur Paendrag Tanreall, răspunse Berelain, ţinându-şi capul ridicat.

O mică înteţire a adierii aduse un suflu de mândrie, pe lângă răbdare şi parfum. Conveniseră ca Perrin să fie cel care avea să vorbească – ea era acolo ca să îi farmece pe seanchani cu frumuseţea ei de domnitoare tânără, sau măcar să confere greutate spuselor lui Perrin însă el bănuia că ea trebuia să răspundă unei întrebări directe.

Tylee încuviinţă din cap ca şi când acesta era răspunsul pe care îl aşteptase.

— Asta te face verişoară îndepărtată a familiei imperiale domniţă. Fără îndoială că împărăteasa, fie-i viaţa veşnică, te va onora. Oricum, atâta vreme cât nu vei revendica pentru ti-ne imperiul lui Aripă-de-Şoim.

— Nu revendic decât ţinutul Mayene, răspunse cu mân-drie Berelain. Iar pe acesta am să-l apăr până la ultima mea suflare.

— N-am venit aici ca să discutăm despre Profeţii sau des-pre Aripă-de-Şoim sau despre împărătească, zise Perrin pe un ton iritat.

Pentru a doua oară în doar câteva clipe culorile acelea încercară să fuzioneze în capul lui doar pentru a fi risipite. Nu avea timp de pierdut. Regele lup? Ţopăitoru'[22] aproape că ar fi râs atât cât ar fi putut-o face un lup. Oricare dintre lupi ar fi râs. Cu toate acestea, fu străbătut de un fior. Nu îşi dă-duse seama că era pomenit în Profeţii. Iar ciocanul lui era un semn prevestitor al Ultimei Bătălii? Nimic nu avea însă im-portanţă, mai puţin Faile. Doar ea. Şi orice era nevoie pentru a o elibera.

— Înţelegerea acestei întâlniri a fost nu mai mult de trei-zeci de oameni în fiecare tabără, dar tu ai oameni în pădure de ambele părţi ale noastre. Mulţi oameni.

— La fel şi tu, zise Mishima cu un rânjet distorsionat de o cicatrice albă care urca până în colţul gurii lui. Altminteri, n-ai avea cum să ştii de ai noştri.

Stâlcea încă şi mai rău cuvintele decât ea.

Perrin îşi ţinu privirea aţintită asupra femeii general de stindard.

---

[22] Este vorba despre Hopper, prietenul lup al lui Perrin, mort în confruntarea cu Mantiile Albe în romanul „Ochiul lumii". Ceilalţi traducători l-au numit Sarsar. Numele i -l dăduse haita pentru că lupul încerca să sară mai sus decât vulturii. (*Ochiul Lumii,* capitolul 23 – „Fratele lup") (n.red.)

— Atâta vreme cât vor rămâne aici ambele tabere, există posibilitatea unor accidente. Eu nu îmi doresc niciun fel de accident. Vreau ca soţia mea să se întoarcă de la clanul Shaido.

— Şi cum propui să evităm accidentele? zise Mishima, jucându-se leneş cu frâiele.

Vocea lui sună de parcă întrebarea nu era urgentă. Se pă-rea că Tylee se mulţumea să îl lase pe el să vorbească, în vre-me ce ea studia cu atenţie reacţiile lui Perrin.

— Ar trebui să ne încredem în tine dacă ne vom trimite primii oamenii de aici sau tu să te încrezi în noi dacă îţi vom cere să îţi retragi primul oamenii? „Pe culmi, cărăruile sunt pavate cu pumnale.” Nu prea e loc de încredere. Bănuiesc că am putea comanda amândoi oamenilor noştri să se retragă în acelaşi timp, dar una dintre tabere ar putea trişa.

Perrin clătină din cap.

— Va trebui să ai încredere în mine, general de stindard. Nu am niciun motiv pentru care să vreau să te atac sau să te iau prizonieră, dar toate motivele să n-o fac. Nu pot fi sigur de acelaşi lucru în ceea ce te priveşte. Ai putea crede că răpi-rea Primei din Mayene ar merita niţică trădare.

Berelain râse încet. Sosise momentul pentru ramură. Nu doar ca să îi oblige pe seanchani să iasă primii din pădure, ci ca să îi convingă de faptul că aveau nevoie de ceea ce le putea oferi el. Ridică ramura pe verticală pe şa, în faţa lui.

— Bănuiesc că oamenii tăi sunt, probabil, oşteni de is-pravă. Oamenii mei nu sunt oşteni, cu toate că s-au luptat cu trolocii şi cu cei din clanul Shaido şi s-au descurcat bine îm-potriva amândurora. Apucând ramura de la bază, o ridică deasupra capului, cu laturile rase vizibile dintr-o parte şi din cealaltă. Dar sunt obişnuiţi să vâneze lei şi leoparzi şi râşi care coboară din munţi să ne atace turmele, şi porci mistreţi şi urşi, animale care vânează la rândul lor în păduri foarte diferite de aceasta.

Ramura încercă să se răsucească violent în pumnul lui când două lovituri concomitente, la câteva fracţiuni de se-cundă distanţă, îi scuturară braţul. Lăsă ramura jos, lăsând la vedere două grămezi de săgeţi cu vârfurile lor ascuţite îm-plântate în lemnul acoperit cu scoarţă de o parte şi de cealal-tă. Trei sute de paşi era o distanţă mare pentru o asemenea ţintă, dar el îi alesese pe Jondyn Barran şi pe Jori Congar pentru această treabă. Erau cei mai buni din câţi avea.

— Dacă se va ajunge la trădare, oamenii tăi nici nu vor vedea cine îi omoară, iar armura aceea va fi de prisos împo-triva arcurilor din Ţinutul celor Două Râuri.

— Ochii mei! mârâi Mishima, ducându-şi o mână la sabie în vreme ce încerca să îşi strunească murgul şi să se uite la Perrin şi la ramură în acelaşi timp. Coiful îi căzu de pe şa în iarbă.

Femeia general de stindard nu făcu niciun gest spre sabie, cu toate că şi ea încerca să se uite la Perrin şi la ramură. La început, făcu asta. Apoi, privirea ei urmări doar ramura care continua să se înalţe până când atârnă între ei, la o sută de paşi în aer. Brusc, o minge de foc cuprinse ramura şi era atât de mistuitoare, încât Perrin simţea dogoarea care parcă ar fi ieşit dintr-un cuptor. Berelain îşi ridică o mână ca să îşi fe-rească faţa. Tylee doar privea, îngândurată.

Focul dură doar câteva clipe; cu toate acestea, fu de-ajuns ca să rămână doar cenuşa purtată de adierea vântului după ce acesta se stinse. Cenuşă şi două scântei care căzură pe iarba uscată. Nişte flăcări mici izbucniră pe loc şi începură să se înteţească, răspândindu-se. Până şi caii de război neche-zară de frică. Iapa lui Berelain dansă în încercarea de a se lupta cu hăţurile şi a o lua la fugă.

Perrin înjură în barbă – ar fi trebuit să se gândească la vârfurile săgeţilor – şi dădu să descalece ca să stingă focul, dar înainte să apuce să-şi treacă piciorul peste şa, flăcările se stinseră, lăsând în urma lor firicele de fum care se ridicau dintr-un petic de iarbă înnegrită.

— Cuminte, Norie, şopti femeia *sul'dame,* mângâind-o pe *damane.* Norie este o *damane* minunată.

Femeia înveşmântată în gri zâmbi timid la auzul laudelor. În ciuda cuvintelor rostite, femeia *sul'dame* părea îngrijorată.

— Aşadar, zise Tylee, ai o *marath...* Ea tăcu, ţuguindu-şi buzele. Ai o aes sedai cu tine. Sunt mai multe? N-are impor-tanţă. N-aş putea spune că aes sedai pe care le-am văzut m-au impresionat foarte mult.

— Nu este *marath'damane*, domniţă general, zise încet femeia *sul'dame.*

Tylee şedea nemişcată, studiindu-l foarte atent pe Perrin.

— Asha'mani, zise ea în cele din urmă. Nu era o întrebare. Începi să îmi stârneşti interesul, seniore.

— Atunci, poate că acest ultim lucru te va convinge, zise Perrin. Tod, înfăşoară stindardul acela în jurul prăjinii şi adu-l aici.

Cum nu auzi niciun zgomot în spatele lui, aruncă o privire peste umăr. Tod se uita la el cu o expresie şocată.

— Tod.

Scuturându-se ca să-şi revină, Tod începu să înfăşoare stindardul cu Şoimul Roşu în jurul prăjinii. Părea în continu-are nefericit când înaintă călare, dar i-l dădu lui Perrin. Rămase aşa, cu mâna întinsă, ca şi când nădăjduia că prăjina îi va fi înapoiată.

Mânându-l pe Trăparu' spre seanchani, Perrin ţinea stin-dardul în faţa lui, paralel cu solul.

— Ţinutul celor Două Râuri a fost inima naţiunii Maratheren, general de stindard. Ultimul rege al Maratherenului a murit

în timpul unei bătălii chiar în locul unde a răsărit Emond's Field, satul în care m-am născut. Maratheren este parte din noi. Dar clanul Shaido o ţine prizonieră pe soţia mea. Ca să o eliberez, voi renunţa la orice pretenţie de a reînvia Maratheren, voi iscăli orice fel de jurământ vei voi. Pretenţia ar fi ca un câmp de mărăcini pentru voi, seanchanii. Voi aţi putea fi aceia care să curăţaţi câmpul fără vărsare de sânge.

Cineva gemu cu amărăciune în spatele lui. Bănui că fu Tod. Dintr-odată, adierea se transformă într-o rafală de vânt ce se îndreptă urlând în direcţia opusă, acoperindu-i cu nisip, suflând atât de tare, încât se văzu nevoit să se ţină bine în şa ca să nu fie doborât. De unde venea nisipul? Solul pădurii era acoperit cu un strat gros de frunze moarte. Vijelia puţea şi a pucioasă arsă, o putoare îndeajuns de înţepătoare ca să îi ardă nările lui Perrin. Caii îşi azvârleau capetele pe spate, ţinându-şi gurile căscate, însă mugetul vântului le acoperea nechezăturile de spaimă.

Vântul năprasnic dură doar câteva clipe, apoi se domoli la fel de brusc cum se iscase, rămânând doar briza care suflă în direcţia opusă. Caii tremurau,

nechezând, azvârlindu-şi ca-petele pe spate şi dându-şi ochii peste cap. Perrin îl bătea uşor pe grumaz pe Trăparu' şi şoptea cuvinte liniştitoare, dar în zadar.

Generalul de stindard făcu un gest ciudat şi mormăi:

— Să prevenim Umbra. Pe Lumină, de unde a venit? Am auzit povestindu-se că se întâmplă lucruri ciudate. Sau ai vrut să fii încă şi mai „convingător", seniore?

— Nu, răspunse Perrin cu sinceritate. Se dovedi că Neald avea înzestrări în a controla vremea, dar nu şi Grady. Ce im-portanţă are de unde a venit?

Tylee îl privi îngândurată, apoi încuviinţă din cap.

— Ce importanţă are? zise ea, părând a nu fi întru totul de acord cu el. Am auzit poveşti despre Manetheren. *Ar fi* ca şi când ai umbla desculţ prin mărăcini. Jumătate din Amadicia e plină de zvonuri despre tine şi stindardul acela, cum că vrei să reînvii naţiunea Manetheren şi să „salvezi" Amadicia de noi. Mishima, sună retragerea.

Fără să şovăie, bărbatul cu părul bălai ridică un corn mic şi drept ce îi stătea atârnat la grumaz de o sfoară roşie. Suflă în el, producând patru note ascuţite, apoi repetă secvenţa de două ori, înainte să lase cornul să-i atârne pe piept.

— Eu mi-am făcut treaba, zise Tylee.

Perrin îşi lăsă capul pe spate şi strigă cât putu de tare şi de limpede.

— Dannil! Îţi spun! Când ultimul seanchan va ajunge din-colo de capătul pajiştii, strânge-i pe toţi şi alăturaţi-vă lui

Grady!

Femeia general de stindard îşi vârî degetul mic în ureche şi şi-l scutură, în ciuda mănuşii.

— Ai o voce puternică, zise ea pe un ton sec.

Abia atunci, ea îşi întinse mâna ca să ia stindardul înfăşu-rat pe prăjină, aşezându-l cu grijă peste şa, în faţa ei. Nu se uită la el, dar îl mângâia cu o mână, poate inconştient.

— Şi-acum, ce mai ai să-mi spui care să fie de folos pla-nului meu, seniore?

Mishima îşi fixă glezna în spatele măciuliei înalte a şeii şi se lăsă în jos ca să îşi ridice coiful. Vântul îl suflase peste iar-ba bătătorită spre şirul de soldaţi seanchani. Dinspre copaci se auzi un crâmpei din cântecul ciocârliei, apoi un altul şi un altul. Seanchanii se retrăgeau. Oare simţiseră şi ei vântul? Nu avea importanţă.

— Nu am nici pe departe atât de mulţi oameni ca tine, re-cunoscu Perrin. Cel puţin, nu care să fie soldaţi instruiţi. Dar am asha'mani şi aes sedai şi înţelepte care pot conduce Pu-terea, iar tu vei avea nevoie de fiecare dintre ei. Ea îşi des-chise gura, dar el îşi ridică o mână. Vreau să-mi dai cuvântul că nu vei încerca să le pui zgardă.

Se uită intenţionat la femeia *sul'dame* şi la *damane.* Fe-meia *sul'dame* îşi ţinea ochii aţintiţi la Tylee, aşteptând po-runci, mângâind leneş în acelaşi timp părul celeilalte femei aşa cum ai mângâia o pisică pentru a o linişti. Norie mai că torcea! Lumină!

— Vreau să-mi dai cuvântul că vor fi în siguranţă în preaj-ma voastră, atât ei, cât şi restul din tabără care poartă robă albă. Oricum, mulţi dintre ei nu sunt shaido, iar singurii aieli de acolo de care ştiu eu sunt prietenii mei.

Tylee clătină afirmativ din cap.

— Ai prieteni ciudaţi, seniore. Oricum, am întâlnit oameni din Cairhien şi din Amadicia cu bandele de shaido şi le-am dat drumul, cu toate că majoritatea cairhienilor par să fie prea dezorientaţi ca să ştie încotro s-o apuce. Singurii în alb pe care îi păstrăm sunt aielii. Aceşti *gai'shaini* sunt nişte *da'covale* minunaţi, spre deosebire de restul. Totuşi, sunt de acord să îi las în pace pe prietenii tăi. Şi pe aes sedai şi asha'manii tăi. Este foarte important să punem capăt acestei întruniri. Spune-mi unde sunt ei şi pot începe să te includ în planurile mele.

Perrin îşi frecă partea laterală a nasului cu degetul. Părea puţin probabil ca mulţi dintre aceşti *gai'shaini* să fie shaido dar nu avea de gând să îi spună asta. N-aveau decât să aibă o şansă la libertate odată ce vor fi împlinit anul.

— Planul va trebui să-mi aparţină, mă tem. Sevanna va fi greu de învins, dar am găsit eu o modalitate. În primul rând ea este însoţită de o sută de mii de shaido, poate, şi racolează mai mulţi. Nu toţi sunt *algai'd'siswai,* dar oricare dintre adulţi va lua suliţa în mână dacă va fi nevoit.

— Sevanna. Tylee zâmbi mulţumită. Am auzit de acest nume. Mi-ar plăcea foarte mult să i-o prezint pe Sevanna din

Jumai Shaido căpitanului-general. Zâmbetul îi dispăru. O sută de mii sunt mult mai mulţi decât m-am aşteptat, dar nu mai mulţi decât pot înfrunta. Am mai luptat împotriva acestor aieli, în Amadicia. Nu-i aşa, Mishima?

Venind călare ca să li se alăture, Mishima râse, dar fu un sunet aspru, deloc amuzat.

— Am luptat, general de stindard. Sunt nişte luptători de temut, disciplinaţi şi îndemânatici, dar pot fi înfruntaţi. În-conjori una dintre bandele lor, o gintă, cu trei sau patru *damane* şi loveşti în ei până când se predau. Este o treabă urâtă. Sunt însoţiţi de familiile lor. Dar se predau mai repede din această cauză.

— Înţeleg că ai o duzină sau mai bine de *damane*, zise Perrin, dar este de-ajuns ca să înfrunţi trei sau patru sute de înţelepte care conduc?

Generalul de stindard se încruntă.

— Ai mai pomenit despre asta, despre înţelepte care con-duc. Toate bandele pe care le-am prins aveau înţelepte, dar niciuna dintre ele nu putea conduce.

— Asta pentru că toate pe care le au shaido sunt cu Sevanna, răspunse Perrin. Cel puţin trei sute, poate patru. Înţeleptele care mă însoţesc pe mine sunt convinse de asta.

Tylee şi Mishima schimbară o privire, iar generalul de stindard oftă. Mishima părea trist.

— Ei bine, zise ea, cu sau fără porunci, trebuie să punem capăt acestei întâlniri fără vâlvă. Fiica celor Nouă Luni va trebui să fie deranjată dacă va fi necesar să îmi cer scuze pentru asta împărătesei, fie-i viaţa veşnică. Cel mai probabil, o voi face.

Fiica celor Nouă Luni? Cineva de rang înalt printre sean-chani, pare-se. Dar cum putea fi deranjată de aşa ceva?

Mishima făcu o grimasă, o privelişte înfricoşătoare cu toa-te acele cicatrici care îi brăzdau chipul.

— Am citit că au fost patru sute de *damane* de o parte şi de cealaltă la Semalaren şi că a fost măcel. Jumătate din oastea imperială de pe câmpul de

bătălie a fost decimată şi mai bine de trei din patru din rândul rebelelor au murit.

— Cu toate astea, Mishima, trebuie s-o facem. Sau, mai de-grabă, altcineva trebuie. Poate că tu vei scăpa de scuze, eu nu.

Pe Lumină, ce era atât de tulburător în legătură cu a pre-zenta o scuză? Femeia mirosea a... resemnare.

— Din nefericire, va fi nevoie de mai multe săptămâni, dacă nu chiar luni, ca să strângem suficienţi soldaţi şi *damane* ca să zgândărim stupul. Îţi mulţumesc pentru ajutorul oferit, seniore. Nu vom uita de el. Tylee îi întinse stindardul. Îl vei vrea înapoi, din moment ce nu pot îndeplini partea mea de înţelegere. Deocamdată, Oastea Neînvinsă are alte sarcini de îndeplinit, dar nu vom îngădui nimănui să profite de situaţie şi să se autoproclame rege. Avem de gând să revendicăm acest ţinut, nu să îl împărţim în bucăţi.

— Iar noi avem de gând să ne apărăm ţinuturile, zise Berelain cu înverşunare, făcându-şi iapa să străbată cei câţiva metri de iarbă moartă dintre ea şi seanchani.

Iapa era nerăbdătoare să se repeadă, nerăbdătoare să o ia la fugă, departe de vântul acela, iar ea abia reuşea să stru-nească animalul. Până şi mirosul ei era înverşunat. Răbdarea dispăruse. Mirosea ca o lupoaică ce îşi apăra partenerul rănit.

— Am auzit că această Oaste Neînvinsă a voastră are un nu-me impropriu. Am auzit că Dragonul Renăscut v-a învins cu uşurinţă la miazăzi. Nu v-aţi gândit vreodată că Perrin Aybara poate face la fel?

Lumină, iar el îşi făcuse griji în privinţa încăpăţânării lui Aram!

— Nu vreau să înving pe nimeni în afară de shaido, zise Perrin pe un ton ferm, alungând imaginea care încerca să prindă contur în mintea lui.

El îşi împreună mâinile pe măciulia şeii. Barem Trăparu' părea că începea să se liniştească. Armăsarul mai tremura uşor din când în când, dar încetase să îşi mai dea ochii peste cap.

— Există o cale prin care putem face asta şi să păstrăm tăcerea, astfel încât să nu fii nevoită să îţi ceri scuze. Dacă acest aspect era important pentru ea, el era pregătit să se folosească de el. Fiica celor Nouă Luni poate fi liniştită. Ţi-am spus că am pus deja totul la cale. Tallanvor mi-a spus că ai un soi de ceai care îi înmoaie genunchii unei femei care poate conduce.

După o clipă, Tylee aşează din nou stindardul pe şa, iar pe Perrin îl privi cu atenţie.

— Unei femei sau unui bărbat, rosti ea tărăgănat. Am au-zit că mai mulţi bărbaţi au fost prinşi astfel. Şi cum propui să li-l dăm să bea acestor patru sute de femei, când ele sunt în-conjurate de o sută de mii de aieli?

— Li-l dăm să bea fără ca ele să ştie că îl beau. Însă voi avea nevoie de o cantitate cât mai mare. Căruţe întregi, pro-babil. Nu avem cum să încălzim apa, înţelegi, aşa că va trebui să fie deja pregătit.

Tylee râse încet.

— E un plan îndrăzneţ, seniore. Presupun că fabrica unde este făcut ceaiul are căruţe întregi, dar e departe de-aici, tocmai în Amadicia, aproape de hotarul cu Tarabon, iar sin-gura cale prin care aş putea face rost de mai mult de câteva kilograme ar fi să spun cuiva de rang superior de ce am ne-voie de el. Iar atunci, s-a zis cu secretul nostru.

— Asha’manii cunosc o metodă numită „Călătorie”, îi spu-se Perrin. Este o cale de a străbate sute de mile făcând doar un pas. În ceea ce priveşte obţinerea ceaiului, poate că asta va fi de ajutor.

Scoase din mănuşa stângă o bucată de hârtie împăturită, mânjită cu pete de grăsime.

Tylee îşi arcui sprâncenele în timp ce o citi. Perrin cunoş-tea pe dinafară textul scurt. „PURTĂTORUL ACESTEI SCRIESORI SE AFLĂ SUB PROTECŢIA MEA. ÎN NUMELE ÎMPĂRĂTESEI, FIE-I VIAŢA VEŞNICĂ, OFERIŢI ORICE AJUTOR CERE ÎN SLUJBA IMPERIULUI ŞI NU SPUNEŢI NIMĂNUI, DOAR MIE.” El habar nu avea cine era Suroth Sabelle Meldarath, dar dacă aceasta îşi iscălea numele pe un asemenea răvaş, în-semna că era o persoană importantă. Poate că ea era Fiica celor Nouă Luni.

Întinzându-şi bucata de hârtie lui Mishima, generalul de stindard îl privi cu insistenţă pe Perrin. Mirosul acela ascuţit şi puternic reveni, mai tare ca niciodată.

— Aes sedai, asha’mani, aieli, ochii tăi, ciocanul acela, iar acum asta! *Cine* eşti?

Mishima fluieră printre dinţi.

— Suroth însăşi, zise el în şoaptă.

— Sunt un bărbat care îşi vrea soaţa înapoi, zise Perrin, şi îl voi înfrunta pe Cel Întunecat ca să o salvez.

Evită să se uite la femeia *sul’dame* şi la *damane.* Nu era departe de a încheia o învoială cu Cel Întunecat.

— Facem târgul?

Tylee îi privi mâna întinsă, apoi i-o strânse. I-o strânse tare. Un târg cu Cel Întunecat. Ar face orice i-ar sta în putinţă ca să o elibereze pe Faile.

CAPITOLUL 5

Ceva... ciudat

Răpăiala ploii pe acoperişul cortului, care durase mare parte din noapte, se mai domoli, devenind mai blândă, când Faile se apropie de scaunul Sevannei, un tron bogat în sculp-turi şi poleială, aşezat în mijlocul covoarelor viu colorate care formau podeaua cortului. Avea ochii plecaţi, astfel încât să evite orice jignire. Primăvara sosise în mare grabă, însă cum mangulurile nu erau aprinse, în aerul dimineţii se simţea o oarecare răcoare. Făcând o reverenţă adâncă, întinse tava din argint cu împletituri. Femeia aiel luă pocalul auriu cu vin şi bău fără să arunce măcar o privire în direcţia ei, însă Faile mai făcu o reverenţă adâncă înainte să se retragă şi să aşeze tava pe cufărul albastru cu întăriturі din alamă pe care se aflau deja o carafă din argint cu gât înalt şi alte trei pocaluri. Apoi, se întoarse la locul ei, unde se aflau alţi unsprezece *gai'shain*, aşteptând în picioare între lampadarele cu oglinzi înşirate de-a lungul peretelui din mătase roşie a cortului. Era un cort spaţios şi înalt. Sevanna nu se mulţumea cu obişnui-tul cort jos al aielilor.

Adeseori, era greu să o consideri ca fiind aiel. În diminea-ţa aceasta, era înveşmântată într-un halat roşu din brocart, legat astfel încât se desfăcea aproape de talie şi îi expunea jumătate din pieptul voluptuos, cu toate că purta suficiente coliere cu nestemate, smaralde, piatra-focului şi opale, şira-guri de perle, încât părea a avea o înfăţişare aproape decentă. Aielii nu purtau inele; cu toate acestea, Sevanna avea cel pu-ţin un inel bătut cu nestemate pe fiecare deget. Bentiţa groa-să din aur şi piatra-focului purtată peste eşarfa pliată din mătase albastră, care îi ţinea părul galben lung până la talie, semăna cu o cunună, dacă nu cu o coroană. Nu era nimic aiel în asta. Faile şi ceilalţi, şase femei şi cinci bărbaţi, se treziseră în timpul nopţii ca să stea lângă patul Sevannei – două saltele umplute cu pene, puse una peste cealaltă – în caz că femeia se trezea şi voia ceva. Exista vreo domnitoare în lume care să fie slujită de o duzină de servitori în timp ce dormea? Ea îşi înă-buşi un căscat. Multe lucruri îţi *puteau* aduce o pedeapsă, iar căscatul cu siguranţă. Servitorii *gai'shain* trebuiau să fie supuşi şi dornici să mulţumească şi se părea că asta însemna a fi slugarnici până la înjosire. Lui Bain şi lui Chiad, aprige odi-nioară, acest lucru li se părea uşor. Lui Faile nu. În aproape o lună de când fusese dezbrăcată şi legată ca un puzzle al fierarului pentru ascunderea unui cuţit, fusese biciuită de nouă ori pentru ofense mărunte, care în ochii Sevannei fuseseră grave. Ultimele vânătăi nu i se vindecaseră complet, dar nu avea de gând să se pricopsească cu altele din cauza neglijenţei.

Nădăjduia ca Sevanna să creadă că o îmblânzise după noap-tea aceea petrecută în frig. Doar Rolan şi mangalurile lui îi sal-vaseră viaţa. Ea nădăjduia că nu era îmblânzită. Dacă te pre-făceai prea multă vreme, putea deveni adevărat. Deşi era pri-zonieră de mai puţin de două luni, nu îşi mai putea aduce aminte cu exactitate cu câte zile în urmă fusese capturată. Uneori, i se părea că purta roba albă de un an sau mai mult. Uneori, cingătoarea lată şi zgarda din zale aurii plate i păreau fireşti. Acest lucru o înspăimânta. Se agăţa cu disperare de o speranţă. Avea să evadeze în curând. *Trebuia* să o facă, îna-inte

ca Perrin să îi ajungă din urmă şi să încerce să o salveze. De ce nu îi ajunsese din urmă încă? Shaido campau în Malden de multă vreme deja. El nu ar fi abandonat-o. Lupul ei avea să vină să o salveze. Trebuia să evadeze înainte ca el să fie ucis încercând acest lucru. Înainte ca ea să înceteze să se mai prefacă.

— Câtă vreme mai ai de gând să continui să o pedepseşti pe Galina Sedai, Therava? întrebă Sevanna pe un ton porun-citor, încruntându-se la aes sedai.

Therava şedea turceşte în faţa ei, pe o pernă albastră cu ciucuri, cu spatele drept şi ţeapăn.

— Aseară, mi-a pus apă prea fierbinte pentru baie şi cum era plină de vânătăi, am poruncit să fie bătută peste tălpi. Nu este o treabă foarte utilă, când ea trebuie lăsată ca să poată umbla.

Faile evitase să se uite la Galina de când Therava o adu-sese în cort, însă i se îndreptară ochii involuntar spre femeie când îi auzi numele. Galina stătea dreaptă în genunchi, la ju-mătatea distanţei dintre cele două femei aiel şi puţin mai în lateral, cu obrajii plini de vânătăi, cu pielea umedă şi lucioasă de la ploaia torenţială prin care fusese nevoită să meargă ca să vină aici şi cu picioarele şi gleznele pline de noroi. Purta doar zgarda aurie bătută cu piatra-focului şi cingătoarea şi părea a fi cum nu se putea mai dezbrăcată. Din păr şi din sprâncene îi mai rămăseseră doar câteva fire. Fiecare fir de păr din cap şi până-n picioare îi fusese pârlit cu Puterea Su-premă. Faile auzise descrierea, dar şi cum sora aes sedai fu-sese atârnată de glezne când fusese bătută prima oară. Aces-ta fusese un subiect de discuţie printre *gai'shaini* zile întregi. La urma urmei, ea avea faţa şi inelul, dar de ce i-ar îngădui o aes sedai Theravei să o trateze astfel? Faile îşi pusese această întrebau adeseori, fără a găsi un răspuns. Îşi spunea mereu că surorile aes sedai adeseori făceau ceea ce făceau din motive pe care nimeni altcineva nu le putea înţelege, dar aceasta nu era o explicaţie foarte satisfăcătoare.

Indiferent ce motive avea ca să îndure un asemenea abuz, acum ochii Galinei erau căscaţi şi înspăimântaţi şi o priveau fix pe Therava. Gâfâia atât de tare, încât pieptul i se ridica şi cobora. Avea motive să se teamă. Oricine trecea pe lângă cortul Theravei o putea auzi pe Galina implorând îndurare înăuntru. De mai bine de o jumătate de săptămână, Faile o zărise pe aes sedai făcând anumite comisioane, cheală şi în-veşmântată cum era acum, şi fugind cât putea de tare, cu o expresie panicată. În fiecare zi, Therava adăuga alte vânătăi acelora existente deja, care acopereau trupul Galinei, pornind de pe umeri şi terminând cu spatele genunchilor. Ori de câte ori o serie de vânătăi începea să se vindece, Therava îi făcea altele proaspete. Faile îi auzise pe shaido bombănind că Ga-lina era tratată prea aspru, însă niciunul nu avea de gând să se amestece în treburile înţeleptei.

Therava, aproape la fel de înaltă ca un bărbat aiel, îşi aran-jă şalul negru într-un zornăit de brăţări din aur şi din fildeş şi o privi pe Galina tot aşa cum un vultur cu ochi albaştri priveşte un şoarece. Colierele ei, tot din aur şi fildeş, păreau ba-nale în comparaţie cu cele extravagante ale Sevannei, iar fus-ta ei neagră din lână şi bluza albă *algode* ponosite; cu toate acestea, dintre cele două femei, Faile se temea mult mai mult de Therava decât de Sevanna. Sevanna o putea pedepsi pen-tru un pas greşit, dar Therava o putea ucide sau strivi din-tr-un capriciu. Cu siguranţă ar face-o dacă Faile ar încerca să evadeze şi ar eşua.

— Atâta vreme cât mai are o vânătaie pe faţă, va avea şi pe restul corpului. I-am lăsat partea din faţă neatinsă, astfel încât *să poată* fi pedepsită pentru alte fărădelegi.

Galina începu să tremure. Lacrimi tăcute i se rostogoleau pe obraji.

Faile îşi întoarse privirea. O durea să privească. Chiar da-că reuşea să ia sceptrul din cortul Theravei, sora aes sedai o mai putea ajuta să fugă? Descoperea toate semnele că era dis-trusă.

Acesta era un gând supărător, însă o prizonieră, mai pre-sus de orice, trebuia să fie iscusită. Oare Galina avea să o tră-deze ca să nu mai fie bătută? Amenințase că o va trăda dacă Faile nu reuşea să pună mâna pe sceptru. Sevanna era cea in-teresată de soţia lui Perrin Aybara; cu toate acestea, Galina părea îndeajuns de disperată ca să încerce orice. Faile se rugă ca femeia să găsească puterea să reziste. Fireşte că ea îşi plă-nuia evadarea singură, în caz că Galina nu îşi va putea ţine promisiunea de a le lua cu ea atunci când va pleca, dar ar fi mult mai uşor, mult mai sigur pentru toată lumea dacă ea ar reuşi. O, Lumină, de ce nu îi ajunsese din urmă încă Perrin? Nu! Trebuia să îşi păstreze concentrarea.

— Ea nu este foarte impresionantă aşa, bombăni Sevanna

încruntându-se în pocalul ei. Nici măcar inelul nu o poate face să semene cu o aes sedai.

Scutură din cap, iritată. Dintr-un motiv pe care Faile nu îl înţelegea, era foarte important pentru Sevanna ca toată lu-mea să ştie că Galina era o soră. Ba chiar îşi făcuse obiceiul de a i se adresa cu acest titlu.

— De ce-ai venit aici atât de devreme, Therava? Nici mă-car nu am mâncat încă. Serveşti nişte vin?

— Apă, zise Therava pe un ton ferm. Cât despre a fi de-vreme, soarele se află aproape deasupra orizontului. Am mâncat pe fugă, înainte să răsară. Începi să devii la fel de le-neşă precum cei din ţinuturile umede.

Lusara, o *gai'shain* domani durdulie, umplu repede un po-cal cu apă dintr-o carafă argintie. Sevanna părea amuzată de insistenţa înţeleptelor de a bea doar apă; cu toate acestea, ea le-o aducea. Orice altceva ar fi fost o insultă pe care până şi ea şi-ar fi dorit să o evite. Femeia domani cu pielea arămie fusese negustoreasă şi trecuse bine de vârsta mijlocie, însă cele câteva fire de păr alb printre cele negre ce îi ajungeau peste umeri nu fuseseră îndeajuns ca să o salveze. Era izbitor de frumoasă, iar Sevanna îi aduna pe cei bogaţi, pe cei puternici şi pe cei frumoşi, luându-i pur şi simplu dacă erau *gai'shaini* ai altcuiva. Erau atât de mulţi *gai'shaini,* încât puţine persoa-ne se plângeau că îi fusese luat unul. Lusara făcu o reverenţă graţioasă şi o plecăciune atunci când îi oferi tava Theravei, care şedea pe pernă, totul foarte corespunzător, însă când se întoarse la locul ei de lângă perete, femeia îi zâmbi Failei. Mai rău, era un zâmbet conspirativ.

Faile îşi înăbuşi un oftat. Ultima oară când fusese biciuită se datorase unui oftat scăpat într-un moment nepotrivit. Lusara se număra printre aceia care îi juraseră credinţă în ultimele două săptămâni. După Aravine, Faile încercase să aleagă cu băgare de seamă, însă respingerea cuiva care voia să îi jure credinţă putea da naştere la un posibil trădător, aşa-dar se pricopsise cu mult prea mulţi acoliţi şi era nesigură pe mulţi dintre ei. Începea să creadă că Lusara era demnă de încredere sau, cel puţin, că nu avea să o trădeze în mod voit, însă femeia trata planurile lor de evadare ca pe o joacă de copii, fără urmări dacă pierdeau. Se părea că tratase negusto-ria la fel, câştigând şi pierzând mai multe averi, însă

Faile nu va avea ocazia să încerce din nou în cazul unui eşec. Nici Alliandre sau Maighdin. Sau Lusara. Dintre servitorii *gai'shain* ai Sevannei, aceia care încercaseră să fugă erau ţinuţi în lan-ţuri atunci când n-o slujeau sau nu îndeplineau sarcini.

Therava luă o înghiţitură de apă, apoi aşează pocalul pe covorul înflorat de lângă ea şi o fixă pe Sevanna cu o privire ei de oţel.

— Înţeleptele cred că ar trebui să ne îndreptăm spre mia-zănoapte şi răsărit. Putem găsi cu uşurinţă văi ferite în munţi şi am ajunge acolo în mai puţin de două săptămâni, fie şi încetinite de *gai'shaini.* Locul acesta este deschis din toate păr-ţile, iar raidurile noastre pentru a găsi hrană trebuie să ajun-gă din ce în ce mai departe.

Ochii verzi ai Sevannei întâlniră acea privire fixă fără să clipească, lucru pe care Faile se îndoia că l-ar fi putut face ea.

Sevanna era iritată atunci când celelalte înţelepte se în-tâlneau fără ea şi, adeseori, se răzbuna pe *gai'shaini,* dar acum ea zâmbi şi sorbi din vin, înainte ca să răspundă pe un ton răbdător, ca şi când i-ar fi explicat unei persoane nu prea deştepte pentru a pricepe:

— Aici, solul este propice pentru culturi, iar noi avem se-minţele lor ca să le adăugăm alor noastre. Cine ştie cum este solul în munţi?! Raidurile noastre aduc vite, oi şi capre. Aici, există păşuni bune. Ce păşuni cunoşti tu în munţi, Therava? Aici avem mai multă apă decât a avut vreodată vreun clan. Ştii unde poţi găsi apă în munţi? Cât despre a ne apăra, cine ne va ataca? Cei din ţinuturile umede fug din calea suliţelor noastre.

— Nu toţi fug, zise Therava pe un ton sec. Unii sunt chiar pricepuţi la dansul suliţelor. Şi dacă Rand al'Thor trimite unul dintre celelalte clanuri împotriva noastră? Nu vom şti decât atunci când vom auzi sunetul cornului prea aproape.

Brusc, zâmbi şi ea, un zâmbet care nu i se oglindi şi în ochi. Se zvoneşte că planul tău este acela de a fi capturată şi făcută *gai'shain* pentru Rand al'Thor, astfel încât să îl poţi convinge să se însoare cu tine. Este o idee amuzantă, nu?

Faile tresări fără voia ei. Intenţia nebună a Sevannei de a se mărita cu al'Thor – *trebuia* să fie nebună ca să creadă că putea! – era cea care o punea pe Faile într-o situaţie pericu-loasă faţă de Galina. Dacă femeia aiel nu ştia că Perrin era legat de al'Thor, Galina îi putea spune. Îi va spune dacă ea nu reuşea să pună mâna pe afurisitul acela de sceptru. Atunci, Sevanna nu şi-ar mai asuma niciun risc ca să o piardă. Ar fi pusă în lanţuri la fel de sigur cum s-ar întâmpla şi dacă ar fi prinsă încercând să evadeze.

Sevanna părea amuzată. Cu licăriri în ochi, se aplecă în faţă, halatul desfacându-i-se şi dezvelindu-i complet pieptul.

— Cine spune asta? Cine?

Therava ridică pocalul şi mai luă o gură de apă. Dându-şi seama că nu avea să primească un răspuns, se lăsă pe spate şi îşi aranjă halatul. Ochii îi licăreau în continuare ca nişte sma-ralde lustruite, iar tonul ei nu părea deloc relaxat. Cuvintele pe care le rosti fură la fel de aspre ca privirea din ochii ei:

— Mă *voi* căsători cu Rand al'Thor, Therava. Aproape că pusesem mâna pe el, până când tu şi celelalte înţelepte m-aţi dezamăgit. Mă voi mărita cu el, voi uni clanurile şi voi cuceri toate ţinuturile umede!

Therava rânji peste buza pocalului.

— *Couladin* era *car'a'carn*, Sevanna. Nu le-am găsit pe în-

ţeleptele care i-au îngăduit să meargă în Rhuidean, dar o voi face. Rand al'Thor este o creatură a surorilor aes sedai. Ele i-au spus ce să zică la Alcair Dal. A fost o zi neagră cea în care el a dezvăluit secrete pe care puţini sunt suficient de puter-nici ca să le ştie. Fii recunoscătoare că majoritatea cred că el a minţit. Dar uit. Tu n-ai fost niciodată în Rhuidean. Până şi tu i-ai crezut minciunile despre secrete.

Gai'shainii începură să intre printre clapele cortului, cu robele albe muiate de ploaie, ţinându-şi poalele ridicate până la genunchi până când pătrunseră în cort. Fiecare purta zgarda şi cingătoarea. Cizmele lor moi din dantelă albă lăsau urme de noroi pe covoare. Mai târziu, când acestea se vor fi uscat, vor trebui să le cureţe, însă, dacă aveau pete vizibile de noroi pe robe, cu siguranţă vor fi biciuiţi. Sevanna voia ca servitorii ei *gai'shaini* să fie imaculaţi atunci când se aflau în preajma ei. Niciuna dintre femeile aiel nu le acordă nici cea mai mică atenţie nou-veniţilor.

Sevanna părea şocată de ceea ce spusese Therava.

— Ce-ţi pasă ţie cine i-a dat permisiunea lui Couladin? N-are importanţă, zise ea, fluturându-şi mâna de parcă ar fi alungat o muscă, atunci când nu primi niciun răspuns. Couladin este mort. Rand al'Thor are cicatricile, indiferent cum le-o fi dobândit. Mă voi căsători cu el şi mă voi folosi de el. Dacă su-rorile aes sedai îl pot controla, şi le-am văzut manevrându-l ca pe o marionetă, atunci pot şi eu. Cu puţin ajutor din partea ta. Iar tu mă vei ajuta. Eşti de acord că unirea clanurilor este un lucru care merită făcut, indiferent de metoda folosită? Odinioară, erai de aceeaşi părere. Cumva, în cuvintele ei se simţi mai mult decât o urmă de ameninţare. Noi, shaido, vom deveni cel mai puternic dintre clanuri dintr-o săritură.

Scoţându-şi glugile de pe cap, *gai'shainii* nou-veniţi înaintară tăcuţi în şir de-a lungul pereţilor, nouă bărbaţi şi trei fe-mei, una dintre ele fiind Maighdin. Femeia cu părul ca soarele avea o expresie sumbră care îi stăruia pe chip încă din ziua în care Therava dăduse peste ea în cortul înţeleptei. Indiferent ce îi făcuse Therava, tot ce spunea Maighdin era că voia să o omoare pe cealaltă femeie. Uneori, însă, scâncea în somn.

Therava nu îşi exprimă părerea despre unirea clanurilor.

— Există multe voci care se împotrivesc să rămânem aici. Multe căpetenii de ginţi apasă discul roşu de pe *nar'baha* lor în fiecare dimineaţă. Te sfătuiesc să iei în seamă părerea în-ţeleptelor.

Nar'baha? Asta ar însemna „cutia proştilor", sau ceva foarte asemănător. Dar ce putea fi? Bain şi Chiad o învăţau încă obiceiurile aielilor, atunci când aveau timp, dar nu po-meniseră nimic despre asta. Maighdin se opri lângă Lusara. Un nobil cairhienin zvelt, numit Doirmanes, se opri lângă Faile. Era tânăr şi foarte chipeş, dar îşi mușca buza agitat. Da-că ar afla despre jurămintele de credinţă, ar fi omorât. Ea era convinsă că el ar da fuga la Sevanna fără să stea pe gânduri.

— Rămânem aici, zise Sevanna furioasă, trântindu-şi po-calul pe covor şi împroşcându-l cu vin. Vorbesc în numele că-peteniei de clan şi am hotărât!

— Ai hotărât, zise Therava pe un ton calm. Bendhuin, că-petenia ginţii Sarea Verde, a primit permisiunea să meargă în Rhuidean. A plecat în urmă cu cinci zile, însoţit de douăzeci de *algai'd'siswai* ai săi şi de patru înţelepte pentru a fi martori.

Abia când unul dintre *gai'shainii* nou-veniţi se aşează lângă fiecare dintre cei aflaţi deja acolo, Faile şi ceilalţi îşi puseră glugile pe cap şi începură să se îndrepte în şir de-a lungul pereţilor spre clapele cortului, ridicându-şi deja

robele până la genunchi. Începuse să devină destul de relaxată în a-şi dez-veli picioarele astfel.

— El caută să mă înlocuiască, iar eu nici măcar nu am fost informată?

— Nu pe tine, Sevanna. Pe Couladin. Fiind văduva lui, vor-beşti în numele căpeteniei de clan până când o nouă căpete-nie se întoarce din Rhuidean, dar tu nu eşti căpetenie de clan.

Faile păşi afară, în burniţa rece a acelei dimineţi mohorâ-te, iar clapele cortului estompară vorbele Sevannei. Ce se *petrecea* între cele două femei? În unele dăţi, cum era dimineaţa aceasta, ele păreau rivale, iar în altele păreau a fi uneltitoare reticente, legate de ceva ce nu îi oferea niciuneia confort. Sau poate că tocmai această legătură le făcea să se simtă incon-fortabil. Ei bine, nu vedea cum i-ar putea fi de folos această informaţie în evadarea ei; prin urmare, nu era atât de impor-tantă. Însă această enigmă nu îi dădea pace.

Şase Fecioare stăteau strânse în faţa cortului, cu vălurile atârnându-le pe piept şi cu suliţele ieşindu-le printre curelele carcaselor arcurilor de pe spate. Bain şi Chiad o dispreţuiau pe Sevanna pentru că le folosea pe Fecioarele Lăncii drept gardă de onoare, cu toate că ea nu fusese niciodată Fecioară, şi pentru că punea să-i fie păzit permanent cortul, deşi nu erau niciodată mai puţine de şase, zi şi noapte. Cele două le dispreţuiau şi pe Fecioarele shaido pentru că îngăduiau acest lucru. Nici a fi căpetenie de clan, nici a vorbi în numele unuia nu îţi dădea atât de multă putere câtă aveau majoritatea no-bililor. Aceste Fecioare îşi mişcau rapid mâinile în timp ce purtau o discuţie.

Ea surprinse de mai multe ori semnul pentru *car'a'carn,* dar nu suficiente alte semne ca să îşi poată da seama ce spu-neau sau dacă era vorba despre Rand al'Thor ori Couladin.

Nici nu încăpea în discuţie ca ea să zăbovească acolo sufi-cient de mult timp ca să afle, dacă putea măcar afla. În primul rând, cum ceilalţi se îndepărtau deja în grabă pe străzile no-roioase, Fecioarele ar fi intrat la bănuieli, apoi era posibil ca să o biciuiască chiar ele sau, mai rău, să folosească şireturile cizme lor ei. Primise o doză sănătoasă de bătaie de la câteva Fecioare pentru că avusese „ochi obraznici" şi nu îşi mai do-rea încă una. Mai ales dacă asta însemna să se dezbrace în public. Faptul că era servitoarea Sevannei nu îi oferea nicio protecţie. Orice membru al clanului Shaido putea să discipli-neze orice *gai'shain* despre care credea că se purta necuviin-cios. Până şi un copil putea, dacă era pus să te supravegheze cum îţi îndeplineai o sarcină. În al doilea rând, ploaia rece, deşi uşoară, avea să îi ude în curând roba din lână. Avea de străbătut o distanţă scurtă până la cortul ei, nu mai mult de un sfert de milă, dar nu o putea parcurge pe toată fără să nu fie oprită o vreme.

Un căscat mai că îi rupse fălcile când se întoarse cu spate-le la cortul mare şi roşu. Îşi dorea foarte mult să se strecoare sub pături şi să mai doarmă câteva ore. O aşteptau alte tre-buri de făcut după-masă. Care erau acestea, habar nu avea. Lucrurile ar fi mult mai simple dacă Sevanna ar hotărî cine voia să facă ce şi când, dar femeia părea să aleagă nume la vo-ia întâmplării şi întotdeauna în ultima clipă. Acest lucru în-greuna orice fel de plan, cu atât mai mult cel al unei evadări.

Tot soiul de corturi îl împrejmuiau pe cel al Sevannei joa-se şi negre – aiel, ascuţite, cu pereţi. Corturi de toate soiurile şi mărimile şi în toate culorile posibile, despărţite de un labi-rint de străzi de pământ, care acum erau nişte râuri de noroi. Cum nu aveau suficiente pentru ei înşişi, shaido înşfăcau ori-ce

cort găseau. Paisprezece ginţi îşi ridicaseră tabăra pe o su-prafaţă întinsă în jurul oraşului Malden, o sută de mii de shai-do şi tot atâţia *gai'shaini,* şi circula zvonul că alte doua ginţi, Morai şi Stânca Albă, urmau să sosească peste câteva zile. În afară de copiii care împroşcau noroiul când fugeau prin el ur-maţi de câini, majoritatea oamenilor pe care îi vedea în dru-mul ei purtau veşminte albe mânjite cu noroi şi cărau coşuri sau saci plini. Majoritatea femeilor nu mergeau alert, ci fu-geau. În afară de fierari, shaido arareori făceau vreo treabă ei înşişi şi, de obicei, doar din plictiseală, bănuia ea. Cu atât de mulţi *gai'shaini*, a găsi sarcini de făcut era o sarcină în sine.

Sevanna nu mai era singura shaido care se bălăcea într-o cadă şi avea un *gai'shain* care să o frece pe spate. Niciuna dintre înţelepte nu ajunsese atât de departe, dar unii dintre ceilalţi nu se clinteau nici măcar doi paşi ca să ridice ceva de pe jos când îi puteau spune unui *gai'shain* să facă treaba asta.

Aproape că ajunse în secţiunea taberei locuită de *gai'shaini,* lipită de zidurile din piatră ale oraşului Malden, când zări o înţeleaptă apropiindu-se cu paşi hotărâţi de ea, cu şalul ne-gru înfăşurat în jurul capului ca să se apere de ploaie. Faile nu se opri, dar îşi îndoi puţin genunchii. Meira nu era atât de înspăimântătoare ca Therava, dar femeia cu faţa sumbră era suficient de aspră şi mai scundă decât Faile. Ea îşi strângea încă şi mai tare buzele înguste atunci când ajungea faţă în faţă cu o femeie mai înaltă decât ea. Faile credea că aflarea veştii că ginta ei Stânca Albă, urma să sosească acolo în curând o va înveseli pe femeie, însă această ştire nu avu niciun efect vizibil.

— Aşadar, tu doar tărăgănai, zise Meira când veni mai aproape. Ochii ei erau la fel de aspri ca safirele cu care semă-nau. Am lăsat-o pe Rhiale să îi asculte pe ceilalţi pentru m-am temut ca nu cumva vreun beţiv idiot să te fi vârât într-un cort.

Privi furioasă în jurul ei ca şi când ar fi căutat un beţiv idiot care era pe punctul să facă treaba asta.

— Nu m-a acostat nimeni, înţeleaptă, răspunse repede Faile. Câţiva o făcuseră în ultimele săptămâni, uni beţi, alţii nu, dar Rolan îşi făcea întotdeauna apariţia la momentul potrivit. *Mera'dinul* masiv fusese nevoit să se lupte de două ori ca să o salveze, iar o dată îl omorâse pe celălalt bărbat. Ea se aşteptase să se işte vâlvă, însă înţeleptele o consideraseră o luptă dreaptă, iar Rolan spusese că numele ei nu fusese po-menit niciodată. Cu toate că Bain şi Chiad insistau că acest lucru era împotriva obiceiurilor, atacul era un pericol con-stant pentru femeile *gai'shain* de aici. Ea era sigură că Alliandre fusese atacată odată, înainte ca ea şi Maighdin să se bucure de protecţia oamenilor *Mera'dinului.* Rolan negă fap-tul că le ceruse acestora să îi ajute pe oamenii ei. Spuse că aceştia erau doar plictisiţi şi căutau ceva de făcut.

— Regret nespus că am fost înceată.

— Nu te ploconi. Eu nu sunt Therava. N-am să te bat doar de plăcere.

Aceste cuvinte fură rostite cu asprimea caracteristică unui călău. Poate că Meira nu bătea oamenii din plăcere, dar Faile ştia sigur că avea o mână grea atunci când mânuia biciul.

— Şi-acum, spune-mi ce a zis şi a făcut Sevanna. Această apă ce cade din cer o fi un lucru minunat, dar e o nenorocire să te plimbi prin ea.

Failei îi fu uşor să se supună acestei porunci. Sevanna nu se trezise în timpul nopţii şi, când o făcuse, nu vorbise decât despre ce fel de veşminte şi ce fel de podoabe are să poarte, în special ce fel de podoabe. Cufărul ei pentru podoabe fusese menit să conţină veşminte şi era plin-ochi cu mai multe nes-

temate decât aveau majoritatea reginelor. Înainte să-şi pună vreun veşmânt, Sevanna îşi pierduse timpul probând diferite combinaţii de coliere şi inele şi admirându-se în oglinda în mărime naturală cu ramă poleită. Fusese foarte stânjenitor.

Pentru Faile.

Tocmai ajunsese la momentul în care Therava îşi făcuse apariţia însoţită de Galina, când totul dinainte ochilor ei în-cepu să vibreze. *Ea* vibra! Nu era o închipuire. Ochii albaştri ai Meirei se căscară cât putură de mult; şi ea simţise vibraţii-le. Totul începu să vibreze din nou, inclusiv ea însăşi, mai tare decât înainte. Şocată, Faile îşi îndreptă spatele şi dădu dru-mul robei. Lumea vibră a treia oară, încă şi mai tare, iar când unda o străbătu, avu senzaţia că va fi luată de suflu sau că se va risipi pur şi simplu în negură.

Gâfâind, aşteptă cea de-a patra vibraţie, cea care ştia că avea să o distrugă atât pe ea, cât şi pe toate celelalte. Când acesta nu veni, lăsă să-i scape uşurată şi ultima fărâmă de aer din plămâni.

— Ce s-a întâmplat, înţeleaptă? Ce-a fost asta?

Meira îşi atinse braţul şi păru uşor surprinsă că mâna nu îi trecu prin carne şi os.

— Nu… nu ştiu, zise ea încet. Revenindu-şi în fire, ea adă-ugă: Du-te şi vezi-ţi de treburi, fetiţo.

Ea îşi strânse poalele şi trecu pe lângă Faile aproape în fu-gă, împroşcând cu noroi în drumul ei.

Copiii dispăruseră de pe străzi, dar Faile îi putea auzi scâncind în corturi. Câinii abandonaţi tremurau şi schelălă-iau, cu cozile vârâte între picioare. Oamenii de pe străzi se pipăiau pe ei şi pe ceilalţi, shaido şi *gai'shaini* deopotrivă. Faile îşi împreună mâinile. Fireşte că era rezistentă. Avusese doar *senzaţia* că avea să se transforme în negură. Fireşte. Ridicân-du-şi poalele ca să nu trebuiască să se spele mai mult decât era absolut nevoie, începu să umble, apoi să fugă, fără să îi mai pese cât de mult noroi avea să împroaşte pe ea însăşi sau pe ceilalţi. Ştia că nu avea unde să fugă dacă venea o altă ast-fel de vibraţie. Însă fugea atât de repede cât o puteau purta picioarele.

Corturile servitorilor *gai'shain* formau un cerc larg în ju-rul zidurilor înalte din granit ale oraşului Malden şi erau la fel de variate ca restul corturilor din partea cealaltă a taberei, cu toate că majoritatea erau mici. În cortul ei ascuţit abia ar fi putut dormi două persoane, dar nu confortabil; acesta le cu-prindea pe ea şi alte trei, Alliandre, Maighdin şi o fostă aristocrată cairhienină, numită Dairaine, care se număra printre cele care câştigaseră favorurile Sevannei ducându-i poveşti despre ceilalţi *gai'shaini.* Acest lucru complica situaţia, însă nu exista altă cale de a o îndrepta decât dacă femeia era omorâtă, iar Faile nici nu îşi putea imagina aşa ceva. Nu atâta vre-me cât Dairaine nu devenea o ameninţare reală. Ele dormeau îngrămădite ca nişte căţeluşi, bucuroase de căldura pe care o emanau trupurile în nopţile friguroase.

Interiorul cortului era cufundat în semiîntuneric atunci când intră ea. Uleiul pentru lampă şi lumânările erau în can-titäţi mici şi nu erau irosite pe *gai'shaini.* Doar Alliandre era acolo şi stătea întinsă pe burtă pe păturile ei, cu zgarda la gât şi cu o cârpă udă, muiată într-o infuzie de ierburi, pe fundul învineţit. Bine măcar că înţeleptele erau la fel de dispuse să îi tămăduiască cu ierburi pe *gai'shaini,* la fel ca pe shaido. Alliandre nu greşise cu nimic, dar fusese numită printre cei cinci care o mulţumiseră mai puţin pe Sevanna în ziua pre-cedentă. Spre deosebire de unii, ea îndurase destul de bine pedeapsa – Doirmanes începuse să plângă înainte

să se răs-frângă peste cufăr dar părea să se numere printre aceia care erau aleşi tot a treia sau a patra zi. A fi regină nu te învăţa cum să slujeşti o regină. Că veni vorba, Maighdin era aleasă aproape la fel de des, iar ea era servitoarea unei doamne, deşi nu una prea pricepută. Faile fusese aleasă doar o singură dată.

Faptul că nu făcu nicio mişcare să se acopere, doar se propti în coate, arăta cât de deprimată ajunsese Alliandre. Totuşi, îi pieptănase părul lung. Dacă ajungea să nu mai facă asta, Faile avea să ştie că femeia ajunsese la capătul puterilor

— Ţi s-a întâmplat... ceva... ciudat de curând, domniţă? În-trebă ea, teama simţindu-se puternic în vocea ei tremură-toare.

— Da, zise Faile, stând ghemuită sub căprior. Nu ştiu ce a fost. Meira nu ştie ce-a fost. Mă îndoiesc că vreuna dintre în-ţelepte ştie. Dar nu ne-a rănit.

Fireşte că nu le rănise. Fireşte.

— Şi nu ne schimbă cu nimic planurile.

Căscând, îşi desfăcu cingătoarea lată aurie şi o lăsă sa ca-dă pe păturile ei, apoi apucă de roba exterioară ca să şi o tra-gă peste cap.

Alliandre îşi puse capul pe mâini şi începu să plângă încet.

— Nu vom evada niciodată. Voi fi bătută din nou în seara asta. Ştiu asta. Voi fi bătută în fiecare zi pentru tot restul vieţii.

Oftând, Faile îşi lăsă roba exterioară unde căzuse şi înge-nunchie ca să îi mângâie părul femeii supuse ei. Existau atât de multe responsabilităţi...

— Mă bântuie aceleaşi temeri din când în când, recunoscu ea cu blândeţe. Dar refuz să le las să mă stăpânească. Eu *voi* evada. *Noi* vom evada. Nu trebuie să-ţi pierzi curajul, Alliandre. Ştiu că eşti curajoasă. Ştiu că l-ai înfruntat pe Masema şi ţi-ai păstrat sângele rece. Vei putea şi-acum dacă te vei strădui.

Aravine îşi vârî capul prin clapele cortului. Era o femeie smplă, durdulie, o nobilă – Faile era convinsă –, deşi aceasta nu susţinuse niciodată acest lucru, şi, în ciuda semiîntuneri-cului, Faile observă că femeia radia. De asemenea, purta cin-gătoarea şi zgarda Sevannei.

— Domniţă, Alvon şi fiul lui au ceva pentru tine.

— Va trebui să aştepte câteva minute, zise Faile.

Alliandre se oprise din plâns, dar stătea culcată, tăcută şi nemişcată.

— Domniţă, n-ai vrea să aştepţi pentru asta.

Failei i se tăie respiraţia. Oare era cu putinţă? Nu avea cu-rajul să nădăjduiască.

— Îmi pot păstra sângele rece, zise Alliandre, ridicându-şi capul ca să se uite la Aravine. Dacă Alvon are ceea ce nădăj-duiesc eu că are, îmi voi păstra sângele rece şi dacă Sevanna mă va supune unui interogatoriu.

Înşfăcându-şi cingătoarea – a fi văzută afară fără cingă-toare şi zgardă însemna o pedeapsă aproape la fel de cruntă a pentru încercarea de a fugi –, Faile ieşi în grabă din cort. Bur-niţa se transformase într-o ploaie ceţoasă, dar ea îşi trase gluga pe cap. Ploaia era tot rece.

Alvon era un bărbat îndesat, depăşit în înălţime de fiul lui, Theril, un băiat deşirat. Amândoi erau mânjiţi cu noroi, ro-bele lor aproape albe fiind făcute din pânză de cort. Theril, cel mai mare fiu al lui Alvon, avea doar paisprezece ani, însă shaido nu crezuseră acest lucru din cauza înălţimii lui, care aproape că o ajungea pe cea a majorităţii bărbaţilor din Amadicia. Faile fusese pregătită să aibă încredere în Alvon încă de la bun început. El şi fiul lui erau legendari printre *gai'shaini.* Aceştia fugiseră de trei ori şi de fiecare dată

shaido avuseseră nevoie de mai mult timp ca să îi aducă înapoi. Şi, în ciuda pedepselor din ce în ce mai severe, în ziua în care jura-seră credinţă, puseseră la cale a patra încercare de a se reîn-toarce la familia lor. Faile nu îi văzuse niciodată zâmbind, în-să azi, zâmbetul înflori pe faţa înăsprită de vreme a lui Alvon şi pe cea trasă a lui Theril.

— Ce aveţi pentru mine? întrebă Faile, prinzându-şi în grabă cingătoarea în jurul mijlocului.

Avea senzaţia că inima avea să îi sară din piept.

— A fost Theril al meu, domniţă, zise Alvon. Tăietor de lemne, vorbea cu un accent pronunţat care abia dacă îl făcea inteligibil. Tocmai trecea pe-acolo, ştiţi, şi nu era nimeni prin preajmă, nici ţipenie de om, aşa că a intrat repede şi... Arată-i domniţei, Theril.

Cu timiditate, Theril îşi băgă mâna în mâneca largă – de obicei, robele aveau buzunare cusute acolo – şi scoase un sceptru alb şi neted care aducea cu fildeşul, lung de aproape o jumătate de metru şi subţire ca încheietura ei.

Privind în jur ca să vadă dacă erau urmăriţi – pe străzi nu era nimeni în afară de ei, cel puţin deocamdată. Faile îl luă repede şi şi-l vârî în mânecă, ascunzându-l în buzunarul din interior. Buzunarul era suficient de lung cât să îl împiedice să cadă. Acum, că ea îl avea în stăpânire, nu voia să îl piardă. Acesta îi dădea senzaţia de sticlă şi era rece la atingere, mai rece decât aerul dimineţii. Poate era un *angreal* sau un *ter'an-greal.* Asta ar explica de ce Galina îl voia, chiar dacă nu şi de ce nu îl luase. Cu mâna îngropată în mânecă, Falit ţinea strâns sceptrul. Galina nu mai reprezenta o ameninţare. Acum ea era salvarea.

— Alvon, pricepi că s-ar putea ca Galina să nu vă poată lua cu ea pe tine şi pe fiul tău atunci când va pleca, zise ea. Mi-a făgăduit acest lucru doar mie şi celor luate prizoniere odată cu mine. Dar îţi făgăduiesc că voi găsi o cale prin care să vă eliberez, pe tine şi pe cei care mi-au jurat credinţă. Şi pe restul, dacă voi putea, dar pe voi mai înainte de toate. Jur pe Lumină şi cu speranţa izbăvirii şi a renaşterii.

Ea nu avea habar, dar poate că, dacă îi cerea tatălui ei o oaste, avea s-o facă.

Tăietorul de lemne vru parcă să scuipe, apoi îi aruncă o privire şi se înroşi la faţă. În schimb, el înghiţi.

— Galina aia n-are să ajute pe nimeni, domniţă. Zice că-i aes sedai şi toate alea, dar e jucăria Theravei dacă mă întrebi pe mine. Iar Therava ceia n-are să-i dea drumul niciodată. Oricum, ştiu că dacă vom izbuti să te eliberăm, te vei întoarce după noi. Nu-i nevoie să juri şi toate alea. Ai zis că vrei scep-trul dacă cineva reuşeşte să pună mâna pe el fără să fie prins, iar Theril l-a furat pentru tine. Atâta tot.

— Eu vreau să fiu liber, zise brusc Theril, iar dacă vom reuşi să eliberăm pe cineva, atunci i-am învins.

Păru mirat că vorbise şi se făcu roşu ca racul la faţă. Tatăl lui se încruntă la el, apoi încuviinţă îngândurat.

— Foarte bine ai grăit, îi spuse cu blândeţe Faile băiatului, dar eu am făcut un jurământ şi îl voi onora. Tu şi tatăl tău...

Ea tăcu când Aravine, privind peste umărul ei, îşi puse o mână pe braţul ei. Zâmbetul femeii fusese înlocuit de spaimă.

Când îşi întoarse capul, Faile îl văzu pe Rolan stând lângă cortul ei. Era cu două palme bune mai înalt decât Perrin şi îşi purta *shoufa* înfăşurată în jurul grumazului, cu vălul negru atârnându-i pe pieptul lat. Ploaia îi făcea faţa lucioasă, iar părul său scurt, roşcat şi cârlionţat îi stătea lipit de scalp. De câtă vreme stătea acolo? Nu de multă, altminteri Aravine l-ar fi observat. Micul cort nu oferea cine ştie ce ascunzătoare. Alvon şi fiul lui îşi ţineau umerii adunaţi, pregătiţi, parcă, să îl atace pe înaltul *Mera'din.* Aceasta era o idee foarte proastă. „Şoareci care atacă o pisică nu fac un lucru firesc", ar fi spus Perrin.

— Întoarce-te la treburile tale, Alvon, zise ea repede. Şi tu, Aravine. Haide, plecaţi!

Aravine şi Alvon avură destulă minte ca să nu facă reve-renţe înainte să plece, nu înainte de a-i arunca priviri îngri-jorate lui Rolan, însă Theril îşi ridică pe jumătate mâna, vrând să îşi lovească fruntea cu noadele degetelor, înainte să se oprească. Înroşindu-se, o luă la fugă după tatăl lui.

Roland ieşi de după cort şi se postă în faţa ei. Lucru ciu-dat, ţinea în mână un bucheţel de flori de câmp albastre şi galbene. Ea era foarte conştientă de sceptrul pe care îl ascun-dea în mânecă. Unde avea să îl ascundă? Odată ce Therava urma să descopere că acesta lipsea, cel mai probabil avea să răscolească toată tabăra.

— Trebuie să fii cu băgare de seamă, Faile Bashere, îi zise

Rolan, zâmbindu-i.

Alliandre spunea despre el că nu era prea chipeş, dar Faile hotărâse că femeia se înşela. Ochii albaştri şi zâmbetul acela îl făceau aproape chipeş.

— Ceea ce faci este foarte periculos, iar eu s-ar putea să nu fiu aici multă vreme ca să te protejez.

— Periculos? Ea fu străbătută de un fior. Ce vrei să spui?

Unde pleci?

Simţi cum i se strânge stomacul la gândul că şi-ar putea pierde protecţia. Puţine femei din ţinuturile umede au scăpat de atenţia bărbaţilor shaido. Fără el...

— Unii dintre noi ne gândim să ne întoarcem în Ţinutul Întreit. Lui îi dispăru zâmbetul. Nu putem urma un *Car'a'carn* fals, care pe deasupra este şi din ţinuturile umede, dar poate că ne va fi îngăduit să ne trăim viaţa aşa cum ne dorim. Ne gândim la asta. Suntem plecaţi de acasă de multă vreme şi ne-am săturat de aceşti shaido.

Ea va găsi o cale ca să înfrunte situaţia odată ce el va fi plecat. Va fi nevoită s-o facă. Cumva.

— Dar ce fac eu de ce este periculos? Ea încercă să vor-bească cu o voce suavă, dar îi era greu. Lumină, ce avea să i se întâmple fără el?

— Aceşti shaido sunt orbi chiar şi-atunci când nu sunt beţi, Faile Bashere, răspunse el pe un ton calm. Dându-i gluga jos de pe cap, îi prinse o floare în păr, deasupra urechii stângi. Noi, *Mera'din,* ne folosim ochii. Îi prinse o altă floare, în partea cealaltă. Ţi-ai făcut mulţi prieteni noi în ultima vreme şi ai de gând să evadezi împreună cu ei. Este un plan îndrăzneţ, dar periculos.

— Le vei spune înţeleptelor sau Sevannei?

Fu surprinsă când îşi auzi tonul liniştit cu care rosti aces-te cuvinte. Avea senzaţia că stomacul i se strângea.

— De ce aş face asta? întrebă el, punându-i încă o floare în păr. Jhoradin crede că o va duce pe Lacile Aldorwin cu el, în Ţinutul Întreit, chiar dacă ea

este Ucigaşă de Copaci. El crede că o va putea convinge să facă o cunună de mireasă pe care să o pună la picioarele lui.

Lacile îşi găsise un protector băgându-se în aşternuturile *Mera'dinului* care o făcuse *gai'shain,* iar Arrela procedase la fel cu una dintre Fecioarele care o capturaseră, însă Faile se îndoia că Jhoradin îşi va vedea dorinţa împlinită. Ambele fe-mei erau concentrate pe evadare precum săgeţile ce vizează ţintă.

— Acum, dacă mă gândesc mai bine, s-ar putea să te iau cu mine dacă vom pleca.

Faile îşi ridică privirea uluită la el. Ploaia începea să îi ude părul.

— În Pustiu? Rolan, îmi iubesc soţul. Ţi-am mai spus asta şi este adevărat.

— Ştiu, zise el, continuând să îi prindă flori în păr. Dar de-ocamdată porţi veşmântul alb, iar ceea ce se întâmplă câtă vreme îl porţi va fi uitat atunci când îl vei scoate. Soţul tău nu te va putea învinui. Şi-apoi, dacă vom pleca, îţi voi da drumul atunci când ne vom apropia de un oraş din ţinuturile umede. N-ar fi trebuit să te fac *gai'shain* de la bun început. Zgarda şi cingătoarea au destul aur ca să te ajute să te întorci în sigu-ranţă la soţul tău.

Ea căscă gura şocată. Fu surprinsă când îl lovi cu pumnul în pieptul lat. Servitorilor *gai'shain* nu le era *niciodată* îngă-duit acte de violenţă, însă bărbatul îi zâmbi.

— Tu...! Ea îl lovi din nou, mai tare. Îl bătea. Tu...! Nu gă-sesc un cuvânt îndeajuns de urât. M-ai lăsat să cred că mă vei lăsa la mila acestor shaido când, de fapt, în tot acest timp vo-iai să mă ajuţi să evadez?

El îi prinse în cele din urmă pumnul şi i-l ţinu cu lejeritate, mâna lui acoperindu-i-l în întregime.

— Dacă vom pleca, Faile Bashere, râse el. Bărbatul râdea! Nu s-a hotărât încă. Oricum, un bărbat nu poate să lase o fe-meie să creadă că este prea dornic.

Ea se surprinse din nou, de astă dată când începu să râdă şi să plângă în acelaşi timp, atât de tare, încât fu nevoită să se rezeme de el, altminteri ar fi căzut. *Afurisitul* ăla de simţ al umorului aiel!

— Eşti foarte frumoasă cu flori în păr, Faile Bashere, şopti el, punându-i încă o floare. Sau fără ele. Şi, deocamdată, porţi veşmântul alb.

Lumină! Ea avea sceptrul, a cărui răceală o simţea pe pie-le dar nu avea de gând să i-l dea Galinei până când Therava nu avea să îi îngăduie să o lase să umble liberă, căci nu putea fi sigură că femeia nu avea să o trădeze până atunci, mânată de disperare. Rolan îi oferea salvarea, *dacă Mera'dinii* hotă-rau să plece, însă el avea să încerce în continuare să o bage în aşternuturi atâta vreme cât purta veşmântul alb. Iar dacă *Mera'dinii* hotărau să nu plece, oare vreunul dintre ei avea să trădeze planurile ei de evadare? Dacă Rolan putea fi crezut, atunci ştiau cu toţii! Speranţă şi pericol, legate între ele într-un mod inextricabil. Ce mai încâlcitură!

Se dovedise că ea avusese dreptate în legătură cu reacţia Theravei. Înainte de miezul zilei, toţi servitorii *gai'shain* fu-seseră mânaţi în câmp deschis şi obligaţi să se dezbrace până la piele. Acoperindu-şi trupul cu mâinile cât putea de bine, Faile se îngrămădea laolaltă cu alte femei ce purtau cingătoarea şi zgarda Sevannei – fuseseră obligate să şi le pună de îndată –, se îngrămădea pentru o fărâmă de decenţă, în vreme ce shai-do scotoceau prin corturile servitorilor *gai'shain,* azvârlind totul în mocirlă. Faile nu mai putea face nimic decât să se

gândească la ascunzătoarea ei din oraş şi să se roage. Spe-ranţă şi pericol şi nicio cale prin care să le descâlceşti.

CAPITOLUL 6

O stinghie şi un brici

Mat nu se aşteptase cu adevărat ca Luca să părăsească Jurador după doar o zi – oraşul de sare, cu ziduri din piatră era prosper, iar lui Luca îi plăcea când bănuţii i se lipeau de mâini –, aşadar, nu fu tocmai dezamăgit atunci când bărbatul îi spuse că Marele Circ Ambulant şi Expoziţia Minunată de Miracole şi Minuni vor mai zăbovi acolo cel puţin două zile Nu fu *tocmai* dezamăgit, dar nădăjduise ca norocul să fie în continuare de partea lui sau faptul că era *ta'veren.* Cu toate că faptul că era *ta'veren* nu îi adusese nimic bun decât belele, din câte îşi dădea el seama.

— Cozile de la intrare sunt deja la fel de lungi cum au fost ieri, zise Luca, făcând un gest amplu.

Se aflau în interiorul căruţei cu coviltir în nuanţe ţipătoa-re a lui Luca, dimineaţa devreme, după moartea Rennei[23], iar bărbatul înalt şedea într-un jilţ poleit la masa îngustă – era o masă adevărată, cu scăunele vârâte sub ea pentru oas-peţi; majoritatea căruţelor cu coviltir erau prevăzute cu o chestie prinsă de frânghii ce atârnau din tavan, iar oamenii şedeau pe paturi ca să mănânce. Luca nu îşi îmbrăcase încă una dintre hainele lui extravagante, dar gesturile lui com-pensau lipsa ei. Latelle, soţia lui, pregătea terciul pentru micul dejun pe un cuptor mic, cu plită din fier, construit într-un colţ al căruţei fără geamuri, iar în aer plutea mirosul înţepă-tor de mirodenii. După părerea lui Mat, femeia cu faţa aspră punea atât de multe mirodenii în toate mâncărurile pe care le gătea, încât acestea nu puteau fi mâncate, însă Luca înfuleca întotdeauna tot ce ea îi punea în faţă de parcă ar fi fost vreun ospăţ. Trebuie că i se obişnuise limba.

Mă aştept ca numărul spectatorilor să fie de două ori mai mare azi, poate de trei ori. La fel şi mâine. Oamenii nu pot vedea totul într-o singură vizită, iar aici îşi permit să vină de două ori. Din gură în gură, Cauthon. Din gură în gură. Metoda asta atrage la fel de mulţi oameni ca florile nopţii ale Aludrei. Mă simt aproape ca un *ta'veren* când văd cum se potrivesc lucrurile. Un public numeros şi perspectiva de mai mult. O garanţie de protecţie de la Înalta Doamnă.

Luca tăcu brusc, părând uşor stânjenit, de parcă tocmai şi-ar fi amintit că numele lui Mat fusese tăiat din garanţia aceea care nu îi mai oferea protecţie.

— S-ar putea să nu îţi placă dacă ai fi un *ta'veren* adevă-rat, bombăni Mat, iar cuvintele lui îl făcură pe celălalt bărbat să îi arunce o privire ciudată.

Îşi vârî un deget sub eşarfa neagră din mătase ce atârna şi îi ascundea cicatricea. Apoi trase de ea. Preţ de o clipă, eşarfa se păru prea strânsă. Avusese o noapte plină de coşmaruri despre cadavre ce pluteau în aval şi se trezise cu zarurile ca-re i se rostogoleau în cap, întotdeauna un semn rău, şi

---

[23] Renna a înjunghiat-o pe Egeanin în spate, apoi a furat un cal din circ şi a fugit spre Coramen, unde era o tabără seanchană, cu gând să se predea şi să-l trădeze pe Mat cu grupul său. Mat, îm-preună cu soldaţi din Braţele Roşii, a plecat în urmărirea ei, însă Renna nu a putut fi prinsă şi a trebuit să fie ucisă cu săgeţi de ar-baletă ca să nu poată ajunge la soldaţii seanchani. (*Răscruce de drumuri în amurg,* cap. 29 – „Ceva pâlpâie") (n.red.)

care acum păreau că îi izbeau de pereţii craniului încă şi mai tare decât înainte.

— Îţi pot plăti la fel de mult cât ai câştiga la fiecare re-prezentaţie pe care ai da-o de aici şi până în Lugard, indife-rent de cât de mulţi oameni ar veni. Asta pe lângă suma pe care ţi-am făgăduit-o dacă ne vei duce la Lugard.

Dacă circul nu se oprea, puteau scurta timpul pentru a ajunge în Lugard cu cel puţin până la trei sferturi. Mai mult, dacă îl putea convinge pe Luca să călătorească fără opriri mai multe zile în loc de o jumătate de zi, cum făceau acum.

Luca părea să cocheteze cu această idee, dând din cap în-gândurat, apoi dădu negativ din cap cu o tristeţe vădit prefă-cută şi îşi desfăcu braţele.

— Şi ce impresie ar face un circ ambulant care nu se opreşte niciodată ca să ofere reprezentaţii? Va da de bănuit, îţi zic eu. Am garanţia şi, pe lângă asta, Înalta Domniţă mă va sprijini, iar tu cu siguranţă că nu vrei să îi faci pe seanchani să se năpustească asupra noastră. Este mai sigur pentru tine în acest fel.

Bărbatul nu se gândea la siguranţa lui Mat Cauthon, ci că afurisitele lui de spectacole aveau să-i aducă mai mulţi bani decât îi oferea Mat. Pe lângă asta, a se afla în centrul atenţiei la fel de mult ca acrobaţii era un lucru aproape la fel de im-portant pentru el ca aurul. Unii dintre circari vorbeau despre ce voiau să facă după ce aveau să se retragă. Nu şi Luca. El avea de gând să continue până când avea să cadă secerat de moarte în toiul unei reprezentaţii. Iar când avea să se întâm-ple asta, va face astfel încât să aibă cel mai numeros public cu putinţă.

— E gata, Valan, zise Latelle pe un ton afectuos când luă oala din fier de pe plită cu o cârpă, ca să nu se ardă la mâini, şi o puse pe o rogojină groasă de pe masă.

Două locuri fuseseră deja aranjate, cu farfurii albe şi lin-guri din argint. Luca voia linguri din argint, când toţi ceilalţi se mulţumeau cu tinichea sau din aliaj sau chiar din corn sau din lemn. Cu ochi severi şi gură aspră, îmblânzitoarea de urşi arăta destul de ciudat purtând acel şorţ lung şi alb peste ro-chia albastră, împodobită cu paiete. Probabil că urşii ei îşi doreau să se caţăre în copaci atunci când se încrunta la ei. În mod ciudat, însă, îşi dădea toată osteneala să-i facă pe plac soţului ei.

— Vrei să mănânci cu noi, jupâne Cauthon?

Cuvintele ei nu erau deloc îmbietoare, ba dimpotrivă. În-să, nu trădă niciun semn că ar vrea să se ducă la bufet, unde erau puse farfuriile.

Mat făcu o plecăciune care ei îi înăcri şi mai mult faţa. El fusese întotdeauna politicos cu femeile, dar ea refuza să îl placă.

— Îţi mulţumesc pentru amabila invitaţie, jupânească Lu-ca, dar nu.

Ea mormăi. S-a zis cu politeţea. El îşi puse pe cap pălăria cu boruri late şi plecă, iar zarurile continuau să zornăie.

Căruţa mare cu coviltir a lui Luca, vopsită extravagant în roşu şi albastru şi acoperită cu stele aurii şi comete, ca să nu mai pomenim de fazele lunii în argintiu, se afla în mijlocul circului, cât mai departe cu putinţă de cuştile urât mirositoa-re ale animalelor şi de şirurile de cai priponiţi. Era înconjura-tă de căruţe cu coviltir mai mici, căsuţe pe roţi, majoritatea fără ferestre şi vopsite într-o singură culoare, fără ornamen-tele suplimentare ale lui Luca, şi de corturi de mărimea unor case mai mici în nuanţe de albastru sau verde sau

roşu, une-ori dungate. Soarele ajunsese aproape la zenit pe un cer pre-sărat cu nori albi ce pluteau încet, iar copiii fugeau de colo colo cu cercuri şi mingi, în vreme ce circarii se încălzeau pen-tru reprezentaţiile lor de dimineaţă, bărbaţi şi femei care se răsuceau şi se întindeau, mulţi purtând paiete strălucitoare şi colorate pe haine sau pe rochii. Patru contorsionişti, în pan-taloni subţiri legaţi la glezne şi bluze suficient de transpa-rente ca să nu lase cine ştie ce loc imaginaţiei, îl făcură să tresară. Doi stăteau în cap pe nişte pături întinse pe pământ, lângă cortul lor roşu, în vreme ce ceilalţi doi erau atât de în-colăciţi, încât păreau a nu se mai putea descolăci vreodată. Trebuie că aveau oasele ca nişte arcuri! Petra, omul forţos, stătea la bustul gol lângă căruţa cu coviltir verde pe care o împărţea cu soţia lui şi se încălzea, ridicând greutăţi în fieca-re mână pe care Mat nu era sigur că le-ar fi putut ridica cu ambele mâini. Bărbatul avea braţele mai groase decât pi-cioarele lui Mat şi nu asuda deloc. Căţeii Clarinei stăteau în-şiraţi în faţa scărilor căruţei dând din coadă şi aşteptându-şi nerăbdători dresoarea. Spre deosebire de urşii Latellei, câinii femeii durdulii făceau spectacol doar ca să îi aducă zâmbetul pe buze, era de părere Mat.

El era întotdeauna ispitit să şadă liniştit undeva atunci când zarurile se rostogoleau în capul lui, într-un loc unde era puţin probabil ca să se întâmple ceva, şi să aştepte până când acestea se opreau. Chiar dacă i-ar fi plăcut să le urmărească pe unele dintre acrobate, multe dintre ele aducând cu nişte contorsionişti, începu să parcurgă jumătatea de milă până în Jurador, privindu-i cu atenţie pe toţi cei care treceau pe drumul de pământ întărit. Exista o achiziţie pe care nădăjdu-ia să o facă.

Oamenii veneau să se alăture cozii lungi care aştepta în spatele unei frânghii groase, întinsă de-a lungul peretelui colţului înalt din pânză, doar câţiva dintre ei având un dram de broderie pe rochii sau pe hainele scurte. Doar câteva că-ruţe cu roţi mari ale fermierilor înaintau huruind, trase de un cal sau de un bou. Siluetele mişunau prin mica pădure de mori de vânt care pompau puţurile de sare de pe dealurile joase de dincolo de oraş şi în jurul tăvilor lungi de evaporare. Caravana de căruţe acoperite cu pânză a unei negustorese, douăzeci dintre ele trase de şase cai, ieşi huruind pe porţile oraşului când se apropie el. Negustoreasa însăşi, într-o man-tie verde-aprins, şedea lângă căruţaşul ce conducea prima că-ruţă. Un stol de ciori trecu pe deasupra cârâind, făcându-l să simtă un fior. Însă nimeni nu dispăru dinaintea ochilor lui şi toată lumea arunca o umbră lungă cât putea vedea el. În ziua aceea nu existau umbre ale morţilor umblând pe drum, deşi era convins că asta văzuse cu o zi în urmă.

Morţii care umblau cu siguranţă nu erau semn bun. Era foarte probabil să aibă o legătură cu Tarmon Gai’don şi cu Rand. Culorile se învălmăşeau în creierul lui şi, preţ de o clipa îi văzu cu ochii minţii pe Rand şi pe Min stând lângă un pat mare şi sărutându-se. Se împiedică şi fu cât pe ce să se împi-edice şi în propriile cizme. Erau complet dezbrăcaţi! Trebuia să fie cu băgare de seamă atunci când se gândea la Rand...

Culorile se învălmăşiră şi se estompară preţ de o clipă, iar el se împiedică din nou. Existau lucruri mai grave decât un să-rut pe care să le spionezi. *Foarte* atent ce gândea. Lumină!

Cele două gărzi care stăteau sprijinite în halebardele lor lângă porţile cu nituri din fier, nişte bărbaţi cu feţele aspre ce purtau platoşe albe şi coifuri

conice albe cu creste, îl priviră bănuitoare. Probabil credeau că era beat. O încuviinţare li-niştitoare din cap nu le schimbă defel expresiile de pe faţă. Lui Mat i-ar fi prins bine un pahar de tărie în acel moment. Însă gărzile nu încercară să îl oprească să intre – doar îl pri-viră trecând pe lângă ele. Beţivii provocau probleme, mai ales un bărbat care era beat la prima oră a dimineţii, dar un beţiv ce purta o haină bună – simplă, dar bine croită şi din mătase de calitate –, un bărbat care purta dantelă la încheieturi era cu totul altceva.

Străzile pavate cu piatră din Jurador erau zgomotoase chiar şi la acea oră, cu negustori ambulanţi care cărau tăvi sau stăteau în spatele cărucioarelor strigându-şi mărfurile, cu vânzători care stăteau în spatele tarabelor înguste aşezate în faţa prăvăliilor lor, lăudându-şi cele mai de calitate produse, şi cu dogari care băteau cu ciocanele cepurile în butoaiele cu sare care urmau a fi trimise pe apă. Zăngănitul războaielor de ţesut ale ţesătorilor de covoare aproape că acopereau sune-tele ocazionale produse de ciocanele fierarilor, ca să nu mai pomenim de acordurile muzicale ale fluierelor, ale tobelor şi ale ţambalelor ce se auzeau din hanuri şi taverne. Era un oraş unde domnea harababura, cu prăvălii şi case şi hanuri lipite de taverne şi grajduri, toate din piatră şi acoperite cu ţigle roşii. Jurador era un oraş rezistent. Şi unul obişnuit cu hoţiile. Majoritatea ferestrelor de la caturile de jos erau protejate de grilaje solide din fier. La fel şi ferestrele de la etaj ale caselor celor bogaţi, majoritatea dintre ei fiind, fără îndoială, negus-tori de sare. Acordurile muzicale din hanuri şi taverne îl ispi-teau. Cel mai probabil, se jucau jocuri cu zaruri în majoritatea dintre ele. El mai că simţea acele zaruri rostogolindu-se pe masă. Trecuse multă vreme de când nu mai auzise zornăitul acelor zaruri în mână şi nu în cap, dar nu se afla acolo în di-mineaţa aceea pentru jocurile de noroc.

Deoarece nu dejunase încă, se apropie de o femeie cu faţa zbârcită de grumazul căreia atârna o tavă şi care striga: „Plă-cinte făcute cu cea mai gustoasă carne de vită din toată Altara!” O crezu pe cuvânt şi îi dădu bănuţii pe care i-i ceru. Nu văzuse nici urmă de vite la fermele de lângă Jurador, doar oi şi capre, dar cel mai bine era să nu te întrebi prea mult ce conţinea o plăcintă pe care o cumpărai de pe străzile unui oraş. Puteau exista vite la fermele din apropiere. Puteau exista. În orice caz, plăcinta cu carne era gustoasă şi încă fier-binte, lucru de mirare, iar el înaintă pe străzile aglomerate muşcând din plăcintă şi ştergându-şi unsoarea de pe bărbie.

Avea grijă să nu se ciocnească de nimeni în mulţime. În general, altaranii erau cam sensibili. În acest oraş, îţi puteai da seama de statutul cuiva după cantitatea de broderie de pe haină sau de pe rochie sau mantie. Cu cât era mai multă bro-derie, cu atât mai înalt era rangul. Asta, cu mult timp înainte ca să te apropii suficient de mult ca să deosebeşti lâna de mătase, deşi femeile mai înstărite îşi acopereau feţele măsli-nii cu văluri transparente prinse de piepteni decorativi îm-plântaţi în cozile lor răsucite strâns. Însă, atât bărbaţii, cât şi femeile, fie că erau negustori de sare sau de panglici, purtau la cingători pumnale cu tăişul curbat, iar uneori se jucau cu mânerele de parcă ar fi căutat să se încaiere. Încerca întot-deauna să evite încăierările, cu toate că în această privinţă norocul nu prea era de partea lui. *Ta’veren* venea odată cu asta, pare-se. Zarurile nu îi semnalaseră niciodată o încăie-rare – bătălii, da, dar niciodată o prăfuire în stradă –, dar el mergea cu foarte mare băgare de seamă. Nu că asta ar fi aju-tat, firește. Atunci când zarurile încetau, se opreau pur şi sim-plu.

Însă el nu vedea niciun motiv pentru care să rişte. Ura să rişte. Exceptând jocurile de noroc, fireşte, iar atunci abia dacă îşi asuma vreun risc.

Zări un butoiaş plin cu bâte groase şi cu bastoane în faţa unei prăvălii care expunea săbii şi pumnale sub atenta su-praveghere a unui individ mătăhălos care avea noadele de-getelor scobite, un nas care fusese rupt de mai multe ori şi un baston gros ce îi atârna de curea, alături de nelipsitul pum-nal. Bărbatul anunţă cu o voce aspră că toate săbiile expuse erau de fabricaţie andorană, însă oricine nu îşi făurea propria sabie susţinea întotdeauna că aceasta era andorană sau de altundeva din Ţinuturile de Hotar. Sau, uneori, tairenă. În Tear se producea oţel de calitate.

Spre mirarea şi încântarea lui Mat, o stinghie subţire din ceea ce părea a fi tisă neagră, mai înaltă decât el cu aproape o jumătate de metru, stătea dreaptă în butoiaş. Scoţând stin-ghia, verifică fibrele fine, aproape împletite. Era, într-adevăr, tisă neagră. Fibrele acelea împletite confereau atât de multă forţă, arcurilor, de două ori mai multă decât orice alt soi de lemn. Nu îţi puteai da seama decât după ce îndepărtai sur-plusul, dar stinghia părea perfectă. Pe Lumină, cum ajunsese tisa neagră tocmai în sudul Altarei? Era convins că aceasta creştea doar în Ţinuturile celor Două Râuri.

Când proprietăreasa, o femeie elegantă cu păsări cu aripi colorate brodate sub piept, ieşi şi începu să laude calitatea săbiilor ei, el întrebă:

— Cât ceri pe băţul ăsta negru, jupânească?

Femeia clipi, mirată că un bărbat îmbrăcat în mătase şi dantelă voia o bâtă – oricât de subţire ar fi fost, afurisita con-sidera obiectul ăla afurisit o bâtă! – şi rosti un preţ pe care el îl plăti fără să se tocmească. Lucru care o făcu să clipească din nou şi să se încrunte ca şi când îi trecuse prin minte că ar fi trebuit să-i ceară mai mult. El ar fi plătit mai mult pentru fău-rirea unui arc din Ţinutul celor Două Râuri. Cu stinghia pen-tru arc, îşi văzu mai departe de drum, înfulecând ultima bu-cată de plăcintă şi ştergându-şi mâna de haină. Însă nu venise aici nici pentru micul dejun, nici pentru stinghie, cum nu ve-nise nici pentru jocurile de noroc. Pe el îl interesau grajdurile.

Grajdurile cu chirie aveau întotdeauna un cal sau trei de vânzare, iar dacă obţineau un preţ bun, de obicei vindeau şi un cal care nu era de vânzare. Cel puţin, acesta le era obiceiul, dacă seanchanii nu luaseră deja caii. Din fericire, prezenţa seanchanilor în Jurador fusese trecătoare deocamdată. El tre-cu de la un grajd la altul, cercetând iepe şi jugani roşu-maro, maronii, albăstrii, pagi, cenuşii, roşcaţi, negri, albi, suri şi băl-ţaţi. Un armăsar nu ar fi servit scopurilor lui. Nu toate ani-malele pe care le cercetă aveau circumferinţe superficiale sau ţurloaie lungi; cu toate acestea, niciunul nu se potrivea cu ceea ce avea el în minte. Asta până când intră într-un grajd îngust, înghesuit între un han mare din piatră numit „Cele do-uăsprezece fântâni de sare” şi atelierul unui ţesător de co-voare.

Şi-ar fi zis că sunetele scoase de războaiele de ţesut i-ar fi deranjat pe cai, dar aceştia erau liniştiţi cu toţii, aparent obişnuiţi cu zgomotul. Staulele erau mai numeroase decât se aşteptase el, însă felinarele ce atârnau de stâlpii staulelor aruncau o lumină slabă în interior. În aer, presărat cu firicele de praf din apartamentul de deasupra, se simţea miros de fân şi de ovăz, de bălegar de cal, dar nu unul învechit. Trei băr-baţi înarmaţi cu lopeţi curăţau staulele. Proprietarului îi plă-cea curăţenia. Asta însemna mai puţine riscuri de boală. El ieşise din unele grajduri după primul damf.

Iapa negru cu alb era scoasă din staulul ei şi priponită cu o frânghie în vreme ce grăjdarul aşternea fân proaspăt. Ea stătea ţeapănă, cu urechile ciulite în faţă, semn de alertă.

Înaltă de vreo cincisprezece palme[24], era lungă în faţă, cu o circumferinţă care promitea rezistenţă, cu picioare perfect proporţionate, cu ţurloaie scurte şi un unghi bun faţă de chi-şiţe. Umerii ei aveau o înclinaţie bună, iar crupa ei era alinia-tă cu greabănul. Avea o structură la fel de bună ca a lui Cim-poiaş, poate chiar mai bună. Mai mult de-atât, era o rasă des-pre care el auzise, dar pe care nu crezuse că o va vedea vre-odată – „un brici" din Arad Doman. Nicio altă rasă nu avea acea culoare distinctă. În părul său, firele negre se întâlneau cu cele albe formând linii drepte de parcă ar fi fost tăiate de lama unui brici, de aici şi numele. Prezenţa ei aici era la fel de uimitoare precum cea a tisei negre. Auzise întotdeauna spu-nându-se că niciun domani n-ar vinde un brici unui străin. Privirea lui trecu dincolo de ea fără să zăbovească, şi începu să cerceteze celelalte animale din staule. Oare zornăitul zaru-rilor din capul lui se mai domolise? Nu, i se părea doar. Era convins că se rostogoleau la fel de tare ca în căruţa lui Luca.

Un bărbat vânos, cu doar câteva fire cărunte rămase, veni spre el, plecându-şi capul peste mâinile împreunate.

— Toke Fearnim, seniore, se prezentă el cu un accent pronunţat, privind cu suspiciune stinghia de pe umărul lui Mat.

Bărbaţii care purtau haine din mătase şi inele cu sigilii arareori cărau astfel de obiecte.

— Cu ce vă pot fi de folos? Seniorul doreşte să închirieze un cal? Sau să cumpere unul?

Broderiile, nişte floricele viu colorate, acopereau umerii vestei pe care o purta peste o cămaşă care ar fi putut fi albă cândva. Mat evită să se uite la flori. Individul avea prins la cingătoare unul dintre acele pumnale cu tăiş curbat şi două cicatrici lungi şi albe pe faţa-i înăsprită. Erau cicatrici vechi.

Dacă se încăierase de curând, atunci nu avea nicio cicatrice vizibilă.

— Să cumpăr, jupâne Fearnim, dacă ai vreun cal de vân-zare. Dac-aş găsi unul cât de cât potrivit. Mi s-au oferit o grămadă de mârţoage de şase ani, când, de fapt, aveau opt-sprezece.

Ridică puţin stinghia, schiţând un zâmbet. Tatăl lui susţi-nea că un târg decurgea mai bine dacă reuşeai să aduci zâm-betul pe buzele celuilalt individ.

— Am trei de vânzare, seniore, şi niciunul nu este mâr-ţoagă, răspunse bărbatul vânos, făcând o altă plecăciune, dar fără să schiţeze vreun zâmbet. Fearnim făcu un gest: O iapă este scoasă din staulul ei. Are cinci ani şi are carnea ţeapănă, seniore. E un chilipir la zece coroane. Aur, adăugă el pe un ton mieros.

Mat rămase cu gura căscată.

— Pentru o *pagă?* Ştiu că seanchanii au ridicat preţurile, dar este ridicol!

---

[24] Ca un bun cunoscător ai cailor, Jordan exprimă înălţimea ani-malului în palme, de la copite la greabăn. O palmă are 4 inch, deci 15 palme ar fi cam 150 cm, aceasta însemnând că „briciul" este pu-ţin sub înălţimea medie a unui cal obişnuit. Dar în West Land (lu-mea creată de Jordan) o palmă măsoară 6 picioare iar un picior 30,48 cm (conform Wheel of Time Wiki: https://bit.ly/3b48KmX activ la 17.06.2022). În acest caz, înălţimea ar fi nerealistă, ceea ce ne face să credem că în acest caz Jordan a folosit unităţile de măsu-ră din lumea noastră. (n.red.)

— O, ea nu este o pagă obişnuită, seniore. Este „un brici”. Domani sadea călăresc brice.

Sânge şi cenuşă! S-a zis cu târguiala.

— Aşa zici dumneata, bombăni Mat, proptind un capăt al stinghiei pe pardoseală ca să se poată sprijini în ea.

Arareori îl mai deranja şoldul, în afară de situaţiile în care umbla mult pe jos, şi cum făcuse asta în dimineaţa aceea, în-cepuse să simtă înţepături. Ei bine, cu sau fără tocmeală, el trebuia să joace jocul. Existau anumite reguli în negoţul cu cai. Dacă le încălcai, era ca şi când cereai să ţi se golească punga.

— Eu, unul, n-am auzit niciodată ca vreunui cal să i se spună „brici”. Ce mai ai de oferit? Numai jugani sau iepe, rogu-te.

— În afară de brici, n-am de vânzare decât jugani, seniore, zise Fearnim, accentuând puţin cuvântul „brici”. Întorcân-du-se spre fundul grajdului, el strigă: Adela, adu murgul mare roşu-maroniu care e de vânzare.

O tânără deşirată, cu faţa plină de coşuri, îmbrăcată în pantaloni şi o vestă neagră simplă, dădu fuga din fundul graj-dului ca să asculte poruncile. Fearnim o puse pe Adela să plimbe de frânghie murgul, apoi un bălţat cenuşiu în lumina bună de lângă uşă. Mat se văzu nevoit să îi dea dreptate. Con-formaţia lor nu era rea deloc, dar murgul era prea mare, mai bine de şaptesprezece palme[25], iar cenuşiul îşi ţinea ure-chile pe jumătate date pe spate şi încercă să o muşte de două ori pe Adela. Însă ea se pricepea la animale şi evită cu uşu-rinţă atacurile cenuşiului nărăvaş. Lui i-ar fi fost uşor să res-pingă cele două oferte chiar dacă mintea lui nu ar fi fost fixa-tă pe brici.

Un motan subţire, cu dungi sure, aducând cu o pisică de munte în miniatură, îşi făcu apariţia şi se aşează la picioarele lui Fearnim ca să-şi lingă o tăietură sângerândă de pe umăr.

— Nu-mi amintesc ca şobolanii să fi fost vreodată atât de răi ca anul ăsta, bombăni grăjdarul, coborându-şi privirea în-cruntată spre motan. Sunt şi mai agresivi. Va trebui să-mi mai iau o pisică, poate chiar două. Reveni la tocmeală: Seniorul meu ar dori să arunce o privire la comoara mea, din moment ce celelalte oferte nu-i sunt pe plac?

— Presupun că aş putea arunca o privire la pagă, jupâne

Fearnim, zise Mat pe un ton îndoielnic. Nu-i mai puţin de zece coroane?

— În aur, zise Fearnim. Hurd, plimbă puţin briciul pentru seniorul de ici.

El puse din nou accent pe rasă. Avea să îi fie greu să îl în-duplece pe bărbat să mai lase din preţ. Asta dacă nu cumva, măcar de data asta, avea să îl ajute faptul că era *ta’veren.* No-rocul lui nu îl ajutase niciodată la ceva atât de direct cum era o tocmeală.

Hurd era individul care punea fân proaspăt în staulul bri-ciului. Era un bărbat îndesat, căruia îi mai rămăseseră doar vreo trei fire albe în cap şi niciun dinte în gură. Acest lucru fu evident când acesta zâmbea în vreme ce conducea în cercuri iapa. Era limpede că îi plăcea animalul, şi pe bună dreptate.

Iapa păşea bine; cu toate acestea, Mat o inspectă cu băga-re de seamă. Dinţii ei dovedeau că Fearnim nu minţise în pri-vinţa vârstei ei – numai un neghiob ar minţi în privinţa vâr-stei unui cal şi asta doar dacă cumpărătorul era şi el neghiob, deşi era surprinzător cât de mulţi vânzători aveau această părere despre cumpărători –, iar ea îşi ciuli urechile spre el atunci când îi mângâie botul în vreme ce îi verifica ochii. Aceştia erau limpezi şi luminoşi,

[25] A se vedea nota anterioară (n.red.)

neatinşi de urdoare. Îi pipăi picioarele, dar nu simţi nici înfierbântare, nici umflătură. Nu exista nici urmă de leziune sau iritaţie sau pecingine nicăieri pe corpul ei. El îşi putea vârî cu uşurinţă pumnul între cutia ei toracică şi pulpa ei – iapa avea pasul lung – şi abia dacă reuşi să îşi bage palma între ultima ei coastă şi şold. Era re-zistentă şi puţin probabil să îşi întindă un tendon dacă fugea repede.

— Văd că seniorul meu cunoaşte caii.

— De bună seamă, jupâne Fearnim. Şi zece coroane de aur e un preţ prea mare, mai ales pentru o pagă. Ştii, se spune că aduce ghinion. Nu că eu aş crede, nu prea mult, altminteri n-aş face o ofertă.

— Ghinion? Eu n-am auzit despre asta, seniore. Cât oferi?

— Aş putea cumpăra un cal de rasă tairen cu zece coroa-ne de aur. Nu e cel mai bun cal, adevărat, dar tairen, totuşi. Îţi dau zece coroane. De argint.

Fearnim îşi lăsă capul pe spate, râzând cu poftă, apoi, când se opri, se puseră pe tocmeală. În cele din urmă, Mat îi dădu cinci coroane de aur, pe lângă patru mărci de aur şi trei coroane de argint, toate ştanţate cu Ebou Dar. În cufărul de sub patul lui existau monede din multe ţări, însă cele străine însemnau că trebuia să găsească un bancher sau un schim-bător de bani care să le cântărească şi să calculeze valoarea lor în moneda locală. Pe lângă faptul că ar fi atras mai multă atenţie decât şi-ar fi dorit, ar fi sfârşit prin a plăti mai mult pe animal, poate chiar întreaga sumă de zece coroane de aur. Cântarele schimbătorilor de bani păreau a funcţiona întot-deauna astfel. Nu se aşteptase să obţină o sumă atât de mică de la bărbat, însă după expresia de pe faţa lui Fearnim, care în sfârşit zâmbea, nici bărbatul nu se aşteptase să primească o sumă atât de mare. Era cel mai potrivit sfârşit al unei vân-zări de cai, cu ambele părţi crezând că fiecare avusese de câş-tigat. Una peste alta, ziua începuse foarte bine, cu sau fără afurisitele alea de zaruri. Ar fi trebuit să ştie că nu avea să dureze.

Când se întoarse la circ la amiază, călărind briciul fără şa din cauza durerii din şold şi a zarurilor care îi zornăiau în cap, coada era mai lungă decât atunci când plecase, aşteptând să treacă pe sub bannerul mare şi albastru, întins între cei doi stâlpi înalţi, pe care stătea scris cu litere mari şi roşii de-numirea circului. Pe măsură ce oamenii aruncau monedele într-o carafă din sticlă pe care o ţinea în mână un dresor de cai corpolent ce purta o haină din lână aspră, care urmau a fi vărsate într-un cufăr cu întărituri din fier sub atenta privire a unui alt dresor de cai încă şi mai corpolent, alţi oameni se aşezau la coadă, astfel încât aceasta nu părea să se micşoreze. Coada se întindea dincolo de capătul funiei şi după colţ. De mirare era faptul că oamenii nici nu se împingeau, nici nu se îmbrânceau. La coadă stăteau şi fermieri care purtau haine din lână aspră şi aveau murdărie impregnată în palme, însă copiii şi nevestele acestora aveau feţele curate. Din nefericire, lui Luca i se împlinea dorinţa de a avea un public cât mai numeros. Acum nu mai avea nicio şansă să îl convingă să plece în ziua următoare. Zarurile îi spuneau că avea să se în-tâmple ceva, o fatalitate pentru afurisitul de Mat Cauthon, dar ce anume? Uneori, zarurile se opriseră, însă el tot nu avea habar ce se întâmpla.

În interiorul cortului cu pereţi din pânză, cu oamenii tre-când pe-acolo pentru a se bucura de acrobaţii înşiraţi pe am-bele părţi ale străzii principale, Aludra primea livrarea a do-uă căruţe încărcate cu butoaie de diferite mărimi. Nu erau doar butoaie, pare-se.

— Vă voi arăta unde să parcaţi căruţele, îi spuse femeia zveltă căruţaşului care conducea căruţa din faţă, un bărbat zvelt cu fălcile proeminente.

Cozile împletite cu mărgele ce îi ajungeau până la talie Aludrei se legănară atunci când ochii ei îl urmăriră o clipă pe Mat, însă îşi îndreptă repede atenţia spre căruţaş.

— Caii îi vei duce mai apoi în locul unde sunt priponiţi ceilalţi, da?

Ce cumpărase ea într-o cantitate atât de mare? Ceva pen-tru artificiile ei, cu siguranţă. În fiecare seară, la scurt timp după lăsarea nopţii, astfel încât să îi prindă pe toţi înainte să meargă la culcare, ea îşi lansa florile nopţii, două sau trei pentru un oraş ca Jurador sau dacă erau mai multe sate apro-piate. El se gândise la câteva motive pentru care ea ar avea nevoie de un clopotar, însă singurul motiv care părea să aibă vreo noimă nu avea, de fapt, niciun fel de noimă după păre-rea lui.

El ascunse iapa printre ceilalţi cai priponiţi. Ei bine, nu puteai ascunde cu adevărat „un brici”, dar un cal atrăgea mai puţin atenţia printre alţi cai, iar momentul nu era potrivit încă. Lăsă stinghia în căruţa pe care o împărţea cu Egeanin şi Domon, niciunul din ei nefiind acolo, apoi se îndreptă spre căruţa mov-estompat a lui Tuon. Aceasta era parcată acum nu departe de cea a lui Luca, deşi Mat îşi dorea ca aceasta să fi fost lăsată lângă căruţele cu provizii. Numai Luca şi soţia lui ştiau că Tuon era o Înaltă Doamnă şi nu o servitoare care fu-sese pe punctul de a-i da în vileag ca ibovnici pe Mat şi pe Egeanin presupusului ei soţ, însă mulţi dintre circari începu-seră deja să se întrebe de ce Mat îşi petrecea mai mult timp cu Tuon decât cu Egeanin. Se întrebau şi dezaprobau. În ochii multora, chiar şi cei ai contorsioniştilor, ei erau un grup ciu-dat de primitiv. A fugi cu soţia unui senior nemilos era un gest romantic. A te giugiuli cu slujnica doamnei era o josnicie. Deoarece căruţa lui Tuon primise acest loc favorizat, printre oamenii care lucrau pentru Luca de mulţi ani şi care erau circarii lui cei mai valoroşi aveau să se işte multe zvonuri.

Adevărul fie spus, şovăi să meargă la Tuon când zarurile zornăiau atât de zgomotos. Acestea se opriseră de prea multe ori în prezenţa ei, iar el tot nu cunoştea motivul pentru nici-una dintre aceste dăţi. Nu în mod cert. Poate că prima oară motivul fusese că el o întâlnise pe ea. Numai gândindu-se la asta, îl străbătu un fior. Cu toate acestea, când venea vorba de femei, trebuia întotdeauna să-ţi asumi riscuri. Cu o femeie ca Tuon, zece riscuri pe zi, şi nu ştiai niciodată deznodământul decât atunci când era prea târziu. Uneori, se întreba de ce no-rocul nu îl ajuta mai mult cu femeile. Acestea erau cu siguranţă la fel de imprevizibile ca orice joc cu zarurile.

Cum niciuna dintre Braţele Roşii nu stătea de strajă lângă căruţă – acum nu se mai ocupau de asta – el urcă repede cele câteva trepte din spatele căruţei şi bătu o dată la uşă, înainte s-o deschidă şi să intre. La urma urmei, plătea închirierea căruţei şi existau puţin şanse ca femeile să fie dezbrăcate în acel moment al zilei. Oricum, uşa avea zăvor dacă ele voiau să nu intre nimeni.

Jupâneasa Anan era plecată undeva, dar înăuntru tot era înghesuială. Masa îngustă fusese lăsată din tavan pe nişte frân-ghii, iar pe ea se aflau farfurii desperecheate cu pâine, măsli-ne şi brânză, alături de una dintre carafele din argint cu gât înalt ale lui Luca, plină cu vin, o carafa rotundă cu dungi roşii şi nişte ceşti pe care erau pictate flori. Tuon, cu o claie de câr-lionţi negri crescuţi de o lună, şedea pe singurul scăunel din căruţă la capătul îndepărtat al mesei, Selucia şedea pe unul din paturi în lateralul ei, iar Noal şi Olver, pe patul celălalt, cu

coatele pe masă. Azi, Selucia purta rochia albastru-închis Ebou Dar, care îi scotea atât de bine în evidenţă pieptul me-morabil, iar în jurul capului avea înfăşurată o eşarfă înflorată, însă Tuon era îmbrăcată într-o rochie roşie, care părea a fi făcută în întregime din pliuri subţiri. Lumină, el îi cumpărase mătasea abia cu o zi în urmă! Cum reuşise să convingă deja o croitoreasă a circului să îi facă o rochie? Era aproape convins că acest lucru dura de obicei mai mult de-o zi. Cu făgăduinţa că va fi plătită din aurul lui, bănuia el. Ei bine, dacă îi cumpă-rai unei femei mătăsuri, trebuia să te aştepţi să plăteşti şi pentru cusutul unei rochii. Auzise vorba asta pe când era co-pil, pe vremea când nu se aşteptase ca vreodată să îşi permită să cumpere mătăsuri, dar acesta era adevărul, pe Lumină.

—...numai femeile sunt văzute în afara satului lor, zicea Noal, însă bătrânul noduros, cu părul alb, tăcu atunci când Mat intră în căruţă, închizând uşa în urma lui.

Fragmentele de dantelă de la încheieturile lui Noal văzu-seră zile mai bune, la fel şi haina lui bine croită din lână gri de calitate, dar ambele erau curate şi îngrijite, cu toate că, ade-vărul fie spus, nu se prea potriveau cu degetele lui strâmbe şi faţa stâlcită. Acestea se potriveau unui bătăuş de prin taverne care îmbătrânea, unul care continuase să se încaiere deşi îi trecuse demult vremea. Olver, care purta haina albastră cea nouă pe care Mat pusese să îi fie croită, zâmbi la fel de larg ca ogierul. Lumină, era un băiat bun, dar n-avea să fie niciodată chipeş cu gura şi cu urechile acelea mari. Trebuia să îşi îm-bunătăţească considerabil şi felul de a se purta cu femeile dacă voia să aibă noroc la ele. Mat încercase să petreacă mai mult timp cu Olver, să îl scape de sub influenţa „unchilor” lui, Vanin şi Harnan, precum şi a celorlalte Braţe Roşii, iar băia-tului părea să îi placă, dar nu la fel de mult cum îi plăcea să se joace „Şerpi şi vulpi” sau „pietrele” cu Tuon şi să se zgâiască la pieptul Seluciei. Era un lucru foarte bun că indivizii îl în-văţau pe Olver cum să tragă cu arcul sau cum să mânuiască sabia şi alte alea, dar, dacă Mat avea să descopere vreodată cine îl învăţa să arunce ocheade...

— Manierele, Jucărie, rosti Tuon tărăgănat, ca mierea ce se prelinge dintr-un vas. Miere densă. În preajma lui, dacă nu jucau jocul cu pietrele, expresia ei era de obicei severă, ca aceea a unui judecător care acordă pedeapsa cu moartea, iar tonul ei era pe măsură. Baţi la uşă, apoi aştepţi permisiunea să intri. De asemenea, ai pete de unsoare pe haină. Mă aştept să ai grijă să fii curat.

Lui Olver îi dispăru zâmbetul de pe buze când auzi cum este dojenit Mat. Noal îşi trecu degetele strâmbe prin părul lung şi oftă, apoi începu să cerceteze cu băgare de seamă far-furia verde din faţa lui, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească un smarald printre măsline.

Cu sau fără tonul aspru, lui Mat îi plăcea să o privească pe micuţa femeie oacheşă care urma să-i fie soţie. Care aproape că îi era soţie. Lumină, ea nu trebuia să rostească decât trei propoziţii şi acest lucru avea să se împlinească! Arde-l-ar focu’, ce frumoasă era! Odinioară, el o considerase doar o co-pilă, însă acest lucru se datorase staturii ei şi faptului că faţa îi fusese ascunsă în spatele unui văl. Fără văl, era limpede că faţa aceea în formă de inimă aparţinea unei femei. Ochii ei mari erau nişte iazuri întunecate în care un bărbat şi-ar fi putut petrece toată viaţa înotând. Zâmbetele rare puteau fi misterioase sau răutăcioase, iar el le aprecia. De asemenea, lui îi plăcea să o facă să râdă. Cel puţin, atunci când ea nu râ-dea pe seama lui. Adevărat, era puţin cam slabă pentru gustul lui, dar dacă ar putea-o cuprinde cu braţul atunci când Selucia nu era acolo, credea că

ar fi perfectă. Poate că ar reuşi să o convingă să îi dea câteva săruturi cu buzele acelea pline. Lu-mină, visa la asta uneori! Nu avea importanţă că ea îl dojenea ca şi când ar fi fost deja căsătoriţi. Ei bine, de cele mai multe ori nu avea importanţă. Să-l ardă focu' dacă lui îi păsa de câ-teva pete de unsoare. Lopin şi Nerim, cei doi servitori care îi fuseseră puşi în cârcă, se vor lupta care dintre ei să îi cureţe haina. Aceştia nu aveau prea multe lucruri de făcut decât da-că le spunea ce să facă. Mat nu îi mărturisi acest lucru ei. Femeilor nu le place nimic mai mult decât să te facă să te aperi şi, odată ce începeai să faci asta, ele ieşeau învingătoare.

— Voi încerca să ţin minte, Preţioasă, zise el, afişând cel mai bun zâmbet al lui, strecurându-se lângă Selucia şi punân-du-şi pălăria în partea cealaltă faţă de ea.

Pătura se adună între ei şi îi despărţea aproape un metru; cu toate acestea, ai fi zis că el stătea lipit de şoldul ei. Ochii ei erau albaştri, dar privirea furioasă pe care i-o aruncă era su-ficient de arzătoare, încât i-ar fi putut pârli haina.

— Nădăjduiesc că este mai multă apă decât vin în cana din faţa lui Olver.

— Este lapte de capră, răspunse băiatul, indignat.

A, ei bine, poate că Olver era încă prea tânăr chiar şi pen-tru vinul îndoit cu apă.

Tuon îşi îndreptă spatele, deşi era în continuare mai scun-dă decât Selucia, o femeie scundă.

— Cum mi-ai spus? întrebă ea pe un ton tăios atât cât îi îngăduia accentul.

— Preţioasă. Tu mi-ai găsit un nume de alint, aşa că m-am gândit să îţi găsesc şi eu unul: Preţioasă.

Lui i se păru că ochii Seluciei aveau să îi sară din orbite.

— Înţeleg, şopti Tuon, ţuguindu-şi buzele îngândurată. Ea îşi mişca degetele de la mâna dreaptă, deşi leneş, iar

Selucia se ridică de îndată de pe pat şi se duse la unul dintre bufete. Însă nu contenea să îi arunce priviri duşmănoase pes-te capul lui Tuon.

— Prea bine, zise Tuon, după o clipă de tăcere. Va fi inte-resant să vedem cine va câştiga *acest* joc. Jucărie.

Lui Mat îi dispăru zâmbetul de pe buze. Joc? El nu încerca decât să echilibreze puţin balanţa. Dar ea vedea un joc, iar as-ta însemna că el putea pierde. Şi era posibil acest lucru din moment ce habar nu avea ce fel de joc era. De ce femeile...

complicau întotdeauna lucrurile atât de mult?

Selucia îşi reluă locul şi îi puse lui Mat în faţă o cană cio-bită şi o farfurie cu smalţ albastru pe care se afla o jumătate de pâine cu coajă, şase feluri de măsline murate şi trei soiuri de brânză. La vederea lor, el se mai înveseli. Sperase la asta, deşi nu se aşteptase. Odată ce o femeie ajungea să te hră-nească, îi era foarte greu să te mai oprească să prinzi curaj.

— Ideea e că în satele alea Ayyad poţi vedea femei de toa-te vârstele, dar niciun bărbat peste douăzeci de ani, poate nici atât, zise Noal, reluându-şi povestea. Niciunul.

Olver făcu ochii încă şi mai mari. Băiatul respira practic poveştile lui Noal despre ţinuturile pe care le văzuse, chiar şi despre ţinuturile de dincolo de Pustiul Aiel. Le înghiţea pe toate fără să le rumege.

— Ai vreo legătură cu Jain Charin, Noal?

Mat mestecă o măslină şi scuipă pe furiş sâmburele în palmă. Măslina avea un gust uşor stricat. La fel şi următoarea.

Dar el era flămând, prin urmare le înfulecă, apoi se în-fruptă din brânza albă şi sfărâmicioasă de capră, ignorând în tot acest timp privirea încruntată pe care i-o arunca Tuon.

Faţa bătrânului deveni împietrită, iar Mat rupse o bucată de pâine şi o mâncă până când Noal răspunse.

— Mi-e verişor, zise el în cele din urmă cu ranchiună. Mi-a fost verişor.

— Eşti rudă cu Jain Pas Mare[26]? zise Olver, entuziasmat.

Cartea lui preferată era *Călătoriile lui Jain Pas Mare*, pe care ar fi stat să o citească la lumina lămpii până noaptea târ-ziu dacă l-ar fi lăsat Juilin şi Thera. Zicea că avea de gând să vadă toate locurile pe care le văzuse Pas Mare atunci când avea să se facă mare, toate acestea şi altele.

— Cine este acest bărbat cu două nume? întrebă Tuon. Doar despre oamenii măreţi se vorbeşte astfel, iar dumneata gră-ieşti de parcă toată lumea ar trebui să îl ştie.

— A fost un neghiob, răspunse Noal cu asprime, înainte ca Mat să apuce să îşi deschidă gura, deşi Olver apucase să şi-o deschidă pe-a lui, rămânând cu ea aşa în vreme ce băr-batul continuă. Şi-a pierdut vremea cutreierând lumea, lă-sând în urma lui o soţie bună şi iubitoare care a murit de fe-bră atunci când el n-a fost acolo ca să o ţină de mână când şi-a dat ultima suflare. A îngăduit să fie transformat într-o unealtă de către...

Brusc, faţa lui Noal deveni lipsită de expresie. Privind prin Mat, îşi freca fruntea ca şi când încerca să îşi amintească ceva.

— Jain Pas Mare *a fost* un mare om, zise Olver cu înverşu-nare. Îşi strânse pumnii mici ca şi când s-ar fi pregătit să lup-te pentru eroul lui. S-a luptat cu trolocii şi cu myrddraalii şi a trăit mai multe aventuri decât oricine din lumea întreagă! Chiar şi decât Mat! L-a capturat pe Cowin Gemallan după ce acesta a trădat ţinutul Malkier, dându-l Umbrei!

Noal tresări, revenindu-şi, şi îl bătu uşor pe umăr pe Olver.

— Aşa a făcut, băiete. Îi putem acorda acest merit. Dar pentru ce aventură merită să îţi laşi soţia să moară singură?

Părea atât de întristat, încât era gata să-şi dea duhul pe loc. Olver nu avea niciun răspuns la această întrebare şi îi pică faţa. Dacă Noal avea să îl facă pe băiat să renunţe la cartea lui preferată, Mat avea să îi spună câteva bătrânului.

Lectura era importantă – şi el citea, uneori –, iar el se asigurase ca Olver să aibă cărţile care îi plăceau.

Ridicându-se în picioare, Tuon se întinse peste masă ca să-şi pună o mână pe braţul lui Noal. Acea privire severă îi dispăruse din ochi, înlocuită fiind de una blândă. O curea lată din piele de un galben-închis îi încingea mijlocul, scoţându-i în evidenţă formele fine. Alţi bani cheltuiţi de el. Ei bine, îi era întotdeauna uşor să facă rost de bani, iar dacă nu i-ar fi chel-tuit ea, cel mai probabil i-ar fi irosit el pe altă femeie.

— Ai un suflet bun, jupâne Charin.

Ea li se adresa tuturor pe nume în afară de Mat Cauthon!

— Credeţi, domniţă? zise Noal, părând că într-adevăr îşi dorea să audă un răspuns. Uneori, cred că...

---

[26] *Jain Farstrider,* în textul original. Ceilalţi traducători i-au spus *Jain Neopritul.* (n.red.)

Indiferent ce credea el uneori, ei nu aveau să afle în acel moment.

Uşa se deschise larg, iar Juilin îşi vârî capul în căruţă. Ti-chia roşie şi conică a prinzătorului de hoţi tairen îi stătea în-clinată pe cap ca de obicei, însă expresia de pe faţa lui oache-şă era de îngrijorare.

— Soldaţii seanchani îşi ridică corturile peste drum. Mă duc la Thera. Are să se sperie dacă va auzi vestea din gura altcuiva.

Şi dispăru într-o clipită, lăsând uşa legănându-se.

CAPITOLUL 7

Un medalion rece

Soldaţi seanchani. Sânge şi cenuşă! De asta mai avea ne-voie Mat, cu zarurile care îi zornăiau în cap.

— Noal, găseşte-o pe Egeanin şi avertizeaz-o. Olver, tu avertizează-le pe aes sedai şi pe Bethamin şi pe Seta.

Cele cinci femei erau cu siguranţă împreună sau măcar una prin preajma celeilalte. Cele două foste *sul'dame* le urmau în-deaproape pe surori ori de câte ori acestea ieşeau din căruţa pe care o împărţeau. Lumină, nădăjduia că niciuna dintre ele nu se dusese din nou în oraş. Ar intra fix în gura lupului!

— Eu mă duc până la intrare să văd dacă vom avea necazuri.

— Ea nu va răspunde la acest nume, bombăni Noal, ridi-cându-se de la masă.

Se mişca cu vioiciune pentru un individ care părea să fi avut jumătate din oasele corpului rupte într-un moment sau altul.

— Ştii că nu va răspunde.

— Ştii la cine mă refer, îi spuse Mat cu asprime, încrun-tându-se la Tuon şi la Selucia.

Prostia asta cu schimbarea numelui era greşeala lor. Selucia îi spusese lui Egeanin că numele ei era acum „Leilwin cea fără corabie" şi acesta era numele pe care îl folosea Egeanin. Ei bi-ne, el nu avea de gând să tolereze aşa ceva, nu în ceea ce îl privea pe el sau pe ea. Femeii trebuia să-i vină mintea la cap, mai devreme sau mai târziu.

— Doar spuneam, zise Noal. Vino, Olver!

Mat se strecură afară după ei, dar înainte să ajungă la uşă, Tuon grăi:

— Pe noi nu ne previi să stăm înăuntru, Jucărie? Nu pui pe nimeni să ne păzească?

Zarurile îi spuneau să îl găsească pe Harnan, sau pe unul dintre celelalte Braţe Roşii, şi să îl pună să stea afară ca să le păzească de vreun accident. Însă, nu şovăi.

— Ţi-ai dat cuvântul, zise el, punându-şi pălăria pe cap. Zâmbetul pe care îl primi drept răspuns merită riscul asumat. Ea se lumină la faţă, arde-l-ar focu'. Femeile se asemuiau întotdeauna cu un joc de noroc, dar, uneori, un zâmbet putea fi un premiu suficient.

El văzu de la intrare că zilele oraşului Jurador erau numă-rate, fără prezenţa seanchanilor. Chiar peste drum de circ, câ-teva sute de bărbaţi îşi scoteau armurile, descărcau căruţele, îşi ridicau corturile pe rânduri ordonate, îşi priponeau caii în şir. Totul era făcut cu maximă eficienţă. Vedea taraboneri cu văluri din zale atârnându-le de pe coifuri şi dungi vopsite în albastru, galben şi verde pe platoşe şi bărbaţi, care erau lim-pede pedestraşi, punând grămadă suliţe lungi şi arcuri mult mai scurte decât cele din Ţinutul celor Două Râuri, în armuri vopsite la fel. Credea că aceştia erau amadiciani. Nici soldaţii Tarabonului, nici cei ai Altarei nu alergau mult pe jos, iar al-taranii aflaţi în slujba seanchanilor aveau armuri vopsite în culori diferite dintr-un oarecare motiv. Existau şi seanchani, fireşte, poate douăzeci sau treizeci din câte îşi

dădea el sea-ma. Nu aveai cum să confunzi acele armuri vopsite cu plăci suprapuse sau acele coifuri ciudate, în formă de insecte.

Trei soldaţi veneau pe drum. Erau nişte bărbaţi zvelţi, duri. Hainele lor albastre, cu gulerele prevăzute cu dungi verzi şi galbene, erau destul de simple, în ciuda culorilor, şi purtau urme ale armurii, dar nu şi ale rangului. Nu păreau ofiţeri, aşadar, dar poate erau la fel de periculoşi ca viperele. Doi dintre indivizi puteau fi din Andor sau din Murandy sau chiar din Ţinutul celor Două Râuri, dar al treilea avea ochii migda-laţi ca ai unui saldaean şi pielea de culoarea mierii.

Fără să încetinească, aceştia intrară la circ.

Unul din cei doi dresori de cai de la intrare scoase un flu-ierat ascuţit care începu să se răspândească prin mulţime, în vreme ce celălalt, un individ cu ochi mijiţi, numit Bollin, le vâ-rî sub nas carafa din sticlă celor trei.

— Preţul e un *penny* de argint pentru fiecare, căpitane, zi-se el cu o blândeţe înşelătoare.

Mat îl auzise pe bărbatul masiv vorbind pe acelaşi ton cu o fracţiune de secundă înainte să îl lovească în cap cu un scăunel pe un alt dresor de cai.

— Pentru copii, cinci bănuţi de cupru dacă îmi ajung până la talie şi trei dacă sunt mai scunzi, şi numa’ copiii care tre-buie purtaţi în braţe pot intra gratuit.

Seanchanul cu pielea de culoarea mierii îşi ridică o mână, ca şi când ar fi vrut să îl dea la o parte pe Bollin din calea lui, apoi şovăi, faţa lui înăsprindu-se, dacă acest lucru era posibil.

Ceilalţi doi veniră lângă el, cu pumnii strânşi, în vreme ce tropăitul cizmelor anunţa venirea fiecărui bărbat din circ, pa-re-se, acrobaţi în costumele lor ţipătoare şi dresori de cai în veşminte aspre din lână. Fiecare bărbat ţinea în mână o bâtă, inclusiv Luca, îmbrăcat într-o haină roşu-aprins, brodată cu stele aurii, ce îi ajungea până la cizme, până şi Petra, cel cu pieptul dezvelit, care era cel mai blând din fire bărbat din câţi cunoscuse vreodată Mat. Însă acum, faţa lui Petra era întu-necată.

Lumină, scena aceasta prevestea un masacru, cu tovarăşii acestor indivizi la o sută de paşi depărtare şi cu armele la îndemână. El atinse pe furiş cuţitele pe care le ţinea ascunse în mâneci şi îşi ridică umerii doar atât cât să îl poată pipăi pe cel care îi stătea atârnat la ceafa. Însă nu avea cum să le verifice pe cele de sub haină sau din cizme fără să nu fie observat. Zarurile semănau cu un tunet care nu mai contenea. Începu să îşi facă un plan cum să le ducă de-acolo pe Tuon şi pe ce-lelalte. Trebuia să o mai ţină o vreme.

Înainte să se declanşeze dezastrul, o altă seanchan îşi făcu apariţia. Purta armură cu dungi albastre, verzi şi galbene şi îşi ţinea coiful la şoldul drept. Avea ochii migdalaţi şi pielea de culoarea mierii, iar în părul negru, tuns scurt, câteva fire albe. Era cu aproape o jumătate de metru mai scundă decât ceilalţi trei şi nu avea pene pe coif, doar o mică creastă în fa-ţă, ca un vârf de săgeată din bronz, însă cei trei soldaţi luară poziţia de drepţi când o văzură.

— Oare de ce nu mă miră că te găsesc aici, în ceea ce pare a fi începutul unei încăierări, Murel? Accentul ei bolborosit erau uşor fonfăit. Ce se petrece aici?

— Le-am dat banii, purtătoare de stindard, răspunse băr-batul cu pielea de culoarea mierii, cu acelaşi accent fonfăit, apoi ei au zis că trebuie să plătim mai mult pentru că suntem soldaţi ai Imperiului.

Bollin deschise gura, dar ea îl aduse la tăcere ridicând o mână. Avea acest aer de autoritate. Plimbându-şi privirea peste bărbaţii cu bâtele, strânşi într-un semicerc gros, şi oprindu-se o clipă ca să clatine din cap înspre Luca, ea îşi aţinti ochii asupra lui Mat.

— Ai văzut ce s-a întâmplat?

— Am văzut, răspunse Mat. Ei au încercat să intre fără să plătească.

— Asta-i bine pentru tine, Murel, zise ea, făcându-l pe băr-bat să clipească nedumerit. E bine pentru toţi trei. Înseamnă că n-o să vă pierdeţi banii. Pentru că nu veţi avea voie să pă-răsiţi tabăra vreme de zece zile şi mă îndoiesc că circul va zăbovi aici atâta timp. Nu veţi primi nici leafa pe zece zile. Tre-buia să descărcaţi căruţele ca oamenii de-acasă să nu creadă că sunteţi mai presus de ei. Sau vreţi să fiţi lăsaţi la vatră pentru că provocaţi neînţelegeri în rândul oştenilor[27]?

Cei trei bărbaţi păliră vizibil. Aparent, aceasta era o acu-zaţie gravă.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi-acum, pieriţi din faţa mea şi întoarceţi-vă la treabă, înainte să fac o lună dintr-o săptămână.

— Da, purtătoare de stindard, răspunseră ei la unison, apoi fugiră înapoi peste drum cât putură de repede, trăgând de haine.

Or fi fost ei bărbaţi aspri, dar purtătoarea de stindard era mai aspră.

Cu toate acestea, ea nu terminase încă. Luca păşi în faţă, făcând o plecăciune cu gesturi ample, însă ea îl opri din a-şi exprima mulţumirile.

— Nu-mi prea plac indivizii care-mi ameninţă oamenii cu bâte, bolborosi, odihnindu-şi mâna liberă pe mânerul sabiei. Nici măcar pe Murel. Nu într-un asemenea conflict. Totuşi, asta-i o dovadă de curaj. Îşi doreşte vreunul dintre voi o viaţă plină de glorie şi aventură, bravilor? Însoţiţi-mă peste drum şi-am să vă înrolez. Tu, de colo, în haina aia roşie fistichie. Mie-mi pari a fi un lăncier înnăscut. Pun rămăşag c-am să fac din tine un erou cum se cuvine în scurt timp.

Îşi scuturară capetele ca şi cum trecu ca o undă peste bărbaţii adunaţi acolo, iar unii, văzând că nu mai exista ni-ciun pericol, începură să plece pe furiş. Petra era unul dintre ei. Luca arăta de parcă fusese lovit în moalele capului. Alţi câţiva păreau aproape la fel de uluiţi de această propunere. Se câştiga mai bine din circ decât din ostăşie, plus că nu exis-ta niciun risc ca oamenii să îşi împlânte săbiile în tine.

— Ei bine, poate voi reuşi să vă conving câtă vreme mai staţi pe-aici. Probabil că n-o să vă îmbogăţiţi, dar, de obicei, leafa vine la timp şi mai aveţi ocazia să prădaţi atunci când dă acest ordin. Se întâmplă din când în când. Mâncarea e felurită şi, de obicei, fierbinte şi ajunge cât să vă umple burţile. Zilele sunt lungi, dar asta nu înseamnă decât că sunteţi îndeajuns de istoviţi ca să dormiţi bine noaptea. Atunci când nu aveţi vreo treabă de făcut noaptea. E careva interesat?

Luca se scutură.

— Mulţumim, căpitănească, dar, nu, răspunse el, cu o voce pe jumătate sugrumată.

Unii neghiobi credeau că soldaţii se simţeau măguliţi atunci când cineva credea că ei aveau un rang mai mare decât per-soana aceea. Unii soldaţi neghiobi credeau.

---

[27] În textul original fraza este: „Or do you want a charge of causing dissension in the ranks?” Substantivul *charge* se traduce prin *acuzaţie* nu prin lăsare la vatră. Aşadar traducerea corectă este: *Sau vrei o acuzaţie de provocare a disensiunii în rândul trupei?* (n.red.)

— Mă scuzaţi, rogu-vă. Am un spectacol de pregătit, iar oamenii nu vor fi încântaţi dacă vor fi nevoiţi să aştepte prea mult ca să-l vadă.

Aruncându-i o ultimă privire precaută femeii, ca şi când s-ar fi temut că ar fi putut încerca să-l târască de guler, se luă cu gura de bărbaţii din spatele lui.

— Întoarceţi-vă cu toţii la treburile voastre. De ce mai pierdeţi vremea pe-aici? Totul este sub control. Întoarceţi-vă la treburile voastre, înainte ca oamenii să îşi ceară banii înapoi.

Acest lucru ar fi fost un dezastru, după părerea lui. Dacă ar fi fost pus să aleagă între a da banii înapoi şi a participa într-o revoltă, Luca nu ar fi putut hotărî care din cele două variante era mai rea.

Cum circarii începeau să se împrăştie, iar Luca se înde-părta grăbit, aruncând priviri peste umăr în direcţia ei în tot acest timp, femeia se întoarse spre Mat, singurul bărbat ră-mas, în afară de cei doi dresori de cai.

— Tu ce zici? După cum arăţi, ai putea ajunge ofiţer şi să-mi dai ordine.

Părea amuzată de această idee.

El ştia ce făcea ea. Oamenii care stăteau la coadă văzuseră trei soldaţi seanchani puşi pe fugă – şi cine putea şti motivul pentru care fugiseră? –, iar apoi văzuseră cum ea împrăştiase o mulţime mult mai numeroasă de una singură. I-ar fi oferit într-o clipită un loc în oaste ca purtătoare de stindard.

— Aş fi un soldat nepriceput[28], purtătoare de stindard, zise el, înclinându-şi pălăria, iar ea râse.

Când el se întoarse, îl auzi pe Bollin zicând cu blândeţe:

— N-ai auzit ce i-am spus bărbatului ăluia? Un penny de argint pentru dumneata şi un altul pentru soţia dumitale. Monedele aterizară cu un clinchet în carafă. Mulţumesc.

Lucrurile reveniră la normal. Iar zarurile îi zornăiau în continuare în cap.

Croindu-şi drum prin circ, unde acrobaţii făceau din nou tumbe pe platformele lor din lemn pentru spectatori, jongle-rii făceau numere, câinii Clarinei alergau pe nişte mingi mari din lemn şi leoparzii Miyorei stăteau pe labele dinapoi în in-teriorul unei cuşti care părea cam şubredă în calea lor, el se hotărî să le facă o vizită surorilor aes sedai. Leoparzii îi adu-seră aminte de ele. Poate că soldaţii de rând îşi petreceau zi-ua muncind, însă el era pregătit să pună rămăşag că cel puţin câţiva dintre ofiţeri vor veni ca să arunce o privire în scurt timp. În mod ciudat, el avea încredere în Tuon, iar Egeanin avea suficientă minte ca să stea ascunsă atunci când ar putea fi alţi seanchani prin preajmă, însă surorilor aes sedai părea să le lipsească simţul realităţii. Chiar şi Teslyn şi Edesina, ca-re îşi petrecuseră timpul ca *damane*, îşi asumau riscuri pros-teşti. Joline, care nu fusese *damane,* părea să se creadă in-vulnerabilă.

Toată lumea din circ ştia acum că cele trei femei erau aes sedai, însă căruţa lor mare, acoperită cu dungi lăsate de ploaie pe varul alb, se afla în continuare lângă căruţele cu coviltir în care se aflau proviziile, nu departe de şirul de cai priponiţi.

Luca fusese dispus să îşi reorganizeze circul pentru o Înaltă Doamnă care îi oferea o garanţie de protecţie, dar nu şi pentru surorile aes sedai, care îl puneau în pericol prin pre-zenţa lor şi care, pe lângă asta, n-aveau niciun

[28] În textul original fraza este: „I’d make a terrible soldier, Standardbearer”. Mat consideră că ar fi un soldat groaznic. (n.red.)

bănuţ. Femeile de la circ le compătimeau adeseori pe surori, iar bărbaţii erau cu băgare de seamă într-o oarecare măsură – adeseori era aşa în cazul surorilor aes sedai însă cel mai probabil că Luca le-ar fi refuzat, lăsându-le să se descurce de capul lor, dacă nu erau galbenii lui Mat. Aes sedai reprezentau o ame-ninţare mai mare decât orice atâta vreme cât acestea se aflau pe tărâmurile stăpânite de seanchani. Mat Cauthon nu primi mulţumiri pentru asta, nu că le-ar fi aşteptat. S-ar fi mulţumit cu un dram de respect, oricât de puţin probabil era să îl pri-mească. La urma urmei, aes sedai erau aes sedai.

Străjerii Jolinei, Blaeric şi Fen, nu se vedeau nicăieri; drept urmare, el nu trebuia să îi convingă prin vorbe să îl lase să intre, însă, când se apropie de treptele mânjite cu noroi din spatele căruţei, simţi medalionul cu capul de vulpe, care îi atârna pe sub cămaşă, rece ca gheaţa pe piele, apoi încă şi mai rece. Preţ de o clipă, încremeni ca o statuie. Femeile alea idioate *conduceau* înăuntru! Venindu-şi în fire, urcă treptele tropăind şi deschise uşa, dând-o de perete.

Femeile pe care se aştepta să le vadă erau toate acolo; Joline, o soră Verde, zveltă, drăguţă şi cu ochi mari, Teslyn, o Roşie cu umeri înguşti, care arăta de parcă mesteca pietre, şi Edesina, o Galbenă, mai degrabă frumoasă decât drăguţă[29], al cărei păr negru i se revărsa pe spate, ajungându-i până la talie. Le salvase pe toate trei din ghearele seanchanilor, le scăpase pe Teslyn şi pe Edesina din cuştile *damanelor;* cu toate acestea, recunoştinţa lor era cel puţin schimbătoare. Bethamin, la fel de tuciurie ca Tuon, dar înaltă şi cu forme frumoase, şi bălaia Seta fuseseră *sul'dame* înainte să fie obli-gate să dea o mână de ajutor la salvarea celor trei aes sedai. Cele cinci împărţeau căruţa astfel încât aes sedai să poată sta cu ochii pe *sul'dame,* iar fostele *sul'dame* să stea cu ochii pe aes sedai. Niciuna dintre ele nu era conştientă de această sar-cină, însă neîncrederea reciprocă le făcea să o îndeplinească cu râvnă. Singura femeie pe care nu se aşteptase să o vadă era Setalle Anan, care ţinuse hanul „Femeia rătăcitoare" din Ebou Dar, înainte să se hotărască să se implice dintr-un oa-recare motiv în acea acţiune de salvare. Setalle, însă, avea un fel al ei de a-şi face loc. Să se amestece, de fapt. Se amesteca necontenit între el şi Tuon. Însă ceea ce făceau ele fu complet neaşteptat.

Bethamin şi Seta stăteau nemişcate ca nişte statui în mij-locul căruţei, lipite una de cealaltă între cele două paturi care nu puteau fi ridicate pe pereţi, iar Joline îi trăgea palme lui Bethamin, mai întâi cu o mână, apoi cu cealaltă. Lacrimi tă-cute se rostogoleau pe obrajii femeii înalte, iar Seta părea a se teme că ea avea să fie următoarea. Edesina şi Teslyn, cu braţele încrucişate pe piept, priveau fără niciun fel de expre-sie, în vreme ce jupâneasa Anan se încrunta cu dezaprobare peste umărul lui Teslyn. El n-ar fi putut spune, şi nici nu îi păsa, dacă femeia dezaproba pălmuirea sau ceea ce făcuse Bethamin ca să fie pedepsită.

Străbătând podeaua dintr-un pas, el apucă braţul ridicat al Jolinei şi o întoarse spre el.

— Pe Lumină, ce...?

Atât apucă să rostească, înainte ca ea să se folosească de cealaltă mână ca să îl lovească cu atâta putere, încât urechile îi ţiuiră.

---

[29] În textul original fraza este: „handsome rather than pretty". Edesina este o femeie *mai degrabă arătoasă decât drăguţă.* (n.red.)

— Asta le întrece pe toate[30], zise el şi, deşi vedea în continuare steluţe, se trânti pe cel mai apropiat pat şi o trase pe uimita Joline peste genunchii lui.

Mâna lui dreaptă aterizã peste fundul ei cu o plesnitură zgomotoasă care o făcu pe femeie să scoată un ţipăt. Medali-onul deveni încă şi mai rece, iar Edesina suspină adânc când nu se întâmplă nimic, însă el încerca să stea cu un ochi pe celelalte două surori şi cu celălalt pe uşa deschisă, atent la străjerii Jolinei, în vreme ce o ţinea locului şi o pălmuia peste fund cât putea de repede şi de tare. Cum habar nu avea câte cămăşuţe şi poale purta pe sub acea rochie ponosită din lână, el voia să se asigure că avea să lase urme. I se părea că mâna lui ţinea ritmul cu zarurile care-i zornăiau în cap. Luptân-du-se şi dând din picioare, Joline începu să blesteme ca un că-ruţaş în vreme ce medalionul părea că se transformă în ghea-ţă. Apoi, acesta deveni atât de rece, încât se întrebă dacă nu avea să se trezească cu degerături, iar ea adăugă zbierături vocabularului pestriţ. Poate că el nu avea un braţ ca al lui Petra, dar era departe de a fi slab. Antrenamentele cu arcul şi cu bâta îi făcuseră braţele puternice.

Edesina şi Teslyn păreau a fi la fel de încremenite precum cele două foste *sul'dame* care făceau ochii cât cepele – ei bine, Bethamin rânjea, însă părea la fel de uimită ca Seta –, însă tocmai când el începu să creadă că urletele Jolinei îi depăşeau înjurăturile, jupâneasa Anan încercă să-şi facă loc printre cele două aes sedai. În mod surprinzător, Teslyn îi făcu semn cu mâna să rămână pe loc! Foarte puţine femei şi foarte puţini bărbaţi se împotriveau poruncii unei aes sedai, însă jupâ-neasa Anan îi aruncă surorii Roşii o privire rece şi se înghe-sui printre cele două aes sedai, bombănind ceva ce le făcu pe amândouă să o privească cu curiozitate. Ea se văzu nevoită să se chinuie să treacă printre Bethamin şi Seta, iar el profită de această ocazie ca să îi mai tragă câteva palme peste fund, apoi să o împingă de pe genunchii lui pe sora Verde. Oricum, începuse să simtă înţepături în palmă. Joline aterizã cu o buf-nitură şi îi scăpă un suspin adânc.

Plantându-se în faţa lui, suficient de aproape încât să se sincronizeze cu Joline, care se grăbi să se ridice în picioare, jupâneasa Anan îl studie ţinându-şi braţele încrucişate pe piept, astfel încât acestea îi făceau încă şi mai vizibil decolteul generos al rochiei ei. În ciuda rochiei, ea nu era Ebou Dari, nu cu acei ochi căprui, dar purta în urechi nişte cercei mari şi rotunzi din aur, „Cuţitul căsniciei", al cărui mâner era bătut cu pietre preţioase roşii şi albe reprezentându-i pe fiii şi pe fiicele ei, îi atârna de colierul lat din argint de la grumaz şi un pumnal cu tăişul curbat care era ascuns la spate după curea. Poalele rochiei ei verde-închis erau cusute în partea stângă, lăsându-i la vedere juponul roşu. Cu fire cărunte în păr, ea era hangiţă Ebou Dari impunătoare până în măduva oaselor, sigură pe sine şi obişnuită să dea ordine. El se aştepta ca ea să îl dojenească – era la fel de pricepută ca orice aes sedai atunci când venea vorba despre a dojeni! Prin urmare, fu sur-prins când ea începu să vorbească, părând foarte îngândurată.

— Joline trebuie să fi încercat să te oprească, la fel şi Teslyn şi Edesina, dar indiferent ce-au făcut, n-au reuşit. Cred că asta înseamnă că ai la tine un *ter'angreal* care poate între-rupe firele Puterii. Am auzit despre aceste obiecte

---

[30] În textul original propoziţia este: *Now, that killed the goat.* Traducerea adaptată în română ar fi: *Acu' asta a ucis capra!* Capre-le au un loc aparte în expresiile (amuzante) inventate de Jodan. (n.red.)

– cică şi Cadsuane Melaidhrin avea unul, cel puţin aşa se zvonea –, dar eu n-am văzut niciodată aşa ceva. Mi-ar plăcea foarte mult. N-am să încerc să ţi-l iau, dar aş aprecia dacă mi l-ai arăta.

— Cum de o ştii pe Cadsuane? o întrebă Joline pe un ton poruncitor, încercând să-şi treacă mâna peste fund ca să-şi scuture poalele.

Prima oară când dădu cu mâna, scânci şi îi aruncă o pri-vire duşmănoasă lui Mat doar ca să-i arate că îl ţinea minte. Lacrimile străluceau în ochii ei mari şi căprui şi pe obraji, iar dacă el trebuia să plătească pentru ele, merita preţul.

— Ea a zis ceva despre testul pentru şal, zise Edesina.

— Ea a zis: „Cum ai reuşit să treci testul pentru şal dacă încremeneşti în astfel de momente?”, adăugă Teslyn.

Jupâneasa Anan strânse din buze o clipă, iar dacă era des-cumpănită, îşi reveni în fire într-o clipită.

— Poate vă amintiţi că deţineam un han, zise ea pe un ton sec. Mulţi oameni treceau pe la „Femeia rătăcitoare” şi mulţi dintre ei vorbeau, poate mai mult decât ar fi trebuit.

— Nicio aes sedai n-ar fi facut-o, începu Joline, apoi se în-toarse repede.

Blaeric şi Fen urcau treptele. Ambii din Ţinuturile de Ho-tar, aceştia erau nişte bărbaţi masivi, iar Mat se ridică repede în picioare, pregătit să-şi folosească cuţitele dacă era nevoie. Aceştia îi puteau trage o mamă de bătaie, dar nu înainte de a vărsa sânge.

În mod surprinzător, Joline ţâşni spre uşă şi i-o trânti în nas lui Fen, apoi încuie zăvorul. Saldaeanul nu precupeţi ni-ciun efort[31] ca să deschidă uşa, însă Mat nu avea nicio îndoială că cei doi aveau să aştepte până când urma să plece el. Când ea se întoarse, ochii îi scăpărau, cu tot cu lacrimi, şi, preţ de o clipă, păru că uitase de jupâneasa Anan.

— Dacă te vei *gândi* măcar vreodată să…, începu ea, în-dreptându-şi un deget ameninţător spre el.

El făcu un pas în faţă şi îşi vârî un deget sub nasul ei[32], atât de repede, încât ea făcu un pas în spate şi se ciocni de uşă. Apoi sări din nou în faţă, scoţând un ţipăt, iar obrajii i se roşiră. Lui puţin îi păsa dacă era din cauza furiei sau a stân-jenelii. Ea deschise gura, însă el refuză să o lase să scoată un cuvânt.

— Dacă nu eram eu, tu ai purta acum zgarda de *damane* în jurul grumazului, la fel şi Edesina şi Teslyn, zise el, cu ace-eaşi scăpărare în voce ca în privire. Drept răsplată, voi trei vă bateţi joc de mine. Faceţi ce vă taie capul şi ne puneţi pe toţi în pericol. *Conduceţi* Puterea când *ştiţi* că seanchanii sunt chiar peste drum! Ar putea avea o *damane* cu ei, sau o duzină, din câte ştim noi.

El se îndoia că exista măcar una, însă îndoiala nu era o certitudine, şi, oricum, nu avea de gând să îşi împărtăşească

îndoielile cu ea. Nu acum.

— Ei bine, aş putea tolera asta, deşi ar fi mai bine să ştii că am ajuns la capătul răbdării, dar n-am să-ţi îngădui să mă loveşti. Dacă vei face asta, jur c-

---

[31] În textul original propoziţia este: *The Saldaean made no ef-fort to open the door.* Saldaeanul nu a făcut nici un efort ca să des-chidă uşa/ nici nu a încercat să deschidă uşa. (n.red.)

[32] În textul original propoziţia este: „… and stuck a finger of his own to her nose”. Ceea ce înseamnă că i-a pus un deget *pe* nas, nu *sub* nas. (n.red.)

am să-ţi bătucesc fundul de două ori mai tare şi de două ori mai aprig. Ai cuvântul meu!

— Iar eu n-am să încerc să-l opresc data viitoare dacă vei face asta, zise jupâneasa Anan.

— Nici eu, adăugă Teslyn, îngânată după o clipă de Edesina. Joline arăta de parcă ar fi fost lovită în moalele capului cu

un ciocan. Foarte satisfăcător, atâta vreme cât el putea găsi o cale prin care Blaeric şi Fen să nu-i rupă oasele.

— Şi-acum, vrea careva să-mi spună de ce v-aţi hotărât să începeţi să conduceţi de parcă ar fi Ultima Bătălie? Chiar tre-buie să le ţii aşa, Edesina?

El arătă cu capul spre Seta şi Bethamin. Era doar o pre-supunere logică, dar Edesina făcu ochii mari de uimire pentru o clipă, ca şi când ar fi crezut că *ter'angrealul* lui îi îngă-duia să vadă firele Puterii, dar şi să le oprească. În orice caz, o clipă mai târziu, ambele femei stăteau normal. Bethamin în-cepu să îşi şteargă calmă lacrimile cu o batistă albă din pânză. Seta se aşează pe cel mai apropiat pat, cuprinzându-se cu bra-ţele şi tremurând; părea mai tulburată decât Bethamin.

Cum niciuna dintre aes sedai nu părea dornică să răspun-dă, jupâneasa Anan o făcu în locul lor.

— S-a iscat o ceartă. Joline a vrut să meargă şi să-i vadă cu ochii ei pe aceşti seanchani şi nu a putut fi înduplecată să n-o facă. Bethamin a hotărât să o pedepsească de parcă nu ştia ce avea să se întâmple. Hangiţa clătină din cap dezgustată. A în-cercat s-o tragă pe Joline peste genunchii ei, ajutată de Seta, iar Edesina le-a înfăşurat în fire de aer. Bănuiesc, adăugă ea, când surorile aes sedai îi aruncară toate o privire aspră. N-oi fi eu capabilă să conduc, dar îmi folosesc ochii.

— Asta nu explică ce-am simţit eu, zise Mat. S-a condus *mult* aici.

Jupâneasa Anan şi cele trei aes sedai îl studiară bănuitoa-re, iar privirile lor insistente păreau să caute medalionul. Ele nu aveau să uite de *ter'angrealul* lui, acest lucru era cert.

Joline continuă povestea.

— Bethamin a condus. N-am mai văzut până acum împle-titura pe care a folosit-o ea, dar preţ de câteva clipe, până când a pierdut Izvorul, a făcut să danseze steluţe în jurul nostru. Cred că a folosit toată Puterea pe care a reuşit s-o acceseze.

Dintr-odată, Bethamin fu zguduită de hohote de plâns. De-veni moale, mai să se prăbuşească pe podea.

— N-am vrut s-o fac, zise ea, plângând. Umerii i se scutu-rau, faţa îi era schimonosită. Am crezut că vrei să mă omori, dar n-am vrut s-o fac. N-am vrut.

Seta începu să se legene înainte şi înapoi, zgâindu-se în-grozită la prietena ei. Sau la fosta ei prietenă, poate. Amândo-uă ştiau că *a'damul* le putea ţine legate, şi poate orice *sul'da-mă,* dar se prea poate să fi negat însemnătatea acestui lucru.

Orice femeie care putea folosi un *a'dam* putea învăţa să con-ducă. Cel mai probabil, ele încercaseră din răsputeri să nege această realitate cruntă, să o uite. Cu toate acestea, conduce-rea Puterii schimba totul, de fapt.

Colac peste pupăză, asta-i mai lipsea lui acum, arde-l-ar focu'.

— Ce aveţi de gând să faceţi în privinţa asta? O singură aes sedai se putea ocupa de asta. Acum, că s-a pornit, ea nu se poate opri. Atâta ştiu şi eu.

— S-o lăsăm să moară, zise Teslyn cu asprime. Putem pu-ne un scut între ea şi Izvor până când ne descotorosim de ea.

Apoi ea poate muri.

— Nu putem face asta, zise Edesina, părând şocată, deşi aparent nu de ideea că Bethamin ar putea muri. Odată ce îi vom da drumul, ea va fi un pericol pentru toţi cei din preajma ei.

— N-am s-o mai fac, se tângui Bethamin, aproape implo-rând. N-am s-o mai fac!

Trecând pe lângă Mat de parcă acesta ar fi fost un cuier, Joline o înfruntă pe Bethamin, uitându-se în ochii femeii mai

înalte, cu pumnii proptiţi în şolduri.

— N-ai să te opreşti. Nu poţi, odată ce te porneşti. O, s-ar putea să treacă luni întregi între încercările tale de a condu-ce, dar vei încerca din nou, apoi din nou şi, de fiecare dată, vei deveni mai periculoasă. Oftând, îşi luă mâinile din şolduri. Eşti mult prea bătrână pentru cartea novicelor, şi nu există niciun leac pentru asta. Va trebui să te învăţăm noi. Cel puţin, atât cât să fii în siguranţă.

— Să o învăţăm noi? ţipă Teslyn şi fu rândul *ei* să-şi prop-tească pumnii în şolduri. Eu zic s-o lăsăm să moară! Aveţi habar cum s-au purtat cu mine aceste *sul'dame* atunci când am fost prizoniera lor?

— Nu, pentru că nu ne-ai dat amănunte, doar te-ai plâns cât de îngrozitor a fost, răspunse Joline pe un ton sec, apoi adăugă pe un ton ferm: Dar n-am de gând să las vreo femeie să moară când pot împiedica acest lucru.

Însă aceste cuvinte nu puseră capăt lucrurilor, fireşte. Atunci când o femeie voia să se certe, o putea ţine aşa la ne-sfârşit. Şi *toate* voiau să se certe. Edesina alese să fie de par-tea Jolinei, la fel şi jupâneasa Anan, de parcă ar fi fost la fel de îndreptăţită să ia cuvântul ca surorile aes sedai. Mare mirare, Bethamin şi Seta îi luară partea lui Teslyn, negând orice do-rinţă de a conduce, fluturându-şi mâinile şi ţipând la fel de tare. În mod înţelept, Mat profită de ocazie şi se strecură afa-ră din căruţă, închizând fără zgomot uşa în urma lui. Nu era nevoie să le aducă aminte de el. Surorile aes sedai, cel puţin, aveau să o facă în curând. Măcar el putea înceta să îşi mai facă griji unde erau afurisitele alea de *a'dame* şi dacă femeile *sul'dame* aveau să încerce să le folosească din nou. Treaba aceea era încheiată acum.

Avusese dreptate în privinţa lui Blaeric şi a lui Fen. Aceş-tia aşteptau la baza scărilor, iar norii de furtună erau o nimi-ca toată în comparaţie cu feţele lor întunecate. Nu încăpea în-doială că ei ştiau exact ce păţise Joline. Dar nu şi cine era de vină, pare-se.

— Ce s-a întâmplat înăuntru, Cauthon? întrebă Blaeric pe un ton poruncitor, ochii lui albaştri fiind îndeajuns de pă-trunzători ca să îl sfredelească.

Puţin mai înalt, el îşi răsese moţul shienaran şi nu părea prea mulţumit de părul scurt ce îi acoperea scalpul.

— Ai fost implicat? îl întrebă Fen pe un ton rece.

— Cum se poate să fi fost? răspunse Mat, coborând scările de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe cap. Ea este aes sedai, în caz că n-aţi observat. Dacă vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat, vă sugerez s-o întrebaţi. Nu sunt atât de neghiob ca să vorbesc despre asta. Pot să vă spun asta. Doar că eu n-aş întreba-o chiar acum.

Încă se mai ceartă între ele. Am profitat de ocazie ca să mă strecor afară câtă vreme mai am pielea pe mine.

Poate că nu îşi alese prea bine cuvintele. Feţele celor doi străjeri deveniră şi mai întunecate, oricât de imposibil ar fi părut acest lucru. Însă îl lăsară să plece în treaba lui, fără ca el să fie nevoit să apeleze la cuţitele sale. Asta fu tot. Niciunul dintre ei nu părea prea dornic să intre în căruţă. În schimb, se aşezară pe treptele căruţei ca să aştepte, neghiobii. El se în-doia că Joline avea să fie prea deschisă cu ei, dar putea să îşi reverse o parte din furie asupra lor pentru că ştiau. Dacă ar fi fost în locul lor, şi-ar fi găsit ceva de făcut care să îl ţină de-parte de căruţa aceea timp de... o lună sau două, să zicem. Asta i-ar putea ajuta. Pe unii. Femeile ţineau minte unele lu-cruri vreme îndelungată. De-acum înainte, va trebui să fie cu băgare de seamă când venea vorba de Joline. Dar tot meritase.

Cu tabăra seanchană dincolo de drum şi cu cearta dintre surorile aes sedai şi cu femeile care conduceau de parcă nu auziseră niciodată de seanchani şi cu zarurile care îi zornăiau în cap, nici măcar cele două jocuri cu pietrele pe care le juca-se cu Tuon şi le câştigase în seara aceea nu îl puteau face să simtă altceva decât prudenţă. Plecă să se culce – pe jos, din moment ce era rândul lui Domon să doarmă în al doilea pat; Egeanin dormea întotdeauna în celălalt – cu zarurile izbin-du-i-se de pereţii craniului, însă era convins că ziua de mâine trebuia să fie mai bună decât cea de azi. Ei bine, nu susţinuse niciodată că avea întotdeauna dreptate. Îşi dorea doar să nu se mai înşele atât de des.

CAPITOLUL 8

Ouă de dragon

În dimineaţa următoare, Luca îi puse pe circari să strângă tabăra, să dea jos pereţii mari din pânză şi să încarce totul în căruţe. Zăngăniturile, trântiturile şi strigătele fură cele care îl treziră pe Mat, care se simţea buimac şi ţeapăn după ce dor-mise pe jos. Atâta cât reuşise să doarmă din cauza afurisitelor ălora de zaruri. Chestiile alea aduceau cu ele vise care îţi tul-burau somnul. Luca fugea de colo colo în cămaşă şi cu un fe-linar în mână, dând ordine şi, cel mai probabil, împiedicând lucrurile în loc să le grăbească, însă Petra, îndeajuns de lat în-cât să pară îndesat, cu toate că nu era cu mult mai scund de-cât Mat, se opri din a lega cei patru cai de căruţa lui şi a Clarinei ca să dea explicaţii. Cu luna care începea să coboare spre ori-zont şi pe jumătate ascunsă de copaci, felinarul de pe capra căruţaşului arunca singura lumină pe care o aveau, o sferă galbenă ce pâlpâia repetat de sute de ori şi mai bine în în-treaga tabără. Clarine plecase să plimbe câinii din moment ce aceştia aveau să îşi petreacă mare parte din zi în căruţă.

— Ieri...

Bărbatul cel voinic clătină din cap şi mângâie cel mai apro-piat animal, aşteptând răbdător ca ultimele curele să fie lega-te, ca şi când calul ar fi dat semne de nervozitate. Poate că şi el era agitat. Aerul nopţii era doar răcoros, nu rece; cu toate acestea, el era înfofolit într-o haină neagră şi avea pe cap o căciulă croşetată. Soţia lui îşi făcea griji să nu îl tragă curentul sau să nu răcească; prin urmare, ea se îngrijea ca aceste lu-cruri să nu se întâmple.

— Vezi tu, noi suntem străini peste tot şi mulţi oameni cred că pot profita de străini. Dar, în cazul în care vom lăsa un singur om să scape basma curată, alţi zece vor încerca, dacă nu o sută. Uneori, judecătorul de prin partea locului, sau ce trece drept unul, aplică legea în favoarea noastră, dar doar uneori. Pentru că suntem străini, iar mâine sau poimâine vom pleca. Oricum, toată lumea ştie că străinii sunt, de obicei, puşi pe rele. Aşa că trebuie să ne apărăm, să luptăm pentru ce e al nostru dacă e nevoie. Dar odată ce faci asta, e timpul să-ţi vezi mai departe de drum. Acum e la fel ca pe vremea când eram doar câteva zeci cu Luca, socotindu-i pe dresorii de cai, deşi pe vremea aia, ne-am fi văzut de drum de îndată ce solda-ţii ăia ar fi plecat. Pe vremea aceea, nu pierdeai atât de mulţi bănuţi dacă plecai în grabă, zise el pe un ton sec şi clătină din cap, poate din cauza lăcomiei lui Luca sau poate din cauza circului, care devenise atât de mare, înainte să continue.

— Cei trei soldaţi seanchani au prieteni sau măcar tova-răşi cărora nu le va plăcea să fie puşi cu faţa la perete. Purtă-toarea aia de stindard a facut-o, dar poţi fi sigur că ei vor da vina pe noi, pentru că în noi pot lovi, dar nu şi în ea. Poate că ofiţerii lor vor aplica legea sau regulile lor sau ce-o fi, cum a făcut-o ea, dar nu putem fi siguri de asta. Ce este foarte sigur, însă, este că indivizii ăia vor provoca necazuri dacă vom mai zăbovi aici încă o zi. N-are rost să mai zăbovim dacă asta în-seamnă încăierări cu soldaţii şi, poate, oameni răniţi care nu vor mai putea da reprezentaţii şi vor avea probleme cu legea într-un fel sau altul. Era cel mai lung discurs pe care Mat îl auzise vreodată din partea lui Petra, iar bărbatul îşi drese glasul, parcă stânjenit că spusese prea multe. Ei bine, bombă-ni el, întorcându-se la înhămatul cailor, Luca va vrea să por-nească la drum în curând. Iar tu vei vrea să te ocupi de caii tăi.

Mat nu voia să facă asta. Atunci când aveai bani, cel mai minunat lucru nu era ce puteai cumpăra cu ei, ci că îi puteai plăti pe alţii ca să muncească. De îndată ce realiză că circul se pregătea de plecare, îi trezi pe cei patru oşteni din rândul Braţelor Roşii din cortul pe care aceştia îl împărţeau cu Chel Vanin, ca să lege caii la căruţa lui şi a lui Tuon, să facă aşa cum le spunea el în cazul „briciului” şi să pună şaua pe Cim-poiaş. Hoţul de cai cel voinic – acesta nu furase niciun cal de când îl cunoscuse Mat, dar asta era îndeletnicirea lui – se ri-dică doar atât cât să spună că se va trezi atunci când ceilalţi se vor întoarce, apoi se întoarse cu spatele şi începu să sforăie din nou, înainte ca Harnan şi ceilalţi să apuce să-şi tragă cizmele. Abilităţile lui Vanin erau astfel încât nimeni nu se plângea cu voce tare, exceptând cârtelile obişnuite referitoa-re la oră, şi toţi, în afară de Harnan, ar fi cârtit dacă le-ar fi fost îngăduit să doarmă până la amiază. Atunci când era ne-voie de abilităţile lui, acesta îi răsplătea înzecit, iar ei ştiau as-ta, chiar şi Fergin; Braţul Roşu cel slăbănog nu era prea scli-pitor decât atunci când venea vorba de soldăţie, iar acolo era suficient de isteţ. Ei bine, destul de isteţ.

Circul plecă din Jurador înainte ca soarele să se ivească la orizont, un şir lung de căruţe, ca un şarpe, înaintând pe dru-mul larg prin întuneric, în frunte cu monstruozitatea sânge-rie a lui Luca, trasă de şase cai. Urma căruţa lui Tuon, condu-să de Gorderan, aproape la fel de lat în umeri ca să pară un om forţos, şi cu Tuon şi Selucia, înfăşurate în mantii şi cu glu-gile pe cap, înghesuite de o parte şi de cealaltă a lui. Căruţele care cărau proviziile şi cuştile cu animale, precum şi caii de rezervă veneau la urmă. Santinelele din tabăra seanchanilor îi priveau plecând, nişte siluete în întuneric, tăcute şi cu ar-muri, care patrulau prin perimetrul taberei. Nu că tabăra ar fi fost cufundată în tăcere. Nişte siluete întunecate stătea alini-ate nemişcate printre corturi, în vreme ce nişte voci strigau apelul în ritm constant, iar altele răspundeau. Mat mai că îşi ţinu respiraţia până când acele strigăte regulate se estompa-ră. Disciplina era un lucru minunat. Pentru alţi oameni, oricum.

El îl călărea pe Cimpoiaş alături de căruţa surorilor aes se-dai, aproape de mijlocul caravanei lungi, tresărind uşor de fie-care dată când simţea din nou pe piept răceala capului de vul-pe, lucru care se întâmplă înainte să apuce să străbată mai mult de o milă. Se părea că Joline nu irosea timpul. Fergin, care ţinea frâiele, sporovăia cu Metwyn despre cai şi femei. Amân-doi erau fericiţi ca nişte porci în trifoi, căci niciunul nu avea habar de ce se petrecea în interiorul căruţei. Bine măcar că medalionul nu făcea decât să se răcească. Doar atât. Ele folo-seau o cantitate mică de Putere. Cu toate acestea, lui îi displă-cea să se afle atât de aproape de orice formă de conducere. Din experienţa lui, aes sedai purtau necazurile în punga de la brâu şi arareori se sfiau să le provoace, fără să le pese pe cine afec-tau. Nu, cu zarurile care îi zornăiau în cap, el ar fi preferat să nu vadă picior de aes sedai pe o distanţă de zece mile.

Ar fi vrut să călărească lângă Tuon şi să profite de ocazie ca să vorbească cu ea, chiar dacă Selucia şi Gorderan ar fi au-zit fiecare cuvânt, dar nu voiai ca o femeie să creadă că erai prea nerăbdător. Dacă făceai asta, ea fie profita de ocazie, fie o lua la sănătoasa ca un strop de ploaie ce alunecă de pe o ti-gaie încinsă şi unsuroasă. Tuon găsise deja căi prin care să profite, iar el nu prea avea timp să fugă după ea. Mai degrabă sau mai târziu, ea avea să rostească cuvintele care încheiau ceremonia de căsătorie, un lucru evident ca acela că apa este udă, însă asta nu făcea decât să îl împingă să se grăbească pentru a afla cum era ea, un lucru deloc uşor de făcut deo-camdată. Puzzle-ul unui fierar

părea simplu în comparaţie cu femeia aceea mică. Dar cum se putea însura un bărbat cu o femeie dacă nu o cunoştea? Mai rău, el trebuia să o facă să îl vadă ca fiind ceva mai mult decât o jucărie. Căsătoria cu o fe-meie care nu îi arăta pic de respect ar fi ca şi când ar purta zi şi noapte o cămaşă din cuiburi de viespi. Încă şi mai rău, el trebuia s-o facă să îi pese de el, altminteri se va trezi forţat să se ascundă de propria soţie ca aceasta să nu îl facă *da'covale!* Colac peste pupăză, el trebuia să facă toate astea în timpul ce îi mai rămânea până când avea să o trimită înapoi în Ebou Dar. O treabă frumuşică, un deliciu pentru un erou de legen-dă, ceva cu care să îşi ocupe timpul liber până când pleca pentru a face alte acte de eroism, doar că afurisitul de Mat Cauthon nu era un erou. Însă el tot trebuia s-o facă şi nu era nici timp, nici loc pentru greşeli.

Era cea mai matinală plecare a lor de până atunci, iar spe-ranţele lui că seanchanii îl speriaseră pe Luca, făcându-l să se mişte mai repede, fură spulberate în curând. Pe măsură ce soarele urca pe cer, ei treceau pe lângă clădiri din piatră ce stăteau cocoţate pe dealuri şi, din când în când, pe lângă vre-un sat cu acoperişuri din ţiglă sau stuf cuibărit pe marginea drumului, înconjurat de suprafeţe cu ziduri din piatră sculp-tate în pădure, unde bărbaţi şi femei priveau cu gurile căsca-te cum trece circul, iar copiii îl însoţeau alergând până când părinţii lor îi chemau înapoi, însă pe la amiază, circul ajunse într-un loc mai mare. Trecătoarea Runnien, care se afla lângă un aşa-zis râu care putea fi traversat în mai puţin de douăzeci de paşi fără să te afunzi în apă până la brâu. În ciuda podului de piatră, nu se compara ca mărime cu Jurador, dar avea patru hanuri din piatră, fiecare cu trei caturi şi acoperişuri din ţigle verzi sau albastre, şi aproape o jumătate de milă de te-ren bătătorit care despărţea satul de râu, unde negustorii îşi puteau lăsa căruţele peste noapte. Fermele, cu câmpurile, li-vezile şi păşunile lor împrejmuite de ziduri, se aşterneau ca o plapumă peste zona rurală mai bine de o leghe de-a lungul drumului şi poate mai mult, dincolo de dealurile aflate de o parte şi de cealaltă. Cu siguranţă acestea acopereau dealurile pe care le vedea Mat. Acest lucru era de-ajuns pentru Luca.

Poruncind să fie ridicat zidul din pânză în luminiş, aproa-pe de râu, astfel încât să fie mai uşor adăpatul animalelor, bărbatul intră ţanţoş în sat, purtând o haină şi o mantie atât de roşii, încât pe Mat îl dureau ochii, şi cu atât de multe bro-derii reprezentând stele şi comete, încât un pribeag ar fi plâns, ruşinat să îmbrace astfel de veşminte. Bannerul uriaş albastru cu roşu fu întins la intrare, fiecare căruţă îşi ocupă locul, platformele circului fură descărcate şi zidul fu aproape ridicat până când se întoarse el, însoţit de trei bărbaţi şi trei femei. Satul nu era prea departe de Ebou Dar, însă veşmintele lor parcă erau dintr-un alt ţinut. Bărbaţii purtau haine scurte din lână în culori vii, brodate cu motive colţuroase pe umeri şi pe mâneci, şi pantaloni bufanţi negri, vârâţi în cizmele ce le ajungeau până la genunchi. Femeile, cu părul strâns într-un soi de coc încolăcit în creştetul capului, purtau rochii aproape la fel de colorate ca veşmintele lui Luca, poalele lor înguste arătau splendid datorită florilor care le acopereau de la tiv şi până la şolduri. Ei aveau la cingătoare cuţite cu lame lungi, deşi drepte în marea lor majoritate, şi le mângâiau mânerele ori de câte ori cineva se uita în direcţia lor – aceasta era o asemănare. Când venea vorba despre sensibilitate, Altara era Altara. Aceştia erau primarul satului, cei patru hangii şi o femeie zveltă, cu pielea aspră şi cu părul alb, îmbrăcată în roşu; ceilalţi i se adresau respectuos cu „Maică". Deoarece primarul rotofei avea părul la fel de alb ca al ei, ca să nu mai vorbim că era aproape chel, şi niciunuia

dintre hangii nu îi lipsea câteva fire cărunte, Mat hotărî că ea trebuie să fi fost meştereasa satului. Zâmbi şi îşi duse mâna la pălărie când ea trecu pe lângă el, iar ea îi aruncă o privire aspră şi trase aer în piept, imitând-o la perfecţie pe Nynaeve. O, da, era în-tr-adevăr meştereasă.

Luca le făcu un tur al circului, zâmbind larg şi făcând ges-turi ample, plecăciuni elaborate şi fluturându-şi mantia, oprin-du-se ici şi colo ca să pună un jongler sau o trupă de acrobaţi să dea o mică reprezentaţie în faţa musafirilor, însă zâmbetul lui se transformă într-o grimasă acră odată ce aceştia făcură cale-ntoarsă şi nu se mai văzură.

— Intrare liberă pentru ei şi pentru soţii şi soţiile lor şi pentru *toţi* copiii, îi spuse printre dinţi Luca lui Mat, şi trebuie să-mi strâng lucrurile dacă vreun negustor îşi va face apariţia pe drum. N-au spus-o pe şleau, dar s-au făcut destul de bine înţeleşi, mai ales Mama Darvale. De parcă fărâma asta de pă-mânt ar atrage suficienţi negustori ca să se umple tot câmpul acesta. Hoţi şi escroci, Cauthon. Oamenii de la ţară sunt toţi hoţi şi escroci, iar un om onest cum sunt eu se află la mila lor.

În scurt timp, el socotea tot câştigul posibil de acolo, în ciuda intrărilor gratuite, dar nu renunţă în totalitate la văică-reli, nici măcar atunci când coada de la intrare se întindea pe o distanţă aproape la fel de mare ca în Jurador. Pe lângă asta, se văicărea cât ar fi putut câştiga dacă ar mai fi rămas trei sau patru zile în oraşul de sare. Trei sau patru zile, dar cel mai probabil ar fi zăbovit acolo până când mulţimile s-ar fi împu-ţinat şi ar fi dispărut. Poate că cei trei seanchani fuseseră lu-crarea *ta'verenului.* Puţin probabil, dar era un gând plăcut.

Acum, totul era în trecut.

Astfel era progresul lor. Înaintau fără grabă cel mult două leghe sau, poate, trei, apoi Luca găsea, de obicei, un orăşel sau un mănunchi de sate, unde el simţea chemarea să se opreas-că. Sau, mai bine, unde simţea chemarea arginţilor localnici-lor. Chiar dacă câştigau doar câţiva bănuţi pentru care nu merita să ridice zidul, ei nu parcurgeau niciodată mai mult de patru leghe fără ca Luca să nu hotărască să se oprească. Nu voia să rişte să ridice tabăra pe marginea drumului. Dacă nu se ivea ocazia să dea o reprezentaţie, Luca prefera să găseas-că un luminiş unde puteau fi parcate căruţele fără să stea prea îngrămădite, iar dacă împrejurările îl forţau, se târguia cu un fermier pentru dreptul de a se opri pe o pajişte nefolo-sită. Apoi bombănea nemulţumit referitor la cheltuieli cât era ziua următoare de lungă, dacă preţul era mai mare de un penny de argint. Luca strângea băierile de la pungă.

Caravanele negustorilor treceau pe lângă ei în ambele di-recţii, înaintând repede şi reuşind să ridice nori mici de praf pe drumul bătătorit. Negustorii voiau să îşi ducă bunurile la piaţă cât mai degrabă cu putinţă. Din când în când, vedeau şi câte o caravană de pribegi, ale căror căruţe în formă de cutii erau la fel de colorate precum cele ale circului, exceptând-o pe cea a lui Luca. Toţi se îndreptau spre Ebou Dar, lucru ciu-dat, se deplasau la fel de încet ca Luca. Era puţin probabil ca vreo caravană care venea din direcţia opusă să întreacă cir-cul. Două sau trei leghe pe zi, iar zarurile continuau să zor-năie, făcându-l pe Mat să se întrebe ce se afla dincolo de ur-mătoarea cotitură a drumului sau ce îl ajungea din urmă. Era de-ajuns să îl treacă fiorii.

Chiar în prima seară, pe când se aflau lângă Trecătoarea Runnien, el o abordă pe Aludra. Aproape de căruţa ei vopsită în albastru-deschis, ea ridicase un mic cort din pânză, înalt de 2,5 m, de unde să lanseze florile nopţii. Ea se

îndreptă de spa-te şi îi aruncă o privire duşmănoasă când el dădu clapele la o parte şi pătrunse în cort. Un felinar aşezat pe pământ, lângă perete, arunca suficientă lumină ca el să vadă că ea ţinea în mâini o minge neagră de mărimea unui pepene mare. Trecă-toarea Runnien era un oraş suficient de mare ca să merite doar o singură floare a nopţii. Ea deschise gura, pregătită să îl dojenească. Nici măcar Luca nu avea voie să intre acolo.

— Tuburi curbate, zise el repede, arătând spre tubul din lemn cu întărituri de metal, la fel de înalt ca el şi cu un dia-metru de aproape o jumătate de metru, care stătea pe verti-cală în faţa ei pe un piedestal mare din lemn. De aceea ai ne-voie de un clopotar. Ca să faci tuburi curbate din bronz. Mo-tivul nu-l înţeleg eu.

Părea o idee stupidă – cu puţin efort, doi bărbaţi ar fi pu-tut ridica unul dintre tuburile ei din lemn şi să îl pună în că-ruţa ei care transporta tuburile, precum şi alte obiecte; ca să ridici un tub din bronz, era nevoie de un scripete –, dar era singurul lucru care îi trecuse prin minte.

Deoarece felinarul se afla în spatele ei, umbra îi ascundea expresia de pe faţă, însă ea rămase tăcută vreme de câteva clipe.

— Eşti un tânăr tare isteţ, zise ea în cele din urmă. Cozile ei împletite cu mărgele scoaseră un clichet uşor atunci când îşi scutură capul. Râsetul ei era domol şi gutural. Eu, una, ar trebui să am grijă ce vorbesc. Întotdeauna dau de bucluc atunci când le fac promisiuni tinerilor isteţi. Dar să nu crezi c-am să-ţi spun secrete care te-ar face să roşeşti. Nu acum. Jonglezi deja cu două femei, pare-se, iar eu, una, nu vreau să fiu jucată pe degete.

— Atunci, am dreptate?

El abia se abţinu să îşi ascundă scepticismul din glas.

— Da, răspunse ea.

Aruncând într-o doară floarea nopţii spre el, acesta o prinse, icnind surprins, şi îndrăzni să respire abia când fu si-gur că o ţinea bine. Ambalajul părea să fie din piele tare, din care ieşea un muc. El ştia câte ceva despre artificiile mai mici, acestea explodând aparent doar de la foc sau dacă aerul ajun-gea la ce se afla în interiorul lor – deşi el desfăcuse una, aceasta nu explodase –, cu toate acestea, cine putea şti ce pu-tea face să explodeze o floare a nopţii? Artificiile pe care le desfăcuse el fuseseră suficient de mici ca să le poată ţine în mână. Ceva de mărimea acestei flori a nopţii probabil că i-ar arunca în aer pe el şi pe Aludra, facându-i ferfeniţă.

Dintr-odată, se simţi ca un prost. Cel mai probabil, ea nu i-ar fi aruncat-o dacă ar fi fost periculoasă în caz că o scăpa. El începu să plimbe mingea dintr-o mână în cealaltă. Nu ca să compenseze pentru icnet şi toate alea, ci pur şi simplu ca să aibă ceva de făcut.

— Cum ar putea fi tuburile din lemn o armă mai bună da-că ar fi turnate din bronz?

Asta voia ea, arme pe care să le folosească împotriva seanchanilor, ca să îi facă să plătească pentru că distruseseră

Breasla Artificierilor.

— Mie mi se par deja destul de înfricoşătoare.

Aludra îi smulse din mâini floarea nopţii, bombănind ceva despre nerozi stângaci şi întorcând mingea în mâini ca să îi cerceteze suprafaţa din piele. Poate că aceasta nu era atât de sigură pe cât bănuise el.

— Un tub potrivit, zise ea odată ce se asigură că el nu stri-case nimic, va proiecta mingea asta la aproape trei sute de paşi pe cer, cu o cantitate potrivită de

explozibil, şi la o distanţă mai mare de-a lungul solului dacă tubul este înclinat la un-ghiul potrivit. Dar nu îndeajuns de departe pentru ce mi-am propus eu. O încărcătură îndeajuns de mare ca să o propulsezi mai departe va arunca în aer tubul. Cu un tub din bronz, aş putea folosi o încărcătură care ar trimite ceva niţel mai mic la o distanţă de aproape două mile. Este destul de simplu să fac fitilul să ardă mai lent, ca proiectilul să ajungă atât de departe. Mai mic, dar mai greu, făurit din fier, şi n-ar exista culori, doar o explozie simplă.

Mat fluieră printre dinţi, văzând imaginea cu ochii min-ţii – explozii erupând printre rândurile inamicilor, înainte ca aceştia să ajungă suficient de aproape ca să te vadă limpede. Un atac de-a dreptul neplăcut. Ar fi la fel de bine ca atunci când ai aes sedai de partea ta sau câţiva dintre asha'manii aceia. Mai bine. Surorile aes sedai trebuiau să se simtă în pri-mejdie ca să folosească Puterea drept armă şi, deşi el auzise zvonuri despre sute de asha'mani, zvonurile sporeau cu fie-care poveste spusă. Şi-apoi, dacă asha'manii le semănau câ-tuşi de puţin surorilor aes sedai, aceştia ar începe să hotă-rască de capul lor unde era nevoie de ei, apoi ar prelua con-trolul întregii bătălii. El începu să îşi imagineze cum ar putea folosi tuburile din bronz ale Aludrei şi descoperi pe loc o pro-blemă serioasă. Pierdeai orice fel de avantaj dacă vrăjmaşul venea din direcţia greşită sau dacă ajungea în spatele tău, iar dacă iveai nevoie de scripeţi ca să ridici chestiile alea...

— Tuburile astea din bronz...

— Dragoni, îl corectă ea. Tuburile curbate sunt menite a face florile nopţii să înflorească. A încânta privirea. Le voi spune „dragoni", iar seanchanii vor urla de durere atunci când dragonii mei îi vor muşca.

Tonul ei era dur ca piatra.

— Dragonii aceştia, atunci, sau cum le-o fi zicând, vor fi grei şi greu de mişcat. Îi poţi monta pe roţi? Ca pe o căruţă sau o teleagă? Vor fi prea grei pentru a putea fi traşi de cai?

Ea râse din nou.

— Mă bucur să văd că nu eşti doar un chip frumos. Urcând o scară pliabilă cu trei trepte până când ajunse cu talia la nivelul capătului tubului, ea vârî floarea nopţii cu fiti-lul în jos. Aceasta alunecă puţin şi se opri, ca un dom deasu-pra capătului tubului.

— Dă-mi aia, îi zise ea, arătând spre o prăjină la fel de lun-gă şi de groasă ca o bâtă.

Când el i-o întinse, ea o ţinu drept în sus şi se folosi de ce-lălalt capăt înfăşurat în piele ca să împingă mai adânc floarea nopţii. Această mişcare nu păru a fi prea grea.

— Am desenat deja nişte schiţe pentru carele dragonilor. Patru cai ar putea trage cu uşurinţă unul, împreună cu un al doilea car în care se află ouăle. Nu florile nopţii. Ouă de dra-gon. Vezi tu, m-am gândit mult şi bine cum să-mi folosesc dragonii, nu doar cum să-i făuresc. Scoţând capătul înfăşurat cu piele din tub, ea coborî treptele şi ridică felinarul de jos. Vino. Trebuie să fac cerul să înflorească puţin, apoi vreau să cinez şi să merg la culcare.

Afară, chiar lângă cortul din pânză, se afla un suport cu raf-turi pline cu alte unelte ciudate: un băţ bifurcat, nişte cleşti la fel de lungi cât era Mat de înalt, alte obiecte la fel de ciudate

şi toate din lemn. Aşezând felinarul pe pământ, ea puse pră-jina în suport şi luă o cutie pătrată din lemn de pe un raft.

— Bănuiesc că acum vrei să înveţi cum se face pulberea secretă, nu? Ei bine, am făgăduit. Eu reprezint Breasla acum, adăugă ea cu amărăciune, luând capacul de pe cutie.

Era o cutie ciudată, o bucată solidă din lemn în care erau făcute găuri, din fiecare ieşind câte un băţ subţire. Ea scoase unul şi puse capacul la loc.

— Eu pot hotărî ce este secret.

— Şi mai bine încă, vreau să vii cu mine. Cunosc pe cineva care va plăti bucuros ca să făureşti cât de mulţi dragoni vei vrea. El îi poate convinge pe toţi clopotarii din Andor şi până în Tear să se oprească din a turna clopote şi a începe să toar-ne dragoni.

Cu toate că evită să rostească numele lui Rand, culorile i se învălmăşeau în continuare în cap, luând preţ de o clipă forma lui Rand – îmbrăcat complet, slavă Luminii – care vor-bea cu Loial la lumina lămpii într-o încăpere cu lambriuri pe pereţi. Mai existau şi alţi oameni, dar imaginea se concentră asupra lui Rand, apoi dispăru prea repede ca Mat să îşi poată da seama cine erau aceştia. Era aproape convins că ceea ce vedea era ceea ce se întâmpla, de fapt, în acel moment, oricât de imposibil ar fi părut. S-ar bucura să îl revadă pe Loial, dar arde-l-ar focu', trebuia să existe o cale prin care să alunge imaginile astea din capul lui!

— Iar dacă nu va fi interesat, culorile apărură din nou, în-să el se împotrivi, iar ele se estompară şi dispărură, pot plăti eu însumi pentru o sută. Pentru o mulţime, oricum.

Oastea avea să lupte în cele din urmă împotriva seancha-nilor şi cel mai probabil şi împotriva trolocilor. Iar el va fi aco-lo când acest lucru se va întâmpla. N-avea cum să se eschive-ze. Dacă ar fi încercat să facă acest lucru, soarta afurisitului aceluia de *ta'veren* l-ar fi adus fix în toiul bătăliei. Aşadar, era pregătit să facă să curgă râuri de galbeni dacă asta i-ar fi ofe-rit o cale prin care să îşi omoare vrăjmaşii, înainte ca aceştia să apuce să se apropie îndeajuns de mult ca să îi ciuruiască pielea.

Aludra îşi înclină capul într-o parte, ţuguindu-şi buzele rozalii.

— Cine este acest bărbat care are atâta putere?

— Va fi secretul nostru. Thom şi Juilin ştiu, la fel şi Egeanin şi Domon şi surorile aes sedai, Teslyn şi Joline cel puţin, Vanin şi Braţele Roşii, dar nimeni altcineva, şi aşa vreau să rămână.

Sânge şi cenuşă, ştia deja mult prea multă lume. El aşteptă o încuviinţare scurtă din cap din partea ei înainte să zică:

— Dragonul Renăscut.

Culorile se învălmăşiră şi, în ciuda faptului că el li se îm-potrivi din nou, ele se transformară din nou pentru o clipă într-o imagine în care apăreau Rand şi Loial. Treaba asta nu avea să fie atât de uşoară pe cât păruse.

— Îl cunoşti pe Dragonul Renăscut? zise ea pe un ton de îndoială.

— Am crescut în acelaşi sat, mârâi el, luptându-se deja cu culorile. De astă dată, acestea mai că se ciocniră, înainte să dispară. Dacă nu mă crezi, întreabă-le pe Teslyn şi pe Joline. Întreabă-l pe Thom. Dar n-o face în prezenţa altcuiva. E un secret, nu uita.

— Breasla a fost viaţa mea de când eram copilă.

Ea frecă repede băţul de partea laterală a cutiei, iar acesta se aprinse! Mirosea a pucioasă.

— Dragonii sunt viaţa mea. Dragonii şi răzbunarea pe seanchani.

Aplecându-se, atinse flacăra de o bucată lungă de fitil care trecea pe sub cort. De îndată ce fitilul se aprinse, scutură băţul până când flacăra se stinse, apoi îl aruncă pe jos. Flacăra o luă la goană de-a lungul fitilului, trosnind şi şuierând.

— Cred că am încredere în tine. Ea îşi întinse mâna liberă. Atunci când vei pleca, voi veni cu tine. Iar tu mă vei ajuta să făuresc mulţi dragoni. Pentru o clipă, în timp ce clătina afir-mativ din cap, el fu convins că zarurile se opriseră, dar o frac-ţiune de secundă mai târziu, acestea începură să zornăie din nou. Probabil că doar îşi închipuise. La urma urmei, această înţelegere cu Aludra putea ajuta Oastea şi indirect şi pe Mat Cauthon să rămână în viaţă, însă toate astea nu puteau fi nu-mite fatale. El trebuia în continuare să lupte în acele bătălii şi, oricât de multe planuri îţi făceai, oricât de bine pregătiţi erau oamenii tăi, norocul îşi avea rolul lui, rău sau bun, chiar şi în cazul lui. Aceşti dragoni nu aveau să schimbe asta. Dar oare zarurile zornăiau la fel de zgomotos? Lui i se părea că nu, dar cum putea fi sigur? Acestea nu încetiniseră niciodată fără a se opri. Trebuie că el îşi închipuia.

Un bubuit cavernos răsună din interiorul cortului şi un fum înţepător se ridică peste pereţii de pânză. Câteva clipe mai târziu, floarea nopţii înflori în noapte deasupra Trecăto-rii Runnien, o minge mare de dungi roşii şi verzi. Aceasta în-flori iar şi iar în visele lui în noaptea aceea şi în multe nopţi după aceea, dar aceasta înflorea printre călăreţii care atacau şi prin pădurea de suliţe, sfârtecând carnea tot aşa cum vă-zuse el odinioară piatra sfărâmată de artificii. În visele lui, în-cerca să le prindă cu mâinile goale, încerca să le oprească, în-să acestea cădeau necontenit ca ploaia peste sute de câmpuri de bătălie în visele lui, plângea pentru cei morţi şi pentru toa-te cele distruse. Şi, cumva, i se părea că zornăitul zarurilor aducea a râs. Nu era râsul lui. Era râsul Celui Întunecat.

În dimineaţa următoare, în vreme ce soarele urca pe un cer fără nori, el şedea pe treptele căruţei lui verzi, răzuind cu grijă stinghia arcului cu un cuţit ascuţit – trebuia să fii atent, aproape delicat; o tăietură făcută din neatenţie îţi putea dis-truge toată munca – când ieşiră Egeanin şi Domon. În mod ciudat, păreau să se fi îmbrăcat cu mare grijă, căci purtau veş-mintele lor cele mai bune. El nu era singurul care cumpărase ţesături din Jurador, dar cum nu le fuseseră făgăduiţi galbenii lui Mat, croitoresele încă mai coseau veşminte pentru Domon şi Egeanin. Femeia seanchană cu ochi albaştri purta o rochie verde-deschis cu broderii bogate, ce reprezentau floricele al-be şi galbene, pe gulerul înalt şi pe mâneci. O eşarfă înflorată îi ţinea pe cap peruca lungă şi neagră. Domon, care arăta ciu-dat cu părul scurt şi cu barba illianeră care îi lăsa buza de sus dezvelită, îşi periase haina maro uzată până când aceasta pă-ru cât de cât curată. Cei doi se strecurară pe lângă Mat şi se îndepărtară în grabă fără a scoate un cuvânt, iar el nu se mai gândi la asta până când ei se întoarseră o oră mai târziu şi îl anunţară că se duseseră în sat şi o convinseseră pe Mama Darvale să îi căsătorească.

Mat rămase cu gura căscată. Faţa severă şi privirea aspră a lui Egeanin erau indicii bune ale stării ei. Ce îl determinase pe Domon să se *căsătorească* cu femeia asta? Mai bine s-ar fi căsătorit cu un urs. Dându-şi seama că illianerul începea să îl privească furios, se ridică în grabă în picioare şi făcu o plecă-ciune prezentabilă peste stinghie.

— Felicitări, jupâne Domon. Felicitări, jupânească Domon. Lumina să strălucească asupra voastră.

Ce era să mai zică?

Domon continua să îl privească furios, ca şi când ar fi citit gândurile lui Mat, iar Egeanin pufni:

— Numele meu este Leilwin cea fără corabie, Cauthon, zi-se ea tărăgănat. Acesta este numele care mi s-a dat şi cu care voi muri. Şi este un nume bun, deoarece m-a ajutat să iau o decizie pe care ar fi trebuit să o iau cu multe săptămâni îna-inte. Încruntându-se, ea se uită pieziş la Domon. Înţelegi de ce nu ţi-am putut lua numele, nu-i aşa, Bayle?

— Nu, fetişcano, răspunse Domon cu blândeţe, aşezându-şi mâna groasă pe umărul ei, dar te voi lua cu orice nume do-reşti să foloseşti atâta vreme cât vei fi soţia mea. Ţi-am spus asta.

Ea zâmbi şi îşi aşează mâna peste a lui. Pe buzele lui începu a apară un zâmbet. Lumină, cei doi erau dezgustători. Dacă mariajul îl făcea pe un bărbat să înceapă să zâmbească dul-ceag ca un sirop... Ei bine, nu şi pe Mat Cauthon. O fi fost el pe picior de însurătoare, dar Mat Cauthon nu avea să înceapă niciodată să se poarte ca un prostuţ.

Astfel sfârşi el în cortul cu dungi verzi, nu foarte încăpă-tor, al celor doi fraţi domani zvelţi, care mâncau foc şi înghi-ţeau săbii. Până şi Thom recunoscu că Balat şi Abar erau pri-cepuţi şi populari printre ceilalţi circari; prin urmare, nu le fu greu să găsească un loc unde să stea, deşi costul cortului fu-sese la fel de mare ca al căruţei! Toată lumea ştia că avea galbeni de aruncat, iar cei doi fraţi oftară atunci când el în-cercase să obţină un preţ mai mic pentru cortul lor. Ei bine, o mireasă şi un mire proaspăt căsătoriţi aveau nevoie de inti-mitate, iar el era mai mult decât bucuros să le-o ofere dacă asta însemna că nu mai trebuia să îi vadă cum îşi făceau ochi dulci unul altuia. Şi-apoi, se săturase să facă cu rândul ca să doarmă pe jos. Cel puţin în cort, el avea un pat în care dor-mea în fiecare noapte – oricât de îngust şi de tare ar fi fost, tot era mai moale decât scândurile de pe jos – şi cum era singur, avea mai mult spaţiu decât în căruţă chiar şi după ce îi fuseseră aduse şi restul veşmintelor şi cele două cufere cu întărituri din alamă. Avea un lavoar al lui, un scaun cu spătar, care nu era prea şubred, un scăunel robust şi o masă îndea-juns de mare ca să încapă pe ea o farfurie, o cană şi două lămpi din alamă. Cufărul cu galbeni îl lăsă în căruţă. Doar un neghiob ar încerca să îl jefuiască pe Domon. Doar un nebun ar încerca să o jefuiască pe Egeanin. Leilwin, dacă insista ea, cu toate că el era convins că ei avea să-i vină mintea la cap în cele din urmă. După prima noapte, petrecută aproape de că-ruţa surorilor aes sedai şi simţind pe piele răceala capului de vulpe jumătate din noapte, puse să-i fie instalat cortul cu faţa spre căruţa lui Tuon, asigurându-se că Braţele Roşii aveau să îl ridice înainte ca altcineva să revendice acel loc.

— Acum faci pe străjerul meu? zise Tuon pe un ton rece atunci când văzu cortul pentru prima oară.

— Nu, răspunse el. Nădăjduiesc doar să te zăresc mai des. Pe Lumină, acesta era adevărul – ei bine, voia să scape şi

de aes sedai, dar spunea şi adevărul –, însă femeia îşi flutură degetele spre Selucia, iar cele două începură să chicotească, apoi deveniră serioase şi intrară din nou în căruţa de un pur-puriu şters cu toată demnitatea specifică unei procesiuni re-gale. Femei!

Arareori se întâmpla să fie singur în cort. Îl luase pe Lopin ca valet după moartea lui Nalesean, iar tairenul cel voinic, cu faţa lui pătrăţoasă şi cu barba

ce îi ajungea aproape pe piept, intra mereu în cort, plecându-şi capul cu început de chelie, ca să întrebe ce i-ar plăcea să mănânce „stăpânului meu”[33] sau să întrebe dacă „stăpânul meu” nu dorea cumva nişte vin sau nişte ceai sau o farfurie cu smochine uscate şi zaharisite pe care le făcuse rost de undeva. Lopin era mândru de abili-tatea lui de a găsi delicatese acolo unde nu părea să existe niciuna. Asta, sau scotocea prin cuferele cu haine ca să vadă dacă vreun veşmânt trebuia cârpit sau curăţat sau călcat. După părerea lui, veşmintele aveau întotdeauna nevoie fie de una, fie de alta, însă, în ochii lui Mat, toate păreau în regulă. Nerim, valetul melancolic al lui Talmanes, îl însoţea adeseori pe acesta, în mare parte întrucât cairhieninul slab, cu părul cărunt, era plictisit. Mat nu putea pricepe cum se putea plic-tisi cineva pentru că nu avea nimic de făcut, însă Nerim făcea adeseori comentarii triste despre cât de greu trebuie că se descurca Talmanes fără el, oftând mâhnit de cinci ori pe zi, deoarece credea că Talmanes trebuia să-l fi înlocuit deja cu altcineva şi era pregătit să se lupte cu Lopin dacă era nevoie ca să poată curăţa şi cârpi şi el ceva. Ba chiar voia să îşi aş-tepte rândul ca să îi lustruiască cizmele lui Mat!

Noal trecea pe la el ca să îi spună poveşti, iar Olver, ca să joace jocul cu pietrele sau „Şerpi şi Vulpi”, atunci când nu ju-ca cu Tuon. Şi Thom venea să joace jocul cu pietrele şi să îi spună despre zvonurile pe care le auzise prin oraşe şi sate, mângâindu-şi cu noadele degetelor mustaţa lungă şi albă. Juilin îi aducea veşti, dar întotdeauna o aducea şi pe Amathera. Femeia, care odinioară fusese panarhul din Tarabon, era des-tul de drăguţă ca Mat să înţeleagă de ce prinzătorul de hoţi era interesat de ea, căci avea nişte buze rozalii făcute pentru a fi sărutate. Ea stătea agăţată de braţul lui Juilin de parcă ar fi avut aceleaşi sentimente faţă de el, însă ochii ei mari pri-veau întotdeauna cu teamă spre căruţa lui Tuon, chiar şi-atunci când se aflau în cortul lui Mat, iar Juilin abia reuşea să o oprească să nu se lase în genunchi şi să-şi lipească frun-tea de pământ ori de câte ori femeia o zărea pe Tuon sau pe Selucia. Ea făcea la fel şi cu Egeanin, cu Bethamin şi cu Seta. Având în vedere faptul că Amathera fusese *da’covale* vreme de doar câteva luni, Mat avea motive să i se facă pielea de găină. Tuon nu avea de gând să îl facă *da’covale* când urma să se căsătorească cu el. Sau avea de gând altceva?

În scurt timp, el le spuse să nu îi mai povestească despre zvonurile care circulau despre Rand. Făcea prea multe efor-turi ca să se lupte cu culorile din capul lui şi pierdea această luptă la fel de des cum o câştiga. Uneori era în regulă, dar alteori îi zărea pe Rand şi pe Min şi părea că cei doi făceau ceva îngrozitor. Oricum, zvonurile erau aceleaşi, de fapt. Dra-gonul Renăscut era mort, ucis de aes sedai, de asha’mani, de seanchani, de alte zeci de asasini. Ba nu, se ascundea, strân-gea o oaste secretă, făcea vreo faptă necugetată care varia de la sat la sat şi, de obicei, de la han la han. Singurul lucru cert era acela că Rand nu se mai afla în Cairhien şi nimeni nu ştia unde ajunsese. Dragonul Renăscut dispăruse.

Era ciudat cât de mulţi dintre aceşti fermieri, săteni şi oră-şeni altarani, îşi făceau griji în privinţa asta, fiind la fel de preo-cupaţi ca negustorii care erau în trecere şi ca bărbaţii şi femei-le care munceau pentru ei. Niciunul dintre aceşti oameni nu ştia mai multe despre Dragonul Renăscut decât zvonurile pe care le răspândeau; cu toate astea, dispariţia lui îi înspăimânta. Thom şi Juilin vorbiră clar şi răspicat în privinţa asta, până când el îi făcu să tacă. Dacă Dragonul Renăscut era mort, ce avea să se întâmple cu lumea? Aceasta era întrebarea pe care şi-o

[33] În textul original expresia este: *my Lord.* Traducerea corectă este „seniorului meu” sau „domnului meu”, nu „stăpânului meu”. (n.red.)

puneau oamenii dimineaţa, la micul dejun şi la o halbă cu bere seara şi, cel mai probabil, seara, înainte de a merge la culcare. Mat le-ar fi putut spune că Rand era în viaţă – afurisi-tele alea de viziuni îl asigurau de acest lucru –, dar a le explica de unde ştia era o cu totul altă mâncare de peşte. Până şi Thom şi Juilin păreau a fi nesiguri în privinţa culorilor. Negustorii şi ceilalţi l-ar fi luat drept nebun. Iar dacă i-ar fi dat crezare, acest lucru nu i-ar fi făcut decât să răspândească zvonuri despre el, ca să nu mai pomenim că era posibil să îi determine pe seanchani să îl vâneze. Tot ceea ce îşi dorea el era ca afurisite-le alea de culori să dispară din capul lui.

Mutarea lui în cort îi făcu pe circari să se uite foarte ciu-dat la el, şi nu era de mirare. Mai întâi, fugise cu Egeanin – Leilwin, dacă insista ea –, iar Domon, chipurile, era servitorul ei, dar acum ea era căsătorită cu Domon, iar Mat se mutase cu totul din căruţă. Unii dintre circari păreau să creadă că el şi-o merita pentru că se ţinea după Tuon, însă un număr surprin-zător dintre ei îl compătimeau. Câţiva bărbaţi se plângeau de nestatornicia femeilor – cel puţin, asta făceau atunci când nu erau femei prin preajmă –, iar unele dintre acelea nemăritate, contorsioniste, acrobate şi croitorese, începură să îl priveas-că cu mai multă căldură. Poate că lui i-ar fi plăcut asta dacă ele nu ar fi fost dispuse să îi facă ochi dulci în prezenţa lui Tuon. Prima oară când se întâmplă acest lucru, fu atât de mirat, în-cât făcu ochii mari cât cepele. Tuon, însă, păruse amuzată! Aşa *păruse.* Însă doar un neghiob credea că ştie ce îi trecea prin cap unei femei, doar pentru că aceasta zâmbea.

El continua să prânzească cu ea în fiecare zi, atunci când opreau, şi începea să vină mai devreme pentru jocurile lor nocturne cu pietrele; prin urmare, ea trebuia să îl hrănească şi atunci. Pe Lumină, dacă reuşeai să faci o femeie să îţi dea de mâncare în mod regulat, inima acesteia era pe jumătate câştigată. Cel puţin, el lua masa împreună cu Tuon atunci când ea îi îngăduia să intre în căruţă. Într-o seară, el găsi zăvorul încuiat şi nu reuşi nici în ruptul capului să o convingă pe ea sau pe Selucia să deschidă uşa. Se părea că o pasăre reuşise să intre în căruţă în timpul zilei, un semn foarte rău, pare-se, iar cele două fură nevoite să petreacă toată noaptea rugându-se şi contemplând pentru a înlătura un rău. Ele pă-reau să îşi trăiască jumătate din viaţă potrivit unor superstiţii ciudate. Tuon sau Selucia, oricare din ele, făceau nişte semne ciudate cu mâinile dacă vedeau o pânză de păianjen ruptă cu păianjenul pe ea, iar Tuon îi explică, la fel de serioasă, ca şi când ar fi avut vreo noimă, că urmarea sigură dacă îndepărtai o pânză de păianjen înainte să alungi păianjenul de pe ea era că cineva apropiat ţie va muri în decurs de o lună. Atunci când vedeau un stol de păsări rotindu-se de mai multe ori, ele preziceau o furtună; dacă îşi treceau un deget printr-un şir de furnici care mărşăluiau şi ţineau cont de cât timp aveau nevoie acestea pentru a se regrupa, ele preziceau câte zile de vreme frumoasă aveau să mai fie. Nu avea importanţă că aceste preziceri nu se adevereau. O, ploua trei zile la rând după stolul de păsări – erau ciori, lucru îndeajuns de tulbu-rător –, dar nicidecum furtună, doar o zi mohorâtă, cu ploaie măruntă.

— E limpede că Selucia a numărat greşit în cazul furnici-lor, zise Tuon, punând o piatră albă pe tablă, arcuindu-şi în mod ciudat degetele.

Selucia, îmbrăcată într-o bluză albă şi o fustă maro des-picată, aruncă o privire peste umăr şi încuviinţă din cap. Ca de obicei, purta o basma peste părul ei auriu, tuns scurt; în zi-ua aceea, era o fâşie de mătase roşu cu auriu. Tuon purta brocart albastru, o haină cu o croială ciudată ce îi acoperea şoldurile şi poale despicate şi atât de înguste, încât semănau cu nişte pantaloni

largi. Îşi petrecea mult timp dându-i croi-toresei instrucţiuni detaliate referitoare la veşmintele pe ca-re şi le dorea şi puţine dintre ele aduceau cu ceea ce mai vă-zuse el. Toate erau în stilul seanchan, bănuia el, cu toate că ea pusese să i se coasă câteva rochii de călărie care nu aveau să stârnească comentarii, pentru când ieşea pe-afară. Ploaia bă-tea uşor pe acoperişul căruţei.

— Este limpede că ceea ce ne-au spus păsările a fost schim-bat de furnici. Nu este niciodată simplu, Jucărie. Trebuie să înveţi lucrurile astea. N-am să îngădui să fii neştiutor.

Mat încuviinţă din cap de parcă vorbele ei aveau vreo noi-mă şi puse pe tablă piatra lui neagră. Şi ea numea superstiţie starea lui de agitaţie în privinţa ciorilor şi a corbilor! Era o în-zestrare utilă să ştii în ce moment să taci atunci când erai în preajma femeilor. Şi în preajma bărbaţilor, dar mai mult în preaj-ma femeilor. Puteai fi destul de sigur ce aducea furia în ochii unui bărbat.

Faptul că vorbea cu ea putea fi un lucru periculos şi din alte privinţe.

— Ce ştii despre Dragonul Renăscut? îl întrebă ea într-o altă seară.

El se înecă cu gura plină de vin, iar învălmăşeala de culori din creier îi dispăru când îl apucă o criză de tuse. Vinul avea un gust destul de acru; dar până şi lui Nerim îi era destul de greu să găsească vin bun în vremurile alea.

— Păi, el este Dragonul Renăscut, zise el când putu vorbi, ştergându-şi cu mâna vinul de pe bărbie. Pentru o clipă, îl vă-zu pe Rand mâncând la o masă mare şi neagră. Ce altceva ar mai trebui să ştiu?

— Multe altele, Jucărie. În primul rând, el trebuie să plece genunchiul[34] înaintea Tronului de Cleştar înainte de Tarmon Gai'don. Profeţiile sunt foarte clare în această privinţă, dar eu încă nu am reuşit să descopăr unde se află el. Devine o ches-tiune încă şi mai presantă dacă el este acela care a suflat în Cornul lui Valere, aşa cum bănuiesc eu.

— Cornul lui Valere? zise el încet. *Ce* spuneau Profeţiile? Aşadar, a fost găsit?

— Trebuie să fi fost, nu, dacă a sunat? zise ea tărăgănat, pe un ton sec. Rapoartele pe care le-am văzut din locul unde acesta a sunat, un loc numit Falme, sunt foarte tulburătoare. Foarte tulburătoare. Siguranţa persoanei care a suflat în Corn, bărbat sau femeie, ar putea fi la fel de importantă ca sigu-ranţa Dragonului Renăscut. Ai de gând să pui o piatră sau nu, Jucărie?

El puse o piatră pe tablă, dar era atât de tulburat, încât cu-lorile se învolburau şi se estompau fără să formeze vreo ima-gine. De fapt, abia reuşi să scoată o remiză dintr-o poziţie evi-dent câştigătoare.

— Ai jucat foarte prost spre sfârşit, murmură Tuon, în-cruntându-se îngândurată spre tablă, împărţită acum în mod egal între pietrele negre şi cele albe.

El o putea *vedea* încercând să îşi aducă aminte despre ce vorbiseră atunci când el începuse să joace prost. Atunci când vorbea cu ea era ca şi când ar fi înaintat pe marginea sfărâ-micioasă a unui versant de munte. Un pas greşit şi Mat Cauthon era la fel de mort ca oaia de anul trecut. Doar că el trebuia să meargă pe marginea aceea. Nu avea de ales, fir-ar să fie. O, lui îi plăcea treaba asta. Într-un fel. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât mai multe ocazii avea să memoreze faţa aceea a ei în formă de inimă, să îi

[34] Expresia în textul original: „he must kneel". Adică să *înge-nuncheze* în faţa Tronului de Cristal. (n.red.)

cunoască fiecare trăsătură, astfel încât să i-o poată vedea doar închizând ochii. Însă exis-ta întotdeauna acel pas greşit care îl aştepta. Mai că îl putea vedea şi pe acesta.

Vreme de câteva zile după ce îi oferise acel bucheţel cu flori din mătase, el nu îi mai aduse niciun dar şi i se păru că începea să întrezărească urme de dezamăgire atunci când îşi făcea apariţia cu mâna goală. Apoi, la patru zile după ce ple-caseră din Jurador, tocmai când soarele se iţea la orizont pe un cer aproape senin, el le scoase din căruţa purpurie pe ea şi pe Selucia. Ei bine, o voia doar pe Tuon, însă Selucia putea la fel de bine să fie umbra ei atunci când încerca să le despartă.

El făcuse un comentariu despre asta odată, o glumă, dar ambele femei continuaseră să vorbească de parcă n-ar fi scos niciun cuvânt. Era un lucru bun să ştie că Tuon putea râde atunci când auzea o glumă, deoarece, uneori, părea să nu aibă deloc simţul umorului. Selucia, înfăşurată într-o mantie verde din lână, cu gluga trasă pe cap, încât aproape că îi acoperea basmaua roşie, îl privi bănuitoare, însă aproape mereu făcea asta. Tuon nu se osteni să-şi pună basma pe cap, iar părul ei negru tuns scurt nu era atât de vizibil datorită glugii mantiei ei albastre.

— Acoperă-ţi ochii, Preţioasă, zise el. Am o surpriză pen-tru tine.

— Îmi plac surprizele, răspunse ea, acoperindu-şi ochii mari cu mâinile. Preţ de o clipă, ea zâmbi nerăbdătoare, însă doar preţ de o clipă. Unele surprize, Jucărie.

Cuvintele acestea sunară a avertisment. Selucia se ţinea aproape de ea şi, deşi femeia cu piept voluptuos părea com-plet relaxată, ceva îi spunea lui Mat că era la fel de încordată ca o pisică pregătită să sară. El bănuia că ei *nu* îi plăceau sur-prizele.

— Aşteaptă aici, zise el, apoi dispăru după căruţa purpu-rie. Când reveni, îi aduse pe Cimpoiaş şi „briciul”, ambii cai cu şa şi cu căpăstru. Iapa păşea sprintenă, nerăbdătoare la gân-dul unei posibile plimbări. Te poţi uita acum. M-am gândit că ţi-ar plăcea să faci o plimbare călare.

Aveau câteva ore la dispoziţie, circul parcă era pustiu, atât de mult domnea liniştea printre căruţe. Fumul se înălţa doar din câteva hornuri din metal.

— Este a ta, adăugă el, apoi înţepeni, când cuvintele aproa-pe că îi încremeniră pe buze.

Nu încăpea nicio îndoială de astă dată. Spusese că iapa era a ei şi, brusc, zarurile nu mai zornăiau atât de zgomotos în capul lui. Nu era vorba că încetiniseră; era sigur de asta. Existaseră mai multe seturi care zornăiau. Unul *se oprise* atunci când încheiase înţelegerea cu Aludra, iar altul atunci când îi spuse lui Tuon că iapa era a ei. Era un lucru ciudat în sine – cum putea fi un lucru fatal pentru el faptul că îi oferise ei un cal? –, dar, pe Lumină, fusese îndeajuns de rău atunci când îşi făcuse griji în momentul în care îl avertizase un sin-gur set de zaruri. Câte alte seturi i se izbeau de pereţii crani-ului? Câte alte momente fatale aşteptau să îl copleşească?

Tuon se duse direct la iapă, toată numai un zâmbet în vre-me ce examina animalul cu aceeaşi migală cu care o făcuse el. La urma urmei, ea dresa cai de plăcere. Cai şi *damane,* să o ajute Lumina! El îşi dădu seama că Selucia îl privea atent, faţa ei fiind o mască inexpresivă. Oare asta se datora calului sau faptului că el rămase încremenit ca un stâlp?

— Este un „brici”, zise el, mângâind botul turtit al Cimpo-iaşului.

Deşi juganul făcuse mişcare din belşug, nerăbdarea iepei părea să se fi transmis şi la el.

— Domani neaoşi preferă caii „brici” şi este puţin proba-bil să mai vezi vreunul dincolo de graniţele ţinutului Arad

Doman. Cum o vei boteza?

— Aduce ghinion să botezi un cal înainte să îl călăreşti, răspunse Tuon, luând frâiele în mâini. Încă mai zâmbea. Ochii ei mari străluceau. Este un animal foarte frumos, Jucărie. Un dar minunat. Fie ai ochi buni, fie ai avut mare noroc.

— Am ochi buni, Preţioasă, zise el cu precauţie.

Ea părea mai încântată decât impunea prezenţa iepei „brici”.

— Dacă spui tu. Unde-i calul Seluciei?

Ei bine, meritase încercarea. Un bărbat deştept era pre-caut; prin urmare, un fluierat ascuţit îl făcu pe Metwyn să îşi facă apariţia în pas uşor de fugă, aducând un bălţat înşeuat. Mat ignoră rânjetul larg întipărit pe faţa palidă a bărbatului. Soldatul cairhienin din rândul Braţelor Roşii fusese convins că el nu avea să reuşească să se descotorosească de Selucia, dar nu era nevoie să rânjească în halul acesta. Mat consideră că juganul bălţat, care avea zece ani, era suficient de blând pentru Selucia – din câte îşi amintea el, slujitoarele erau ara-reori călăreţe pricepute însă femeia cercetă animalul la fel de amănunţit ca pe cel al lui Tuon. După ce termină, îi aruncă o privire lui Mat care zicea că avea să călărească acel cal ca să nu se mai ostenească cu altul, deşi îl considera categoric nepotrivit, femeile puteau exprima foarte multe într-o singură privire.

Odată ieşiţi de pe câmpul unde se instalase circul, Tuon mână „briciul” la pas o vreme, apoi la trap, iar apoi la galop mic. Aici, pământul era din lut galben bătătorit, din care se iţeau pe ici, pe colo colţuri ale pietrelor de pavaj vechi. Aces-tea nu reprezentau însă o problemă pentru un cal bine pot-covit, iar el verificase cu atenţie potcoavele „briciului”. Mat îl mâna pe Cimpoiaş alături de Tuon mai mult pentru plăcerea de a o vedea zâmbind decât din alt motiv. Atunci când Tuon se simţea bine, acea expresie severă de pe faţa ei era înlocuită de o încântare sinceră. Nu că i-ar fi fost uşor să o privească, deoarece Selucia îşi ţinea calul bălţat între ei. Femeia cu părul bălai era o însoţitoare formidabilă, iar după privirile piezişe pe care i le arunca lui şi după zâmbetul schiţat, ei îi făcea o deosebită plăcere să îl încurce.

La început, ei fură singuri pe drum, exceptând câteva că-ruţe ale fermierilor, apoi, după o vreme, îşi făcu apariţia di-naintea lor caravana unui pribeag, o înşiruire de căruţe vop-site şi lăcuite ţipător care înaintau încet spre miazăzi pe par-tea cealaltă a drumului, însoţite „la trap” de nişte câini mari. Câinii aceia erau singura protecţie pe care o aveau pribegii. Căruţaşul care conducea căruţa din faţă, o chestie la fel de roşie ca haina lui Luca, cu margini galbene şi cu roţi de un verde cu galben ţipător, se ridică pe jumătate ca să arunce o privire în direcţia lui Mat, apoi se aşează la loc şi îi spuse ceva femeii de lângă el, fără îndoială liniştit de prezenţa celor do-uă femei care îl însoţeau pe Mat. Pribegii erau oameni preca-uţi, de nevoie. Întreaga caravană ar fi dat bice cailor şi ar fi luat-o la goană dacă cineva ar fi încercat să le facă vreun rău.

Mat îl salută din cap pe bărbat când căruţele începură să treacă pe lângă el. Haina cu guler înalt a bărbatului zvelt, cu părul cărunt, era la fel de verde

ca roţile căruţei lui, iar rochia soţiei lui avea dungi în diferite nuanţe de albastru, majorita-tea îndeajuns de ţipătoare ca să se potrivească cu costumele circarilor. Bărbatul cu părul cărunt îşi flutură o mână...

Şi, brusc, Tuon îşi întoarse calul şi intră în galop în pădu-re, mantia fluturând în urma ei. Într-o clipită, Selucia dădu pinteni juganului bălţat, care ţâşni după Tuon. Smulgându-şi pălăria de pe cap ca să nu şi-o piardă, Mat îl întoarse pe Cimpoiaş şi le urmă. Strigăte se auzeau dinspre căruţe, însă el nu le luă în seamă. Atenţia lui era concentrată asupra lui Tuon. Îşi dorea să fi ştiut ce punea ea la cale. Nu încerca să fugă, de asta era sigur. Cel mai probabil, doar încerca să îl facă să-şi smulgă părul din cap. Dacă era aşa, avea mari şanse să reu-şească.

Cimpoiaş depăşi cu uşurinţă juganul bălţat, lăsând-o în urmă pe Selucia cea încruntată, care biciuia calul cu frâiele, însă Tuon şi „briciul” îşi continuau avansul pe măsură ce te-renul accidentat urca spre dealuri. Stoluri de păsări speriate se dădeau din calea copitelor cailor, câţiva porumbei gri şi o prepeliţă cu pete maronii, uneori o potârniche cu penaj maro zburlit. Era nevoie doar ca iapa să se sperie de una dintre aceste păsări ca să se producă dezastrul. Până şi cel mai bine dresat cal putea să cabreze şi să cadă atunci când o pasăre era făcută terci sub copita lui. Mai rău, Tuon călărea ca o ne-bună, fără să încetinească, abătându-se de la drum atunci când dădea peste un tufiş prea des, sărind peste copacii răs-turnaţi de furtuni mai vechi de parcă ar fi avut habar ce se afla de partea cealaltă. Ei bine, şi el fu nevoit să călărească nebuneşte ca să ţină pasul, deşi se crispa de fiecare dată când Cimpoiaş trebuia să sară peste trunchiul unui copac. Unele erau aproape la fel de groase pe cât era el de înalt. Îşi înfigea călcâiele în flancurile calului, îndemnându-l să galopeze şi mai tare, deşi ştia că Cimpoiaş alerga mai tare decât o făcuse vreodată. El alesese prea bine „briciul” acela afurisit. Conti-nuau să străbată pădurea în galop.

Tuon struni iapa la fel de brusc cum îşi începuse goana ei nebună, la mai bine de o milă depărtare de drum. Aici, copacii erau bătrâni şi rari, pini negri înalţi de patruzeci de paşi şi stejari cu coronament mare, ale căror ramuri se arcuiau în jos aproape atingând pământul doar ca să se ridice din nou şi care ar fi putut fi tăiaţi pentru a face mese din ei, la care să şadă confortabil zeci de oameni. Plante căţărătoare groase acopereau bolovanii pe jumătate îngropaţi în pământ, dar în afară de asta, doar câteva buruieni se iveau prin mulci. Aceşti stejari uriaşi nu lăsau să crească nimic sub ei.

— Calul tău este mai bun decât arată, zise femeia ne-ghioabă, mângâind grumazul calului atunci când el ajunse în dreptul ei.

O, ea părea inocenţa întruchipată, parcă tocmai făcuse o plimbare plăcută.

— Poate chiar ai ochi buni.

Deoarece gluga mantiei îi căzuse pe spate, părul ei scurt era vizibil acum, lucind ca mătasea neagră. El îşi înăbuşi do-rinţa de a-l mângâia.

— Al naibii ce ochi buni am, mârâi el, punându-şi pălăria pe cap.

El ştia că ar trebui să vorbească cu blândeţe, însă n-ar fi putut îndepărta duritatea din glasul lui nici să fi vrut.

— Întotdeauna călăreşti ca o nebună? I-ai fi putut frânge grumazul iepei înainte să apuce să primească un nume. Mai rău, ţi l-ai fi putut frânge pe al tău. Am făgăduit să te duc aca-să în siguranţă şi asta am de gând să fac. Dacă

rişti să-ţi pierzi viaţa de fiecare dată când pleci călare, atunci n-am să-ţi mai îngădui să călăreşti.

El îşi dori să îşi poată retrage aceste ultime cuvinte de îndată ce îi ieşiră pe gură. Poate că un bărbat ar considera această ameninţare o glumă, dacă aveai noroc, dar o femeie...

Acum nu mai putea face nimic decât să aştepte ca ea să ex-plodeze. Se aştepta ca artificiile Aludrei să pălească în faţa acestei explozii.

Ea îşi ridică gluga mantiei, punându-şi-o pe cap. Îl privi cu atenţie, înclinându-şi capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. În cele din urmă, încuviinţă din cap ca pentru sine:

— O voi boteza Akein. Asta înseamnă „rândunică”.

Mat clipi. Doar atât? Nicio izbucnire?

— Ştiu. Este un nume bun. I se potriveşte.

Ce punea ea la cale acum? Femeia aproape niciodată nu spunea sau făcea ce se aştepta el.

— Ce este locul acesta, Jucărie? întrebă ea, încruntându-se la copaci. Sau, mai degrabă, ce a fost? Ştii cumva?

Cum adică, „ce era locul acesta”? Era o afurisită de pădu-re, asta era. Dar brusc, ceea ce păruse a fi un bolovan mare în faţa lui, aproape ascuns de viţele groase, luă forma unui cap uriaş din piatră, uşor înclinat într-o parte. „E un cap de feme-ie”, îşi zise el; rondelele acelea netede reprezentau, probabil, podoabele din părul ei. Restul statuii trebuie să fi fost uriaşă. Doar o jumătate de metru era la vedere; cu toate acestea, doar ochii şi creştetul ieşeau din pământ. Iar acel afloriment lung din piatră albă, peste care creşteau rădăcinile unui ste-jar, era o bucată dintr-o coloană spiralată. Acum, el putea discerne de jur împrejurul lor bucăţi de coloane şi pietre mari sculptate care evident făcuseră parte dintr-o structură gran-dioasă, precum şi ceea ce trebuia să fie o sabie lungă de două palme, toate îngropate pe jumătate. Cu toate acestea, ruinele oraşelor şi monumentelor se găseau în multe locuri, însă pu-ţini oameni, chiar şi în rândul surorilor aes sedai, ştiau ce fu-seseră cândva. Când deschise gura ca să spună că nu ştia, zări printre copaci trei dealuri înalte înşiruite, poate la o milă de-părtare. Dealul din mijloc avea vârful despicat, ca o tăietură, în vreme ce dealul din stânga avea două. Brusc, ştiu. Era pu-ţin probabil să mai existe altundeva trei dealuri exact la fel.

Dealurile acelea fuseseră botezate „Dansatorii” pe vremea când locul acesta fusese Londaren Cor, capitala ţinutului Eharon. Pe-atunci, drumul din spatele lor fusese pavat şi tre-cea prin inima oraşului, care se întindea pe o suprafaţă de mai multe mile. Se spunea că măiestria sculpturilor în piatră de care ogierii dăduseră dovadă în Tar Valon o perfecţiona-seră în Londaren Cor. Desigur, locuitorii oraşelor construite de ogieri susţinuseră că oraşele lor întreceau Tar Valonul, confirmând faptul că oraşul reprezenta un standard. El avea mai multe amintiri cu oraşul – cum dansa la un bal în Palatul Lunii, cum petrecea alături de soldaţi în taverne unde se zvârcoleau dansatoare ce purtau văluri, urmărind Procesiu-nea Fluierelor în timpul Binecuvântării Săbiilor – dar, în mod ciudat, el mai avea o amintire cu acele dealuri, care dăinuia de aproape cinci sute de ani după ce trolocii nu mai lăsaseră nicio piatră în picioare în Londaren Cor, iar Eharon pierise înghiţit de sânge şi foc. El habar nu avea de ce regatele Nerevan şi Esandara fuseseră nevoite să invadeze Shiota, cum se nu-mea ţinutul pe vremea aceea. Acele amintiri vechi erau frag-mentate, indiferent cât de mult timp trecuse, şi existau multe lacune. Habar nu avea nici de ce dealurile acelea fuseseră botezate „Dansatorii” sau ce era Binecuvântarea Săbiilor. Dar îşi amintea că fusese un

senior esandaran care luase parte la o bătălie purtată printre acele ruine şi îşi amintea că văzuse acele dealuri atunci când i se împlântase o săgeată în grumaz. El trebuie să fi căzut la nici jumătate de milă de locul unde stătea acum călare pe Cimpoiaş, înecându-se în propriul sânge.

„Lumină, *urăsc* să-mi aduc aminte de mine murind”, gândi el, iar ideea aceea se transformă într-un cărbune aprins în creierul lui. Un cărbune care se aprindea din ce în ce mai ta-re. Îşi amintea morţile acelor bărbaţi. Nu era doar unul sin-gur, ci cu zecile. El… Îşi amintea… cum murea.

— Ţi-e rău, Jucărie? Tuon îşi aduse iapa mai aproape şi se uită la faţa lui. Îngrijorarea i se citea în ochi. Eşti palid pre-cum luna.

— Mă simt nemaipomenit de bine, bombăni el.

Ea se afla suficient de aproape ca să o poată săruta dacă se apleca, însă el nu se clinti. Nu putea. El se gândea furios că nu se mai putea clinti. Cumva, şi doar Lumina ştia, aelfinnii strânseseră amintirile pe care i le plantaseră în cap, dar cum ar fi putut culege amintiri de la un cadavru? Şi încă un cada-vru într-o lume a oamenilor. Era convins că aceştia nu se apropiaseră niciodată de acea parte a *ter’angrealului* în for-mă de cadran[35] de uşă mai multe minute deodată. Între-zări o cale, una care nu îi plăcea absolut deloc. Poate că ei creaseră un soi de legătură cu orice fiinţă umană care îi vizi-ta, o legătură care le îngăduia să copieze toate amintirile ace-lei fiinţe umane până în momentul morţii sale. În unele dintre amintirile celorlalţi bărbaţi, el avea părul alb; în altele, era cu câţiva ani mai în vârstă decât în realitate, dar şi de alte vâr-ste, însă nu exista nicio amintire din copilărie sau adolescen-ţă. Ce şanse existau ca ei să-l fi îmbuibat cu frânturi aleatorii, cu lucruri pe care le considerau neînsemnate sau de care vo-iau să se descotorosească? *Ce făceau* ei cu amintirile, că veni vorba? Trebuie să fi avut vreun motiv pentru care le adunau înainte de a renunţa din nou la ele. Nu, el doar încerca să evi-te direcţia în care o luau lucrurile. Arde-l-ar focu’, afurisitele alea de vulpi erau în capul lui chiar atunci! Trebuie să fi fost. Era singura explicaţie care avea noimă.

— Ei bine, pare că eşti pe punctul de-aţi vărsa mărunta-iele, zise Tuon, mânându-şi iapa în spate, făcând o grimasă. Cine din circ are ierburi? Mă pricep cât de cât la ele.

— Sunt bine, ţi-am spus.

Adevărul fie spus, el voia să se îmbolnăvească. Era de o mie de ori mai rău cu vulpile alea în cap decât cu zarurile, ori-cât de zgomotos zornăiau ultimele. Oare eelfinnii puteau ve-dea prin ochii lui? Lumină, ce avea să se facă? Se îndoia că surorile aes sedai l-ar putea tămădui de asta. Nu că el avea încredere în ele. Nu când asta ar fi însemnat să lepede capul de vulpe. Nu se *putea* face nimic. Va trebui să trăiască cu asta. Gemu la acest gând.

Apropiindu-se la galop mic de ei, Selucia le aruncă o pri-vire rapidă atât lui, cât şi lui Tuon, ca şi când s-ar fi întrebat ce ar fi putut face ei dacă ar fi rămas singuri. Pe de altă parte, ea nu se grăbise să îi ajungă din urmă, acordându-le acel timp singuri. Acest lucru îi dădea speranţe lui.

— Data viitoare, vei călări tu creatura asta blândă, iar eu voi călări juganul tău, îi spuse ea lui Mat. Înaltă Doamnă, oa-menii din căruţele alea ne urmăresc cu câinii. Sunt pe jos, dar vor ajunge aici în curând. Câinii nu latră.

---

[35] Părţile componente principale ale unei uşi sunt: *tocul uşii* şi *foaia de uşă* (*canatul*). În partea de jos, se află *pragul,* care este un element aparte, cu rolul de a da stabilitate tocului uşii. *Ter’angrea-lul* avea forma unui *toc de uşă* strâmb. (n.red.)

— Sunt câini de pază dresaţi, atunci, zise Tuon, strângând hăţurile. Călare, i-am putea evita cu uşurinţă.

— Nu e nevoie să încercăm. N-are rost, îi spuse Mat. El ar fi trebuit să se aştepte la asta. Oamenii aceia sunt pribegi,

Tuathaan, şi nu sunt un pericol pentru nimeni. N-ar putea fi violenţi nici dacă viaţa lor ar depinde de asta. Nu e o exage-rare, doar purul adevăr. Dar v-au văzut pe voi două galopând, încercând să scăpaţi de mine, după cum trebuie să fi părut, şi pe mine urmărindu-vă. Acum, că acei câini ne-au luat miro-sul, Pribegii ne vor urmări până în circ dacă va fi nevoie, ca să se asigure că voi două nu aţi fost răpite sau rănite. Vom mer-ge să ne întâlnim cu ei ca să-i scutim de acest efort.

Nu de efortul pribegilor îi păsa lui. Probabil că lui Luca nu i-ar fi păsat deloc dacă un grup de pribegi aveau să întârzie pu-ţin pornirea la drum a circului, dar lui Mat cu siguranţă îi păsa.

Selucia se încruntă la el indignată şi începu să-şi mişte degetele în aer, însă Tuon râse.

— Jucăria vrea să poruncească azi, Selucia. Am să-i îngă-dui să poruncească şi-am să văd cum se descurcă.

Ce drăguţ din partea ei, afurisita!

Făcură cale-ntoarsă la trap – de astă dată, ocolind copacii căzuţi, cu toate că, din când în când, Tuon îşi strângea hăţurile ca şi când ar fi avut de gând să sară peste vreunul, apoi îi oferea lui Mat un zâmbet răutăcios – şi, în scurt timp, pribegii îşi făcură apariţia fugind printre copaci în urma câinilor lor uriaşi, grupaţi ca un roi de fluturi, mai bine de cincizeci de bărbaţi şi femei în culori vii, care adeseori nu se asortau. Un bărbat putea purta o haină cu dungi roşii şi albastre şi pan-taloni bufanţi galbeni vârâţi în cizmele până la genunchi, altul o haină violet peste nişte pantaloni roşii, sau mai rău. Unele femei purtau rochii cu dungi în toate culorile existente, ba chiar şi în nuanţe pe care Mat nu le cunoştea, în vreme ce al-tele purtau fuste şi bluze în culori diferite şi la fel de neasor-tate ca hainele şi pantalonii bărbaţilor. Un număr considera-bil dintre ele purtau şaluri, ca să adauge mai multă culoare combinaţiilor care îţi lua ochii. În afară de bărbatul cărunt care condusese căruţa din faţă, toţi păreau a fi de vârstă mij-locie. El trebuie că era Căutătorul, conducătorul caravanei. Mat descălecă şi, după o clipă, Tuon şi Selucia făcură la fel.

Pribegii se opriră în loc când îi văzură, poruncindu-le câi-nilor să şadă. Animalele uriaşe se trântiră pe pământ, cu lim-bile scoase, iar oamenii se apropiară mai încet. Niciunul nu avea în mână nici măcar un băţ şi, cu toate că Mat nu avea vreo armă la vedere, îl priveau cu precauţie. Bărbaţii se adu-nară în faţa lui, în vreme ce femeile se strânseră în jurul lui Tuon şi al Seluciei. Nu exista niciun fel de ameninţare în acest gest, dar cu foarte mare uşurinţă, Tuon şi Selucia fură sepa-rate de el şi duse puţin mai încolo, unde femeile pribege le puteau pune întrebări. Brusc, lui îi trecu prin minte că Tuon ar putea crede că era un joc distractiv să susţină că el încerca să o deranjeze. Ea şi Selucia puteau să plece călare, în vreme ce el încerca să ţină piept pribegilor care s-ar fi strâns în jurul lui şi al Cimpoiaşului, astfel încât să îl împiedice să urce în şa. Asta ar fi fost tot ce ar fi făcut ei, dar dacă el nu dorea să se lupte cu ei ca să îi îndepărteze, aceştia l-ar fi putut ţine acolo ore în şir, ca să le dea celor două timp suficient ca să „evadeze”.

Bărbatul cu părul cărunt făcu o plecăciune cu mâinile li-pite de piept.

— Pacea fie cu tine şi cu restul, seniore! Iertare dacă de-ranjăm, dar ne-am temut că dulăii noştri au speriat caii dom-niţelor.

Mat răspunse făcând o plecăciune asemănătoare.

— Pacea fie cu tine mereu, Căutătorule, şi cu tot neamul. Caii domniţelor nu s-au speriat. Domniţele sunt... greu de stăvilit, uneori.

Ce spuneau femeile? El încercă să tragă cu urechea, dar vocile lor erau doar nişte şoapte.

— Ştii ceva despre neam, seniore?

Căutătorul păru surprins şi avea şi de ce. Tuathaan nu se apropiau de locurile care erau mai mari decât un sat cu mă-rime moderată. Arareori întâlneau pe cineva care purta haină din mătase.

— Doar puţin, răspunse Mat.

Foarte puţin, chiar. Avea amintiri despre întâlniri cu pri-begii, dar nu mai vorbise niciodată cu unul. Ce spuneau afuri-sitele alea de femei?

— Îmi vei răspunde la o întrebare? Am văzut mai multe caravane ale voastre în ultimele zile, mai multe decât m-aş fi aşteptat, şi toate se îndreptau spre Ebou Dar. Există vreun motiv anume?

Bărbatul şovăi, aruncând o privire în direcţia femeilor. Aces-tea continuau să şuşotească, iar el trebuie să se fi întrebat de ce discuţia lor dura atât de mult. La urma urmei, nu era ne-voie decât de o clipă ca să spui „da, am nevoie de ajutor” sau opusul.

— Este vorba despre neamul numit seanchan, seniore, zi-se el în cele din urmă. Circulă zvonul prin neam că acolo unde domnesc seanchanii există siguranţă şi justiţie dreaptă pen-tru toată lumea. Altundeva... Pricepi, seniore?

Mat pricepea. Asemenea circarilor, pribegii erau priviţi ca nişte străini oriunde mergeau. Mai rău, străini cu o reputaţie nemeritată pentru hoţie – ei bine, aceştia nu furau mai des decât o făcea altcineva – şi cu una meritată pentru că încer-cau să îi atragă pe tineri în rândul lor. Pe lângă asta, pribegi-lor nu le trecea prin minte să se împotrivească dacă cineva încerca să îi jefuiască sau să îi alunge.

— Ai grijă, Căutătorule. Siguranţa lor are un preţ, iar une-le dintre legile lor sunt aspre. Ştii ce fac cu femeile care pot conduce Puterea?

— Îţi mulţumesc pentru grija ce ne-o porţi, seniore, zise bărbatul pe un ton calm, dar puţine dintre femei au început să conducă, iar dacă vreuna va reuşi, vom face ce-am făcut întotdeauna şi o vom duce în Tar Valon.

Brusc, femeile izbucniră în hohote de râs. Căutătorul se re-laxă vizibil. Dacă femeile râdeau, însemna că Mat nu era ge-nul de bărbat care i-ar ataca sau i-ar omorî pentru că îi stă-teau în cale. Cât despre Mat, el se încruntă. Nu îi plăcea deloc râsul acela.

Pribegii plecară, după ce Căutătorul se mai scuză de câ-teva ori că îi deranjaseră, însă femeile continuau să arunce priviri peste umăr şi să râdă în căuşul palmelor. Unii dintre bărbaţi veniră mai aproape de ele în vreme ce se îndepărtau, punându-le întrebări, dar femeile doar clătinau din cap. Şi priveau din nou peste umăr, râzând.

— Ce le-ai spus? întrebă Mat pe un ton acru.

— O, asta nu-i treaba, nu-i aşa, Jucărie? răspunse Tuon, iar Selucia râse.

O, cotcodăcea, afurisita, asta făcea. El hotărî că îi era mai bine dacă nu afla. Femeilor le plăcea pur şi simplu să necă-jească bărbaţii.

CAPITOLUL 9

O scurtătură

Tuon şi Selucia nu erau singurele femei care îi dădeau bă-tăi de cap lui Mat, desigur. Uneori, părea că majoritatea pro-blemelor din viaţa lui erau cauzate de femei, lucru pe care el nu îl putea pricepe nicicum, din moment ce încerca întotdea-una să se poarte frumos cu ele. Chiar şi din partea lui Egeanin avea parte de suferinţă, deşi era cea mai mică parte.

— Am avut dreptate. Chiar crezi că te poţi căsători cu ea, spuse ea tărăgănat, atunci când el o rugase să îl ajute cu Tuon.

Ea şi Domon şedeau îmbrăţişaţi pe treptele căruţei lor. Un firicel de fum se ridica din pipa lui Domon. Era pe la mijlocul dimineţii, într-o zi frumoasă, deşi norii care se adunau pe cer prevesteau furtună mai târziu, iar circarii dădeau reprezen-taţii pentru locuitorii a patru sătucuri care, combinate, ar fi egalat, poate, mărimea Trecătorii Runnien. Mat nu voia să meargă ca să privească. O, încă îi facea plăcere să îi privească pe contorsionişti, încă şi mai mult pe acrobate şi pe saltim-banci, dar atunci când vedeai jongleri şi mâncători de foc şi alţi asemenea aproape în fiecare zi, până şi Miyora şi leopar-zii ei deveneau, ei bine, mai puţin interesanţi, dacă nu chiar obişnuiţi.

— N-ai tu treabă ce cred eu, Egeanin. Vrei să-mi spui ce ştii despre ea? A încerca să afli ceva despre ea este ca şi când ai încerca să prinzi un iepure în vizuina lui, legat la ochi şi cu mâinile goale.

— Numele meu este Leilwin, Cauthon. Să nu-l uiţi iar, zise ea pe un ton potrivit pentru a da porunci pe puntea unei co-răbii. Ochii ei încercau să transmită mesajul. De ce te-aş aju-ta? Ţinteşti prea sus, ca o cârtiţă care tânjeşte după soare. Ai putea fi executat doar pentru că spui că vrei să te însori cu ea. Este dezgustător. Şi-apoi, am lăsat trecutul în urmă. Sau el m-a lăsat pe mine, adăugă ea cu amărăciune.

Domon o îmbrăţişă cu un braţ.

— Dacă ai lăsat trecutul în urmă, ce-ţi pasă cât de dezgus-tător este faptul că vreau să mă căsătoresc cu ea?

Aşa. Spusese ce avea pe suflet. Parţial, cel puţin.

Domon îşi scoase pipa din gură, atât cât să sufle un nor de fum în faţa lui Mat.

— Dacă ea nu vrea să te ajute, atunci renunţă.

El folosi acelaşi ton poruncitor.

Egeanin bombăni ceva. Părea că se ceartă cu ea însăşi. În cele din urmă, dădu negativ din cap:

— Nu, Bayle. Are dreptate. Dacă am fost lăsată în voia va-lurilor, atunci trebuie să găsesc o altă corabie şi un curs nou. Nu mă mai pot întoarce niciodată în Seanchan; drept urmare, mai bine tai toate legăturile şi gata.

Ceea ce ştia ea despre Tuon erau în mare parte zvonuri – se părea că membrii familiei imperiale îşi trăiau viaţa în spa-tele zidurilor chiar şi aparent la vedere şi scăpau doar şoapte despre ceea ce se petrecea în spatele acestor ziduri – cu toate acestea, erau de-ajuns să îl facă pe Mat să simtă fiori pe şira spinării. Fratele şi sora viitoarei lui soţii fuseseră *asasinaţi?* Asta după ce încercaseră să o omoare pe *ea,* adevărat, dar to-tuşi! Ce fel de familie era cea

ai cărei membri se omorau unul pe celălalt? O familie a Celor de Sânge şi familia imperială, pentru început. Jumătate dintre fraţii ei erau morţi, asasinaţi, marea lor majoritate, şi poate şi ceilalţi. O parte din informa-ţiile pe care i le dădu Egeanin – Leilwin – erau cunoscute în general de seanchani, dar deloc reconfortante. Tuon trebuie să fi fost şcolită într-ale intrigii încă din copilărie, educată în folosirea armelor şi în lupta corp la corp, şi, deşi fusese straşnic păzită, se aşteptase de la ea să se apere singură. Toţi Cei de Sânge erau învăţaţi să se prefacă, să-şi ascundă inten-ţiile şi ambiţiile. Puterea se schimba constant printre Cei de Sânge, unii ajungând mai sus, alţii căzând de sus, iar acest dans era încă şi mai rapid şi mai periculos în familia imperi-ală. Împărăteasa – ea dădu să adauge „fie-i viaţa veşnică”, dar mai că se înecă când îşi înghiţi cuvintele, apoi închise ochii câteva clipe, înainte să continue – dăduse naştere la mulţi copii, cum făcea fiecare împărătească, astfel încât, dintre cei care supravieţuiau, tot se găsea unul potrivit care să urmeze la domnie după ea. Nu se cădea ca un neghiob sau un idiot să urce pe Tronul de Cleştar. Tuon era considerată a fi foarte departe şi de una, şi de cealaltă. Lumină! Femeia cu care ur-ma să se căsătorească era la fel de rea ca un străjer şi o aes sedai laolaltă. Şi poate la fel de periculoasă.

Purtă mai multe discuţii cu Egeanin – avu grijă să îi spună Leilwin în faţă, de teamă ca ea să nu îl atace cu un pumnal, cu toate acestea tot Egeanin o considera – încercând să afle mai multe informaţii, însă cunoştinţele ei despre Cei de Sânge erau in mare parte din exterior, iar cele despre Curtea Impe-rială, după cum recunoscuse chiar ea, puţin mai multe decât cele pe care le avea un derbedeu de pe o stradă din Seandar. În ziua în care îi oferise iapa lui Tuon, el călărise lângă căruţa lui Egeanin, purtând una dintre acele conversaţii fără rod. Le însoţise o vreme pe Tuon şi pe Selucia, dar acestea se tot ui-tau pieziş la el, apoi schimbau priviri între ele şi chicoteau. În legătură cu ceea ce le spuseseră femeilor pribege, nu încăpea nici urmă de îndoială. Unui bărbat îi era de-ajuns.

— Iapa a fost un dar inspirat, zise Egeanin, lăsându-se în faţă de pe capră ca să se uite la caravana de căruţe.

Domon ţinea frâiele. Le mai ţinea şi ea uneori, dar mâna-rea cailor nu se număra printre abilităţile pe care le deprin-sese pe corăbii.

— De unde ai ştiut?

— Ce să ştiu?

Ea reveni la locul ei şi îşi aranjă peruca. El nu ştia de ce ea continua să poarte chestia aceea. O fi având părul negru tuns scurt, dar acesta nu era mai scurt decât al Seluciei.

— Despre darurile din perioada de curtare. În rândul Ce-lor de Sânge, atunci când curtezi pe cineva de rang mai înalt decât tine, un dar tradiţional este ceva exotic sau rar. Cel mai bine ar fi dacă poţi lega cumva darul cu una dintre plăcerile destinatarului, şi este un lucru binecunoscut că înalta dom-niţă adoră caii. De asemenea, este bine că ai recunoscut fap-tul că nu te aştepţi să fii egalul ei. Nu că asta ar funcţiona, în-ţelegi doar. Habar nu am de ce ea se mai află încă aici, acum că ai încetat să o mai păzeşti, dar nu poţi crede că va rosti într-adevăr cuvintele. Atunci când se va căsători, va fi pentru binele imperiului, nu pentru că un pierde-vară ca tine i-a ofe-rit un cal sau a făcut-o să zâmbească.

Mat scrâşni din dinţi, abţinându-se să nu rostească o în-jurătură. *Ce* recunoscuse? Nu era de mirare că un set din afu-risitele alea de zaruri se oprise. Tuon avea să îl lase să uite asta când or zbura porcii. Era convins de asta.

Dacă afurisita de Leilwin cea fără corabie îi oferea mici daruri[36], surorile aes sedai reuşeau să îi ofere unele mai mari. Surorile aes sedai nici nu concepeau altfel. El era re-semnat în faţa faptului că ele hoinăreau prin fiecare sat şi oraş în care se opreau, punând întrebări şi făcând numai Lu-mina ştie ce. El nu avea de ales decât să se resemneze, căci nu avea cum să le oprească. Ele susţineau că erau cu băgare de seamă – cel puţin Teslyn şi Edesina; Joline se răsti la el, zi-când că era un neghiob pentru că îşi făcea griji –; cu toate acestea, o aes sedai care era cu băgare de seamă era, totuşi, o femeie importantă, indiferent dacă cineva îşi dădea seama sau nu ce era ea. Fără bani pentru mătăsuri, ele îşi cumpăraseră suluri din lână de calitate din Jurador, iar croitoresele mun-ceau din greu pentru aes sedai tot aşa cum o făceau şi pentru galbenii lui Mat; prin urmare, surorile hoinăreau de colo colo îmbrăcate ca nişte negustorese înstărite şi la fel de sigure pe ele ca orice femeie de viţă nobilă. Nimeni nu o văzuse pe vreuna dintre ele făcând cinci paşi fără să nu ştie că aceasta se aştepta ca lumea să îi facă pe plac. Trei astfel de femei, şi cu un circ după ele, cu siguranţă aveau să işte poveşti. Măcar Joline îşi lăsa inelul cu Marele Şarpe în punga de la brâu. Ce-lelalte două şi le pierduseră în faţa seanchanilor. Dacă Mat ar fi văzut-o pe Joline purtându-l pe deget, probabil că ar fi plâns.

El nu mai primi niciun raport despre activităţile lor de la fosta *sul'damă.* Joline o ţinea bine în frâu pe Bethamin; femeia înaltă şi oacheşă fugea atunci când Joline îi spunea să fugă şi sărea atunci când aceasta pocnea din degete. Şi Edesina îi dădea lecţii, dar, dintr-un anume motiv, Joline o considera pe Bethamin proiectul ei personal. Nu era niciodată aspră din câte observa Mat, nu după episodul cu palmele trase peste faţă, dar ai fi zis că o pregătea pe Bethamin să meargă la Turn. Bethamin afişa o oarecare recunoştinţă din care reieşea lim-pede că obiectul loialităţii ei se schimbase. Cât despre Seta, femeii cu părul bălai îi era atât de teamă de surori, încât nu îndrăznea să le mai urmărească. Se cutremură de-a dreptul atunci când el îi sugeră acest lucru. Oricât de ciudat ar fi pă-rut, Seta şi Bethamin fuseseră atât de obişnuite cu modul în care se vedeau pe sine femeile seanchan care puteau condu-ce, încât ele crezuseră cu adevărat că aes sedai nu puteau fi prea diferite. Acestea erau periculoase atunci când nu purtau lesă; cu toate acestea, câinii periculoşi puteau fi îmblânziţi de cineva care ştia cum, iar ele se pricepeau foarte bine la aceşti câini periculoşi. Acum, ele ştiau că surorile aes sedai nu erau ca nişte câini, ci ca nişte lupi. Dacă s-ar fi putut, Seta şi-ar fi găsit un alt loc unde să doarmă, iar el află de la jupâneasa Anan că femeia seanchan îşi acoperea ochii cu mâinile ori de câte ori Joline sau Edesina o învăţau pe Bethamin în căruţă.

— Sunt convinsă că ea poate vedea împletiturile, zise Setalle. El i-ar fi spus că ea părea a fi invidioasă, atâta doar că se îndoia că putea invidia pe cineva. Este pe punctul s-o re-cunoască, altminteri nu şi-ar acoperi ochii. Mai devreme sau mai târziu, se va da pe brazdă şi va vrea să înveţe şi ea.

Poate că era într-adevăr invidioasă pe asta.

El şi-ar fi dorit ca Seta să se dea pe brazdă mai devreme decât mai târziu. Dacă ar fi fost vorba despre altă studentă, nu şi-ar fi bătut atâta capul cu ea şi cu surorile aes sedai. Da-că circul se oprea, el nu putea face un pas fără să nu

[36] Propoziţia, în textul original, este: „If Leilwin bloody Shipless gave him small *griefs...*". Substantivul *grief* (necaz) a fost confundat cu *gift* (dar, cadou). (n.red.)

le vadă pe Joline sau pe Edesina urmărindu-l cu privirea de după colţul vreunui cort sau al vreunei căruţe. De obicei, simţea răceala capului de vulpe pe piept. Mat nu putea dovedi că ele conduceau Puterea spre el; cu toate acestea, era convins de asta. Nu era sigur care din ele descoperise fisura în protecţia lui, pe care o descoperiseră şi Adeleas şi Vandene, şi anume că ceva azvârlit cu ajutorul Puterii avea să îl nimerească, dar după aceea, el abia putea ieşi din cort fără să nu fie lovit de o piatră şi, mai târziu, de alte lucruri, scântei aprinse din focul unei forje, care cădeau peste el ca o ploaie, scântei usturătoare care îl făceau să sară şi să se înfioare. Era sigur că Joline se făcea vinovată de toate astea. Dacă nu din alt motiv, el nu o văzuse niciodată neînsoţită de Blaeric sau de Fen sau de amândoi, aceştia oferindu-i protecţie. Femeia îi zâmbea tot aşa cum o pisică îi zâmbeşte unui şoarece.

Tocmai punea la cale un plan cum să o prindă singură – avea de ales între asta sau a-şi petrece timpul ascunzându-se de ea – când ea şi Teslyn începură să ţipe una la cealaltă, lu-cru care o făcu pe Edesina să iasă din căruţa văruită cu alb aproape la fel de repede ca Bethamin şi Seta, iar cele două ieşiră în fugă şi rămaseră privind cu gura căscată căruţa. Sora Galbenă începu din nou să îşi pieptene calmă părul lung şi negru, ridicându-l cu o mână şi trecând peria de păr din lemn prin el cu cealaltă. Văzându-l pe Mat, îi zâmbi fără să se oprească din periat. Medalionul deveni rece, iar ţipetele în-cetară de parcă ar fi fost întrerupte de un cuţit.

El nu află niciodată ce vorbe fuseseră rostite dincolo de scutul ţesut cu ajutorul Puterii. Teslyn îl plăcea cât de cât; cu toate acestea, atunci când el o întrebă, femeia îi aruncă una dintre acele priviri şi tăcu. Era treaba surorilor aes sedai, nu a lui. Indiferent ce se petrecuse înăuntru, pietrele, dar şi scânteile încetaseră să mai cadă. Încercă să îi mulţumească lui Teslyn, dar ea nici nu voia s-audă.

— Atunci când ceva nu trebuie grăit, nu este grăit, îi spu-se ea pe un ton ferm. Ar fi bine să înveţi această lecţie dacă vrei să stai prin preajma surorilor, iar eu cred că viaţa ta e legată de aes sedai acum, dacă n-a fost înainte.

Ce cuvinte afurisite rostise.

Ea nu pomenea niciodată despre *ter'angrealul* lui, dar acest lucru nu putea fi spus şi despre Joline şi Edesina, chiar şi du-pă acea ceartă. Cele două încercau să îl intimideze în fiecare zi ca să li-l dea. Edesina îl încolţea de una singură, iar Joline, ajutată de străjerii ei, care îl priveau duşmănos peste umerii ei. *Ter'angrealele* erau proprietatea de drept a Turnului Alb.

Ter'angrealele trebuiau studiate cu atenţia cuvenită, mai ales acesta, care avea proprietăţi atât de ciudate. *Ter'angrealele* puteau fi periculoase, cu atât mai mult dacă erau lăsate în mâinile unor necunoscători. Niciuna nu zise în special în mâi-nile unui bărbat, însă Joline lăsă să se înţeleagă asta. El înce-pu să îşi facă griji că sora Verde avea să îi pună pe Blaeric şi pe Fen să i-l ia cu forţa. Cei doi încă îl mai bănuiau că fusese im-plicat în ceea ce i se întâmplase ei, iar privirile întunecate pe care aceştia i le aruncau spuneau că cei doi căutau orice scu-ză ca să îi tragă o mamă de bătaie.

— Asta ar însemna furt, îi spuse jupâneasa Anan pe un ton dojenitor, strângându-şi mantia pe lângă trup.

Lumina soarelui începea să dispară, iar răcoarea începea deja să se instaleze. Stăteau lângă căruţa lui Tuon, iar el nă-dăjduia să intre la timp ca să i se dea de mâncare. Noal şi Olver erau deja înăuntru. Setalle plecase, pare-se, în vizită la aes sedai, un lucru pe care îl făcea adeseori.

— Legea Turnului este clară în această privinţă. S-ar pu-tea purta... discuţii... lungi dacă să îţi fie returnat – eu mai de-grabă aş crede că nu –, dar Joline va primi oricum o pedeapsă aspră pentru furt.

— Poate că ea crede că merită să facă asta în ciuda pe-depsei, bombăni el.

Maţele îi chiorăiau. Friptura de cintezoi şi crema de ceapă pe care Lopin i le prezentase cu mândrie la prânz se dovedi-seră a fi stricate, spre groaza tairenului, ceea ce însemna că Mat mâncase o bucată de pâine la micul dejun şi de-atunci nimic altceva.

— Ştii o grămadă de lucruri despre Turnul Alb.

— Ceea ce ştiu, seniore Mat, este că ai făcut toţi paşii gre-şiţi pe care îi poate face un bărbat faţă de aes sedai, în afară de a încerca să o omori pe una. Cauza pentru care te-am înso-ţit pe tine de la bun început şi nu pe soţul meu, o parte din motivul pentru care încă mai sunt aici, este să încerc să te împiedic să faci prea mulţi paşi greşiţi. Adevărul fie spus, nu ştiu de ce ar trebui să-mi pese, dar îmi pasă, şi cu asta basta. Dacă te-ai fi lăsat îndrumat de bine, acum n-ai fi avut pro-bleme cu ele. Nu pot spune cât de mult voi putea drege lucru-rile pentru tine. Nu acum, dar încă mai sunt dispusă să încerc.

Mat dădu negativ din cap. Existau doar două modalităţi prin care te puteai ocupa de aes sedai fără să te arzi: să le laşi să te calce în picioare sau să te ţii departe de ele. N-avea de gând să accepte prima modalitate şi n-o putea folosi pe a do-ua, aşadar trebuia să găsească o a treia şi se îndoia că avea să o găsească urmând sfatul Setallei. De obicei, sfatul femeilor în ceea ce le privea pe aes sedai era să urmezi prima cale, cu toate că nu spuneau niciodată asta pe şleau. Ele vorbeau despre acomodare, însă această acomodare nu era niciodată aşteptată din partea surorilor aes sedai.

— O parte din motiv? Care-i cealaltă...? El gemu de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Tuon? Crezi că nu sunt demn de încredere când vine vorba despre Tuon?

Jupâneasa Anan râse batjocoritor. Era un râset colorat, molipsitor.

— Eşti un derbedeu, seniore. Unii derbedei devin soţi buni, odată ce sunt cât de cât cizelaţi – şi Jasfer al meu a fost un derbedeu atunci când l-am cunoscut –, dar tu încă mai crezi că poţi să ciuguleşti o bucăţică de ici, o bucăţică de colo, apoi treci în paşi de dans la următoarea.

— N-am cum să mă îndepărtez în paşi de dans de bucăţi-ca asta, zise Mat, ridicându-şi privirea încruntată la uşa căru-ţei. Zarurile continuau să-i zornăie în cap. N-am cum.

El nu era convins că îşi mai dorea să plece în paşi de dans, însă indiferent ce îşi dorea, era prins de-a binelea în mrejele ei.

— Aşa stă treaba, ai? şopti ea. O, ţi-ai ales una frumoasă ca să-ţi frângă inima.

— Aşa o fi, jupâneasă Anan, dar am motivele mele. Ar fi bine să intru în căruţă, înainte să mănânce tot.

El se întoarse spre scările din spatele căruţei, dar ea îşi puse o mână pe braţul lui.

— L-aş putea vedea? Doar să-l văd?

Nu încăpea nicio îndoială la ce se referea. El şovăi, apoi îşi vârî mâna sub cămaşă ca să scoată şnurul din piele de care atârna medalionul. Mat nu ar fi putut spune de ce. Jolinei şi Edesinei nu le îngăduise nici măcar să arunce o

privire. Era un obiect frumos, un cap de vulpe aproape la fel de mare cât palma lui. I se vedea doar un ochi, însă afară era încă sufici-entă lumină ca să vezi, dacă te uitai de foarte aproape, că pu-pila era pe jumătate umbrită, astfel încât să formeze simbolul străvechi al surorilor aes sedai. Mâna ei tremură uşor când îşi plimbă degetul în jurul acelui ochi. Spusese că voia doar să îl vadă, însă el îi îngădui să îl atingă. Ea oftă prelung.

— Ai fost aes sedai cândva, zise el încet, iar mâna ei în-cremeni.

Femeia îşi veni în fire atât de repede, încât el crezu că îşi închipuise totul. Ea era Setalle Anan cea impunătoare, hangiţa din Ebou Dar, cu cercuri mari din aur în urechi şi cu cuţitul căsniciei atârnându-i cu teaca în jos în decolteul rotund, de-parte de a aduce cu o aes sedai.

— Surorile cred că mint că n-am fost niciodată la Turn. Ele cred că am fost servitoare acolo în tinereţe şi că am tras cu urechea unde nu trebuia.

— Nu te-au văzut uitându-te la ăsta.

El săltă capul de vulpe o dată în palmă, înainte să îl vâre în siguranţă sub cămaşă. Ea se prefăcu a nu-i păsa, iar el se prefăcu că nu ştia că ea se prefăcea.

Buzele ei se strâmbară într-un zâmbet scurt şi trist, de parcă ştia la ce se gândea el.

— Surorile ar pricepe dacă şi-ar îngădui acest lucru, zise ea pur şi simplu, de parcă ar fi vorbit despre ploaie, dar aes sedai se aşteaptă ca atunci când... se întâmplă... anumite lu-cruri, femeia să plece fără să facă vâlvă şi să moară la scurt timp după aceea. Eu am plecat, dar Jasfer m-a găsit pe jumă-tate moartă de foame şi bolnavă pe străzile din Ebou Dar şi m-a dus la mama lui. Chicoti ca o femeie care povestea cum îşi cunoscuse soţul. El obişnuia să aducă acasă şi pisoi vaga-bonzi. Acum, îmi ştii unele din secrete, iar eu ştiu câteva de-ale tale. Vrei să le ţinem pentru noi?

— Ce secrete ale mele ştii tu? întrebă el pe un ton porun-citor, devenind pe loc precaut.

Câteva secrete ale lui erau periculoase pentru a fi ştiute, iar dacă prea mulţi oameni ştiau de ele, atunci acestea nu mai erau secrete, de fapt.

Jupâneasa Anan aruncă o privire spre căruţă, încrun-tându-se.

— Fetiţa aceea se joacă cu tine la fel de sigur cum te joci şi tu cu ea. Dar nu e acelaşi joc ca al tău. Ea seamănă mai degra-bă cu un general care plănuieşte o bătălie decât cu o femeie care este curtată. Însă dacă va afla că eşti îndrăgostit lulea de ea, va fi în continuare în avantaj. Sunt dispusă să te ajut să ai şanse egale. Sau şansa pe care ar avea-o orice bărbat cu o femeie care are cât de cât creier. Batem palma, ce zici?

— Da, răspunse el cu înflăcărare. Batem palma.

El nu s-ar fi mirat dacă zarurile s-ar fi oprit în acel mo-ment, însă acestea continuară să zornăie.

Dacă obsesia surorilor pentru medalionul lui ar fi fost singura bătaie de cap pe care ele i-o dădeau, dacă ele s-ar fi mulţumit să dea naştere zvonurilor oriunde se oprea circul, el ar fi putut spune că vremurile acelea erau rele, dar supor-tabile pentru a călători în compania aes sedai. Din nefericire, până când circul plecă din Jurador, ele aflaseră cine era Tuon. Nu că ca era Fiica celor Nouă Luni, dar că era o înaltă doamnă seanchană, o persoană de viţă nobilă şi influentă.

— Mă crezi idiot? protestă Luca atunci când Mat îl acuză că le spusese.

El îşi îndreptă spatele lângă căruţa lui şi îşi propti pumnii în şolduri, ca un bărbat înalt plin de indignare şi gata să se lupte doar cu privirea-i duşmănoasă.

— Ăsta-i un secret pe care vreau să-l ţin bine ascuns până când... ei bine... până când ea va zice că pot folosi garanţia aceea de protecţie. Nu mi-ar fi de mare folos dacă ea ar anu-la-o pentru că am spus ceva ce ea vrea să rămână tăinuit.

Însă vocea lui suna niţel cam prea sinceră, iar ochii lui evitau să privească în ai lui Mat. Adevărul era că lui Luca îi plăcea să se laude aproape la fel de mult cum îi plăceau gal-benii. Trebuie că crezuse că era în siguranţă – în siguranţă! – să le spună surorilor şi îşi dăduse seama de încurcătura pe care o crease abia după ce cuvintele îi ieşiseră pe gură.

Şi ce mai încurcătură, la fel de încâlcită ca şerpii din groa-pă. Să o ai pe Înalta Doamnă Tuon la îndemână reprezenta o oportunitate căreia nu i-ar fi putut rezista nicio aes sedai.

Teslyn era la fel de rea ca Joline şi Edesina. Cele trei o vizitau zilnic pe Tuon în căruţa ei şi tăbărau pe ea atunci când aceasta ieşea la plimbare. Discutau despre armistiţii, tratate şi negocieri, încercau să afle ce legături avea ea cu liderii in-vaziei, încercau să o convingă să le ajute să stabilească întâl-niri pentru a pune capăt luptelor. Ba chiar se oferiră să o aju-te să plece din circ şi să se întoarcă acasă!

Din nefericire pentru ele, Tuon nu le vedea pe cele trei aes sedai, reprezentante ale Turnului Alb, poate cea mai ma-re putere de pe pământ, nici măcar după ce croitoresele în-cepură să le croiască rochiile de călărie, iar ele putură să îşi scoată zdrenţele pe care Mat reuşise să le găsească pentru ele. Ea vedea două *damane* şi o *marath'damane* fugare, iar ei nu-i era de trebuinţă niciuna până când nu li se punea zgar-da. Acestea erau cuvintele ei. Atunci când ele veneau la căru-ţa ei, ea trăgea zăvorul, iar dacă ele reuşeau să intre înainte ca ea să apuce să facă asta, Tuon pleca. Atunci când o prin-deau la înghesuială, sau când încercau, ea le ocolea aşa cum ocoleai un butuc. Ele vorbeau până când răguşeau, dar ea refuza să le asculte.

Orice aes sedai putea învăţa deprinderea răbdării dacă avea vreun motiv; cu toate acestea, ele nu erau obişnuite să fie pur şi simplu ignorate. Mat vedea cum frustrarea lor spo-rea, cum mijeau ochii şi îşi strângeau buzele cărora le lua din ce în ce mai mult timp să se relaxeze, cum îşi strângeau în pumni poalele ca să n-o apuce pe Tuon şi s-o scuture. Totul culmină mai devreme decât se aşteptase el, şi nu în felul în care şi-l imaginase.

În seara în care îi oferi în dar iapa lui Tuon, el luă cina cu ea şi cu Selucia. Şi cu Noal şi Olver, desigur. Cei doi reuşeau să petreacă la fel de mult timp cu Tuon ca el. Lopin şi Nerim, la fel de formali de parcă s-ar fi aflat într-un palat, nu într-un spaţiu îngrămădit, unde abia reuşeau să se mişte, serviră o mâncare tipică pentru începutul de primăvară, carne de oaie cu boabe de mazăre, care fuseseră uscate, şi napi, care stătu-seră prea multă vreme în beciul cuiva. Încă era prea devreme pentru ca să poată fi cules ceva. Cu toate acestea, Lopin făcu-se un sos de ardei pentru carnea de oaie, Nerim găsise se-minţe de pin pentru mazăre, căci erau din belşug, şi nimic nu avea un gust ciudat; prin urmare, era o mâncare reuşită, aşa încropită cum era. Olver plecă de îndată ce terminară de mâncat, deoarece jucase deja un joc cu Tuon, iar Mat schimbă locul cu Selucia ca să joace jocul cu pietrele. Noal rămase, în

ciuda privirilor insinuante, trăncănind despre cele Şapte Tur-nuri din ţinutul mort Malkier, care, pare-se, le întrecuseră pe toate cele din Cairhien, şi despre Shol Arbela, Oraşul celor Zece Mii de Clopote, din Arafel, şi despre tot soiul de minuni din Ţinuturile de Hotar, turle ciudate făurite dintr-un cleştar mai tare decât oţelul şi un castron din metal care avea o sută de paşi în diametru, aşezat pe coasta unui deal şi alte ase-menea. Uneori, el strecura comentarii referitoare la jocul lui Mat, ba că se expunea în partea stângă, ba că întinsese o cap-cană frumuşică în partea dreaptă, tocmai când Tuon era pe punctul să cadă în ea. Lucruri de-astea. Mat tăcea, în afară de momentele în care sporovăia cu Tuon, deşi era nevoit să scrâşnească de mai multe ori din dinţi ca să se poată abţine. Tuon considera amuzante trăncănelile lui Noal.

El era concentrat la tabla de joc, întrebându-se dacă exis-ta vreo posibilitate ca să facă remiză, când Joline le conduse pe Teslyn şi pe Edesina în căruţă, semeaţă ca o statuie pe un piedestal, cu faţa calmă a unei aes sedai până în măduva oa-selor. Joline purta inelul cu Marele Şarpe. Strecurându-se pe lângă Selucia şi aruncându-i nişte priviri foarte reci atunci când aceasta întârzie să le facă loc, ele se opriră în faţa mesei în-guste. Noal tăcu brusc, privindu-le cu coada ochiului pe su-rori, cu o mână sub haină, de parcă neghiobul credea că pumnalele lui ar fi servit la ceva aici.

— Treaba asta trebuie să înceteze, Înaltă Doamnă, zise Joline, ignorându-l dinadins pe Mat. Grăia, nu implora, anun-ţând ceva ce trebuia să se înfăptuiască. Neamul tău a adus războiul în aceste ţinuturi cum n-am mai văzut de la Războiul de O Sută de Ani, poate de la Războaiele Troloce. Tarmon Gai’don se apropie, iar acest război trebuie să se sfârşească până atunci, altminteri va aduce dezastrul asupra întregii lumi. Este o ameninţare. Aşadar, vei pune capăt acestor ca-pricii. Vei duce oferta noastră aceluia care vă comandă. Va fi pace până vă veţi întoarce în ţinuturile voastre de dincolo de mare, altminteri veţi înfrunta toată forţa Turnului Alb, urmat de toate tronurile din Ţinuturile de Hotar şi până la Marea Furtunilor. Cel mai probabil, Tronul Amyrlin le-a chemat deja să lupte împotriva voastră. Am auzit de oşti numeroase ale Ţinuturilor de Hotar care s-au strâns deja la miazăzi, precum şi alte oştiri care mărşăluiesc. Ar fi mai bine să punem capăt acestei tărăşenii fără să mai fie vărsare de sânge. Aşadar, preîntâmpină distrugerea provocată de neamul tău şi con-tribuie la instaurarea păcii.

Mat nu putea vedea reacţia Edesinei, însă Teslyn doar clipi. Pentru o aes sedai, acest gest era echivalentul unui ic-net. Poate că nu se aşteptase, totuşi, ca Joline să rostească aceste cuvinte. Cât despre el, Mat mârâi în barbă. Joline nu era o Cenuşie, care era la fel de iscusită într-ale negocierilor ca un jongler priceput, asta era cert, dar nici el nu era. Încă credea că ea găsise o scurtătură prin care să o scoată din fire pe Tuon.

Însă Tuon îşi împreună mâinile în poală pe sub masă şi stătu foarte dreaptă, sfredelind-o cu privirea pe aes sedai. Faţa ei era la fel de severă cum era atunci când avea de-a face cu el.

— Selucia, zise ea încet.

Mişcându-se în spatele lui Teslyn, femeia cu părul bălai se aplecă suficient de mult cât să scoată ceva de sub pătura pe care şedea Mat. Când se îndreptă, totul păru că se întâmplă deodată. Se auzi un clic, iar Teslyn ţipă, ducându-şi mâinile la grumaz. Mat simţi capul de vulpe rece ca gheaţa pe piept, iar Joline îşi întoarse capul şi o privi uluită pe sora Roşie. Edesina se

întoarse şi fugi spre uşă, care se deschise pe jumătate, apoi se închise, trântindu-se. Se trântise în Blaeric sau Fen, apoi se auzi un bufnet ca şi când aceştia ar fi căzut pe scări. Edesina încremeni locului şi rămase foarte ţeapănă, cu braţele pe lân-gă corp şi cu poalele despicate ale rochiei lipite de picioare de nişte sfori invizibile. Toate astea se întâmplară într-o cli-pită, iar Selucia nu stătuse nemişcată. Se aplecă din scurt spre patul pe care şedea Noal, apoi prinse zgarda din argint al unui alt *a'dam* în jurul grumazului Jolinei. Mat putea vedea că asta ţinea Teslyn cu ambele mâini. Ea nu încerca să şi-o scoată, doar ţinea de ea, însă noadele degetelor i se albiră. Pe faţa îngustă a surorii Roşii se citea disperarea, iar ochii ei se zgâiau, părând a fi bântuiţi. Joline îşi recăpătase calmul speci-fic unei aes sedai, dar atingea cu mâinile zgarda segmentată din jurul grumazului.

— Dacă crezi că poţi..., începu ea, apoi tăcu brusc, gura închizându-i-se.

O lumină furioasă îi scăpăra în ochi.

— Vezi tu, un *a'dam* poate fi folosit pentru a pedepsi, cu toate că asta se întâmplă arareori.

Tuon se ridică în picioare şi avea brăţara unui *a'dam* la fie-care încheietură, lesele strălucitoare şerpuind pe sub păturile de pe paturi. Pe Lumină, cum reuşise să pună mâna pe ele?

— Nu, zise Mat. Ai făgăduit că nu le vei face niciun rău acoliţilor mei, Preţioasă. Poate că nu fu cel mai înţelept lucru să folosească acel nume în momentul acela, dar era prea târ-ziu să-şi retragă cuvintele. Ţi-ai ţinut promisiunile până acum. Nu încălca una acum.

— Am făgăduit să nu sădesc vrajbă printre acoliţii tăi, Ju-cărie, zise ea pe un ton tăios, şi, oricum, este cât se poate de limpede că astea trei nu sunt de partea ta.

Mica uşă glisantă folosită pentru a putea vorbi cu căruţa-şul sau pentru a-i oferi mâncare se deschise cu un zgomot puternic. Ea aruncă o privire peste umăr, iar aceasta se în-chise cu un zgomot şi mai puternic. Un bărbat înjură afară şi începu să bată în uşă.

— De asemenea, *a'damul* poate fi folosit pentru a oferi plăcere, ca o recompensă generoasă, îi spuse Tuon Jolinei, ig-norând pumnul care bătea în uşa din spatele ei.

Buzele Jolinei se întredeschiseră, iar ochii ei se făcură foarte mari. Se clătină, iar masa suspendată de frânghii se le-gănă când se prinse cu ambele mâini de ea ca să nu cadă. Da-că era impresionată, atunci ascundea foarte bine acest lucru. Îşi netezi poalele gri-închis o dată după ce se îndreptă din nou, dar asta putea să nu însemne nimic. Pe faţa ei se citea calmul întruchipat specific unei aes sedai. Edesina, care arun-că o privire peste umăr, avea aceeaşi privire calmă, deşi acum, ea purta al treilea *a'dam* în jurul grumazului – că veni vorba, faţa ei era mai palidă decât de obicei –, dar Teslyn în-cepuse să plângă în tăcere, umerii i se scuturau, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Noal era încordat, ca un bărbat gata să facă ceva necuge-tat. Mat îl lovi cu piciorul pe sub masă, iar când bărbatul îi aruncă o privire furioasă, el dădu negativ din cap. Privirea lui Noal deveni şi mai încruntată, dar îşi scoase mâna de sub hai-nă şi se rezemă cu spatele de perete. Încruntându-se în con-tinuare. Ei bine, n-avea decât. Cuţitele nu puteau fi folosite acolo, poate doar cuvintele. Era mult mai bine dacă totul avea să se sfârşească prin cuvinte.

— Ascultă, îi spuse Mat lui Tuon. Dacă te vei gândi mai bine, vei găsi o sută de motive pentru care treaba asta nu va funcţio-na. Lumină, poţi învăţa să conduci chiar tu Puterea. Faptul că ştii asta nu schimbă nimic? Nu eşti foarte diferită de ele.

Mai bine s-ar fi transformat în fum şi s-ar fi risipit, căci ea nu îi acordă niciun fel de atenţie.

— Încearcă să îmbrăţişezi *saidarul,* bolborosi ea, cu pri-virea severă aţintită asupra Jolinei.

Vocea îi era destul de blândă comparativ cu privirea, însă era limpede că se aştepta la supunere. Supunere? Semăna cu un afurisit de leopard care se zgâia la trei iezi. Şi, în mod ciu-dat, părea mai frumoasă ca niciodată. Un leopard frumos care l-ar putea sfâşia cu ghearele de îndată ce termina cu iezii. Ei bine, el mai stătuse faţă în faţă cu un leopard de câteva ori, iar acestea erau propriile lui amintiri. Simţeai un soi ciudat de exuberanţă atunci când confruntai un leopard.

— Haide, continuă ea. Ştii că scutul a dispărut. Joline mor-măi uşor a mirare, iar Tuon încuviinţă din cap. Bine. Te-ai su-pus pentru prima oară şi ai aflat că nu poţi atinge Puterea câ-tă vreme porţi *a'damul,* decât dacă vreau eu. Dar acum, vreau să îmbrăţişezi Puterea, iar tu faci asta, cu toate că nu ai încer-cat să o îmbrăţişezi. Ochii Jolinei se măriră puţin, o mică fi-sură în calmul ei. Şi-acum, continuă Tuon, vreau să nu mai ţii Puterea, iar aceasta te-a părăsit. Primele tale lecţii.

Joline trase adânc aer în piept. Începea să pară… nu speri-ată, ci nelinişti tă.

— Sânge şi cenuşă, femeie! mârâi Mat. Crezi că le poţi plim-ba de colo colo cu lesele astea fără să nu observe nimeni?

O bufnitură puternică se auzi dinspre uşă. O a doua fu ur-mată de un trosnet al lemnului. Indiferent cine lovea în fe-reastra din lemn, îşi continua treaba. Cumva, toate acestea nu dădură naştere niciunui sentiment de urgenţă. Dacă străjerii pătrundeau înăuntru, ce puteau face?

— Le voi găzdui în căruţa pe care o folosesc acum şi-am să le antrenez pe timp de noapte, se răsti ea, iritată. Nu se-măn deloc cu aceste femei, Jucărie. *Deloc.* Poate aş putea în-văţa, dar aleg să n-o fac, tot aşa cum aleg să nu fur sau să nu omor. Asta face toată diferenţa.

Stăpânindu-şi firea cu un efort vizibil, ea se aşeză, îşi puse mâinile pe masă şi îşi concentră din nou atenţia asupra suro-rilor aes sedai.

— Am avut un succes considerabil cu o femeie ca voi.

Edesina icni, rostind un nume prea în şoaptă ca să poată fi auzit.

— Da, zise Tuon. Trebuie s-o fi întâlnit pe Mylen a mea în cuşti sau la exerciţii. Am să vă dresez pe toate la fel de bine ca pe ea. Aţi fost blestemate cu o pată neagră, iar eu am să vă învăţ să fiţi mândre că slujiţi Imperiul.

— Nu le-am scos pe astea trei din Ebou Dar doar ca tu să le duci înapoi, zise Mat pe un ton ferm, lăsându-se să alunece de-a lungul patului.

Capul de vulpe deveni încă şi mai rece, iar Tuon scoase un sunet de mirare.

— Cum ai… făcut asta, Jucărie? Împletitura… s-a topit… atunci când te-a atins.

— Este un har, Preţioasă.

Când el se ridică în picioare, Selucia o luă spre el, chircită şi cu mâinile întinse, în semn de rugăminte. Pe faţa ei era în-tipărită teama.

— Nu trebuie..., începu ea.

— Nu! exclamă Tuon pe un ton aspru.

Selucia îşi îndreptă spatele şi se dădu în spate, deşi îşi ţi-nea ochii aţintiţi asupra lui. În mod ciudat, expresia de teamă dispăru de pe faţa ei. El clătină din cap, mirat. Ştia că femeia cu piept voluptuos se supunea pe loc lui Tuon – la urma ur-mei, era *so'jhin,* la fel de mult proprietatea ei ca iapa, iar ea considera acest lucru ca fiind drept şi bun –, dar cât de supu-să trebuia să fii ca să îţi dispară teama la o poruncă?

— M-au scos din fire, Jucărie, zise Tuon când el îşi puse mâinile pe zgarda din jurul grumazului lui Teslyn.

Tremurând în continuare şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, sora Roşie părea că nu îi venea a crede că el chiar avea să i-o scoată.

— Şi pe mine mă scot din fire.

Punându-şi degetele pe zgardă, el apăsă, apoi se auzi un clic, iar aceasta se deschise.

Teslyn îi apucă mâinile şi începu să i le sărute.

— Mulţumesc, zise ea, plângând. Mulţumesc. Mulţumesc. Mat îşi drese glasul.

— Cu plăcere, dar nu e nevoie să... Vrei să încetezi? Teslyn? El îşi recuperă mâinile cu greu.

— Vreau ca ele să înceteze să mă mai scoată din fire, Ju-cărie, zise Tuon, când el se întoarse spre Joline.

Rostite de altcineva, aceste cuvinte ar fi putut trăda supă-rarea. Femeia mică şi tuciurie le transformă într-o poruncă.

— Cred că vor accepta asta după cele întâmplate, zise el pe un ton sec.

Însă Joline îşi ridică spre el privirea încăpăţânată, încleş-tându-şi fălcile.

— Vei accepta, nu-i aşa? Sora Verde nu zise nimic.

— Voi accepta, se grăbi să zică Teslyn. Vom accepta toate.

— Da, vom accepta, adăugă Edesina.

Joline se holba la el în tăcere, cu încăpăţânare, iar Mat oftă.

— I-aş putea îngădui Preţioasei să te mai ţină câteva zile, până când te vei răzgândi. Zgarda Jolinei se deschise sub mâi-nile lui cu un clic. Dar n-am s-o fac.

Fără să-şi ia privirea de la el, ea îşi atinse grumazul ca şi când ar fi vrut să-şi confirme că zgarda dispăruse.

— Ţi-ar plăcea să fii unul dintre străjerii mei? îl întrebă ea, apoi râse încet. Nu-i nevoie să te uiţi aşa la mine. Chiar dacă aş vrea să te leg împotriva voinţei tale, n-aş putea-o face atâta vreme cât porţi acest *ter'angreal.* Accept, jupâne Cauthon. S-ar putea să pierdem cea mai bună ocazie de a-i opri pe seanchani, dar n-am s-o mai deranjez pe... Preţioasă.

Tuon şuieră ca o mâţă udă, iar el oftă din nou. Ce câştigi la vamă, dai la pod.

El îşi petrecu noaptea aceea făcând ce îi plăcea cel mai pu-ţin pe lumea asta. Munci. Săpă o groapă adâncă în care să în-groape cele trei *a'damuri.* Făcu treaba asta el însuşi, deoarece, în mod surprinzător, le voia Joline. La urma urmei, acestea erau *ter'angrealuri,* iar Turnul Alb trebuia să le studieze. O fi fost aşa, dar Turnul n-avea decât să-şi procure un *a'dam* de altundeva. El era aproape convins că niciunul dintre soldaţii

Braţelor Roşii nu i le-ar fi dat dacă el le-ar fi poruncit să le în-groape; cu toate astea, nu voia să rişte ca aceste obiecte să rea-pară şi să cauzeze alte

necazuri. Începu să plouă înainte ca groapa să fie adâncă până la genunchi, o ploaie rece şi deasă, iar până când îşi termină treaba, el era ud până la piele şi plin de noroi până la talie. Un sfârşit nemaipomenit al unei seri ne-maipomenite, cu zarurile care i se izbeau de pereţii craniului.

CAPITOLUL 10

Un sat în Shiota

Ziua următoare aduse cu ea un moment de răgaz, sau aşa părea. Tuon, îmbrăcată într-o rochie de călărie din mătase al-bastră şi cu o curea lată din piele care îi încingea mijlocul, nu numai că îşi mână calul alături de el în vreme ce circul îşi continua drumul încet spre miazănoapte, ci îşi flutură dege-tele spre Selucia, atunci când femeia încercă să îşi bage fumu-riul între ei. Selucia reuşise cumva să-şi facă rost de un cal, un jugan solid, care nu se putea compara cu Cimpoiaş sau cu Akein, dar care depăşea de departe calul bălţat. Femeia cu ochi al-baştri, care în ziua aceea purta o basma verde pe cap pe sub gluga mantiei, se duse în partea cealaltă a lui Tuon, iar faţa ei ar fi facut-o mândră pe orice aes sedai, atât de inexpresivă era. Mat nu se putu abţine să nu rânjească. N-avea decât să-şi ascundă frustrarea. Fără cai, adevăratele aes sedai erau ne-voite să stea în căruţă; Metwyn era prea departe, pe capra căruţei mov, ca să audă ce îi spunea el lui Tuon; după ploaia din noaptea precedentă, doar câţiva nori răzleţi mai rămăse-seră pe cer. Totul părea în regulă. Nici măcar zarurile care îi zornăiau în cap nu îi puteau alunga această senzaţie. Ei bine, mai existau şi momente proaste, dar erau doar momente.

Mai devreme, un stol de corbi zbură deasupra lor. O du-zină sau mai mult de păsări mari şi negre. Acestea zburară lin, fără să se abată de la traseul lor, însă el le privi cu atenţie până când păsările deveniră nişte puncte, apoi dispărură. Nu avea cum să le strice ziua. Lui, cel puţin. Poate unora, care se aflau mai spre nord.

— Ai văzut vreun semn prevestitor în ele, Jucărie? îl în-trebă Tuon.

Era graţioasă în şa aşa cum era în toate cele. El nu îşi amintea s-o fi văzut vreodată făcând ceva cu stângăcie.

— Majoritatea semnelor prevestitoare despre care ştiu eu că le aduc corbii este atunci când aceştia stau cocoţaţi pe aco-perişul cuiva sau cârâie în zori de zi sau în amurg.

— Ar putea fi iscoade ale Celui Întunecat, îi spuse el. Une-ori. La fel şi ciorile. Şi şobolanii. Dar corbii nu s-au oprit să se uite la noi, aşa că n-avem de ce să ne facem griji.

Trecându-şi mâna protejată de mănuşa verde peste creş-tet, ea oftă.

— Jucărie, Jucărie, şopti ea, punându-şi pe cap gluga man-tiei. În câte basme crezi? Crezi că dacă dormi pe Dealul Bătrâ-nului Hob sub clar de lună, şerpii îţi vor da răspunsuri ade-vărate la trei întrebări sau că vulpile le fură pieile oamenilor şi iau ceea ce este hrănitor din mâncare astfel încât să mori de foame în vreme ce mănânci pe săturate?

Lui îi fu greu să zâmbească.

— Nu cred că am auzit vreodată vreuna din aceste poveşti. Îi fu greu şi să pară amuzat. Ce şanse existau ca ea să po-

menească de şerpii care dădeau răspunsuri adevărate, lucru pe care îl făceau oarecum aelflnnii, în aceeaşi frază cu vulpile care furau piei? Era aproape convins că asta făceau eelfinnii, şi confecţionau piei tăbăcite din ele. Însă Bătrânul Hob îl făcu cât pe ce să tresară. Cel mai probabil, celălalt era doar un *ta'veren* care scâlcia lumea. Cu siguranţă că ea nu ştia nimic despre el,

despre şerpi şi despre vulpi. Însă în Shandalle, ţi-nutul unde se născuse Artur Aripă-de-Şoim, Bătrânul Hob, *Caisen Hob,* fusese un alt nume dat Celui Întunecat. Cu sigu-ranţă că atât aelfinnii, cât şi eelfinnii meritau să fie legaţi de Cel Întunecat; cu toate acestea, nu voia să se gândească la asta când el însuşi era legat de afurisitele alea de vulpi. Şi de şerpi? Această posibilitate era de-ajuns să îi provoace greaţă.

Cu toate acestea, era o plimbare plăcută şi începea să se încălzească pe măsură ce soarele urca pe cer, deşi nu se pu-tea spune că era o zi caldă. El jonglă cu şase mingi colorate din lemn, iar Tuon râse şi bătu din palme, şi pe bună drepta-te. Această ispravă îl impresionă pe jonglerul de la care cum-părase mingile, căci era mai greu să faci asta călare. El îi spu-se câteva glume care o făcură să râdă şi una care o făcu să-şi dea ochii peste cap şi să comunice prin semne cu Selucia.

Poate că ei nu îi plăceau glumele despre servitoarele din ta-verne. Nu fusese o glumă deocheată. Nu era idiot. Însă îşi do-rea să o vadă râzând. Avea un râs minunat, colorat, cald şi neîngrădit.

Discutară despre cai şi se contraziseră în privinţa meto-delor de dresaj al animalelor încăpăţânate. În căpşorul acela frumos existau câteva idei ciudate, cum ar fi că poţi linişti un cal nărăvaş dacă îl muşti de ureche! Această metodă l-ar fi făcut mai degrabă să se aprindă ca o căpiţă de fân. Ea nu au-zise niciodată că puteai linişti un cal dacă fredonai şi nu vru să creadă că tatăl lui îl învăţase această deprindere până când nu îi demonstră.

— Ei bine, nu prea pot face asta dacă animalul e liniştit, nu? zise el.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Selucia făcu la fel.

Discuţiile lor contradictorii nu erau aprinse, nu exista ur-mă de furie, ci doar cuvinte de duh. Tuon avea atât de multă prezenţă de spirit, încât părea imposibil că aceasta încăpea într-o femeie atât de micuţă. Însă momentele ei de tăcere umbriră ziua, mai mult decât şerpii sau vulpile. Erau departe şi nu se putea face nimic. Ea era chiar lângă el, iar Mat avea multe de făcut în ceea ce o privea. Ea nu făcu nicio aluzie re-feritoare la cele întâmplate cu cele trei aes sedai sau cu cele-lalte surori. Nu pomeni niciodată despre *ter'angrealul* lui sau despre faptul că împletiturile pe care ea le obligase pe Teslyn sau pe Joline să le facă împotriva lui dăduseră greş. Zici că noaptea precedentă ar fi fost doar un vis.

Ea semăna cu un general care plănuia o bătălie, spusese Setalle. Şcolită într-ale intrigii şi prefăcătoriei încă din copilă-rie, după spusele lui Egeanin. Iar el era ţinta. Dar în ce scop? Cu siguranţă nu putea fi un mod ciudat de a-i face curte, spe-cific seanchanilor de Sânge. Egeanin ştia puţine lucruri des-pre asta, dar cu siguranţă nu asta era. O cunoştea pe Tuon doar de câteva săptămâni şi o răpise, iar ea îi spunea „Jucă-rie" şi încercase să îl cumpere; prin urmare, doar un neghiob ar crede că femeia era îndrăgostită de el. Mai rămânea doar varianta vreunui plan elaborat de răzbunare pentru... numai Lumina ştia pentru ce. Îl ameninţase că îl va face paharnic. Asta însemna *da'covale,* după spusele lui Egeanin, cu toate că ea pufni batjocoritor la acest gând. Paharnicii erau aleşi pentru frumuseţea lor şi, după părerea ei, el era departe de a fi frumos. Ei bine, adevărul fie spus, şi el era de aceeaşi părere, nu că ar fi fost dispus să recunoască asta în gura mare. Un număr mare de femei îi admiraseră chipul. Nimic nu spunea că Tuon nu putea termina ceremonia de căsătorie doar ca să îl facă să creadă că era liber şi în siguranţă, apoi să porun-cească

executarea lui. Femeile nu erau fiinţe simple, însă Tuon făcea ca restul să pară o joacă de copii.

Multă vreme ei nu văzură nici măcar o fermă, însă după vreo două ceasuri după ce soarele trecu de zenit, ajunseră în-tr-un sat măricel. Sunetul scos de ciocanul unui fierar pe ni-covală răsuna slab. Clădirile, unele cu trei caturi, erau din bârne groase care încadrau pereţii din tencuiala albicioasă şi acoperişuri înalte şi ţuguiate din stuf, precum şi hornuri înal-te din piatră. Acestea îi aducea aminte de ceva lui Mat, însă nu ştia ce anume. În pădurea deasă nu se vedea nicio fermă. Satele, însă, erau întotdeauna legate de ferme, sprijinindu-le şi trăind de pe urma lor. Acestea trebuie să se fi aflat mai de-parte de drum, în desişul pădurii.

În mod ciudat, oamenii pe care îi putea vedea ignorau ca-ravana de căruţe ale circului. Un individ în cămaşă, care şe-dea chiar pe marginea drumului, îşi ridică privirea de la se-curea pe care o ascuţea de o tocilă pusă în mişcare de o pe-dală, apoi reveni la munca lui ca şi când nu văzuse nimic. Un grup de copii ieşi în fugă de după un colţ şi ţâşni pe o altă stradă, fără să arunce o a doua privire în direcţia circului. Foarte ciudat. Majoritatea copiilor dintr-un sat se opreau locului şi se holbau la caravana unui negustor care se afla în trecere, făcând speculaţii referitor la locurile pe care acesta le văzuse, iar circul avea mai multe căruţe decât caravana unui negustor. Căruţa unui vânzător ambulant venea dinspre miazănoapte trasă de şase cai, iar prelata înaltă din pânză era aproape ascunsă de mănunchiul de oale, tigăi şi ibrice. Şi această privelişte ar fi trebuit să stârnească interes. Până şi un sat mare, aşezat la marginea unui drum foarte umblat, de-pindea de vânzătorii ambulanţi de la care oamenii cumpărau tot soiul de lucruri. Însă nimeni nu arătă cu degetul, nici nu strigă că sosise un vânzător ambulant. Sătenii îşi vedeau în continuare de treburile lor.

Când ajunseră la o depărtare de vreo trei sute de paşi de sat, Luca se ridică în picioare pe capră şi privi în urmă peste acoperişul căruţei.

— Vom opri aici! strigă el, arătând spre o pajişte întinsă, unde flori de câmp, margarete, panseluţe şi ceea ce ar fi putut fi „fundiţe de îndrăgostiţi” se iţeau printre firele de iarbă înal-te deja de aproape o jumătate de metru.

Aşezându-se din nou pe capră, făcu întocmai cum zisese, iar celelalte căruţe începură să îl urmeze, roţile lor lăsând făgaşe pe pământul înmuiat de ploaie.

În vreme ce Mat îl întoarse pe Cimpoiaş spre pajişte, auzi clămpănitul copitelor cailor vânzătorului ambulant pe pie-trele de pavaj. Sunetul îl făcu să tresară. Drumul nu mai fu-sese pavat de când... Îşi întoarse imediat calul. Căruţa cu co-viltir înainta huruind pe pietrele de pavaj cenuşii care se în-tindeau cât era satul de lat. Vânzătorul ambulant, un individ rotofei, ce purta o pălărie cu boruri largi, se uita la pavaj şi clătina din cap, se uita spre sat şi clătina din cap. Vânzătorii ambulanţi urmau rute fixe. El trebuie să fi trecut pe-acolo de nenumărate ori. Trebuia să ştie. Bărbatul îşi struni caii şi legii hăţurile de mânerul frânei.

Mat îşi duse căuş ambele palme la gură.

— Vezi-ţi mai departe de drum, omule! strigă el din toţi rărunchii. Cât poţi de repede! Vezi-ţi mai departe de drum!

Vânzătorul ambulant aruncă o privire în direcţia lui, apoi sări din nou pe capră destul de sprinten pentru un bărbat atât de îndesat. Făcând gesturi la fel

de ample ca Luca, începu să declame. Mat nu înţelegea cuvintele, dar intuia care pu-teau fi acestea. Veşti de prin lume pe care el le aflase în dru-mul său, intercalate cu o înşiruire a bunurilor pe care le vin-dea şi a căror calitate superioară o lăuda. Niciunul dintre să-teni nu se opri să asculte, nici măcar nu făcu o pauză.

— Vezi-ţi mai departe de drum! strigă Mat. Sunt morţi! Vezi-ţi mai departe de drum!

În spatele lui, cineva icni, Tuon sau Selucia. Poate amân-două.

Dintr-odată, caii vânzătorului ambulant începură să ţipe, scuturându-şi înnebuniţi capetele. Ţipau ca nişte animale cu-prinse de groază şi nu conteneau.

Cimpoiaş se smuci de frică, iar Mat nu avea o clipă de ră-gaz; juganul dansa în cerc, vrând s-o ia la fugă în orice direc-ţie, atâta vreme cât era departe de-acolo. Toţi caii circului au-ziseră acele ţipete şi începură să necheze înspăimântaţi. Leii şi urşii începură să ragă, iar leoparzii li se alăturară. Acest haos îi făcu pe unii cai ai circului să ţipe şi să cabreze prinşi în harnaşamente. Vacarmul se amplifică în câteva clipe. În vreme ce Mat se rotea, luptându-se să îl stăpânească pe Cimpoiaş, toţi cei pe care îi vedea cu hăţurile în mâini se lup-tau să îi împiedice pe caii cu priviri sălbatice să o ia la goană sau să se rănească. Şi iapa lui Tuon dansa, la fel şi calul fumu-riu al Seluciei. El se temu o clipă pentru Tuon, dar ea părea să o stăpânească pe Akein la fel de bine cum o făcuse în goana prin pădure. Până şi Selucia părea sigură pe şa, deşi nu şi pe calul ei. Îl zărea din când în când şi pe vânzătorul ambulant, care îşi scoase pălăria şi se uita în direcţia circului. În cele din urmă, Mat reuşi să îl liniştească pe Cimpoiaş. Calul respira din greu, ca şi când ar fi gonit prea tare prea multă vreme, dar nu mai încerca să o ia la fugă. Era prea târziu. Cel mai probabil, întotdeauna fusese prea târziu. Cu pălăria în mână, vânzătorul ambulant cel rotofei sări de pe capră ca să vadă ce aveau caii lui.

Când aterizâ, căzu strâmb şi îşi coborî privirea la picioare, pălăria îi căzu din mână, aterizând pe drumul bătătorit. Atunci, începu să ţipe. Pietrele de pavaj dispărură, iar el stătea afun-dat până la glezne în pământ, asemenea cailor lui care ţipau. Afundat până la glezne şi scufundându-se în pământul tare ca piatra ca într-o mlaştină, la fel cum se întâmpla cu caii şi că-ruţa lui. La fel ca satul întreg, ale cărui case şi oameni se afundau încet în pământ. Oamenii nu se opriră nicio clipă din treburile lor. Femeile mergeau de colo colo, cărând coşuri, un şir de bărbaţi cărau o bucată mare de lemn pe umeri, copiii ţâşneau de colo colo, individul de la tocilă continua să-şi as-cută securea, şi toţi erau deja afundaţi în pământ până la ge-nunchi.

Tuon îl prinse de haină pe Mat dintr-o parte, iar Selucia, din partea cealaltă. Atunci fu prima oară când îşi dădu seama că îl mânase pe Cimpoiaş înspre vânzătorul ambulant! Lumină!

— Ce crezi că poţi face? îl întrebă Tuon cu asprime în glas.

— Nimic, răspunse el.

Arcul lui era terminat, punctele de ancorare din corn fi-xate, corzile împletite şi ceruite, însă nu potrivise încă niciun vârf de săgeată pe tijă, iar cu toată ploaia care căzuse, lipiciul care ţinea laolaltă penele de gâscă era încă vâscos. Numai la asta se gândea, la o săgeată binecuvântată înfiptă în inima vânzătorului ambulant, înainte ca să fie înghiţit complet de pământ. Oare bărbatul va muri sau va fi dus oriunde mergeau şi acei shiotani morţi? De

aceea îi atrăseseră atenţia clădirile acelea. Aşa construiseră sătenii din Shiota de aproape trei sute de ani.

Nu îşi putea lua privirea. Vânzătorul ambulant care se scufunda ţipa suficient de tare ca să poată fi auzit peste ţipe-tele cailor săi.

— Ajutooor! ţipa el, fluturându-şi braţele. Părea că se uită direct la Mat. Ajutooor! Iar şi iar.

Mat aştepta ca el să moară, spera să moară – cu siguranţă varianta aceasta era mai bună decât cealaltă –, dar bărbatul continua să ţipe pe măsură ce se afunda în pământ până la mijloc, până la piept. Disperat, îşi lăsă capul pe spate ca un om care era tras sub ape, trăgând aer în piept pentru ultima dată. Apoi, capul îi dispăru, rămânându-i la suprafaţă doar braţele, care se zbăteau frenetic până când dispărură şi ele. Numai pălăria lui, care zăcea pe pământ, spunea că fusese cândva un om acolo.

Mat expiră prelung abia când ultimele acoperişuri cu stuf şi hornuri înalte dispărură. Pe locul unde se aflase satul, apăru o altă pajişte acoperită cu narcise şi panseluţe, unde fluturi roşii şi galbeni zburau din floare în floare. Era atât de linişte. Îşi dorea să poată crede că vânzătorul ambulant murise.

În afară de câteva căruţe care îl urmară pe Luca pe pajiş-te, celelalte stăteau înşiruite de-a lungul drumului şi toată lumea coborâse din ele, femeile consolându-i pe copiii care plângeau, bărbaţii încercând să calmeze caii care tremurau. Toţi vorbeau temători şi tare, astfel încât să se facă auziţi peste răcnetele urşilor, ale leilor şi ale leoparzilor. Ei bine, toţi în afară de cele trei aes sedai. Ele pluteau în grabă de-a lungul drumului, Joline urmată îndeaproape de Blaeric şi de Fen. După expresiile de pe feţele lor, atât ale surorilor aes se-dai, cât şi ale străjerilor, ai fi zis că satele care erau înghiţite de pământ erau un lucru la fel de obişnuit ca pisicile domestice. Oprindu-se lângă pălăria cu boruri largi a vânzătorului ambulant, cele trei se holbară la ea. Teslyn o ridică de jos şi o întoarse în mâinile ei, apoi o lăsă să cadă pe pământ. Înain-tând pe pajiştea care se formase în locul unde se aflase odi-nioară satul, surorile se plimbau discutând, uitându-se când într-o parte, când în cealaltă ca şi când ar fi putut afla ceva de la florile de câmp şi de la firele de iarbă. Niciuna nu îşi făcuse timp să îmbrace mantia, dar, pentru prima oară, lui Mat nu îi venea să le dojenească. Era posibil ca ele să conducă, iar dacă era aşa, atunci nu foloseau suficientă Putere ca să răcească acel cap de vulpe. El nu le-ar fi mustrat dacă ar fi facut-o. Nu azi, nu după ceea ce văzuse.

Gâlceava începu imediat. Nimeni nu voia să străbată acel petic de pământ bătătorit care, aparent, fusese pavat cu pia-tră. Toţi ţipau ca să se acopere unul pe celălalt, inclusiv dre-sorii de cai şi croitoresele, spunându-i ce trebuia făcut lui Lu-ca. Şi imediat. Unii voiau să se întoarcă pentru a găsi un drum de ţară şi să folosească acele cărări înguste ca să se întoarcă la Lugard. Alţii voiau să lase oraşul Lugard în urmă, să ajungă în Illian pe acele drumuri de ţară sau chiar până în Ebou Dar şi mai departe. Mai erau şi alte ţări: Amadicia şi Tarabon. Chiar şi Ghealdan, că veni vorba. Existau o grămadă de târ-guri şi oraşe acolo, departe de acest loc blestemat de Umbră.

Mat şedea în şa, jucându-se leneş cu hăţurile, păstrându-şi calmul în toiul acestor ţipete şi braţe agitate. Juganul se mai cutremura din când în când, dar nu mai încerca să ţâşnească din loc. Thom îşi croi drum prin mulţime şi îşi puse o mână pe grumazul Cimpoiaşului. Fu urmat de Juilin şi de Amathera, ea stând agăţată de el şi privindu-i temătoare pe circari, apoi de Noal şi de Olver. Băiatul părea că i-ar fi plăcut să se agaţe de cineva pentru a se linişti, de

oricine, însă era suficient de mare ca să nu îşi dorească să fie văzut făcând asta. Şi Noal pă-rea tulburat, căci clătina din cap şi bombănea. Continua să-şi arunce privirea spre aes sedai. Fără îndoială că, până la lăsa-rea întunericului, avea să susţină că mai văzuse aşa ceva, doar că la o scară mult mai mare.

— Socotesc că fiecare va merge pe drumul lui de-aici, zise încet Thom.

Juilin încuviinţă din cap posomorât.

— Dacă trebuie..., răspunse Mat.

Grupuri mici aveau să îi susţină pe aceia care o vânau pe Tuon, pe moştenitoarea răpită a Imperiului Seanchan, alt-minteri el ar fi părăsit circul demult. Va fi mult mai periculos să-şi continue drumul spre un loc sigur fără protecţia circu-lui, dar nu imposibil. Ceea ce nu putea face era să îi determi-ne pe aceşti oameni să se răzgândească. Nu trebuia decât să arunce o privire la aceste feţe înspăimântate ca să îşi dea sea-ma că nu avea suficienţi galbeni. Poate n-ar fi fost de-ajuns toţi galbenii din lume.

Luca ascultă în tăcere, cu mantia de un roşu-aprins înfă-şurată în jurul trupului, până când majoritatea circarilor îşi irosiră toată energia. Când ţipetele lor începură să se stingă, îşi azvârli mantia pe spate şi se plimbă printre ei. Nu mai fă-cea gesturi ample acum. Ba îl bătea pe umăr pe vreun bărbat, ba privea cu sinceritate în ochii unei femei. Drumurile de ţa-ră? Vor fi pe jumătate acoperite de noroi şi vor fi mai degrabă pâraie decât drumuri, din cauza ploilor de primăvară. Astfel, le va lua de două ori mai mult timp ca să ajungă la Lugard, de trei ori, poate mai mult. Mat mai că se înecă atunci când îl auzi pe Luca amintind de viteză, dar bărbatul abia se încăl-zea. Vorbea despre efortul de a elibera căruţele care aveau să se împotmolească, îi facea pe ascultătorii săi să îşi imagineze cum aveau să se chinuie să ajute perechile de cai să le scoată din noroiul care aproape că va acoperi roţile. Nici măcar un drum de ţară nu avea să se afle într-o stare atât de proastă, dar el îi făcea să îşi imagineze acest lucru. Cel puţin, reuşi să îl facă pe Mat să-şi imagineze. Oraşele de toate mărimile vor fi puţine şi răsfirate între acele drumuri lăturalnice, iar satele, micuţe în marea lor majoritate. Vor exista puţine locuri în care să ţină reprezentaţii, iar multora le va fi greu să îşi pro-cure hrana. Rosti toate acestea zâmbindu-i trist unei fetiţe de şase ani, care se uita la el de după poalele mamei ei. Îţi puteai da seama că şi-o imagina flămândă şi plângând după mânca-re. Mai multe femei îşi traseră odraslele aproape de ele.

Cât despre Amadicia şi Tarabon, şi, da, Ghealdan, acestea ar fi nişte locuri minunate pentru reprezentaţii. Marele Circ Ambulant şi Expoziţia Minunată de Miracole şi Minuni ale lui Valan Luca vor vizita aceste ţinuturi şi vor atrage o mulţime uriaşă de oameni. Într-o bună zi. Ca să ajungă acolo, trebuiau să se întoarcă mai întâi în Ebou Dar, să străbată aceeaşi distanţă pe care o străbătuseră în ultimele săptămâni, să treacă prin aceleaşi oraşe, unde era puţin probabil ca orăşenii să mai scoată bani ca să revadă ceea ce văzuseră nu cu puţin timp în urmă. Era un drum lung, acum când pungile tuturor se subţiau şi burţile le chiorăiau pe zi ce trecea. Sau, se pu-teau întoarce la Lugard.

Rostind aceste cuvinte, vocea lui deveni mai însufleţită. Făcea gesturi, dar simple. Continua să se plimbe printre ei, dar păşea mai iute. Lugard era un oraş mare. Ebou Dar era o umbră comparativ cu Lugard. Lugard era *cu adevărat* unul dintre oraşele cele mai mari, atât de populat, încât ei ar fi pu-tut da reprezentaţii toată primăvara şi să aibă mereu alţi spectatori. Mat nu mai

fusese niciodată în Lugard, dar auzise că era pe jumătate o ruină, cu un rege care nu îşi permitea să păstreze curăţenia pe străzi; cu toate acestea, Luca vorbea despre el de parcă s-ar asemăna cu Caemlyn. Cu siguranţă că unii dintre aceşti oameni vizitaseră oraşul, însă ascultau cu foarte mare interes în vreme ce el descria palatele în compa-raţie cu care Palatul Tarasin din Ebou Dar părea a fi o co-cioabă, în vreme ce le vorbea despre mulţimea de nobili în-veşmântaţi în mătăsuri care aveau să vină să le vadă specta-colele sau să îi angajeze să ţină reprezentaţii private. Cu si-guranţă că regele Roedran îşi va dori o astfel de reprezenta-ţie. Dăduse vreodată unul dintre ei o reprezentaţie în faţa unui rege? Ei o vor face. Ei o vor face. Din Lugard şi până în Caemlyn, un oraş comparativ cu care Lugard părea doar o imitaţie a unui oraş. Caemlyn, unul dintre cele mai mari şi mai bogate oraşe din lume, unde ar putea da reprezentaţii toată vara în faţa unor mulţimi nesfârşite.

— Mi-ar plăcea să vizitez aceste oraşe, zise Tuon, adu-când-o pe Akein mai aproape de Cimpoiaş. Mi le vei arăta, Jucărie?

Selucia îşi ţinea calul fumuriu lângă iapa lui Tuon. Femeia arăta suficient de calmă, dar nu încăpea îndoială că era tulbu-rată de ceea ce văzuse.

— Lugard, poate. De acolo, aş putea găsi o cale prin care să te trimit înapoi în Ebou Dar.

Cu caravana bine păzită a unui negustor şi cu cât mai mul-te gărzi de încredere pe care le putea tocmi, Tuon o fi fost ea capabilă şi periculoasă aşa cum o descrisese Egeanin, dar două femei singure ar fi fost considerate ţinte uşoare de către mulţi, şi nu doar de către tâlhari.

— Poate Caemlyn.

La urma urmei, el putea avea nevoie de mai mult timp decât de aici până la Lugard.

— Vom vedea ce vom vedea, răspunse Tuon pe un ton enigmatic, apoi începu să comunice prin semne cu Selucia.

„Mă vorbesc pe la spate, doar că o fac chiar sub nasul meu.” Lui nu îi plăcea când ele făceau asta.

— Luca este la fel de priceput ca un menestrel, Thom, dar nu cred că are să-i facă să se răzgândească.

Thom pufni dispreţuitor şi îşi mângâie mustaţa lungă şi albă cu noadele degetelor.

— E destul de priceput, recunosc, dar nu-i menestrel. To-tuşi, le-a acaparat atenţia, aş zice. Punem un rămăşag, băiete? Pe-o coroană de aur?

Mat se trezi râzând. Fusese convins că nu avea să mai râ-dă până când nu avea să alunge din minte imaginea cu acel vânzător ambulant scufundându-se în mijlocul drumului, îm-preună cu caii săi. Încă le mai auzea ţipetele, aproape sufici-ent de puternice ca să acopere zornăitul zarurilor.

— Vrei să pui rămăşag cu mine? Prea bine. S-a făcut.

— N-aş juca zaruri cu tine, zise Thom pe un ton sec, dar recunosc un bărbat care poate acapara atenţia unei mulţimi prin cuvinte. Am făcut asta şi eu.

Terminând cu Caemlyn, Luca se reculese cu o scânteie a grandorii sale obişnuite. Bărbatul păşea ţanţoş.

— Iar de aici, anunţă el, vom merge chiar în Tar Valon. Voi tocmi corăbii care să ne ducă pe toţi.

Mat chiar se înecă auzind aceste cuvinte. Luca va tocmi *corăbii? Luca,* care era atât de zgârcit, încât îşi mânca negrul de sub unghie?

— Atâtea mulţimi vor veni în Tar Valon, încât ne vom pu-tea petrece tot restul vieţii în splendoarea acestui oraş mare, unde prăvăliile construite de ogieri se aseamănă cu palatele, iar palatele sunt de nedescris. Domnitorii care văd Tar Valo-nul pentru prima oară plâng pentru că oraşele lor par nişte sătucuri, iar palatele lor, nişte colibe de la ţară. Turnul Alb, cea mai mare construcţie din lume, se află în Tar Valon, nu uitaţi, însăşi Suprema Înscăunată Amyrlin ne va cere să ţinem o reprezentaţie în faţa ei. Le-am oferit adăpost la nevoie celor trei surori aes sedai. Cine poate crede că ele vor face altceva decât să vorbească pentru noi Supremei Înscăunate Amyrlin?

Mat aruncă o privire peste umăr şi văzu că cele trei surori nu mai cutreierau pe pajiştea unde dispăruse satul. În schimb, stăteau una lângă cealaltă pe drum şi îl priveau, o imagine per-fectă a calmului specific surorilor aes sedai. Nu, ele nu îl pri-veau pe el, îşi dădu seama Mat. O priveau cu atenţie pe Tuon.

Cele trei fuseseră de acord să nu o mai deranjeze şi, fiind aes sedai, erau obligate să-şi respecte cuvântul dat. Dar cât de valabil era cuvântul unei aes sedai? Găseau întotdeauna o modalitate prin care să ocolească jurământul. Aşadar, Tuon nu va avea ocazia să vadă oraşul Caemlyn, poate nici Lugard. Existau şanse mari să fie aes sedai în ambele oraşe. Jolinei şi celorlalte surori le-ar fi fost foarte uşor să le informeze pe acele aes sedai că Tuon era o înaltă doamnă seanchană. Cel mai probabil, Tuon s-ar afla în drum spre Tar Valon înainte ca el să apuce să clipească. În calitate de „oaspete”, fireşte, ca să ajute la încetarea luptelor. Fără îndoială că mulţi ar zice că asta ar fi spre binele tuturor, că ar trebui el însuşi să o predea şi să le spună cine era ea de fapt, dar îşi dăduse cuvântul. Mat începu să calculeze cât putea aştepta până să se apropie de Lugard pentru a găsi o modalitate ca ea să se întoarcă în Ebou Dar.

Lui Luca îi fusese greu să facă să pară că Tar Valon era mai grandios decât Caemlyn după cuvântarea pe care o ţinu-se despre acest oraş. Dacă aveau să ajungă vreodată în Tar Valon, unii ar putea fi dezamăgiţi având în vedere descrierile lui exagerate – Turnul Alb înalt de o mie de paşi? Palate construite de ogieri de mărimea unui munte mai mic? El susţinea că exista un *stedding* al ogierilor chiar în interiorul oraşu-lui! – însă, într-un final, le ceru celorlalţi să ridice mâna dacă voiau să meargă mai departe. Toţi îşi ridicară mâinile, până şi copiii, prin urmare nu există nicio competiţie.

Mat scoase o pungă din buzunarul hainei şi întinse o co-roană din Ebou Dar.

— Niciodată nu mi-a plăcut să pierd, Thom.

Ei bine, lui nu îi plăcea *niciodată* să piardă, dar în acel mo-ment era mai bine decât să câştige.

Thom luă coroana, făcând o mică plecăciune.

— Cred că o voi păstra drept amintire, zise el, rostogolind moneda groasă din aur prin partea din spate a degetelor. Ca să îmi aducă aminte că până şi cel mai norocos om din lume poate pierde.

În ciuda pădurii de mâini ridicate, oamenii erau oarecum

şovăitori să traverseze acel petic de drum din faţa lor. După ce Luca îşi aduse căruţa înapoi pe drum, rămase pe loc zgâin-du-se, iar Latelle se agăţa de braţul lui la fel de tare cum se agăţa Amathera de Juilin. În cele din urmă, îngână ceva ce ar îi putut fi o înjurătură, apoi le dădu bice cailor cu frâiele. Până când ajunse în acel loc fatal, caii galopau, iar Luca menţinu acest ritm până când se

îndepărtă bine de locul unde se afla-seră pietrele de pavaj. La fel procedă fiecare căruţă. Un mic moment de aşteptare, până când trecea căruţa din faţă, apoi o fluturare a frâielor şi caii galopau mâncând pământul.

Mat trase adânc aer în piept înainte să îi dea pinteni lui Cimpoiaş. Ca să meargă la pas, nu în galop, însă abia se abţi-nea să nu-şi înfigă călcâiele în flancurile lui, mai ales când trecu pe lângă pălăria vânzătorului ambulant. Faţa tuciurie a lui Tuon şi cea palidă a Seluciei nu trădau niciun fel de emo-ţie, nici cele ale surorilor aes sedai.

— Voi vizita Tar Valonul într-o bună zi, zise Tuon pe un ton calm, în toiul acestei agitaţii. Probabil că va deveni capi-tala mea. Am să te pun să-mi arăţi oraşul, Jucărie. Tu ai *fost* acolo?

Lumină! Era o femeiuşcă dură. Splendidă, dar categoric de dură, ca oţelul.

După ce încetini din galop, Luca stabili mai degrabă un ritm alert în locul celui agale în care înainta de obicei cara-vana circului. Soarele cobora pe cer, iar ei trecură pe lângă câteva pajişti aflate pe marginea drumului, suficient de mari ca să găzduiască circul, însă Luca trecu mai departe până când umbrele lor se întindeau mult în faţa lor, iar soarele de-veni un disc roşu la orizont. Chiar şi-atunci, el şedea ţinând frâiele în mâini şi privind o întindere înierbată de la margi-nea drumului.

— Este doar o câmpie, zise el în cele din urmă, prea tare, şi îşi mână caii spre ea.

Mat le însoţi pe Tuon şi pe Selucia la căruţa violet odată ce caii fură lăsaţi în seama lui Metwyn, însă în seara aceea nu avea să cineze sau să joace un joc cu pietrele împreună cu ea.

— Aceasta este o noapte de rugăciune, îi spuse ea, înainte să intre în căruţă împreună cu slujnica ei. Chiar nu ai habar de nimic, Jucărie? Morţii care umblă sunt un semn că Tarmon Gai’don este aproape.

Mat nu luă aceste cuvinte ca pe una dintre superstiţiile ei; la urma urmei, şi lui îi trecuse ceva asemănător prin minte. Deşi nu se dădea în vânt după rugăciuni, mai rostea câte una când şi când. Uneori, nu mai era altceva de făcut.

Cum nimeni nu voia să doarmă, lămpile rămaseră aprinse până târziu în toată tabăra. De asemenea, nimeni nu voia să fie singur. Mat mâncă de unul singur în cortul lui, fără prea multă poftă şi cu zarurile zornăindu-i mai tare ca niciodată în cap, însă Thom veni pentru un joc cu pietrele tocmai când termină de mâncat şi Noal la scurt timp după aceea. Lopin şi Nerim intrau la interval de câteva minute, făcând plecăciuni şi între-bând dacă Mat sau ceilalţi aveau nevoie de ceva, dar odată ce aduseră vinul şi cupele – Lopin aduse vasul înalt din lut şi rup-se sigiliul din ceară; Nerim aduse cupele pe o tavă din lemn – Mat le spuse să îi caute pe Harnan şi pe ceilalţi soldaţi.

— Nu mă îndoiesc că se îmbată în acest moment, ceea ce mi se pare o idee bună, zise el. Este un ordin. Spuneţi-le c-am zis eu să împartă cu voi.

Lopin făcu o plecăciune serioasă peste burta lui rotofeie.

— I-am fost de folos fruntaşului, facându-i rost când şi când de unele lucruri, seniore. Mă aştept să nu se zgârcească la coniac. Vino, Nerim. Seniorul Mat vrea să ne îmbătăm, iar tu ai să te îmbeţi cu mine şi de-ar fi să mă aşez pe tine şi să-ţi torn coniac pe gâtlej.

Pe faţa îngustă a cumpătatului cairhienin se citi dezapro-barea, însă făcu o plecăciune şi îl urmă pe tairen afară cu vio-iciune. Mat nu credea că Lopin va fi nevoit să se aşeze pe bărbat, nu şi în seara aceea.

Juilin veni însoţit de Amathera şi de Olver; prin urmare, partidele de „Şerpi şi Vulpi", jucate pe o pătură întinsă pe jos, se adăugară celor cu pietrele, jucate la masa mică. Amathera se dovedi a fi o jucătoare pricepută la jocul cu pietrele, lucru deloc surprinzător, având în vedere că fusese o domnitoare cândva, însă strânse şi mai tare din buze, semn de îmbufnare, atunci când ea şi Olver pierdură la jocul „Şerpi şi Vulpi", deşi nimeni nu câştiga niciodată la acest joc. Mat bănuia că ea nu fusese o domnitoare prea bună. Cine nu juca şedea pe pat. Mat urmărea jocurile atunci când era rândul lui să şadă acolo, tot aşa cum făcea Juilin dacă juca Amathera. El arareori îşi lua ochii de la ea, exceptând cazurile în care era rândul lui să joa-ce. Noal continua să povestească – însă ţesea acele poveşti chiar în timp ce juca, iar pălăvrăgeala nu părea să îi afecteze iscusinţa în joc – iar Thom şedea şi citea scrisoarea pe care i-o adusese Mat acum o veşnicie, parcă. Foaia de hârtie avea multe pete de grăsime de la cum stătuse în buzunarul hainei lui Thom, iar scrisul, estompat de la atâta citit şi recitit. El îi spusese că era de la o femeie moartă.

Fu o surpriză când Domon şi Egeanin pătrunseră în cort printre clape. Aceştia nu îl evitaseră în mod special pe Mat de când acesta se mutase din căruţa verde, dar nici nu se dădu-seră peste cap ca să îl caute. La fel ca toţi ceilalţi, purtau veş-minte mai bune decât cele pe care le folosiseră la început pentru a se deghiza. Poalele despicate ale lui Egeanin şi haina ei cu guler înalt, ambele din lână albastră şi cu broderii gal-bene, aproape aurii, pe tiv şi pe manşete, te duceau cu gândul la o uniformă, în vreme ce Domon, în haina lui maro bine croită şi pantaloni bufanţi vârâţi în cizmele întoarse până sub genunchi, aducea cu un negustor illianer prosper, dacă nu tocmai înstărit.

De îndată ce Egeanin intră, Amathera, care şedea pe jos pe pătură împreună cu Olver, se făcu ghem în genunchi. Juilin oftă şi se ridică de pe scăunelul aflat vizavi de Mat, însă Egeanin ajunse prima la femeie.

— Nu e nevoie să faci asta nici în faţa mea, nici în faţa altcuiva, zise ea cu o voce tărăgănată, aplecându-se ca să o apuce pe Amathera de umeri şi să o ridice în picioare.

Amathera se ridică încet, şovăitoare, şi îşi ţinu ochii ple-caţi până când Egeanin îşi puse mâna sub bărbia ei şi îi ridică

încet capul.

— Mă vei privi în ochi. Vei privi pe toată lumea în ochi. Femeia taraboneră îşi atinse buzele cu limba agitată, dar o privi în ochi pe Egeanin atunci când aceasta îşi luă mâna de sub bărbia ei. Pe de altă parte, ochii ei erau foarte mari.

— Asta-i o schimbare, zise Juilin pe un ton bănuitor şi cu o oarecare furie în glas.

El stătea ţeapăn ca o statuie sculptată în abanos. Îi dis-plăceau toţi seanchanii pentru ceea ce îi făcuseră Amatherei.

— Pe mine m-ai făcut hoţ pentru că am eliberat-o.

Exista mai mult decât o urmă de furie în aceste cuvinte. Îi ura pe hoţi. Şi pe contrabandişti, cum era Domon.

— Toate lucrurile se schimbă la un moment dat, zise Domon pe un ton vesel, zâmbind pentru a curma alte cuvinte aprinse.

Păi, ai în faţa dumitale un bărbat cinstit, jupâne prinzător de hoţi. Leilwin m-a făcut să îi făgăduiesc că voi renunţa la con-trabandă, înainte să fie de acord să se mărite cu mine. Ba-tă-mă norocu', cine-a mai auzit ca o femeie să refuze să se mărite cu un bărbat dacă acesta nu renunţă la un negoţ profitabil?

El râse de parcă aceasta ar fi fost cea mai amuzantă glumă din lume.

Egeanin îi trase un pumn în coaste suficient de tare ca râsul său să se transforme într-un geamăt. Căsătorit fiind cu ea, coastele lui trebuie că erau pline de vânătăi.

— Mă aştept să te ţii de promisiunea făcută, Bayle. Eu mă schimb; la fel trebuie să faci şi tu.

Aruncându-i o privire Amatherei – poate ca să se asigure că aceasta era încă supusă; Egeanin ţinea foarte mult ca res-tul să facă cum le spunea ea –, îşi întinse o mână spre Juilin.

— Eu mă schimb, jupâne Sandar. Dar dumneata?

Juilin şovăi, apoi îi luă mâna.

— Am să încerc. El părea nesigur.

— O încercare sinceră e tot ceea ce cer. Plimbându-şi privi-rea încruntată prin cort, ea clătină din cap. Am văzut punţi in-ferioare de nave mai puţin înghesuite decât cortul acesta. Avem nişte vin bun în căruţă, jupâne Sandar. Ai vrea ca dumneata şi doamna dumitale să serviţi o cupă sau două de vin cu noi?

Juilin şovăi din nou.

— Jocul acesta e ca şi câştigat de el, zise el în cele din ur-mă. N-are rost să mai joc.

Punându-şi pălăria conică roşie pe cap, îşi aranjă fără a fi nevoie haina neagră tairenă şi îi întinse braţul, în mod ceremonios, Amatherei. Aceasta îl apucă strâns şi, chiar dacă o privea în continuare pe Egeanin, femeia tremura vizibil.

— Bănuiesc că Olver va dori să rămână aici şi să-şi ter-mine jocul, dar doamna mea şi cu mine suntem încântaţi să servim o cupă de vin împreună cu dumneata şi cu soţul du-mitale, jupânească Cea Fără Corabie.

În ochii lui se întrezărea o urmă de provocare. Era lim-pede că, după părerea lui, Egeanin mai avea mult până să dovedească faptul că nu o mai vedea pe Amathera ca pe o proprietate furată.

Egeanin dădu din cap ca şi când ar fi înţeles perfect.

— Lumina să strălucească peste voi în seara asta şi câte zile şi nopţi ne-au mai rămas, zise ea în semn de rămas-bun celor care rămâneau.

Drăguţ din partea ei.

Nici nu plecară bine cei patru, că tunetul bubui deasupra. Se auzi o altă bubuitură puternică şi ploaia începu să răpăie pe acoperişul cortului, transformându-se repede într-o ploaie torenţială care lovea pânza cu dungi verzi. Dacă Juilin şi cei-lalţi nu o luaseră la fugă, aveau să-şi bea vinul uzi leoarcă.

Noal se aşeză în partea cealaltă a păturii roşii, în faţa lui Olver, şi îi luă locul Amatherei, aruncând zarurile pentru şerpi şi vulpi. Discurile negre care acum îi reprezentau pe Olver şi pe el se aflau aproape de marginea bucăţii de material ca o pânză de păianjen, dar era limpede pentru oricine privea că ei nu vor reuşi. Limpede pentru oricine în afară de Olver, ori-cum. El gemu zgomotos când un disc alb însemnat cu o sfoară şerpuitoare, un şarpe, îi atinse piesa şi din nou atunci când un disc însemnat cu un triunghi o atinse pe cea a lui Noal.

Noal reluă povestea pe care o întrerupse atunci când îşi făcuseră apariţia Egeanin şi Domon. O poveste despre o pre-supusă călătorie pe o corabie a oamenilor mării.

— Femeile Atha'an Miere sunt cele mai graţioase femei din toată lumea, zise el, mutând discul negru înapoi în cercul din mijlocul tablei de joc, chiar mai graţioase decât cele domani, iar voi ştiţi că asta zice ceva. Iar atunci când se în-depărtează de uscat...

Tăcu brusc şi îşi drese glasul, uitându-se la Olver, care aduna şerpii şi vulpile în colţurile tablei.

— Ce fac atunci? întrebă Olver.

— Păi... Noal îşi frecă nasul cu un deget noduros. Păi, mi-şună de-a lungul velelor cu atâta agilitate, încât ai zice că au mâini în loc de picioare. Asta fac.

Olver se minună, iar lui Noal îi scăpă un mic oftat de uşu-rare.

Mat începu să culeagă pietrele negre şi albe de pe tabla de joc de pe masă, punându-le în două cutii din lemn sculptat. Zarurile din capul lui se rostogoleau şi zornăiau chiar şi atunci când tunetul bubuia cel mai tare.

— Încă un joc, Thom?

Bărbatul cu părul alb îşi ridică ochii de la scrisoare.

— Cred că nu, Mat. Mintea mi-e tulbure în seara asta.

— Dacă nu te superi că întreb, Thom, de ce citeşti scri-soarea aşa cum o faci? Adică, uneori faţa ta arată de parcă ai încerca să îţi dai seama ce înseamnă.

Olver scoase un strigăt de bucurie când avu noroc la zaruri.

— Asta pentru că asta fac. Într-un fel. Uite.

Îi întinse scrisoarea, însă Mat dădu negativ din cap.

— Nu mă priveşte pe mine, Thom. Este scrisoarea ta, iar eu nu mă pricep la puzzle-uri.

— O, dar te priveşte şi pe tine. Moiraine a scris-o chiar înainte... În fine, ea a scris-o.

Mat îl privi insistent câteva clipe înainte să ia foaia de hâr-tie unsuroasă, iar când ochii îi căzură pe cerneala întinsă, cli-pi. Un scris mărunt şi desluşit acoperea pagina, dar începea cu „Dragul meu Thom". Cine ar fi crezut că, dintre toţi oamenii, Moiraine i se va adresa astfel bătrânului Thom Merrilin?

— Thom, scrisoarea asta este personală. Nu cred că ar trebui...

— Citeşte, îl întrerupse Thom. Vei vedea.

Mat inspiră adânc. O scrisoare de la o aes sedai moartă care era un puzzle şi care îl privea într-un fel şi pe el? Brusc, nu îşi dori nimic mai mult decât să o citească. Începu să ci-tească. Mai că i se făcu pielea de găină.

„Dragul meu Thom,

Sunt multe cuvinte pe care mi-ar plăcea să ţi le spun, cu-vinte care izvorăsc din suflet, dar am amânat să fac asta, de-oarece am ştiut că aşa trebuie, iar acum nu prea mai e timp. Sunt multe lucruri pe care nu ţi le pot zice ca nu cumva să provoc un dezastru, dar îţi voi spune ce voi putea. În scurtă vreme, mă voi duce la docuri, iar acolo am s-o confrunt pe Lanfear. Cum pot şti asta? Taina aceasta aparţine altora. E de-ajuns că ştiu, iar aceasta va fi o dovadă pentru ceea ce voi spune în continuare.

Când vei primi această scrisoare, ţi se va spune că eu sunt moartă. Toţi vor crede asta. Nu sunt moartă şi s-ar putea să ajung să-mi trăiesc anii. De asemenea, s-ar putea ca tu şi Mat Cauthon şi un altul, un bărbat pe care nu îl cunosc, veţ i încer-ca să mă salvaţi. Spun s-ar putea, pentru că este posibil să nu o faceţi sau să nu puteţi s-o faceţi sau pentru că Mat ar putea refuza. El nu nutreşte aceeaşi afecţiune pentru mine

cum pari să nutreşti tu şi are motivele lui, pe care, fără îndoială, le crede întemeiate. Dacă veţi încerca, trebuie să fiţi doar tu, Mat şi celălalt bărbat.

Mai mulţi ar însemna moarte pentru toţi. Mai puţini ar în-semna moarte pentru toţi. Chiar dacă vei veni însoţit de Mat şi de celălalt bărbat, moartea tot ar putea veni. V-am văzut în-cercând şi murind, unul sau doi sau toţi trei. M -am văzut pe mine murind în timpul acestei încercări. Ne-am văzut pe toţi trăind şi murind în captivitate.

Dacă totuşi veţi hotărî să încercaţi, tânărul Mat ştie cum să mă găsească, dar să nu-i arăţi această scrisoare până când el nu te va întreba de ea. Acest lucru este extrem de important. Nu trebuie să ştie ce conţine până când va întreba. Lucrurile trebuie să se desfăşoare într-un anumit fel, indiferent care va fi preţul.

Dacă îl vei revedea pe Lan, spune-i că este mai bine aşa. Destinul lui este diferit de al meu. Îi doresc să fie fericit împre-ună cu Nynaeve.

Un ultim aspect. Aminteşte-ţi ce ştii despre jocul «Şerpi şi Vulpi». Adu-ţi aminte şi fii cu băgare de seamă.

A sosit vremea, iar eu trebuie să fac ceea ce trebuie făcut. Fie ca Lumina să te lumineze şi să-ţi dea bucurie, dragul

meu Thom, fie că ne vom mai revedea sau nu.

Moiraine"

Se auzi bubuitul tunetului când termină de citit. Ce sin-cronizare. Întinse scrisoarea înapoi, clătinând din cap.

— Thom, zise el cu blândeţe, legătura lui Lan cu ea a fost ruptă. Numai moartea poate face asta. El *a spus* că ea a murit.

— Iar în scrisoare, spune că toată lumea va crede asta. Ea a ştiut, Mat. A ştiut totul dinainte.

— Aşa o fi, dar Moiraine şi Lanfear au intrat prin cadranul de uşă *ter'angreal,* iar aceasta s-a topit. Acesta era din piatră roşie, sau aşa părea, *piatră,* Thom; cu toate astea, s-a topit precum ceara. Am *văzut* cu ochii mei. Ea s-a dus acolo unde sunt eelfinnii şi chiar dacă ar fi în viaţă, noi nu mai avem cum să ajungem acolo.

— Turnul din Ghenjei, interveni Olver, iar cei trei adulţi îşi întoarseră capetele, holbându-se la el. Mi-a spus Birgitte, zise el pe un ton de apărare. Turnul din Ghenjei este calea spre ţinuturile aelfinnilor şi eefinnilor.

Făcu un semn prin care începea jocul „Şerpi şi Vulpi", un triunghi desenat în aer, apoi o linie şerpuitoare ce trece prin el.

— Ea ştie încă şi mai multe poveşti decât dumneata, ju-pâne Charin.

— Doar nu vorbeşti de Birgitte Arc-de-Argint, nu? zise Noal pe un ton prefăcut.

Băiatul îl privi calm.

— Nu-s copil, jupâne Charin. Dar ea mânuieşte foarte bine arcul, aşa că s-ar putea să fie vorba despre ea. Birgitte renăs-cută, vreau să zic.

— Mă-ndoiesc că ar fi posibil, zise Mat. Am vorbit şi eu cu ea, ştiţi, şi ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să fie eroină.

Se ţinea de cuvânt, iar secretele Birgittei erau în siguranţă cu el.

— Oricum, faptul că ştim despre existenţa acestui turn nu e de prea mare ajutor decât dacă ţi-a spus unde se află.

Olver clătină din cap întristat, iar Mat se aplecă şi-i zburli părul.

— Nu-i vina ta, băiete. Fără tine, nici măcar nu am fi ştiut că există.

Aceste cuvinte nu părură a fi de prea mare ajutor. Olver se holba deprimat la bucata roşie de material a tablei de joc.

— Turnul din Ghenjei, zise Noal, îndreptându-şi spatele cum şedea turceşte şi netezindu-şi haina. Nu mulţi mai ştiu povestea asta. Jain zicea

mereu că va merge în căutarea lui într-o bună zi. Zicea că se află undeva de-a lungul Coastei Umbrelor.

— Tot am avea o suprafaţă mare de cercetat. Mat potrivi capacul pe una din cutii. Asta ar putea dura ani buni.

Ani pe care ei nu îi aveau la dispoziţie, dacă Tuon avea dreptate, iar el era convins că ea avea dreptate.

Thom dădu negativ din cap.

— Ea spune că tu ştii, Mat. „Mat ştie cum să mă găsească.” Mă-ndoiesc că ar fi scris aceste cuvinte dintr-un capriciu.

— Ei bine, n-o pot împiedica să spună ce vrea, nu-i aşa?

Până în seara asta, n-am auzit de niciun Turn din Ghenjei.

— Păcat, zise Noal, oftând. Mi-ar fi plăcut să îl fi văzut, un lucru pe care afurisitul de Jain Pas Mare nu l-a făcut nicioda-tă. Mai bine-ai renunţa, adăugă el când Thom îşi deschise gu-ra. El nu ar fi uitat dacă l-ar fi văzut şi chiar dacă n-a auzit niciodată de el, trebuie că s-ar gândi la el atunci când ar afla despre un turn ciudat prin care oamenii pot pătrunde în alte ţinuturi. Turnul luceşte precum oţelul lustruit, am auzit, e înalt de şaizeci de metri şi gros de doisprezece, şi nu are nicio uşă. Cine ar putea uita că a văzut aşa ceva?

Mat rămase nemişcat. Avea senzaţia că eşarfa neagră ce îi acoperea cicatricea era prea strânsă. Dintr-odată, chiar şi cicatricea păru proaspătă şi usturătoare. Îi era greu să tragă aer în piept.

— Dacă nu există nicio uşă, cum vom intra? vru să ştie Thom.

Noal ridică din umeri, dar Olver grăi din nou:

— Birgitte zice că se face semnul cu un cuţit din bronz oriunde pe partea sa laterală. Făcu semnul cu care începea jo-cul. Zice că e musai să fie un cuţit din bronz. Faci semnul şi se deschide o uşă.

— Ce ţi-a mai spus despre…, începu Thom, apoi tăcu brusc, încruntându-se. Ce te doare, Mat? Ai zice că ţi-e rău.

Ceea ce îl durea era memoria lui şi, pentru prima oară, nu erau amintirile celorlalţi bărbaţi. Acestea fuseseră îndesate în el pentru a umple lacune din propriile lui amintiri, lucru pe care acestea îl făceau şi mai mult, sau cel puţin aşa părea. Cu siguranţă îşi amintea mult mai multe zile decât trăise. Însă nu îşi mai amintea perioade întregi din viaţa lui, iar altele erau asemenea păturilor roase de molii sau estompate şi neclare.

Avea doar crâmpeie de amintiri cum fugise din Shadar Lo-goth şi amintiri încă şi mai vagi cum scăpase pe corabia lui Domon, însă un lucru pe care îl văzuse în timpul acelei călă-torii ieşea în evidenţă. Un turn care lucea precum oţelul lustruit. Îi era rău? Stomacul lui dădea semne că ar vrea să se golească.

— Cred că ştiu unde se află turnul, Thom. Sau, mai de-grabă, Domon ştie. Dar nu te pot însoţi. Eelfmnii vor şti că vin, poate chiar şi aelfinnii. Arză-m-ar focu’, s-ar putea să ştie deja despre scrisoarea asta, pentru că am citit-o. S-ar putea să ştie fiecare cuvânt pe care l-am rostit noi aici. Nu poţi avea încredere în ei. Vor profita dacă vor putea, iar dacă vor şti că vii, vor încerca să facă tocmai acest lucru. Te vor jupui şi îşi vor face hamuri din pielea ta.

Amintirile pe care le avea cu ei erau ale lui, dar acestea erau de-ajuns ca să vină în sprijinul acestei judecăţi.

Se uitau la el ca la un nebun. Chiar şi Olver. Nu avea de ales decât să le povestească despre întâlnirile lui cu aelfinnii şi cu eelfinnii. Cel puţin, atât cât era nevoie. Cu siguranţă nu despre răspunsurile pe care le primise el de la

aelfinni sau despre cele două daruri primite de la eelfinni. Însă amintirile celorlalţi bărbaţi erau necesare pentru a explica modul prin care descoperise că eelfinnii şi aelfinnii aveau acum legături cu el. Iar hamurile acelea din piele palidă pe care le purtau Eelfmnii, acelea păreau importante. Şi cum încercaseră aceş-tia să îl omoare. Acest lucru era foarte important. Spusese că voia să plece, dar nu specificase că viu; prin urmare, îl scose-seră afară şi îl spânzuraseră. Mat îşi înlătură chiar şi eşarfa, lăsând să i se vadă cicatricea, pentru a da greutate cuvintelor sale, căci arareori o arăta cuiva. Cei trei ascultau în tăcere, Thom şi Noal cu mare interes, Olver, căscându-şi gura încet în semn de mirare. În afară de vocea lui, răpăitul ploii pe aco-periş era singurul sunet care se mai auzea.

— Toate astea trebuie să rămână în interiorul acestui cort, termină el. Surorile aes sedai au deja suficiente motive ca să vrea să mă înhaţe. Dacă vor afla despre aceste amintiri, nu mă voi mai putea descotorosi niciodată de ele.

Oare avea să se elibereze *vreodată* complet de ele? Înce-pea să creadă că nu; cu toate acestea, nu trebuia să le dea mo-tive noi ca să se amestece în viaţa lui.

— *Eşti* înrudit cu Jain? Noal îşi ridică mâinile în semn de împăciuire. Pace, omule. Te cred. Doar că asta întrece tot ce-am făcut eu. Şi ce-a făcut vreodată Jain. Te-ar deranja dacă aş fi eu al treilea bărbat? Aş putea fi de ajutor în locuri strâmte, ştii.

— Arde-m-ar focu, oare tot ceea ce v-am povestit v-a in-trat pe-o ureche şi v-a ieşit pe cealaltă? Ei vor şti că vin. S-ar putea să ştie deja tot!

— Şi n-are importanţă, interveni Thom. Nu pentru mine. Am să mă duc singur, dacă va fi nevoie. Dar dacă am citit bi-ne, continuă şi începu să împăturească scrisoarea, aproape cu tandreţe, singura nădejde de reuşită este dacă te vei număra printre cei trei.

El şedea pe pat, tăcut acum, şi îl privea în ochi pe Mat. Mat voia să privească în altă parte, dar nu putea. Aes se-

dai afurisite! Femeia era aproape sigur moartă; dar cu toate acestea, încă mai încerca să îl constrângă să fie erou. Ei bine, eroii erau mângâiaţi pe cap şi daţi la o parte până data ur-mătoare, când era nevoie de un erou, asta dacă supravieţuiau ca eroi. Adeseori, eroii nu supravieţuiau. El nu avusese nici-odată încredere cu adevărat în Moiraine, nici nu o plăcuse. Numai proştii aveau încredere în aes sedai. Cu toate astea, dacă nu ar fi fost ea, el ar fi rămas în Ţinutul celor Două Râuri şi ar fi rânit în grajd şi ar fi avut grijă de vacile tatălui său. Sau ar fi fost mort. Iar bătrânul Thom şedea şi tăcea, zgâindu-se la el. Asta era buba. Îl plăcea pe Thom. „O, sânge şi cenuşă!”

— Arde-m-ar focu’ de prost, bombăni el. Voi merge. Tunetul bubui atât de asurzitor imediat după ce un fulger

atât de strălucitor lumină pereţii cortului. Când bubuiturile tunetelor se estompară, se aşternu o tăcere de mormânt în capul lui. Ultimul set de zaruri se opri. Îi venea să plângă.

CAPITOLUL 11

Un iad în Maderin

În ciuda orei târzii până la care şezuseră cu toţii în noap-tea aceea, circarii se treziră foarte devreme dimineaţa urmă-toare. Cu ochii împăienjeniţi şi buhăit, Mat se târî afară din cort când cerul era încă întunecat şi văzu bărbaţi şi femei cu lanterne, tropăind în timp ce se pregăteau, atunci când nu alergau. Aproape toată lumea striga la toată lumea să se miş-te mai repede. Mulţi erau nesiguri pe picioare ca nişte oa-meni care nu dormiseră. Toţi păreau să creadă că cu cât aveau să se îndepărteze mai mult de satul care dispăruse sub ochii lor, cu atât avea să fie mai bine. Căruţa ţipătoare şi mare a lui Luca apucă drumul înainte ca soarele să apară la orizont şi din nou el stabili un ritm alert. Două caravane ale negusto-rilor, formate din douăzeci şi mai bine de căruţe fiecare, tre-cură pe lângă ei, îndreptându-se spre miazăzi, şi o caravană de pribegi ce înainta încet, însă nimic nu mergea în direcţia cealaltă. Cu cât mai departe, cu atât mai bine.

Mat călărea alături de Tuon, iar Selucia nu încercă să îşi aducă fumuriul între ei; cu toate acestea, oricât de mult în-cercă, el nu reuşi să înceapă o conversaţie cu ea. În afară de câte o privire indescifrabilă când şi când la o strâmbătură prostească sau la o glumă de-a lui, Tuon călărea privind drept în faţă, gluga mantiei ei albastre ascunzându-i faţa. Nici măcar jongleriile nu reuşiră să îi atragă atenţia. Tăcerea ei era mocnită, iar acest lucru îl îngrijora. Atunci când o femeie tăcea în prezenţa ta, în cele mai multe cazuri prevestea ceva rău. Atunci când ea mocnea, puteau uita de „în cele mai multe cazuri”. El se îndoia că satul cu morţii era motivul pentru care ea era agitată. Era prea puternică pentru asta. Nu, îi păştea un necaz.

La mai puţin de o oră după ce porniseră la drum, în faţa lor îşi făcu apariţia o fermă, pe un teren deluros, cu zeci de capre cu feţele negre ce păşteau pe o păşune întinsă şi cu o livadă mare de măslini. Băieţandrii care prăşeau printre mă-slinii cu frunze negre îşi azvârliră săpăligile şi se apropiară în fugă de gardul din piatră ca să privească circul trecând, stri-gând entuziasmaţi ca să afle cine erau, încotro se îndreptau şi de unde veneau. Bărbaţi şi femei ieşiră din casa mare cu aco-periş de ţigle şi din două hambare mari cu acoperişuri de stuf, punându-şi mâinile streaşină la ochi ca să poată vedea. Mat se simţi uşurat când îi văzu. Morţii nu îi băgau în seamă pe cei vii.

Pe măsură ce circul îşi continua drumul, fermele şi livezi-le de măslini deveneau tot mai dese până când se perindau unele după celelalte, împingând pădurea mai departe de drum cu o milă sau mai mult, atât într-o parte, cât şi în cealaltă şi, pe la mijlocul dimineţii, ei ajunseră la un oraş prosper oare-cum mai mare decât Jurador. Caravana lungă a unui negus-tor, formată din căruţe cu coviltir, tocmai se apropia de por-ţile principale, unde o jumătate de duzină de bărbaţi, cu coi-furi conice lustruite pe cap şi îmbrăcaţi în haine din piele cu-sute cu discuri de oţel, stătea de strajă cu halebardele în mâini. Alţi bărbaţi, înarmaţi cu arcuri, făceau de strajă pe turnurile de deasupra celor două porţi. Dar dacă Seniorul de Maderin, un anume Nathin Sarmain Vendare, se aştepta să aibă pro-bleme, străjile erau singurul semn care trăda acest lucru. Fer-mele şi livezile de măslini ajungeau până la zidurile din pia-tră ale oraşului Maderin,

o practică nesănătoasă şi cam costi-sitoare dacă oraşul ar fi trebuit să fie vreodată apărat. Luca fu nevoit să se târguiască cu un fermier pentru dreptul de a in-stala circul pe o păşune nefolosită şi se întoarse bombănind că tocmai cumpărase de la ticălosul acela o turmă de capre sau poate chiar două. Însă, în scurt timp, zidul din pânză în-cepu să se ridice, iar Luca bătea la cap pe toată lumea să se grăbească. Urmau să ţină o reprezentaţie în ziua aceea şi să plece dis-de-dimineaţă. Foarte devreme. Nimeni nu se plânse, nici nu rosti vreun cuvânt de prisos. Cu cât mai departe, cu atât mai bine.

— Şi nu spuneţi nimănui ce aţi văzut, îi avertiză Luca nu o singură dată. N-am văzut nimic neobişnuit. N-am vrea să îi speriem pe spectatori.

Oamenii se uitau la el ca la un nebun. Nimeni nu voia să se gândească la acel sat care se topise sau la vânzătorul ambu-lant, darămite să vorbească despre asta.

Mat stătea în cortul lui, îmbrăcat în cămaşă, şi îi aştepta pe Thom şi pe Juilin să se întoarcă din oraş ca să afle dacă existau seanchani acolo. Arunca leneş un set de zaruri pe măsuţă.

După ce ieşiră de cele mai multe ori numere mari, cinci buline negre se zgâiră la el de zece ori la rând; majoritatea oamenilor considerau ochii Celui Întunecat o aruncare neno-rocoasă.

Selucia dădu la o parte clapele cortului şi pătrunse înăun-tru. În ciuda poalelor simple maronii despicate şi a bluzei albe, reuşea să semene cu o regină care intra într-un grajd. Un grajd murdar, după expresia de pe faţa ei, cu toate că Lopin şi Nerim ar fi putut-o mulţumi pe mama lui când venea vorba despre curăţenie.

— Te vrea, bolborosi ea fără tăgadă, ducându-şi mâna la eşarfa înfloratăca să se asigure că părul blond tuns scurt îi era acoperit. Vino!

— Ce vrea cu mine? întrebă el, rezemându-şi coatele de masă.

Ba chiar îşi întinse picioarele şi îşi încrucişă gleznele. Oda-tă ce o faci pe o femeie să creadă că sari ori de câte ori ea pocneşte din degete, nu mai ai cum să scapi de sub papucul ei.

— Îţi va spune ea. Iroseşti timpul, Jucărie. Ea n-are să fie mulţumită.

— Dacă Preţioasa se aşteaptă ca eu să dau fuga ori de câte ori ea pocneşte din degete, ar fi mai bine să înveţe să îi placă a fi nemulţumită.

Făcând o grimasă – dacă stăpâna ei tolera acest nume, Selucia îl lua ca pe un afront personal – ea îşi încrucişă braţele sub pieptul ei impresionant.

Era limpede ca cristalul că ea avea de gând să aştepte aco-lo până când el mergea cu ea, însă Mat avea de gând să o facă să aştepte o vreme. Aruncă zarurile. Ochii Celui Întunecat. Se aştepta ca el să sară atunci când Tuon pocnea din degete. Ha!

Aruncă zarurile din nou, iar acestea se rostogoliră pe masă, unul din ele fiind cât pe ce să cadă peste margine. Ochii Celui Întunecat. Cu toate acestea, nu avea altceva mai bun de făcut în momentul acela.

Chiar şi-aşa, îşi îmbrăcă fără grabă haina din mătase de culoarea bronzului. Până când îşi luă pălăria, o auzi bătând din picior nerăbdătoare.

— Ei bine, ce mai aştepţi? întrebă el.

Ea şuieră printre dinţi. Ţinea clapele cortului, dar şuiera ca o pisică.

Setalle şi Tuon şedeau pe unul dintre paturi discutând când intră el în căruţa violet, însă tăcură în clipa în care el intră pe uşă, aruncându-i o privire scurtă, dar pătrunzătoare. Ceea ce îi spunea că subiectul discuţiei lor fusese

Mat Cauthon. Acest lucru făcea să i se facă pielea de găină. Era limpede că ceea ce voia Tuon era ceva ce ele credeau că el va dezaproba. Şi la fel de limpede, ea avea de gând să obţină oricum acel ceva. Masa era ridicată la tavan, iar Selucia trecu pe lângă el şi îşi reluă locul în spatele lui Tuon când femeia micuţă se aşeză pe un scăunel, cu o expresie serioasă pe faţă şi cu acei ochi mari şi frumoşi aţintiţi asupra lui, parcă spunând: „Spânzuraţi ime-diat toţi prizonierii”.

— Aş dori să vizitez salonul unui han, anunţă ea. Sau al unei taverne. N-am văzut niciodată cum arată înăuntru. Mă vei duce la unul din oraş, Jucărie.

El răsuflă uşurat.

— Asta e o treabă destul de uşoară. De îndată ce Thom sau Juilin îmi vor spune că este în siguranţă.

— Trebuie să fie un loc de joasă speţă. Ceea ce se cheamă o „speluncă”[37].

El rămase cu gura căscată. De joasă speţă? Speluncile erau localurile cele mai decăzute, mizere şi slab luminate, unde berea şi vinul erau ieftine şi tot nu meritau jumătate din banii pe care îi dădeai pe ele, mâncarea era încă şi mai rea, iar fiecare femeie care ţi se punea în braţe încerca să te buzună-rească sau să-ţi taie punga sau avea doi bărbaţi care te aş-teptau la etaj ca să-ţi tragă una în cap de îndată ce intrai în odaia ei. În orice moment al zilei sau al nopţii, zarurile erau aruncate în zeci de jocuri, care uneori aveau mize surprinză-toare în funcţie de împrejurări. Nu galbenii – numai un prost grămadă şi-ar fi scos galbenii într-o speluncă ci arginţii erau aruncaţi adeseori pe masă. Puţinii cartofori ar fi câştigat ba-nii prin orice mijloace, fie ele pe jumătate oneste, iar acei pu-ţini erau la fel de vigilenţi ca tâlharii care îi atacau pe beţivi în toiul nopţii. În spelunci existau întotdeauna doi sau trei bă-tăuşi înarmaţi cu bâte, gata să întrerupă o încăierare, iar în majoritatea zilelor, aceştia munceau din greu ca să-şi câştige banii. De obicei, aceştia îi opreau pe clienţi să nu se omoare între ei, dar atunci când nu reuşeau să facă asta, trupul era târât afară prin uşa din spate şi lăsat undeva pe o stradă dos-nică sau pe un maldăr de gunoi. Şi în vreme ce aceştia târau trupul, ceilalţi nu se opreau din băut sau din jucat jocuri de noroc. Aceasta era o speluncă.

De unde aflase ea că existau astfel de localuri?

— Tu i-ai băgat în cap prostiile astea? o întrebă el pe

Setalle pe un ton poruncitor.

— Pe Lumină, ce te face să crezi asta? răspunse ea, făcând ochii mari aşa cum făceau întotdeauna femeile atunci când se prefăceau nevinovate. Sau atunci când voiau să crezi că se prefăceau, doar ca să te deruteze.

El nu pricepea de ce ele îşi dădeau osteneala. Femeile îl derutau tot timpul, fără nici măcar să încerce.

— Nici nu mă gândesc, Preţioasă. Dacă voi intra într-o speluncă însoţit de o femeie ca tine, în mai puţin de un ceas, voi intra în şase încăierări cu cuţitul, asta dacă voi supravie-ţui atât de mult.

Tuon îi oferi un zâmbet mulţumit. Fu unul trecător, dar categoric mulţumit.

— Crezi asta cu adevărat?

---

[37] În textul original substantivul este *hell.* Adaptarea traducă-toarei este nefericită, deoarece aceasta este „chiea” din titlul capito-lului. Putea să meargă ori cu „infern”, ori cu „speluncă” din titlul de capitol până la finalul textului, dar nu cu combinarea celor două: una în titlu şi cealaltă în text. (n.red.)

— Sunt convins de asta.

Aceste cuvinte dădură naştere unui alt zâmbet schiţat de încântare. Încântare! Afurisita aia de femeie *voia* să îl vadă luptându-se cu un cuţit!

— Chiar şi-aşa, Jucărie, ai făgăduit.

Se contraziceau dacă el făgăduise sau nu – ei bine, el îi prezenta cu calm logica faptului că dacă ziceai ceva, nu în-semna că făgăduiai; Tuon insista cu încăpăţânare că el făgă-duise, în vreme ce Setalle îşi reluă ghergheful şi Selucia îl privea cu aerul amuzat al cuiva care privea un bărbat încer-când să apere ceva imposibil de apărat. El nu ţipa, indiferent ce spunea Tuon – când se auzi o bătaie în uşă.

Tuon tăcu.

— Vezi, Jucărie, zise ea după o clipă, aşa se face. Baţi la uşă, apoi aştepţi.

Ea îi făcu un gest simplu peste umăr slujnicei ei.

— Poţi intra! strigă Selucia, îndreptându-şi spatele cu un aer regal.

Probabil că se aştepta ca să se prosterneze cel care avea să intre!

Era Thom, care purta o haină bleumarin şi o mantie gri-în-chis, veşminte care nu l-ar fi făcut să iasă în evidenţă într-un salon sau o tavernă. Nu părea nici prosper, nici sărac. Un bărbat care îşi putea permite să îşi plătească singur băutura în vreme ce asculta bârfele sau să cumpere altui bărbat un pahar de băutură ca să afle ce veşti avea sau care erau cele mai recente zvonuri. Nu se prosternă, dar făcu o plecăciune elegantă în ciuda piciorului drept rănit.

— Domniţă, i se adresă el în şoaptă lui Tuon înainte să-şi întoarcă atenţia spre Mat. Harnan a zis că te-a văzut venind încoace. Bănuiesc că nu deranjez? Am auzit... voci.

Mat se încruntă. El *nu* strigase.

— Nu deranjezi. Ce-ai aflat?

— Că ar putea fi seanchani în oraş din când în când. Nu soldaţi, dar se pare că ei construiesc două sate la câteva mile de drum spre miazănoapte şi alte trei la câteva mile spre miazăzi. Din când în când, sătenii vin în oraş să cumpere una-alta.

Mat reuşi să se abţină să nu zâmbească atunci când vorbi peste umăr. Ba chiar se simţi o urmă de regret în glasul lui.

— Mă tem că nu ţi se arată o plimbare prin Maderin, Pre-ţioasă. E prea periculos.

Tuon îşi încrucişă braţele, scoţându-şi pieptul în evidenţă. Trupul ei avea mai multe forme decât crezuse el odinioară.

Nu precum cele ale Seluciei, cu siguranţă, dar erau forme fru-moase.

— Sunt fermieri, Jucărie, spuse ea scurt cu o voce tărăgă-nată. Niciun fermier nu m-a văzut vreodată la faţă. Mi-ai fă-găduit o tavernă sau un salon şi n-ai să scapi cu această scuză ieftină.

— Un salon n-ar trebui să fie o problemă, zise Thom. Pe fermieri îi interesează o pereche de foarfece sau o oală nouă, nu băutura. Îşi fac singuri berea, pare-se, şi nu prea se dau în vânt după băuturile de prin partea locului.

— Mulţumesc, Thom, zise Mat printre dinţi. Ea vrea să meargă într-o speluncă.

Pe bărbatul cu părul alb îl apucă o tuse şuierătoare şi îşi mângâie viguros mustaţa cu noadele degetelor.

— O speluncă? bombăni el.

— O speluncă. *Ştii* vreo speluncă în oraşul ăsta unde aş putea-o duce fără să se işte o încăierare?

Întrebarea lui fu una sarcastică, dar Thom încuviinţă din cap.

— S-ar putea să ştiu una, zise încet bărbatul. „Inelul alb”. Oricum voiam să merg acolo ca să văd ce veşti pot afla.

Mat clipi. Indiferent cât de neobservat ar putea trece Thom altundeva, ar stârni priviri bănuitoare într-o speluncă pur-tând haina aceea. Mai mult decât bănuitoare. Veşmintele obiş-nuite într-un astfel de loc erau cele murdare, din lână aspră şi din pânză pătată. Şi-apoi, dacă puneai întrebări într-o spe-luncă, te puteai trezi cu un cuţit împlântat în spate. Dar poate că Thom voia să spună că acest „Inel alb” nu era deloc o spe-luncă. Se putea ca Tuon să nu vadă diferenţa dacă localul era doar puţin mai grosolan decât de obicei.

— Să-i aduc pe Harnan şi pe ceilalţi? întrebă el, testând terenul.

— O, cred că tu şi cu mine îi vom putea oferi protecţie domniţei, răspunse Thom, schiţând un zâmbet, iar Mat îşi relaxă umerii.

Totuşi, le preveniră pe cele două femei – nu încăpea în discuţie ca Selucia să fie lăsată în urmă, fireşte; jupâneasa Anan refuză invitaţia lui Thom de a-i însoţi, zicând că văzuse deja mai multe spelunci decât şi-ar dori cineva – să îşi ţină glugile pe cap. Tuon o fi crezând ea că niciun fermier nu o văzuse la faţă, dar dacă o pisică se putea uita la un rege, cum era o vorbă din bătrâni, atunci şi un fermier i-ar putea arunca o privire lui Tuon când şi când şi ar fi norocoşi dacă unul sau doi dintre el şi-ar face apariţia în Maderin. Din experienţa lui, a fi *ta'veren* însemna, de obicei, că Pânza lua o întorsătură spre rău.

— Jucărie, zise cu blândeţe Tuon în vreme ce Selucia îi punea mantia albastră pe umeri, am întâlnit mulţi fermieri cât am vizitat ţara, dar şi-au ţinut ochii în pământ, aşa cum se cuvine, chiar dacă le-am îngăduit să stea în picioare. Nu m-au văzut niciodată la faţă, crede-mă.

Vai. El se duse ca să-şi aducă mantia. Norii albi mai că acopereau soarele, care mai avea puţin până la zenit. Era o zi răcoroasă de primăvară, cu o briză puternică.

Orăşenii împânzeau strada principală a circului, bărbaţi în veşminte din lână aspră sau haine mai sobre dintr-un ma-terial mai fin şi prevăzut cu broderii doar pe manşete; femei, multe purtând plase de păr din dantelă, în rochii mai sumbre, cu guler pe sub şorţurile lungi albe sau închise la culoare, rochii cu guler înalt şi cu broderii încolăcite pe piept; copiii fugeau de colo colo, scăpând de lângă părinţii lor şi fiind fu-găriţi, toţi exclamând miraţi când vedeau leoparzii Miyorei sau urşii Latellei, jonglerii sau pe Balat şi pe Abar înghiţind foc, cei doi fraţi zvelţi mişcându-se în tandem. Fără să se oprească măcar o clipă cât să le arunce o privire femeilor acrobate, Mat îşi croia drum prin mulţime, cu Tuon la braţul lui. Îi pusese mâna pe încheietura lui stângă. Ea şovăise o clipă, apoi încuviinţă uşor, asemenea unei regine care îi dă-dea aprobarea unui ţăran. Thom îi oferi braţul Seluciei, dar ea rămase lângă umărul stâng al stăpânei ei. Măcar nu încer-ca să se înghesuie între ei.

Luca, purtând haină şi mantie stacojii, stătea sub banne-rul mare de la intrare, privind cum monedele se ciocneau de pereţii din sticlă ai carafei, apoi cum se ciocneau din nou atunci când fură turnaţi în seif. Arbora un zâmbet. Coada se întindea pe o distanţă de aproape o sută de paşi de-a lungul zidului de pânză şi mai mulţi oameni ieşeau din oraş şi o luau spre circ.

— Aş putea câştiga o sumă frumuşică aici în două sau trei zile, îi spuse el lui Mat. La urma urmei, locul aceste este sigur, iar noi suntem suficient de departe de... Zâmbetul i se stinse precum fitilul unei lumânări. Suntem suficient de departe, nu-i aşa?

Mat oftă. Galbenii alungau orice urmă de teamă din Valan Luca.

Nu îşi putea ţine mantia încheiată cu Tuon la braţul lui; prin urmare, aceasta flutura în urma lui în briza răcoroasă, dar asta era spre bine. Străjerii de la poartă, care stăteau stângaci pe un şir dezordonat, îi priviră cu curiozitate, iar unul schiţă o plecăciune. Mătasea şi dantela aveau acest efect, cel puţin asupra soldaţilor de la ţară, căci asta erau aceşti bărbaţi, indiferent cât de mult îşi lustruiseră coifurile şi ar-murile. Mulţi se sprijineau în halebardele lor ca fermierii în lopeţi. Dar după ce pătrunseră câţiva paşi în oraş, Thom se opri, iar Mat se văzu nevoit să se oprească şi el. La urma ur-mei, habar nu avea unde se afla „Inelul alb”.

— Sunt mulţi străjeri, căpitane, zise Thom, cu o urmă de îngrijorare în glas. Există tâlhari prin împrejurimi?

— Nu-i niciun nelegiuit pe-aici, zise cu asprime un străjer cu părul cărunt.

Cicatricea albă şi încreţită care îi brăzda faţa, combinată cu privirea saşie, îi confereau înfăţişarea unui nelegiuit. Nu se sprijinea precum ceilalţi şi îşi ţinea halebarda în mână ca şi când ar fi ştiut cum să o folosească.

— Seanchanii i-au alungat pe cei puţini pe care nu i-am prins noi. Şi-acum, mergi mai departe, bătrâne. Blochezi calea.

Nu se vedea nicio căruţă sau teleagă, iar puţinii oameni care ieşeau din oraş pe jos aveau loc suficient. Arcada porţii era suficient de lată ca să încapă două căruţe una lângă alta, deşi se putea să fie la mustaţă.

— Seanchanii au zis că n-am pus îndeajuns de mulţi stră-jeri, interveni pe un ton vesel un individ voinic cam de ace-eaşi vârstă cu Mat, iar seniorul Nathin ascultă cu băgare de seamă atunci când vorbesc seanchanii.

Bărbatul cu părul cărunt îl lovi cu mâna înmănuşată în partea din spate a coifului îndeajuns de tare, încât să îl facă să se clatine.

— Ai grijă ce vorbeşti cu străinii, Keilar, mârâi bărbatul mai în vârstă, altminteri ai să te trezeşti din nou la plug, îna-inte să apuci să clipeşti. Seniore, i se adresă el lui Mat, ridicând tonul, vrei să-ţi chemi servitorul înainte să dea de bu-cluc?

— Iertare, căpitane, răspunse umil Thom, plecându-şi ca-pul alb, întruchipând imaginea perfectă a unui servitor doje-nit. N-am vrut să aduc vreo supărare. Iertare.

— Te-ar fi cotonogit şi pe tine dacă nu eram eu acolo, îi zise Mat când îl ajunse din urmă.

Thom şchiopăta vizibil. Trebuie că era istovit dacă lăsa să se vadă acest lucru.

— Mai că a făcut-o. Ce-ai aflat să merite acest risc?

— N-aş fi întrebat fără tine, în haina aia. Thom chicotea în timp ce pătrundeau mai mult în oraş. Prima lecţie este ce în-trebări să pui. A doua, la fel de importantă, este când şi cum să întrebi. Am afla că nu există tâlhari, ceea ce este întotdea-una bine de ştiut, deşi am auzit că ar exista câteva bande în-deajuns de numeroase ca să poată ataca o chestie mare pre-cum circul. Am aflat că Nathin se află sub papucul seancha-nilor. Fie se supune unei porunci

îngroşând rândul străjeri-lor, fie consideră sugestia lor o poruncă. Şi cel mai important, am aflat că soldaţii lui Nathin nu îi dispreţuiesc pe seanchani.

Mat îşi arcui o sprânceană.

— N-au scuipat atunci când au rostit acest nume, Mat. Nu s-au strâmbat, nici nu au mârâit. N-au să lupte împotriva seanchanilor decât dacă le va porunci Nathin, iar el n-are s-o facă. Thom oftă îndelung. E foarte ciudat. Am descoperit ace-laşi lucru din Ebou Dar şi până aici. Străinii ăştia vin, preiau controlul, îşi impun legile, le înhaţă pe femeile care pot con-duce, iar dacă nobilii îi dispreţuiesc, puţini dintre oamenii de rând par s-o facă. Oricum, doar dacă au avut vreo soţie sau rudă căreia i s-a pus zgarda. Dar la urma urmei, Altara este

Altara. Pun rămăşag că vor avea parte de o primire mai rece în Amadicia şi în Tarabon. Clătină neîncrezător din cap. Nă-dăjduim să fie aşa, altminteri…

Nu mai continuă, dar era uşor de închipuit ce urma.

Mat îi aruncă o privire lui Tuon. Cum se simţea auzindu-l pe Thom vorbind astfel despre neamul ei? Ea nu spunea ni-mic, doar păşea alături de el, privind totul cu curiozitate din spatele glugii.

Clădiri cu acoperişuri din ţiglă, cu trei şi patru caturi, ma-joritatea din cărămidă, stăteau înşirate de-a lungul străzii principale late şi pavate din Maderin, prăvălii şi hanuri, ale căror tăblii se legănau în briza răcoroasă, stăteau înghesuite lângă grajduri şi casele oamenilor înstăriţi, cu lămpi mari deasupra uşilor arcuite şi lângă clădiri mai modeste, care îi găzduiau pe oamenii mai săraci, după rufele ce atârnau aproape la fiecare fereastră. Căruţele trase de caii şi căru-cioarele cu două roţi, încărcate cu baloturi sau lăzi sau bu-toaie, îşi croiau drum încet prin furnicarul de oameni, bărbaţi şi femei cu paşi vioi, mânaţi de legendara industrie sudistă, copii care se fugăreau unii pe ceilalţi, jucându-se „de-a prin-selea”. Tuon îi privea pe toţi cu acelaşi interes. Un individ ca-re împingea o tocila pe roţi şi care striga că ascuţea foarfecile sau cuţitele până când puteai tăia orice cu ele îi atrase la fel de mult atenţia ca o femeie zveltă, cu faţa aspră, ce purta pan-taloni din piele şi avea două săbii prinse la spate. Era, fără în-doială, straja unul negustor sau o Vânătoare[38] a Cornului, poate, dar o raritate, oricum. O femeie domani durdulie, îm-brăcată într-o rochie roşie şi mulată pe trup şi aproape stră-vezie, urmată de doi străjeri voinici în armuri cu solzi nu fu studiată nici mai mult nici mai puţin decât un individ deşirat cu un ochi, îmbrăcat in veşminte din lână zdrenţuite, care vindea insigne, ace şi panglici de pe o tavă. El nu observase ca ea să fi fost atât de curioasă în Jurador, dar, la urma urmei, acolo, atenţia ei fusese concentrată la a găsi mătase. Aici, ea părea că încerca să memoreze tot ceea ce vedea.

În scurt timp, Thom îi conduse într-un labirint de străduţe întortocheate, majoritatea lor meritând o denumire doar pentru că erau pavate cu blocuri din piatră brută de mărimea a doi pumni. Clădirile la fel de mari precum cele de pe strada principală, unele cu prăvălii la parter, se înălţau deasupra lor, aproape ascunzând cerul. Multe dintre acele alei erau prea înguste ca să încapă

---

[38] Dicţionarul explicativ al limbii române nu acceptă „vânătoa-re” ca formă feminină a substantivului „vânător”, ci numai ca defini-re a unei ocupaţii sau activităţi. Femininul agreat este „vânătoriţă”. Colocvial, „vânătoreasă”. În alte traduceri s-a folosit expresia „cor-niată” (plural „corniate”) pentru femeile care plecaseră în căutarea Cornului lui Valere. (n.red.)

căruţele trase de cai – pe unele, Mat nici nu trebuia să îşi întindă braţele complet ca să atingă pereţii de o parte şi de cealaltă – şi nu o dată el fu nevoit să o lipeas-că pe Tuon de faţada unei clădiri, astfel încât să poată trece pe lângă ei un cărucior cu două roţi, care hurui pe dalele ne-regulate din piatră, bărbatul care îl împingea cerându-şi scu-ze pentru neplăcerea creată fără a încetini. Şi cărăuşii treceau prin acel spaţiu înghesuit, bărbaţi care mergeau încovoiaţi, aproape paralel cu pământul, sub greutatea unui balot sau a unei lăzi fixate pe spinarea lor cu curele din piele prinse de şolduri. Numai văzându-i, Mat simţi că îl doare spinarea. Ei îi aduceau aminte cât de mult detesta el munca.

Tocmai voia să îl întrebe pe Thom cât mai aveau de mers – Maderin nu era un oraş chiar atât de mare – când ajunseră la „Inelul alb” care se afla pe una dintre acele străduţe şerpui-toare, unde braţele lui măsurau lăţimea pavajului. Era o clă-dire din cărămidă cu trei caturi aflată vizavi de prăvălia unui cuţitar. Tăblia vopsită ce atârna deasupra uşii roşii a hanului, un cerc alb de dantelă, îl făcu să simtă din nou încordarea în umeri. I s-o fi zicând „inel”, dar aceea era jartiera unei femei, dacă el văzuse vreodată vreuna. N-o fi fost tocmai o speluncă, dar hanurile cu astfel de tăblii erau, de obicei, în sine locuri propice pentru scandaluri. El îşi scoase încet cuţitele din mâ-necile hainei, precum şi cele din cizme, apoi le pipăi pe cele de sub haină şi ridică din umeri atâta cât să simtă atingerea cuţitului care îi atârna în spatele grumazului. Cu toate că dacă s-ar fi ajuns până acolo... Tuon dădu aprobator din cap. Afuri-sita de femeie abia *aştepta* să îl vadă într-o încăierare cu cu-ţite! Selucia se încruntă.

— A, da, zise Thom. O măsură de precauţie înţeleaptă.

Îşi verifică şi el cuţitele, făcându-l pe Mat să îşi simtă ume-rii şi mai încordaţi. Thom avea asupra lui aproape la fel de multe cuţite ca el, în mâneci, sub haină.

Selucia îi făcu semne cu degetele lui Tuon şi, brusc, înce-pură să se certe, mişcându-şi repede degetele. Nu putea fi vor-ba despre asta, desigur – Tuon o deţinea pe Selucia aşa cum deţineai un câine, iar cu câinele nu începi să te certi – dar se-măna cu o ceartă, ambele femei strângând din dinţi cu încă-păţânare. În cele din urmă, Selucia îşi împreună mâinile şi făcu o plecăciune în semn de aprobare. O supunere reticentă.

— Totul va fi bine, îi spuse Tuon pe un ton vesel. Vei ve-dea. Totul va fi bine.

Mat îşi dorea să fie sigur de asta. Inspirând adânc, îi întin-se din nou braţul lui Tuon şi îl urmă pe Thom.

Salonul generos, cu lambriuri pe pereţi, al hanului „Inelul alb” găzduia mai bine de două duzini de bărbaţi şi femei, aproape jumătate din ei fiind străini, care şedeau la nişte me-se pătrate sub tavanul prevăzut cu grinzi groase. Toţi îmbră-caţi frumos în veşminte din lână fină cu puţine ornamente, majoritatea vorbeau câte doi în şoaptă, peste cupele lor de vin, iar mantiile li se odihneau peste scaunele cu spătare joa-se. Însă trei bărbaţi şi o femeie cu cozi lungi şi împletite cu mărgele aruncau pe masă nişte zaruri roşii dintr-o cupă de vin. Nişte mirosuri plăcute veneau dinspre bucătărie, inclusiv cel de carne prăjită. Cel mai probabil, de capră. Lângă şemi-neul mare din piatră, unde ardea un foc slab şi pe a cărui po-liţă se afla un ceas din alamă lustruită, o femeie tânără, cu ochi impertinenţi, care rivaliza cu Selucia – şi cu bluza des-cheiată până aproape la talie ca să dovedească acest lucru –, îşi legăna

şoldurile şi cânta, acompaniată de un ţambal şi un fluier, un cântec despre o femeie care îşi juca ibovnicii pe de-gete. Cânta cu o voce languroasă. Niciunul dintre muşterii nu părea să o asculte.

Pe când mă plimbam într-o mândră zi de primăvară,
L-am întâlnit pe tânărul Jac, care strângea fânul,
Avea părul bălai şi ochii frumoşi.
I-am dat un sărut; o, ce puteam să fac? Ne-am îmbrăţişat şi ne-am stârnit pân' ce soarele a ajuns la zenit, Şi n-am să zic de câte ori m-a făcut el să oftez.

Scoţându-şi gluga de pe cap, Tuon se opri în prag şi îşi plimbă privirea încruntată prin încăpere.

— Eşti sigur că asta-i o speluncă, jupâne Merrilin? întrebă ea. În şoaptă, slavă Luminii. În unele locuri, dacă puneai o asemenea întrebare, puteai fi azvârlit în stradă şi cu violenţă, că purtai haină din mătase sau nu. În altele, preţul se dubla.

— Te asigur că n-ai să găseşti o adunare mai mare de hoţi şi escroci nicăieri în Maderin la ora aceasta, şopti Thom, mân-gâindu-şi mustaţa.

Jac primeşte o oră când cerul e limpede,
Iar Willi primeşte o oră când tătuca nu-i prin preajmă.
În şură cu Moril, căci el n-are frică,
Iar Keilin vine la amiază; o, e atât de curajos!
Seniorul Brelan primeşte o seară când noaptea e rece.
Jupânul Andril primeşte o dimineaţă, dar e aşa de bătrân.
O, ce să facă o biată fată?
Iubirile mele sunt atât multe şi orele atât de puţine.

Tuon păru nehotărâtă, dar cu Selucia alături, se duse şi se postă în faţa cântăreţei, care şovăi o clipă sub privirea scru-tătoare a lui Tuon, înainte ca să-şi reia cântecul. Femeia cânta peste creştetul lui Tuon, încercând evident să o ignore. Se pă-rea că femeia din cântec adăuga un ibovnic nou pe lista sa cu fiecare vers. Muzicantul care cânta la ţambal îi zâmbi Seluciei şi primi drept răspuns o privire glacială. Cele două femei mai stârniră şi alte priviri, cea mică de statură şi cu părul negru tuns foarte scurt, cealaltă care rivaliza cu cântăreaţa şi cu o eşarfa înfăşurată în jurul capului, însă doar priviri. Clienţii îşi vedeau de treburile lor.

— Asta nu-i o speluncă, zise Mat în şoaptă, dar ce este? De ce sunt atâţia oameni aici în miezul zilei?

Saloanele se umpleau astfel dimineaţa şi seara.

— Localnicii vând ulei de măsline, lacuri sau dantelă, răs-punse Thom la fel de şoptit, iar străinii le cumpără. Se pare că tradiţia locală cere să se înceapă cu câteva ore de băutură şi conversaţie. Iar dacă nu te duce capul, adăugă el pe un ton sec, când te trezeşti, descoperi că n-ai încheiat cine ştie ce târg.

— Pe Lumină, Thom, ea n-are să creadă niciodată că locul acesta este o speluncă. Am crezut că ne duci într-un loc unde beau gărzile negustorilor sau ucenicii acestora. Cel puţin, ar putea crede asta.

— Ai încredere în mine, Mat. Cred că vei descoperi că ea a dus o viaţă foarte ferită în unele privinţe.

Ferită? Când fraţii şi surorile ei încercaseră să o ucidă?

— Doar nu vrei să pui rămăşag pe o coroană, nu?

Thom chicoti.

— Sunt întotdeauna bucuros să-ţi iau o monedă.

Tuon şi Selucia se întoarseră plutind, cu feţele lipsite de vreo expresie.

— Mă aşteptam ca muşteriii să poarte veşminte mai po-nosite, zise încet Tuon, şi poate o încăierare sau două, dar cântecul este prea desfrânat pentru un han respectabil. Cu toate că ea este mult prea acoperită ca să îl cânte cum se cu-vine, după părerea mea. Pentru ce-i asta? adăugă ea pe un ton bănuitor când Mat îi dădu o monedă lui Thom.

— O, zise Thom, strecurând moneda în buzunarul hainei lui, am crezut că ai putea fi dezamăgită că doar cei mai de succes escroci sunt prezenţi aici – aceştia nu sunt întotdeau-na atât de pestriţi precum cei mai săraci –, dar Mat a zis că nici măcar n-a băgat de seamă.

Ea îşi îndreptă privirea spre Mat, iar acesta îşi deschise gura indignat. Apoi, şi-o închise. Ce putea spune? Se afla deja

în încurcătură. Nu era nevoie să mai pună paie pe foc.

Când se apropie hangiţa, o femeie rotofeie, cu un păr sus-pect de negru sub plasa de păr din dantelă albă şi îndesată în-tr-o rochie gri, cu broderii roşii şi verzi peste pieptul ei mai mult decât generos, Thom se retrase făcând o plecăciune şi zicând în şoaptă:

— Dacă-mi îngăduiţi, seniore, domniţă.

În şoaptă, dar suficient de tare ca să îl audă jupâneasa Heilin.

Hangiţa avea un zâmbet împietrit; cu toate acestea, îl ofe-rea unui senior sau unei domniţe, făcând o plecăciune atât de adâncă, încât gemu atunci când îşi îndreptă spatele. Păru doar puţin dezamăgită că Mat dorea doar vin şi mâncare, poate, dar nu şi odăi. Cel mai bun vin pe care îl avea ea. Chiar şi-aşa, atunci când plăti, el o lăsă să vadă că în pungă avea galbeni, dar şi arginţi. O haină din mătase era foarte bună, dar o persoană în zdrenţe care avea galbeni era mai bine ser-vită decât o persoană în mătăsuri care avea bănuţi din alamă.

— Bere, zise Tuon tărăgănat. N-am băut niciodată bere. Spune-mi, dragă hangiţă, este posibil ca aceşti oameni să in-tre într-o încăierare cât de curând?

Mat fu cât pe ce să-şi înghită limba.

Jupâneasa Heilin clipi şi dădu uşor negativ din cap, ca şi când n-ar fi fost sigură că auzise bine.

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji, domniţă, zise ea. Se mai întâmplă uneori, dacă au băut prea multe cupe de vin, dar am să-i domolesc eu în caz că are să se întâmple asta.

— Pe mine nu mă deranjează, îi spuse Tuon. Oamenii ar trebui să se distreze.

Zâmbetul hangiţei deveni strâmb şi abia şi-l mai păstră pe buze, dar reuşi să facă o altă reverenţă, apoi se îndepărtă în grabă, ţinând strâns în mână moneda primită de la Mat şi strigând:

— Jera, vin pentru senior şi pentru domniţă! O carafă de vin de Kiranaille. Şi o halbă cu bere!

— Nu trebuie să pui astfel de întrebări, Preţioasă, îi spuse Mat în şoaptă în timp ce le conducea pe Tuon şi pe Selucia la o masă liberă.

Selucia refuză să se aşeze, luă mantia lui Tuon şi o aşeză peste spătarul scaunului pe care îl ţinu pentru Tuon, apoi se postă în spatele lui.

— Nu este politicos. Şi-apoi, te face să-ţi cobori privirea. Slavă Luminii pentru acele discuţii avute cu Egeanin, in-

diferent ce nume folosea ea. Seanchanii făceau un lucru ne-cugetat sau refuzau să facă ceea ce era raţional pentru a evita să fie nevoiţi să îşi coboare privirea.

Tuon încuviinţă din cap îngândurată.

— Obiceiurile voastre sunt adeseori foarte ciudate, Jucă-rie. Va trebui să mă înveţi despre ele. Pe unele le-am învăţat, dar trebuie să învăţ obiceiurile popoarelor peste care voi domni în numele împărătesei, fie-i viaţa veşnică.

— Te voi învăţa bucuros ce voi putea, zise Mat, desfăcân-du-şi mantia şi lăsând-o să cadă nepăsător pe spătarul jos al scaunului. Va fi bine să ne cunoşti cutumele chiar dacă vei sfârşi prin a domni peste mai puţine popoare decât te aştepţi tu.

El îşi puse pălăria pe masă.

Tuon şi Selucia icniră la unison, întinzându-şi repede mâi-nile spre pălărie. Mâna lui Tuon o atinse prima, iar ea o puse repede pe scaunul de lângă ea.

— Aduce un *foarte* mare nenoroc, Jucărie. Să nu-ţi pui *niciodată* pălăria pe masă.

Ea făcu unul dintre acele semne ciudate pentru alungarea răului, îndoindu-şi cele două degete din mijloc şi întinzân-du-şi-le pe celelalte. Selucia făcu la fel.

— Voi ţine minte asta, zise el pe un ton sec.

Poate prea sec. Tuon îi aruncă o privire rece. Foarte rece.

— M-am hotărât că nu vei fi bun ca paharnic, Jucărie. Nu până când vei învăţa supunerea, lucru pe care mi-l doresc aproape cu disperare să te învăţ. Poate-am să te fac în schimb grăjdar. Te pricepi la cai. Ţi-ar plăcea să alergi pe lângă mine în timp ce călăresc? Roba este aceeaşi ca pentru paharnic, dar pe a ta am să pun să fie ornată cu panglici. Panglici roz.

El reuşi să îşi păstreze expresia calmă, dar simţea cum obrajii i se înfierbântau. Exista o singură cale prin care putea afla dacă panglicile roz aveau o însemnătate pentru el. Îi spu-sese Tylin. Asta trebuia să fie. Arde-l-ar focu', femeile vor-beau despre orice!

Sosirea servitoarei cu băuturile lor îl scuti să mai dea vre-un răspuns. Jera era o tânără zâmbitoare, cu aproape la fel de multe forme ca femeia care cânta, nu la fel de expuse, dar nici prea bine ascunse de şorţul alb pe care îl purta strâns pe trup. Şi rochia neagră din lână îi stătea mulată pe trup. Nu că el îi aruncă mai mult de-o privire, fireşte. Era însoţit de viitoarea lui soţie. Oricum, doar un neghiob se uita la o femeie atunci când era cu o alta.

Jera puse pe masă o carafa de vin din cositor şi două cupe din cositor lustruite şi îi întinse o halbă groasă de bere Seluciei, apoi clipi nedumerită atunci când Selucia i-o dădu lui Tuon şi luă în schimb o cupă de vin. El îi oferi un penny de argint ca să o liniştească, iar ea îi zâmbi larg şi făcu o reverenţă, înainte să se îndepărteze în grabă, fiind chemată de hangiţă. Era pu-ţin probabil ca ea să primească bacşiş.

— I-ai fi putut zâmbi şi tu, Jucărie, zise Tuon, ducând hal-ba la nas ca să miroasă berea şi strâmbând din el. Este foarte drăguţă. Aveai faţa atât de împietrită, încât probabil că ai bă-gat spaima în ea. Luă o înghiţitură şi făcu ochii mari de mira-re. De fapt, are un gust foarte bun.

Mat oftă şi luă o gură zdravănă de vin negru care avea o uşoară aromă florală. În niciuna dintre amintirile lui, proprii sau ale celorlalţi bărbaţi, nu îşi

putea aminti să fi înţeles vre-odată femeile. O, câte un lucru pe ici, pe colo, dar niciodată pe de-a-ntregul.

Sorbind din bere – el nu avea de gând să îi spună că tre-buia să iei înghiţituri zdravene de bere, nu să sorbi din ea; ar putea să se îmbete în mod voit, doar ca să experimenteze ne-bunia unei spelunci; nu era pregătit să o subestimeze în ziua aceea sau în orice altă zi – după fiecare frază rostită, micuţa femeie enervantă îi punea întrebări despre obiceiurile lor. Lui îi fu destul de uşor să îi spună cum să se poarte într-o speluncă. Îi eviţi pe ceilalţi, nu pui întrebări şi stai cu spatele rezemat de un perete dacă poţi şi aproape de o uşă în caz că trebuie să pleci pe neaşteptate. E mai bine să nu te duci acolo defel, dar dacă eşti nevoit... Cu toate acestea, ea schimbă re-pede subiectul, trecând la curţi şi palate, primind câteva răs-punsuri. El i-ar fi putut povesti despre mai multe obiceiuri ale curţilor neamurilor Eharon sau Shiota sau ale altor zeci de naţiuni care dispăruseră decât ale oricărei naţiuni care mai exista. Nu ştia, de fapt, decât crâmpeie din cum se făceau lu-crurile în Caemlyn şi Tear şi frânturi despre obiceiurile din Fal Dara şi până în Shienar. Ei bine, astea şi cele din Ebou Dar, dar pe acestea ea le cunoştea deja.

— Aşadar, ai călătorit mult şi ai fost în alte locuri în afară de Tarasin, zise ea într-un final, luând ultima înghiţitură de bere din halbă.

El încă nu îşi terminase nici măcar jumătate din vin şi bă-nuia că Selucia nu luase mai mult de două înghiţituri mici din al ei.

— Dar nu eşti de viţă nobilă, pare-se. M-am gândit eu că n-ai cum să fii.

— Nu sunt, îi spuse el pe un ton ferm. Nobilii...

Tărăgănă, dregându-şi glasul. Nu putea să-i spună că nobi-lii erau nişte neghiobi care îşi ţineau nasul atât de sus, încât nu vedeau pe unde păşeau. La urma urmei, ea era cine şi ce era.

Tuon îl privi insistent şi fără nicio expresie, împingând la parte halba de bere. Privindu-l în continuare, îşi mişcă de-getele mâinii stângi peste umăr, iar Selucia bătu tare din palme. Câţiva dintre ceilalţi clienţi se uitară miraţi la ei.

— Zici că eşti cartofor, zise Tuon, iar jupânul Merrilin sus-
ţine că eşti cel mai norocos bărbat din lume.

Jera se apropie în fugă, iar Selucia îi dădu halba.

— Încă una, repejor, porunci ea, deşi nu într-un mod ne-politicos.

Totuşi, avea un aer regal. Jera făcu o reverenţă rapidă şi se îndepărtă în grabă de parcă cineva ar fi strigat la ea.

— Sunt norocos uneori, zise Mat cu băgare de seamă.

— Hai să vedem dacă eşti norocos azi, Jucărie.

Tuon îşi întoarse privirea spre masa pe care se rostogo-leau zarurile.

El nu vedea nimic rău în asta. Era mai mult sigur că avea să câştige decât să piardă; cu toate astea, credea că era puţin probabil ca negustorii să îşi scoată cuţitele indiferent cât de norocos avea să fie el. Nu observase ca vreunul dintre ei să aibă asupra lui unul dintre acele cuţite cu lama lungă pe care le purta toată lumea atârnate la curea mai înspre miazăzi. Ri-dicându-se în picioare, îi oferi braţul lui Tuon, iar ea îşi aşeză uşor mâna pe încheietura lui. Selucia îşi luă cupa de vin de pe masă şi rămase aproape de stăpâna ei.

Doi dintre bărbaţii altarani, unul zvelt şi chel, cu excepţia câtorva fire negre de păr, celălalt cu faţa rotundă şi bărbie triplă, se încruntară atunci când Mat întrebă dacă un străin putea intra în joc, iar al treilea, un individ cărunt şi

îndesat a cărui buză de jos îi atârna, încremeni locului. Femeia tarabo-neră nu fu atât de neprietenoasă.

— Desigur, desigur. De ce nu? zise ea, cu un uşor accent bolborosit.

Era roşie la faţă, iar zâmbetul pe care i-l oferi era oare-cum leneş. Aparent, ea se număra printre aceia care nu rezis-tau la băutură. Se părea că localnicii voiau să o facă fericită, deoarece privirile încruntate dispărură, doar bărbatul cărunt rămase ţeapăn. Selucia alese să rămână în picioare în spatele lui Tuon. Şase oameni stăteau înghesuiţi în jurul mesei.

Jera veni, făcu o reverenţă şi îi oferă o altă halbă de bere lui Tuon cu ambele mâini, murmurând: „Domniţă", iar o altă servitoare, cu părul cărunt şi aproape la fel de durdulie ca ju-pâneasa Heilin, înlocui carafa cu vin de pe masa jucătorilor. Zâmbind, bărbatul chel îi umplu până la refuz cupa tarabonerei. O voiau fericită şi beată. Ea goli jumătate de cupă şi, râzând, îşi şterse cu delicateţe buzele cu o batistă cu margini dantelate. Avu nevoie de două încercări până să reuşească să şi-o ascundă în mânecă. Femeia nu avea să încheie niciun târg bun în ziua aceea.

Mat urmări puţin jocul şi, în curând, îl recunoscu. Se folo-seau mai degrabă patru zaruri în loc de două, dar fără îndo-ială era o versiune a jocului *Piri,* un joc care fusese popular vreme de o mie de ani înainte de ascensiunea lui Artur Ari-pă-de-Şoim. În faţa fiecărui jucător se aflau grămăjoare de ar-ginţi amestecaţi cu câţiva galbeni, iar el puse o marcă din ar-gint în mijlocul mesei ca să cumpere zarurile, în vreme ce bărbatul îndesat îşi strângea câştigul din tura trecută. El nu se aştepta la necazuri din partea negustorilor, însă era mai puţin probabil să aibă necazuri dacă aceştia pierdeau arginţi în loc de galbeni.

Bărbatul zvelt puse aceeaşi monedă, iar Mat scutură za-rurile stacojii în cupa de cositor, apoi le dădu drumul să se rostogolească pe masă. Când se opriră, ele arătară patru de cinci.

— Este o aruncare câştigătoare? întrebă Tuon.

— Doar dacă le egalez, răspunse Mat, punând zarurile la loc în cupă, fără să iasă paisprezece sau ochii Celui Întunecat mai întâi.

Zarurile zornăiră în cupă, apoi pe masă. Patru de cinci. Avea noroc, cu siguranţă. Trase o monedă în faţa lui şi o lăsă pe cealaltă.

Brusc, bărbatul cu părul cărunt îşi împinse scaunul în spa-te şi se ridică în picioare.

— Mie mi-a ajuns, bombăni el şi începu să-şi îndese mo-nedele din faţa lui în buzunarele hainei.

Ceilalţi doi altarani se zgâiau miraţi la el.

— *Pleci*, Vane? zise bărbatul zvelt. *Acum?*

— Am zis că mie mi-a ajuns, Camrin, mârâi bărbatul că-runt şi ieşi tropăind în stradă, urmărit de privirea încruntată a lui Camrin.

Femeia taraboneră se aplecă în faţă clătinându-se, cozile ei împletite cu mărgele ţăcănind pe masă, ca să-l bată uşor pe mână pe bărbatul durduliu.

— Asta înseamnă c-am să cumpăr lacul de la dumneata, jupâne Kostelle, zise ea neclar. De la dumneata şi de la jupâ-nul Camrin.

Bărbia triplă a lui Kostelle se scutură când el chicoti.

— Aşa e, jupânească Alstaing. Aşa e. Nu-i aşa, Camrin?

— Presupun că da, răspunse morocănos bărbatul chel. Presupun că da.

El scoase o marcă pentru a o egala pe-a lui Mat.

Zarurile se rostogoliră din nou pe masă. De astă dată, to-talul ieşi paisprezece.

— O, făcu Tuon, părând dezamăgită. Ai pierdut.

— Am câştigat, Preţioasă. Este o aruncare norocoasă dacă este prima.

El îşi lăsă moneda în mijlocul mesei.

— Încă o rundă? zise el, rânjind.

Norocul era de partea lui, la fel de puternic ca întotdeau-na. Zarurile roşii se rostogoleau pe masă, săreau, ricoşau uneori din grămada de monede pariate şi, aruncare după aruncare, se opreau lăsând să se vadă paisprezece buline al-be. El făcea paisprezece în toate felurile în care se puteau fa-ce. Chiar şi cu o singură monedă la un pariu, arginţii din faţa lui se adunau într-o sumă frumuşică. Jumătate din oamenii din salon veniră în jurul mesei ca să privească. El îi zâmbi lui Tuon, care încuviinţă uşor din cap. Îi fusese dor de toate as-tea, jocul cu zarurile într-un salon sau o tavernă, monede pe masă, întrebându-se câtă vreme norocul avea să mai fie de partea lui. Şi cu o femeie frumoasă alături în timp ce juca. Îi venea să râdă de plăcere.

În timp ce scutura zarurile în cupă, negustoreasa tarabo-neră îi aruncă o privire şi, preţ de o clipă, nu mai păru deloc beată. Brusc, lui îi pieri pofta de râs. Faţa ei se destinse ime-diat, iar din ochii ei dispăru încă o dată concentrarea, dar, în acea clipă, aceştia semănaseră cu ai unei bufniţe. Ea era mult mai rezistentă la vin decât bănuise el. Se părea că Kostelle şi Camrin nu aveau şanse să o păcălească cu lucruri de mântu-ială la preţuri exorbitante sau ce-or mai fi pus ei la cale. Ceea ce îl îngrijora însă pe el era faptul că femeia îl privea cu sus-piciune. Dacă se gândea mai bine, ea nu riscase o monedă împotriva lui. Cei doi altarani îl priveau încruntaţi, dar aşa cum bărbaţii se încruntau atunci când aveau ghinion. Ea cre-dea că el descoperise o cale prin care să trişeze. N-avea im-portanţă că el folosea zarurile lor sau, cel mai probabil, zaru-rile hanului; dacă era acuzat că trişase, un bărbat putea fi co-tonogit chiar şi într-un han al negustorilor. Bărbaţii arareori aşteptau ca să vadă o dovadă împotriva acestei acuzaţii.

— O ultimă aruncare, zise el, apoi cred că mă voi retrage jupânească Heilin?

Hangiţa se afla printre spectatori. El îi dădu o mână de arginţi dintre cei câştigaţi recent.

— Ca să sărbătorim norocul meu, serveşte pe toată lumea cu ce vrea fiecare să bea până când s-or termina arginţii.

Aceste cuvinte iscară murmure aprobatoare, iar cineva din spatele lui îl bătu pe spate. Era mai puţin probabil ca un om care îţi bea vinul să creadă că l-ai cumpărat cu bani mur-dari. Sau, cel puţin, ar putea şovăi suficient de mult timp ca el să aibă ocazia s-o scoată de-acolo pe Tuon.

— N-are cum să-l ţină norocul o veşnicie, bombăni Camrin trecându-şi o mână prin părul pe care nu-l mai avea. Ce zici Kostelle? Jumătăţi?

Culegând o coroană de aur din grămada de monede din faţa lui, el o împinse lângă marca de argint a lui Mat.

— Dacă va fi ultima aruncare, atunci hai să facem un pa-riu adevărat. Ghinionul trebuie să urmeze norocului.

Kostelle şovăi, frecându-şi bărbia îngândurat, apoi încu-viinţă din cap şi puse şi el o coroană de aur.

Mat oftă. Putea refuza pariul, dar dacă pleca în acel mo-ment, declanşa atacul jupânesei Alstaing. La fel şi câştigarea acestei aruncări. Fără tragere de inimă, scoase nişte mărci de argint care să egaleze coroanele de aur. Mai rămăseseră doar două în faţa lui. Scutură vârtos cupa înainte să verse zarurile pe masă. Nu se aştepta ca asta să schimbe ceva. Nu făcea de-cât să dea frâu liber trăirilor.

Zarurile roşii se rostogoliră pe masă, se izbiră de grămada de monede şi ricoşară, rotindu-se înainte să se oprească, fie-care arăta o singură bulină. Ochii Celui Întunecat.

Râzând de parcă nu îşi recuperau doar banii pierduţi, Kamrin şi Kostelle începură să îşi strângă câştigurile. Spec-tatorii începeau să se îndepărteze, felicitându-i pe cei doi ne-gustori, spunându-i cuvinte pline de compasiune lui Mat, unii ridicând cupa cu vinul plătit de el în direcţia lui. Jupâneasa Alstaing luă o gură zdravănă de vin din cupa ei, privindu-l cu atenţie peste buza acesteia, fiind, după toate aparenţele, bea-tă turtă. Se îndoia că ea mai credea că el trişase, nu acum când el pleca doar cu o marcă în plus faţă de cea pe care o pu-sese pe masă. Uneori, ghinionul se dovedea a fi un lucru bun.

— Aşadar, norocul nu ţine o veşnicie cu tine, Jucărie, zise Tuon, însoţindu-l înapoi la masa lor. Sau eşti norocos doar când vine vorba despre lucruri mărunte?

— Nimeni nu are noroc o veşnicie, Preţioasă. Eu, unul, cred că acea ultimă aruncare a fost una dintre cele mai noro-coase de care am avut parte.

Îi explică despre bănuielile femeii tarabonere şi de ce cum-părase vin pentru toţi cei aflaţi în salon.

Când ajunseră la masă, el îi ţinu scaunul, dar ea rămase în picioare, privindu-l.

— S-ar putea să te descurci foarte bine în Seandar, zise ea

în cele din urmă, întinzându-i halba aproape goală. Ţine-o până mă întorc.

El îşi îndreptă umerii, alarmat.

— Unde pleci?

Mat avea încredere că ea că nu avea să fugă, dar nu şi că nu ar fi dat de bucluc când el n-ar fi fost acolo ca s-o scoată din local.

Ea afişă o expresie îndurerată. Până şi aceasta o făcea fru-moasă.

— Dacă vrei să ştii, merg la toaletă, Jucărie.

— O. Îţi poate spune hangiţa unde este. Sau una dintre servitoare.

— Mulţumesc, Jucărie, zise ea cu glas mieros. Nu mi-a tre-cut prin minte *să întreb.*

Ea îi făcu un semn cu degetele Seluciei, iar cele două se îndreptară spre partea din spate a salonului, vorbind în tă-cere şi chicotind.

El se aşeză şi privi încruntat în cupa de vin. Femeilor pă-rea să le placă să te facă să te simţi ca un prost. Iar el era pe jumătate însurat cu asta.

— Unde sunt femeile? îl întrebă Thom, trântindu-se pe scaunul de lângă Mat şi punând pe masă o cupă aproape pli-nă cu vin.

El mârâi când Mat îi spuse, apoi continuă în şoaptă, spri-jinindu-se cu coatele pe masă ca să îşi apropie capul de cel al lui Mat:

— Ne pasc necazuri şi din urmă, şi din viitor. Sunt destul de îndepărtate cele din viitor ca să ne deranjeze aici, dar ar fi mai bine să plecăm de îndată ce ele se vor întoarce.

Mat se îndreptă de spate.

— Ce fel de necazuri?

— Unele dintre caravanele de negustori care au trecut pe lângă noi în ultimele zile au adus veşti despre o crimă în Jurador care a fost comisă cam când am plecat noi. O zi sau două mai târziu, poate; nu se ştie sigur. Un bărbat a fost găsit în patul lui cu grumazul sfârtecat, doar că nu era suficient sânge.

Nu fu nevoie ca el să spună mai mult.

Mat luă o gură zdravănă de vin. Afurisitul de gholam îl urmărea în continuare. Cum aflase că era cu circul lui Luca? Dar dacă era cu o zi sau două în urmă în ritmul în care călă-torea circul, cel mai probabil că nu avea să îl ajungă din urmă prea degrabă. Pipăi capul de vulpe din argint prin haină. Măcar avea o modalitate prin care să lupte cu el dacă apărea. Creatura avea o cicatrice pe care i-o făcuse el.

— Şi necazurile care ne aşteaptă în viitor?

— Există o oaste a seanchanilor la hotarul cu Murandy. Cum au reuşit s-o strângă fără ca eu să aflu despre asta îna-inte de... El suflă în mustaţă, supărat din cauza eşecului său. Ei bine, n-are importanţă. Pe toţi cei pe care îi recrutează îi fac să bea o ceaşcă cu ceai din nişte ierburi.

— *Ceai?* întrebă Mat pe un ton îndoielnic. Şi care-i baiul cu ceaiul?

— Adeseori, ceaiul ăsta face ca o femeie să se clatine pe picioare, apoi vine o *sul'dame* şi îi pune zgardă. Dar asta nu e partea cea mai rea. Ei caută peste tot o femeie seanchană tâ-nără, mititică şi cu pielea neagră.

— Păi, fireşte că o caută. Te aşteptai să n-o facă? Asta re-zolvă cea mai mare problemă a mea, Thom. Când ne vom apropia, putem părăsi circul şi să ne afundăm în pădure. Tuon şi Selucia îşi pot continua călătoria cu Luca. El va fi eroul care le-o va înapoia pe Fiica celor Nouă Luni.

Thom clătină cu gravitate din cap.

— Ei caută un impostor, Mat. Pe cineva care *pretinde* că este Fiica celor Nouă Luni. Doar că descrierea i se potriveşte prea bine. Deşi nu vorbesc despre asta pe şleau, există întot-deauna oameni care beau prea mult, iar pe unii îi ia întotdea-una gura pe dinainte. Vor s-o omoare atunci când o vor găsi. E vorba despre a şterge ruşinea pe care le-a adus-o ea.

— Lumină! zise Mat în şoaptă. Cum se poate una ca asta, Thom? Generalul care comandă oastea aceea trebuie să o ştie la faţă, nu? La fel şi ceilalţi ofiţeri, bănuiesc. Trebuie să existe nobili care o cunosc.

— Nu i-ar fi de prea mare folos dacă ar cunoaşte-o. Până şi un soldat obişnuit i-ar tăia grumazul sau i-ar zdrobi ţeasta dacă ea ar fi găsită. Am auzit asta de la trei negustori diferiţi, Mat. Chiar dacă s-ar înşela cu toţii, eşti dispus să rişti?

Mat nu era dispus şi, în timp ce beau nişte vin, începură să pună la cale un plan. Nu că ar fi băut mult. Thom arareori o mai făcea, în ciuda vizitelor lui prin saloane şi prin taverne, iar Mat voia o minte limpede.

— Luca se va ambala când va auzi că avem nevoie de cai pentru toată lumea, indiferent câţi bani îi vom oferi, zise Thom la un moment dat. Plus că ne trebuie cai de povară pentru ali-mente dacă vrem s-o luăm prin pădure.

— Atunci, voi începe să îi cumpăr pe rând, Thom. Până când va veni momentul să plecăm, vom avea atâţia câţi vom avea nevoie. Pun rămăşag că voi găsi câţiva cai buni chiar aici. Şi Vanin are ochiul format. Nu-ţi face griji. Mă voi asigura că va plăti pentru ei.

Thom încuviinţă din cap cu îndoială. Nu era atât de sigur cât de schimbat era Vanin.

— Aludra va veni cu noi? zise mirat bărbatul cu părul alb puţin mai târziu. Va vrea să-şi aducă toate catrafusele. Asta înseamnă mai mulţi cai de povară.

— Avem vreme, Thom. Hotarul cu Murandy este încă de-parte. Vreau s-o luăm spre miazănoapte, în Andor, sau spre răsărit, dacă Vanin cunoaşte vreo cale prin munţi. Mai bine spre răsărit.

Indiferent de calea pe care o cunoştea Vanin, aceasta ar fi o rută a contrabandiştilor, o cale de scăpare a hoţului de cai. Ar exista şanse mai mici de întâlniri nedorite de-a lungul unei astfel de rute. Seanchanii puteau fi aproape oriunde în Altara, iar drumul spre miazănoapte l-ar aduce mai aproape de oas-te decât şi-ar dori el.

Tuon şi Selucia îşi făcură apariţia din spatele salonului, iar el se ridică în picioare, luând mantia lui Tuon de pe spă-tarul scaunului ei. Thom se ridică şi el în picioare, luând man-tia Seluciei.

— Plecăm, zise Mat, încercând să pună mantia pe umerii lui Tuon.

Selucia i-o smulse din mâini.

— Dar n-am văzut nici măcar o încăierare încă, protestă

Tuon, prea tare.

Câţiva oameni, negustori şi servitoare, îşi întoarseră pri-virile spre ei.

— Îţi voi explica afară, îi spuse el încet. Departe de ochii curioşilor.

Tuon se zgâi la el, cu chipul inexpresiv. El ştia că ea era puternică, dar era atât de mititică, precum o păpuşică fru-moasă, încât îţi era uşor să crezi că ea avea să se rupă dacă era bruscată. El avea de gând să facă tot ceea ce era nevoie ca să se asigure că ea nu va fi pusă în niciun fel de pericol. Tot ce era nevoie. În cele din urmă, ea încuviinţă din cap şi îi îngădui Seluciei să îi pună mantia albastră pe umeri. Thom încercă să facă acelaşi lucru pentru femeia cu părul bălai, dar aceasta i-o luă şi şi-o puse singură. Mat nu îşi aducea aminte să o fi văzut vreodată lăsând pe cineva să o ajute cu mantia.

Pe strada şerpuitoare de afară nu era nici ţipenie de om. Un câine maroniu costeliv îi privi cu precauţie, apoi se înde-părtă la trap, dispărând după cea mai apropiată cotitură. Mat o luă aproape la fel de repede în direcţia opusă, explicându-le pe drum. Dacă el s-ar fi aşteptat la şoc şi groază, ar fi fost dez-amăgit.

— Ar putea fi Ravashi sau Chimal, zise îngândurată feme-ia mititică, ca şi când avea o întreagă oaste seanchană pe ur-mele ei şi încercarea să o omoare era doar o distracţie. Cele două surori ale mele cele mai apropiate de vârsta mea. Aurana este prea tânără, cred, are doar opt ani. Paisprezece, ai spune. Chimal îşi urmăreşte scopul în tăcere, dar Ravashi a crezut întotdeauna că ea ar fi trebuit să fie numită, doar pentru că este mai în vârstă. Se prea poate să fi trimis pe cineva să răs-pândească zvonuri în caz că aş dispărea o vreme. De fapt, a dat dovadă de multă isteţime. Dacă o fi ea.

Tonul ei era la fel de rece de parcă ar fi vorbit despre ploaie.

— Complotul acesta ar putea fi zădărnicit cu uşurinţă da-că Înalta Doamnă s-ar afla în Palatul Tarasin, unde îi e locul, zise Selucia, iar răceala dispăru din Tuon.

O, faţa ei era la fel de împietrită ca a unui călău, dar se porni împotriva slujnicei ei, mişcându-şi degetele cu atâta furie de zici că erau nişte scântei

gata să lovească. Selucia păli la faţă şi se lăsă în genunchi, ţinându-şi ochii în pământ şi făcându-se mică. Făcu un gest scurt cu degetele, iar Tuon îşi lăsă mâinile pe lângă corp, privind în jos la creştetul acoperit de eşarfă al Seluciei şi gâfâind. După o clipă, se aplecă şi o ridică în picioare pe cealaltă femeie. Stând foarte aproape, spu-se ceva foarte scurt în acel limbaj al degetelor. Selucia răspunse în tăcere, Tuon făcu aceleaşi gesturi din nou, apoi îşi zâmbiră timid. Aveau lacrimi în ochi. Lacrimi!

— Vreţi să-mi spuneţi ce-a fost *asta*? vru să ştie Mat. Ele îşi întoarseră capetele şi îl priviră cu atenţie.

— Ce planuri ai, Jucărie? îl întrebă Tuon în cele din urmă.

— Nu Ebou Dar, dacă la asta te gândeşti, Preţioasă. Dacă o oaste este pe urmele tale şi vrea să te omoare, probabil că toţi vor, şi sunt prea mulţi soldaţi de aici şi până în Ebou Dar. Dar nu-ţi face griji; voi găsi o cale prin care să te duc înapoi în siguranţă.

— Mereu...

Ochii ei trecură dincolo de el, mărindu-se, iar el se uită peste umăr şi văzu şapte sau opt bărbaţi apărând de după ultima cotitură a străzii. Fiecare bărbat ţinea în mână o sabie. Ei grăbiră pasul când îl zăriră.

— Fugi, Tuon! strigă el, întorcându-se ca să îi înfrunte pe atacatorii lor. Thom, du-o de-aici!

Din mâneci îi căzu în fiecare mână câte un cuţit, iar el le azvârli deodată. Cuţitul din mâna stângă îl nimeri în ochi pe un bărbat cărunt, iar cel din mâna dreaptă îl nimeri în gru-maz pe un individ slăbănog. Aceştia se prăbuşiră ca şi când oasele li s-ar fi topit, dar înainte ca săbiile lor să cadă pe pa-vaj cu un zdrăngănit, el îşi scosese deja celelalte două cuţite din cizme şi fugi spre ei.

Faptul că îi pierdură pe doi dintre ei îi luă pe nepregătite pe atacatori, la fel şi faptul că el fugea spre ei în loc să fugă de ei. Însă, cum el se apropia atât de repede, iar ei stăteau în-grămădiţi unul într-altul pe străduţa îngustă, atacatorii pier-dură mare parte din avantajul pe care li-l ofereau săbiile în faţa cuţitelor lui. Nu tot, din nefericire. Lamele cuţitelor lui puteau para o sabie, dar el îşi dădea osteneala doar atunci când cineva îşi lua avânt pentru a lovi. Pe scurt, se trezi cu o fru-moasă colecţie de tăieturi, de-a lungul coastelor, pe coapsa stângă, pe obrazul drept, o tăietură care i-ar fi despicat gru-mazul dacă nu ar fi sărit într-o parte la timp. Dar, dacă ar fi încercat să fugă, ei l-ar fi urmărit. În viaţă şi sângerând era mai bine decât mort.

Mâinile lui se mişcau mai repede ca oricând, făcând miş-cări scurte, aproape delicate. Mişcările teatrale i-ar fi adus moartea. Înfipse un cuţit în inima unui bărbat gras, apoi îl scoase, înainte să i se îndoaie genunchii individului. Făcu o tăietură în interiorul cotului unui bărbat ce avea construcţia unui fierar, iar acesta îşi scăpă sabia din mână şi îşi scoase cuţitul de la curea cu greutate cu mâna stângă. Mat îl ignoră; individul se împleticea deja din cauză că pierduse sânge, îna-inte să apuce să îşi scoată cuţitul din teacă. Un bărbat cu faţa pătrăţoasă icni de durere atunci când Mat îi făcu o tăietură pe grumaz. El îşi duse o mână la rană şi apucă să facă doar doi paşi în spate, înainte să cadă la pământ. Pe măsură ce mureau dintre ei, ceilalţi câştigau spaţiu, dar Mat se mişca repede, dansând astfel încât un bărbat care se prăbuşea să îl apere de lovitura de sabie a altuia în vreme ce el se apropia de cercul descris de sabia unui al treilea. Pentru el, lumea era alcătuită din cuţitele lui şi bărbaţii care se îmbulzeau să ajungă la el, iar cuţitele lui căutau

locurile unde bărbaţii sângerau cel mai mult. Unele dintre acele amintiri străvechi proveneau de la bărbaţi care nu fuseseră deloc cumsecade.

Iar apoi, minunea minunilor, sângerând abundent – sân-gele îi era prea fierbinte ca el să poată simţi încă durerea pro-fundă –, îl înfruntă pe ultimul atacator, unul pe care nu îl ob-servase înainte. Ea era tânără şi subţirică şi purta o rochie zdrenţuită. Ar fi putut fi drăguţă dacă n-ar fi avut faţa mur-dară şi dacă n-ar fi rânjit cu toţi dinţii. Pumnalul pe care îl plimba dintr-o mână în cealaltă avea o lamă cu două tăişuri şi era de două ori mai lungă decât mâna lui.

— Doar nu nădăjduieşti să termini singură treaba pe care toţi ceilalţi la un loc n-au reuşit s-o ducă la capăt, îi spuse el Fugi! Te voi lăsa să pleci nevătămată.

Scoţând un ţipăt de felină, ea se năpusti asupra lui tăind şi împungând aerul cu sălbăticie. El nu putu decât să se dea în-apoi cu stângăcie, încercând să îi pareze atacurile. Cizma îi alunecă într-o baltă de sânge şi, în timp ce se clătina, ştiu că urma să moară.

Brusc, Tuon fu acolo, apucând cu mâna stângă încheietura femeii – nu încheietura mâinii în care aceasta ţinea pumnalul, mare ghinion – răsucindu-i-o astfel încât braţul îi înţepeni, iar fata fu nevoită să se încovoaie. Apoi, nu mai avu deloc importanţă în ce mână ţinea ea pumnalul, căci mâna dreaptă a lui Tuon deveni ea însăşi ca lama unui topor, lovind-o peste grumaz cu atâta forţă, încât el îi auzi cartilagiile trosnind. Înecându-se, fata îşi duse mâinile la grumaz şi se lăsă în ge-nunchi, apoi se prăbuşi, chinuindu-se să tragă aer în piept şi hârâind.

— Ţi-am spus să fugi, zise Mat, nefiind sigur căreia din ce-le două femei i se adresa.

— Aproape că ai lăsat-o să te omoare, Jucărie, zise Tuon pe un ton sever. De ce?

— Mi-am făgăduit că nu voi mai omorî niciodată o altă femeie, zise el, istovit.

Sângele începea să i se răcească şi, pe Lumină, cât îl durea!

— Se pare că am distrus haina asta, bombăni el, pipăind una dintre tăieturile îmbibate în sânge.

Acest gest îl făcu să geamă. Când fusese el tăiat pe braţul stâng?

Privirea ei părea să îi sfredelească ţeasta. Tuon încuviinţa din cap de parcă ar fi ajuns la o concluzie.

Thom şi Selucia se opriră puţin mai jos pe stradă, în faţa motivului pentru care Tuon se afla încă acolo – mai bine de o jumătate de duzină de trupuri întinse pe dalele din piatră. Thom ţinea un cuţit în fiecare mână şi îi îngăduia Seluciei să îi examineze o rană de la coaste prin tăietura din haină. În mod ciudat, după petele negre de pe haina lui, părea să aibă mai puţine răni decât Mat. Mat se întrebă dacă şi Tuon luase parte la luptă, dar nu putea vedea nicio pată de sânge pe veş-mintele ei. Selucia avea o tăietură ce sângera pe braţul stâng, deşi aceasta nu părea să o deranjeze.

— Sunt un om bătrân, zise brusc Thom, şi uneori îmi în-chipui că văd lucruri care nu pot exista, dar, din fericire, în-totdeauna le uit.

Selucia se opri ca să îl privească cu răceală. O fi fost ea slujnică, dar vederea sângelui nu părea să o tulbure deloc.

— Şi ce încerci să uiţi?

— Nu-mi amintesc, răspunse Thom.

Selucia încuviinţă din cap şi continuă să îi examineze rana. Mat clătină nemulţumit din cap. Uneori, nu era pe de-a-ntre-gul convins că Thom era în toate minţile. Că veni vorba, uneori nici Selucia nu părea a avea toate ţiglele pe casă.

— Asta nu va trăi ca să poată fi interogată, zise Tuon tă-răgănat, încruntându-se la femeia care se îneca şi se zvârco-lea la picioarele ei, şi nu va putea vorbi, dacă ar reuşi cumva să supravieţuiască.

Aplecându-se cu o mişcare fluidă, ea culese de pe jos pumnalul femeii şi i-l împlântă cu putere în piept. Acea luptă hârâitoare pentru aer încetă; ochii lipsiţi de viaţă rămaseră fixaţi la fâşia îngustă de cer de deasupra.

— Un gest de îndurare pe care nu l-a meritat, dar nu văd rostul unei suferinţe inutile. Am câştigat, Jucărie.

— Ai câştigat? Ce tot vorbeşti acolo?

— Mi-ai folosit numele înainte să îl folosesc eu pe al tău, aşa că am câştigat.

Mat fluieră slab printre dinţi. Ori de câte ori credea că ştia cât era de puternică, ea găsea o altă modalitate să îi arate că n-o cunoştea nici măcar pe jumătate. Dacă cineva se uitase din întâmplare pe fereastră, această înjunghiere ar fi putut atrage atenţia magistraturii locale, probabil şi a Seniorului Nathin însuşi. Dar, din câte putea desluşi, nu se vedea nicio faţă la nicio fereastră. Oamenii evitau pe cât puteau să fie amestecaţi în astfel de situaţii. Din câte ştia el, ar fi putut tre-ce pe lângă ei o multitudine de cărăuşi sau căruţaşi în toiul luptei. Era sigur, însă, că aceştia ar fi făcut stânga-mprejur cât ar fi putut de repede. Dacă vreunul dintre el dăduse fuga la Seniorul Nathin era o altă întrebare. Cu toate acestea, el nu se temea de Nathin sau de magistratul lui. Doi bărbaţi care în-soţeau două femei nu se hotărau să atace o duzină de bărbaţi înarmaţi cu săbii. Cel mai probabil că aceşti indivizi, precum şi tânăra mai puţin norocoasă, erau bine cunoscuţi în rândul gărzilor.

Şchiopătând în timp ce îşi strângea armele, se opri când vru să-şi scoată cuţitul din ochiul bărbatului cărunt. Înainte, nu fusese prea atent la chipul lui. Totul se petrecuse prea re-pede ca să-şi poată face mai mult de o impresie generală. Ştergând cu grijă lama cuţitului de haina bărbatului, şi-l vârî la loc în mânecă, apoi se îndreptă de spate.

— Planurile noastre s-au schimbat, Thom. Vom pleca din

Maderin cât vom putea de repede şi vom părăsi circul cât vom putea de repede. Luca va vrea atât de mult să scape de noi, încât ne va da toţi caii de care vom avea nevoie.

— Întâmplarea asta trebuie raportată, Jucărie, zise Tuon pe un ton sever. Dacă n-o vom face, fapta noastră va fi la fel de nelegiuită ca a lor.

— Îl ştii pe individul acela? întrebă Thom.

Mat dădu aprobator din cap.

— Îl cheamă Vane şi nu cred că cineva din oraşul acesta va crede că un negustor respectabil ne-a atacat pe stradă.

Luca ne va *da* caii doar ca să n-aibă de-a face cu treaba asta.

Era ciudat. Bărbatul nu pierduse niciun bănuţ în faţa lui, nu *pariase* un bănuţ. Atunci, de ce? Foarte ciudat, într-adevăr. Şi un motiv suficient de întemeiat ca să îşi ia cât mai repede tălpăşiţa.

CAPITOLUL 12

O fabrică

Perrin simţea căldura soarelui amiezii amadician în timp ce îl călărea pe Vrednic către acoperişurile din Almizar, sub norii albi care pluteau cu repeziciune sus pe cer, la o sută de mile sud-vest de Amador. Neliniştit, îşi mâna calul la trap. Fermele se întindeau cât vedea cu ochii în toate direcţiile, de o parte şi de cealaltă a drumului, case din piatră cu acoperi-şuri din stuf şi firicele de fum cenuşiu înălţându-se din hor-nuri şi găini scurmând în faţa hambarelor. Oile cu cozi groase şi vitele cu pete negre păşteau pe păşunile împrejmuite de ziduri din piatră, iar bărbaţii şi băieţii arau câmpurile sau le semănau pe cele deja arate. Părea că era ziua spălatului de rufe; vedea cazane mari puse deasupra focurilor aprinse în spatele caselor şi femei şi fete punând la uscat cămăşi, bluze şi aşternuturi de pat pe sârmele lungi. Peisajul nu era prea sălbatic, doar câteva hăţişuri răsfirate, iar majoritatea aces-tora erau dumbrăvi îngrijite care le furnizau lemne de foc.

Îşi folosi puterea minţii ca să dea de lupi, dar nu găsi nici-unul. Deloc surprinzător. Lupii se ţineau departe când erau atât de mulţi oameni, de atâta domesticire. Briza se înteţi, iar el îşi strânse mantia pe lângă trup. În ciuda nevoii de a im-presiona, aceasta era din lână simplă maronie. Singura man-tie din mătase pe care o avea era căptuşită cu blană, dar i-ar fi fost prea cald cu ea în ziua aceea. Trebuia să se mulţu-mească cu haina verde din mătase, cusută cu fire din argint. Asta şi fibula mantiei care reprezenta două capete de lup din argint şi aur. Un dar de la Faile, aceasta aducea prea mult cu o podoabă ca să o poarte, dar el o scosese de pe fundul unui cufăr în dimineaţa aceea. Un mic detaliu care să scoată din anonimat mantia din lână.

Surprinzătoare erau caravanele pribegilor care îşi ridica-seră taberele pe câmpiile din jurul oraşului. Erau cinci, din câte vedea el. După spusele lui Elyas, se lăsa întotdeauna cu ospăţ atunci când se întâlneau două caravane, iar întâlnirea a trei ducea la zile întregi de sărbătoare, însă arareori se în-tâmpla să aibă loc adunări mai mari şi asta doar în timpul ve-rii, Duminica[39], atunci când pribegii aveau locurile lor de întrunire. Aproape că îşi dori să-l fi adus şi pe Aram, chiar şi cu riscul ca Masema să afle prea multe. Poate că dacă bărba-tul ar putea să îşi petreacă puţin timp printre semenii lui, s-ar putea hotărî să renunţe la sabie. Aceasta era cea mai bună so-luţie pe care o putea găsi Perrin la o problemă spinoasă, deşi era puţin probabil să funcţioneze. Lui Aram îi plăcea să mâ-nuiască sabia, poate prea mult. Însă nu îl putea alunga pe bărbat. Parcă el i-ar fi pus sabia în mână lui Aram, iar acum bărbatul şi sabia erau responsabilitatea lui. Numai Lumina ştia ce s-ar întâmpla cu bărbatul dacă acesta s-ar duce în-tr-adevăr la Masema.

— Îi studiezi pe Tuatha’an şi te încrunţi, seniore, bolbo-rosi Khirgan, femeia-general.

El îi înţelegea vorba puţin mai bine acum, că petrecuseră timp împreună.

---

[39] *Sunday* în textul original. Este sărbătoarea în care se cele-brează cea mai lungă zi din an, la solstiţiul de vară – Sun Day (Ziua Soarelui) –, însă Jordan a ortografiat-o ca pe ziua de duminică. În această zi, oamenii se îmbracă în straie de sărbătoare şi petrec. Pentru dezambiguizare, sărbătoarea este corectată cu majusculă. (n.red.)

— Ai avut necazuri cu ei în ţinutul tău? La noi nu există nimeni de stirpea lor, dar singurul necaz legat de ei despre care ştiu este că localnicii au încercat să îi alunge. Aparent, se spune că ar fi nişte hoţi foarte pricepuţi.

Ea şi Mishima erau dichisiţi azi, purtând mantii albastre tivite cu roşu şi galben şi haine roşii cu manşete albastre şi revere cu margini galbene. Cele trei linii mici şi albastre ver-ticale de pe haina ei, care semănau cu penele subţiri de pe un coif seanchan, dispuse în partea stângă, îi indicau rangul, la fel cum o făceau cele două în cazul lui Mishima. Cu toate aces-tea, cei doisprezece soldaţi care călăreau în urma lor îşi pur-tau armurile dungate şi coifurile vopsite şi ţineau în mâini lănci cu vârfuri din oţel, înclinate exact în acelaşi unghi. Gru-pul de acoliţi ai Failei care veneau în urma seanchanilor, tot doisprezece la număr, ofereau o imagine impresionantă în hainele tairene cu mâneci bufante din satin şi cu dungi şi în hainele negre cairhiene, cu dungi colorate ale Casei pe piept; cu toate acestea, în ciuda săbiilor cu care erau înarmaţi, ară-tau mai puţin periculoşi decât soldaţii şi păreau să ştie acest lucru. Ori de câte ori briza sufla din spate, aceasta purta cu ea urme de iritare, iar Perrin se îndoia că aceasta venea de la seanchani. Mirosul soldaţilor era acela al tăcerii, al aşteptării, precum cel al lupilor care ştiau că s-ar putea să-şi folosească colţii în curând, dar nu în acel moment. Nu încă.

— A, mai fură şi ei câte o găină când şi când, Generale, zi-se Neald râzând şi răsucindu-şi mustaţa subţire şi ceruită, dar eu nu i-aş numi „hoţi foarte pricepuţi”.

Savurase mirarea seanchanilor când aceştia văzuseră poar-ta prin care ajunseseră aici cu toţii, iar el încă mai jubila, reu-şind cumva să pară ţanţoş chiar dacă şedea în şa. Îi era greu să îşi aducă aminte că dacă nu şi-ar fi câştigat dreptul de a purta haina aceea neagră, ar fi lucrat în continuare la ferma tatălui său şi, poate, s-ar fi gândit să se însoare cu o fată din vecini peste un an sau doi.

— Ca să fii hoţ priceput ai nevoie de curaj, iar pribegii n-au niciun dram.

Înfofolit în mantia lui neagră, Balwer făcu o grimasă sau, poate, zâmbi. Uneori, lui Perrin îi era greu să sesizeze această diferenţă la bărbatul mărunţel şi uscat dacă nu îi simţea mi-rosul. Cei doi îl însoţeau pe Perrin cam în acelaşi fel cum o femeie *sul’dam* cu părul cărunt legată de o *damane* cu privi-rea glacială, cu fire cărunte în părul ei negru, îi însoţeau pe Khirgan şi pe Mishima, aparent ca să echilibreze numărul. Pentru seanchani, *sul’dam* şi *damane* erau o singură persoană atuncei când erau legate prin lesa segmentată din metal. S-ar fi mulţumit să vină doar cu Neald, sau cu Neald şi Balwer măcar, dar Tallanvor avusese dreptate în privinţa seanchani-lor şi a protocolului. Discuţiile tărăgănaseră trei zile şi deşi pierduseră o parte din timp dezbătând dacă să urmeze sau nu planul lui Perrin sau să îl introducă într-un proiect care îi trecuse prin minte lui Tylee – ea cedând la final pentru că nu putea găsi o soluţie mai bună – o mare parte din timp o iro-siseră discutând despre câţi oameni va aduce aici fiecare ta-bără. Trebuia să fie acelaşi număr pentru fiecare tabără, iar generalul de stindard dorise să aducă o sută dintre soldaţii ei şi o pereche de *damane.* De dragul onoarei. Fusese surprinsă că el era dispus să vină însoţit de mai puţini şi fusese dispusă să accepte doar după ce el subliniase faptul că toţi cei din neamul Failei erau nobili sau nobile pe pământurile lor. El avea sentimentul că ea credea că fusese păcălită, deoarece nu putea egala numărul celor de rang din escorta lui. Un neam ciudat aceşti

seanchani. O, existau şi puncte slabe, desigur. Această alianţă era pur temporară, ca să nu mai zicem deli-cată, iar femeia general de stindard era la fel de conştientă de acest lucru ca el.

— Mi-au oferit adăpost de două ori atunci când am avut nevoie, mie şi prietenilor mei, fără să ceară nimic în schimb, zise încet Perrin. Însă cea mai bună amintire pe care o am des-pre ei este atunci când trolocii au împresurat Emond's Field. Cei puţini ai lor care au supravieţuit din Tuatha'an şi ai noştri au rămas pe iarba verde, cu copiii în cârcă[40]. Ei nu aveau de gând să lupte – nu le stă în obicei –, dar dacă trolocii aveau să se năpustească asupra noastră, ei erau pregătiţi să încerce să ducă copiii într-un loc sigur. Faptul că ne-ar fi cărat copiii în spinare i-ar fi împovărat, ar fi făcut ca fuga lor să aibă şi mai puţini sorţi de izbândă, dar ei s-au oferit să ne ajute.

Neald tuşi stânjenit şi privi în altă parte. Obrajii i se îm-bujorară niţel. Cu toate că văzuse şi făcuse multe, era încă tânăr, având doar şaptesprezece ani. De astă dată, nu încăpea îndoială că Balwer zâmbea uşor.

— Cred că viaţa ta ar putea fi o poveste, zise femeia ge-neral, expresia de pe chipul ei invitându-l să îi povestească mai multe.

— Aş prefera să am o viaţă obişnuită, îi spuse el.

Poveştile nu îşi aveau locul pentru un bărbat care voia linişte.

— Într-o bună zi, mi-ar plăcea foarte mult să dau ochii cu unii dintre aceşti troloci despre care tot am auzit, zise Mishima, atunci când tăcerea ameninţa să se aştearnă peste ei.

În mirosul lui se simţea o urmă de amuzament, însă el îşi mângâia mânerul sabiei, poate fără să-şi dea seama.

— Ba nu ţi-ar plăcea, îi spuse Perrin. Vei avea ocazia mai devreme sau mai târziu, dar n-are să-ţi placă.

După o clipă, bărbatul cu cicatrici dădu solemn din cap în semn de încuviinţare, iar amuzamentul îi dispăru. În sfârşit, începea să creadă că trolocii şi myrddraalii erau mai mult decât nişte mituri inventate de călători. Dacă se mai îndoia încă, se apropia vremea care avea să şteargă orice urmă de îndoială pentru totdeauna.

Când să intre în Almizar, în timp ce îşi îndrumau caii spre capătul dinspre miazănoapte al oraşului, de-a lungul unui drum îngust de căruţe, Balwer se îndepărtă pe furiş. Medore îl însoţi. Era o femeie înaltă, aproape la fel de tuciurie ca Tylee, dar cu ochi albaştri, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni şi o haină bărbătească cu mâneci bufante şi dungi roşii şi o sabie prinsă la şold. Balwer călărea adus de umeri, ca o pasăre cocoţată cu stângăcie în şa; Medore era cu spatele drept şi mândră, cum îi şedea bine fiicei unui înalt senior şi conducătoarei oamenilor Failei, deşi ea mergea mai degrabă în urma lui Balwer, nu alături de el. În mod surprinzător, aco-liţii Failei păreau să fi acceptat să primească ordine de la bărbatul mărunţel şi capricios. Păreau mai puţin deranjaţi de acest lucru ca odinioară; ba chiar erau utili în unele privinţe, lucru pe care Perrin l-ar fi considerat imposibil. Femeia ge-neral de stindard nu se împotrivi plecării, deşi privi îngân-durată în urma lor.

— Drăguţ din partea domniţei să viziteze prietenul unui servitor, cugetă ea.

---

[40] Fraza originală: *The Tuatha'an stood on the green with chil-dren strapped to their backs, the few of their own that survived and ours.* Puţinii Tuatha'an care au supravieţuit, împreună cu ai noştri, au stat pe pajişte cu copiii în cârcă. (n.red.)

Aceasta era povestea pe care o spusese Balwer, că ştia o femeie care locuia în Almizar, iar Medore voia să o cunoască, dacă aceasta mai era încă în viaţă.

— Medore este o femeie îngăduitoare, răspunse Perrin. Aceasta este cutuma noastră, să fim îngăduitori cu servitorii.

Tylee îi aruncă o privire, doar una, însă el îşi reaminti să nu o ia de proastă. Păcat că el nu ştia nimic despre cutumele seanchanilor despre care să vorbească, altminteri ei ar fi in-ventat o poveste mai bună. Pe Balwer însă îl apucase nebu-nia – o nebunie seacă, prăfuită, dar totuşi nebunie – să profite de această ocazie ca să strângă informaţii despre ce se întâm-pla în Amadicia sub stăpânirea seanchanilor. Cât despre el, Perrin abia reuşea să se convingă să îi pese. În acel moment, doar Faile avea importanţă. Mai târziu, îşi putea face griji şi pentru alte probleme.

La miazănoapte de Almizar, zidurile din piatră care deli-mitau şapte sau opt ogoare fuseseră înlăturate, iar acum se vedea o fâşie lungă de pământ care părea să fi fost arată de un plug, căci solul era afânat. O creatură mare şi ciudată, cu doi oameni cu glugi pe cap care stăteau ghemuiţi pe spinarea ei, alerga cu stângăcie de-a lungul fâşiei pe cele două picioare ale sale, care păreau prea subţiri pentru mărimea sa. De fapt, „ciudată” era puţin spus. Cu pielea tăbăcită şi cenuşie, crea-tura era mai mare decât un cal, fără a pune la socoteală gru-mazul ei lung, ca un şarpe, şi coada subţire, încă şi mai lungă, pe care şi-o ţinea întinsă şi ţeapănă în spate. În timp ce fugea, îşi flutura aripile cu nervuri ca ale unui liliac, care aveau o anvergură la fel de mare ca majoritatea corăbiilor. Mai văzu-se astfel de animale, dar în aer şi la o oarecare depărtare. Tylee îi spusese că se numeau *rakeni.* Creatura se înălţă greoi şi încet în aer, abia trecând peste vârfurile copacilor unei dumbrăvi de la capătul ogorului. El îşi întoarse capul ca să privească în vreme ce *rakenul* urca încet pe cer, stângăcia dispărându-i în zbor. „Ar fi ceva să zboare pe spinarea unei asemenea creaturi.” Alungă acest gând, ruşinat şi înfuriat că îşi îngăduise să se lase distrat.

Femeia general de stindard îşi încetini calul şi privi în-cruntată ogorul. La capătul îndepărtat, oamenii hrăneau alte patru astfel de animale ciudate, ţinând în sus nişte coşuri uriaşe din care acestea să mănânce. Boturile cornute ţâşnind, iar gurile înfometate înfulecând. Lui Perrin nu îi plăcea să se gândească ce ar putea mânca o astfel de creatură.

— Ar trebui să fie mai mulţi *rakeni* aici, bombăni ea. Dacă doar atâţia sunt...

— Luăm ce putem şi ne vedem mai departe de drum, zise el. Niciunul, dacă aceasta este situaţia. Ştim deja unde se află clanul Shaido.

— Eu vreau să ştiu dacă ceva vine în spatele meu, îi spuse ea pe un ton sec, iuţind din nou pasul.

La o fermă din apropiere, care părea să fi fost preluată de către seanchani, mai mult de o duzină de soldaţi jucau zaruri la mesele aşezate alandala în faţa casei cu acoperiş din stuf. Alţii intrau şi ieşeau dintr-un hambar din piatră, deşi el nu văzu niciun cal în afară de cei doi legaţi la o căruţă care era descărcată de lăzi, butoaie şi saci din iută de doi bărbaţi în veşminte din lână aspră. Cel puţin, Perrin bănui că ceilalţi erau soldaţi. Aproape jumătate erau femei, iar mare parte din bărbaţi erau la fel de scunzi ca femeile şi slabi. Niciunul nu avea sabie, dar toţi purtau haine strânse pe trup de un albas-tru

precum cerul şi fiecare avea câte două cuţite în tecile cu-sute de cizmele lor strâmte. Uniformele însemnau soldaţi.

„Mat şi ai lui trebuie să fi ajuns acasă”, îşi zise el, privin-du-i cum râd la o aruncare bună şi cum gem la una proastă. Culorile acelea i se rotiră în cap şi, pentru o clipă, îl zări pe Mat ieşind călare de pe un drum şi pătrunzând într-o pădure, urmat de un şir de oameni călare şi cai de povară. Doar o cli-pă, deoarece alungă această imagine, fără să se mai gândeas-că de ce Mat intra în pădure sau cine era cu el. Doar Faile avea importanţă. În dimineaţa aceea, făcuse cel de-al cinci-zeci şi unulea nod pe şnurul de piele pe care îl ţinea în buzu-nar. Cincizeci şi una de zile de când ea era prizonieră. El nă-dăjduia că ea fusese prizonieră în toată această vreme. Asta însemna că era încă în viaţă şi putea fi salvată. Dacă era moartă... Strânse în mână mânerul ciocanului care îi atârna la curea. Îl strânse până când îl durură noadele degetelor.

Îşi dădu seama că femeia general de stindard şi Mishima îl priveau, ultima cu precauţie, ţinându-şi o mână aproape de mânerul sabiei. Tylee era îngândurată. O alianţă delicată şi puţină încredere din partea ambelor tabere.

— Preţ de o clipă, am crezut că ai de gând să-i omori pe zburători, zise ea încet. Ai cuvântul meu că o vom elibera pe soţia ta, sau o vom răzbuna.

Perrin trase aer în piept, se cutremură şi îşi luă mâna de pe ciocan. Faile trebuia să fie în viaţă. Alyse spusese că ea se afla sub protecţia ei. Dar cât de multă protecţie putea oferi so-ra aes sedai când ea însăşi purta veşmântul alb de *gai’shain?*

— Hai să terminăm aici. Irosim timpul.

Câte noduri mai era nevoit să facă pe şnurul acela? Să dea Lumina să nu fie prea multe.

Descălecând, îi dădu hăţurile Vrednicului lui Carlon Belcelona, un tairen proaspăt ras, cu un nas lung şi o bărbie foarte îngustă. Carlon avea obiceiul să îşi pipăie bărbia ca şi când s-ar fi întrebat unde îi dispăruse sau să îşi treacă mâna peste păr de parcă s-ar fi întrebat de ce îi era legat cu o pan-glică la ceafă, formând o coadă care abia îi ajungea până la umeri. Însă nu trăda niciun semn că ar renunţa la a se preface că urma cutumele aielilor, aşa cum n-o făceau nici ceilalţi. Balwer le dăduse instrucţiuni, iar cel puţin ei le urmau. Mare parte din ei se îndreptau deja agale spre mese, lăsându-şi caii în grija celorlalţi, unii scoţând monede, alţii oferind ploşti din piele cu vin. Însă, în mod ciudat, soldaţii le refuzau, deşi pă-rea că oricine avea arginţi era binevenit să participe la jocu-rile lor.

Fără să arunce măcar o privire în direcţia lor, Perrin îşi vârî mănuşile în spatele curelei groase şi îi urmă înăuntru pe cei doi seanchani, azvârlindu-şi pe spate mantia, astfel încât să îşi lase la vedere haina din mătase. Până când ieşi, oamenii Failei – oamenii lui, bănuia el – vor fi aflat multe lucruri de la acei bărbaţi şi acele femei. Un lucru pe care îl învăţase de la Balwer. Informaţiile puteau fi utile şi nu ştiai niciodată ce fărâmă se putea dovedi a fi mai valoroasă decât aurul. Însă, pentru moment, singurele informaţii care îl interesau pe el nu aveau să vină din acest loc.

Prima încăpere a casei era plină cu mese aşezate cu faţa spre uşă, iar acolo se aflau conţopiştii, care stăteau aplecaţi peste hârtii sau scrieri. Singurele sunete care se auzea erau scârţâitul peniţei pe hârtie şi tusea seacă şi persistentă a unui bărbat. Bărbaţii purtau haine şi pantaloni maro-închis, iar fe-meile, rochii în exact aceeaşi nuanţă. Unii purtau insigne din argint sau alamă, în formă de peniţă. Se părea că seanchanii aveau uniforme pentru orice.

Un individ cu obraji bucălaţi, care se afla în partea din spate a încăperii şi care purta două insigne din argint pe piept, se ridică în picioare şi făcu o ple-căciune adâncă, burta întinzându-i haina, de îndată ce intră Tylee. Cizmele lor scoteau zgomote puternice pe pardoseala din lemn în timp ce ei se duceau spre el, printre mese. El nu se îndreptă de spate până când ei nu ajunseră la masa lui.

— Tylee Khirgan, zise ea scurt. Vreau să vorbesc cu cel ce se află la comandă aici.

— Cum porunceşte generalul de stindard, răspunse indi-vidul cu slugărnicie, apoi făcu încă o plecăciune adâncă şi in-tră repede pe uşa din spatele lui.

Conţopistul care tuşea, un individ cu faţa netedă mai tânăr decât Perrin care, după chip, ar fi putut proveni din Ţinutul celor Două Râuri, începu să tuşească şi mai tare şi îşi acoperi gura cu o mână. Îşi drese glasul zgomotos, însă tusea îi reveni.

Mishima se încruntă la el.

— Individul n-ar trebui să se afle aici dacă e bolnav, bom-băni el. Dacă e contagios? Mai nou, auzi despre tot soiul de boli ciudate. Omul se trezeşte sănătos la răsărit şi, până la apus, e un cadavru umflat cât jumătate din mărimea lui şi nimeni nu ştie din ce cauză a murit. Am auzit de o femeie ca-re a înnebunit în decurs de-o oră şi toţi ce care o atingeau în-nebuneau şi ei. În trei zile, ea şi tot satul erau morţi, aceia ca-re nu fugiseră.

Făcu un anume gest, descriind un arc cu degetul mare şi cu cel arătător, strângând celelalte degete.

— Ar trebui să ştii mai bine şi să nu crezi toate zvonurile sau să le repeţi, îi zise cu asprime femeia general de stindard, făcând acelaşi gest.

Ea nu părea să îşi dea seama că îl făcuse.

Conţopistul cel îndesat reveni, ţinând uşa pentru un băr-bat cărunt, cu faţa slabă şi cu un petic negru din piele ascun-zând locul unde se aflase ochiul lui drept. O cicatrice albă şi neregulată îi străbătea fruntea, trecând prin spatele peticului şi ajungându-i pe obraz. La fel de scund ca bărbaţii de afară, el purta o haină de un albastru mai închis, cu două dungi mici şi albe pe piept, cu toate că avea aceleaşi teci cusute de cizme.

— Blasic Faloun, general de stindard, zise el, făcând o ple-căciune când conţopistul se întoarse în grabă la masa lui. Cu ce vă pot fi de folos?

— Căpitane Faloun, trebuie să vorbim între…

Tylee tăcu atunci când bărbatul care tuşea sări în picioa-re, scăunelul lui căzând cu zgomot pe jos.

Prinzându-se de mijloc, tânărul se încovoie şi vomă un şiroi de ceva negru care se izbi de pardoseală şi se transfor-mă în nişte gândaci mici care se împrăştiară repede în toate direcţiile. Cineva înjură, şocant de tare în acea tăcere ce pă-rea de mormânt. Tânărul se holbă îngrozit la gândaci, scutu-rând din cap în semn de negare. Îşi plimbă privirea rătăcită prin încăpere, scuturând în continuare din cap, apoi îşi des-chise gura ca şi când ar fi dat să vorbească. În schimb, se în-covoie şi scuipă alt şuvoi negru, mai lung, care se transformă în gândaci care se împrăştiară pe pardoseală. Pielea de pe faţa lui începu să i se mişte, de parcă alţi gândaci i s-ar fi târât pe exteriorul craniului. O femeie ţipă prelung a groază, şi, brusc, conţopiştii strigau şi săreau, răsturnând scăunelele şi chiar mesele în graba lor, ferindu-se înnebuniţi din calea formelor negre care fugeau. Bărbatul vomita întruna, lăsându-se în ge-nunchi, apoi

prăbuşindu-se şi zvârcolindu-se convulsiv în timp ce scuipa din ce în ce mai mulţi gândaci într-un flux continuu. Bărbatul părea că devenea cumva... mai plat. Se dezumfla. Convulsiile încetară, dar gândacii negri continuau să i se reverse din gura căscată şi să se răspândească pe pardoseală. În cele din urmă – părea că dura de-un ceas, deşi nu avea cum să fi durat mai mult de un minut sau două –, şuvoiul de in-secte scăzu şi încetă. Ceea ce mai rămase din individ fu o chestie palidă şi plată în interiorul veşmintelor, asemenea unui burduf care fusese golit. Ţipetele continuară, fireşte. Jumătate dintre conţopişti erau cocoţaţi pe mesele care mai rămăseseră în picioare, bărbaţi şi femeie deopotrivă, înju-rând sau rugându-se sau alternându-le uneori cât îi ţineau plămânii. Cealaltă jumătate fugise afară. Gândacii mici şi negri se împrăştiau peste tot pe pardoseală. În încăpere pu-ţea a groază.

— Am auzit un zvon, zise Faloun cu un glas răguşit. Pe frunte avea broboane de sudoare. Mirosea a teamă. Nu groa-ză, dar categoric teamă. La răsărit de-aici. Doar că erau miri-apode. Miriapode mici şi negre.

Câţiva gândaci veniră în fugă spre el, dar se dădu în spate înjurând şi făcând acelaşi gest ciudat pe care îl făcuseră şi Tylee şi Mishima.

Perrin zdrobi gândaci sub talpa cizmei. Aceştia îl făceau să simtă un fior pe şira spinării, dar nimic nu avea importan-ţă în afară de Faile. Nimic!

— Sunt doar nişte gândaci de lemn. Se găsesc aproape oriunde există un buştean bătrân căzut.

Bărbatul tresări, îşi ridică privirea, apoi tresări din nou când îi văzu ochii lui Perrin. Când zări ciocanul prins la cu-reaua lui Perrin, îi aruncă o privire rapidă şi speriată gene-ralului de stindard.

— Gândacii ăştia n-au venit din niciun buştean. E lucrarea Celui Care Leagă Sufletele!

— Se prea poate, răspunse calm Perrin. Bănuia că „Cel Ca-re Leagă Sufletele” era un alt nume pentru Cel Întunecat. N-are importanţă. Îşi mişcă piciorul, lăsând să se vadă carcasele zdrobite a şapte sau opt insecte. Pot fi omorâţi. Iar eu n-am timp de pierdut cu gândacii pe care pot să-i strivesc sub talpă.

— Trebuie să vorbim între patru ochi, căpitane, adăugă Tylee.

Şi mirosul ei era plin de teamă, dar era bine stăpânit. Mâ-na lui Mishima încremenise, descriind acelaşi gest ciudat. El îşi stăpânea aproape la fel de bine teama ca ea.

Faloun îşi veni vizibil în fire, mirosul de teamă estompân-du-se. Acesta nu dispăru complet, dar acum era stăpân pe si-ne. Însă evită să se uite la gândaci.

— Cum porunceşti, general de stindard. Atal, dă-te jos de pe masa aceea şi pune să fie măturate... chestiile astea de-aici. Şi îngrijeşte-te ca trupul lui Mehtan să fie pregătit cum se cu-vine pentru funeralii. Indiferent cum a murit, a făcut-o în sluj-ba imperiului.

Conţopistul cel îndesat făcu o plecăciune înainte să se dea jos cu delicateţe, apoi mai făcu una când puse picioarele pe podea, dar căpitanul se întorcea deja cu spatele.

— Pe aici, general de stindard.

Cabinetul lui ar fi putut fi iniţial un dormitor, dar acum în el se afla o masă de scris pe care se aflau nişte cutii plate pli-ne cu hârtii şi o altă masă, mai mare, care era acoperită cu hărţi ţintuite cu călimări, pietre şi figurine din alamă. Pe su-portul cu rafturi din lemn lipit de un perete se aflau câteva suluri care părea a fi tot hărţi. Şemineul din piatră gri era rece. Faloun le făcu un

gest spre o jumătate de duzină de sca-une desperecheate aşezate pe podeaua goală în faţa mesei de scris şi se oferi să trimită pe cineva să aducă vin. Păru deza-măgit atunci când Tylee refuză ambele oferte. Poate că el avea nevoie de un pahar ca să-şi calmeze nervii. În mirosul lui mai zăbovea încă o urmă de teamă.

Tylee începu:

— Căpitane, trebuie să înlocuiesc şase *rakeni* şi optspre-zece *morat'rakeni.* Şi o companie întreagă de pedestraşi. Cea care m-a însoţit pe mine se află undeva în Amadicia şi se în-dreptă spre apus şi mai departe.

Faloun făcu o grimasă.

— General de stindard, dacă ai pierdut *rakeni,* trebuie să ştii că nu avem decât strictul necesar din cauza... El îşi în-dreptă repede singurul ochi spre Perrin, apoi îşi drese glasul înainte să continue. Îmi ceri trei sferturi din animalele care mi-au mai rămas. Ar fi cu putinţă să te descurci cu mai puţi-ne, poate unul sau două?

— Patru, zise pe un ton ferm Tylee, şi doisprezece zbură-tori. Mă voi mulţumi cu atât. Atunci când voia, ea putea să transforme acel accent seanchan bolborosit într-unul tăios. Regiunea aceasta este la fel de stabilă ca Seandar, din câte am auzit. Dar mă voi mulţumi cu patru.

— Cum porunceşti, general de stindard, oftă Faloun. Pot să văd ordinul, rogu-te? Totul trebuie să fie înregistrat. De când mi-am pierdut abilitatea de a zbura, îmi petrec tot tim-pul cu peniţa în mână, ca un conţopist.

— Seniore Perrin? zise Tylee, iar el scoase din buzunarul hainei documentul semnat de Suroth.

Acest document îl făcu pe Faloun să îşi arcuiască sprân-cenele din ce în ce mai mult, pe măsură ce citea, şi să pipăie uşor sigiliul din ceară, însă nu se îndoi de conţinutul acesteia mai mult decât o făcuse generalul de stindard. Se părea că seanchanii erau obişnuiţi cu astfel de lucruri. Când i-o dădu înapoi, bărbatul păru însă uşurat şi îşi şterse mâinile de haină fără să-şi dea seama. Erau obişnuiţi cu ele, dar nu se simţeau prea confortabil. Îl privi cu atenţie pe Perrin, încercând să fie discret, iar acesta mai că citea pe faţa lui întrebarea pe care o pusese generalul de stindard: „Cine era el de avea în posesia lui un astfel de document?"

— Am nevoie de o hartă a Altarei, căpitane, dacă ai una, zise Tylee. Mă pot descurca şi dacă nu ai, dar mai bine dacă ai. Mă interesează sfertul de nord-vest al ţării.

— Eşti în graţiile Luminii, general de stindard, zise băr-batul, aplecându-se ca să ia un sul de pe raftul cel mai de jos. Am exact ceea ce ai nevoie. Din întâmplare, s-a aflat printre celelalte hărţi amadiciane pe care le-am primit. Uitasem că o am până n-ai pomenit de ea. E un noroc neobişnuit, aş zice.

Perrin clătină uşor din cap. Întâmplare, nu lucrarea unui *ta'veren.* Nici măcar Rand nu era îndeajuns de *ta'veren* ca să înfăptuiască acest lucru. Culorile se roteau, iar el le făcu ţăn-dări înainte ca acestea să prindă contur.

Odată ce Faloun întinse harta pe masă şi îi propti colţurile cu greutăţi din alamă în formă de *raken,* femeia general de stindard o studie până când îşi stabili reperele. Harta era su-ficient de mare ca să acopere masa şi arăta întocmai cu ceea ce ceruse ea. Împreună cu fâşii înguste din Amadicia şi Ghealdan, teritoriul era redat în detalii minuţioase, cu denu-mirile oraşelor şi ale satelor, ale râurilor şi ale pâraielor, scrise cu litere foarte mici. Perrin ştia

că se uita la un exem-plu minunat al artei cartografului, mult mai reuşit decât ma-joritatea hărţilor. Putea fi opera unui *ta'veren*? Nu. Nu, era imposibil.

— Îi vor găsi pe soldaţii mei aici, bolborosi ea, marcând locul cu degetul. Vor pleca de îndată. Un zburător pe un *raken,* fără obiecte personale. Vor zbura lejer şi cât mai re-pede cu putinţă. Vreau să ajungă acolo înainte de mâine sea-ră. Ceilalţi *morat'rakeni* vor călători împreună cu pedestraşii. Nădăjduiesc să plece peste câteva ore. Dă poruncă să se pre-gătească.

— Telegile, zise Perrin. Neald nu putea deschide o poartă suficient de mare prin care să încapă căruţele cu coviltir. In-diferent ce vor duce cu ei, trebuie să fie în telegi, nu în căruţe cu coviltir.

Faloun îngână cuvântul uimit.

— Telegi, conveni Tylee. Ocupă-te de asta, căpitane. Perrin putea mirosi o oarecare ardoare în bărbat, pe care o interpretă drept o dorinţă de a pune întrebări, însă tot ceea ce zise Faloun, făcând o plecăciune, fu:

— Cum porunceşti, aşa se va face, general de stindard. Încăperea exterioară fu cuprinsă de un alt soi de agitaţie când ei părăsiră cabinetul căpitanului. Conţopiştii fugeau de colo colo, măturând cu frenezie sau lovind gândacii rămaşi cu măturile. Unele femei plângeau în timp ce dădeau cu măturile, unii bărbaţi păreau că ar vrea să plângă, iar aerul din încă-pere puţea a groază. Bărbatul mort nu mai era acolo, dar Perrin băgă de seamă că conţopiştii mişunau pe lângă locul unde zăcuse el, refuzând să păşească acolo. De asemenea, aceştia încercau să nu calce pe vreun gândac, lucru care îi făcea să ţopăie în vârful picioarelor. Când Perrin zdrobi sub tălpi gândacii în drum spre uşă, aceştia se opriră, zgâindu-se la el.

Afară, atmosfera era mai calmă, dar nu cu mult. Soldaţii lui Tylee stăteau în continuare înşiruiţi lângă caii lor, iar Neald afişa un aer indiferent, ba chiar căscă şi îşi lovi uşor gura cu mâna, însă femeia *sul'dam* o mângâia pe *damane* care tremu-ra şi îi şoptea cuvinte liniştitoare, iar soldaţii în haine albas-tre, mult mai mulţi decât înainte, stăteau strânşi în grupuri mari şi vorbeau între ei îngrijoraţi. Cairhieninii şi tairenii se apropiară în grabă şi se strânseră în jurul lui Perrin, adu-cându-şi caii de căpăstru şi vorbind toţi deodată.

— Este adevărat, seniore? întrebă Camaille, cu faţa palidă schimonosită de îngrijorare.

Fratele ei Barmanes zise îngrijorat:

— Patru bărbaţi au scos afară pe braţe ceva într-o pătură, dar îşi fereau privirile de la ce-o fi fost în ea.

Toţi vorbeau unul peste altul, toţi miroseau aproape a panică. „Ziceau că a scuipat gândaci" şi „Ziceau că gândacii l-au ros pe dinăuntru ca să iasă afară" şi „Să ne-ajute Lumina, ei scot gândacii pe uşă afară; vom fi omorâţi" şi „Arde-m-ar focu', e Cel Întunecat care încearcă să se elibereze", precum şi alte fraze fără noimă.

— Tăcere! porunci Perrin şi, minunea minunilor, aceştia tăcură.

De obicei, aceştia erau foarte ţâfnoşi faţă de el, insistând că o slujeau pe Faile, nu pe el. Acum stăteau şi se zgâiau la el, aşteptând ca el să le alunge temerile.

— Într-adevăr, un bărbat a scuipat gândaci şi a murit, dar sunt gândaci obişnuiţi, dintre cei ce se găsesc peste tot în lem-nul putred. Te pişcă zdravăn dacă te aşezi pe unul, dar nimic altceva mai rău. Se prea poate să fi fost cumva lucrarea Celui Întunecat, adevărat, dar asta n-are nicio legătură cu eliberarea domniţei

Faile. Asta înseamnă că n-are nicio legătură cu noi. Aşadar, liniştiţi-vă şi haideţi să ne vedem de ale noastre.

În mod ciudat, cuvintele lui dădură roade. Mai mult de un obraz se îmbujoră, iar mirosul de teamă fu înlocuit – sau cel puţin fu înăbuşit – de mirosul ruşinii pentru că se lăsaseră aproape copleşiţi de panică. Păreau stânjeniţi. Pe măsură ce începeau să încalece, reveniră la vechile lor firi, însă. Rând pe rând, începură să se laude cu faptele de vitejie pe care aveau să le facă pentru a o salva pe Faile, una mai exagerată decât cealaltă. Ştiau că erau exagerate, deoarece fiecare laudă stâr-nea râsete din partea celorlalţi; cu toate acestea, următorul care se lăuda încerca să o exagereze încă şi mai mult pe-a sa.

Generalul de stindard îl privea din nou, îşi dădu el seama când luă frâiele Vredniculuі din mâinile lui Carlon. Oare ce vedea? Oare ce credea că ar putea afla?

— Ce i-a făcut pe toţi *rakenii* să plece? întrebă el.

— Ar fi trebuit să fim următorii sosiţi aici, răspunse ea, sărind în şa. Mai trebuie să fac rost de *a'damuri.* Mi-am dorit să cred că încă mai am o şansă, dar ar fi mai bine să ajungem la miezul problemei. Acum va fi adevăratul test pentru foaia aia de hârtie, iar dacă va eşua, nu mai are rost să facem rost de *a'damuri.*

O alianţă fragilă şi puţină încredere.

— Ce să eşueze? A funcţionat aici.

— Faloun este soldat, seniore. Acum trebuie să vorbim cu un funcţionar imperial.

Ea rosti penultimul cuvânt cu un vădit dispreţ. Îşi întoar-se calul, iar el nu avu de ales decât să încalece şi să o urmeze.

Almizar era un oraş destul de mare şi prosper şi avea îm-prejur şase turnuri de veghe înalte, dar niciun zid. Elyas zicea că legea amadiciană interzicea peste tot zidurile în afara de Amador, o lege dată la porunca Mantiilor Albe şi aplicată de acestea la fel de mult ca de oricine deţinea tronul. Fără îndo-ială că Balwer avea să afle cine era acea persoană, având în vedere că Ailron era mort. Străzile erau pavate cu blocuri din granit şi mărginite de clădiri solide din cărămidă sau piatră, unele gri, altele negre, multe cu trei sau patru caturi şi majo-ritatea cu acoperişuri din ardezie neagră, iar restul din stuf. Oamenii mişunau pe străzi, ferindu-se de căruţe şi de telegi trase de cai şi de căruţuri, neguţători ambulanţi care strigau încercând să-şi vândă marfa, femei cu bonete pe cap ce le ascundeau feţele care cărau coşniţe, bărbaţi în haine lungi până la genunchi care păşeau ţanţoş, ucenici cu şorţuri şi ves-te care îndeplineau toi soiul de comisioane. Pe străzi se plim-bau la fel de mulţi soldaţi ca orăşeni, bărbaţi şi femei, cu pielea la fel de oacheşă ca a tairenilor, cu pielea de culoarea mie-rii, bărbaţi la fel de palizi ca un cairhienin, dar cu părul bălai şi înalţi, toţi purtând uniformele viu colorate ale seanchani-lor. Majoritatea nu purtau la ei mai mult de un cuţit sau un pumnal, însă el văzu şi câţiva cu săbii. Mergeau câte doi, vigi-lenţi la toţi cei din jurul lor, şi aveau bastoane prinse de cu-rele. Straja oraşului, bănui el, dar erau prea mulţi pentru un oraş cum era Almizar. Nu văzu mai puţini de doi.

Doi bărbaţi şi o femeie ieşiră dintr-un han înalt, cu acope-riş de ardezie, şi încălecară pe caii ţinuţi de grăjdari. Îşi dădu seama că era femeie doar după felul în care haina ei lungă şi despicată în spate i se aşeza pe piept, deoarece

părul ei era tuns mai scurt decât cel al bărbaţilor, iar ea purta haine băr-băteşti şi o sabie, precum ceilalţi doi. Faţa ei era cu siguranţă la fel de aspră ca ale lor. În vreme ce cei trei se îndepărtau la trap uşor pe stradă spre apus, Mishima mârâi cu dispreţ.

— Vânători ai Cornului, bombăni el. Pun rămăşag pe ochii mei. Indivizii aceştia provoacă necazuri oriunde merg, se în-caieră, îşi vâră nasul unde nu le fierbe oala. Am auzit că Cor-nul lui Valere a fost găsit. Ce părere ai, seniore?

— Şi eu am auzit că a fost găsit, răspunse Perrin cu pre-cauţie. Circulă tot soiul de zvonuri.

Niciunul dintre ei nu îi aruncă nici măcar o privire, iar în mijlocul unei străzi aglomerate, îi era aproape imposibil să le simtă mirosurile; cu toate acestea, dintr-un oarecare motiv, el credea că ei cugetau asupra răspunsului său de parcă aces-ta ar fi ţinut secrete ascunse. Lumină, oare credeau că *el* avea vreo legătură cu Cornul? El ştia unde se afla acesta. Moiraine îl dusese în Turnul Alb. Însă nu avea de gând să le spună. În-crederea scăzută era valabilă pentru ambele părţi.

Localnicii nu le acordau mai multă atenţie soldaţilor decât lor înşişi, nici generalului de stindard şi însoţitorilor ei înar-maţi, însă Perrin era cu totul altceva. Cel puţin atunci când îi observau ochii aurii. El îşi putea da seama pe loc atunci când cineva o făcea. O femeie care îşi întoarse repede capul, rămânând cu gura căscată în vreme ce se zgâia. Bărbatul care în-cremeni locului, privindu-l uluit. Un individ se împiedică în propriile picioare şi căzu în genunchi. Acela se zgâi, apoi se ridică anevoie în picioare şi o luă la fugă, îmbrâncind oamenii din calea lui, de parcă temutul Perrin l-ar fi urmărit.

— Presupun că n-a văzut niciodată un bărbat cu ochii galbeni, zise Perrin pe un ton ironic.

— Sunt un lucru obişnuit în locul de unde te tragi? între-bă generalul de stindard.

— N-aş zice că sunt un lucru obişnuit, dar am să-ţi prezint un alt bărbat care îi are.

Ea şi Mishima schimbară o privire. Lumină, el nădăjduia că nu se pomenea nimic în Profeţii despre *doi* bărbaţi cu ochi galbeni. Culorile acelea se învălmăşeau, iar el le alungă.

Generalul de stindard ştia exact unde mergea, spre un grajd din piatră de la marginea dinspre miazăzi a oraşului. Când descălecă în curtea pustie, niciun grăjdar nu ieşi în fugă din grajd. Lângă grajd se afla un padoc împrejmuit de un gard din piatră, dar înăuntru nu se afla niciun cal. Ea îi dădu hăţu-rile unuia dintre soldaţii ei, apoi se uită la uşile grajdului; doar una era deschisă. După mirosul ei, Perrin îşi dădu seama că ea încerca să îşi facă curaj.

— Ia-te după mine, seniore, zise ea în cele din urmă, şi să nu spui nimic dacă nu eşti nevoit. Ar putea fi un lucru greşit. Dacă trebuie să vorbeşti, îmi vorbeşti mie. Fă să fie limpede că îmi vorbeşti mie.

Aceste cuvinte păreau a fi de rău augur, dar el încuviinţă din cap şi începu să plănuiască cum să fure rădăcina-furcii dacă situaţia avea să degenereze. Trebuia să afle dacă locul era păzit în timpul nopţii. Balwer ar putea şti deja. Bărbatul mărunţel părea să obţină astfel de informaţii fără să încerce măcar. Când el o urmă înăuntru, Mishima rămase afară cu caii, părând uşurat că nu îi însoţea. Ce însemna asta? Sau în-semna ceva? Seanchanii. În doar câteva zile, aceştia îl făcuse-ră să vadă înţelesuri ascunse în orice.

Locul fusese un grajd odinioară, evident, dar acum era cu totul altceva. Pardoseala din piatră fusese măturată pentru a mulţumi orice nevastă de fermier. Nu erau cai, iar mirosul pregnant de mentă care îl acoperea pe cel de cai şi de fân ca-re mai zăbovea ar fi păcălit orice nas în afară de cel al lui Perrin sau al lui Elyas. Staulele din partea din faţă erau pline cu lăzi din lemn puse unele peste celelalte, iar în partea din spate, staulele fuseseră înlăturate, exceptând reazemele care susţineau podul. Bărbaţi şi femei munceau acolo, unii folo-sind mojare şi pistiluri şi ciururi pe mese, alţii supraveghind cu atenţie nişte tigăi plate fixate pe nişte picioare din metal deasupra mangalurilor cu cărbuni, folosind cleşti pentru a în-toarce ceea ce păreau a fi rădăcini.

Un tânăr zvelt, doar în cămaşă, aşează un sac din iută plin într-o ladă, apoi făcu o plecăciune în faţa lui Tylee la fel de adâncă precum conţopistul, aducându-şi trupul paralel cu po-deaua. Nu îşi îndreptă spatele până când ea nu vorbi.

— Khirgan, general de stindard. Doresc să vorbesc cu cel care se află la comandă, dacă se poate.

Tonul ei era mult mai diferit decât cel pe care îl folosise în cazul conţopistului, deloc imperativ.

— Cum porunceşti, răspunse tânărul zvelt cu un accent care părea a fi amadician.

Cel puţin, dacă era seanchan, acesta vorbea în ritmul cu-venit şi fără să mănânce litere.

Făcând din nou o plecăciune, la fel de adâncă, se îndepărtă în grabă spre şase staule care fuseseră zidite, la jumătatea şi-rului din partea stângă, şi bătu timid la uşă, apoi aşteptă per-misiunea să intre. După ce ieşi, se duse în partea din spate a clădirii fără să arunce măcar o privire în direcţia lui Perrin şi a lui Tylee. După câteva minute, Perrin îşi deschise gura, dar Tylee făcu o grimasă şi dădu negativ din cap; aşadar, el şi-o în-chise la loc şi aşteptă. Aşteptă mai bine de un sfert de ceas, devenind din ce în ce mai nerăbdător cu fiecare secundă care trecea. Generalul de stindard mirosea categoric a răbdare.

În cele din urmă, din încăperea mică ieşi o femeie durdu-lie şi dichisită, îmbrăcată într-o rochie galben închis care avea o croială ciudată, însă aceasta se opri ca să cerceteze ac-tivitatea ce se desfăşura în partea din spate a clădirii, igno-rându-i pe Tylee şi pe el. Jumătate din cap îi era ras! Părul rămas era împletit într-o coadă groasă şi căruntă ce îi ajun-gea până la umăr. Într-un final, ea dădu satisfăcută din cap şi se apropie agale de ei. Pe ecusonul albastru şi oval de pe piept avea brodate trei mâini aurii. Tylee făcu o plecăciune la fel de adâncă cum făcuse Faloun în faţa ei şi, amintindu-şi de avertismentul ei, Perrin făcu la fel. Femeia dichisită îşi înclină capul. Uşor. Mirosea a mândrie.

— Doreşti să-mi vorbeşti, general de stindard?

Avea o voce blândă, la fel de preţioasă ca ţinuta, dar deloc primitoare. Era o femeie ocupată care fusese deranjată. O fe-meie ocupată perfect conştientă de propria importanţă.

— Da, Onorabilă, zise Tylee pe un ton respectuos. O scân-teie de iritare apăru în mirosul ei de răbdare, apoi se stinse. Faţa îi rămase inexpresivă. Îmi spuneţi câtă rădăcina-furcii aveţi deja pregătită?

— O cerere ciudată, zise cealaltă femeie ca şi când se gân-dea dacă să îi răspundă sau nu. Îşi înclină capul într-o parte, îngândurată. Prea bine, zise după o clipă. După numărătoarea de la mijlocul dimineţii, am obţinut două mii două sute zece kilograme şi două sute cincizeci şi cinci de grame. O realizare

remarcabilă, pot spune, având în vedere ce cantitate am tri-mis pe mare deja şi cât de greu este să găseşti planta în săl-băticie, fără să îi trimiţi pe săpători la distanţe mari. Oricât de imposibil ar fi părut, mândria din mirosul ei deveni şi mai pu-ternică. Cu toate acestea, am rezolvat această problemă, con-vingându-i pe fermierii locali să-şi semene o parte din câm-puri cu rădăcina-furcii. Până în vara aceasta, va trebui să con-struiesc ceva mai mare care să găzduiască această fabrică. Trebuie să mărturisesc că nu m-ar mira dacă mi s-ar oferi un nou nume datorită acestui lucru. Deşi, firește, s-ar putea să nu îl accept.

Afişând un mic zâmbet, atinse uşor ecusonul oval, dar era mai mult o mângâiere.

— Cu siguranţă că Lumina te va binecuvânta, Onorabilă, murmură Tylee. Seniore, vrei să-mi faci o favoare şi să îi arăţi documentul Onorabilei?

Ea rosti aceste cuvinte făcându-i lui Perrin o plecăciune vădit mai schiţată decât cea pe care i-o oferise Onorabilei. Fe-meia îşi arcui puţin sprâncenele.

Când se întinse ca să ia documentul din mâna lui, ea în-cremeni, zgâindu-se la faţa lui. În sfârşit, ea îi observase ochii. Scuturându-se uşor, citi fără să afişeze vreo expresie de mira-re, apoi împături la loc foaia şi rămase nemişcată, lovindu-şi uşor cu ea palma liberă.

— Se pare că te ai bine cu cei de rang superior, generale de stindard. Şi un tovarăş foarte ciudat. Ce fel de ajutor ceri dumneata – sau el – de la mine?

— Rădăcina-furcii, Onorabilă, zise Tylee cu blândeţe. Toa-tă pe care o ai. Încărcată în telegi cât mai repede cu putinţă. Şi va trebui să ne pui la dispoziţie atât telegile, cât şi căruţa-şii, mă tem.

— Imposibil! izbucni femeia, îndreptându-se de spate. Am un program strict şi bine stabilit referitor la câte grame de rădăcina-furcii sunt transportate în fiecare săptămână, pe ca-re l-am respectat cu sfinţenie, şi n-am de gând să mă abat de la el. Dauna imperiului ar fi uriaşă. Femeile *sul'dam* capturea-ză *marath'damane* pretutindeni.

— Iertare, Onorabilă, zise Tylee, făcând din nou o plecă-ciune. Dacă aţi putea găsi o cale prin care să ne daţi…

— Generale de stindard, interveni Perrin.

Era limpede că devenise o întâlnire sensibilă, iar el încer-ca să afişeze o expresie calmă, însă nu reuşi să nu se încrunte. Nici măcar nu era convins că ar fi ajuns cinci tone din planta aceasta, iar ea încerca să negocieze o cantitate mai mică! Min-tea i-o luă razna, încercând să găsească o soluţie. După păre-rea lui, graba strica treaba – ducea la greşeli şi accidente –, dar nu avea încotro.

— Acest lucru s-ar putea să nu prezinte vreun interes pen-tru Onorabilă, desigur, dar Suroth a făgăduit moartea şi mai rău dacă planurile ei vor întâmpina obstacole. Bănuiesc că mânia ei ne va atinge pe noi doi, dar a zis s-o luăm pe toată.

— Onorabila nu va fi ţinta mâniei Înaltei Doamne, firește. Tylee părea a nu fi prea convinsă de acest lucru.

Femeia dichisită respira greu, iar ecusonul oval şi albastru cu mâinile aurii urca şi cobora. Făcu o plecăciune în faţa lui Perrin la fel de adâncă precum cea a lui Tylee.

— Voi avea nevoie de aproape toată ziua ca să adun tele-gile şi să le încarc. Va fi pe placul dumitale, seniore?

— N-am încotro, nu? zise Perrin, smulgându-i documen-tul din mână.

Ea îi dădu drumul fără tragere de inimă şi îl privi cu avidi-tate în timp ce el şi-l vârî la loc în buzunar.

Afară, generalul de stindard clătină din cap în vreme ce se săltă în şa.

— Este întotdeauna greu să te înţelegi cu nobilii de rang mai mic. Niciunul dintre ei nu se vede cu nimic inferior. Am crezut că de treaba asta se ocupă cineva din al Patrulea sau al Cincilea Rang. Atunci ar fi fost destul de dificil. Când am văzut că ea face parte din al Treilea Rang – doar cu două trepte mai jos decât Mâna Împărătesei înseşi, fie-i viaţa veşnică – am fost convinsă că nu vom primi mai mult de câteva sute gra-me, poate nici măcar atât. Dar te-ai descurcat de minune. Ţi-ai asumat un risc, dar, totuşi, te-ai prefăcut de minune.

— Păi, nimeni nu vrea să se joace cu moartea, zise Perrin când porniră din curtea grajdului spre oraş, cu restul încolo-naţi în urma lor.

Acum, ei erau nevoiţi să aştepte telegile, poate să găseas-că vreun han. Pe el îl mistuia nerăbdarea. Să dea Lumina să nu fie nevoiţi să petreacă noaptea acolo.

— Tu n-ai ştiut, zise în şoaptă femeia oacheşă, dar femeia aceea a ştiut că o paşte moartea de îndată ce a citit cuvintele lui Suroth. Însă a fost pregătită să rişte şi să slujească în con-tinuare imperiul. O nobilă de rang mai mic din al Treilea Rang are suficientă prestanţă încât să scape de pedeapsa cu moar-tea invocând că şi-a făcut datoria. Dar tu ai rostit numele lui Suroth. Este în regulă de cele mai multe ori, exceptând cazu-rile în care i te adresezi personal Înaltei Doamne, desigur, dar atunci când te afli în prezenţa unui nobil de rang mai mic şi rosteşti numele ei fără să îi adaugi titlul, înseamnă că fie eşti un băştinaş ignorant, fie eşti un apropiat al lui Suroth. Lumi-na a fost cu tine, iar ea a hotărât că eşti un apropiat al ei.

Perrin râse întristat. Seanchani, poate şi *ta'veren.*

— Spune-mi, dacă întrebarea nu supără, stăpâna[41] ta are legături influente sau, poate, întinderi mari de pământ?

Această întrebare îl uimi atât de mult, încât se răsuci în şa şi se zgâi la ea. Ceva îl izbi cu putere în piept, făcând o tăietu-ră care ardea precum focul, apoi în braţ. În spatele lui, un cal ţipă de durere. Uluit, îşi coborî privirea la săgeata care îi străpunsese braţul stâng.

— Mishima! strigă general de stindard, arătând cu degetul. Clădirea aceea cu patru caturi şi acoperiş din stuf, dintre cele două acoperişuri de ardezie. Am văzut mişcare pe acoperiş.

Strigând o poruncă pentru a fi urmat, Mishima o luă la ga-lop de-a lungul străzii aglomerate, urmat de şase lănceri seanchani, zgomotul copitelor răsunând pe pietrele de pavaj. Oamenii săreau din calea lor. Alţii se holbau. Nimeni de pe stradă nu părea să îşi fi dat seama ce se întâmplase. Doi din-tre ceilalţi lănceri săriseră din şei şi oblojeau calul unuia, din umărul căruia ieşea o săgeată. Perrin pipăi un nasture care atârna de firul de aţă. Haina din mătase avea o tăietură care pornea de la nasture şi i se întindea de-a curmezişul pieptu-lui. Sângele se scurgea încet, îmbibându-i cămaşa şi prelin-gându-i-se pe braţ. Dacă nu s-ar fi răsucit în şa în momentul acela, săgeata i-ar fi străpuns inima şi nu braţul. Poate că şi cealaltă l-ar fi nimerit, şi-ar fi atins ţinta. O săgeată din Ţinu-tul celor Două Râuri nu ar fi putut fi deviată cu atâta uşurinţă.

---

[41] În limba engleză, textul este: „...did your Lady bring power-ful connections...". În acest context, *your Lady* se traduce prin „Dom-niţa ta", înţelegându-se „soţia ta", nicidecum „stăpâna ta". (n.red.)

Cairhieninii şi tairenii se îngrămădiră în jurul lui atunci când descălecă, toţi încercând să îl ajute, deşi nu avea nevoie. Îşi scoase cuţitul de la curea, însă Camaille i-l luă din mână şi crestă cu iscusinţă săgeata astfel încât să o poată rupe chiar deasupra braţului. Acest gest îl făcu să simtă o durere puternică în braţ. Ei nu părea să îi pese că se mânjise cu sânge pe degete; îşi scoase pur şi simplu batista cu margini din dantelă din mânecă, de un verde mai deschis decât era obiceiul cairhieninilor, şi le şterse, apoi examină capătul săgeţii ce ieşea din braţul lui ca să se asigure că nu rămăsese vreo aş-chie.

Femeia general de stindard descălecă de pe calul ei şi se încruntă.

— Îmi plec ochii de ruşine că ai fost rănit, seniore. Am au-zit că a sporit numărul infracţiunilor în ultima vreme, al in-cendiilor puse, al jefuitorilor care ucid fără să fie nevoie, al crimelor comise fără ca să cunoască cineva vreun motiv. Ar fi trebuit să te protejez mai bine.

— Strânge din dinţi, seniore, zise Barmanes, legând strâns un şnur din piele chiar deasupra vârfului săgeţii. Eşti pregă-tit, seniore?

Perrin strânse din dinţi şi încuviinţă din cap, iar Barmanes smulse săgeata îmbibată în sânge. Perrin îşi înăbuşi un gea-măt.

— Ochii nu-ţi sunt plecaţi, zise el cu glas răguşit. Indife-rent ce-o mai fi însemnând şi asta. Nu suna bine, după felul în care ea rostise aceste cuvinte. Nu ţi-a cerut nimeni să mă co-coloşeşti. Eu, unul, cu siguranţă n-am făcut-o.

Neald îşi croi drum prin mulţimea care îl înconjura pe Perrin, cu mâinile deja ridicate, dar acesta îşi flutură mâna, făcându-i semn să plece.

— Nu aici, omule. Oamenii vor vedea.

Oamenii de pe stradă observară în sfârşit, iar acum se adunau ca să privească, vorbind entuziasmaţi în şoaptă unul cu celălalt.

— El poate tămădui rana asta, astfel încât să nu-ţi dai scama niciodată că am fost rănit, explică, flexându-şi braţul ca să şi-l încerce.

Făcu o grimasă. Fusese o idee proastă.

— Îi îngădui să folosească Puterea Supremă pe tine? în-trebă uluită Tylee.

— Ca să scap de o gaură în braţ şi o tăietură de-a curme-zişul pieptului? De îndată ce vom ajunge undeva unde jumă-tate din orăşeni n-au să se zgâiască la noi. Tu nu i-ai îngădui?

Ea se cutremură şi făcu din nou acel gest ciudat. El va trebui să o întrebe care era semnificaţia lui.

Mishima li se alătură, conducându-şi calul şi afişând o ex-presie gravă.

— Doi bărbaţi au căzut de pe acoperişul acela, înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, zise el încet, dar nu căderea i-a ucis. S-au izbit cu putere de pavaj, însă, cu toate acestea, nu am văzut prea mult sânge. Cred c-au băut otravă atunci când au văzut că n-au reuşit să te omoare.

— N-are nicio noimă, bombăni Perrin.

— Dacă bărbaţii au preferat să se sinucidă decât să ra-porteze eşecul, zise Tylee pe un ton grav, atunci înseamnă că ai un vrăjmaş puternic.

Un vrăjmaş puternic? Era foarte probabil ca Masema să îşi dorească să îl vadă mort, dar era imposibil ca acesta să fi ajuns atât de departe.

— Vrăjmaşii mei sunt departe şi nu ştiu unde mă aflu. Tylee şi Mishima fură de acord că el trebuie să fi ştiut despre asta, însă păreau a se îndoi. Pe de altă parte, mai erau şi rătăciţii. Unii dintre ei încercaseră, într-adevăr, să îl

omoa-re. Alţii încercaseră să se folosească de el. El nu credea că avea să aducă vorba despre rătăciţi. Braţul îi zvâcnea. La fel şi tăietura de pe piept.

— Hai să găsim un han unde pot închiria o odaie.

Cinzeci şi unu de noduri. Câte aveau să mai fie? Lumină, câte?

CAPITOLUL 13

Asediul

— Alungaţi-i! strigă Elyane.

Inimă Înfocată încercă să cabreze, nervos că era îngrămă-dit pe o străduţă îngustă şi pietruită împreună cu alţi cai şi fe-mei aflate pe jos, însă ea îl controlă pe juganul negru cu o mâ-nă fermă. Birgitte insistase ca ea să rămână mai în urmă. In-sistase! De parcă ar fi fost o neroadă fără minte!

— Alungaţi-i, arde-v-ar focu'!

Niciunul dintre sutele de bărbaţi aflaţi sus, pe meterezele zidului oraşului, construit din piatră cenuşie cu firicele albe şi înalt de cincisprezece metri, nu o băgă în seamă, desigur. Era puţin probabil să o fi auzit. Printre strigătele, înjurăturile şi ţipetele lor, sunetul săbiilor din oţel care se ciocneau răsuna deasupra străzii largi ce se întindea de-a lungul zidului sub soarele amiezii ce strălucea pe un cer arareori senin, în vre-me ce bărbaţii aceia asudau şi se omorau cu săbiile sau suli-ţele sau halebardele. Busculada se întindea pe o distanţă de două sute de paşi de zid, cuprinzând trei dintre turnurile înalte şi rotunde unde fluturau flamurile cu Leul Alb al Ando-rului şi ameninţa alte două, cu toate că toate păreau a fi secu-rizate, slavă Luminii. Bărbaţii înjunghiau şi tăiau şi înfigeau şi, din câte vedea ea, nimeni nu ceda şi nu se retrăgea. Purtă-torii de arbalete în haine roşii din vârful turnurilor sporeau şi ei numărul morţilor, însă odată ce lansai o săgeată, aveai ne-voie de ceva timp ca să o pregăteşti pe următoarea, iar ei erau şi-aşa prea puţini ca să schimbe soarta. Erau singurele gărzi de acolo, de sus. Restul erau mercenari, în afară de Birgitte.

Atât de aproape, Elayne o putea găsi uşor din priviri pe Birgitte cu ajutorul legăturii, coada ei aurie şi împletită legănându-se în vreme ce ea striga încurajări soldaţilor ei, îşi în-drepta arcul în direcţia în care era nevoie de întăriri. Purtând o haină scurtă roşie cu guler alb şi pantaloni largi şi albaştri precum cerul, vârâţi în cizme, era singura de pe metereze ca-re nu purta niciun fel de armură. Insistase ca Elayne să poar-te veşminte gri simple, în speranţa că nu va atrage atenţia şi orice efort de a fi capturată sau ucisă va fi zădărnicit – unii dintre bărbaţii de pe metereze aveau arbalete sau arcuri scurte în spinări, iar pentru aceia care nu se aflau în avan-gardă şi nu se luptau, cincizeci de paşi reprezenta o distanţă mică de la care să ţintească – însă cele patru noduri aurii ce reprezentau rangul de pe umărul ei ar fi făcut-o pe Birgitte ţinta oricăruia dintre oamenii Arymillei. Bine măcar că nu se amesteca în acea învălmăşeală. Bine măcar că ea…

Elaynei i se tăie respiraţia când un individ deşirat, care purta platoşă şi un coif din oţel conic, o atacă pe Birgitte cu sabia, însă femeia cu părul auriu de feri de lovitură fără să-şi piardă cumpătul – legătura transmitea acel calm de zici că ar fi ieşit la o plimbare călare, nimic mai mult! –, iar când îi apli-că o lovitură cu arcul peste obraz, individul se prăbuşi de pe metereze. El avu timp să ţipe înainte să se izbească de pavaj, scoţând un sunet dezgustător. Nu doar trupul lui decora stra-da. Birgitte zicea că bărbaţii nu te urmau decât dacă ştiau că erai pregătită să înfrunţi aceleaşi pericole şi aceleaşi dificul-tăţi ca ei, însă dacă ea avea să fie omorâtă din cauza acestei neghiobii specifice bărbaţilor…

Elayne nu îşi dădu seama că dăduse pinteni calului ca să înainteze decât atunci când Caseille prinse de căpăstru.

— Nu sunt neroadă, locotenent al Gărzilor, zise ea pe un ton glacial. N-am de gând să mă apropii mai mult până când voi fi în… *siguranţă.*

Femeia arafellină îşi aruncă mâna în spate, faţa ei deve-nind împietrită în spatele barelor coifului ei conic lustruit. Elayne regretă pe loc izbucnirea – Caseille îşi făcea doar trea-ba –, deşi clocotea încă de furie. *Nu* avea să îşi ceară scuze. O cuprinse ruşinea când îşi dădu seama cât de posace îi erau gândurile. Sânge şi cenuşă, existau momente când îi venea să-i tragă o palmă zdravănă lui Rand pentru că o lăsase grea cu aceşti prunci. În ultima vreme, nu putea fi sigură cum aveau să i se schimbe stările sufleteşti de la o clipă la alta. Cu toate acestea, ele se schimbau.

— Dacă asta păţeşti atunci când rămâi grea, zise Aviendha, aranjându-şi şalul negru peste braţe, cred că eu nu voi avea niciodată prunci.

Din cauza şeii înalte a calului ei fumuriu, poalele ei um-flate, cum era portul aielilor, i se ridicau suficient de sus ca să îi lase la vedere până la genunchi picioarele acoperite cu cio-rapi, însă nu părea stânjenită de acest lucru. Cum iapa stătea nemişcată, părea că stă destul de confortabil în spinarea ei. Pe de altă parte, Mageen, „Margaretă” în limba străveche, era un animal blând, cu tendinţe de îngrăşare. Din fericire, Aviendha era prea nepricepută la cai pentru a-şi da seama de asta.

Câteva râsete înăbuşite o făcură pe Elayne să îşi întoarcă privirea. Femeile din garda ei, toate cele douăzeci şi una de-semnate în dimineaţa aceea, inclusiv Caseille, cu coifurile şi platoşele lustruite, aveau feţele calme – mult prea calme, de fapt; fără îndoială că râdeau în sinea lor – însă cele patru fe-mei ale Clanului care stăteau în spatele lor îşi acopereau gu-rile cu mâinile şi îşi ţineau capetele apropiate. Alise, o femeie cu o faţă plăcută de obicei şi cu fire cărunte în păr, o văzu că le privea – le privea furioasă, de fapt – şi îşi dădu ochii peste cap cu obrăznicie, lucru care le făcu pe celelalte să izbuc-nească din nou în râs. Caiden, o domani drăguţă şi durdulie, râse cu atâta poftă, încât fu nevoită să se ţină de Kumiko, deşi femeia voinică şi cărunţă părea că abia se mai putea ţine şi ea pe picioare. Elayne fu cuprinsă de un val de iritare. Nu din cauza râsetelor – bine, puţin şi din cauza râsetelor – şi cu si-guranţă nu din cauza femeilor Clanului. Nu foarte mult, ori-cum. Acestea erau de nepreţuit.

Până acum, această luptă care se dădea pe ziduri nu fuse-se primul atac al Arymillei în ultimele săptămâni. De fapt, acestea erau din ce în ce mai dese, trei sau patru atacuri la interval de câteva zile. Ea ştia prea bine că Elayne nu avea îndeajuns de mulţi soldaţi ca să apere un zid lung de şase leghe. Arde-o-ar focu’, Elayne ştia prea bine că nu avea sufi-cienţi soldaţi antrenanţi pe care să îi folosească pe acele zi-duri şi turnuri care se întindeau mile întregi. Soldaţii nean-trenaţi nu ar fi făcut decât să încurce. Era nevoie doar ca sufi-cienţi dintre soldaţii Arymillei să treacă dincolo de ele şi să pună stăpânire pe o poartă. Atunci, ea putea aduce lupta în oraş, unde Elayne ar fi copleşită numeric.

Localnicii ar putea fi de partea ei, deşi, nu era sigur, însă asta nu ar fi însemnat decât un mai mare măcel, ucenici, grăj-dari şi negustori luptând împotriva unor soldaţi şi mercenari antrenaţi. Atunci, indiferent cine ar fi stat pe Tronul Leului – şi era foarte probabil ca acea persoană să nu fie Elayne Trakand – ar fi avut mâinile mânjite cu sângele locuitorilor din Caemlyn. Prin urmare, în afară de a apăra porţile şi de a lăsa străjeri în turnuri, ea îşi

retrăsese toţi soldaţii în Oraşul Interior, aproape de Palatul Regal, şi plasase santinele cu ocheane în cele mai înalte turle ale palatului. Ori de câte ori o santinelă semnala un atac ce se forma, femeile Clanului legate între ele deschideau porţi care îi duceau pe soldaţi în locul respectiv. Acestea nu luau parte la bătălie, desigur. Ea nu le-ar fi îngăduit să folosească Puterea ca pe o armă chiar dacă ele şi-ar fi dorit acest lucru.

Până acum, această tactică funcţionase, chiar dacă adese-ori la mustaţă. Caemlynul de Jos, aflat dincolo de ziduri, era un amestec de case, prăvălii, hanuri şi magazii care le permi-teau soldaţilor să se apropie înainte să fie zăriţi. Soldaţii ei fuseseră nevoiţi de trei ori să lupte în perimetrul din interi-orul zidurilor şi să recucerească măcar un turn al zidului. O treabă afurisită. Ea ar fi ars din temelii Caemlynul de Jos doar ca oamenii Arymillei să nu se poată apropia, doar că flăcările s-ar fi putut răspândi cu uşurinţă în interiorul zidurilor, dând naştere unui incendiu puternic, cu sau fără ploile de primă-vară. Adevărul fie spus, în fiecare noapte existau incendii în interiorul oraşului, iar stingerea lor era şi aşa destul de difi-cilă. Şi-apoi, oamenii locuiau în casele acelea în ciuda asediu-lui, iar ea nu voia să fie ţinută minte ca fiind aceea care le distruseseră casele şi mijloacele de trai. Nu, ceea ce o irita era faptul că nu se gândise mai devreme să folosească astfel Cla-nul. Dacă s-ar fi gândit, nu ar mai fi fost împovărată încă de prezenţa oamenilor mării, ca să nu mai pomenim de o înţe-legere prin care renunţase la o milă pătrată din Andor. Lu-mină, o milă pătrată! Mama ei nu renunţase niciodată nici mă-car la o bucăţică din Andor. Arde-o-ar focu', abia dacă avea vreme să-şi jelească mama din cauza acestui asediu. Sau pe Lini, dădaca ei de odinioară. Rahvin o omorâse pe mama ei, iar Lini murise cel mai probabil încercând să o protejeze. De-şi cu părul alb şi slăbită de ani, Lini nu s-ar fi dat înapoi nici măcar din calea unui rătăcit. Gândindu-se la Lini, auzi vocea stridentă a femeii: „Nu poţi pune mierea la loc în fagure, co-pilă". Ce-a fost a fost, iar ea trebuia să accepte.

— Asta e, zise Caseille. Se îndreaptă spre scări.

Era adevărat. De-a lungul zidului, soldaţii Elaynei împin-geau, cei ai Arymillei cădeau, căţărându-se prin creneluri, un-de îşi proptiseră scările. Soldaţii mureau în continuare pe metereze, dar bătălia era pe sfârşite.

Elayne îşi înfipse călcâiele în flancurile Inimii Înfocate. De astă dată, nimeni nu fu îndeajuns de rapid ca să o prindă.

Urmărită de strigăte, străbătu strada în galop şi sări din şa la baza celui mai apropiat turn, înainte ca juganul să se fi oprit de tot. Împingând uşa grea, îşi strânse poalele despicate şi o luă la fugă în sus, pe scările spiralate, trecând pe lângă ni-şele mari, unde grupuri de soldaţi în armuri se holbau la ea uluiţi. Aceste turnuri erau menite a fi apărate împotriva ata-catorilor care încercau să coboare şi să pătrundă în oraş. În-tr-un final, scările dădură într-o încăpere mare, unde scările de pe partea cealaltă coborau în direcţia opusă. Douăzeci de bărbaţi, cu coifuri şi platoşe neasortate, stăteau în poziţie de repaus, aruncau zarurile, şedeau cu spatele rezemat de zid, pălăvrăgind şi râzând de parcă nu ar fi exista niciun cadavru dincolo de cele două uşi cu întăriturii din fier ale încăperii. Aceştia se opriră din ce făceau şi rămaseră cu gurile căscate când o văzură.

— Aăă, domniţă, eu n-aş face asta, zise o voce răguşită, când ea prinse cu mâinile de bara din fier ce se afla de-a curmezişul uşilor.

Ignorându-l pe bărbat, ea ridică bara şi deschise uşa. O mână apucă de poale, dar ea se eliberă.

Pe zid nu mai era niciun soldat al Arymillei. Niciunul în picioare, cel puţin. Zeci de soldaţi zăceau pe zidul mânjit de sânge, unii nemişcaţi, alţii gemând. Oricare dintre aceştia pu-teau fi soldaţii Arymillei, însă sunetul de metal pe metal în-cetase. Majoritatea mercenarilor se ocupau de răniţi sau şe-deau pur şi simplu pe călcâie ca să îşi tragă răsuflarea.

— Scuturaţi-le şi trageţi în sus afurisitele alea de scări! strigă Birgitte. Lansând o săgeată în marea de soldaţi care încercau să o ia la fugă pe strada pavată a Caemlynului de Jos de la poalele zidului, ea potrivi o alta în arc şi trase din nou. N-au decât să-şi facă altele dacă vor să vină iar! Câţiva mer-cenari se aplecară printre creneluri, ascultându-i porunca, în-să doar o mână dintre ei. Am ştiut că n-ar fi trebuit să te las să vii aici azi, continuă ea, lansând săgeţile la fel de repede cum reuşea să le potrivească în arc şi să tragă.

Săgeţile arbaletelor din turnuri îi nimereau şi ele pe sol-daţii de jos, însă magaziile cu acoperişuri din ţiglă le ofereau adăpost oricui reuşea să ajungă înăuntru.

Elayne avu nevoie de o clipă ca să îşi dea seama că ultimul comentariu îi fusese adresat ei şi se îmbujoră la faţă.

— Şi cum m-ai fi oprit? vru să ştie ea, îndreptându-şi spatele.

După ce îşi goli tolba de săgeţi, Birgitte îşi coborî arcul şi se întoarse încruntată.

— Te-aş fi legat fedeleş şi-aş fi pus-o pe ea să şadă pe tine, răspunse ea, arătând cu capul spre Aviendha, care ieşea cu paşi hotărâţi din turn.

Strălucirea *saidarului* o învăluia; cu toate acestea, ţinea în mână cuţitul cu mâner de corn. Caseille şi celelalte femei ale Gărzii se revărsară în urma ei, cu săbiile în mâini şi cu feţele sumbre. Expresiile lor nu se schimbară nici când văzură că Elayne era nevătămată. Afurisitele alea de femei erau insu-portabile atunci când venea vorba să o trateze ca pe o vază de sticlă susceptibilă să se spargă la cea mai mică atingere. Vor fi mai rele ca niciodată după acest episod. Iar ea va fi ne-voită să îndure.

— Te-aş fi prins din urmă, bombăni Aviendha, frecându-şi şoldul, numai că m-a aruncat din şa calul ăsta prost.

Era puţin probabil cu o iapă atât de blândă. Aviendha re-uşise pur şi simplu să cadă din spinarea ei. Văzând care era situaţia, îşi vârî repede cuţitul în teacă, încercând să facă să pară că nici măcar nu şi-l scosese. Strălucirea *saidarului* dis-păru şi ea.

— Am fost în siguranţă. Elayne încercă să alunge tonul as-pru din glas, fără să reuşească însă. Min a zis că voi da naşte-re copiilor, soră. Până când aceştia se vor naşte, niciun rău nu mă poate atinge.

Aviendha încuviinţă încet din cap, îngândurată, însă Birgitte mârâi:

— Nădăjduiesc că nu vrei să-i pui la încercare viziunile. Dacă îţi asumi prea multe riscuri, s-ar putea să-i dovedeşti că se înşală.

Asta era o prostie. Min nu se înşela *niciodată.* Cu siguran-ţă nu.

— Aceasta a fost compania lui Aldin Miheres, zise un mer-cenar înalt cu un accent murandian melodios deşi pronunţat, scoţându-şi coiful de pe cap şi lăsând să se vadă o faţă subţire şi asudată, cu o mustaţă ceruită, cu fire cărunte ca nişte ţepi.

Rhys a’Balaman, cum îşi spunea el, avea nişte ochi ca do-uă pietre şi un zâmbet pe buzele subţiri care părea întot-deauna lasciv. Le auzise conversaţia şi îi arunca Elaynei pri-viri piezişe în vreme ce i se adresa Birgittei:

— L-am recunoscut, zău. E un bărbat de ispravă, Miheres. Am luptat alături de el de atât de multe ori, încât nici nu-mi mai amintesc, zău. Mai că ajunsese la uşa magaziei ăleia când săgeata ta l-a nimerit în grumaz, căpitane-general. Păcat.

Elayne se încruntă.

— A ales aşa cum ai facut-o şi dumneata, căpitane. Oi fi regretând moartea unui prieten, dar sper că nu regreţi ale-gerea pe care a facut-o.

Majoritatea mercenarilor pe care ea îi alungase din oraş, poate toţi, se înrolaseră în oastea Arymillei. În acel moment, cea mai mare teamă a ei era că femeia va reuşi să cumpere companiile care se aflau încă în interiorul zidurilor. Niciunul dintre căpitanii mercenarilor nu raportase nimic, însă jupâ-neasa Harfor spusese că fuseseră abordaţi. Inclusiv a'Balaman.

Murandianul îi oferi acel zâmbet lasciv şi o plecăciune formală, fluturând o mantie pe care nu o avea.

— O, am luptat împotriva lui la fel de des cum am luptat alături de el, domniţă. Dacă în această zi ne-am fi trezit faţă în faţă, l-aş fi omorât eu pe el sau el pe mine. E mai degrabă o cunoştinţă decât un prieten. Iar eu mai degrabă aş lua galbe-nii ca să apăr un zid ca acesta, nu ca să-l atac.

— Am observat că unii dintre oamenii dumitale au arba-lete în spinări, căpitane, dar nu l-am văzut pe niciunul să o folosească.

— Nu-i un obicei al mercenarilor, zise Birgitte pe un ton sec.

Iritarea străbătea legătura, însă nu se ştia sigur dacă faţă de a'Balaman sau faţă de Elayne. Această senzaţie dispăru ra-pid. Birgitte învăţase să îşi stăpânească trăirile odată ce ele descoperiseră cum ea şi Elayne se oglindeau una pe cealaltă prin intermediul legăturii. Era foarte probabil că ea îşi dorea ca Elayne să poată face la fel; pe de altă parte, acelaşi lucru şi-l dorea şi Elayne.

A'Balaman îşi lipi coiful de şold.

— Vedeţi, domniţă, lucrurile stau astfel: dacă nu urmă-reşti cu prea multă încrâncenare un om care încearcă să fugă de pe câmpul de bătălie, dacă nu încerci să îl dobori şi alte alea, ei bine, dată următoare, când tu vei fi acela care va încerca să scape de pe câmpul de bătălie, el s-ar putea să îţi întoarcă favoarea. La urma urmei, dacă cineva încearcă să fugă de pe câmpul de bătălie, înseamnă că a renunţat la luptă, nu-i aşa?

— Asta până când va reveni în ziua următoare, se răsti Elayne. Dar data viitoare, vreau să văd că sunt folosite arba-letele acelea!

— Cum porunceşti, domniţă, zise a'Balaman pe un ton ofi-cial, făcând o plecăciune la fel de oficială. Vă rog să mă scu-zaţi, mă duc la oamenii mei.

Se îndepărtă cu paşi mari fără a mai aştepta aprobarea ei, strigând la oamenii lui ca să-şi mişte fundurile leneşe.

— Cât de multă încredere putem avea în el? întrebă încet

Elayne.

— Atât de multă ca într-un mercenar, răspunse Birgitte, la fel de încet. Dacă cineva îi oferă suficienţi galbeni, e ca o aruncare a zarurilor, şi nici măcar Mat Cauthon n-ar putea zice cum vor ateriza acestea.

Aceasta era o remarcă foarte ciudată. Ea îşi dorea să fi ştiut cine era Mat[42]. Şi dragul Thom. Şi micuţul Olver. Se ruga în fiecare seară ca ei să fi

[42] Fraza originală: „She wished she knew how Mat was". Elayne îl cunoaşte foarte bine pe Mat, încă de când era aleasă în Turnul Alb. Deci traducerea corectă ar fi fost: „Ea şi-ar fi dorit să ştie cum o duce Mat". (n.red.)

scăpat nevătămaţi de sean-chani. Nu îi putea ajuta cu nimic, însă. În acel moment, avea destule pe cap, încercând să se ajute pe ea.

— Îmi va asculta porunca? Referitoare la arbalete?

Birgitte dădu negativ din cap, iar Elayne oftă. Era rău atunci când dădeai porunci care nu aveau să fie ascultate. Oamenii îşi făceau un obicei în a nu se supune.

Venind mai aproape, ea vorbi aproape în şoaptă:

— Pari istovită, Birgitte.

Pentru urechile altcuiva, aceste cuvinte n-ar fi însemnat nimic. Faţa Birgittei era încordată, ochii îi erau încercănaţi. Oricine putea vedea asta, dar prin legătură se simţea că ea era frântă de oboseală, deja de câteva zile. Pe de altă parte, şi Elayne simţea aceeaşi oboseală permanentă, ca şi când avea membrele din plumb. Legătura dintre ele oglindea mai mult decât trăiri.

— Nu trebuie să conduci tu fiecare contraatac.

— Cine ar mai putea-o face?

Preţ de o clipă, oboseala i se simţi şi în glas Birgittei, iar umerii îi căzură, dar ea şi-i îndreptă repede şi îşi înăspri gla-sul. Era pur şi simplu puterea voinţei. Elayne simţea asta pâ-nă în măduva oaselor, atât de tare, încât îi venea să plângă.

— Ofiţerii mei sunt nişte băieţandri neexperimentaţi, continuă Birgitte, sau bărbaţi ieşiţi la pensie, care ar trebui să îşi încălzească oasele în faţa focului din şemineurile nepoţilor lor. În afară de căpitanii mercenarilor, oricum, şi n-am încre-dere în niciunul fără cineva care să privească peste umărul lui. Lucru care ne aduce înapoi la întrebarea mea: cine altci-neva dacă nu eu?

Elayne îşi deschise gura ca să o contrazică. Nu în privinţa mercenarilor. Birgitte îi explicase cum stătea treaba cu ei, cu amărăciune în glas şi pe îndelete. Uneori, mercenarii luptau cu aceeaşi îndârjire ca orice soldat al Gărzii, dar alteori, aceş-tia mai degrabă se retrăgeau decât să facă prea multe victi-me. Mai puţini oameni însemna mai puţini galbeni pentru cei pe care aveau să-i tocmească mai târziu, asta dacă aceştia nu puteau fi înlocuiţi de luptători la fel de pricepuţi. Bătălii care ar fi putut fi câştigate fuseseră pierdute însă, deoarece mer-cenarii părăsiseră câmpul de bătălie pentru a-şi păstra nu-mărul. Însă le displăcea să facă asta dacă altcineva, în afară de ai lor, privea. Acest lucru le ştirbea reputaţia şi le cobora preţul de tocmeală. Dar trebuia să mai fie şi altcineva. Ea nu îşi permitea ca Birgitte să se prăbuşească din cauza epuizării. Lumină, îşi dorea ca Gareth Bryne să fi fost acolo. Egwene avea nevoie de el, la fel şi ea. Elayne îşi deschise gura, dar, brusc, câteva bubuituri puternice răzbătură din oraş, care se afla în spatele ei. Se întoarse şi rămase cu gura căscată, pri-vind uluită.

Dacă înainte cu câteva clipe cerul fusese senin deasupra Oraşului Interior, acum o masă uriaşă de nori negri se apro-pia amenințătoare ca nişte munţi ce se înălţau drepţi, iar ful-gerele bifurcate loveau pământul prin perdeaua cenuşie de ploaie care părea la fel de solidă ca zidurile oraşului. Domu-rile poleite cu aur ale Palatului Regal, care ar fi trebuit să strălucească în lumina soarelui, nu se mai vedeau din cauza acelei perdele. Acea ploaie torenţială cădea doar peste Oraşul Interior. Peste tot, în celelalte direcţii, cerul rămase luminos şi senin. Nu era nimic firesc în asta. Însă uluirea dură doar câteva clipe. Fulgerul acela albastru-argintiu, care se despăr-ţise în trei, cinci ramuri, lovea doar interiorul oraşului Caemlyn, provocând daune şi, poate, morţi. Cum se formaseră norii aceia? Ea se pregăti să

îmbrăţişeze *saidarul* ca să îi împrăştie. Însă Adevăratul Izvor îi scăpa iar şi iar. Era ca şi când ar fi încercat să apuce o mărgea cufundată într-o oală cu unsoare. Pe când credea că o prinsese, aceasta îi aluneca din mâini. În ultima vreme, acest lucru se întâmpla mult prea des.

— Aviendha, vrei să te ocupi tu de asta, rogu-te?

— Desigur, răspunse Aviendha, îmbrăţişând cu uşurinţă *saidarul.*

Elayne îşi înăbuşi un sentiment de invidie. Dificultăţile pe care le întâmpina erau din vina afurisitului de Rand, nu din vina surorii ei.

— Îţi mulţumesc. Am nevoie să exersez.

Nu era adevărat. Era doar un mod de a-i cruţa sentimen-tele. Aviendha începu să împletească Aer, Foc, Apă şi Pământ, creând nişte tipare complicate. O făcea cu aproape la fel de mare uşurinţă cum ar fi putut-o face ea însăşi, chiar dacă mai încet. Surorii ei îi lipsea îndemânarea cu vremea, dar, pe de altă parte, nu avusese avantajul de a se bucura de învăţături-le oamenilor mării. Norii nu se risipiră pur şi simplu, desigur. La început, trăsnetele deveniră nişte fulgere simple, scăzură la număr, apoi încetară. Aceasta era partea cea mai grea. A invoca fulgerul era ca şi când ai fi rotit o pană pe degete comparativ cu a-l face să se oprească. Asta semăna mai mult cu a lua în mâini nicovala unui fierar. Apoi, norii începură să se risipească, să se subţieze şi să devină mai deschişi la cu-loare. Şi acest proces fu lent. Dacă făceai prea mult şi prea repede folosind vremea putea avea efecte care să se răspân-dească mile întregi în tot ţinutul şi nu ştiai niciodată care pu-teau fi aceste efecte. Furtunile puternice şi inundaţiile erau la fel de posibile ca zilele calme şi adierile blânde. Până când norii se împrăştiaseră suficient de departe ca să ajungă la zi-durile exterioare ale Caemlynului, aceştia erau cenuşii, iar din ei cădea o ploaie măruntă care îi lipiră repede Elaynei cârlionţii de cap.

— E de-ajuns? Zâmbind, Aviendha îşi ridica faţa spre cer ca să lase ploaia să i se prelingă pe obraji. Ador să privesc cum apa cade din cer.

Lumină, ai fi zis că se săturase de atâta ploaie. De când venise primăvara, plouase aproape în fiecare afurisită de zi!

— E vremea să ne întoarcem la palat, Elayne, zise Birgitte, vârându-şi coarda arcului în buzunarul hainei. Începuse să desfacă coarda de îndată ce norii începuseră să se deplaseze spre ele. Unii dintre aceşti oameni au nevoie de îngrijirea unei surori. Iar eu am impresia că n-am mai mâncat micul dejun de două zile.

Elayne se încruntă. Legătura transmitea un sentiment de prudenţă care îi spunea tot ceea ce era nevoie să ştie. Trebu-iau să se întoarcă la palat ca să o ferească de ploaie pe Elayne, care se afla într-o stare delicată. De parcă s-ar fi topit! Brusc, ea deveni conştientă de gemetele răniţilor şi simţi cum îi ar-deau şi mai tare obrajii. Bărbaţii aceia aveau *într-adevăr* ne-voie de îngrijirea unei surori. Chiar dacă ar fi putut ţine *sai-darul,* cele mai puţin răni grave ale lor erau dincolo de abili-tăţile ei, iar Aviendha nu era mai pricepută la tămăduire.

— Da, *e* vremea să ne întoarcem, zise ea.

Măcar dacă şi-ar putea stăpâni iar trăirile! Birgitte ar fi mulţumită şi de asta. Avea şi ea pete de culoare în obraji, ecouri ale stânjenelii Elaynei. Acestea arătau foarte ciudat însoţite de privirea încruntată a femeii, când aceasta o în-demnă repede pe Elayne să intre în turn.

Inimă Înfocată şi Mageen, precum şi ceilalţi cai aşteptau răbdători în locul unde fuseseră lăsaţi, aşa cum se aştepta Elayne. Până şi Mageen era bine dresată. Erau singurele de pe stradă până când Alise şi celelalte femei ale

Clanului îşi făcură apariţia de pe o străduţă mai îngustă. Nu se vedea nici urmă de teleagă sau căruţă. Fiecare uşă era ferecată, fiecare fereastră avea draperiile trase, cu toate că se putea la fel de bine să nu mai fie nimeni dincolo de ele. Majoritatea oame-nilor avuseseră suficientă minte ca să plece de îndată ce în-ţeleseseră că sute de bărbaţi urmau să înceapă să îşi legene săbiile în apropierea lor. O draperie se mişcă; apăru faţa unei femei pentru o clipă, apoi dispăru. Alţii aveau o plăcere ma-cabră să privească.

Şuşotind între ele, cele patru femei ale Clanului îşi reluară locurile pe care le ocupaseră atunci când deschiseseră poarta câteva ore mai devreme. Priveau cadavrele de pe stradă şi clătinau din cap, deşi aceasta nu era prima oară când vedeau trupuri moarte. Niciuneia nu i-ar fi fost îngăduit să dea testul pentru a fi aleasă; cu toate acestea, erau calme, sigure pe ele, la fel de semeţe ca nişte surori, în ciuda ploii care le uda părul şi rochiile. Aflând planul Egwenei pentru Clan, acela de a-l asocia cu Turnul şi de a le oferi surorilor aes sedai un loc un-de să se retragă, le mai diminuă temerile legate de viitorul lor, mai ales odată ce aflară că Legea lor avea să rămână valabilă şi că fostele aes sedai vor fi nevoite să o respecte şi ele. Nu toate credeau acest lucru – în ultima lună, şapte dintre ele fu-giseră fără să lase măcar un bileţel –, însă majoritatea, da, şi îşi luau forţa din această convingere. Faptul că aveau o treabă de făcut le restabilise mândria. Elayne nu îşi dăduse seama că aceasta le fusese ştirbită până când ele încetară să se consi-dere, a fi nişte refugiate complet dependente de ea. Acum, erau mai semeţe. Îngrijorarea le dispăruse de pe feţe. Şi, din nefericire, nici nu se mai grăbeau să plece capul în faţa unei surori. Cu toate că partea aceasta începuse, de fapt, mai de-vreme. Odinioară, le consideraseră pe aes sedai superioare muritorilor de rând, dar descoperiseră, spre dezamăgirea lor, că şalul nu te făcea mai femeie decât erai fără el.

Alise îi aruncă o privire Elaynei, strângând din buze o cli-pă şi aranjându-şi poalele maronii fără a fi nevoie. Se împo-trivise ca Elaynei să îi fie îngăduit – îngăduit! – să vină aici. Iar Birgitte cedase! Alise era o femeie fermă.

— Sunteţi pregătite pentru noi, căpitane-general? zise ea.

— Suntem, răspunse Elayne, însă Alise aşteptă până când Birgitte dădu aprobator din cap, înainte să se lege cu celelalte trei femei ale Clanului.

Ea o ignoră pe Elayne după ce îi aruncă acea privire.

Nynaeve n-ar fi trebuit niciodată să înceapă să îşi dea „atâta osteneală cu ele”, cum se exprimase ea. Când avea să pună din nou mâna pe Nynaeve, Elayne avea de gând să stea puţin de vorbă cu ea.

Obişnuita dungă verticală îşi făcu apariţia şi părea că se roteşte lăsând la vedere curtea principală a grajdului palatu-lui. Era o gaură în aer de aproape patru paşi pe patru, însă priveliştea ce se zărea prin deschizătură, uşile înalte şi arcui-te ale unuia dintre grajdurile din marmură albă, era puţin descentrată faţă de cea la care se aşteptase ea. Atunci când călări pe pietrele udate de ploaie ale curţii grajdului, îşi dădu seama de ce. Mai exista o poartă deschisă, puţin mai mică. Dacă încercai să deschizi o poartă într-un loc unde exista deja o alta, a ta era uşor deplasată, atâta cât cele două să nu se atingă, cu toate că spaţiul dintre ele era mai subţire decât tăişul unei lame. Din cealaltă poartă, o coloană geamănă de bărbaţi părea să iasă călare prin zidul exterior al curţii graj-dului, cotind ca să iasă din curtea grajdului prin porţile cu legături de fier deschise. Unii purtau coifuri şi platoşe lustru-ite sau armuri de tip poştă[43] cu

[43] *Plate-and-mail* în textul original. Cuvântul *mail* nu se referă la poştă, aşa cum probabil a tradus Google, ci la împletitura subţire de zale. Deci armura este o

plăci încorporate, însă fie-care bărbat avea pe el haina roşie cu guler alb care repre-zenta Garda Reginei. Un bărbat înalt, lat în umeri, care avea două noduri aurii pe umărul stâng al hainei roşii stătea în ploaie şi îi privea, cu coiful lipit de şold.

— Iată o privelişte care-ţi încântă privirea, şopti Birgitte. Grupuri mici de femei ale Clanului cutreierau ţinutul în căutarea acelora care încercau să o sprijine pe Elayne, însă era o treabă riscantă. Până în acel moment, femeile Clanului aduseseră veşti despre zeci de grupuri care încercau să găsească o cale ca să pătrundă în oraş, dar nu reuşiseră să loca-lizeze decât cinci bande[44], totalizând mai puţin de o mie de oameni. Se răspândise zvonul despre câţi oameni ai Arymillei înconjuraseră oraşul, iar adepţii Trakand se cam speriau să nu fie găsiţi. Se speriau de cine i-ar putea găsi.

De îndată ce Elayne şi celelalte femei îşi făcură apariţia, grăjdarii înveşmântaţi în roşu, cu Leul Alb pe umărul stâng, veniră în fugă. Un individ sfrijit şi ştirb, cu câteva fire albe în cap, o ţinu pe Inimă Înfocată de căpăstru, în vreme ce o fe-meie zveltă şi căruntă ţinu scăriţa Elaynei astfel încât să poa-tă descăleca. Ignorând ploaia torenţială, se îndreptă cu paşi mari spre bărbatul înalt, împroşcând apa la fiecare pas. Părul lui îi stătea lipit de faţă în toate direcţiile, atârnând ud, însă putea vedea că era tânăr, fiind aproape de vârstă mijlocie.

— Lumina să strălucească asupra ta, locotenente, zise ea. Numele dumitale? Câţi oameni ai adus? Şi de unde?

Prin deschizătura aceea mai mică, ea putea vedea un şir de călăreţi care se întindea până departe, printre copacii înalţi. Ori de câte ori o pereche trecea prin poartă, o alta îşi facea apariţia la capătul îndepărtat al coloanei. Nu ar fi crezut că mai rămăseseră undeva atât de multe Gărzi.

— Charlz Guybon, Regina mea, răspunse el, lăsându-se într-un genunchi şi lipindu-şi pumnul înmănuşat de lespezi. Căpitanul Kindlin din Aringill mi-a dat permisiunea să încerc să ajung în Caemlyn. Asta a fost după ce am aflat că domniţa Naean şi celelalte au fugit.

Elayne râse.

— Ridică-te, omule. Nu sunt regină încă.

Aringill? Niciodată nu fuseseră atât de multe Gărzi acolo.

— Cum porunceşti, domniţă, zise el, ridicându-se în pi-cioare şi făcând o plecăciune care era mai potrivită pentru Domniţa-Moştenitoare.

— Putem continua discuţia înăuntru? interveni Birgitte pe un ton iritat.

Guybon îi observă haina cu dungi aurii pe manşete şi cu nodurile reprezentând rangul şi îi oferi un salut la care ea răspunse ducându-şi repede braţul de-a curmezişul pieptului. Dacă el era surprins să vadă o femeie având rangul de că-pitan-general, atunci fu îndeajuns de înţelept să n-o arate.

— Sunt udă leoarcă şi tu la fel, Elayne.

Aviendha era chiar în spatele ei, cu şalul înfăşurat în jurul capului şi nu mai arăta atât de încântată de ploaie acum, că bluza albă îi stătea lipită de trup şi fusta neagră îi atârna grea din cauza apei. Femeile Gărzii îşi conduceau caii spre unul dintre grajduri, în afară de opt care aveau să rămână cu Elayne până

---

combinaţie de plăcuţe întrepătrunse şi o ţesătură din zale. Detalii în Wikipedia: https://en.wikipedia.org/wiki/Mail_and_plate_armour activ la 20.06.2022 (n.red.)

[44] În acest caz substantivul *band* se traduce prin *ceată.* (n.red.)

când urmau să vină înlocuitoarele lor. Guybon nu făcu niciun comentariu nici în privinţa lor. Un bărbat foar-te înţelept.

Elayne se lăsă condusă până departe, unde colonada sim-plă alcătuia intrarea în palat. Femeile Gărzii o înconjurară chiar şi aici, patru în faţă şi patru în spate, astfel încât se sim-ţea ca o prizonieră. Însă odată ferită de ploaie, ea şovăi. Voia *să ştie.* Încercă din nou să îmbrăţişeze *saidarul* – a-şi scoate umezeala din veşminte ar fi o treabă simplă cu ajutorul Pute-rii dar Izvorul îi scăpă încă o dată printre degete. Aviendha nu cunoştea împletitura, prin urmare fură nevoite să rămână ude leoarcă. Lampadarele simple din fier aşezate de-a lungul peretelui nu fuseseră aprinse încă şi, din cauza ploii, spaţiul era cufundat în semiîntuneric. Guybon îşi trecu degetele prin păr, încercând să şi-l aranjeze cât de cât. Lumină, era aproape chipeş! Ochii căprui-verzui îi erau obosiţi, dar faţa îi părea mereu pregătită pentru un zâmbet. Arăta de parcă nu zâm-bise de multă vreme.

— Căpitanul Kindlin zice că aş putea încerca să îi găsesc pe oamenii pe care i-a lăsat la vatră Gaebril, domniţă, iar aceştia au început să se îngrămădească de îndată ce am dat o strigare. Ai fi surprinsă câţi dintre ei şi-au aşezat uniformele într-un cufăr pentru ziua în care ar putea avea din nou nevoie de ele. Mulţi dintre ei au luat cu ei şi armura, lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă; adevărul fie spus, dar mă bucur că au facut-o. M-am temut că am aşteptat prea mult atunci când am aflat despre asediu. Tocmai mă gândeam să mă apropii lup-tând de una dintre porţile oraşului, când m-au găsit jupânea-sa Zigane şi celelalte. O privire nedumerită apăru pe chipul lui. S-a supărat foarte tare când i-am spus aes sedai, însă Pu-terea Supremă trebuie să fie aceea care ne-a adus aici.

— A fost, iar ea nu este, zise Elayne, pierzându-şi răbda-rea. Câţi sunt, omule?

— Patru mii şapte sute şaizeci şi doi din rândul Gărzii, domniţă. Plus că am întâlnit câţiva seniori şi domniţe care încercau să ajungă în Caemlyn cu ostaşii lor. Fii mulţumită. M-am asigurat că îţi sunt loiali înainte să le îngădui să mi se alăture. Nu e niciunul din marile Case, dar totalul lor este aproape de zece mii, domniţă. Rosti aceste cuvinte de parcă nu ar fi avut nicio importanţă. În grajd sunt patruzeci de cai buni de călărit. Ţi-am adus zece mii de soldaţi.

Elayne râse şi bătu încântată din palme.

— Minunat, căpitane Guybon! Minunat!

Arymilla avea în continuare o oaste mai numeroasă, dar nu la fel de numeroasă ca înainte.

— Locotenent al Gărzii, domniţă. Sunt locotenent.

— Din acest moment, eşti căpitanul Guybon.

— Şi adjutantul[45] meu, adăugă Birgitte, cel puţin pen-tru moment. Ai dat dovadă că eşti capabil, eşti suficient de în vârstă ca să ai experienţă, iar eu am nevoie de ambele.

Guybon părea copleşit, căci făcea întruna plecăciuni şi îngâ-na mulţumiri. Ei bine, un bărbat de vârsta lui se aştepta, în mod normal, să mai slujească cel puţin alţi zece sau cincisprezece ani înainte să fie luat în considerare pentru rangul de căpitan, darămite adjutant al căpitanului-general, fie şi temporar.

— Şi-acum, a trecut demult vremea ca noi să ne schimbăm cu haine uscate, continuă Birgitte. Mai cu seamă tu, Elayne.

---

[45] *And my second,* în textul original. Aceasta înseamnă că Guybon este *locţiitorul* (*secundul*) Birgitei. Adjutantul are cu totul alte în-sărcinări. (n.red.)

Legătura cu străjerul transmitea o fermitate implacabilă care sugera că Birgitte era în stare s-o tragă după ea pe Elayne dacă aceasta mai zăbovea mult.

Elayne simţi că e pe punctul să izbucnească, dar se luptă să se domolească. Aproape că îşi dublase numărul soldaţilor şi nu avea de gând să lase nimic să îi strice această zi. Şi-apoi, şi ea îşi dorea să îmbrace haine uscate.

CAPITOLUL 14

Veşminte ude

Înăuntru, lampadarele poleite cu aur erau aprinse, deoa-rece lumina zilei nu pătrundea niciodată atât de adânc în pa-lat, iar flăcările pâlpâiau în lămpile care nu aveau abajur din sticlă. Oglinzile lămpilor ofereau o lumină bună pe coridoa-rele unde era agitaţie. Şi chiar era, căci servitorii în livrele mişunau grăbiţi de colo colo sau măturau şi spălau pardose-lile. Lacheii, cu Leul Alb cusut pe partea stângă a hainelor lor roşii, stăteau cocoţaţi pe scări înalte din lemn şi dădeau jos tapiseriile de iarnă, înfăţişând în mare parte flori şi peisaje de vară, şi agăţau tapiseriile de primăvară, multe afişând frunzi-şul colorat al toamnei. Întotdeauna cu două anotimpuri îna-inte pentru majoritatea tapiseriilor, acesta era obiceiul, pen-tru a oferi puţină uşurare după frigul iernii sau dogoarea ve-rii, pentru a aduce aminte că deşi primăvara orna copacii cu un verde-crud, ramurile acestora urmau să devină golaşe şi zăpada avea să vină din nou, pentru a aduce aminte că atunci când frunzele moarte cădeau, la fel şi prima zăpadă, iar când zilele deveneau din ce în ce mai friguroase, că primăvara avea să vină din nou. Existau şi câteva scene de luptă printre ele, arătând vremurile de glorie ale Andorului, dar Elaynei nu îi plăcea să le mai privească atât de mult cum o făcea în copi-lărie. Cu toate acestea, acum aveau şi ele locul lor, simboluri ale bătăliei adevărate. Diferenţa dintre cum percepea lucru-rile o fetiţă şi cum le percepea o femeie. Gloria era obţinută întotdeauna prin vărsare de sânge. Lăsând gloria deoparte, adeseori lucrurile necesare erau plătite prin bătălii şi sânge.

Existau prea puţini servitori care să îndeplinească astfel de sarcini în timp util, iar un număr considerabil erau pensionari cu părul alb şi aduşi de spate, care arareori se mişcau repede. Indiferent cât de înceţi erau, ea se bucura că aceştia reveniseră de bunăvoie la muncă pentru a-i instrui pe cei nou-tocmiţi şi să preia sarcinile abandonate de cei care fugi-seră în timpul domniei lui Gaebril sau după ce Rand pusese stăpânire pe Caemlyn, altminteri palatul ar fi luat deja înfăţi-şarea unui hambar. Un hambar murdar. Bine măcar că toate covoarele de iarnă fuseseră luate de pe pardoseli. Ea lăsa o urmă udă în urma ei pe gresia roşu cu alb. Din cauza ploilor de primăvară, covoarele ude ar fi avut flori de mucegai până la căderea nopţii.

Servitorii în livrele roşu cu alb care se grăbeau să îşi în-deplinească sarcinile păreau înspăimântaţi în vreme ce fă-ceau plecăciuni sau reverenţe, lucru care nu ajuta cu nimic starea ei de dispoziţie. Aceştia nu păreau deranjaţi să le vadă pe Aviendha sau pe Birgitte ude leoarcă şi picurând, nici pe femeile Gărzii. Arde-o-ar focu', dacă lumea nu înceta să se mai aştepte ca ea să fie cocoloşită cât era ziulica de mare...! Avea o privire atât de încruntată, încât servitorii făceau re-verenţe grăbite şi plecau iute la treburile lor. Temperamentul ei devenea subiectul poveştilor spuse seara în faţa şemineu-lui, cu toate că încerca să nu-şi verse furia pe servitori. Pe nimeni, de fapt, dar cu atât mai puţin pe servitori. Aceştia nu îşi permiteau să ridice tonul la ea.

Avea de gând să meargă direct în apartamentul ei şi să se schimbe, dar indiferent de intenţiile ei, Elayne se abătu din drum atunci când o zări pe Reanne Corly pătrunzând pe un coridor care se întâlnea cu un altul, unde gresia era toată ro-şie. Reacţiile servitorilor nu aveau nimic de-a face cu asta. Ea *nu* era

încăpăţânată. Era udă leoarcă şi voia nişte veşminte uscate şi un prosop cald în cel mai rău caz, dar văzând-o pe femeia Clanului, fu o surpriză, iar cele două femei care o în-soţeau pe Reanne îi atraseră şi ele atenţia. Birgitte bombăni o înjurătură înainte să o urmeze, tăind aerul cu arcul ca şi când ar fi vrut să lovească pe cineva. Legătura transmitea un ames-tec de suferinţă îndelungată şi iritare, în curând înăbuşite. Aviendha nu plecă de lângă Elayne, deşi îşi ocupa timpul în-cercând să-şi stoarcă apa din şal. În ciuda ploilor pe care le văzuse, a tuturor râurilor de când trecuse Osia Lumii şi a ma-rilor rezervoare de sub oraş, ea încă se mai strâmba când vedea risipa de apă care cădea inutil pe pardoseală. Cele opt femei ale Gărzii, rămase în urmă din cauza virajului ei neaş-teptat, grăbiră pasul ca să o ajungă din urmă. Erau calme şi nu scoteau niciun sunet, în afară de tropăitul cizmelor lor pe gresie. Dacă îi dădeai vreuneia o sabie şi o pereche de cizme, aceasta începea să tropăie.

Una dintre femeile care o însoţeau pe Reanne era Kara Defane, care fusese înţeleaptă, sau tămăduitoarea, unui sat pescăresc din Toman Head, înainte ca seanchanii să îi pună zgardă. Durdulie şi cu ochi vioi, înveşmântată într-o rochie din lână maro, cu flori albastre şi albe brodate pe manşete, Kara părea a fi puţin mai în vârstă decât Elayne, deşi avea aproape cincizeci de ani. Cealaltă era Jillari, o fostă *damane* din Sean-chan. În ciuda a tot, pe Elayne o treceau fiorii atunci când o vedea. Indiferent ce se spunea despre ea, femeia era seancha-nă, la urma urmei.

Nici măcar Jillari nu ştia ce vârstă avea, cu toate că părea a fi de vârstă mijlocie. Subţirică la trup, cu un păr lung şi roşu ca focul şi ochi la fel de verzi ca ai Aviendhei, ea şi Marille, cealaltă *damane* de origine seanchană care rămăsese în palat, insistau în a susţine că erau încă *damane,* că trebuiau să poarte zgardă din cauza a ceea ce erau în stare să facă. Clanul încerca să le obişnuiască cu libertatea prin plimbări zilnice. Plimbări atent supravegheate, desigur. Ele erau întotdeauna supravegheate îndeaproape, zi şi noapte. Altminteri, oricare dintre ele ar putea încerca să o elibereze pe femeia *sul'dam.* Că veni vorba, Kara nu era de încredere ca să fie lăsată sin-gură cu o *sul'dame*, nici Lemore, o nobilă taraboneră tânără căreia îi fusese pusă zgarda atunci când căzuse Tanchico. Acest gând nu i-ar fi trecut prin cap niciuneia, însă nu puteai şti ce ar face oricare dintre ele dacă o *sul'dame* i-ar porunci s-o ajute să scape. Obiceiul ascultării era puternic impregnat atât în Kara, cât şi în Lemore.

Jillari făcu ochii mari atunci când o zări pe Elayne şi se lăsă imediat în genunchi cu o bufnitură. Ea încercă să se aple-ce atât de mult, încât să atingă pardoseala, însă Kara o prinse de umeri şi o îndemnă cu blândeţe să se ridice în picioare. Elayne încercă să nu lase să i se vadă dezgustul. Şi speră că, dacă acesta se vedea, toată lumea să creadă că era din cauza îngenuncheatului şi a ploconelii. O parte avea această cauză.

Cum putea să îşi *dorească* cineva să poarte zgardă? Ea auzi din nou glasul lui Lini şi se cutremură. „N-ai cum să ştii mo-tivele altei femei până nu i-ai purtat rochia vreme de un an." Arde-o-ar focu' dacă îşi dorea acest lucru!

— Nu-i nevoie de toate astea, zise Kara. Asta trebuie să facem.

Făcu o reverenţă, nu foarte graţioasă. Nu văzuse niciodată un oraş mai mare de câteva sute de locuitori, înainte ca sean-chanii să o înhaţe. După o clipă, femeia cu părul roşu îşi răsfi-ră poalele bleumarin încă şi mai stângace. Mai că pică în nas, de fapt, şi se înroşi tare în obraji.

— Lui Jillari îi pare rău, zise ea aproape în şoaptă, împre-unându-şi mâinile în faţă. Îşi ţinea ochii în pământ, supusă. Jillari va încerca să ţină minte.

— „Eu”, zise Kara. Îţi aminteşti ce ţi-am spus? Eu îţi spun Jillari, dar tu îţi spui „eu” sau „mie”. Fă o încercare. Şi uită-te la mine. Poţi s-o faci.

Vorbea de parcă ar fi încurajat un copil.

Femeia seanchană îşi umezi buzele, aruncându-i Karei o privire piezişă.

— Eu, zise ea încet.

Şi, brusc, începu să plângă, lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji mai repede decât reuşea să şi le şteargă cu degetele. Kara o îmbrăţişă, scoţând sunete liniştitoare. Şi ea părea a fi pe punctul de a plânge. Aviendha se foi stânjenită. Nu era vorba de lacrimi – bărbaţi sau femei, aielii plângeau fără să se ruşineze atunci când simţeau nevoia – ci de ele, atingerea mâinilor fiind un gest prea revelator în public.

— Ce-ar fi ca voi două să vorbiţi puţin între patru ochi, le spuse Reanne cu un zâmbet liniştitor care îi adâncea ridurile fine din colţurile ochilor ei albaştri. Vocea ei era subţire şi plăcută, potrivită pentru cântat. Vă voi ajunge din urmă şi vom putea lua masa împreună.

Cele două făcură câte o reverenţă, Jillari plângând în con-tinuare, apoi se întoarseră, Kara ţinându-şi braţul pe după umerii femeii mai scunde.

— Dacă voieşti, domniţă, zise Reanne, înainte ca să ajungă cele două cu doi paşi mai încolo, am putea discuta în drum spre apartamentul tău.

Faţa femeii era calmă, iar tonul ei nu puse accent pe nici-unul dintre cuvinte; cu toate acestea, Elayne îşi încleştă fălci-le. Se forţă să şi le relaxeze. Nu avea rost să facă pe căpoasa. *Era* udă leoarcă. Şi începea să tremure, deşi nu puteai spune că era o zi friguroasă.

— O sugestie excelentă, zise ea, strângându-şi poalele gri ude. Vino!

— Am putea merge puţin mai repede, bombăni Birgitte, nu chiar în barbă.

— Am putea fugi, zise Aviendha, deloc în şoaptă. Ne-am putea usca de la efort.

Elayne le ignoră şi pluti într-un ritm potrivit. La mama ei, ar fi putut fi numit „regal”. Nu era sigură că îi reuşea acest lucru, dar nu avea de gând să fugă prin tot palatul. Sau măcar să grăbească pasul. Dacă ar fi fost văzută fugind, acest lucru ar fi stârnit zeci de zvonuri, dacă nu chiar o sută, fiecare des-pre vreo întâmplare, una mai groaznică decât cealaltă. Şi-aşa, circulau prea multe zvonuri cu fiecare suflare. Cel mai grav dintre ele era acela că oraşul urma să cadă, că ea avea de gând să fugă înainte să se întâmple asta. Nu! Avea să fie vă-zută netulburată. Toată lumea trebuia să creadă că era pe de-plin încrezătoare în propriile forţe. Chiar dacă era doar de fa-ţadă. Altminteri, mai bine ar fi îngenuncheat în faţa Arymillei. Teama de înfrângere dusese la pierderea multor bătălii, la fel ca slăbiciunea, iar ea nu îşi permitea să piardă nici măcar una.

— Credeam că te-a trimis căpitanul-general să iscodeşti, Reanne.

Birgitte folosise două femei ale Clanului drept iscoade, femei care nu puteau deschide o poartă suficient de mare ca să treacă prin ea o teleagă trasă de cal, însă cum avea la dis-poziţie cercuri ale femeilor Clanului care deschideau porţi, atât pentru negoţ, cât şi pentru deplasarea soldaţilor, ea le cooptase pe cele şase rămase care puteau călători de unele singure. Pentru ele, o oaste care venea prin învăluire nu re-prezenta un obstacol. Cu toate acestea, rochia Reannei bine croită, din lână albastră fină, deşi neornată, cu excepţia

unei agrafe în formă de cerc cu email roşu de pe gulerul înalt, era categoric nepotrivită pentru a cutreiera pe furiş ţinutul.

— Căpitanul-general crede că iscoadele ei au nevoie de odihnă. Spre deosebire de ea, adăugă Reanne pe un ton prie-tenos şi îşi arcui o sprânceană când se uită la Birgitte.

Legătura fu străfulgerată de iritare. Dintr-un oarecare mo-tiv, Aviendha râse; Elayne tot nu înţelegea umorul aielilor.

— Mâine, voi pleca din nou. Asta îmi aduce aminte de vremurile de demult, când eram o negustoreasă cu desagii în spate şi cu un singur catâr.

De-a lungul vieţilor lor lungi, femeile Clanului avuseseră multe ocupaţii, schimbând mereu locul şi îndeletnicirea îna-inte ca să observe cineva cât de încet îmbătrâneau. Cea mai bătrână dintre ele stăpânea mai bine de o duzină de îndelet-niciri, trecând cu uşurinţă de la una la alta.

— M-am hotărât să îmi petrec ziua liberă ajutând-o pe Jillari să îşi găsească un nume. Reanne făcu o grimasă. În Seanchan, tradiţia spune că trebuie să ştergi numele unei fete din analele familiei sale atunci când acesteia i se pune zgardă, iar biata femeie simte că nu este demnă de numele pe care l-a primit la naştere. Numele de Jillari a venit odată cu zgarda, dar ea vrea să îl păstreze.

— Există o grămadă de motive ca să îi urâm pe seanchani, zise Elayne cu înflăcărare în glas.

Apoi, cu o mică întârziere, înţelese esenţa. A învăţa cum să faci o reverenţă. A-ţi alege un alt nume. Arde-o-ar focu', dacă sarcina o făcea să fie înceată la minte pe lângă toate celelalte...!

— Când s-a răzgândit Jillari în privinţa zgărzii?

Nu exista niciun motiv să lase pe toată lumea să vadă că era afectată în acea zi.

Expresia de pe chipul celeilalte femei nu se schimbă defel, însă ezită suficient de mult ca Elayne să îşi dea seama că nu reuşise să o păcălească.

— În dimineaţa aceasta, după ce tu şi căpitanul-general aţi plecat, altminteri ai fi fost informată. Reanne se grăbi să continue ca vorbele ei să nu aibă timp să o pună pe vreuna pe gânduri. Şi mai am o veste, la fel de bună. Cel puţin, e cât de cât bună. Una dintre femeile *sul'dame,* Marli Noichin – îţi aminteşti de ea? –, a recunoscut că poate vedea împletiturile.

— O, asta chiar *este* o veste bună, murmură Elayne. Prea bine. Mai sunt alte douăzeci şi opt, dar ar putea fi mai uşoare acum, că una dintre ele s-a rupt.

Ea urmărise o încercare de a o convinge pe Marli că putea învăţa să conducă, că putea vedea deja împletiturile Puterii. Seanchana durdulie fusese încăpăţânată şi sfidătoare chiar şi după ce începuse să plângă.

— Oarecum bună, am zis eu. Reanne oftă. După părerea lui Marli, e ca şi când ar recunoaşte că omoară prunci. Acum, ea insistă că ar trebui să i se pună zgardă. *Cerşeşte* un *a'dam.* Nu ştiu ce să fac cu ea.

— Să o trimitem înapoi la seanchani de îndată ce vom pu-tea, răspunse Elayne.

Reanne încremeni uluită, arcuindu-şi sprâncenele. Birgitte îşi drese glasul zgomotos – nerăbdarea străbătu legătura îna-inte să fie înăbuşită –, iar femeile Clanului tresăriră, apoi în-cepură să păşească din nou, într-un ritm mai alert decât înainte.

— Dar o vor face *damane.* Nu pot condamna nicio femeie la asemenea pedeapsă.

Elayne îi aruncă străjerului ei o privire la fel de tăioasă ca lama unui pumnal care taie o armură bună. Expresia Birgittei era… blajină. Pentru femeia cu părul auriu, a fi străjer conţi-nea toate caracteristicile pe care le avea o soră mai mare. Şi mai rău, o mamă, uneori.

— *Eu* pot, zise ea cu emfază, grăbind pasul. Ei bine, nu strica să îmbrace haine uscate mai devreme decât mai târziu.

Ea a ajutat la reţinerea altor prizoniere, aşa că merită să afle şi ea cum este, Reanne. Dar nu de asta vreau s-o trimit înapoi. Dacă vreuna dintre ele vrea să rămână şi să înveţe, şi să se revanşeze pentru ceea ce a făcut ea, cu siguranţă n-am s-o dau pe mâna seanchanilor, dar adevărat grăiesc, nădăjduiesc că toate sunt în asentimentul lui Marli. Îi vor pune un *a'dam,* Reanne, dar nu vor putea ascunde cine a fost. Fiecare *sul'dam* pe care o voi trimite seanchanilor ca aceştia să îi pună zgardă ar fi ca o săpăligă ce sapă la rădăcinile lor.

— O decizie aspră, zise Reanne, întristată. Trăgea agitată de poale, le netezea, apoi trăgea iar de ele. Poate ai vrea să te mai gândeşti câteva zile la asta? Cu siguranţă, nu este ceva ce trebuie făcut de îndată.

Elayne scrâşni din dinţi. Femeia mai că insinuase că luase această hotărâre într-una din stările ei schimbătoare! Oare aşa să fie? Părea rezonabil şi logic. Nu le puteau ţinte întem-niţate la nesfârşit pe femeile *sul'dame.* A le trimite înapoi la seanchani pe acelea care nu *voiau* să fie eliberate era o cale de a se scăpa de ele şi să le dea o lovitură seanchanilor în ace-laşi timp. *Era* mai mult decât ură faţă de seanchani. Fireşte că era. Arde-o-ar focu', cu siguranţă detesta faptul că era con-vinsă că deciziile ei erau bune sau nu! Nu îşi permitea să ia decizii greşite. Totuşi, nu exista niciun fel de grabă. În orice caz, era mai bine să trimită înapoi un grup, dacă se putea. Astfel, existau mai puţine şanse ca să aranjeze cineva un „ac-cident". Îi credea capabili pe seanchani de astfel de lucruri.

— Mă voi gândi la asta, Reanne, dar mă îndoiesc că mă voi răzgândi.

Reanne oftă din nou, mai îndelung. Dornică să se reîn-toarcă în Turnul Alb şi la veşmântul alb de novice, aşa cum se făgăduise – fusese auzită spunând că le invidia pe Kirstian şi pe Zarya –, ea îşi dorea foarte multă să intre în Ajah Verde, însă Elayne avea îndoielile ei. Reanne era mărinimoasă, mi-loasă, de fapt, iar Elayne nu cunoscuse nicio Verde care să poată fi numită „blajină". Chiar şi acelea care păreau fragile pe exterior erau dure ca oţelul pe interior.

În faţa lor, Vandene îşi făcu apariţia plutind de pe un alt coridor, zveltă, cu păru alb şi graţioasă în veşmântul ei din lână gri-închis cu tiv maro, şi o luă în aceeaşi direcţie în care se îndreptau şi ele, aparent fără să le fi observat. Era Verde şi încăpăţânată ca un catâr. Jaem, străjerul ei, păşea alături de ea, ţinându-şi capul plecat în timp ce purtau o discuţie intimă şi trecându-şi din când în când mâna prin părul subţire şi că-runt. El era bătrân, noduros şi uscăţiv, iar haina verde-închis îi atârna larg pe trup, dar era la fel de dur ca ea, ca o rădăcină veche ce nu putea fi tăiată de topor. Kirstian şi Zarya, ambele în veşmintele albe de novice, îi urmau supuse, ţinându-şi mâinile împreunate în faţă, una palidă precum o cairhienină, cealaltă scundă şi subţire în şolduri. Pentru nişte fugare care reuşiseră să facă ceea ce puţine reuşiseră, să îşi păstreze li-bertatea faţă de Turnul Alb ani la rând, peste trei sute de ani în cazul lui Kirstian, ele se obişnuiseră din nou cu statutul de novice cu o

lejeritate remarcabilă. Pe de altă parte, Legea Cla-nului era un amestec între regulile care se aplicau novicelor

şi cele după care trăiau alesele. Poate că pentru ele, rochiile albe din lână şi pierderea libertăţii de a veni şi a pleca după pofta inimii reprezentau singura schimbare reală, cu toate că Clanul reglementa ultimele legi într-o oarecare măsură.

— Mă bucur nespus că le are pe cele două cu care să îşi ocupe timpul, murmură Reanne pe un ton compătimitor. În ochii ei se citeau îngrijorarea şi durerea. Este bine că o jeleşte pe sora ei, dar mă tem că ar fi obsedată de moartea lui Adeleas dacă nu ar fi Kirstian şi Zarya. Poate că este, oricum. Cred că rochia pe care o poartă acum a fost a lui Adeleas. Am încercat să o consolez – am experienţă în a ajuta oamenii copleşiţi de suferinţă; am fost înţeleaptă într-un sat şi am purtat cingă-toarea roşie în Ebou Dar acum mulţi ani – dar ea nu vrea să scoată un cuvânt în prezenţa mea.

De fapt, Vandene purta acum *doar* veşmintele surorii ei moarte, precum şi parfumul floral al lui Adeleas. Uneori, Elaynei i se părea că Vandene încerca să devină Adeleas, să se ofere pe sine ca să o aducă din nou la viaţă pe sora ei. Dar o puteai învinui pentru că era obsedată să o găsească pe per-soana care îi omorâse sora? Doar o mână de oameni ştiau că asta făcea ea. Restul credeau, la fel ca Reanne, că Vandene era concentrată la a le instrui pe Kirstian şi pe Zarya. La asta şi la a începe să le aplice pedeapsa pentru că fugiseră. Vandene le facea pe amândouă, fireşte, şi cu îndârjire; cu toate acestea, nu era decât un paravan pentru adevăratul ei scop.

Elayne îşi întinse mâna fără să se uite şi găsi mâna Aviendhei aşteptând-o pe a ei într-o strânsoare reconfortan-tă. Ea o strânse la rândul ei de mână, nevrând să îşi imagine-ze cât de mult ar suferi dacă ar pierde-o pe Aviendha. Schim-bară o privire rapidă, iar în ochii Aviendhei se oglindiră ace-leaşi sentimente. Oare chiar crezuse odinioară că feţele aie-lilor erau nepăsătoare şi indescifrabile?

— După cum spuneai, Reanne, le are pe Kirstian şi pe Zarya cu care să-şi ocupe timpul. Reanne nu se număra prin-tre cei puţini care ştiau adevărul. Fiecare jeleşte în felul său. Vandene va găsi consolare în drumul ei.

„Atunci când îl va găsi pe ucigaşul lui Adeleas”, nădăjduia Elayne. Dacă nu reuşea acest lucru, măcar să i se mai domo-lească suferinţa... Ei bine, toate la timpul lor. Deocamdată, ea trebuia să îi îngăduie Vandenei să facă ce considera oportun. Mai ales că nu se îndoia că sora Verde va ignora orice încer-care de a fi strunită. Acest gând era mai mult decât enervant; o scotea din minţi. Trebuia să stea cu mâinile în sân şi să o pri-vească pe Vandene cum se autodistrugea, şi poate, mai rău, să se folosească de asta. Faptul că nu exista o altă variantă nu făcea această situaţie mai uşor de acceptat.

Când Vandene şi însoţitorii ei o luară pe un alt coridor, Reene Harfor îşi făcu apariţia de pe un coridor lateral chiar în faţa Elaynei. Era o femeie îndesată şi tăcută, cu un coc cărunt în creştetul capului şi un aer regal şi demn. Tunica ei roşie oficială, cu Leul Alb al Andorului, arăta întotdeauna proaspăt călcată. Elayne nu o văzuse niciodată cu părul nearanjat sau cu înfăţişarea neîngrijită după o zi lungă în care suprave-ghease activităţile din palat. Pe lângă altele. Dintr-un oareca-re motiv, expresia de pe chipul ei părea nedumerită, însă de-veni îngrijorată atunci când o zări pe Elayne.

— Domniţă, sunteţi udă până la piele, zise ea, părând şo-cată, când făcu o reverenţă. Trebuie să vă scoateţi de îndată veşmintele alea ude.

— Mulţumesc, jupânească Harfor, zise Elayne printre dinţi.

N-am observat.

Regretă pe loc acest comentariu ironic – prima slujnică îi era la fel de credincioasă cum îi fusese şi mamei ei însă ceea ce înrăutăţi şi mai mult lucrurile era faptul că jupâneasa Harfor îi acceptă ironia fără să clipească măcar. Stările de dis-poziţie ale Elaynei Trakand nu o mai mirau.

— Vă voi însoţi dacă-mi îngăduiţi, domniţă, zise ea pe un ton calm, păşind alături de Elayne.

O slujnică tânără cu pistrui pe faţă ce căra un coş cu aşter-nuturi de pat împăturite începu să facă o reverenţă, adresată atât Elaynei, cât şi primei slujnice, însă Reene făcu un semn rapid, iar fata se îndepărtă repede, înainte să apuce să-şi în-doaie complet genunchii. Poate că făcuse acest gest ca să o îm-piedice să audă conversaţia lor. Reene nu se opri din vorbit.

— Trei dintre căpitanii mercenarilor cer o întrevedere cu dumneavoastră. I-am pus să aştepte în Sala de Primire Al-bastră şi le-am spus servitorilor să stea cu ochii pe ei ca nu cumva vreun mic obiect de preţ să ajungă din întâmplare în buzunarele lor. Nu că a fost nevoie, pare-se. Careane Sedai şi Sareitha Sedai şi-au făcut apariţia imediat după aceea şi au rămas acolo ca să le ţină companie căpitanilor. Este şi căpi-tanul Mellar cu ei.

Elayne se încruntă. Mellar. Ea încerca să îl ţină ocupat ca să nu dea de bucluc, însă el avea metodele lui de a-şi face apariţia unde şi când se aştepta ea mai puţin. Că veni vorba, la fel şi Careane şi Sareitha. Una dintre ele trebuie să fi fost ucigaşa din Ajah Neagră. Asta, dacă nu cumva era Merilille, dar ea era de negăsit, pare-se. Reene ştia asta. A-i ascunde ceva era un act criminal. Ea avea iscoade peste tot, iar acestea puteau observa un indiciu vital.

— Ce vor mercenarii, jupânească Harfor?

— Mai mulţi bani, dac-ar fi să ghicesc, mârâi Birgitte, le-gănându-şi arcul fără coardă ca pe o bâtă.

— Cel mai probabil, fu de acord Reene, dar n-au vrut să-mi spună.

Strânse uşor din buze. Nu mai mult de-atât, însă se părea că aceşti mercenari reuşiseră să o jignească. Dacă aceştia erau suficient de proşti ca să nu îşi dea seama că ea era mai mult decât o servitoare superioară, atunci chiar că erau foar-te grei de cap.

— Dyelin s-a întors? întrebă Elayne, iar când prima sluj-nică răspunse că nu, ea adăugă: Atunci mă voi întâlni cu aceşti mercenari de îndată ce îmi voi fi schimbat veşmintele.

Ar face bine să se descotorosească de ele.

Trecând de un colţ, se trezi faţă în faţă cu două dintre că-lăuzele vânturilor şi abia reuşi să îşi înăbuşe un oftat. Oame-nii mării erau ultimele persoane pe care voia să le confrunte în acel moment. Zveltă, oacheşă şi în picioarele goale, înveş-mântată în pantaloni roşii de brocart şi o bluză albastră de brocart cu o eşarfă verde legată cu un nod complicat, Chanelle din Seran Rechin Alb îşi merita numele. Elayne ha-bar nu avea cum arăta un rechin alb – ar fi putut fi o creatură mică –, însă ochii mari ai Chanellei erau îndeajuns de pă-trunzători ca să se potrivească unui animal de pradă de te-mut, mai cu seamă atunci când o văzură pe Aviendha. Exista duşmănie acolo. Chanelle îşi duse la nas cu o mână tatuată cutiuţa aurie cu parfumuri ce îi atârna de un lanţ la grumaz şi inhală adânc parfumul puternic şi aromat ca şi când ar fi vrut să

acopere un miros neplăcut. Aviendha râse zgomotos, lucru care făcu ca buzele pline ale Chanellei să se subţieze. Să de-vină mai subţiri, oricum. N-aveau cum să fie subţiri.

Cealaltă era Renaile din Calon, odinioară călăuză a vântu-rilor a stăpânei corăbiilor, înveşmântată în pantaloni albaştri din pânză şi o bluză roşie cu o eşarfă albastră, legată cu un nod mai puţin complicat. Ambele femei purtau etolele lungi şi albe de doliu pentru Nesta din Reas, cu toate că Renaile trebuie să fi resimţit cel mai mult moartea Nestei. Ea ţinea în mâini o cutie de scris din lemn sculptat, cu o călimară aşezată într-un colţ şi o foaie de hârtie cu câteva rânduri mâzgălite prinsă cu o agrafă deasupra. Şuviţele albe din părul ei negru îi ascundeau cei şase cercei din aur din urechi, nişte cercuri mult mai subţiri decât cele pe care le purtase înainte să afle de soarta Nestei, iar lanţul de onoare din aur aşezat de-a curmezişul obrazului ei negru părea golaş, având doar meda-lionul care desemna clanul din care făcea parte. Conform cu-tumei oamenilor mării, moartea Nestei însemnase un nou în-ceput pentru Renaile, fără a primi un rang mai înalt decât o femeie care avansa de la gradul de ucenică în ziua în care ea însăşi renunţa la onoruri. Pe faţa ei se citea în continuare demnitatea, deşi părea mai supusă acum, că deţinea calitatea de secretară a Chanellei.

— Sunt în drum spre..., începu Elayne, dar Chanelle o în-trerupse nerăbdătoare.

— Ce veşti ai despre Talaan? Şi despre Merilille. Încerci măcar să le dai de urmă?

Elayne trase adânc aer în piept. Nu folosea niciodată la nimic să strige la Chanelle. Femeia era mai mult decât dispu-să să strige la rândul ei şi arareori dornică să asculte vocea raţiunii. *Nu* avea de gând să intre într-o discuţie cu ţipete şi urlete. Servitorii care se furişau în grabă pe ambele părţi nu se opriră ca să facă plecăciuni sau reverenţe – simţeau care era atmosfera acolo –, însă le aruncau priviri sumbre femei-lor din neamul oamenilor mării. Era o senzaţie plăcută, cu toate că n-ar fi trebuit să fie. Indiferent cât de enervante pă-reau, călăuzele vânturilor erau musafire. Într-un fel, erau. Cu sau fără o înţelegere. Chanelle se plânsese nu o dată că ser-vitorii se mişcau încet şi că apa din cadă era călduţă. Şi aceste lucruri îi dădeau o senzaţie plăcută. Cu toate acestea, avea de gând să îşi păstreze demnitatea şi să se poarte civilizat.

— Veştile sunt precum cele de ieri, răspunse ea pe un ton moderat.

Ei bine, încerca să folosească un ton moderat. Dacă se simţea o urmă de asprime, atunci călăuza vânturilor nu avea decât să accepte.

— La fel ca săptămâna trecută şi ca săptămâna anterioară acesteia. Au fost puse întrebări în fiecare han din Caemlyn. Ucenica ta e de negăsit. Merilille e de negăsit. Se pare că au reuşit să plece din oraş.

Străjerii de la poartă fuseseră avertizaţi să fie cu ochii în patru la o femeie din neamul oamenilor mării cu mâinile ta-tuate, dar ei nu ar fi încercat să împiedice o aes sedai să plece sau să ia pe cineva cu ea dacă dorea. Că veni vorba, mercena-rii ar fi lăsat să treacă pe oricine le oferea câţiva bănuţi.

— Şi-acum, dacă vrei să mă scuzi, sunt în drum spre...

— Nu e de-ajuns, vocea Chanellei era suficient de aprinsă ca să ardă pielea. Voi, aes sedai, sunteţi la fel de unite ca stri-diile. Merilille a răpit-o pe Talaan, iar eu cred că tu o ascunzi. Le vom căuta şi te asigur că, atunci când le

vom găsi, Merilille va fi pedepsită cu asprime înainte să fie trimisă pe corăbii ca să îndeplinească partea ei de înţelegere.

— Se pare că ai uitat de tine, zise Birgitte. Vocea ei era blân-dă, faţa îi era calmă, dar legătura vibra din cauza furiei. Îşi ţinea arcul proptit în faţa ei cu ambele mâini ca şi când ar fi vrut să se abţină să nu îşi încleşteze pumnii. Îţi vei retrage acuzaţiile, altminteri vei avea de suferit de pe urma lor.

Poate că nu era pe-atât de stăpână pe sine cum părea. Nu aşa te purtai cu călăuzele vânturilor. Erau femei care deţi-neau puterea printre semenii lor şi obişnuite să se folosească de ea. Însă Birgitte nu şovăi.

— Conform înţelegerii făcute cu Zaida, vă aflaţi sub auto-ritatea domniţei Elayne. Vă aflaţi sub autoritatea *mea.* Fieca-re cercetare o veţi face atunci când nu va fi nevoie de voi. Şi dacă am înţeles eu bine, voi ar trebui să fiţi în Tear în acest moment ca să aduceţi căruţe pline cu grâne şi carne de vită sărată. Vă sfătuiesc să călătoriţi chiar acum acolo, altminteri s-ar putea să simţiţi puţin gustul pedepsei.

O, era o purtare complet greşită faţă de călăuzele vânturilor.

— Nu, zise Elayne pe un ton la fel de aprins ca al Chanellei, luându-le prin surprindere. Faceţi cercetări dacă doriţi, Chanelle, tu şi toate călăuzele vânturilor. Scotociţi prin fieca-re cotlon al Caemlynului. Iar atunci când nu o vei găsi pe Talaan sau pe Merilille, îţi *vei* cere iertare pentru că m-ai fă-cut mincinoasă.

Ei bine, femeia o făcuse mincinoasă, chiar dacă nu pe şleau. Simţi o dorinţă puternică să-i tragă o palmă Chanellei. Voia să... Lumină, mânia ei şi cea a Birgittei se alimentau una pe cealaltă! Încerca frenetic să îşi stăpânească mânia înainte ca aceasta să se transforme în furie oarbă, dar singurul rezultat fu acela al unei dorinţe arzătoare de a plânge pe care încerca să şi-o înăbuşe cu aceeaşi frenezie.

Chanelle se îndreptă de spate şi se încruntă.

— Vei susţine că nu ne-am ţinut partea noastră de înţele-gere. Am muncit pe brânci mai bine de o lună. Nu ne vei iz-goni fără să nu îţi fi ţinut partea ta de înţelegere. Renaile, su-rorilor aes sedai de la „Lebăda Argintie” li se va spune – spu-ne, bagă de seamă! – că trebuie să le aducă pe Merilille şi pe Talaan, altminteri vor plăti ceea ce datorează Turnul Alb. Nu pot plăti tot, dar pot începe.

Renaile începu să deşurubeze capacul argintiu al călimării.

— Niciun răvaş! se răsti Chanelle. Te vei duce tu în per-soană şi le vei spune. Acum!

Strângând capacul, Renaile făcu o plecăciune adâncă ajun-gând aproape paralel cu pardoseala, atingându-şi repede ini-ma cu vârfurile degetelor.

— Cum porunceşti, şopti ea, faţa ei fiind o mască întunecată. Nu întârzie să se supună, plecând cu paşi grăbiţi, tot aşa

cum venise, cu cutia din lemn vârâtă la subraţ.

Elayne făcu o grimasă, luptându-se în continuare cu do-rinţa de a o lovi pe Chanelle şi de a plânge în acelaşi timp. Nu era prima oară când oamenii mării se duseseră la „Lebăda Argintie”, nici măcar a doua sau a treia, însă înainte ceruseră permisiune şi nu încercaseră să se impună. În acel moment, la han şedeau nouă surori – numărul lor se schimba mereu, deoarece surorile intrau sau plecau din oraş şi circulau zvo-nuri cum că ar exista şi alte surori aes sedai în oraş – iar ea îşi făcea griji că niciuna dintre ele nu îşi făcuse apariţia la palat. Deşi Elayne se ţinuse departe de han – ştia cât de mult îşi dorea Elaida să pună mâna pe ea, dar nu ştia pe cine spriji-neau surorile de la

han, sau dacă sprijineau măcar pe cineva; tăcuseră chitic în faţa Sareithei şi a Careanei –, se aşteptase, totuşi, ca o parte din ele să se înfiinţeze la palat fie doar ca să afle ce se ascundea în spatele pretenţiilor oamenilor mării. Care era motivul pentru care se aflau atât de multe aes sedai în Caemlyn când Tar Valonul însuşi se afla sub asediu? Ea însăşi fu primul răspuns care îi trecu prin gând, iar acest lu-cru o făcu să fie şi mai hotărâtă în a evita orice soră despre care nu ştia că era o susţinătoare a Egwenei. Însă acest lucru nu ar împiedica să se răspândească zvonurile despre înţele-gerea făcută privind ajutorul în a folosi Globul Vânturilor şi privind preţul pe care Turnul se angajase să îl plătească pen-tru acest ajutor. Arde-o-ar focu', această veste ar fi precum o căruţă plină cu artificii care ar exploda în acelaşi timp atunci când aceasta va fi cunoscută de marea majoritate a surorilor aes sedai. Mai rău. Zece căruţe pline cu artificii.

În timp ce o privea pe Renaile cum se îndepărta în grabă, se luptă să îşi stăpânească emoţiile. De asemenea, încercă să folosească un ton cât de cât civilizat.

— Ea se descurcă foarte bine având în vedere schimbarea circumstanţelor.

Chanelle pufni cu dispreţ.

— Ar fi bine pentru ea. Orice călăuză a vânturilor ştie că se va ridica şi va cădea de multe ori înainte ca trupul să-i fie redat sării.

Se răsuci ca să privească după cealaltă femeie din neamul oamenilor mării şi în glasul ei se simţi o urmă de răutate. Parcă ar fi vorbit în sinea ei.

— Ea a căzut de la o înălţime mai mare decât majoritatea şi n-ar fi trebuit să o mire faptul că s-a lovit zdravăn după ce a călcat pe atâtea capete câtă vreme a fost...

Chanelle îşi închise brusc gura şi îşi întoarse capul ca să se uite la Elayne, la Birgitte, la Aviendha şi la Reene, chiar şi la femeile Gărzii, provocându-le să facă un comentariu.

Prudentă, Elayne tăcu; la fel făcând şi celelalte, slavă Lu-minii! În ceea ce o privea pe ea, Elayne credea că furia i se mai domolise, dorinţa de a plânge se estompase şi nu voia să spună ceva ce ar fi făcut-o pe Chanelle să înceapă să ţipe şi să îi zădărnicească toată munca. Că veni vorba, ea nici măcar nu ştia ce să zică după cele auzite. Se îndoia că era o tradiţie a Atha'an Miere să te răzbuni pe o persoană pe care o bănuiai că abuzase de o funcţie mai înaltă decât a ta. Totuşi, aceasta era o trăsătură foarte umană.

Călăuza vânturilor o măsură din priviri, încruntându-se.

— Eşti udă leoarcă, zise aceasta de parcă tocmai atunci ar fi observat. Este foarte rău să stai udă prea mult timp în sta-rea în care te afli tu. Ar trebui să îţi schimbi veşmintele de îndată.

Elayne îşi lăsă capul pe spate şi ţipă din toţi rărunchii; era un ţipăt de indignare şi furie oarbă. Ţipă până îşi goli plămâ-nii de aer, apoi începu să gâfâie.

În tăcerea care se aşternu mai apoi, toate se zgâiră la ea mirate. Aproape toate. Aviendha începu să râdă cu atâta pof-tă, încât fu nevoită să se rezeme de o tapiserie care înfăţişa nişte vânători călare ce înfruntau un leopard care se întorse-se. Îşi ţinea un braţ peste mijloc ca şi când ar fi durut-o coas-tele. Legătura transmitea amuzament – amuzament! – cu toa-te că faţa Birgittei rămase la fel de calmă ca a unei surori.

— Trebuie să călătoresc în Tear, zise Chanelle în şoaptă după o clipă, apoi se întoarse fără a mai rosti un cuvânt şi fă-ră a schiţa măcar o reverenţă.

Reene şi Reanne făcură câte o reverenţă, fără ca vreuna dintre ele să o privească în ochi pe Elayne, şi spuseră că aveau treabă, înainte să se îndepărteze în grabă.

Elayne se holba când la Birgitte, când la Aviendha.

— Dacă vreuna din voi rosteşte un singur cuvânt, zise ea pe un ton amenințător.

Birgitte afişă o expresie de nevinovăţie atât de prefăcută, încât părea palpabilă, iar legătura transmitea o asemenea vo-ioşie, încât Elayne se trezi că încearcă să îşi înăbuşe imboldul de a râde. Aviendha râse încă şi mai tare.

Strângându-şi poalele şi demnitatea de care mai era în stare, Elayne o porni spre apartamentul ei. Mergea mai re-pede decât înainte, căci *chiar* voia să îşi scoată veşmintele acelea ude. Acesta era singurul motiv. *Singurul* motiv.

CAPITOLUL 15

O altfel de iscusinţă

Spre mânia Elaynei, o stare care clocotea înăbuşit şi care o făcea să îşi încleşteze fălcile, ea se rătăci în drum spre apar-tamentul ei. Odăile fuseseră ale ei de când plecase din odaia copiilor; cu toate acestea, ea coti de două ori doar ca să des-copere că nu o ducea în direcţia în care se aştepta ea. Iar o scară şerpuitoare cu balustradă din marmură o duse într-o direcţie complet greşită. Arde-o-ar focu', faptul că era însăr-cinată o făcea să-şi piardă minţile complet! Simţi nedumerire şi o îngrijorare crescândă prin legătură atunci când făcu ca-le-ntoarsă, urcând un alt set de scări. Unele femei ale Gărzii şuşotiră neliniştite, nu suficient de tare ca ea să poată înţele-ge cuvintele, până când purtătoarea de stindard aflată la co-mandă, o saldaeană subţire, cu privirea rece, numită Devore Zarbayan, le reduse la tăcere printr-un cuvânt aspru. Până şi Aviendha începu să se uite la ea cu îndoială. Ei bine, nu avea de gând să i se scoată ochii că se rătăcise... în palat!

— Să n-aud un cuvânt de la nimeni, zise ea pe un ton sum-bru. Niciunul! adăugă ea când Birgitte dădu să deschidă gura.

Femeia cu părul auriu închise gura şi se trase o dată de coada groasă împletită, aproape aşa cum făcea Nynaeve. Nu se obosi să îşi ascundă dezaprobarea de pe chip, iar legătura transmitea în continuare nedumerire şi îngrijorare. Îndea-juns cât Elayne să devină şi ea îngrijorată. Se luptă să alunge această îngrijorare, apoi se trezi frângându-şi mâinile şi ce-rându-şi scuze. Atât de îngrijorată era.

— Cred că voi încerca să-mi găsesc şi *eu* apartamentul dacă-mi îngădui *câteva* cuvinte, zise Birgitte cu o voce su-grumată. Vreau să mă usuc înainte să-mi stric cizmele. Trebuie să vorbim despre asta mai târziu. Mă tem că nu-i nimic de făcut, dar...

Încuviinţând cu o mişcare rigidă a capului, abia îndoin-du-şi grumazul, ea se îndepărtă cu paşi mari, tăind aerul cu arcul într-o parte şi în cealaltă.

Elayne mai că o chemă înapoi. Îşi dorea să facă asta. Însă Birgitte avea la fel de mare nevoie de haine uscate ca ea. Şi-apoi, starea ei de spirit se schimbase – în loc să fie moro-cănoasă, acum era încăpăţânată. Ea *nu* avea de gând să vor-bească despre faptul că se rătăcise tocmai pe coridoarele în care crescuse. Nici acum, nici mai târziu. Nu era nimic de fă-cut? Ce însemna *asta?* Dacă Birgitte insinua că mintea îi era prea înceţoşată ca să i se mai limpezească...! Ea îşi încleştă fălcile din nou.

În cele din urmă, după o altă cotitură neaşteptată, dădu peste uşile înalte şi sculptate cu lei ale apartamentului ei şi lăsă să-i scape un mic oftat de uşurare. Începuse să creadă că amintirile ei despre palat erau un adevărat talmeş-balmeş. Cele două femei ale Gărzii, splendide în pălăriile lor cu boruri largi şi pene albe şi panglici cu margini dantelate, brodate cu Leul Alb şi aşezate de-a curmezişul platoşelor lustruite, şi cu dantelă albă la manşete şi în jurul grumazului, luară poziţie de drepţi de o parte şi de alta a uşilor la venirea ei. Ea avea de gând să le pună să poarte platoşe roşii emailate care să se potrivească cu hainele şi pantalonii lor din mătase atunci când va avea timp să se ocupe de astfel de lucruri. Dacă ele aveau să fie atât de frumoase, încât orice atacator le-ar fi desconsiderat până când avea să fie prea târziu, atunci

cate-goric avea să le oblige să poarte veşminte ţipătoare. Niciuna dintre femeile Gărzii nu părea deranjată de această idee. De fapt, aşteptau cu nerăbdare paloşele lăcuite.

Ea îi auzise pe câţiva, care nu îşi dăduseră seama că se afla prin apropiere, defăimându-le pe femeile Gărzii – majo-ritatea femei, dar incluzându-l pe Doilin Mellar, comandantul lor; cu toate acestea, ea avea încredere deplină în abilitatea acestora de a o proteja. Erau curajoase şi determinate, alt-minteri nu s-ar fi aflat acolo. Yurith Azeri şi altele, care fuseseră gărzi ale negustoreselor, o îndeletnicire rară în cazul femeilor, ofereau lecţii zilnice în mânuirea sabiei, iar unul sau altul dintre străjeri oferea o a doua lecţie în fiecare zi. Străjerul Sareithei, Ned Yarman, şi cel al Vandenei, Jaem, erau demni de laudă[46], căci prindeau foarte repede. Jaem spu-nea că acest lucru se datora faptului că ele nu se gândeau că ştiau deja ceva despre mânuirea unei săbii, ceea ce părea a fi o prostie. Cum puteai crede că ştiai deja ceva când încă aveai nevoie de lecţii?

În ciuda faptului că gărzile se aflau deja acolo, Devore le dădu o poruncă la două dintre cele care o însoţeau, iar aces-tea îşi scoaseră săbiile şi pătrunseră în cameră, în vreme ce Elayne aşteptă pe coridor, alături de Aviendha şi de celelalte, bătând nerăbdătoare din picior. Toată lumea evita să se uite la ea. Percheziţia nu era o insultă la adresa femeilor care pă-zeau uşile – Elayne bănuia că era posibil ca să se caţăre cine-va pe faţada palatului; existau suficiente sculpturi de care să te poţi prinde cu mâinile; cu toate acestea, era iritată că tre-buia să aştepte. Abia după ce gărzile ieşiră şi raportară Devorei că înăuntru nu aşteptau niciun asasin şi nicio aes sedai dor-nică să o înhaţe şi să o ducă înapoi la Elaida şi la Turn, ei şi Aviendhei le fură îngăduit să intre, iar femeile Gărzii se aşe-ară în formaţie de o parte şi de alta a uşilor, alături de cele-lalte. Nu era sigură că acestea ar fi împiedicat-o fizic să intre în apartament mai devreme, însă, deocamdată, nu îşi dorea să încerce acest lucru. Să fie ţintuită locului de propriile gărzi era un lucru de neimaginat, indiferent că acestea nu-şi făceau decât datoria. Era mai bine să evite această posibilitate.

În vatra şemineului din marmură aflat în anticameră ar-dea un foc mic, dar nu părea să ofere cine ştie ce căldură. Fi-ind primăvară, covoarele fuseseră strânse, iar ea simţea ră-ceala gresiei prin tălpile pantofilor, cu toate că erau groase. Essande, slujnica ei, îşi răsfiră poalele gri cu tiv roşu cu o gra-ţie surprinzătoare, cu toate că pe femeia subţire şi cu părul alb o dureau încheieturile, lucru pe care îl nega, respingând tămăduirea. Ar fi refuzat cu aceeaşi vehemenţă sugestia de a se pensiona. Avea brodat mare pe piept Crinul Auriu al Elaynei, pe care îl purta cu mândrie. Două femei mai tinere o flancau un pas mai în spate, înveşmântate în livrele asemănătoare, dar brodate cu crini mai mici. Erau două surori voi-nice, cu feţe pătrăţoase, numite Sephanie şi Naris. Cu priviri sfioase, dar bine instruite de către Essande, cele două făcură reverenţe adânci, aproape atingând pardoseala.

Oricât de înceată în mişcări şi de fragilă ar fi fost Essande, ea nu irosea niciodată vremea flecărind sau spunând lucruri deja ştiute. Nu scoase niciun semn de mirare atunci când vă-zu cât de ude erau Elayne şi Aviendha, deşi fără îndoială că femeile Gărzii o înştiinţaseră.

---

[46] Propoziţia, în limba engleză, este: „...were quite laudatory about how quickly they learned.” Aşadar străjerii nu primeau lau-de, ei le lăudau pe femeile din Gardă. (n.red.)

— Haideţi să vă încălziţi şi să vă uscaţi amândouă, dom-niţă, apoi să îmbrăcaţi veşminte potrivite pentru întâlnirea cu mercenarii. Rochia roşie din mătase cu pietrele-focului pe guler ar trebui să îi impresioneze îndeajuns. A trecut demult şi ora de masă. Nu te osteni să-mi spui că ai mâncat, domniţă. Naris, du-te şi-adu de mâncare din bucătărie pentru domniţa Elayne şi domniţa Aviendha.

Aviendha pufni în râs, deşi încetase demult să mai obiec-teze atunci când i se spunea „domniţă”. Şi era un lucru bun, având în vedere că nu avea cum să o facă vreodată pe Essande să priceapă acest lucru. Când venea vorba de servitori, existau lucruri pe care le porunceai şi lucruri pe care pur şi simplu le tolerai.

Dintr-un oarecare motiv, înainte să-şi strângă poalele şi să ţâşnească afară pe coridor, Naris făcu o grimasă şi inspiră adânc, dar făcu o altă reverenţă adâncă, adresată de astă dată Essandei, şi o alta uşor mai adâncă Elaynei – ea şi sora ei aveau la fel de mult respect faţă de femeia mai în vârstă ca faţă de Domniţa-Moştenitoare a Andorului.

Elayne făcu şi ea o grimasă. Aparent, femeile Gărzii îi spu-seseră Essandei şi despre mercenari. Şi că nu mâncase. Nu îi plăcea atunci când oamenii o vorbeau pe la spate. Dar cât din toate astea se datorau stărilor ei de dispoziţie schimbătoare? Ea nu îşi amintea să se fi supărat înainte pentru că o slujnică ştia ce rochie să îi pregătească dinainte sau pentru că cineva ştia că îi era foame şi trimitea să i se aducă ceva de mâncare fără să i se ceară acest lucru. Servitorii vorbeau între ei – cleveteau întruna, adevărul fie spus – şi dădeau mai departe orice informaţie care i-ar fi ajutat să-şi slujească stăpânele mai bine, dacă erau pricepuţi la ce făceau. Essande era foarte pricepută. Totuşi, asta o enerva. Şi o enerva încă şi mai tare pentru că ştia că era un lucru iraţional.

Ea îi îngădui Essandei să le conducă pe ea şi pe Aviendha în camera de toaletare, urmate fiind de Sephanie. Se simţea deja destul de inconfortabil, căci era udă şi tremura, ca să nu mai pomenim că era furioasă pe Birgitte pentru că plecase, înspăimântată pentru că se rătăcise în palatul în care crescu-se, şi morocănoasă din cauză că gărzile ei o bârfiseră. Adevă-rul fie spus, se simţea de-a dreptul deplorabil.

În scurt timp, însă, Essande o ajută să îşi scoată veşmintele ude şi o înfăşură într-un prosop mare şi alb care stătuse atâr-nat pe un cuier la căldură, în faţa şemineului mare din marmu-ră de la capătul încăperii. Acesta avu un efect liniştitor. Focul nu era deloc mic, iar în odaie era foarte cald, o căldură bineve-nită care îţi pătrundea în oase şi alunga tremuratul.

Essande îi uscă părul Elaynei cu un prosop, în vreme ce Sephanie proceda la fel cu Aviendha, lucru care o întrista încă pe aceasta, cu toate că nu era pentru prima oară. Seara, ea şi Elayne îşi periau adeseori părul una alteia, însă această înde-letnicire simplă făcută de o slujnică îi aduse Aviendhei pete roşii în obrajii arşi de soare.

Când Sephanie deschise unul dintre şifonierele înşirate de-a lungul peretelui, Aviendha oftă îndelung. Îşi ţinea prosopul abia înfăşurat în jurul trupului – o altă femeie care îi usca pă-rul i se părea un lucru stânjenitor, dar nu avea nicio proble-mă cu goliciunea – şi un al doilea, mai mic, înfăşurat în jurul capului.

— Crezi că ar trebui să port veşminte din ţinuturile ume-de, Elayne, din moment ce urmează să ne întâlnim cu merce-narii ăştia? Întrebă ea pe un ton extrem de şovăitor.

Essande zâmbi. Îi plăcea să o îmbrace pe Aviendha în stra-ie din mătase.

Elayne îşi ascunse un zâmbet, ceea ce nu fu deloc uşor, având în vedere că îi venea să râdă. Sora ei se prefăcea că detesta veşmintele din mătase, dar arareori pierdea ocazia să le poarte.

— Dacă mai poţi îndura puţin, Aviendha, zise ea pe un ton grav, aranjându-şi cu grijă prosopul din jurul trupului.

Essande o vedea goală în fiecare zi, la fel şi Sephanie, dar pentru asta trebuia să existe întotdeauna un motiv.

— Pentru cel mai bun efect, amândouă ar trebui să le stâr-nim veneraţia. Nu te-ar deranja acest lucru, nu-i aşa?

Însă Aviendha se afla deja în faţa şifonierului, iar proso-pul i se desfăcu fără să-i pese în vreme ce pipăia rochiile. Câ-teva ţinute tradiţionale ale aielilor atârnau într-un alt şifo-nier, însă Tylin îi oferise cufere pline cu veşminte elegante din mătase şi lână fină înainte ca ele să plece din Ebou Dar, îndea-juns cât să umple aproape un sfert din comodele sculptate.

În urma acelui mic moment de amuzament, Elayne nu mai simţea că trebuia să se certe din orice motiv, aşadar îi îngădui fără nicio obiecţie Essandei să o îmbrace cu rochia roşie din mătase cu pietrele-focului de mărimea articulaţiei unui deget cusute pe o bandă în jurul gulerului înalt. Ţinuta avea să im-presioneze cu siguranţă, fără a fi nevoie de alte podoabe, de-şi, adevărul fie spus, inelul cu Marele Şarpe de pe mâna ei dreaptă era de-ajuns. Femeia cu părul alb avea o atingere fi-nă, însă Elayne se strâmbă atunci când aceasta începu să îi încheie rândurile de năsturei de la spate, strângându-i cor-sajul peste pieptul delicat. Părerile erau împărţite referitor la câtă vreme va mai rămâne aşa şi toate fură de acord că ea ar trebui să se aştepte ca sânii să i se mai mărească.

O, cât de mult îşi dorea ca Rand să se fi aflat suficient de aproape ca să poată împărtăşi cu el efectul deplin al legăturii cu el. I-ar da o lecţie pentru că o lăsase grea din neatenţie. Fireşte, ar fi putut bea ceaiul de frunze de inimă înainte să se culce cu el, însă alungă cu fermitate acest gând. Era numai vina lui Rand şi cu asta basta.

Aviendha alese o rochie albastră, cum făcea adeseori, cu rânduri de perle mici ce încadrau corsajul. Rochia nu avea un decolteu foarte adânc, după moda din Ebou Dar, dar tot lăsa la vedere un mic decolteu; existau puţine rochii în Ebou Dar cu o astfel de croială. În vreme ce Sephanie îi încheia nasturii, Aviendha se juca cu ceva ce scosese din punga de la brâu, un mic pumnal cu mâner aspru din corn de cerb, înfăşurat în sâr-mă de aur. Era tot un *ter'angreal,* deşi Elayne nu reuşise încă să îşi dea seama ce făcea înainte ca sarcina să pună capăt cer-cetărilor ei. Ea nu ştiuse că sora ei purta la ea acel obiect. Aviendha îl privea cu nişte ochi visători.

— De ce te fascinează? o întrebă Elayne.

Nu era pentru prima oară când o vedea pe cealaltă femeie vrăjită de pumnal.

Aviendha tresări şi privi clipind pumnalul pe care îl ţinea în mână. Lama din fier – semăna cu metalul, cel puţin, şi era greu aproape ca fierul – nu fusese niciodată ascuţită din câte îşi putea da seama Elayne şi era puţin mai lungă decât palma ei, deşi proporţional de lată. Până şi vârful era prea bont pentru a putea înjunghia cu el.

— M-am gândit să ţi-l dau ţie, dar cum tu n-ai adus nicio dată vorba despre asta, m-am gândit că s-ar putea să mă în-şel, apoi am crezut că eşti ferită, de unele primejdii cel puţin, dar n-ai fost. Aşadar, m-am decis să îl păstrez. Astfel, dacă am dreptate, măcar te voi putea proteja, iar dacă mă înşel, n-are cum să fie vătămător.

Elayne clătină nedumerită din capul înfăşurat în prosop.

— În legătură cu ce să ai dreptate? Despre ce vorbeşti?

— Despre ăsta, zise Aviendha, ridicând pumnalul. Cred că, dacă îl ai la tine, Umbra nu te poate vedea. Nici Făr-de-ochi sau Strâmbat de Umbră, poate nici măcar Nimicitorul Frun-zelor. Doar că probabil că mă înşel dacă tu nu l-ai văzut.

Sephanie icni, iar mâinile îi rămaseră nemişcate până când Essande o dojeni în şoaptă. Essande era prea bătrână ca să o mai tulbure simpla pomenire a Umbrei. Sau alte lucruri, că veni vorba.

Elayne se holba. Încercase să o înveţe pe Aviendha cum să facă un *ter'angreal,* însă sora ei nu avea niciun strop de pri-cepere la asta. Totuşi, poate că avea o altfel de iscusinţă, poa-te chiar una care putea fi numită înzestrare.

— Vino cu mine, zise ea şi, luând-o de braţ pe Aviendha, mai că o trase afară din camera de toaletare.

Essande le urmă protestând vehement, iar Sephanie în-cercând să continue să îi încheie din mers nasturii rochiei Aviendhei.

În cel mai mare dintre cele două saloane ale apartamen-tului, ardeau focuri straşnice în ambele şemineuri şi chiar da-că aerul nu era la fel de cald ca în camera de toaletare, era to-tuşi confortabil. Masa cu margini sculptate cu pergamente, în jurul căreia se aflau nişte scaune cu spătare joase şi care se afla în mijlocul pardoselii din gresie albă, era locul unde ea şi Aviendha mâncau adeseori împreună. Câteva cărţi cu coperte din piele, provenind din biblioteca palatului, erau puse unele peste celelalte pe masă, cărţi despre istoria Andorului şi de basme. Lampadarele cu oglinzi ofereau o lumină bună, iar ele citeau adeseori acolo seara.

Mai important, o masă laterală lungă, lipită de unul dintre pereţii cu lambriuri negre, era plină cu *ter'angrealuri* care proveneau din ascunzătoarea Clanului pe care acesta o avu-sese în Ebou Dar, cupe şi boluri, statuete şi figurine, podoabe, tot soiul de obiecte. Deşi majoritatea păreau banale, excep-tând, poate, o oarecare ciudăţenie a modelului, nici măcar unul, care părea a fi cel mai fragil, nu putea fi spart, iar unele erau mult mai uşoare sau mult mai grele decât păreau. Ea nu le mai putea studia în siguranţă în niciun mod semnificativ – avea asigurarea lui Min că pruncii ei nu aveau să păţească nimic, însă cum nu mai reuşea să stăpânească bine Puterea, îşi putea face rău oricând; cu toate acestea, ea schimba obi-ectele de pe masă în fiecare zi, alegând la voia întâmplării altele din coşurile care erau ţinute în cămara apartamentului, doar ca să le poată privi şi să facă speculaţii referitoare la ce ar fi putut descoperi înainte să rămână grea. Nu că descope-rise prea multe lucruri – ei bine, nimic, de fapt –, dar putea cugeta asupra lor. Nu îşi făcea griji că ceva ar putea fi furat. Reene se descotorosise de majoritatea, dacă nu de toţi, ser-vitorii necinstiţi, iar gărzile permanente de la intrare se ocu-pau de restul.

Strângând din buze în semn de dezaprobare – îmbrăcatul se făcea în camera de toaletare, într-un mod decent, nu aici, unde putea intra oricând oricine –, Essande îşi reluă treaba, continuând să încheie nasturii Elaynei. Sephanie, probabil la fel de agitată de dezaprobarea femeii în vârstă ca de orice altceva, respira sacadat în timp ce se ocupa de nasturii Aviendhei.

— Alege un obiect şi spune-mi ce crezi că face, zise

Elayne.

A privi şi a face speculaţii nu duseseră la niciun rezultat bun, iar ea nu se aşteptase la asta. Cu toate acestea, dacă Aviendha putea cumva spune ce făcea un *ter'angreal* doar ţinându-l în mână... O inundă un val de invidie, vie şi amară, însă o alungă; apoi, ca să fie sigură, insistă până când aceasta dispăru. *Nu* va fi invidioasă pe Aviendha!

— Nu sunt sigură că pot, Elayne. Doar cred că pumnalul acesta creează un soi de scut. Şi trebuie că mă înşel, altmin-teri tu ai şti. Tu ştii mai multe decât oricine despre astfel de lucruri.

Elayne se înroşi în obraji din cauza stânjenelii.

— Nu ştiu atât de multe lucruri pe cât crezi tu. Încearcă, Aviendha. N-am auzit niciodată de nimeni care să poată să... „citească" un *ter'angreal,* dar dacă tu poţi, fie şi puţin, nu pri-cepi ce minunat ar fi?

Aviendha încuviinţă din cap, dar pe chipul ei se citea în-doiala. Şovăind, atinse un sceptru subţire şi negru, lung de aproape un metru şi atât de flexibil, încât putea fi îndoit ca să formeze un cerc şi să sară înapoi ca un arc. Obiectul se afla în mijlocul mesei. Îl atinse, apoi îşi retrase repede mâna, ştergându-şi degetele de rochie fără să-şi dea seama.

— Acesta provoacă durere.

— Nynaeve ne-a spus asta, zise Elayne cu nerăbdare, iar Aviendha îi aruncă o privire lungă.

— Nynaeve al'Meara n-a spus că poţi schimba intensita-tea durerii pe care o provoacă fiecare lovitură.

Însă ea fu cuprinsă pe dată de incertitudine, iar vocea îi deveni nesigură.

— Cel puţin, asta cred că se poate face. Cred că o lovitură poate fi simţită ca fiind una singură sau ca o sută. Însă doar încerc să ghicesc, Elayne. Este doar părerea mea.

— Continuă, îi spuse Elayne pe un ton încurajator. Poate vom găsi unul de care să fii sigură. Ce zici de acesta?

Ea luă în mână o tichie din metal care avea o formă ciu-dată. Acoperită cu modele ciudate şi colţuroase, care semă-nau cu nişte gravuri foarte mici, aceasta era mult prea subţire pentru a fi folosită drept coif, cu toate că era de două ori mai grea decât părea. La pipăit, metalul era alunecos, nu doar neted, ca şi când ar fi fost uns.

Aviendha puse jos pumnalul fără tragere de inimă şi în-toarse tichia pe toate părţile, înainte s-o pună la loc pe masă şi să ia din nou pumnalul în mână.

— Cred că aceasta îţi îngăduie să manevrezi un... fel de dispozitiv. O maşinărie. Îşi scutură capul înfăşurat în prosop. Dar nu ştiu cum sau ce fel de maşinărie. Vezi? Iar încerc să ghicesc.

Însă Elayne nu îi îngădui să se oprească. Aviendha atingea sau ţinea în mână *ter'angreal* după *ter'angreal* şi, de fiecare dată, avea un răspuns. Rosti şovăitor şi cu băgare de seamă că era doar o bănuială, dar întotdeauna avea un răspuns. Ea credea că o cutie mică cu capac rabatabil, aparent din fildeş şi

acoperită cu dungi vălurite roşii şi verzi, conţinea muzică, sute de cântece, poate chiar mii. Când era vorba de un *ter'angreal*, acest lucru putea fi posibil. La urma urmei, o cu-tiuţă muzicală putea avea cilindri pentru o sută de melodii, iar unele puteau reda melodii destul de lungi, cilindru după cilindru, fără ca acestea să se schimbe. Un bol alb, mai plat, care avea aproape un metru în diametru, era folosit pentru a te uita la lucruri care erau departe, credea ea, iar o vază înal-tă, lucrată cu lujeri verzi şi albaştri – lujeri albaştri! – strân-gea apa din aer. Aceasta părea inutilă, însă Aviendha mai că o mângâie, iar după ce cugetă puţin, Elayne îşi dădu seama că ar putea fi foarte utilă în Pustiu. Dacă funcţiona aşa cum cre-dea Aviendha. Şi dacă cineva îşi dădea seama cum se folosea. O figurină negru cu alb, care reprezenta o pasăre ce îşi ţinea aripile desfăcute în zbor, era pentru a vorbi cu oamenii la mare depărtare, zicea ea. La fel funcţiona şi o figurină albas-tră ce înfăţişa o femeie, suficient de mică pentru a o cuprinde în palmă, înveşmântată într-o fustă şi o haină cu croieli ciu-date. Precum şi cinci cercei, şase inele şi trei brăţări.

Elayne începu să creadă că Aviendha renunţa, dând de fi-ecare dată acelaşi răspuns, în speranţa că ea va înceta să îi mai pună întrebări, dar apoi îşi dădu seama că vocea surorii ei devenea din ce în ce mai încrezătoare, că susţinea din ce în ce mai rar că nu făcea decât să ghicească. Iar „bănuielile" ei deveneau din ce în ce mai detaliate. Un sceptru îndoit şi ba-nal dintr-un lemn obişnuit şi lat cât încheietura ei – părea făurit din metal, cu toate că un capăt al său se potrivea orică-rei mâini apuca de el – o duse cu gândul la tăiere, fie de me-tal, fie de piatră, dacă acestea nu erau prea groase. Însă de nimic care putea lua foc. O figurină aparent din sticlă, înfăţi-şând un bărbat înalt de o jumătate de metru, cu o mână ridi-cată ca şi când ar semnaliza oprirea, alunga dăunătorii, lucru care cu siguranţă ar fi fost util, având în vedere faptul că în-treg Caemlynul era năpădit de şobolani şi de muşte. O sculp-tură în piatră de mărimea mâinii ei, cu caneluri adânci şi albastre – cel puţin, dădea senzaţia de piatră la pipăit, cu toate că, în realitate, nu părea a fi sculptată – era pentru creşterea a ceva. Nu plante. Gândul o purtă la găuri, doar că nu erau găuri, de fapt. Ea nu credea că cineva trebuia să conducă Pu-terea pentru a o folosi. Doar să cânte cântecul potrivit! Unele *ter'angrealuri* nu necesitau conducerea, dar zău aşa! Să cânţi?

Terminând cu nasturii Aviendhei, Sephanie devenise fas-cinată de această recitare, iar ochii ei deveneau din ce în ce mai mari. Şi Essande asculta cu interes, cu capul înclinat în-tr-o parte, scoţând câte un mic strigăt de uimire cu fiecare dezvăluire, însă ea nu sărea în vârful picioarelor aşa cum fă-cea Sephanie.

— Ce ziceţi de aceea, domniţă? întrebă tânăra atunci când Aviendha tăcu.

Ea arătă cu degetul spre o statuetă ce înfăţişa un bărbat îndesat şi bărbos, care zâmbea vesel şi ţinea în mână o carte. Înaltă de aproape un metru, statueta părea a fi din bronz în-negrit de vreme şi cu siguranţă era suficient de grea ca să fie din bronz.

— Când mă uit la el, îmi vine şi mie să zâmbesc, domniţă.

— Şi mie, Sephanie Pelden, zise Aviendha, mângâind ca-pul din bronz al bărbatului. El ţine în mână mai mult decât cartea pe care o vezi. Ţine mii şi mii de cărţi.

Brusc, strălucirea *saidarului* o învălui, iar ea atinse figu-rina din bronz cu fire subţiri de Foc şi de Pământ.

Sephanie ţipă când două cuvinte din Limba Străveche îşi făcură apariţia în aer deasupra statuetei, la fel de negre ca şi când ar fi fost scrise cu cerneală de calitate. Unele litere erau scrise puţin cam ciudat, dar cuvintele se înţelegeau limpede. „Ansoen” şi „Imsoen”, plutind pe nimic. Aviendha părea aproape la fel de uluită ca slujnica.

— Cred că avem dovada, în sfârşit, zise Elayne pe un ton mai calm decât se simţea.

I se pusese un nod în gât, iar inima îi bubuia. „Minciuni” şi „Adevăruri”, astfel puteau fi traduse cele două cuvinte. Sau, într-un context, poate că „Ficţiune” şi „Non-ficţiune” ar fi mai potrivit. Pentru ea, aceasta era o dovadă îndeajuns de bună. Făcu un semn în locul unde firele atingeau statueta pentru mai târziu, atunci când îşi va putea relua cercetările.

— Dar n-ar fi trebuit să faci asta. Putea fi periculos.

Strălucirea din jurul Aviendhei dispăru.

— O, Lumină! exclamă ea, îmbrăţişând-o pe Elayne. Nu m-am gândit niciodată! Am un mare *toh* faţă de tine! Nicio-dată nu am vrut să te pun în primejdie pe tine sau pe copilaşii tăi! Niciodată!

— Copilaşii mei şi cu mine suntem bine. Elayne râse, strângând-o la rândul ei în braţe. Viziunea lui Min?

Cel puţin, copilaşii ei erau bine. Până când aveau să se nască. Atât de mulţi copilaşi mureau în primul lor an de via-ţă... Min nu mai spusese nimic despre ei în afară de faptul că aveau să se nască sănătoşi. Min nu spusese nici că ea avea să fie mistuită[47], însă ea nu avea de gând să vorbească despre asta când sora ei se simţea deja vinovată.

— Nu ai niciun *toh* faţă de mine. La tine mă gândeam. Ai fi putut muri sau te-ai fi putut mistui.

Aviendha se dădu înapoi atât cât să o poată privi în ochi pe Elayne. Ceea ce văzu în ei o linişti, căci pe buze îi apăru un mic zâmbet.

— Dar l-am făcut să funcţioneze. Poate aş putea prelua cercetarea lor. Cu tine ca îndrumătoare, ar trebui să fiu în perfectă siguranţă. Mai trebuie să aşteptăm câteva luni până o vei putea face tu însăţi.

— Tu nu mai ai deloc timp, se auzi o voce de femeie din prag. Plecăm. Nădăjduiesc că nu te-ai obişnuit prea tare cu veşmintele din mătase. Te văd, Elayne.

Aviendha se „smulse” din îmbrăţişare, îmbujorându-se, când două femei aiel intrară în încăpere. Nu erau două femei aiel oarecare. Nadere, cea cu părul bălai, la fel de înaltă ca majoritatea bărbaţilor şi tot atât de voinică, era o înţeleaptă care deţinea o autoritate considerabilă în clanul Goshien, iar Dorindha, cu şuviţe albe în părul lung şi roşu, era soţia lui Bael, căpetenia clanului Goshien, cu toate că adevăratul ei statut provenea din faptul că era stăpâna Sălaşului Izvoarelor de Fum, cel mai mare sălaş al clanului. Ea fusese cea care vorbise.

---

[47] *Mistuirea* este foarte asemănătoare cu *ferecarea,* diferind doar mo dul în care se produce fenomenul. O persoană care poate conduce este *mistuită* când manevrează mai multă Putere decât poate suporta sau lucrând neglijent cu artefacte de tipul *angreale-lor. Ferecarea* duce tot la pierderea capacităţii de a atinge Adevă-ratul Izvor, însă printr-o împletitură realizată de 13 femei. Şi băr-baţii pot fi ferecaţi, însă, în cazul lor, acţiunea poartă numele de *domolire.* (n.red.)

— Te văd, Dorindha, zise Elayne. Te văd, Nadere. De ce o luaţi cu voi pe Aviendha?

— Ai spus că pot rămâne cu Elayne ca să o protejez, pro-testă Aviendha.

— Aşa ai zis, Dorindha. Elayne o strânse de mână pe sora ei, iar Aviendha îi răspunse în acelaşi mod. Tu şi înţeleptele.

Brăţările din aur şi fildeş zornăiră atunci când Dorindha îşi aranjă şalul negru.

— De câţi oameni ai nevoie ca să te protejeze, Elayne? în-trebă ea pe un ton sec. Ai poate o sută sau mai mult de o sută de gărzi dedicate în acest scop, la fel de dârze ca *Far Dareis Mai.* Un zâmbet îi adânciră încreţiturile din colţurile ochilor. Cred că femeile alea de-afară ne-au cerut să ne lepădăm cuţi-tele de la brâu înainte să ne lase să intrăm.

Nadere atinse cu mâna mânerul din corn al cuţitului ei, în ochii ei verzi apărând o scânteiere fioroasă, cu toate că era puţin probabil ca gărzile să îşi fi exprimat o asemenea dorin-ţă. Până şi Birgitte, care bănuia pe toată lumea când era vor-ba despre siguranţa Elaynei, nu vedea niciun pericol din par-tea aielilor, iar Elayne acceptase anumite obligaţii atunci când ea şi Aviendha deveniseră surori. Înţeleptele care participa-seră la acea ceremonie, inclusiv Nadere, se puteau plimba oriunde prin palat oricând doreau; aceasta era una dintre obligaţii. Cât despre Dorindha, prezenţa ei era atât de porun-citoare, încât părea de neconceput ca o persoană să încerce să-i aţină calea.

— Am aşteptat prea mult cu instruirea ta, Aviendha, zise Nadere pe un ton ferm. Du-te şi te schimbă în veşminte po-trivite.

— Dar învăţ atât de multe lucruri de la Elayne, Nadere. Împletituri pe care nici măcar tu nu le ştii face. Cred că ştiu cum să fac să plouă în Ţinutul Întreit! Şi tocmai acum am descoperit că pot...

— Indiferent cât de multe lucruri ai învăţat, se pare că ai uitat tot atât de multe, o întrerupse Nadere cu asprime. Cum ar fi faptul că încă eşti ucenică. Puterea este ultimul lucru pe care trebuie să îl ştie o înţeleaptă, altminteri doar cele care pot conduce vor deveni înţelepte. Şi-acum, du-te şi te schim-bă şi consideră-te norocoasă că nu te oblig să te întorci în pielea goală ca să fii biciuită. Corturile sunt strânse chiar în acest moment, iar dacă plecarea clanului va fi întârziată, chiar *vei fi* biciuită.

Fără să mai rostească un cuvânt, Aviendha îi lăsă mâna Elaynei şi fugi afară din încăpere, lovindu-se de Naris, care se clătină şi fu cât pe ce să scape tava mare, acoperită cu o bu-cată de pânză, pe care o ţinea în mâini. La un gest rapid al Essandei, Sephanie o luă în fugă după Aviendha. Naris făcu ochii cât cepele când le văzu pe femeile aiel, însă Essande o dojeni pentru că întârziase şi îi porunci să pună mâncarea pe masă. Tânăra se grăbi să îi dea ascultare, îngânând scuze în barbă.

Şi Elayne voia să fugă după Aviendha, ca să se bucure de fiecare moment alături de ea, însă cuvintele Naderei o opriră.

— Plecaţi din Caemlyn, Dorindha? Unde plecaţi?

Oricât de mult îi plăcea Elayne pe aieli, ea nu voia ca aceş-tia să cutreiere ţinutul. Având în vedere cât de instabilă era situaţia în acel moment, aceştia prezentau o problemă chiar şi-atunci când se aventurau afară din tabăra lor ca să vâneze sau să facă negoţ.

— Plecăm din Andor, Elayne. În câteva ceasuri, vom fi departe de hotarele ţinutului tău. Cât despre „unde”, trebuie să îl întrebi pe *Car’a’carn.*

Nadere se duse la masă ca să vadă ce adusese Naris, iar aceasta începu să tremure atât de tare, încât fu cât pe ce să scape din mâini mai multe farfurii.

— Arată bine, dar nu recunosc o parte din aceste ierburi, zise înţeleapta. Moaşa ta a aprobat toate astea, Elayne?

— Voi chema o moaşă atunci când îmi va veni sorocul, Nadere. Dorindha, doar nu crezi că Rand ar vrea să-mi as-cunzi destinaţia voastră? Ce-a zis?

Dorindha ridică uşor din umeri.

— A trimis un mesager, unul dintre aceia cu haină neagră, cu o scrisoare pentru Bael. Bael mi-a îngăduit s-o citesc, fi-reşte – tonul ei zicea că nici nu se gândise să nu o citească – dar *Car'a'carn* i-a cerut lui Bael să nu spună nimănui, aşadar nu-ţi pot spune.

— N-ai moaşă? întrebă Nadere pe un ton îndoielnic. Cine-ţi spune ce să mănânci şi ce să bei? Cine-ţi dă ierburile potrivi-te? Nu-mi mai arunca priviri atât de furioase, femeie. Tempe-ramentul Melainei este mai rău decât a fost al tău vreodată, dar măcar ea are destulă minte ca să o lase pe Monaelle să o povăţuiască într-o asemenea situaţie.

— Fiecare femeie din palat mă povăţuieşte ce să mănânc, răspunse Elayne cu amărăciune în glas. Uneori, mi se pare că fiecare femeie din Caemlyn face asta. Dorindha, n-ai putea măcar...

— Se răceşte mâncarea, domniţă, zise Essande cu blân-deţe, dar şi cu un strop de fermitate îngăduită unei slujnice mai în vârstă.

Scrâşnind din dinţi, Elayne pluti până la scaunul în spate-le căruia stătea Essande. *Nu* făcu niciun gest de indignare, oricât de mult îşi dorea. Doar pluti. Essande scoase o perie de păr cu dosul din fildeş şi, scoţându-şi prosopul de pe cap, în-cepu să îi pieptene părul Elaynei în vreme ce aceasta mânca. Ea mâncă în mare parte doar pentru că dacă n-ar fi facut-o, cuiva i s-ar fi spus să aducă altă mâncare caldă, deoarece Essande şi gărzile ei proprii ar fi ţinut-o acolo până când ar fi mâncat. În afară de câteva mere uscate care nu se stricaseră încă, mâncarea era categoric dezgustătoare. Pâinea era cro-cantă, dar cu miezul plin de gărgăriţe, iar boabele de fasole uscate şi ţinute la muiat erau tari şi n-aveau niciun gust, de-oarece toate boabele de fasole ţinute la păstrare se stricase-ră. Într-un castron, mărul era amestecat cu ierburi – rădăcină de brusture, călin, păpădie, frunze de urzică, toate tocate – şi puţin ulei, iar carnea era de ied, înăbuşită în bulion. Totul era nesărat, din câte îşi dădea ea seama. Ar fi dat orice pentru o bucată de carne de vită sărată din care să curgă untura! Pe farfuria *Aviendhei* era carne de vită feliată, deşi părea tare. *Ea* mai bine ar fi cerut vin. Ca băutură, avea de ales între apă sau lapte de capră. Îşi dorea să bea ceai aproape la fel de mult cum îşi dorea carnea grasă, însă până şi cel mai slab ceai o trimitea repede să se uşureze, iar ea întâmpina şi-aşa destule greutăţi din pricina asta. Aşadar, mâncă metodic, mecanic, încercând să se gândească la orice altceva numai nu la gustu-rile pe care le simţea în gură. În afară de cel de măr.

Încercă să smulgă câteva veşti despre Rand de la cele do-uă femei aiel, dar se părea că acestea ştiau mai puţine lucruri decât ea. Cel puţin, asta susţineau ele. Puteau fi foarte secre-toase atunci când voiau. Ea, măcar, ştia că el se afla undeva departe spre sud-est. Undeva în Tear, bănuia ea, cu toate că s-ar fi putut afla la fel de bine în Câmpiile Maredo sau în Osia Lumii. În afară de asta, ştia că el era în viaţă, dar nimic mai mult. Încercă să întreţină conversaţia despre Rand în spe-ranţa că lor avea să le scape ceva, dar mai

bine-ar fi încercat să tencuiască nişte cărămizi cu degetele. Dorindha şi Nadere aveau un scop, să o convingă să îşi ia o moaşă. Turuiau în-truna despre cum ar putea să se pună în pericol atât pe ea, cât şi pe copilaşi şi nici măcar viziunea lui Min nu le putea descuraja.

— Prea bine, zise ea în cele din urmă, trântind cuţitul şi furculiţa. Voi începe să caut una chiar azi.

Iar dacă nu va reuşi să găsească una... ei bine, ele n-aveau să afle niciodată.

— Am o nepoată care este moaşă, domniţă, zise Essande. Melfane ia ierburi şi alifii de la o prăvălie de pe Strada Lu-mânării din Oraşul Nou şi cred că este destul de pricepută. Îi aranjă ultimele bucle, apoi făcu un pas în spate cu un zâmbet mulţumit. Îmi aminteşti foarte mult de mama ta, domniţă.

Elayne oftă. Se părea că urma să aibă o moaşă cu sau fără voia ea. *Altcineva* care să aibă grijă ca mesele ei să fie deplo-rabile. Ei bine, poate că moaşa îi va putea sugera un leac pen-tru durerile de spate pe care le avea noaptea şi pentru sânii sensibili. Slavă Luminii că scăpase de greţuri. Femeile care puteau conduce nu sufereau niciodată de greţuri în timpul sarcinii.

Când Aviendha se întoarse, era îmbrăcată din nou în veş-mintele aielilor, cu şalul încă umed aşezat pe umeri, cu o eşarfă neagră înfăşurată în jurul capului ca să îi ţină strâns părul negru[48] şi o boccea în spinare. Spre deosebire de multitudinea de brăţări şi coliere pe care le purtau Dorindha şi Nadere, ea avea un singur lanţ din argint, cu nişte discuri cu un model complicat lucrat minuţios şi o brăţară din fildeş, sculptată cu trandafiri şi spini. Îi dădu Elaynei pumnalul cu vârful bont.

— Trebuie să-l păstrezi ca să fii în siguranţă. Voi încerca să te vizitez cât voi putea de des.

— Ai putea avea răgaz pentru o vizită când şi când, zise Nadere pe un ton sever, dar ai rămas în urmă şi trebuie să te străduieşti din greu ca să recuperezi. E ciudat să vorbeşti atât de relaxat despre a face vizite de atât de departe, cugetă ea, clătinând din cap. Să străbaţi leghe întregi, sute de leghe, dintr-un pas. Am învăţat lucruri ciudate în ţinuturile umede.

— Vino, Aviendha! Trebuie să plecăm, zise Dorindha.

— Aşteptaţi, le spuse Elayne. Vă rog să aşteptaţi o clipă. Strângând pumnalul în mână, ea dădu fuga în camera ei de toaletare. Sephanie se opri din a-i pune la uscat rochia al-bastră a Aviendhei ca să facă o reverenţă, dar Elayne o ignoră şi deschise capacul sculptat al cufărului ei din fildeş cu po-doabe. Deasupra colierelor, a brăţărilor şi a agrafelor, toate în compartimentele lor, stăteau o broşă în formă de broască ţestoasă, care părea a fi din ambră, şi o femeie aşezată, înfă-şurată în propriul păr, aparent sculptată în fildeş învechit de vreme. Ambele erau *angreale.* Punând pumnalul cu mâner din corn în cufăr, ea luă broasca ţestoasă, iar apoi, sub mo-mentul impulsului, înşfăcă inelul de vise din piatră răsucit, acoperit tot cu roşu şi albastru şi maro. Acesta părea să fie inutil de când rămăsese grea, iar dacă reuşea să ţeasă un fir de Spirit, ea încă mai avea inelul din argint, lucrat cu spirale împletite, care fusese recuperat de la Ispan.

---

[48] Textul original este:*...a dark scarf tied around her temples to hold back her hair.* O confuzie între *back* şi *black,* se pare. Eşarfa avea rolul să-i ţină părul *la spate,* nu să-i ţină strâns *părul negru.* În plus, Aviendha are părul roşcat închis. (n.red.)

Întorcându-se în grabă în salon, le găsi pe Dorindha şi pe Nadere certându-se sau, cel puţin, având o discuţie înflăcă-rată, în vreme ce Essande se prefăcea că verifica praful, tre-cându-şi degetele pe sub marginea mesei. Însă, după felul în care îşi ţinea capul înclinat, ea trăgea cu urechea cu un vădit interes. Naris, care punea pe tavă farfuriile din care mâncase Elayne, se uita cu gura căscată la femeile aiel.

— I-am spus că va simţi loviturile biciului dacă plecarea noastră va fi întârziată, zicea Nadere cu o oarecare înverşu-nare atunci când Elayne intră în încăpere. N-ar fi prea corect dacă nu va fi din vina ei, dar asta am spus.

— Vei proceda cum va trebui, răspunse Dorindha pe un ton calm, dar cu o asprime în privire care sugera că acesta nu era primul lor schimb de cuvinte. Poate că nu va exista nicio întârziere. Şi poate că Aviendha va plăti acest preţ bucuroasă doar ca să-şi poată lua rămas-bun de la sora ei.

Elayne nu se osteni să încerce să se certe pentru Aviendha. N-ar fi folosit la nimic. Aviendha însăşi afişa o atitudine calmă demnă de o aes sedai, ca şi când nu ar fi avut nicio importan-ţă dacă ar fi fost biciuită dintr-o altă pricină.

— Acestea sunt pentru tine, zise Elayne, punând inelul şi broşa în palma surorii ei. Nu sunt daruri, mă tem. Turnul Alb le va vrea înapoi. Ci ca să le foloseşti la nevoie.

Aviendha privi obiectele şi icni.

— Până şi încărcătura acestora este un mare dar. Mă faci să-mi fie ruşine, soră. Eu nu ţi-am pregătit un cadou de ră-mas-bun.

— Mi-ai oferit prietenia ta. Mi-ai oferit o soră.

Elayne simţi o lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz. Încercă să râdă, dar fu un râs slab, tremurător.

— Cum poţi spune că nu ai nimic de oferit? Mi-ai oferit totul. Şi ochii Aviendhei se umplură de lacrimi. În ciuda faptului

că celelalte femei le priveau, o cuprinse cu braţele pe Elayne şi o strânse.

— Îmi va fi dor de tine, soră, şopti ea. Inima mi-e rece precum noaptea.

— Şi a mea, soră, şopti Elayne, îmbrăţişând-o la fel de strâns. Şi mie îmi va fi dor de tine. Dar vei avea voie să mă vi-zitezi din când în când. Situaţia aceasta nu va dura o veşnicie.

— Nu, nu va dura o veşnicie. Dar tot îmi va fi dor de tine. Ele ar fi început să plângă, dar Dorindha îşi puse mâinile pe umerii lor.

— A sosit vremea, Aviendha. Trebuie să plecăm dacă vrei să scapi de loviturile biciului.

Aviendha se îndreptă de spate oftând şi ştergându-şi ochii.

— Să găseşti mereu apă şi umbră, soră!

— Să găseşti mereu apă şi umbră, soră! răspunse Elayne. Obiceiul aielilor avea un caracter final, prin urmare ea adău-gă: Până când îţi voi revedea chipul.

Apoi, plecară cât ai clipi din ochi. Cât ai clipi din ochi, ca se simţi foarte singură. Prezenţa Aviendhei devenise o certitudine, o soră cu care putea vorbi, cu care să râdă, căreia să îi împărtăşească speranţele şi temerile, însă acea alinare dis-păruse.

Essande se strecurase afară din încăpere în vreme ce ea şi Aviendha se îmbrăţişau, iar acum reveni ca să pună coroniţa Domniţei-Moştenitoare pe capul Elaynei. Era un cerculeţ simplu din aur de care îi atârna pe frunte un singur trandafir auriu.

— Ca mercenarii ăştia să nu uite cu cine stau de vorbă, domniţă.

Elayne nu îşi dăduse seama că umerii îi căzuseră până când nu şi-i îndreptă. Sora ei plecase, dar ea avea un oraş de apărat şi un tron de câştigat. Datoria avea să fie cea care îi dădea avânt acum.

CAPITOLUL 16

Un nou urmăritor

Sala de Primire Albastră, denumită după tavanul său ar-cuit, cu pictura reprezentând cerul şi norii albi şi cu gresie al-bastră, era cea mai mică sală de primire din palat, având mai puţin de opt metri pătraţi. Ferestrele arcuite de pe peretele din fund, care ofereau o privelişte spre o curte interioară şi care erau prevăzute cu cadrane[49] împotriva vremii de primăvară, ofereau o lumină bună chiar dacă afară ploua, dar în ciuda celor două şemineuri mari cu poliţe din marmură sculptată, a cornişei cu lei din ipsos şi a celor două tapiserii cu Leul Alb pe ele, care flancau uşile, o delegaţie de negustori din Caemlyn s-ar fi simţit insultată să fie primită în Sala Al-bastră, iar o delegaţie de bancheri ar fi pălit la faţă. Cel mai probabil, acesta era motivul pentru care jupâneasa Harfor îi condusese pe mercenari acolo, cu toate că aceştia n-aveau de unde şti că erau insultaţi. Ea însăşi se afla acolo, „supraveghi-ndu-le" pe cele două servitoare tinere în livrele care se îngri-jeau să umple cupele cu vin, turnând din carafele înalte de ar-gint care se aflau pe o tavă aşezată pe un bufet cu sculpturi simple, însă ţinea lipit de piept dosarul cu coperte din piele gofrată, în care păstra rapoartele, ca şi când ar fi anticipat că întâlnirea cu mercenarii avea să se termine repede. Halwin Norry, ale cărui smocuri de păr alb din spatele urechilor se-mănau întotdeauna cu nişte pene, stătea în picioare într-un colţ, ţinându-şi şi el lipit de piept îngust dosarul cu coperte din piele. Rapoartele lor erau prezentate zilnic, dar în ultima vreme, arareori aduceau veşti bune. Dimpotrivă.

Avertizaţi de cele două femei ale Gărzii care verificaseră încăperea înainte ca ea să vină, toată lumea o aşteptă în picioa-re atunci când Elayne intră urmată de alte două gărzi. Deni Colford, care comanda gărzile şi care le înlocuise pe Devore şi pe celelalte, îi ignorase pur şi simplu porunca de a aştepta afa-ră. O ignorase! Ea bănuia că ele ofereau o privelişte impresio-nantă cu mersul lor ţanţoş, însă tot scrâşni din dinţi.

Careane şi Sareitha, ceremonioase cu şalurile lor cu ciu-curi, îşi plecară uşor capetele în semn de respect, însă Mellar îşi scoase pălăria cu pană, făcând o plecăciune teatrală şi pu-nându-şi o mână pe panglica tivită cu dantelă aşezată de-a curmezişul platoşei sale lustruite. Cele şase noduri aurii prin-se de platoşa aceea, câte trei pe fiecare umăr, o iritau, însă le trecuse cu vederea până în acel moment. Pe faţa lui ascuţită apăru un zâmbet care era prea cald, pe de altă parte, indife-rent cu câtă răceală se purta ea faţă de el; bărbatul credea că avea o şansă la ea, deoarece Elayne nu negase zvonul cum că pruncii erau ai lui. Motivele pentru care ea nu dezminţise acele zvonuri dezgustătoare se schimbaseră – nu mai era ne-voie să îşi protejeze copilaşii lui Rand; cu toate acestea, ea nu făcu nimic în această privinţă. Dacă îi acorda timp, bărbatul avea să îşi sape singur groapa. Iar dacă nu reuşea, atunci avea s-o facă ea.

Mercenarii, toţi trecuţi bine de vârsta mijlocie, reacţiona-ră cu o clipită mai târziu decât Mellar, cu toate că reverenţele lor nu fură atât de teatrale.

---

[49] *Glassed casements,* în textul original. Suprafaţa vitrată a fe-restrei este împărţită, cu ajutorul unor baghete, în ochiuri de geam mai mici. O fereastră cu suprafaţa vitrată mare, fiind astfel împăr-ţită, este mult mai rezistentă în faţa intemperiilor (vijelie, grindină etc.), decât dacă s-ar folosi o singură foaie de geam. (n.red.)

Evard Cordwyn, un andoran înalt, cu maxilar proeminent, purta un rubin mare în urechea stân-gă, iar Aldred Gomaisen, scund şi subţire şi cu partea din faţă a capului rasă, avea jumătate din piept acoperit cu dungi ro-şii, verzi şi albastre, probabil cu mult mai multe decât i s-ar fi îngăduit în Cairhien, locul lui de baştină. Căruntul Hafeen Bakuvun avea drept podoabă în urechea stângă un cerc gros din aur şi câte un inel bătut cu nestemată pe fiecare deget. Bărbatul domani era foarte îndesat, însă după felul în care se mişca, îţi puteai da seama că avea muşchi tari sub stratul de grăsime.

— Nu ai nicio îndatorire de îndeplinit, Căpitane Mellar? întrebă Elayne pe un ton rece, ocupând unul din cele puţine jilţuri din încăpere.

Erau doar cinci, iar braţele şi spătarele înalte aveau sculp-turi simple reprezentând lujeri şi frunze şi nici urmă de po-leială. Fiind înşirate la distanţă unul faţă de celălalt, jilţurile alungau lumina în spatele acelora care se aşezau pe ele. În-tr-o zi însorită, cei care erau primiţi în audienţă aici mijeau ochii din cauza luminii puternice. Din nefericire, azi nu exista acest avantaj. Cele două femei ale Gărzii se postară în spatele ei, de o parte şi de cealaltă, fiecare ţinându-şi o mână pe mâ-nerul sabiei, privindu-i pe mercenari cu nişte expresii înver-şunate care pe Bakuvun îl făcură să zâmbească, iar pe Gomaisen să îşi frece bărbia care ascundea un rânjet viclean. Femeile nu trădau niciun semn că ar fi jignite; ele ştiau ce semnifica-ţie avea uniforma lor. Elayne ştia că acestora le vor dispărea zâmbetele dacă erau nevoiţi să îşi scoată săbiile.

— Prima mea îndatorire este să te protejez pe tine, domniţă. Scoţându-şi puţin sabia din teacă, Mellar îi privi pe mercenari de parcă s-ar fi aşteptat ca aceştia să o atace. Sau poate pe el. Gomaisen părea amuzat, iar Bakuvun râse zgomotos. Tecile celor trei bărbaţi erau goale, iar Cordwyn avea vreo două pe spinare; niciunui mercenar nu îi era îngăduit să intre în palat înarmat nici măcar cu un pumnal.

— Ştiu că ai alte îndatoriri, zise ea pe un ton calm, pentru că eu ţi le-am atribuit, căpitane. Să-i antrenezi pe bărbaţii pe care ţi i-am adus de la ţară. Nu petreci atât de mult timp cu ei pe cât mă aşteptam. Ai o companie întreagă de bărbaţi de antrenat, căpitane.

O companie de bărbaţi bătrâni şi de băieţandri care aveau să-i ocupe cu siguranţă tot timpul. El petrecea îndeajuns de puţine zile cu gărzile ei, în ciuda faptului că le comanda. Era mai bine aşa, de fapt. Avea o plăcere nebună să le ciupească de fund.

— Îţi sugerez să te ocupi de ei. Acum!

Pe faţa îngustă a lui Mellar se citi furia – de fapt, tremura! –, dar reuşi să se stăpânească pe loc. Se domoli atât de repede, încât ea şi-ar fi putut închipui. Însă ştia că nu îşi închipuise.

— Cum porunceşti, domniţă, zise el pe un ton calm. Şi zâmbetul lui părea mieros. Onoarea mea este să te slujesc bine.

Făcând o altă plecăciune teatrală, porni spre uşă, păşind ţanţoş. Puţine lucruri îi puteau ştirbi mult timp atitudinea lui Doilin Mellar.

Bakuvun râse din nou, dându-şi capul pe spate.

— Omul ăsta poartă atât de multă dantelă acum, jur, încât mă aştept să se ofere să ne înveţe să dansăm. Iar acum el chiar dansează.

Râse şi cairhieninul, scoţând un sunet dezgustător, gutural. Mellar îşi încordă spatele şi păşi şovăitor, apoi atât de re-pede, încât se izbi de Birgitte în pragul uşii. Îşi continuă gră-bit drumul, fără să se oprească pentru a-şi cere scuze, iar ea se încruntă la el – legătura transmitea mânie, rapid înăbuşită, şi nerăbdare,

care nu fu înăbuşită – înainte să închidă uşa în urma ei şi să se ducă şi să se posteze lângă jilţul Elaynei, odih-nindu-şi o mână pe spătarul acestuia. Coada ei groasă nu mai era atât de atent împletită ca de obicei, după ce fusese des-pletită ca să i se usuce părul, dar uniforma de căpitan-general se potrivea de minune. Mai înaltă decât Gomaisen datorită cizmelor cu tocuri, Birgitte avea o prezenţă poruncitoare atunci când voia. Mercenarii îi oferiră mici plecăciuni, respectuoase, dar nu omagiale. Oricâte îndoieli ar fi avut aceştia faţă de ea la început, puţini dintre cei care o văzuseră mânuind arcul le aveau în continuare.

— Grăieşti ca şi când l-ai cunoaşte pe Căpitanul Mellar, căpitane Bakuvun.

Deşi folosi o uşoară intonaţie întrebătoare, Elayne îşi păs-tră un ton degajat. Birgitte încerca să transmită încredere de sine prin legătură, care să se potrivească cu expresia ei, însă prudenţa şi îngrijorarea îşi făceau simţită prezenţa. Precum şi acea oboseală mereu prezentă. Elayne îşi încleştă fălcile ca să îşi înăbuşe un căscat. Birgitte trebuia să se odihnească *puţin.*

— L-am mai văzut o dată sau de două ori, domniţă, răs-punse bărbatul domani cu băgare de seamă. Nu mai mult de trei ori, aş zice. Da, nu mai mult de-atât. Îşi înclină capul în-tr-o parte, uitându-se aproape pieziş la ea. Ştii c-a făcut parte din tagma mea odinioară?

— N-a încercat să ascundă acest lucru, căpitane, zise ea, ca şi când s-ar fi săturat de acest subiect.

Dacă lui i-ar fi scăpat ceva interesant, poate că ea ar fi aranjat o întâlnire singură cu el ca să-i pună alte întrebări, dar nu merita să insiste şi să rişte ca Mellar să afle că se pu-neau întrebări despre el. Ar fi putut fugi atunci, înainte ca ea să afle ceea ce voia să ştie.

— Chiar avem nevoie de aes sedai, domniţă? întrebă Bakuvun. De celelalte aes sedai, adăugă el, aruncând o privire spre inelul ei cu Marele Şarpe.

El îşi întinse cupa de argint, iar una dintre servitoare se grăbi să i-o umple. Amândouă erau femei frumoase, poate nu cea mai bună alegere, dar Reene nu prea avea de unde alege; majoritatea servitoarelor erau fie tinere, fie bătrâne şi nu atât de sprintene cum fuseseră odinioară.

— Tot ce-au făcut în tot acest timp de când ne aflăm aici a fost să ne înspăimânte cu măreţia şi puterea Turnului Alb. Le respect pe aes sedai la fel de mult ca orice bărbat. Da, chiar le respect, dar să-mi fie cu iertare, devine obositor atunci când ele încearcă să intimideze un bărbat. Jur, domniţă.

— Un bărbat înţelept se va teme întotdeauna de Turn, zi-se Sareitha pe un ton calm, aranjându-şi şalul cu ciucuri bruni, poate pentru a atrage atenţia asupra lui.

Faţa ei întunecată şi pătrăţoasă nu avea încă acea înfăţi-şare lipsită de vârstă. Recunoştea că tânjea după ea.

— Numai neghiobii nu se tem de Turn, zise Careane ime-diat după ce termină de vorbit Sareitha.

Fiind o femeie robustă, la fel de lată în umeri ca majorita-tea bărbaţilor, sora Verde nu avea nevoie de gesturi. Faţa ei arămie dezvăluia ce era oricui ştia la ce să se uite, la fel de limpede ca inelul de pe degetul arătător al mâinii drepte.

— Zvonul pe care l-am auzit, zise Gomaisen pe un ton sumbru, este acela că Turnul se află sub asediu. Am auzit că Turnul Alb este împărţit şi are două Supreme Înscăunate Amyrlin. Am auzit chiar că însuşi Turnul se află sub

stăpâni-rea Ajah Neagră. Era un bărbat curajos dacă le pomenea des-pre un astfel de zvon surorilor aes sedai, însă tot şovăi ros-tind aceste cuvinte. Şovăi, dar continuă: De cine vreţi voi să ne temem?

— Să nu dai crezare la tot ce auzi, căpitane Gomaisen. Vocea Sareithei era calmă, ca a unei femei care afirma un lu-cru de netăgăduit. Adevărul are mai multe nuanţe decât ai crede dumneata, iar depărtarea deformează adeseori adevă-rul, transformându-l în ceva foarte diferit de realitate. Cu toa-te acestea, este periculos să repeţi minciunile despre surorile care sunt iscoade ale Celui Întunecat.

— Însă la ce ar trebui să dai crezare, adăugă Careane pe un ton la fel de calm, este că Turnul Alb este Turnul Alb, acum şi de-a pururi. Şi te afli dinaintea a trei aes sedai. Ar trebui să fii mai atent la ce vorbe scoţi pe gură, căpitane.

Gomaisen îşi trecu dosul palmei peste gură, însă în ochii lui negri se citea sfidarea. O sfidare temătoare.

— Spun doar ce se vorbeşte pe străzi, bombăni el.

— Ne aflăm aici ca să vorbim despre Turnul Alb? Zise Cordwyn, încruntându-se.

Îşi goli cupa de vin înainte să continue, ca şi când această discuţie îl stânjenea. Cât vin băuse deja? Părea că se clatină puţin pe picioare, iar cuvintele pe care le rostea erau puţin cam bolborosite.

— Turnul se află la sute de leghe depărtare de-aici şi ce se petrece acolo nu-i treaba noastră.

— E adevărat, prietene, zise Bakuvun. E adevărat. Treaba noastră este sabia. Sabia şi sângele. Ceea ce ne aduce la acest subiect dezgustător referitor la... – îşi mişcă degetele groase, încărcate de inele – galbeni, domniţă. În fiecare zi pierdem oameni, zi de zi, fără să se întrezărească sfârşitul, iar în oraş se găsesc foarte puţini înlocuitori potriviţi.

— Eu n-am găsit niciunul, bombăni Cordwyn, uitându-se la servitoarea tânără ca să vină să-i umple cupa.

Ea se înroşi sub privirea lui scrutătoare şi îşi termină treaba repede, vărsând vin pe gresie şi făcând-o pe jupâneasa Harfor să se încrunte.

— Aceia pe care i-am fi putut găsi se înrolează toţi în Garda Reginei.

Era adevărat; listele păreau să se îngroaşe cu fiecare zi care trecea. Garda Reginei avea să fie o forţă formidabilă. În cele din urmă. Din nefericire, aveau să treacă luni bune până când marea majoritatea a acelor bărbaţi vor putea mânui o sabie fără să şi-o împlânte în picior şi încă şi mai multe până să fie în stare să o folosească în bătălie.

— Bine grăieşti, prietene, murmură Bakuvun. Bine grăieşti. El îi oferi un zâmbet larg Elaynei. Poate că voia să pară prietenos sau rezonabil, poate, dar zâmbetul lui o ducea cu gândul la un bărbat care încerca să îi vândă gogoşi.

— Chiar şi după ce vom termina aici, nu va fi uşor să gă-sim alţi oameni, domniţă. Bărbaţii pricepuţi nu se găsesc pe toate drumurile. Mai puţini oameni înseamnă mai puţin bani pentru următoarele noastre tocmeli. Un aspect dur al vieţii. Credem că ar fi drept să primim o compensare.

Elayne fu cuprinsă de un val de furie. Credeau că ea ţinea disperată cu dinţii de ei. Asta credeau! Mai rău, aveau drep-tate. Aceşti trei luptători reprezentau mai bine de o mie de bărbaţi împărţiţi între ei. Chiar şi cu aceia pe care i-i adusese Guybon, pierderea era tot mare. Mai ales dacă acest lucru îi

făcea pe ceilalţi mercenari să creadă că ea lupta pentru o ca-uză pierdută. Mercenarilor nu le plăcea să se afle în tabăra în-vinsă. Ar fugi ca nişte şobolani din calea flăcărilor ca să evite acest lucru. Furia ei se înteţea, însă şi-o ţinea sub control. Cât de cât. Însă nu reuşi să-şi ascundă asprimea din glas.

— Aţi crezut că nu vor exista victime în rândul vostru? Aţi crezut că veţi sta de strajă şi veţi lua galbeni pentru asta fără să vă scoateţi săbiile?

— Ai iscălit pentru mulţi galbeni în fiecare zi, interveni Birgitte.

Nu rosti sumele, pentru că fiecare companie îşi negociase propria înţelegere. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca mercenarii să ajungă să se învrăjbească din cauza invidiei. Că veni vorba, se părea că jumătate din încăierările de prin sa-loane, pe care le întrerupeau Gărzile, erau între bărbaţi din companii diferite.

— O sumă fixă. Ca să fiu nemiloasă, cu cât pierdeţi mai mulţi oameni, cu atât mai mare vă va fi profitul.

— A, căpitane-general, zise cu blândeţe bărbatul îndesat, uiţi de ajutorul de deces care trebuie plătit văduvelor şi orfa-nilor.

Gomaisen scoase un sunet ca şi când s-ar fi înecat, iar Cordwyn se holbă uluit la Bakuvun, apoi încercă să ascundă asta golind cupa cu vin.

Elayne tremura şi îşi strânse pumnii pe braţele jilţului. N-avea de gând să se lase pradă furiei. *Nu!*

— Intenţionez să vă fac să vă respectaţi partea de înţele-gere, zise ea pe un ton rece. Ei bine, măcar nu ţipa. Veţi primi banii pentru care aţi iscălit, inclusiv obişnuiţii galbeni în caz de izbândă, după ce voi fi urcat pe tron, dar niciun bănuţ în plus. Dacă veţi încerca să daţi îndărăt, voi presupune că aţi schimbat taberele şi aţi dat fuga la Arymilla, caz în care, voi porunci ca voi şi oamenii voştri să fiţi arestaţi şi trimişi din-colo de porţi fără săbii sau cai.

Servitoarea care îi umplea din nou cupa cu vin lui Cordwyn scoase un ţipăt şi se feri de mâna lui, care încerca să îi mân-gâie şoldul. Furia pe care Elayne încercase să şi-o înfrâneze se dezlănţui ca un tăvălug.

— Iar dacă vreunul dintre voi va îndrăzni din nou să o pipăie pe una dintre femeile mele, acela şi oamenii lui vor fi scoşi pe porţi fără săbii, cai şi *cizme!* M-am făcut înţeleasă bine?

— Foarte bine, domniţă. În glasul lui Bakuvun se simţi o oarecare răceală, apoi strânse din buzele cărnoase. Foarte bine, într-adevăr. Şi-acum, din moment ce discuţia… noastră… pare încheiată, ne putem retrage?

— Gândiţi-vă bine, zise Sareitha pe neaşteptate. Oare Tur-nul Alb va alege să vadă o aes sedai pe Tronul Leului sau o neghioabă ca Arymilla Marne?

— Socotiţi-le pe aes sedai din acest palat, adăugă Careane. Socotiţi-le pe cele din Caemlyn. Nu există niciuna în tabăra Arymillei. Socotiţi-le şi hotărâţi de partea cui este Turnul Alb.

— Socotiţi-le, zise Sareitha, şi nu uitaţi că nemulţumirea Turnului Alb poate fi fatală.

Era foarte greu de crezut că una dintre ele ar putea fi din

Ajah Neagră; cu toate acestea, trebuie să fi fost. Dacă nu cum-va era Merilille, desigur. Elayne nădăjduia că nu era adevărat. Îi plăcea de Merilille. Pe de altă parte, îi plăcea şi de Careane, şi de Sareitha. Nu la fel de mult cum îi plăcea de Merilille, dar tot exista o simpatie. Oricum ar fi privit lucrurile, una dintre femeile de care îi plăcea era iscoadă a Celui Întunecat şi ame-ninţată deja cu pedeapsa cu moartea.

După ce plecară mercenarii, făcând reverenţe în grabă, iar jupâneasa Harfor le trimise pe servitoare să ducă vinul ră-mas, Elayne se lăsă pe spătarul scaunului şi oftă.

— Nu m-am descurcat prea bine, nu-i aşa?

— Când vine vorba despre mercenari, trebuie să ţii bine de hăţuri, răspunse Birgitte, însă legătura transmitea un sen-timent de îndoială. Îndoială şi îngrijorare.

— Dacă-mi îngăduiţi, domniţă, zise Norry pe un ton sec, nu văd ce altceva aţi fi putut face. Blândeţea doar i-ar fi încu-rajat să emită alte pretenţii.

El stătuse atât de nemişcat, încât Elayne mai că uitase că se afla acolo. Cum clipea aşa, aducea cu un bâtlan plimbân-du-se prin apă. Spre deosebire de curăţenia ce o caracteriza pe jupâneasa Harfor, tunica îi era mânjită cu pete de cernea-lă; la fel şi degetele. Ea se uită la dosarul cu coperte din piele cu un vădit dezgust.

— Vreţi să ne lăsaţi singuri, rogu-vă, Sareitha, Careane? zise ea.

Cele două şovăiră uşor, însă cum nu aveau încotro, îşi ple-ară capetele şi plutiră afară din încăpere ca nişte lebede.

— Şi voi, se adresă peste umăr femeilor Gărzii.

Acestea nici măcar nu se clintiră!

— Afară! tună Birgitte cu o mişcare bruscă a capului, iar coada împletită i se legănă. Acum!

O, cele două executară pe loc! O luară spre uşă atât de re-pede de parcă ar fi fugit!

Elayne se încruntă la uşa care se închise în urma lor.

— Arde-m-ar focu', nu mai vreau să aflu nicio afurisită de veste proastă. Nu azi. Nu vreau să aud câte merinde aduse din Illian şi din Tear sunt deja stricate la sosire. Nu vreau să aud de incendieri sau făină înnegrită de gărgăriţe sau despre ca-nalizările unde şobolanii se înmulţesc mai repede decât pot fi omorâţi, sau despre muşte atât de multe, încât ai zice că ora-şul Caemlyn ar fi un grajd împuţit. Aş vrea să aud în schimb nişte veşti bune.

Arde-o-ar focu, părea *ţâfnoasă!* Adevărul fie spus, aşa se şi *simţea.* O, cât de mult o râcâia acest lucru! Încerca să câşti-ge tronul şi se purta ca un ţânc!

Jupânul Norry şi jupâneasa Harfor se priveau pe furiş, iar asta nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. El îşi mângâia dosarul, oftând cu regret. Bărbatului îi plăcea să vorbească despre cifre, chiar şi-atunci când acestea nu erau deloc încu-rajatoare. Bine măcar că cei doi nu se mai împotriveau să îşi expună rapoartele împreună. Ei bine, nu prea vehement. In-vidioşi pe propriile lor responsabilităţi, fiecare era atent la greşelile celuilalt şi se grăbea să scoată în evidenţă unde era încălcată vreo limită închipuită. Cu toate acestea, reuşeau să administreze palatul şi oraşul într-un mod eficient, fără mul-te bătăi de cap.

— Am rămas singuri, domniţă? întrebă Reene.

Elayne inspiră adânc şi făcu câteva exerciţii de novice ca-re păreau a nu avea vreun efect de calmare, apoi încercă să îmbrăţişeze Izvorul. Spre mirarea ei, accesă cu uşurinţă *sai-darul,* care o umplu cu dulceaţa vieţii şi a bucuriei. Şi îi schim-bă starea de spirit. Mereu se întâmpla astfel. Mânia sau su-părarea sau simplul fapt că era grea o puteau încurca de la bun început să îmbrăţişeze Puterea; însă, odată ce aceasta o umplea, trăirile încetau să mai vină de-a valma. Ţesu cu pri-cepere fire de Foc şi Aer, cu urme de Apă, dar când termină, nu eliberă Izvorul. Senzaţia de a fi inundată de Putere era minunată, însă nu

într-atât de minunată încât să nu ştie că nu şi-ar dori să plângă fără niciun motiv sau să ţipe în următorul moment. La urma urmei, nu era atât de prostuţă, încât să îm-brăţişeze Izvorul atât de mult.

— Am rămas singuri, răspunse ea.

Saidarul atinse scutul ei şi dispăru. Cineva încercase să tragă cu urechea şi nu era prima oară când se întâmplase acest lucru. Cu atât de multe femei care puteau conduce strânse laolaltă în palat, ar fi fost de mirare dacă niciuna nu ar fi în-cercat să-şi vâre nasul, însă ea îşi dorea să fi ştiut cum să o descopere pe cea care încerca să facă asta. Adevărul era că abia încerca să spună ceva important fără să ţeasă un scut.

— Atunci, am o veste puţin mai bună, zise jupâneasa Harfor, mişcându-şi dosarul fără a-l deschide, de la Jon Skellit.

Bărbierul fusese foarte conştiincios să îi ducă mesajele, aprobate dinainte de Reene, Arymillei şi să aducă înapoi infor-maţii pe care reuşea să le culeagă din taberele din afara oraşu-lui. El se afla în slujba lui Naean Arawn, dar Naean, care susţi-nea cauza Arymillei, cu siguranţă îi împărtăşea Arymillei rapoartele lui Skellit. Din nefericire, informaţiile pe care reuşise să le afle până în acel moment nu fuseseră de prea mare folos.

— El zice că Arymilla şi primii înscăunaţi care o sprijină intenţionează să se afle în primul grup care va intra călare în Caemlyn. Ea se laudă cu asta necontenit, pare-se.

Elayne oftă. Arymilla şi ceilalţi stăteau laolaltă, deplasân-du-se dintr-o tabără în alta fără ca Elayne să poată întreve-dea vreun tipar şi, o vreme, depusese mari eforturi în a afla dinainte unde aveau să se afle aceştia. În acel caz, ar fi fost o treabă uşoară să îşi trimită oştenii printr-o poartă ca să îi aresteze pe toţi deodată şi să o decapiteze pe rivala ei. Cât de uşoare puteau fi astfel de treburi... Oameni şi-ar fi pierdut vieţile, fie şi în cele mai bune circumstanţe, unii dintre primii înscăunaţi ar fi scăpat, însă dacă Arymilla ar fi fost arestată, totul ar fi luat sfârşit. Elenia şi Naean renunţaseră în public la pretenţiile lor, lucru care era ireversibil. Cele două ar putea-o sprijini în continuare pe Arymilla dacă ar rămâne în liberta-te – se legaseră strâns de ea – dar, dacă punea mâna pe Arymilla, Elayne se putea mulţumi doar cu a obţine sprijinul a cel puţin alte patru mari Case. De parcă acesta ar fi fost un lucru uşor. Deocamdată, eforturile depuse în acest scop fuseseră zadarnice. Totuşi, poate azi va primi o veste bună în aceas-tă privinţă. Însă vestea aceasta era inutilă. Dacă Arymilla şi ceilalţi intrau călare în Caemlyn însemna că oraşul era pe punctul de a cădea. Mai rău, dacă Arymilla se lăuda, trebuie că credea că acest lucru avea să se întâmple în curând. Fe-meia era o neghioabă în multe privinţe, dar Elayne ar face o greşeală dacă ar subestima-o complet. Nu ar fi luptat atât de multă vreme pentru cauza ei dacă ar fi fost atât de neghioabă.

— Asta-i vestea ta bună? întrebă Birgitte. Şi ea întrezărea implicaţiile. Un indiciu despre când s-ar întâmpla asta ar fi de ajutor.

Reene îşi desfăcu braţele.

— Odată, Arymilla i-a dat o coroană de aur lui Skellit, dom-niţă. El mi-a dat-o mie ca dovadă că s-a schimbat. Îşi strânse buzele o clipă; Skellit se salvase de la spânzurătoare, însă nu va putea dovedi niciodată că era de încredere. Aceea a fost sin-gura dată când bărbatul s-a aflat la zece paşi de ea. El trebuie să se mulţumească cu ce poate afla stând de vorbă cu alţi oameni. Şoväi. Este foarte temător, domniţă. Bărbaţii din tabere-le alea sunt convinşi că vor cuceri oraşul în câteva zile.

— Suficient de temător ca să schimbe taberele a treia oa-ră? întrebă Elayne încet.

Nu era nimic de spus în privinţa celeilalte chestiuni.

— Nu, domniţă. Dacă Naean sau Arymilla află ce-a făcut, e un om mort, iar el ştie asta. Dar se teme că, dacă oraşul va cădea, ele vor afla. Cred c-are s-o ia la sănătoasa în curând.

Elayne încuviinţă din cap întristată. Mercenarii nu erau singurii şobolani care fugeau din calea focului.

— *Dumneata* ai vreo veste bună, jupâne Norry? Conţo-pistul-şef stătuse tăcut, pipăindu-şi dosarul gros cu coperte din piele lucrate în relief şi încercând să pară că nu o asculta pe Reene.

— Cred că pot s-o întrec pe jupâneasa Harfor, domniţă. Zâmbetul lui părea uşor triumfător. În ultima vreme, se în-tâmpla arareori ca el să aibă veşti mai bune decât ea.

— Am un om care cred că va reuşi să îi ia urma lui Mellar. Pot să îl chem înăuntru?

Asta chiar *era* o veste excelentă. Cinci bărbaţi muriseră încercând să îi ia urma lui Doilin Mellar atunci când acesta ieşise din oraş în toiul nopţii, iar această „coincidenţă” părea cusută cu fir alb. Prima oară, păruse că omul fusese victima unui hoţ la drumul mare, iar ea nu acordase prea multă aten-ţie acestei întâmplări, oferindu-i o pensie văduvei bărbatului. Gărzile reuşeau să ţină nelegiuirile cât de cât sub control – în afară de incendieri; cu toate acestea, ca să se ascundă, hoţii se foloseau de întuneric ca de o mantie. Situaţia celorlalţi patru păruse similară, căci fuseseră ucişi cu o singură lovitură de cuţit, iar pungile le fuseseră golite, însă, oricât de periculoase erau străzile pe timp de noapte, era greu de crezut că totul fusese doar o simplă coincidenţă.

Când ea încuviinţă din cap, bătrânul deşirat dădu fuga spre uşi şi deschise una, scoţându-şi capul afară. Ea nu putea auzi ce spunea – scutul funcţiona în ambele sensuri – însă, peste câteva minute, intră un străjer voinic împingând dina-intea lui un bărbat cu cătuşe la încheieturi şi la glezne, care îşi târşâia picioarele. Prizonierul avea un aer... banal. Nu era nici gras, nici slab, nici înalt, nici scund. Avea părul castaniu, fără să aibă vreo nuanţă deosebită din câte îşi putea da seama ea, iar ochii erau căprui. Trăsăturile feţei îi erau atât de banale, încât se îndoia că l-ar putea descrie. Nu avea nicio trăsătură distinctivă. Veşmintele îi erau la fel de banale. Purta o haină maro simplă şi pantaloni nici din cea mai bună lână, dar nici din cea mai rea, uşor mototolite şi lăsând să se vadă urme de mizerie, o curea lucrată în relief cu o cataramă sim-plă din metal, cum se aflau nenumărate astfel de catarame în Caemlyn. Pe scurt, prezenţa lui putea fi trecută cu vederea foarte uşor. Birgitte îi făcu semn străjerului să îl oprească pe individ la mică distanţă de jilţuri şi îi spuse să aştepte afară.

— E un om de încredere, zise Norry, privindu-l pe străjer cum pleacă. Afrim Hansard. A slujit-o pe mama ta cu credinţă şi ştie să-şi ţină gura închisă.

— Lanţuri? întrebă Elayne.

— El este Samwil Hark, domniţă, zise Norry, privindu-l pe bărbat cu un soi de curiozitate pe care ar vădi-o faţă de un animal necunoscut, cu o formă ciudată. Un hoţ de buzunare foarte priceput. Gărzile l-au prins doar pentru că

un alt nele-giuit... ăăă... „l-a dat în gât”, cum se zice pe străzi, nădăjduind să îşi uşureze pedeapsa pentru a treia abatere de jaf agravat.

Un hoţ şi-ar dori foarte mult acest lucru. Nu numai că era biciuit timp îndelungat, dar semnul hoţului înfierat pe frunte era mai greu de ascuns decât semnul de pe degetul mare pentru o a doua abatere.

— Cineva care a reuşit să nu fie prins atâta vreme precum jupânul Hark ar trebui să fie în stare să ducă la bun sfârşit sarcina pe care o am în vedere pentru el.

— Sunt nevinovat. Chiar sunt, domniţă.

Hark se lovi cu noadele degetelor în frunte, făcând ca lanţurile din fier ale cătuşelor să zornăie, şi afişă un zâmbet mieros. Vorbea foarte repede.

— Sunt numai minciuni şi coincidenţe, asta-i tot. Sunt un slujitor bun al Reginei. Chiar sunt. Am purtat culorile mamei dumneavoastră în timpul răzmeriţelor, domniţă. Nu că eu aş fi luat parte în aceste răzmeriţe, înţelegeţi. Sunt conţopist atunci când am treabă, dar acum n-am. Dar am purtat culori-le ei pe tichie, ca să le vadă toată lumea.

Prin legătură se simţea scepticismul Birgittei.

— În odăile jupânului Hark se aflau cufere pline cu pungi tăiate cu grijă, continuă conţopistul-şef. Sunt cu miile, domniţă. Literalmente mii de pungi. Bănuiesc că s-ar putea să regrete că a păstrat... ăăă... trofee. Majoritatea pungaşilor au destulă minte ca să se descotorosească cât mai repede de pungi.

— Păi, când văd una, o tai, domniţă. Hark îşi desfăcu bra-ţele cât de mult îi permiteau lanţurile şi ridică din umeri, imaginea întruchipată a nevinovăţiei. Poate-o fi fost o prostie, dar eu n-am văzut nimic rău în asta. N-a fost decât o distrac-

ţie nevinovată, domniţă.

Jupâneasa Harfor pufni zgomotos, dezaprobarea citin-du-i-se limpede pe faţă. Hark reuşi să pară încă şi mai jignit.

— În odăile lui se mai află monede în valoare de o sută douăzeci de coroane de aur, ascunse sub podele, în găuri fă-cute în pereţi, în căpriori, peste tot. Care este scuza lui pentru asta? Norry ridică tonul atunci când Hark îşi deschise gura. Că n-are încredere în bancheri. Susţine că banii sunt o moş-tenire de la o mătuşă bătrână din satul Patru Regi. Însă eu mă-ndoiesc că magistraţii din satul Patru Regi au consemnat o asemenea moştenire. Magistratul care îi judecă speţa zice că el a părut surprins să afle că moştenirile erau consemnate. Într-adevăr, lui Hark începu să îi dispară zâmbetul de pe bu-ze când îi fu reamintit acest lucru. Zice că a lucrat pentru un negustor, Wilbin Saems, care a murit acum patru luni. Fiica jupânului Saems a preluat afacerea, dar nici ea, nici ceilalţi conţopişti nu-şi amintesc de vreun Samwil Hark.

— Ei mă urăsc, domniţă, zise Hark pe un ton îmbufnat. Strânse în pumni lanţul dintre ei. Adunam dovezi ca să arăt că furau de la bunul lor stăpân – chiar propria lui fiică! –, doar că el a murit înainte să i le arăt, iar eu am fost aruncat în stradă, fără vreo referinţă sau vreun ban. Au ars dovezile pe care le-am adunat, mi-au tras o cafteală şi m-au aruncat în stradă.

Elayne se bătea îngândurată cu degetul pe bărbie.

— Conţopist, zici. Majoritatea conţopiştilor au darul vor-birii, jupâne Hark, dar eu am să-ţi dau ocazia să dai mărturie pentru pretenţia dumitale. Jupâne Norry, vrei să trimiţi să fie adusă o masă de scris?

Norry schiţă un zâmbet. *Cum* reuşea bărbatul să ofere un zâmbet care părea atât de sec?

— Nu-i nevoie, domniţă. Magistratul care se ocupă de caz a avut aceeaşi idee.

Pentru prima oară din câte văzuse ea, el scoase o foaie de hârtie din dosarul pe care îl ţinea strâns la piept. Ea se aş-tepta să sune trompetele! Lui Hark îi dispăru zâmbetul com-plet de pe buze în timp ce urmărea cu privirea hârtia care trecu din mâna lui Norry în a ei.

Fu de-ajuns o singură privire. Câteva rânduri strâmbe acopereau mai puţin de o jumătate de foaie, iar literele erau îngrămădite şi scrise cu stângăcie. Nu mai mult de o jumătate de duzină de cuvinte erau, de fapt, lizibile, şi acelea abia.

— N-aş zice că e scrisul unui conţopist, şopti ea. Înapoindu-i foaia lui Norry, încercă să afişeze o expresie aspră. O văzuse pe mama ei ţinând o judecată. Morgase reu-şea să se facă să pară implacabilă.

— Jupâne Hark, mă tem că vei sta într-o celulă până când magistraţii din Patru Regi pot fi interogaţi, iar la scurt timp după aceea vei fi spânzurat.

Buzele lui Hark se crispară, apoi îşi duse o mână la gru-maz ca şi când putea simţi deja funia.

— Asta dacă nu cumva eşti dispus, fireşte, să urmăreşti un bărbat pentru mine. Un bărbat periculos căruia nu-i place să fie urmărit. Dacă îmi vei putea spune unde se duce noaptea, în loc să atârni de spânzurătoare, vei fi exilat în Baerlon. Un-de vei fi sfătuit cu înţelepciune să îţi alegi o altă îndeletnicire. Guvernatorul *va fi* informat în privinţa dumitale.

Brusc, lui Hark îi reveni zâmbetul pe buze.

— Desigur, domniţă. Sunt nevinovat, dar îmi dau seama că situaţia îmi este potrivnică. Voi urmări orice bărbat doriţi. Am fost omul mamei dumneavoastră, iar acum sunt şi omul dumneavoastră. Sunt loial, domniţă, chiar dacă voi avea de suferit din cauza asta.

Birgitte pufni cu dispreţ.

— Birgitte, fă toate aranjamentele ca Jupanul Hark să îl vadă la faţă pe Mellar fără a fi văzut. Deşi bărbatul avea o în-făţişare comună, nu avea rost să îşi asume vreun risc. Apoi, lasă-l în libertate.

Hark părea gata să înceapă să danseze, cu sau fără lanţu-rile din fier.

— Dar mai întâi... Vezi ăsta, jupâne Hark? Ea îşi ridică mâna dreaptă, astfel încât el să poată vedea inelul cu Marele Şarpe. Poate-ai auzit că sunt aes sedai. Învăluită deja de Pu-tere, îi fu uşor să ţească un fir de Spirit. Este adevărat.

Împletitura pe care o aşează peste catarama curelei, ciz-mele, haina şi pantalonii lui era oarecum asemănătoare cu cea pentru legătura cu străjerul, deşi mult mai puţin comple-xă. Aceasta avea să dispară din veşminte şi din încălţăminte peste câteva săptămâni sau luni, în cel mai bun caz, însă me-talul ţinea Firul Găsitor pentru totdeauna.

— Am aşezat o împletitură peste dumneata, jupâne Hark. Acum poţi fi găsit oriunde te-ai afla.

Adevărul fie spus, doar ea îl putea găsi – Firul Găsitor era legat de persoana care îl ţesea –, însă nu avea niciun motiv să îi spună asta.

— Doar ca să mă asigur că îmi eşti, într-adevăr, credincios.

Lui Hark îi încremeni zâmbetul pe buze. Broboanele de sudoare îi acopereau fruntea. Când Birgitte se duse la uşă şi îl chemă pe Hansard,

poruncindu-i să ia de-acolo pe Hark şi să-l ţină într-un loc sigur, departe de privirile curioase, Hark se împletici şi ar fi căzut dacă străjerul cel voinic nu l-ar fi sprijinit în drum spre uşă.

— Mă tem că i-am oferit pe tavă lui Mellar cea de-a şasea victimă, bombăni Elayne. Abia dacă pare în stare să îşi urmă-rească umbra fără să nu se împiedice în propriile picioare. Nu regreta neapărat moartea lui Hark. Bărbatul ar fi fost spân-zurat cu siguranţă.

— Vreau persoana care l-a adus pe afurisitul acesta de bărbat în palatul meu. O vreau atât de mult, încât simt că nu mai pot!

Palatul era înţesat cu iscoade – Reene descoperise o du-zină pe lângă Skellit, deşi credea că acestea fuseseră toate –, dar fie că Mellar fusese pus să spioneze sau să uşureze răpi-rea ei, el era mai rău decât ceilalţi. Aranjase uciderea unor oameni sau îi ucisese chiar el cu scopul de a-şi câştiga locul. Că oamenii aceia crezuseră că erau tocmiţi ca s-o ucidă pe *ea* nu avea nicio importanţă. Crima era tot crimă.

— Credeţi-mă, domniţă, zise Norry, atingând cu degetul partea laterală a nasului său lung. Pungaşii ştiu... ăăă... cum să se furişeze; cu toate acestea, arareori rezistă mult. Mai devreme sau mai târziu, taie punga cuiva mai iute de picior de-cât ei, cineva care nu mai aşteaptă venirea gărzilor. Făcu un gest rapid ca şi când ar fi înjunghiat pe cineva. Hark a rezistat cel puţin douăzeci de ani. Câteva dintre pungile din... ăăă... co-lecţia lui erau brodate cu rugăciuni de mulţumire pentru ter-minarea Războiului Aiel. Acestea s-au demodat foarte repede, din câte-mi aduc eu aminte.

Birgitte se aşeză pe braţul următorului jilţ şi îşi încrucişă braţele la piept.

— L-aş putea aresta pe Mellar, zise ea încet, şi să îl supun interogatoriului. Atunci, n-ar mai fi nevoie de Hark.

— E o glumă proastă, domniţă, dacă-mi permiteţi, zise ju-pâneasa Harfor pe un ton aspru.

În acelaşi timp jupânul Norry zise:

— Asta ar fi... ăăă... împotriva legii, domniţă.

Birgitte sări în picioare, iar indignarea invadă legătura.

— Sânge şi cenuşă! Ştim că bărbatul este la fel de stricat ca peştele de luna trecută.

— Nu. Elayne oftă, luptându-se să nu dea şi ea frâu liber indignării. Avem doar bănuieli, nu şi dovezi. Se prea *poate* ca acei cinci bărbaţi să fi căzut victimele hoţilor la drumul mare.

Legea spune limpede când poate fi supus cineva interogato-riului, iar bănuielile nu sunt o dovadă suficientă. Este nevoie de o dovadă solidă. Mama zicea adeseori: „Regina trebuie să respecte legile pe care le dă, altminteri nu există nicio lege”. N-am să încep prin a încălca legea.

Legătura transmitea ceva ce semăna cu... încăpăţânarea, îşi aţinti privirea asupra Birgittei.

— Nici tu. M-ai înţeles, Birgitte Trahelion? N-ai s-o faci nici tu.

Spre mirarea ei, încăpăţânarea dură doar câteva clipe, înainte să dispară şi să fie înlocuită de întristare.

— Era doar o sugestie, bombăni încet Birgitte.

Elayne se întreba cum de îi reuşise asta şi cum s-o facă din nou – uneori Birgitte părea să aibă îndoieli referitor la care dintre ele se afla la conducere –, când Deni Colford se strecură în încăpere şi îşi drese glasul ca să atragă

atenţia asupra ei. Un ciomag lung, cu ghinturi din alamă, echilibra sabia care atârna la şoldul femeii robuste, părând a fi nelalo-cul lui. Deni era din ce în ce mai pricepută în mânuirea sabiei, dar prefera în continuare ciomagul pe care îl folosise pentru a păstra ordinea în taverna căruţaşilor.

— A venit un servitor ca să-mi spună că a sosit domniţa Dyelin, domniţă, şi că se va prezenta dinaintea ta de îndată ce se va fi împrospătat.

— Trimite vorbă acestei domniţe Dyelin că ne vom întâlni în Sala Hărţilor.

Elayne întrezări o rază de speranţă. Poate că în sfârşit avea să audă o veste bună.

CAPITOLUL 17

Un urs din bronz

Părăsindu-i pe jupâneasa Harfor şi pe jupânul Norry, Elayne se îndreptă nerăbdătoare spre Sala Hărţilor, îmbrăţişând în continuare *saidarul.* Nerăbdătoare, dar fără să se grăbească. Deni şi trei femei ale Gărzii mergeau cu paşi hotărâţi în faţa ei, mişcându-şi necontenit capetele, vigilente la posibile ameninţări, iar celelalte patru le urmau cu paşi la fel de hotărâţi. Se îndoia că Dyelin avea să zăbovească mult cu spălatul, că avea veşti bune sau proaste. Facă Lumina să fie veşti bune! Birgitte, cu mâinile împreunate la spate şi încruntată, părea cufundată în tăcere în timp ce mergeau, cu toate că cerceta din priviri fiecare coridor cu care se intersectau, de parcă s-ar fi aşteptat la un atac. Prin legătură se simţea în continu-are îngrijorarea. Şi istoveala. Un căscat făcu să-i trosnească fălcile Elaynei, înainte ca ea să apuce să şi-l înăbuşe.

Lipsa de dorinţă de a stârni zvonuri nu era singurul motiv pentru care menţinea un ritm susţinut. Acum, pe coridoare nu mai erau doar servitori. Bunele maniere o obligaseră să le ofere odăi în palat nobililor care reuşeau să ajungă în oraş însoţiţi de soldaţi – era mult spus „soldaţi”; unii erau bine pregătiţi şi aveau sabia la ei în fiecare zi, alţii împinseseră un plug înainte să fie chemaţi să urmeze pe stăpânul sau pe stă-pâna lor – şi un număr considerabil acceptaseră. În mare par-te, cei care nu aveau reşedinţe în Caemlyn sau care erau strânşi la pungă, bănuia ea. Fermierii sau lucrătorii ar putea crede că toţi nobilii erau înstăriţi, însă statutul şi îndatoririle acestora îi făceau pe mulţi să îşi numere bănuţii cu la fel de mare grijă ca orice soţie de fermier. Elayne nu ştia ce avea să facă cu cei nou-veniţi. Nobilii dormeau deja câte trei sau patru într-un pat, atunci când patul era suficient de încăpător; în cel mai îngust pat încăpeau cel puţin doi. Multe femei ale Clanului dormeau pe saltele din paie aşezate pe jos în aripa servitorilor şi slavă Luminii că venise primăvara.

Se părea că toată şleahta de nobili ieşise la plimbare, iar când aceştia îi ofereau plecăciuni, ea era nevoită să se opreas-că şi să schimbe cel puţin câteva cuvinte cu ei. Sergase Gilbearn, mărunţică şi subţirică, înveşmântată într-o rochie de călărie verde şi cu fire albe în părul negru, care îi adusese pe toţi cei douăzeci de soldaţi aflaţi în slujba ei, şi oţărâtul şi bătrânul Kelwin Janevor, care părea subţire în haina albastră din lână şi care adusese zece, primiră în schimb cuvinte la fel de graţioase ca deşiratul Barei Layden şi voinica Anthelle Sharplyn, cu toate că aceştia erau primi înscăunaţi, chiar dacă ai Caselor mai puţin importante. Toţi porniseră călare în spri-jinul ei cu toţi soldaţii pe care reuşiseră să îi adune şi niciunul nu îşi întorsese spatele atunci când află ce şanse aveau. Însă azi, mulţi păreau neliniştiţi. Deşi niciunul nu aduse vorba despre asta – toţi aveau numai urări de bine şi nădăjduiau la o încoronare rapidă, spunând cât de onoraţi erau să o urme-ze – pe chipurile lor se citea îngrijorarea. Arilinde Branstrom, de obicei atât de entuziasmată, încât puteai crede că era con-vinsă că cei cincizeci de soldaţi ai ei puteau înclina singuri balanţa de partea Elaynei, nu era singura femeie care îşi muşca buza, iar Laerid Traehand, îndesat, taciturn şi, de obi-cei, de neclintit ca o piatră, nu era singurul bărbat care privea încruntat. Nici măcar vestea despre Guybon şi ajutoarele pe care le adusese nu dădu naştere decât la câteva zâmbete schi-ţate, acestea fiind repede înlocuite de nelinişte.

— Crezi că au aflat despre atitudinea încrezătoare a Arymillei? întrebă ea într-un scurt moment de răgaz când nu răspundea plecăciunilor şi reverenţelor. Nu, pentru că asta n-ar fi de-ajuns ca să îi tulbure pe Arilinde sau pe Laerid.

Probabil că nici măcar gândul că Arymilla s-ar afla între zidurile oraşului însoţită de treizeci de mii de soldaţi nu i-ar tulbura pe cei doi.

— N-ar fi de-ajuns, conveni Birgitte. Aruncă o privire în jur ca să vadă cine altcineva în afară de femeile Gărzii ar pu-tea auzi, înainte să continue: Poate sunt îngrijoraţi de ceea ce mă îngrijorează şi pe mine. Nu te-ai rătăcit atunci când ne-am întors? Sau, mai degrabă, ai primit ajutor?

Elayne se opri în loc ca să schimbe în grabă câteva cuvinte cu un cuplu cu părul cărunt, în veşminte din lână, potrivite pentru nişte fermieri prosperi. Conacul lui Brannin şi al Elvainei Martan aducea mai mult cu o casă mare de la ţară, unde se născuseră şi crescuseră mai multe generaţii. O trei-me dintre soldaţii lor erau fii şi nepoţii lor, nepoţi de unchi şi strănepoţi. Doar cei prea tineri şi cei prea bătrâni ca să călă-rească fuseseră lăsaţi acasă pentru a se îngriji de semănat. Ea nădăjduia că cuplul zâmbitor nu va avea senzaţia că era expe-diat repede, căci îşi văzu mai departe de drum imediat după ce se opri în loc.

— Cum adică, am primit ajutor? întrebă ea pe un ton po-runcitor.

— Palatul este… schimbat. Pentru o clipă, prin legătură se simţi nedumerirea. Birgitte făcu o grimasă. Pare o nebunie, ştiu, dar întreaga construcţie a fost ridicată după un plan uşor diferit. Una dintre femeile Gărzii din faţă păşi strâmb, apoi se redresă. Am o memorie bună…

Birgitte şovăi, iar prin legătură trecu un talmeş-balmeş de emoţii care fu alungat în grabă. Majoritatea amintirilor ei din al-te vieţi dispăruseră la fel de sigur ca zăpada iernii. Nu mai ră-mase niciuna dinainte de înfiinţarea Turnului Alb, iar cele patru vieţi pe care le trăise de atunci şi până la sfârşitul Războaielor Troloce începeau să se fragmenteze. Puţine lucruri păreau să o înspăimânte; cu toate acestea, se temea că le-ar putea pierde şi pe restul, în special amintirile despre Gaidal Cain.

— Nu uit o cale odată ce am urmat-o, continuă ea, iar une-le dintre coridoarele astea nu sunt la fel ca înainte. Unele co-ridoare au fost… mutate. Altele nu mai există şi au apărut unele noi. Nimeni nu vorbeşte despre asta din câte ştiu eu, dar cred că cei în vârstă tac pentru că se tem că-şi pierd min-ţile, iar cei tineri se tem să nu-şi piardă locurile.

— Asta-i…

Elayne tăcu. Nu era un lucru imposibil, categoric. Birgitte nu suferea de închipuiri. Brusc, reticenţa lui Naris de a ieşi din apartamentul ei avea noimă şi, poate, şi nedumerirea de mai devreme a Reenei. Mai că îşi dorea ca sarcina să fi fost cauza pentru care era derutată. Dar cum?

— Nu sunt rătăciţii, zise ea pe un ton ferm. Dacă ar fi pu-tut face una ca asta, ar fi făcut-o demult şi-ar fi fost mai rău atunci… O zi bună şi dumitale, seniore Aubrem.

Zvelt, cu trăsături ascuţite şi chel, cu excepţia câtorva fire albe şi subţiri, Aubrem Pensenor ar fi trebuit să îşi legene pe genunchi strănepoţii, dar avea o ţinută dreaptă şi ochi lim-pezi. Se numărase printre primii care ajunseseră în Caemlyn, însoţit de aproape o sută de oameni şi aducând primele veşti că Arymilla Marne mărşăluia împotriva oraşului, susţinută de Naean şi de Elenia. Începu să depene amintiri despre cum o susţinuse pe mama ei pentru Succesiune până când Birgitte îi şopti Elaynei că domniţa Dyelin o aştepta.

— O, în acest caz, nu vă mai reţin, domniţă, zise bătrânul cu cordialitate. Transmiteţi-i omagiile mele domniţei Dyelin, rogu-vă. A fost atât de ocupată, încât n-am apucat să schim-băm două vorbe de când a ajuns în Caemlyn. Cele mai bune urări de bine, rogu-vă.

Casa Pensenor era aliata Casei Taravin a lui Dyelin din vremuri imemorabile.

— Nu-s rătăciţii, zise Birgitte, de îndată ce se îndepărtară de Aubrem. Dar care este cauza poate fi doar prima întreba-re. Se va întâmpla din nou? Dacă da, schimbările vor fi întot-deauna nevătămătoare? Sau atunci când vom deschide ochii, ne vom trezi într-o odaie fără uşi sau ferestre? Ce se întâmplă dacă dormi într-o odaie care dispare? Dacă poate dispărea un coridor, la fel poate şi o odaie? Şi dacă nu se întâmplă asta doar în palat? Trebuie să aflăm dacă toate străzile duc unde duceau odinioară. Dacă data viitoare, o parte din zidul ora-şului nu va mai fi la locul său?

— *Chiar* ai gânduri negre, zise Elayne pe un ton sumbru. Chiar dacă îmbrăţişa Puterea, existau suficiente posibilităţi ca ei să i se facă greaţă.

Birgitte îşi pipăi cele patru noduri aurii de pe umărul ha-inei roşii cu guler alb.

— Vin odată cu astea.

În mod ciudat, îngrijorarea ce străbatea legătura nu mai era atât de mare odată ce ea îşi împărtăşi grijile. Elayne nă-dăjduia că femeia nu credea că *ea* avea răspunsuri. Nu, acest lucru chiar era imposibil. Birgitte o cunoştea prea bine ca să gândească asta.

— Pe tine nu te sperie acest lucru, Deni? întrebă ea. Re-cunosc că pe mine, da.

— Nu mai mult decât e nevoie, domniţă, răspunse femeia voinică, fără a se opri din a cerceta cu băgare de seamă ce se afla dinaintea ei.

Dacă celelalte mergeau cu o mână pe mânerul sabiei, ea şi-o odihnea pe-a ei pe ciomagul lung. Vocea ei era la fel de blândă şi de calmă ca expresia chipului.

— Odată, o matahală pe numele de Eldrin Hackly a fost cât pe ce să-mi frângă grumazul. De obicei, nu-i un bărbat agresiv, dar în noaptea aceea era beat turtă. N-am putut prin-de unghiul potrivit, iar ciomagul meu a părut că sare din ţeas-ta lui fără să-i provoace niciun fel de rană. Asta m-a băgat în sperieţi, căci am fost sigură că voi muri. Asta-i doar o posibi-litate, în fiecare zi în care deschizi ochii, poate vei muri.

„În fiecare zi în care deschizi ochii, poate vei muri. Existau moduri şi mai rele de a privi viaţa”, îşi spuse Elayne. Cu toate acestea, se cutremură. Ea se afla în siguranţă, cel puţin până i se năşteau pruncii, dar nimeni altcineva nu era.

Cele două gărzi din faţa uşilor mari, cu lei sculptaţi, ale Sălii Hărţilor erau străjeri experimentaţi, unul fiind scund, aproape sfrijit, celălalt suficient de masiv ca să pară mătăhă-los, deşi era de înălţime medie. Niciun semn distinctiv nu îi scotea în evidenţă dintre ceilalţi bărbaţi ai Gărzii, însă doar spadasinilor pricepuţi şi demni de încredere li se încredinţa o astfel de sarcină. Bărbatul scund o salută din cap pe Deni, apoi îşi îndreptă spatele sub privirea dezaprobatoare a Birgittei. Deni îi zâmbi cu timiditate – Deni! timidă! –, în vreme ce două femei ale Gărzii desfăşurară procedurile de rutină inevitabile. Birgitte deschise gura, dar Elayne îşi aşeză o mână pe braţul ei, iar cealaltă femeie o privi, apoi clătină din cap, făcând să i se legene uşor coada bălaie groasă şi împletită.

— Nu se cade atunci când se află la datorie, Elayne. Ar trebui să-şi îndeplinească sarcinile, nu să viseze cu ochii des-chişi unul la celălalt.

Nu ridică tonul, însă obrajii bucălaţi ai lui Deni se înroşiră, iar ea încetă să mai zâmbească şi începu să iscodească din nou cu privirea coridorul. Poate că era mai bine aşa, dar tot păcat era. *Cineva* trebuia să se bucure puţin de viaţa sa.

Sala Hărţilor era a doua cea mai mare şi mai spaţioasă sală de bal din palat, având patru şemineuri din marmură cu venaturi roşii, în care ardeau nişte focuri mici sub poliţele sculptate, un tavan în formă de cupolă, lucrat cu poleială şi sprijinit de nişte coloane cu spaţii mari între ele şi aflate la o jumătate de metru de pereţii albi din marmură care fuseseră dezgoliţi de tapiserii, precum şi suficiente lampadare cu oglinzi, încât să lumineze sala la fel de bine ca şi când aceasta ar fi avut ferestre. Cea mai mare parte a pardoselii din gresie reprezenta o hartă detaliată din mozaic a oraşului Caemlyn, iniţial întocmită cu mai bine de o mie de ani în urmă, însă du-pă ce Noul Oraş fusese terminat, înainte să înceapă să se dez-volte Caemlynul de Jos. Cu mult timp înainte să existe Andor, chiar şi înainte de Artur Aripă-de-Şoim. De-atunci, aceasta fusese refăcută de câteva ori, fie pentru că mozaicul se şter-sese, fie pentru că se uzase; prin urmare toate străzile erau exacte – cel puţin, aşa fuseseră până azi; facă Lumina să fi rămas la fel – şi, în ciuda nenumăratelor clădiri care fuseseră înlocuite de-a lungul anilor, unele alei rămăseseră neschim-bate din câte se putea observa pe hartă.

Nu aveau să se ţină baluri în Sala Hărţilor într-un viitor apropiat, însă. Pe mesele lungi dintre coloane se aflau alte hărţi, unele suficient de mari ca să se reverse peste margini, iar pe rafturile dispuse de-a lungul pereţilor se aflau teancuri de rapoarte, acelea care nu erau atât de importante încât să trebuiască a fi ţinute sub cheie sau memorate sau arse. Masa mare de scris a Birgittei, acoperită aproape în întregime cu coşuri, majoritatea pline cu hârtii, se afla la capătul îndepăr-tat al sălii. În calitate de căpitan-general, avusese propria ca-meră de studiu, dar de îndată ce descoperise Sala Hărţilor, hotărâse că harta de pe pardoseală o făcea prea frumoasă pentru a nu fi folosită.

Un disc mic din lemn, vopsit cu roşu, marca locul de pe peretele exterior unde atacul tocmai fusese contracarat. Birgitte îl luă în mână din mers şi îl azvârli într-un coş rotund plin cu obiecte de pe masa ei de scris. Elayne clătină din cap. Era un coş mic, dar dacă existau suficiente atacuri deodată ca să fie nevoie de atât de multe semne...

— Domniţă Birgitte, am pregătit raportul referitor la nu-treţ pe care mi l-ai cerut, zise o femeie cu părul cărunt, întin-zând o foaie acoperită cu rânduri ordonate.

Pe pieptul rochiei ei maro stătea cusut un Leu Alb mic. Alţi cinci conţopişti îşi văzură mai departe de treaba lor, fă-când să scârţâie peniţele. Aceştia se numărau printre cei mai de încredere conţopişti ai jupânului Norry, iar jupâneasa Harfor îi verificase personal pe cei câţiva mesageri în livrele roşu cu alb, nişte tineri agili – băieţandri, de fapt – care stăteau în pi-cioare lângă perete, în spatele măsuţelor de scris ale conţo-piştilor. Unul, un tinerel drăguţ, dădu să facă o plecăciune, înainte să se oprească brusc, înroşindu-se în obraji. Birgitte lămurise treaba referitoare la reverenţe, faţă de ea sau alţi nobili, în doar câteva cuvinte. Munca era pe primul loc, iar dacă vreunui nobil nu îi convenea acest lucru, n-avea decât să evite Sala Hărţilor.

— Mulţumesc, jupâneasă Anford. Mă voi uita pe el mai târziu. Vrei să aştepţi afară împreună cu ceilalţi, rogu-te?

Jupâneasa Anford îi strânse repede pe mesageri şi pe cei-lalţi conţopişti, acordându-le timp doar atât cât să-şi astupe călimările şi să treacă hârtia sugativă peste scrieri. Niciunul nu trădă vreun semn de mirare. Erau obişnuiţi cu nevoia de intimitate uneori. Elayne îi auzise pe unii numind Sala Hărţi-lor „Sala Secretelor”, cu toate că aici nu se păstra nimic se-cret. Toate secretele erau încuiate în apartamentul ei.

În vreme ce mesagerii şi conţopiştii ieşeau din sală, Elayne se apropie agale de una dintre mesele lungi pe care se afla o hartă a oraşului Caemlyn şi a împrejurimilor acestuia pe o distanţă de cel puţin cincizeci de mile în toate direcţiile. Până şi Turnul Negru fusese marcat cu cerneală, o aşezare pătrată aflată la mai puţin de două leghe de oraş, spre miazăzi. Un ghimpe în coasta Andorului de care acesta nu putea scăpa. În unele zile, ea trimitea în recunoaştere grupuri de străjeri prin intermediul porţilor, însă locul era îndeajuns de mare, încât asha’manii să poată pune orice la cale fără ca ea să afle. Nişte piuneze emailate marcau cele opt tabere ale Arymillei din jurul oraşului, iar câteva figurine din metal, alte diverse ta-bere. Un şoim, lucrat cu delicateţe în aur şi nu mai mare decât degetul ei mic, arăta unde se afla clanul Goshien. Sau unde se aflase. Oare plecase? Ea strecură şoimul în punga ei de la brâu. Aviendha semăna foarte mult cu un şoim. Din partea cealaltă a mesei, Birgitte îşi arcui o sprânceană.

— Au plecat sau sunt pe picior de plecare, îi spuse Elayne. Vor exista vizite. Aviendha nu pleca pentru totdeauna.

— Trimişi undeva de Rand. Unde, habar n-am, arde-l-ar focu’.

— Mă întrebam eu de ce Aviendha nu te însoţeşte.

Elayne îşi puse un deget pe un călăreţ din bronz, înalt de mai puţin de o jumătate de palmă, care se afla la câteva leghe de oraş, spre apus.

— Cineva trebuie să arunce o privire la tabăra lui Davram Bashere. Să afle dacă pleacă şi saldaeanii. Şi Legiunea Dra-gonului.

De fapt, nu avea importanţă dacă plecau. Nu se ameste-caseră, slavă Luminii, iar vremurile în care se temea că aceş-tia ar fi putut-o reţine pe Arymilla apuseseră demult. Însă ei nu îi plăcea atunci când se întâmplau lucruri în Andor fără ştirea ei.

— Trimiteţi străjeri şi la Turnul Negru mâine. Spuneţi-le să numere câţi asha’mani văd.

— Aşadar, el pune la cale o bătălie mare. Altă bătălie ma-re. Împotriva seanchanilor, cred. Încrucişându-şi braţele pe piept, Birgitte se încruntă la hartă. M-aş întreba unde şi când, doar că avem destul pe cap şi-aşa.

Harta arăta motivele pentru care Arymilla putea pune atât de multă presiune. În primul rând, la nord-est de Caemlyn, aproape la marginea hărţii, se afla imaginea în bronz a unui urs care dormea ghemuit, cu labele peste bot. Două sute de mii de soldaţi antrenaţi, aproape la fel de mulţi precum cei ai Andorului. Patru domnitori din Ţinuturile de Hotar, însoţiţi poate de o duzină de aes sedai pe care încercau să le ţină as-cunse, îl căutau pe Rand, fără să-şi fi anunţat motivele. Din câte ştia ea, cei din Ţinuturile de Hotar nu aveau niciun motiv ca să se întoarcă împotriva lui Rand – deşi nu îi legase de el aşa cum făcuse cu alte ţinuturi –, însă surorile aes sedai erau cu totul altceva, mai ales că nu se ştie cui îi erau loiale, iar do-uăsprezece se apropiau de un număr periculos chiar şi pen-tru el. Ei bine, cei patru domnitori descifraseră în parte mo-tivele ei pentru a-i chema în Andor; cu toate acestea, reuşise să îi deruteze în ceea ce privea locul unde se afla

Rand. Din nefericire, cei din Ţinuturile de Hotar dezminţiseră toate po-veştile despre cât de rapid se puteau deplasa atunci când se furişaseră spre miazăzi, iar acum stăteau locului, încercând să găsească o cale prin care să evite să se apropie de un oraş care se afla sub asediu. Era un lucru de înţeles, chiar demn de laudă. Oştile străine aflate în apropierea celor andorane, pe pământ andoran, ar fi dus la o situaţie sensibilă. Existau în-totdeauna cel puţin câţiva încăpăţânaţi. În aceste circumstan-ţe, vărsarea de sânge şi, poate, un război ar fi putut izbucnit mult prea uşor. Chiar şi-aşa, evitarea oraşului Caemlyn avea să fie dificilă; drumurile înguste de ţară erau pline de noroi din cauza ploii, îngreunând trecerea unei oşti atât de nume-roase, însă Elayne şi-ar fi dorit ca ei să fi mărşăluit alte do-uăzeci sau treizeci de mile spre Caemlyn. Nădăjduise ca pre-zenţa lor să fi avut un alt efect. Ar mai putea avea încă.

Mai important, cu siguranţă pentru Arymilla şi poate şi pentru ea, la câteva leghe mai jos de Turnul Negru se aflau un spadasin micuţ din argint, care îşi ţinea sabia ridicată în faţa lui, şi un halebardier din argint, evident făurit de acelaşi ar-gintar. Unul în partea de apus a pieţei negre, celălalt în partea de răsărit. Luan, Ellorien şi Abelle, Aemlyn, Arathelle şi Pelivar aveau împreună aproape şaizeci de mii de soldaţi în cele do-uă tabere. Domeniile lor şi cele ale nobililor loiali lor trebuie că rămăseseră fără niciun soldat. În aceste două tabere fuse-se Dyelin în aceste ultime trei zile, încercând să afle ce inten-ţii aveau.

Străjerul subţirel deschise una dintre uşi şi o ţinu ca să poată intra o servitoare mai în vârstă, care căra o tavă din ar-gint cu împletituri pe care se aflau două carafe din aur cu gât înalt şi nişte pocaluri aşezate în cerc, făcute din porţelanul albastru al oamenilor mării. Reene trebuie că nu fusese sigu-ră câte persoane aveau să fie prezente. Femeia plăpândă se mişca încet, având grijă să nu încline tava grea şi să scape ce-va. Elayne împleti fire de Aer care să îi ia tava, apoi le lăsă să se risipească nefolosite. Ar fi fost jignitor să insinueze faptul că femeia nu era în stare să îşi facă treaba. Însă fu darnică cu mulţumirile. Femeia în vârstă zâmbi larg, evident încântată, şi făcu o reverenţă adâncă odată ce scăpă de greutatea tăvii.

Dyelin sosi aproape imediat după servitoare, o întruchi-pare a vigorii, apoi o mână afară, înainte să se strâmbe la vederea conţinutului uneia dintre carafe – Elayne oftă; fără în-doială că în aceasta se afla lapte de capră – şi să umple un pocal din cealaltă. Era limpede că Dyelin se rezumase doar la a se spăla pe faţă şi a-şi pieptăna părul, auriu cu fire argintii, deoarece rochia ei de călărie gri-închis, cu insigna mare şi rotundă ce reprezenta Bufniţa şi Stejarul Casei Taravin pe gulerul înalt, avea pe poale petele de noroi pe jumătate uscat.

— Ceva este în neregulă, zise ea, învârtind vinul în pocal fără să bea. Încruntătura îi adâncea linii fine din colţurile ochilor. Am fost în palatul acesta de-atâtea ori, încât nici nu-mi mai amintesc, dar azi m-am rătăcit de două ori.

— Ştim despre asta, îi spuse Elayne, apoi îi explică repede puţinele aspecte pe care reuşiseră să le elucideze şi ce avea de gând să facă.

Cu o mică întârziere, ţesu un scut împotriva ascultatului şi nu fu mirată când simţi cum acesta tăie *saidarul.* Persoana ca-re ascultase avea să fie zdruncinată puţin. Măcar atât. O mică zdruncinătură, având în vedere că fusese folosită atât de pu-ţină Putere, încât ea nici măcar nu o simţise. Poate că exista o cale prin care să înteţească zdruncinătura data viitoare. Poa-te că asta avea să descurajeze trasul cu urechea.

— Aşadar, s-ar putea să se mai întâmple, zise Dyelin după ce termină Elayne.

Tonul ei era calm, însă îşi linse buzele şi luă o gură de vin ca şi când gura i s-ar fi uscat brusc.

— Bine. Bine, atunci. Dacă nu cunoşti cauza şi nu ştii dacă are să se mai întâmple, ce-i de făcut?

Elayne se zgâia la ea. Din nou cineva credea că ea avea răspunsuri pe care nu le avea. Pe de altă parte, asta însemna să fii regină. Lumea se aştepta întotdeauna să ai un răspuns, să găseşti unul. Asta însemna să fii aes sedai.

— Nu putem face nimic, aşa că va trebui să acceptăm, Dyelin, şi să încercăm să îi împiedicăm pe oameni să devină prea temători. Voi face cunoscut ce s-a întâmplat, atâta cât ştim şi noi, şi le voi porunci celorlalte surori să facă la fel. Ast-fel, oamenii vor şti că surorile aes sedai cunosc situaţia, iar asta ar trebui să le aducă o oarecare alinare. Puţină. Vor fi înspăimântaţi, desigur, dar nu atât de mult ca dacă nu vom spu-ne nimic, iar acest lucru se va întâmpla din nou.

Ei i se păru un efort mic, dar, în mod surprinzător, Dyelin fu de acord fără a şovăi.

— Eu, una, nu pot sugera nimic altceva. Majoritatea oa-menilor cred că voi, aes sedai, puteţi înfrunta orice. Ar trebui să fie de-ajuns, în aceste circumstanţe.

Ce se va întâmpla când ei îşi vor da seama că aes sedai nu pot înfrunta orice, că *ea* nu poate? Ei bine, avea să înfrunte această situaţia atunci când se va ajunge la ea.

— Ai veşti bune sau proaste?

Înainte ca Dyelin să poată răspunde, uşa se deschise din nou.

— Am auzit că s-a întors domniţa Dyelin. Ar fi trebuit să ne chemi, Elayne. Încă nu eşti regină şi nu-mi place că păs-trezi secrete faţă de mine. Unde-i Aviendha?

Catalyn Haevin, o tânără fâşneaţă, cu privirea rece – o fa-tă, de fapt, căci mai avea câteva luni bune până să atingă vârsta majoratului, deşi tutoarea ei o abandonase, plecând în dru-mul ei –, era mândră până în măduva oaselor şi îşi ţinea în sus bărbia durdulie. Acest lucru s-ar fi putut datora, fireşte, insignei mari şi emailate ce reprezenta Ursul Albastru al Ca-sei Haevin care îi orna gulerul înalt al rochiei ei de călărie al-bastre. Ea începuse să nutrească respect, şi o oarecare pre-cauţie, faţă de Dyelin la scurt timp după ce împărţise un pat cu ea şi cu Sergase, însă faţă de Elayne, profita de toate avan-tajele pe care i le oferea statutul de primă înscăunată.

— Toţi am auzit, zise Conail Northan.

Zvelt şi înalt în haina lui roşie din mătase, cu ochi surâză-tori şi nas precum ciocul unui vultur, el avea vârsta potrivită, căci trecuseră câteva luni de când împlinise şaisprezece ani. Mergea ţanţoş şi îşi mângâia mânerul sabiei cu prea multă afecţiune, însă nu părea periculos. Era doar copilăros, o trăsătură nefericită a unui prim înscăunat.

— Abia am aşteptat cu toţii să aflăm când ni se vor alătu-ra Luan şi ceilalţi. Ăştia doi ar fi venit într-o fugă până aici.

El le zburli părul celor doi băieţi mai mici care îl însoţeau, Perival Mantear şi Branlet Gilyard, care îi aruncă o privire întunecată şi îşi trecu degetele prin păr ca să şi-l aranjeze. Perival se înroşi. Destul de scund, dar

chipeş deja, era cel mai tânăr dintre cei doisprezece, cu toate că Branlet era mai mare decât el doar cu un an.

Elayne oftă, dar nu le putea cere să plece. Cu toate că ma-joritatea lor erau nişte copii – poate toţi, având în vedere purtarea lui Perival –, totuşi erau primi înscăunaţi ai Caselor lor şi, împreună cu Dyelin, cei mai puternici aliaţi ai ei. Însă Elayne îşi dorea să ştie cum de aflaseră ei despre scopul că-lătoriei întreprinse de Dyelin. Acesta ar fi trebuit să fie un secret până când ea afla ce veşti aducea Dyelin. O altă sarcină pentru Reene. Clevetirile neverificate, clevetirile greşite pu-teau fi la fel de periculoase ca iscoadele.

— Unde-i Aviendha? întrebă Catalyn pe un ton poruncitor. În mod ciudat, devenise destul interesată de Aviendha. „Fascinată" ar fi putut fi un cuvânt mai potrivit. Înainte de

toate, insistase în a încerca să o convingă pe Aviendha să o înveţe să mânuiască suliţa!

— Aşadar, domniţă, zise Conail, ducându-se la masă ca să îşi umple cu vin un pocal albastru, când ni se vor alătura?

— Vestea proastă este că n-o vor face, zise Dyelin pe un ton calm. Vestea bună este că fiecare dintre ei a respins invi-taţia de a i se alătura Arymillei.

Îşi drese glasul zgomotos când Branlet îşi întinse mâna ca să ia carafa cu vin. El se roşi în obraji şi luă în mână cealaltă carafa, ca şi când asta ar fi vrut să facă de la bun început. Prim înscăunatul Casei Gilyard, dar care era încă un băietan, în ciuda sabiei pe care o purta la şold. Şi Perival avea sabie, una pe care o târa pe pardoseala din gresie şi care părea a fi prea mare pentru el, însă alesese deja laptele de capră. Tur-nându-şi vin, Catalyn rânji la cei doi băieţi mai mici, un rânjet care îi dispăru de pe buze de îndată ce băgă de seamă că Dyelin se uita la ea.

— Un lucru prea neînsemnat ca să îl considerăm o veste bună, zise Birgitte. Arde-m-ar focu', dacă nu-i aşa. Aduci îna-poi o afurisită de veveriţă pe jumătate ruptă de foame şi zici că-i carne de vită.

— Vulgară ca de obicei, zise Dyelin pe un ton sec.

Cele două femei se priviră cu duşmănie, Birgitte strân-gând pumnii, iar Dyelin pipăindu-şi pumnalul de la cingătoare.

— Fără ceartă, zise Elayne, cu o voce aspră.

Furia care trecea prin legătură fu de ajutor. Uneori, ea se temea că cele două aveau să se încaiere.

— N-am de gând să vă suport ciorovăiala azi.

— Unde-i Aviendha?

— A plecat, Catalyn. Ce-ai mai aflat, Dyelin?

— Unde-a plecat?

— Departe, răspunse Elayne pe un ton calm. Cu sau fără *saidar*, îi venea să-i tragă o palmă fetei. Dyelin?

Femeia mai în vârstă luă o înghiţitură de vin ca să mas-cheze faptul că întrerupea concursul de holbat cu Birgitte. Ve-nind lângă Elayne, luă în mână spadasinul din argint, îl în-toarse pe toate părţile, apoi îl puse la loc.

— Aemlyn, Arathelle şi Pelivar au încercat să mă convin-gă să emit o pretenţie la tron, dar au fost mai puţin fermi de-cât atunci când am vorbit cu ei ultima oară. Cred că aproape i-am convins că n-am s-o fac.

— Aproape?

Birgitte rosti cuvântul într-un mod cât se poate de batjo-coritor. Dyelin nu o băgă în seamă. Elayne se încruntă la Birgitte, care se foi stânjenită şi se

duse, fără a se grăbi, ca să-şi toarne vin într-un pocal. Foarte satisfăcător. Indiferent ce făcea bine, nădăjduia că avea să continue să dea roade.

— Domniţă, zise Perival, făcând o plecăciune şi întinzân-du-i Elaynei unul din pocalurile pe care le ţinea în mână.

Ea reuşi să-i zâmbească şi să facă o reverenţă, înainte să ia pocalul. Lapte de capră. Lumină, începea să îl deteste!

— Luan şi Abelle au fost... neutri, continuă Dyelin, încrun-tându-se la halebardier. Ar putea înclina spre tine. Totuşi, ea rosti aceste cuvinte ca şi când abia dacă le credea. I-am rea-mintit lui Luan că m-a ajutat să le arestez pe Naean şi pe Elenia, chiar la început, dar se poate ca aceste cuvinte să fi avut acelaşi efect ca asupra lui Pelivar.

— Aşadar, se prea poate că aşteaptă cu toţii ca Arymilla să învingă, zise Birgitte pe un ton sumbru. Dacă vei supra-vieţui, ei se vor declara de partea ta. Dacă nu, una dintre ele va emite o pretenţie. Ellorien este următoarea cea mai potri-vită după tine, nu-i aşa?

Dyelin se încruntă, însă nu negă.

— Şi Ellorien? întrebă încet Elayne.

Era convinsă că ştia deja răspunsul la această întrebare. Mama ei poruncise ca Ellorien să fie biciuită. Influenţată fiind de Rahvin, însă puţini păreau să creadă acest lucru. Puţini păreau să creadă măcar că Gaebril fusese Rahvin.

Dyelin făcu o grimasă.

— Femeia e încăpăţânată ca un catâr! Ar revendica o pretenţie în numele meu dacă ar crede că ar folosi la ceva. Bine măcar că are destulă minte ca să-şi dea seama că nu va folosi.

Elayne observă că nu pomeni nimic despre vreo pretenţie în numele lui Ellorien.

— În orice caz, le-am lăsat pe Keraille Surtovni şi pe Julanya Fote să stea cu ochii pe ei. Mă-ndoiesc că se vor pune în miş-care. Dacă o vor face, vom şti pe dată.

Trei femei ale Clanului care trebuiau să formeze un cerc ca să călătorească stăteau cu ochii pe cei din Ţinuturile de Hotar din acelaşi motiv.

Aşadar, nu exista nicio veste bună, indiferent cât de mult încerca Dyelin să înfrumuseţeze lucrurile. Elayne nădăjduise că ameninţarea celor din Ţinuturile de Hotar va determina unele Case să vină în sprijinul ei. „Mai rămâne valabil măcar un motiv pentru care le îngădui să străbată Andorul”, îşi zise ea cu întristare. Chiar dacă nu reuşea să obţină tronul, măcar îi făcuse acest serviciu Andorului. Asta dacă nu cumva cea care va urca pe tron nu va face lucrurile de mântuială. O ve-dea pe Arymilla făcând asta. Ei bine, Arymilla nu va purta Coroana Trandafirului şi cu asta basta. Trebuia oprită, în-tr-un fel sau altul.

— Aşadar, sunt şase, şase şi şase, zise Catalyn, jucându-se cu inelul cu pecete de pe mâna stângă.

Părea îngândurată, lucru neobişnuit pentru ea. De obicei, îi stătea în fire să spună pe şleau ce gândea fără să ia seama de nimeni.

— Chiar dacă ni se va alătura Candraed, ne mai lipsesc zece.

Oare se întreba dacă implicase Casa Haevin într-o cauză pierdută? Din nefericire, nu îşi implicase Casa într-atât de mult încât să nu se poată retrage.

— Eram convins că Luan ni se va alătura, bombăni Conail. La fel şi Abelle şi Pelivar. Luă o gură sănătoasă de vin. Odată ce o vom învinge pe Arymilla, vor veni şi ei. Crede-mă când spun asta.

— Dar ce-o fi în capul lor? întrebă Branlet pe un ton po-runcitor. Încearcă să înceapă un război cu *trei* tabere?

Vocea lui trecu de la una ascuţită la una joasă pe la mijlo-cul frazei, şi se făcu roşu la faţă ca racul. Îşi îngropă faţa în pocal, dar se strâmbă. Se părea că şi lui îi plăcea laptele de capră la fel de mult ca ei.

— Este vorba despre cei din Ţinuturile de Hotar. Perival avea o voce de băiat, dar părea sigur pe el. Sunt şovăitori pentru că indiferent cine va birui aici, Ţinuturile de Hotar tot vor fi nevoite să îi facă faţă. Luă în mână ursul, cântărindu-l de parcă greutatea lui i-ar fi oferit răspunsuri. Ceea ce nu pricep este de ce ne invadează în primul rând. Ne aflăm atât de departe de Ţinuturile de Hotar... Şi de ce nu au mărşăluit şi nu au atacat oraşul Caemlyn? Ar fi putut-o înlătura pe Arymilla. Mă îndoiesc că am fi reuşit să îi ţinem departe aşa cum facem cu ea. Aşadar, de ce se află aici?

Conail îl bătu pe umăr, zâmbind.

— Atunci să vezi bătălie, când îi vom înfrunta pe cei din Ţinuturile de Hotar. Vulturii Casei Northan şi Nicovala Casei Mantear vor face ca Andorul să se mândrească în ziua aceea, ai?

Perival încuviinţă din cap, însă nu părea încântat de idee. Conail era cu siguranţă încântat.

Elayne schimbă câteva priviri cu Dyelin şi cu Birgitte, amândouă părând uimite. Şi Elayne era uimită. Cele două fe-mei ştiau, desigur, însă micuţul Perival se apropiase de dez-văluirea unui secret care trebuia să rămână ascuns. Poate că şi ceilalţi aveau să îşi dea seama că prezenţa celor din Ţinuturile de Hotar trebuia să convingă Casele să i se alăture ei, însă acest lucru nu *trebuia* confirmat.

— Luan şi ceilalţi au trimis mesageri la Arymilla cerând un armistiţiu până când cei din Ţinuturile de Hotar aveau să facă cale-ntoarsă, zise Dyelin după o clipă. Ea le-a cerut să îi acor-de timp de cugetare. După calculele mele, atunci a început ea să atace mai abitir zidurile. Le spune că încă mai cugetă.

— Pe lângă toate celelalte, zise Catalyn înflăcărată, asta demonstrează de ce nu merită tronul Arymilla. Îşi pune am-biţia dinaintea siguranţei Andorului. Luan şi ceilalţi sunt niş-te proşti că nu văd asta.

— Nu sunt proşti, răspunse Dyelin. Sunt doar nişte băr-baţi şi nişte femei care văd viitorul mai strălucit decât este.

„Dacă ea şi Dyelin erau acelea care nu vedeau limpede vi-itorul”, îşi zise Elayne. Ca să salveze Andorul, ea ar fi sprijinit-o pe Dyelin. Nu bucuroasă, dar ca să salveze sângele An-dorului. Ar fi făcut-o. Dyelin s-ar fi bucurat de sprijinul a zece Case. Mai mult de zece. Până şi Danine Candraed ar putea hotărî în cele din urmă să vină în sprijinul lui Dyelin. Doar că Dyelin nu îşi dorea să fie regină. Ea credea că Elayne era cea menită să poarte Coroana Trandafirului. De aceeaşi părere era şi Elayne. Dar dacă se înşelau? Nu era prima oară când îşi pusese această întrebare, dar acum, în timp ce privea harta cu toate semnele rele, nu şi-o putea alunga din minte.

În seara aceea, după o cină memorabilă doar prin pre-zenţa surprinzătoare a căpşunilor, ea şedea în salonul mare al apartamentului său şi citea. Încerca să citească. Cartea cu coperte din piele era o istorie a Andorului, cum erau toate lecturile ei din ultima vreme. Era necesar să citească cât mai

multe cu putinţă pentru a avea o versiune reală a adevărului, să le compare pe unele cu celelalte. În primul rând, o carte publicată pentru prima oară în timpul domniei unei suverane nu pomenea niciodată greşelile acesteia sau pe cele ale pre-decesoarelor ei imediate, dacă acestea aparţineau Casei ei. Trebuia să citeşti cărţi scrise în vreme ce Trakand ocupa tro-nul ca să afli de greşelile făcute de Mantear şi cărţi scrise în vremea domniei Casei Mantear ca să afli de erorile Casei Norwelyn. Putea învăţa din greşelile altora cum să nu facă la rândul ei să nu le repete. Aceasta fusese prima lecţie pe care o învăţase mama ei.

Cu toate acestea, Elayne nu se putea concentra. Se trezea adeseori că se zgâia la o pagină fără să vadă un cuvânt, gân-dindu-se la sora ei sau dând să-i spună ceva Aviendhei, îna-inte să îşi aducă aminte că aceasta nu se afla acolo. Se simţea foarte singură, ceea ce era ridicol. Sephanie stătea într-un colţ, în caz că ea avea nevoie de ceva. Opt femei ale Gărzii stăteau afară, în faţa uşii apartamentului ei, iar una dintre ele, Yurith Azeri, era o interlocutoare excepţională, o femeie educată, deşi tăcută în ceea ce privea trecutul ei. Dar niciuna dintre ele nu era Aviendha.

Când Vandene pluti în încăpere urmată de Kirstian şi de Zarya, răsuflă uşurată. Cele două femei înveşmântate în alb se opriră lângă uşă, cu nişte expresii umile întipărite pe faţă. Neatinsă de Sceptrul Legămintelor, palida Kirstian, cu mâini-le împreunate în faţă, părea să fie de vârstă mijlocie; Zarya, cu ochii ei migdalaţi şi cu nasul coroiat, mai avea puţin până să atingă vârsta mijlocie. Ţinea în mână ceva înfăşurat într-un prosop alb.

— Iertare dacă deranjez, începu Vandene, apoi se încruntă. Chipul surorii Verzi cu părul alb îi trăda oarecum vârsta, în ciuda trăsăturilor ei de aes sedai. Ar fi putut avea douăzeci sau patruzeci de ani, sau orice vârstă între ele; aceasta părea să se schimbe cât ai clipi din ochi. Poate că acest lucru se da-tora ochilor ei, luminoşi, profunzi şi îndureraţi, care văzuseră atâtea. De asemenea, părea istovită. Deşi îşi ţinea spatele drept, tot arăta ostenită.

— Nu-i treaba mea, fireşte, zise cu blândeţe, dar există vreun motiv pentru care îmbrăţişezi atât de multă Putere? Am crezut că ţeşi ceva foarte complicat când te-am simţit pe coridor.

Tresărind, Elayne îşi dădu seama că îmbrăţişa aproape la fel de mult *saidar* cât putea controla în siguranţă. Cum se în-tâmplase una ca asta? Nu îşi amintea să fi îmbrăţişat mai mult. Eliberă Izvorul în grabă, simţindu-se copleşită de regret atunci când Puterea se stinse, iar lumea deveni… obişnuită din nou. În clipa aceea, starea de spirit i se schimbă brusc.

— Nu deranjezi, zise ea iritată, punând cartea pe masa din faţa ei.

Şi-aşa nu citise mai mult de trei pagini din ea.

— Putem vorbi între patru ochi, atunci?

Elayne încuviinţă scurt din cap – nu *era* treaba femeii cât de multă Putere îmbrăţişa; aceasta cunoştea protocolul la fel de bine ca Elayne, dacă nu mai bine – şi îi spuse Sephaniei să aştepte în anticameră în vreme ce Vandene ţesu un scut îm-potriva ascultării.

Cu sau fără scut, Vandene aşteptă până când uşa se închi-se în urma servitoarei, înainte să vorbească.

— Reanne Corly este moartă, Elayne.

— O, Lumină, nu!

Mânia se transformă în plânset şi scoase repede batista cu margini dantelate din mânecă pentru a-şi şterge lacrimile ce îi şiroiau brusc pe obraji. O fi fost de vină stările ei schim-bătoare, dar Reanne cu siguranţă merita câteva lacrimi. Îşi dorise atât de mult să devină Verde.

— Cum?

Arză-le-ar focu', cât îşi dorea să nu se mai plângă! Vandenei nu îi scăpă nici măcar o lacrimă. Poate că îi secaseră lacrimile.

— A fost sugrumată cu ajutorul Puterii. Făptaşa a folosit o cantitate mult mai mare decât era nevoie. Au existat urme groase de *saidar* atât pe trupul ei, cât şi în odaia unde a fost găsită. Făptaşa a vrut să se asigure că va vedea toată lumea cum a murit.

— N-are nicio noimă, Vandene.

— Poate că are. Zarya?

Femeia saldaeană puse legătura mică pe masă şi desfăcu prosopul lăsând la vedere o păpuşă din lemn cu articulaţii. Era foarte veche, avea o rochie simplă, faţa pictată îi era sco-rojită şi îi lipsea un ochi şi jumătate din părul lung şi negru.

— Asta a fost a Miranei Larinen, zise Zarya. Derys Nermala a găsit-o după un bufet.

— Nu văd ce legătură are o păpuşă abandonată de Mirane acolo cu moartea Reannei, zise Elayne, ştergându-se la ochi.

Mirane era una dintre femeile Clanului care fugise.

— Doar asta, răspunse Vandene. Când Mirane s-a dus la Turn, a ascuns această păpuşă afară, deoarece auzise că toate bunurile ei urmau să fie arse. După ce a fost izgonită, a luat-o, ducând-o întotdeauna peste tot, cu ea. Întotdeauna. Avea un capriciu, însă. Ori de câte ori se oprea undeva o vreme, as-cundea din nou păpuşa. Nu mă întreba de ce. Însă nu ar fi fugit, abandonându-şi păpuşa.

Tamponându-şi în continuare ochii, Elayne se rezemă de spătarul scaunului. Bocetele i se transformară în suspine, în-să din ochi îi mai curgeau lacrimi.

— Prin urmare, Mirane n-a fugit. A fost ucisă, iar trupul… i-a fost aruncat pe undeva. Era un mod hidos de a prezenta lucrurile. La fel şi celelalte, crezi? Toate?

Vandene încuviinţă din cap şi, preţ de o clipă, umerii sub-ţiri îi căzură.

— Mă tem tare mult că da, zise ea, îndreptându-şi spatele. Mă aştept să existe indicii printre lucrurile pe care le-au lăsat în urma lor, suvenire preţioase cum este păpuşa aceasta, o podoabă dragă. Făptaşa a vrut ca noi să credem că se pricepe în a-şi ascunde nelegiuirile, dar nu îndeajuns de pricepută, doar că *noi* nu am fost îndeajuns de capabile să găsim acele indicii; prin urmare, a hotărât să devină mai îndrăzneaţă.

— Ca să le sperie pe femeile Clanului şi să le facă s-o ia la fugă, bombăni Elayne.

Acest lucru nu i-ar aduce pagube considerabile, dar ar lă-sa-o la mila călăuzelor vânturilor, iar acestea păreau să devi-nă din ce în ce mai meschine.

— Câte dintre ele ştiu despre asta?

— Cred că toate deja, răspunse Vandene pe un ton sec. Zarya i-a spus lui Derys să păstreze tăcerea, dar femeii ăleia îi place să-şi audă vocea.

— Eu sunt ţinta acestei întâmplări. Este un ajutor oferit Arymillei ca să pună mâna pe tron, dar de ce ar fi interesată o soră Neagră de aşa ceva? Nu pot să cred că avem *două* crimi-nale printre noi. Cel puţin, asta lămureşte problema Merilillei. Vorbeşte cu Sumeko şi cu Alise, Vandene. Ele se pot asigura că celelalte nu vor intra în panică.

Sumeko o urma în rang pe Reanne, conform ierarhiei Cla-nului, şi chiar dacă Alise deţinea un rang inferior, era o feme-ie foarte influentă.

— De-acum înainte, niciuna dintre ele nu va mai rămâne singură. Niciodată. Să fie mereu cel puţin câte două, câte trei. Sau patru ar fi mai bine. Şi avertizează-le să fie cu băgare de seamă la Careane şi la Sareitha.

— Eu nu te-aş sfătui să faci asta, zise repede Vandene. Ar trebui să se afle în siguranţă în grupuri, dar vorba ar ajunge la urechile Careanei şi Sareithei. Avertizate împotriva suro-rilor aes sedai? Femeile Clanului s-ar da de gol într-o clipită.

Kirstian şi Zarya încuviinţară solemn din cap.

După o clipă, Elayne acceptă fără tragere de inimă să păs-treze secretul. Femeile Clanului *ar trebui* să se afle în sigu-ranţă în grupuri.

— Anunţ-o pe Chanelle despre Reanne şi celelalte. Călău-zele Vânturilor nu cred că se află în pericol – pierderea lor nu mi-ar pricinui atât de multă durere ca pierderea Clanului –, dar n-ar fi minunat dacă ele s-ar hotărî să plece?

Nu se aştepta ca ele s-o facă – Chanelle se temea să se în-toarcă la oamenii mării fără îndeplinirea înţelegerii –, dar ar fi o pată strălucitoare într-o zi altminteri întunecată dacă aces-tea ar pleca. Măcar părea puţin probabil ca altceva să o întunece şi mai mult. Acest gând o făcu să simtă fiori pe şira spi-nării. Facă Lumina ca nimic să nu o întunece şi mai mult!

Arymilla dădu la o parte farfuria cu tocană, făcând o gri-masă. I se oferise posibilitatea să aleagă unde să doarmă în noaptea aceea – Ariene, slujnica ei, făcea aceste alegeri acum; femeia îi cunoştea preferinţele dar se aşteptase ca mâncarea măcar să fie gustoasă, însă carnea de oaie era grasă şi înce-puse categoric să se râncezească. Acest lucru se întâmplase de prea multe ori în ultima vreme. De astă dată, bucătarul avea să fie biciuit! Ea nu ştia sigur care dintre nobilii din această tabără îl tocmise, doar că se presupunea că era cel mai pri-ceput – cel mai priceput! Însă asta n-avea importanţă. Va fi biciuit ca să fie un exemplu. Apoi va fi alungat, fireşte. Nu pu-teai avea încredere într-un bucătar după ce acesta fusese pe-depsit.

Atmosfera din cort era departe de a fi însufleţită. Câţiva dintre nobilii din tabără nădăjduiseră că vor primi o invitaţie să ia masa alături de ea, însă niciunul nu avea un rang îndea-juns de înalt. Ea începea să regrete că nu invitase unul sau doi, sau chiar pe câţiva oameni ai lui Naean sau ai Eleniei. Aceştia ar fi putut-o întreţine. În jurul mesei stăteau cei mai apropiaţi aliaţi ai ei, dar ziceai că era parastas. O, sfrijitul şi bătrânul Nasin, al cărui păr alb era nepieptănat, mânca în continuare cu poftă, aparent fără a observa că acea carne era aproape putredă, şi o bătea uşor, părinteşte, pe mână. Ea îi răspundea la zâmbete ca o fiică respectuoasă. Neghiobul purta una dintre hainele lui brodate cu flori în seara aceea. Veşmântul semăna cu un halat femeiesc! Îşi îndrepta ochea-dele vesele spre Elenia, care şedea mai încolo la masă; femeia cu părul de culoarea mierii tresărea, faţa ei de vulpe pălind ori de câte ori arunca o privire spre el. Ea conducea Casa Sarand în locul soţului său

ca şi când ar fi fost prima înscău-nată; cu toate acestea, se temea că Arymilla avea să îi îngă-duie lui Nasin să îşi astâmpere poftele cu ea. Această ame-ninţare era inutilă acum, dar era bine s-o aibă la îndemână pentru orice eventualitate. Într-adevăr, Nasin era îndeajuns de fericit în urmărirea zadarnică a Eleniei, însă ceilalţi erau posaci. Îşi lăsară farfuriile aproape neatinse şi îi puneau pe cei doi servitori ai ei să le umple iar şi iar cupele cu vin. Ei nu îi plăcea să se încreadă în servitorii altora. Bine măcar că vi-nul nu se stricase.

— Eu zic, totuşi, să atacăm mai abitir, mormăi Lir în cupa sa, dând semne de beţie.

Primul înscăunat al Casei Baryn, un bărbat aprig a cărui haină roşie purta urmele curelelor armurii, era mereu ne-răbdător să atace. Subtilitatea nu îl caracteriza defel.

— Iscoadele mele îmi raportează că tot mai mulţi soldaţi pătrund în oraş în fiecare zi prin aceste „porţi”.

Clătină din cap şi bombăni ceva în barbă. Bărbatul chiar dădea crezare zvonurilor cum că în Palatul Regal s-ar afla zeci de aes sedai.

— Nu facem decât să pierdem oameni în timpul acestor atacuri pipernicite.

— Sunt de acord, zise Karind, jucându-se cu o insignă ma-re din aur, emailată cu Vulpea Roşie aflată în fugă a Casei Anshar, care îi era prinsă pe piept.

Ea nu era cu mult mai puţin cherchelită decât Lir. Chipul ei trăda o oarecare moleşeală.

— Trebuie să insistăm mai mult în loc să pierdem oa-meni. Odată ce vom trece dincolo de ziduri, avantajul nostru numeric va da roade.

Arymilla strânse din buze. Ei ar trebui măcar să îi arate respectul cuvenit unei femei care urma să fie în curând Re-gina Andorului, în loc să o contrazică tot timpul. Din neferi-cire, Casele Baryn şi Anshar nu erau la fel de strâns legate de ea ca Sarand şi Arawn. Spre deosebire de Jarid şi Naean, Lir şi Karind îşi anunţaseră sprijinul fără a-l publica în scris. Nici Nasin nu făcu asta, însă ea nu se temea că îl putea pierde. Pe el, ea îl juca pe degete cum voia.

Forţându-se să zâmbească, încercă să vorbească pe un ton vesel.

— Pierdem mercenari. La ce-s buni mercenarii dacă nu să moară în locul soldaţilor noştri?

Îşi ridică cupa de vin şi un bărbat zvelt, înveşmântat în al-bastrul ei bordurat cu argintiu, se grăbi să i-o umple. De fapt, se grăbi atât de tare, încât îi vărsă un strop de vin pe mână. Încruntătura ei îl făcu să scoată repede o batistă din buzunar şi să tamponeze stropul, înainte ca ea să apuce să-şi retragă mâna. Batista lui! Numai Lumina ştia la ce fusese folosită batista aceea mizerabilă, iar el o *atinse* cu ea! Buzele bărbatului tremurau de frică atunci când se retrase, făcând o plecăciune şi îngânând scuze. Ea avea să-i îngăduie să servească masa, apoi avea să-l concedieze.

— Vom avea nevoie de toţi soldaţii atunci când voi porni împotriva celor din Ţinuturile de Hotar. Nu eşti de acord, Naean?

Naean tresări ca şi când ar fi fost împunsă cu un ac. Subţi-rică şi palidă în rochia ei galbenă din mătase, cu cele Trei

Chei ale Casei Arawn cusute cu fir din argint pe piept, înce-puse să pară trasă la faţă în ultimele săptămâni, ochii albaştri fiindu-i adânciţi în orbite şi obosiţi. Nu îşi mai dădea aere de superioritate.

— Fireşte, Arymilla, răspunse cu supunere în glas şi îşi goli cupa.

Bine. Ea şi Elenia erau categoric îmblânzite, însă Arymillei îi plăcea să mai verifice din când în când ca să se asigure că niciuna nu începuse să prindă curaj.

— Dacă Luan şi ceilalţi nu te vor sprijini, la ce folos să cu-cereşti oraşul Caemlyn?

Sylvase, nepoata şi moştenitoarea lui Nasin, vorbea atât de rar, încât întrebarea ei stârni mirarea. Îndesată şi nu prea frumoasă, avea de obicei o căutătură insipidă, dar în clipa aceea, ochii ei albaştri păreau destul de aspri. Toţi se holbară la ea. Acest lucru nu părea să o intimideze defel. Se juca cu o cupă de vin, însă Arymilla nu îi acordă prea multă atenţie.

— Dacă va trebui să luptăm împotriva celor din Ţinuturi-le de Hotar, atunci de ce să nu acceptăm armistiţiul lui Luan, astfel încât Andorul să îşi poată desfăşura toate forţele, ne-stingherite de diviziuni?

Arymilla zâmbi. Îi venea să-i tragă o palmă acelei femei prostuţe. Nasin s-ar fi înfuriat din cauza asta, totuşi. El voia ca fata să fie considerată „musafiră" a Arymillei, astfel încât să împiedice înlăturarea lui ca prim înscăunat – o parte din el părea a fi conştientă că îşi pierdea minţile; întreaga lui fiinţă intenţiona să fie prim înscăunat până când avea să închidă ochii dar nu o iubea.

— Ellorien şi o parte dintre ceilalţi vor veni la mine, copi-lă, zise ea cu blândeţe.

Făcu un oarecare efort ca să pară blândă. Cine se credea copila asta?

— Aemlyn, Arathelle, Pelivar. Şi-au exprimat nemulţumi-rile faţă de Trakand.

Cu siguranţă că aceştia vor veni odată ce Elayne şi Dyelin vor fi înlăturate. Cele două nu vor supravieţui căderii oraşu-lui Caemlyn.

— Odată ce voi cuceri oraşul, ei vor fi ai mei în cele din urmă. Trei dintre acoliţii Elaynei sunt copii. Iar Conail Northan nu-i decât un copil şi el. Cred că voi putea să îi conving să îşi anunţe sprijinul faţă de mine cu suficientă uşurinţă.

Iar dacă nu va putea, Jupanul Lounalt cu siguranţă va pu-tea. Ar fi păcat dacă aceşti copii vor ajunge pe mâna lui şi a sforilor lui.

— Voi fi încoronată regină până la apusul soarelui în ziua în care voi cuceri oraşul Caemlyn. Nu-i aşa, tată?

Nasin râse, împroşcând pe masă bucăţi de carne pe jumă-tate mestecate.

— Aşa e, aşa e, zise el, bătând-o uşor pe mână pe Arymilla. Ascultă de mătuşa ta, Sylvase. Fă ce-ţi spune ea. Va fi Regina

Andorului în curând. Zâmbetul îi dispăru şi o notă ciudată i se simţi în glas. Era aproape... rugătoare. Nu uita că vei fi Pri-ma Înscăunată a Casei Caeren după ce nu voi mai fi eu. După ce nu voi mai fi eu. Vei fi primă înscăunată.

— Cum porunceşti, bunicule, murmură Sylvase, înclinân-du-şi capul o clipă.

Când şi-l îndreptă, căutătura ei era insipidă ca întotdeau-na. Asprimea trebuie să fi fost un truc al luminii. Desigur.

Nasin mormăi şi continuă să înfulece bucuros tocăniţa.

— E cea mai gustoasă din câte am mâncat în ultima vre-me. Cred c-am să mai servesc o porţie. Mai adu vin aici, omu-le. Nu vezi că cupa mea este goală?

Tăcerea care se aşternu în jurul mesei devenea stânjeni-toare. Una dintre cauze era dovada tot mai vie a senilităţii lui

Nasin.

— Eu zic, totuşi..., începu în cele din urmă Lir, apoi tăcu atunci când un soldat îndesat, cu cele patru Luni Argintii ale casei Marne pe piept, intră în cort.

Făcând o plecăciune respectuoasă, individul ocoli masa şi se aplecă pentru a-i şopti ceva la ureche Arymillei.

— Jupânul Hernvil cere să vorbească cu dumneavoastră între patru ochi, domniţă.

Toţi, în afară de Nasin şi de nepoata lui, se prefăceau a se concentra la cupele lor de vin, încercând să se abţină să tragă cu urechea. Nasin îşi văzu mai departe de mâncat. Sylvase o privea pe Arymilla cu o expresie insipidă. Asprimea aceea *trebuie* să fi fost un truc al luminii.

— Lipsesc doar câteva clipe, anunţă Arymilla, ri-dicându-se în picioare. Îşi flutură o mână, arătând spre mân-care şi vin. Ospătaţi-vă până mă voi întoarce. Ospătaţi-vă.

Lir mai ceru vin.

Când ieşi din cort, ea nu se osteni să îşi ridice poalele ca să nu i se murdărească cu noroi. Oricum, Ariene va trebui să le cureţe; şi-atunci, ce importanţă mai avea puţin noroi? În unele corturi se zărea lumină, dar în general, tabăra era cu-fundată în întuneric sub semilună. Jakob Hernvil, secretarul ei, aştepta puţin mai încolo de cort, în haina lui simplă, şi ţi-nea în mână un felinar care arunca o strălucire gălbuie în jurul lui. Era un bărbat mărunţel şi sfrijit, de parcă toată gră-simea se topise de pe trupul lui. Era discret până în măduva oaselor, iar ea îi asigura loialitatea plătindu-l îndeajuns de mult încât doar cele mai mari mite l-ar fi putut interesa. Mult mai mult decât i-ar oferi cineva unui scrib.

— Iertare că v-am întrerupt cina, domniţă, zise el, făcând o plecăciune, dar am fost convins că aţi dori să aflaţi de îndată.

Era întotdeauna o surpriză să auzi o voce atât de groasă ieşind din gura unui bărbat atât de sfrijit.

— Au fost de acord. Dar cer toată suma de galbeni mai întâi.

Buzele ei se strânseră singure. Toată suma. Nădăjduise să scape cu plata doar a primei jumătăţi. La urma urmei, cine ar îndrăzni să o bată la cap odată ce devenea regină?

— Întocmeşte o scrisoare pentru jupâneasa Andscale. O voi iscăli şi pecetlui mâine, la prima oră a dimineţii.

Transportarea unei sume atât de mari de galbeni necesita zile întregi. Şi cât timp avea să dureze până să primească soldaţii? Nu acordase niciodată cu adevărat atenţie acestor aspecte. Lir i-ar putea spune, însă ura să dea dovadă de slăbi-ciune.

— Spune-le că de mâine într-o săptămână, la zi.

Asta ar trebui să ajungă. Peste o săptămână, Caemlynul ar trebui să fie al ei. Tronul îi va aparţine. Arymilla, prin Harul Luminii, Regină a Andorului, Protectoarea Ţinutului, Protec-toarea Poporului, Prima Înscăunată a Casei Marne. Zâmbind, intră în cort ca să le dea şi celorlalţi minunata veste.

CAPITOLUL 18

Veşti pentru Dragon

— Ajunge! Loial, zise Rand pe un ton ferm, punând cu vârful degetelor tutun într-o pipă cu tija scurtă dintr-un să-culeţ din piele de capră.

Era frunză tairenă care avea un gust uşor uleios de la con-servare, dar trebuia să se mulţumească cu atât. Tunetul bu-buia pe cer, înăbuşit şi greoi.

— O să mă faci să răguşesc de la atâtea întrebări.

Şedeau la o masă lungă, într-una dintre încăperile mari ale conacului seniorului Algarin, iar farfuriile cu resturile de la masa de prânz erau împinse la un capăt al mesei. Servitorii erau bătrâni, în marea lor majoritate, şi se mişcau mai încet ca niciodată de când Algarin plecase la Turnul Negru. Ploaia torenţială de afară părea să se mai fi domolit, deşi rafalele puternice de vânt făceau ca stropii de ploaie să lovească în ferestre cu suficientă putere încât să zornăie cele şase gea-muri vopsite în galben. Multe dintre acele geamuri aveau bu-le de aer; unele deformau peisajul de afară, încât abia îl mai puteai recunoaşte. Masa şi scaunele erau sculptate simplu, nefiind mai elaborate decât cele pe care le puteai găsi în orice casă obişnuită, iar cornişele galbene de sub tavanul înalt, pre-văzut cu grinzi, nici atât. Cele două şemineuri, care se aflau într-un capăt şi în celălalt al încăperii, erau mari şi înalte, dar construite din piatră simplă, suporturile pentru buşteni şi vătraiele fiind simple, din fier forjat. Senior sau nu, Algarin era departe de a fi înstărit.

Vârându-şi săculeţul cu tutun în buzunar, Rand se apro-pie agale de unul din şemineuri şi folosi nişte cleşti mici din alamă de pe poliţă ca să ia din vatră un cărbune încins de stejar ca să îşi aprindă pipa. Nădăjduia că nimănui nu avea să îi pară un gest ciudat. Evita să conducă Puterea mai mult decât era nevoie, mai ales dacă mai se afla cineva de faţă – îi era greu să ascundă ameţeala care îl cuprindea atunci când făcea asta –, dar, deocamdată, nimeni nu pomenise nimic. O rafală de vânt aduse un ţipăt, ca şi când ramurile copacilor ar fi zgâ-riat geamurile. Era o închipuire. Cei mai apropiaţi copaci se aflau dincolo de câmpii, la mai bine de o jumătate de milă depărtare.

Loial îşi adusese un scaun sculptat cu viţă-de-vie din odă-ile ogierului, care îi aducea genunchii la acelaşi nivel cu masa, astfel încât stătea aplecat mult în faţă ca să poată scrie în car-neţelul lui cu coperte din piele. Carneţelul era prea mic pen-tru el, suficient de mic ca să îi încapă lejer într-unul dintre buzunarele lui generoase, dar, totuşi, îndeajuns de mare ca majoritatea cărţilor pentru oameni pe care le văzuse Rand. Fire fine de păr îi acopereau buza de sus lui Loial, şi un smoc sub bărbie; încerca să îşi lase barbă şi mustaţă, dar deşi aces-tea erau crescute de doar câteva săptămâni, deocamdată nu părea să îi reuşească acest lucru.

— Dar nu mi-ai spus aproape nimic cu adevărat util, tună ogierul, ca o tobă care îşi anunţa dezamăgirea.

Urechile cu smocuri de păr i se blegiră. Chiar şi-aşa, înce-pu să şteargă peniţa din oţel al stiloului din lemn lustruit. Mai gros decât degetul mare al lui Rand şi îndeajuns de lung ca să pară subţire, acesta se potrivea de minune între degetele groase ale lui Loial.

— Nu pomeneşti niciodată despre fapte eroice, doar dacă vin din gura altcuiva. Faci ca totul să pară banal. Când poves-teşti tu, căderea Illianului pare o

întâmplare la fel de capti-vantă ca a privi un ţesător cum îşi repară războiul de ţesut. Şi curăţarea Izvorului Adevărat? Tu şi Nynaeve v-aţi legat, apoi v-aţi aşezat şi aţi condus Puterea în vreme ce toţi ceilalţi erau plecaţi ca să lupte împotriva rătăciţilor. Până şi Nynaeve mi-a povestit mai multe, iar ea susţine că nu-şi aminteşte mai nimic.

Nynaeve, purtând podoaba *ter'angreal* şi ciudatul *angreal* brăţară-şi-cercel, se foi pe scaunul din faţa celuilalt şemineu, apoi îşi întoarse din nou privirea la Alivia. Din când în când, ea arunca o privire spre ferestre şi se trăgea de coada groasă şi împletită, însă în cea mai mare parte a timpului, atenţia îi era concentrată la femeia seanchană cu părul bălai. Stând în picioare lângă uşă, ca o santinelă, Alivia schiţă un mic zâmbet amuzat. Fosta *damane* ştia că gestul Nynaevei îi era adresat ei. Însă intensitatea nu dispăru din ochii ei albaştri ca de vul-tur. Arareori îi dispărea de când îi fusese scoasă zgarda în Caemlyn. Cele două Fecioare care stăteau pe călcâie lângă ea şi se jucau cu o aţă, Harilin din Muntele de Fier Taardad şi Enaila din Jarra Chareen, ofereau o imagine particulară. Cu *shoufa* înfăşurată în jurul capului şi cu vălul negru atârnân-du-le pe piept, fiecare avea trei sau patru suliţe vârâte prin-tre curelele care îi ţineau arcul pe spate şi câte un scut din pi-ele de taur care zăcea pe jos. Erau cincizeci de Fecioare în co-nac, câteva dintre ele din clanul Shaido, şi toate erau pregăti-te să danseze dansul suliţelor cât ai clipi din ochi. Poate cu el. Ele păreau a oscila între încântarea de a-i oferi lui protecţie din nou şi neplăcerea cauzată de timpul îndelungat în care el le evitase.

Cât despre el, Rand nu se putea uita la ele fără să nu îşi aducă aminte de lista lungă de femei care muriseră pentru el şi pe care le omorâse. *Moiraine Damodred.* Ea mai presus de toate. Numele ei era înfierat în mintea lui. *Liah din Casaida Chareen, Sendara din Muntele de Fier Taardad, Lamelle din Apa Fumegândă Miagoma, Andhilin din Goshien Apă Roşie, Desora din Musara Reyn...* Atât de multe nume. Uneori, el se trezea în toiul nopţii înşiruind aceste nume, iar Min îl ţinea în braţe şi îi vorbea în şoaptă ca şi când ar fi liniştit un prunc. El îi spunea mereu că era bine şi că voia să se pună din nou la somn, dar după ce închidea ochii, nu adormea până când nu în-cheia lista. Uneori, Lews Therin înşira numele împreună cu el.

Min îşi ridică privirea de la volumul pe care îl ţinea des-chis pe masă. Era o carte a lui Herid Fel. Ea devora astfel de cărţi şi folosea pe post de semn de carte răvaşul pe care i-l trimisese acesta lui Rand înainte să fie ucis, cel în care scria că ea îi distrăgea atenţia. Haina scurtă şi albastră, brodată cu flori albe pe mâneci şi pe revere, era croită astfel încât să i se muleze frumos pe piept, unde bluza ei crem din mătase lăsa la vedere puţin din decolteu, iar în ochii ei mari şi negri, în-cadraţi de cârlionţi negri ce îi ajungeau până la umeri, aveau o strălucire de încântare. El îi simţea încântarea prin legătu-ră. Ei îi plăcea când el o privea. Fără îndoială că legătura îi spunea ei cât de mult îi plăcea lui să privească. În mod ciudat, aceasta spunea şi cât de mult îi plăcea ei să îl privească. Dră-guţ? El fredona, pipăindu-şi cu degetele lobul urechii. Ea era frumoasă. Şi legată de el mai strâns ca niciodată. Ea, Elayne şi Aviendha. Cum avea să le protejeze el acum? El se forţă să îi zâmbească din spatele pipei, nefiind sigur că reuşea să o pă-călească. O urmă de iritare pătrunse în legătură din partea ei, cu toate că el nu pricepea de ce devenea irascibilă ori de câte ori credea că el îşi făcea griji în privinţa ei. Lumină, *ea* voia să îl protejeze pe *el!*

— Rand nu este prea vorbăreţ, Loial, zise ea, fără să mai zâmbească. În vocea ei joasă, aproape melodioasă, nu se sim-ţea mânia, însă legătura transmitea cu totul altceva. De fapt, uneori tace ca un mut.

Privirea pe care o îndreptă spre Rand îl făcu pe acesta să ofteze. Se părea că vor avea multe de discutat odată ce vor rămâne singuri.

— Nici eu nu îţi pot spune prea multe, dar sunt sigură că Verin şi Cadsuane îţi vor zice tot ceea ce vrei să ştii. La fel vor face şi altele. Întreabă-le dacă vrei ceva mai mult decât un simplu „da” sau „nu” şi încă vreo două vorbe.

Verin cea îndesată şi măruntă, care şedea pe un scaun lângă Nynaeve şi croşeta, păru să tresară când îşi auzi pome-nit numele. Clipi uşor, de parcă s-ar fi întrebat de ce îi fusese pomenit. Cadsuane, care şedea în capătul celălalt al mesei cu coşul de cusut deschis lângă ea, îşi luă atenţia de la gherghef doar atât cât să îi arunce o privire lui Loial. Ornamentele au-rii care îi atârnau din cocul argintiu din creştetul capului se legănară. Fu doar atât, o privire, nu o încruntătură, însă ure-chile lui Loial zvâcniră. Surorile aes sedai îl impresionau în-totdeauna, iar Cadsuane mai mult ca oricare.

— O, le voi întreba, Min, le voi întreba, zise el. Dar Rand este eroul principal al cărţii mele.

Cum nu avea un borcan cu nisip la îndemână, el începu să sufle uşor peste pagina din carneţelul lui ca să se usuce cer-neala, dar Loial, cum era Loial, continuă să vorbească printre pufăituri.

— Nu-mi dai niciodată suficiente detalii, Rand. Trebuie să scot vorbele din gura ta cu cleştele. Păi, nici măcar n-ai po-menit că ai fost întemniţat în Far Madding până n-a facut-o Min. N-ai pomenit niciodată de asta! Ce-a zis Consiliul celor Nouă când ţi-a oferit Coroana de Lauri? Şi când tu ai rebote-zat-o? Nu cred că a fost pe placul lor. Cum a fost încoronarea? A existat un ospăţ, un festival, parade? Câţi rătăciţi au venit împotriva ta la Shadar Logoth? Care dintre ei? Cum *a arătat* totul la sfârşit? Ce-ai *simţit*? Cartea mea n-are să fie foarte interesantă fără detalii. Nădăjduiesc ca Mat şi Perrin să-mi dea răspunsuri mai bune. Se încruntă, iar sprâncenele lui lungi îi atinseră obrajii. Nădăjduiesc să nu fi păţit nimic.

Culorile se învârteau în capul lui Rand, curcubeie gemene răsucite în apă. Acum, el ştia cum să le alunge, însă de astă dată nu încercă să facă asta. Unul se materializă într-o ima-gine de-o clipită în care Mat călărea printr-o pădure în frun-tea unei coloane de călăreţi. Părea să se certe cu o femeie măruntă şi negricioasă care călărea alături de el; îşi scoase pălăria şi se uită în ea, apoi şi-o îndesă la loc pe cap. Această imagine dură doar câteva clipe, apoi fu înlocuită de Perrin, care şedea la o cupă de vin într-un salon sau o tavernă, cu un bărbat şi o femeie, care purtau haine roşii asemănătoare, cu margini albastre şi galbene. Ciudate veşminte. Perrin părea întunecat ca moartea, iar tovarăşii lui, vigilenţi. La el?

— Sunt bine, zise el, ignorând cu calm privirea pătrunză-toare a Cadsuanei.

Ea nu ştia totul, iar el avea de gând să rămână aşa. Calm pe dinafară, mulţumit, suflând inele de fum. Pe interior era cu totul altfel. „Unde-or fi ei?” îşi zise el mânios, alungând o altă apariţie a culorilor. Acum, făcea asta cu mare uşurinţă. „Am nevoie de ei, iar ei se relaxează în Grădinile Ansaline!”

Brusc, o altă imagine se materializă în capul lui – chipul unui bărbat –, iar lui i se tăie respiraţia. Pentru prima oară, apăru fără să simtă ameţeală. Pentru

prima oară, el o văzu limpede în acele clipe, înainte ca să dispară. Era un bărbat cu ochii albaştri şi bărbie pătrăţoasă, cu câţiva ani mai în vârstă decât el, poate. Sau, mai degrabă, vedea limpede pentru pri-ma oară cum nu mai văzuse de multă vreme. Era chipul stră-inului care îi salvase viaţa în Shadar Logoth, când se luptase cu Sammael. Mai rău...

„El a fost conştient de mine", zise Lews Therin. Părea în-treg la minte de astă dată. Uneori aşa părea, dar nebunia revenea întotdeauna în cele din urmă. „Cum poate un chip care îmi apare în minte să fie *conştient* de mine?"

„Dacă tu nu ştii, cum te aştepţi să ştiu eu?" gândi Rand. „Dar şi eu am fost conştient de el." Fusese o senzaţie ciudată, ca şi când l-ar fi... atins... pe celălalt bărbat cumva. Doar că nu fizic. Mai stăruia o urmă. Părea că el nu trebuia decât să se mişte niţel în oricare direcţie ca să îl atingă din nou. „Cred că mi-a văzut şi chipul."

Nu i se mai părea ciudat că purta discuţii cu o voce din ca-pul lui. Adevărul fie spus, n-o mai făcuse de multă vreme. Iar acum...? Acum, el îi putea vedea pe Mat sau pe Perrin doar gândindu-se la ei sau auzindu-le numele, plus că mai exista acest chip care venea înspre el neinvitat. Era mai mult decât un simplu chip, pare-se. Ce mai conta că purta discuţii în gând în comparaţie cu asta? Însă bărbatul fusese *conştient,* dar şi Rand de el.

„Când şuvoaiele noastre de focul-râului[50] au atins Sha-dar Logoth, trebuie să fi creat un soi de legătură între noi. Nu găsesc o altă explicaţie. Aceea a fost singura dată când ne-am întâlnit. El folosea aşa-zisul Adevăratul Izvor[51] al lor: Asta trebuie să fi fost. Eu n-am simţit nimic, n-am văzut nimic în afară de şuvoiul lui de focul-răului." Nu i se mai părea ciudat nici faptul că îi veneau în minte frânturi de cunoştinţe despre care ştia că erau ale lui Lews Therin. Îşi *amintea* de Grădinile Ansaline, distruse în Războiul Umbrei, la fel de bine cum îşi amintea de ferma tatălui său. Cunoştinţele erau purtate şi în direcţia cealaltă. Lews Therin vorbea uneori despre Emond's Field de parcă ar fi crescut acolo. „Toate astea au vreo noimă pentru tine?"

„O, Lumină, de ce am vocea asta în cap? se tângui Lews Therin. De ce nu pot muri? O, Ilyena, scumpa mea Ilyena, vreau să vin la tine." Vocea îi tărăgănă, transformându-se în plâns. Adeseori plângea atunci când vorbea despre soţia sa, pe care o omorâse în nebunia lui.

Nu avea importanţă. Rand înăbuşi plânsetul zgomotos al bărbatului, estompându-l până când acesta deveni un sunet slab care abia dacă se auzea. Era convins că avea dreptate. Dar cine era individul? O iscoadă a Celui Întunecat, cu sigu-ranţă, dar nu unul dintre rătăciţi. Lews Therin le ştia chipu-rile la fel de bine ca pe al său, iar acum le ştia şi Rand. Un gând neaşteptat îl făcu să se strâmbe. *Cât* de conştient de el era celălalt bărbat? *Ta'verenii* erau găsiţi după efectul pe care îl aveau asupra Pânzei, cu toate că doar rătăciţii ştiau cum să-i găsească.

Lews Therin nu pomenise categoric niciodată că ar şti – „discuţiile" lor erau întotdeauna scurte, iar bărbatul arareori oferea informaţii de bunăvoie – şi nimic nu venise din direc-ţia lui referitor la acest subiect. Cel puţin, Lanfear şi Ishamael ştiuseră cum, dar nimeni nu îi dăduse de urmă astfel, de când aceştia muriseră. Oare această legătură putea fi folosită în acelaşi mod? Puteau

---

[50] Este vorba despre *focul-răului* (*balefire*) nu de *focul-râului*. Greşelile ulterioare au fost corectate în text. (n.red.)

[51] Adevărata Putere. Pentru detalii, a se vedea nota nr. 20. (n.red)

fi cu toţii în pericol. Mai în pericol decât de obicei, de parcă „de obicei” n-ar fi fost de-ajuns.

— Te simţi bine, Rand? îl întrebă Loial, îngrijorat, înşu-rubând capacul din argint gravat cu frunze pe călimară.

Sticla din care era făcută aceasta era atât de groasă, încât nu s-ar fi spart decât dacă ar fi fost izbită de o piatră, însă Loial o manevra de parcă ar fi fost fragilă. În mâinile lui uria-şe, părea fragilă.

— Mi s-a părut că brânza are un gust ciudat, dar tu ai mâncat destul de mult din ea.

— Sunt bine, zise Rand, dar Nynaeve nu îl luă în serios, fireşte.

Ea se ridică de pe scaun şi străbătu plutind încăperea cât ai clipi din ochi, iar poalele albastre i se legănară. El simţi cum se face pielea de găină atunci când ea îmbrăţişă *saidarul* şi îşi întinse braţele ca să îşi pună mâinile pe capul lui. O clipă mai târziu, fu străbătut de un fior. Femeia asta nu cerea nici-odată *voie!* Uneori, se purta de parcă era în continuare meş-tereasa din Emond’s Field, iar el făcea cale-ntoarsă spre fer-mă la răsărit.

— Nu eşti bolnav, zise ea pe un ton de uşurare.

Mâncarea stricată aducea tot soiul de boli în rândul ser-vitorilor, unele dintre ele grave. Oamenii ar fi murit dacă n-ar fi exista asha’manii şi surorile aes sedai ca să îi tămăduiască.

De teamă ca să nu îl coste pe stăpânul lor bani pentru că arun-cau mâncarea, în ciuda dojenilor primite de la Cadsuane şi Nynaeve şi celelalte aes sedai, aceştia se hrăneau cu merinde ce ar fi trebuit să fie duse la groapa de gunoi. O clipă, el simţi o furnicătură diferită în jurul celei de-a doua răni din partea stângă.

— Rana aceea nu-i mai bine, zise ea, încruntându-se.

Ea încercase să o tămăduiască, dar nu avusese mai mulţi sorţi de izbândă decât Flinn. Acest lucru nu îi pică bine. Nynaeve considera eşecul ca pe o insultă personală.

— Cum poţi să stai în picioare? Cred că suferi cumplit.

— Nu bagă în seamă, zise Min pe un ton hotărât.

O, da, aveau să schimbe câteva vorbe.

— Nu mă doare mai tare când stau în picioare decât atunci când stau jos, îi spuse el Nynaevei, luându-i cu blândeţe mâi-nile de pe cap.

Era purul adevăr. La fel şi ceea ce spusese Min. El nu pu-tea îngădui durerii să îl facă prizonierul ei.

Una dintre uşile duble se crăpă puţin, iar înăuntru pă-trunse un bărbat cu părul alb, înveşmântat într-o haină gal-benă cu margini roşii şi albastre, care atârna pe trupul lui osos. Acesta făcu o plecăciune opintită, mai mult din vina în-cheieturilor decât din lipsă de respect.

— Seniore Dragon, zise cu o voce aproape la fel de slabă ca încheieturile lui, s-a întors seniorul Logain.

Logain nu mai aşteptă invitaţii şi intră practic imediat du-pă servitor. Era un bărbat înalt cu cârlionţi negri ce îi ajun-geau până la umeri, negri pentru un ghealdanin – femeile îl considerau adeseori chipeş –, care avea şi o latură întunecată. Purta haina neagră cu Sabia şi Dragonul pe gulerul înalt şi o sabie cu mânerul lung la şold, dar mai adăugase ceva: o in-signă rotundă emailată pe umăr, care înfăţişa trei coroane aurii pe un fundal albastru. Bărbatul adoptase

o emblemă? Bărbatul în vârstă îşi arcui sprâncenele în semn de mirare şi se uită la Rand de parcă l-ar fi întrebat dacă voia să îi spună lui Logain să plece.

— Veştile din Andor sunt destul de corecte, bănuiesc, zise Logain, vârându-şi mănuşile negre în spatele centironului. Îi oferi lui Rand o plecăciune simbolică, doar o uşoară îndoire a spinării. Elayne deţine în continuare oraşul Caemlyn, iar Arymilla îşi continuă asediul. Însă Elayne are un avantaj, din moment ce Arymilla nici măcar nu poate să oprească intrarea proviziilor de hrană în oraş, darămite a întăririlor. Nu-i ne-voie să te încrunţi. M-am ţinut departe de oraş. Oricum, hai-nele negre nu sunt binevenite acolo. Cei din Ţinuturile de Ho-tar se află în acelaşi loc. A fost înţelept din partea ta să nu te apropii de ei, pare-se. Se zvoneşte că ar avea cu ei treispre-zece aes sedai. Se zvoneşte că acestea te caută. Bashere s-a întors?

Nynaeve îi aruncă o privire încruntată şi se îndepărtă de Rand, strângându-şi coada împletită în pumn. N-avea nimic împotrivă ca asha'manii să fie legaţi de aes sedai, dar nu şi invers.

Treisprezece şi îl căutau? El se ţinuse departe de cei din Ţinuturile de Hotar pentru că Elayne nu agrease ajutorul lui – „amestec", îi spusese ea, iar el începuse să îşi dea seama că ea avusese dreptate; ea trebuia să câştige Tronul Leului, nu el trebuia să i-l ofere – şi poate că era bine că făcuse asta. Toţi domnitorii din Ţinuturile de Hotar aveau legături cu Turnul Alb şi fără îndoială că Elaida era în continuare dornică să pu-nă mâna pe el. Ea şi acea proclamaţie smintită cum că nimeni nu trebuia să se apropie de el în afară de ea. Dacă credea că asta îl va obliga să meargă la ea, atunci era o neghioabă.

— Mulţumesc, asta e tot, Ethin. *Seniore* Logain? întrebă el, în vreme ce servitorul se retrăgea făcând plecăciuni şi arun-cându-i o ultimă privire dispreţuitoare lui Logain.

Rand credea că bărbatul i-ar fi dat ascultare dacă i-ar fi spus să-l poftească afară pe Logain.

— Titlul este un drept al lui din naştere, zise Cadsuane, fără să-şi ridice privirea de la gherghef.

Ea trebuia să ştie; ajutase la prinderea lui pe vremea când îşi zicea Dragonul Renăscut, a lui şi a lui Taim. Ornamentele din păr zornăiră atunci când ea dădu din cap.

— Ptiu! Un senior de rang inferior, care are o palmă de pământ în munţi, mare parte din el drept în sus şi-n jos. Dar Regele Johanin şi Consiliul Superior al Coroanei i-au luat pă-mânturile şi titlul după ce el a devenit un Dragon fals.

Mici pete de culoare se iviră în obrajii lui Logain, însă vo-cea îi rămase rece şi calmă.

— Mi-au luat pământurile, dar nu mi au putut şterge iden-titatea.

Părând în continuare concentrată la ghergheful ei, Cadsuane râse încet. Verin se opri din croşetat. Îl iscodea cu privirea pe Logain tot aşa cum o vrăbiuţă durdulie se uită la o insectă. Şi Alivia îşi mută privirea pătrunzătoare spre bărbat, iar Harilin şi Enaila păreau să-şi joace jocul din inerţie. Min părea să ci-tească în continuare, însă fiecare mână i se odihnea lângă manşeta mânecii opuse. Îşi ţinea o parte din cuţite ascunse acolo. Niciuna dintre ele nu avea încredere în el.

Rand se încruntă. Bărbatul n-avea decât să-şi zică cum vo-ia atâta vreme cât făcea ce i se poruncea, dar Cadsuane îl ne-căjea pe el şi pe oricine purta haina neagră aproape la fel de mult cum îl necăjea pe Rand. Nici el nu ştia cât

de multă în-credere putea avea în Logain; cu toate acestea, era nevoit să se mulţumească cu uneltele pe care le avea la îndemână.

— S-a făcut?

Cu Logain aici, Loial începu să desfacă din nou capacul că-limării.

— Mai bine de jumătate din Turnul Negru se află în Arad Doman şi Illian. I-am trimis pe toţi bărbaţii legaţi de Aes Se-dai, în afară de cei de-aici, aşa cum ai poruncit.

Logain se apropie de masă în timp ce vorbea. Găsi o cara-fă cu luciu albastru, în care mai era vin, printre farfurii şi res-turi şi îşi umplu o cupă cu luciu verde. Exista puţin argint în casă.

— Ar fi trebuit să-mi îngădui să aduc mai mulţi oameni aici. Numărul înclină prea mult în favoarea surorilor aes se-dai ca să fie pe placul meu.

Rand mârâi.

— Deoarece e oarecum din vina ta, n-ai decât să accepţi. La fel şi alţii. Continuă.

— Dobraine şi Rhuarc vor trimite un soldat cu un mesaj de îndată ce vor da de cineva care se ocupă de mai multe sa-te. Consiliul Negustorilor susţine că Regele Alsalam încă mai domneşte, dar n-au vrut sau n-au putut să îl aducă sau să-mi spună unde se află. Par a fi dezbinaţi, iar Bandar Eban este mai mult de jumătate pustiu şi aflat sub stăpânirea gloatei. Logain se strâmbă în cupă. Bande de soldaţi păstrează cât de cât ordinea, dar iau hrana şi banii de la oamenii pe care susţin că îi protejează, plus că iau tot ce le pofteşte inima, inclu-siv femei. Legătura fu străbătută de o furie oarbă, iar Nynaeve scoase un mârâit gutural. Rhuarc şi-a pus în cap să pună ca-păt acestei situaţii, dar începuse deja bătălia când am plecat eu, termină Logain.

— Soldaţii nu vor rezista mult în faţa aielilor. Dacă Dobraine nu poate găsi pe cineva care să preia controlul, atunci va trebui să fie el acela, deocamdată.

Dacă Alsalam era mort, cum se părea, el va trebui să nu-mească un logofăt al seniorului Dragon în Arad Doman. Dar pe cine? Va trebui să fie o persoană pe care domani să o ac-cepte.

Celălalt bărbat luă o gură sănătoasă de vin.

— Taim n-a fost încântat pentru că am luat atât de mulţi bărbaţi din Turn şi nu i-am spus unde se duceau. Am crezut că îţi va rupe în bucăţi ordinul. A apelat la toate şiretlicurile ca să afle unde eşti. O, arde de dorinţa de a afla. Ochii îi erau practic aprinşi. L-aş fi crezut în stare să mă supună interoga-toriului dacă aş fi fost îndeajuns de nesăbuit, încât să mă în-tâlnesc cu el neînsoţit. Un lucru l-a mulţumit, însă: că nu l-am luat pe niciunul dintre apropiaţii săi. Asta i s-a citit limpede pe chip. Logain zâmbi, însă era un zâmbet întunecat, nu amu-zat. Acum sunt patruzeci şi unu, că veni vorba. A încredinţat mai mult de o duzină de bărbaţi insignei Dragonului în ulti-mele zile, dar are mai mult de cincizeci în clasele lui „specia-le”, majoritatea dintre ei fiind bărbaţi recrutaţi de curând. Pune la cale ceva şi mă-ndoiesc că-ţi va plăcea.

„Ţi-am spus să-l omori când ai avut ocazia, chicoti Lewis

Therin cu o veselie nebunească. Ţi-am spus. Iar acum e prea târziu. Prea târziu.”

Furios, Rand dădu drumul unui şuvoi de fum albastru-ce-nuşiu.

— Încetează, zise el, adresându-se atât lui Logain, cât şi

Iul Lews Therin. Taim a construit Turnul Negru încât numă-rul lui aproape că se potriveşte cu cel al Turnului Alb, iar rândul bărbaţilor sporeşte pe zi ce trece. Dacă este o iscoadă a Celui Întunecat cum susţii tu, de ce-ar face asta?

Logain îl privi în ochi.

— Pentru că nu s-a putut opri. Din câte am auzit, chiar de la început au existat bărbaţi care puteau călători şi care nu erau lingăii lui, iar el nu avea nicio scuză să se ocupe el însuşi de toată recrutarea. Dar şi-a construit un Turn al lui, ascuns în interiorul Turnului Negru, iar bărbaţii din acesta îi sunt credincioşi lui, nu ţie. A modificat lista dezertorilor şi îşi cere scuze pentru „greşeala nevinovată”, dar poţi pune rămăşag pe tot ce ai că nu a fost o greşeală.

Şi cât de credincios era Logain? Dacă un Dragon fals se mâ-nia că trebuia să îl urmeze pe Dragonul Renăscut, atunci de ce altul n-ar face-o? Ar putea crede că are motiv. El fusese mult mai vestit ca Dragon fals decât Taim, avusese mai mult succes şi strânsese o oaste care plecase din Ghealdan şi aproape că ajunsese în Lugard în drumul său spre Tear. Ju-mătate din lume tremurase la auzul numelui de Logain. Cu toate acestea, Mazrim Taim conducea Turnul Negru în vreme ce Logain Ablar era un simplu asha’man. Min vedea în conti-nuare o aură a gloriei în jurul lui. Cu toate acestea, era peste puterea ei de a prevedea cum avea să atingă această glorie.

Îşi scoase pipa din gură şi simţi fierbinţeala bolului în pal-ma lui înfierată cu stârcul. Pufăi în continuare mânios, fără să-şi fi dat seama de asta. Problema era că Taim şi Logain re-prezentau probleme mai mici. Vor trebui să aştepte. Uneltele aflate la îndemână. El făcu un efort ca să păstreze un ton calm.

— Taim le-a şters numele de pe listă. Acest lucru este important. Dacă dă dovadă de favoritism, voi pune capăt acestei situaţii atunci când voi avea vreme. Seanchanii tre-buie să fie pe primul loc. Şi poate şi Tarmon Gai’don.

— Dacă? mârâi Logain, trântind cupa pe masă cu atâta putere, încât aceasta se sparse.

Vinul se vărsă pe masă şi începu să picure peste margine, încruntându-se, îşi şterse mâna udă de haină.

— Crezi că îmi imaginez lucruri? Tonul lui devenea din ce în ce mai aprins cu fiecare cuvânt. Sau că le născocesc? Crezi că este vorba despre invidie, al’Thor? Asta crezi? Fii cu băga-re de seamă la mine, începu Rand, ridicând tonul ca să aco-pere bubuitul unui tunet.

— Ţi-am spus că mă aştept ca tu şi prietenii tăi în haine negre să fiţi cuviincioşi cu mine şi cu prietenii şi oaspeţii mei, zise Cadsuane cu severitate, dar am hotărât ca acest lucru să se aplice şi vouă. Îşi ţinea în continuare ochii aţintiţi la gherghef, dar vorbea de parcă le-ar fi fluturat un deget ameninţător pe sub nas. Cel puţin cât timp sunt eu de faţă. Asta înseamnă că, dacă veţi continua să vă ciorovăiţi, s-ar putea să vă trag o mamă de bătaie amândurora.

Harilin şi Enaila începură să râdă atât de zgomotos, încât încâlciră aţa cu care se jucau. Nynaeve râse şi ea, cu toate că încerca să se ascundă în dosul mâinii. Lumină, până şi Min zâmbea!

Logain se încordă şi îşi încleştă fălcile atât de tare, încât Rand se aştepta să-i audă dinţii scrâşnind. El încerca din răs-puteri să nu se încordeze şi el. Cadsuane şi regulile ei afurisi-te. *Condiţiile* ei pentru a fi sfătuitoarea lui. Ea se prefăcea că el le *ceruse* şi adeseori mai adăuga una pe lista lui. Regulile nu erau tocmai oneroase, dar existenţa lor era, însă modul în care le prezenta ea

semăna întotdeauna cu o împunsătură cu un băţ cu vârful ascuţit. El deschise gura ca să-i spună că se săturase de regulile ei, şi de ea, dacă era nevoie.

— Taim va trebui cel mai probabil să lupte în Ultima Bă-tălie indiferent ce ar coace, zise Verin pe neaşteptate. Lucrul ei de mână, o grămadă diformă care putea fi orice, i se odih-nea în poală. Va veni în curând. După câte am citit despre acest subiect, semnele sunt destul de clare. Jumătate din ser-vitori au recunoscut oameni morţi pe coridoare. Oameni pe care îi ştiau în viaţă. S-a întâmplat de-atâtea ori, încât nu se mai tem de asta. Iar o duzină de oameni care mânau vitele pe o păşune de primăvară au privit cum un oraş de mărime con-siderabilă s-a topit în negură la doar câteva mile spre miază-noapte.

Cadsuane îşi ridicase privirea şi se holba acum la sora Bru-nă cea îndesată.

— Îţi mulţumim că repeţi ceea ce ne-ai spus ieri, Verin, zise pe un ton sec.

Verin clipi, apoi îşi reluă croşetatul, încruntându-se la îm-pletitură ca şi când nici ea nu era sigură ce avea să fie.

Min îi surprinse privirea lui Rand, clătină uşor din cap, iar el oftă. Legătura transmitea iritare şi precauţie, ultima fiind un avertisment voit pentru el, bănuia Rand. Uneori, ea parcă putea să îi citească gândurile. Ei bine, dacă el avea nevoie de Cadsuane, iar Min zicea că avea, atunci avea nevoie de ea. Doar că îşi dorea să ştie ce altceva trebuia să îl mai înveţe ea în afară de cum să scrâşnească din dinţi.

— Sfatuieşte-mă, Cadsuane. Ce părere ai de planul meu!

— Băiatul întreabă în sfârşit, murmură ea, punând gher-gheful jos, lângă coşul de cusut. A pus toate planurile pe roate unele de care nici măcar nu ştiu, iar acum mă întreabă. Prea bine. Pacea ta cu seanchanii nu va fi văzută cu ochi buni.

— Armistiţiu, interveni el. Iar un armistiţiu cu Dragonul Renăscut va dura atâta vreme cât va dura şi Dragonul Re-născut. Când voi muri, toţi vor fi liberi să pornească din nou la război împotriva seanchanilor dacă vor dori.

Min îşi închise cartea cu zgomot şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Nu vorbi aşa! zise ea, roşie la faţă de furie.

Prin legătură se simţea, de asemenea, teamă.

— Profeţiile, Min, zise el cu tristeţe.

Nu se întrista pentru el, ci pentru ea. Voia să o protejeze, pe ea, pe Elayne şi pe Aviendha, dar avea să le rănească, în cele din urmă.

— Ţi-am spus să nu vorbeşti aşa! Profeţiile nu spun că tre-buie să mori! N-am de gând să te las să mori, Rand al’Thor! Elayne, Aviendha şi cu mine n-o să te lăsăm!

Ea o privi cu duşmănie pe Alivia, despre care viziunile spu-seseră că îl va ajuta pe Rand să moară, şi îşi vârî mâinile în mâneci după cuţite.

— Fii cuminte, Min, îi zise el.

Ea îşi scoase repede mâinile din mâneci, însă îşi încleştă fălcile, iar legătura fu brusc inundată de încăpăţânare. Lumi-nă, oare trebuia să îşi facă griji că Min va încerca să o omoare pe Alivia? Nu că ar fi avut vreo şansă – era la fel de inutil să încerci să azvârli un cuţit spre o aes sedai ca spre o sean-chană –, dar s-ar fi putut răni. El nu era sigur dacă Alivia ştia şi alte împletituri în afară de cele pentru arme.

— Nu va fi văzută cu ochi buni, după cum ziceam, spuse

Cadsuane pe un ton ferm, ridicând tonul.

Îi aruncă lui Min o încruntare scurtă, înainte să îşi îndrep-te atenţia din nou spre Rand. Faţa ei era calmă, serioasă, de aes sedai. Ochii ei negri erau reci, asemenea unor pietre ne-gre lustruite.

— Mai ales în Tarabon, Amadicia şi Altara, dar şi în alte părţi. Dacă le vei îngădui seanchanilor să păstreze pe ce au pus stăpânire deja, la ce ţinuturi vei renunţa mai departe? Astfel vor vedea situaţia majoritatea domnitorilor.

Rand se rezemă cu spatele de spătarul scaunului, întin-zându-şi picioarele în faţă şi suprapunându-şi gleznele.

— N-are importanţă că nu va fi văzută cu ochi buni. Am pătruns în Tear prin *ter'angrealul* acela în formă de uşă, Cadsuane. Ştii despre asta? Ornamentele aurii se legănară atunci când ea dădu din cap nerăbdătoare. Una dintre între-bările pe care le-am pus aelfinnilor a fost: „Cum pot ieşi biru-itor în Ultima Bătălie?"

— E o întrebare periculoasă, zise ea încet, căci atinuge Umbra. Consecinţele ar putea fi destul de neplăcute, aşa se presupune. Şi care a fost răspunsul?

— „Nordul şi estul trebuie să se unească. Vestul şi sudul trebuie să se unească. Cele două trebuie să se unească."

Suflă un cerc de fum, apoi puse un altul în mijlocul lui pe măsură ce acesta se lărgea. Dar asta nu era tot. Întrebase cum să biruiască şi să supravieţuiască. Ultima parte a răspunsului fusese: „Ca să trăieşti, trebuie să mori". Nu era un lucru de care să pomenească prea degrabă în prezenţa lui Min. În prezenţa nimănui, în afară de Alivia, de fapt. Acum, el trebuia îşi dea seama cum să trăiască prin moarte.

— La început, am crezut că trebuie să cuceresc totul, dar nu la asta s-au referit ei. Dacă înseamnă că seanchanii deţin vestul şi sudul, după cum putem spune că le-au cucerit deja, şi va exista o alianţă care va lupta în Ultima Bătălie, seancha-nii şi toţi ceilalţi?

— Se poate, zise ea. Dar dacă vei încheia acest... armisti-ţiu... de ce trimiţi ceea ce pare a fi o oaste numeroasă spre Arad Doman şi o întăreşti pe cea care se află deja în Illian?

— Pentru că Tarmon Gai'don este aproape, Cadsuane şi nu mă pot lupta cu Umbra şi cu seanchanii în acelaşi timp. Voi obţine un armistiţiu sau îi voi nimici indiferent de preţul plătit. Profeţiile spun că trebuie să leg de mine cele două[52] luni. Am priceput ce înseamnă asta abia acum câteva zile. De îndată ce se va întoarce Bashere, voi şti când şi unde trebuie să o întâlnesc pe Fiica celor Nouă Luni. Singura întrebare este cum s-o leg şi pe ea de mine, iar ea va trebui să îmi dea un răspuns.

Vorbea pe un ton calm, suflând din când în când un cerc de fum pentru emfază. Reacţiile fură diferite. Loial scria foar-te repede, încercând să noteze fiecare cuvânt, în vreme ce Harilin şi Enaila îşi văzură mai departe de jocul lor. Dacă trebuiau să facă suliţele să danseze, atunci erau pregătite. Alivia dădea din cap cu înverşunare, nădăjduind fără îndoială că va veni vremea să îi nimicească pe aceia care o făcuseră să poarte *a'dam* vreme de cinci sute de ani. Logain găsise o altă cupă şi şi-o umpluse cu vinul care mai rămăsese în carafă, însă ţinea cupa în mână fără a bea, cu o expresie pe faţă ce nu putea fi

---

[52] *I have to bind the nine moons to me,* în textul original. Deci cele *nouă* luni, nu cele *două.* (n.red.)

citită. Acum, Rand era acela pe care Verin îl studia cu un mare interes. Pe de altă parte, ea fusese întotdeauna cu-rioasă în privinţa lui. Dar, pe Lumină, de ce Min era profund întristată? Iar Cadsuane...

— Piatra se crapă atunci când primeşte o lovitură îndea-juns de puternică, zise ea, chipul ei de aes sedai fiind o mască a calmului. Oţelul se sfărâmă. Stejarul înfruntă vântul şi se rupe. Salcia se îndoaie unde trebuie şi supravieţuieşte.

— O salcie nu va birui în Tarmon Gai'don, îi spuse el.

Uşa se întredeschise din nou şi Ethin intră cu paşi şovăitori.

— Seniore Dragon, au sosit trei ogieri. Au fost foarte în-cântaţi să afle că jupânul Loial se află aici. Unul dintre ei este mama lui.

— Mama mea? exclamă Loial, dar până şi acest sunet adu-cea cu un vânt şuierător ce sufla într-o peşteră.

Sări în picioare atât de repede, încât scaunul lui căzu pe spate. Îşi frângea mâinile, iar urechile i se pleoştiră. Îşi întor-cea capul într-o parte şi-n alta de parcă ar fi căutat o altă ie-şire în afară de uşă.

— Ce mă fac, Rand? Ceilalţi doi trebuie să fie fruntaşul Haman şi Erith. Ce mă fac?

— Jupâneasa Covril a zis că e tare nerăbdătoare să vor-bească cu dumneata, jupâne Loial, zise Ethin cu vocea lui cea slabă. Tare nerăbdătoare. Ploaia i-a udat până la piele, dar a zis că te vor aştepta la etaj, în salonul ogierilor.

— Ce mă fac, Rand?

— Ai zis că vrei să te însori cu Erith, zise Rand pe un ton cât se poate de blând.

Blândeţea nu îi era la îndemână decât atunci când venea vorba de Min.

— Dar cartea mea! Notiţele mele nu sunt complete şi nu voi afla niciodată ce se întâmplă în continuare. Erith mă va duce înapoi cu ea în steddingul Tsofu.

— Ptiu!

Cadsuane luă din nou ghergheful în mâini şi începu să coasă cu delicateţe. Făcea simbolul străvechi al Aes Sedai, Colţul Dragonului şi Flacăra Tar Valonului topite într-un disc care avea o jumătate neagră şi cealaltă albă separate de o li-nie şerpuitoare.

— Du-te la mama ta, Loial. Dacă ea este Covril, fiica Ellei, fiica lui Soong, atunci nu vrei s-o laşi să aştepte. După cum bănuiesc că ştii.

Loial păru să ia vorbele Cadsuanei drept poruncă. Începu să şteargă din nou peniţa şi să înşurubeze capacul călimării însă făcea totul foarte încet, cu urechile pleoştite. Din când în când, suspina trist, aproape înăbuşit.

— Cartea mea!

— Ei bine, zise Verin, ridicându-şi lucrul de mână ca să îl inspecteze, cred că am făcut tot ce puteam face aici. Cred că mă voi duce să îl caut pe Tomas. Când plouă, îl doare genun-chiul, deşi neagă asta chiar şi în faţa mea. Aruncă o privire spre fereastră. Chiar pare că s-a mai domolit ploaia.

— Iar eu cred că mă voi duce să îl caut pe Lan, zise Nynaeve, strângându-şi poalele. Compania e mai plăcută atunci când este prezent şi el. Rosti aceste cuvinte trăgându-se de coada împletită şi aruncându-le o privire duşmănoasă Aliviei şi lui Logain. Vântul îmi spune că se apropie furtuna, Rand. Şi ştii că nu mă refer la ploaie.

— Ultima Bătălie? întrebă el. Cât de curând?

Când venea vorba despre vreme, atunci când ea asculta vântul, acesta îi spunea uneori aproape cu exactitate când aveau să vină ploile.

— S-ar putea şi nu ştiu. Dar ţine minte atât. Se apropie furtuna. O furtună îngrozitoare.

Tunetul bubui pe cer.

CAPITOLUL 19

Jurăminte

Neliniştit, Loial privea cum Nynaeve se îndepărta plutind pe coridorul luminat de lămpi într-o direcţie, iar Verin, în cealaltă. Niciuna nu trecea de brâul lui, dar amândouă erau aes sedai. Acest lucru îi puse un nod în gât, astfel încât, până când îşi făcu el curaj să îi ceară uneia din ele să îl însoţească, amândouă se făcură nevăzute după câte un colţ ascuţit. Co-nacul era o construcţie întortocheată, cu construcţii adăugate de-a lungul multor ani fără vreun plan general adevărat din câte îşi dădea el seama, iar coridoarele se întâlneau adeseori în unghiuri ciudate. Chiar îşi dorea să fie însoţit de o aes sedai atunci când avea să dea ochii cu mama lui. Până şi Cadsuane, deşi aceasta îl intimida foarte mult cu felul ei de a-l tachina pe Rand. Mai devreme sau mai târziu, Rand avea să izbucnească. Nu mai era acelaşi bărbat pe care Loial îl întâl-nise pentru prima oară în Caemlyn, nici măcar bărbatul pe care îl lăsase în Cairhien. Atmosfera ce îl înconjura pe Rand era sumbră şi rece acum, şi parcă stăteau cu picioarele pe nisipuri mişcătoare. Cu Rand în ea, în toată casa domnea ace-eaşi atmosferă.

O servitoare zveltă, cu părul cărunt, care căra un coş cu prosoape împăturite, tresări, apoi clătină din cap şi bombăni ceva înainte să îi facă o reverenţă scurtă şi să-şi vadă mai departe de drum. Ea făcu un mic pas în lateral de parcă ar fi încercat să ocolească ceva. Sau pe cineva. El se holbă la locul respectiv şi se scărpină după ureche. Poate că el putea vedea doar ogieri morţi. Nu că îşi dorea acest lucru. Şi-aşa era în-deajuns de trist să ştii că oamenii morţi nu îşi mai puteau găsi odihna. Dacă i s-ar fi confirmat acest lucru şi în cazul ogierilor, asta n-ar fi făcut decât să-i frângă inima. Oricum, aceştia şi-ar fi făcut apariţia cel mai probabil doar în interio-rul *steddingului.* Totuşi, lui i-ar plăcea tare mult să vadă un oraş dispărând. Nu un oraş adevărat, ci un oraş care era la fel de mort ca sufletele acelea pe care oamenii susţineau că le vedeau. Ai putea să te plimbi pe străzi înainte ca acestea să se topească şi să vezi cum erau oamenii înainte de Războiul de O Sută de Ani, sau chiar înainte de Războaiele Troloce. Cel puţin asta spunea Verin, iar ea părea să ştie foarte multe lu-cruri despre subiect. Merita să pomenească despre asta în cartea lui. Avea să fie o carte minunată. Scărpinându-se în barbă cu două degete – vai, ce îl mânca! –, el oftă. Ar fi fost o carte minunată.

Dacă stătea acolo, pe coridor, nu făcea decât să amâne in-evitabilul. „Dacă amâni să cureţi grădina, aceasta va fi mereu năpădită de buruieni”, zicea o vorbă străveche. Doar că el avea impresia că buruienile îl năpădeau pe el. Respirând greu, o urmă pe servitoare până când ajunse la scările ample care duceau în sus, la odăile ogierilor. Scările aveau două ba-lustrade zdravene, care îi ajungeau până la umeri servitoarei cu părul cărunt şi îndeajuns de rezistente ca să te poţi sprijini de ele. Se temea adeseori să atingă balustradele făcute pen-tru oameni ca nu cumva să le rupă. Una trecea prin mijloc, treptele de lângă peretele acoperit cu lambriuri fiind făcute pentru picioarele oamenilor, iar cele din exterior, pentru ogieri.

Femeia era în vârstă pentru anii oamenilor; cu toate acestea, urcă mai repede decât el şi străbătea deja cu paşi grăbiţi coridorul atunci când ajunse în

capul scărilor. Nu în-căpea îndoială că ea ducea prosoapele în odaia mamei lui şi în cea a fruntaşului Haman şi a lui Erith. Cu siguranţă că aceştia voiau să se usuce înainte să stea de vorbă. El va suge-ra asta. Astfel, va avea timp de gândire. Gândurile îi păreau la fel de încete ca picioarele, pe care le simţea ca de plumb.

Existau şase dormitoare pregătite pentru ogieri de-a lun-gul coridorului – dacă îşi întindea braţele aproape că atingea grinzile tavanului – pe lângă o cămară, o cameră de scăldat, prevăzută cu o cadă mare din aramă, şi un salon. Aceasta era aripa cea mai veche a conacului, construită în urmă cu aproa-pe cinci sute de ani. O viaţă de ogier, în cazul unuia foarte bătrân, dar multe vieţi pentru oameni. Aceştia aveau o viaţă atât de scurtă, în afară de aes sedai; acesta trebuie să fi fost motivul pentru care se agitau de colo colo. Dar până şi suro-rile aes sedai puteau fi la fel de agitate ca restul. Aceasta era o enigmă.

Uşa salonului era sculptată cu un Copac Mare. Nu era lu-crarea vreunui ogier, însă avea detalii frumoase şi putea fi recunoscută pe loc. Se opri, trăgându-se de haină ca să şi-o îndrepte, pieptănându-şi părul cu degetele, dorindu-şi să fi avut timp ca să îşi lustruiască cizmele. Avea o pată de cer-neală pe manşetă. Nu mai avea timp să facă ceva nici în această privinţă. Cadsuane avea dreptate. Mama lui nu era genul de femeie care să fie lăsată să aştepte. Era ciudat că ştia de ea Cadsuane. Poate o ştia, după felul în care vorbise de ea. Covril, fiica Ellei, fiica lui Soong, era o vorbitoare faimoasă, însă el nu îşi dăduse seama că ea era cunoscută în Lumea de Afară. Lumină, mai că gâfâia din cauza neliniştii.

Încercând să îşi controleze respiraţia, intră. Ţâţânile scâr-ţâiau chiar şi-aici. Servitorii fuseseră îngroziţi atunci când el le ceruse nişte ulei ca să le ungă – asta era treaba lor; el era musafir – însă nici măcar nu se obişnuiseră cu asta.

Încăperea cu tavan înalt era destul de spaţioasă, cu tapete întunecate şi lucioase pe pereţi, cu scaune sculptate cu vi-ţă-de-vie şi măsuţe sculptate cu viţă-de-vie şi cu lampadare din fier forjat de mărimi potrivite, ale căror flăcări se reflec-tau În oglinzi, dansând deasupra capului său. În afară de un raft cu cărţi, toate atât de vechi, încât copertele lor din piele se scorojiseră şi pe care el le citise deja, doar un castron mic din lemn descântat era făurit de ogieri. Un obiect frumos; îşi dorea să fi ştiut cine îl descântase, însă era atât de învechit, încât chiar dacă i-ar fi cântat, nu ar fi primit înapoi drept răs-puns nici măcar un ecou. Cu toate acestea, totul ieşise din mâinile cuiva care fusese cel puţin într-un *stedding.* Lucrările s-ar fi potrivit în orice locuinţă. Fireşte, încăperea nu semăna defel cu una dintr-un *stedding,* însă strămoşul seniorului Algarin îşi dăduse toată osteneala ca oaspeţii lui să se simtă confortabil.

Mama lui şedea în faţa unuia dintre şemineurile din cără-midă. Era o femeie cu trăsături aspre care îşi ţinea poalele brodate cu viţă-de-vie răsfirate în faţa flăcărilor ca să i se usuce. El răsuflă uşurat atunci când văzu că ea nu era atât de udă pe cât se aşteptase, cu toate că asta îl împiedica să le mai sugereze să îşi ia tot timpul necesar ca să se usuce. Pelerinele lor de ploaie trebuie că începuseră să se găurească. Se întâm-pla asta după o vreme, pe măsură ce uleiul de anason începea să se usuce. Poate că nici ea nu avea să fie atât de ţâfnoasă pe cât se temea el.

Fruntaşul Haman cel cu părul alb, cu haina neagră pur-tând pe alocuri nişte pete mari şi umede, examina unul dintre topoarele de pe perete,

clătinând din cap. Coada era la fel de lungă pe cât era el de înalt. Făurite în timpul Războaielor Tro-loce sau chiar mai înainte, erau două astfel de topoare, iar tăl-pile lor lungi erau furniruite cu aur şi argint[53], la fel şi cele două cosoare ornate, cu vârfuri ascuţite şi mânere lungi. Co-soarele, desigur, ascuţite pe o latură şi zimţate pe cealaltă, aveau întotdeauna cozi lungi, însă furniturile şi ciucurii lungi şi roşii arătau şi că acestea serviseră, de asemenea, drept arme. Nu era cea mai fericită alegere să le atârni într-o încă-pere menită pentru lectură sau pentru conversaţii sau pentru contemplare.

Însă privirea lui Loial trecu pe lângă mama lui şi fruntaşul Haman, îndreptându-se spre celălalt şemineu, unde Erith, mi-cuţă şi cu o înfăţişare aproape fragilă, îşi usca poalele. Avea gura dreaptă, nasul mic şi bine rotunjit şi ochii de culoarea unui pistil de *halesia.* Pe scurt, era frumoasă! Şi urechile care îi ieşeau în sus prin părul lucios şi negru, ce i se revărsa pe spate... Erau curbate şi durdulii, iar în vârfuri aveau smocuri de păr care păreau la fel de moi cum era păpădia jos. Erau cele mai splendide urechi pe care le văzuse el vreodată. Nu că ar fi atât de necioplit, încât să spună asta. Ea îi zâmbi foarte misterios, iar urechile lui tresăriră din cauza stânjenelii. Cu siguranţă că ea nu putea şti la ce se gândise el. Sau putea?

Rand zicea că femeile puteau uneori, dar era vorba despre fe-meile umane.

— Aşadar, iată-te, zise mama lui, proptindu-şi pumnii în şolduri.

El nu primi niciun zâmbet din partea ei. Sprâncenele îi erau coborâte şi fălcile, încleştate. Dacă asta însemna ca era binedispusă, atunci mai bine ar fi fost udă leoarcă.

— Trebuie să recunosc că mi-ai dat bătăi de cap, dar acum am pus mâna pe tine şi n-am de gând să te las s-o iei la fugă. Ce ai pe buză? Şi pe bărbie! Ei bine, ai face bine să te razi nu-maidecât. Nu te strâmba la mine, fiule Loial.

Pipăindu-şi nelinişti mustaţa de pe buza de sus, el încer-că să pară calm – când mama ta îţi spunea „fiule”, n-avea chef de glume –, însă îi fu greu. Voia să-şi lase mustaţă şi barbă. Unii ar zice că era un moft, tânăr cum era, dar totuşi...

— Bătăi de cap, într-adevăr, zise fruntaşul Haman pe un ton sec, atârnând toporul la locul lui în cui.

El avea o mustaţă lungă şi albă care îi cădea peste bărbie şi o barbă lungă şi îngustă care îi atârna pe piept. Avea mai bine de trei sute de ani, era adevărat, dar tot nu era corect.

— Multe bătăi de cap. Mai întâi, am mers pe jos până în Cairhien, căci am auzit că eşti acolo, doar că tu plecaseşi. Du-pă o scurtă oprire la *steddingul* Tsofu, ne-am dus pe jos până în Caemlyn, unde tânărul al’Thor ne-a informat că te afli în Ţinutul celor Două Râuri şi ne-a dus acolo. Dar tu plecaseşi iar. Spre Caemlyn, pare-se! Îşi arcui sprâncenele până aproa-pe de linia părului. Am început să cred că ne jucam de-a şoa-recele şi pisica.

---

[53] „...the long axe heads inlaid with gold and silver”, în textul original. Partea metalică a unui topor se compune din: *cap* şi *limbă.* Capul este partea în formă de ciocan, unde se introduce coada, limba este partea care se termină cu tăişul. După descriere, ceea ce privea fruntaşul Haman erau securi de luptă, care au capul mai alungit, continuat adesea cu o ţe-puşă. În niciun caz topoare. (n.red.)

— Oamenii din Emond’s Field ne-au spus cât de viteaz ai fost, zise Erith cu o voce melodioasă.

Îşi strânse poalele în pumni, iar urechile îi zvâcniră de în-cântare. Părea gata să sară în sus de bucurie.

— Ne-au spus cum te-ai luptat cu trolocii şi cu myrddra-alii şi cum te-ai dus printre ei ca să sigilezi Calea de Taină a Menetherenului ca să nu mai vină şi alţii.

— N-am fost singur, protestă Loial, fluturându-şi mâinile. Lui i se păru că urechile aveau să i se desprindă de pe cap, atât de tare zvâcneau datorită entuziasmului. Gaul a fost cu mine. Am făcut asta împreună. N-aş fi ajuns niciodată la Calea de Taină fără Gaul.

Ea strâmbă din nasul ei fin, respingând implicarea lui Gaul. Mama lui pufni. Urechile ei erau rigide din cauza dispreţului.

— E o neghiobie. Să duci bătălii. Să îţi pui viaţa în primej-die. *Să joci jocuri de noroc.* Toate astea. Neghiobie curată, şi n-am să-ţi mai îngădui să faci asta.

Fruntaşul Haman îşi drese glasul afectat, mişcându-şi ure-chile iritat, şi îşi împreună mâinile la spate. Nu îi plăcea să fie

întrerupt.

— Aşadar, ne-am întors în Caemlyn, doar ca să aflăm că ai plecat, apoi am mers iar în Cairhien, şi iar nu te-am găsit acolo.

— Şi ţi-ai pus viaţa în primejdie din nou, în Cairhien, in-terveni mama lui, amenin ţându-l cu degetul. N-ai minte deloc?

— Aielii au spus că ai fost foarte curajos la Fântânile din Dumai, murmură Erith, privindu-l printre genele ei lungi.

El înghiţi în sec. Privirea ei făcea să i se pună un nod în gât. El ştia că ar trebui să îşi întoarcă privirea, dar cum putea fi sobru când ea se uita la el?

— Când ne aflam în Cairhien, mama ta a hotărât că nu mai poate sta departe de Marea Adunare a ogierilor, deşi n-aş pu-tea spune de ce, din moment ce pare puţin probabil ca ei să ajungă la o hotărâre într-un an sau doi. Aşadar am pornit la drum spre *steddingul* Shangtai în speranţa că te vom găsi mai târziu.

Fruntaşul Haman rosti toate acestea foarte repede, pri-vindu-le încruntat pe cele două femei ca şi când s-ar fi aştep-tat ca acestea să îl întrerupă din nou. Barba şi mustaţa lui păreau zburlite.

Mama lui Loial pufni din nou, mai zgomotos.

— Mă aştept să se ajungă la o hotărâre foarte repede, într-o lună sau două, altminteri n-aş fi renunţat nici măcar temporar la a-l căuta pe Loial. Acum, că l-am găsit, putem în-cheia totul şi să ne aşternem la drum fără întârziere.

Ea se uită la Fruntaşul Haman, care se încrunta, cu urechi-le date pe spate, şi îşi schimbă tonul. La urma urmei, el era fruntaş.

— Iertare, fruntaş Haman. Adică, vrei să oficiezi ceremo-nia dacă îţi face plăcere?

— Cred că îmi face plăcere, Covril, zise el pe un ton blând.

Mult prea blând. Atunci când Loial auzea acest ton din vo-cea dascălului său, cu urechile date pe spate, ştia întotdeauna că greşise. Se ştia că fruntaşul Haman arunca cu o bucată de cretă după un învăţăcel atunci când folosea acest ton.

— Din moment ce mi-am abandonat învăţăceii, ca să nu mai pomenesc de a lua cuvântul în cadrul Adunării, ca să te urmez în această goană sălbatică din acelaşi motiv, presupun că îmi face cu adevărat plăcere. Erith, tu eşti foarte tânără.

— A trecut de optzeci de ani, are vârsta potrivită ca să se mărite, zise mama lui Loial cu asprime, încrucişându-şi bra-ţele pe piept.

Urechile îi zvâcneau, arătând că începea să îşi piardă răb-darea.

— Mama ei şi cu mine am ajuns la o înţelegere. Tu însuţi ai fost martor când am iscălit angajamentul de căsătorie şi dota lui Loial.

Urechile Fruntaşului Haman se lăsară şi mai mult pe spa-te, iar umerii îi coborâră ca şi când şi-ar fi strâns mâinile foarte tare la spate. Nu îşi luă privirea de la Erith.

— Ştiu că vrei să te măriţi cu Loial, dar eşti sigură că eşti pregătită? A avea soţ este o mare responsabilitate.

Loial îşi dorea ca să îi pună cineva şi lui această întrebare, dar nu aceasta era tradiţia. Mama lui şi cu mama lui Erith ajunseseră la o înţelegere şi numai Erith îi putea pune capăt acum. Dacă voia. Oare el voia ca ea să o facă? Nu se putea opri să nu se gândească la cartea lui. Nu se putea opri să nu se gândească la Erith.

Ea cu siguranţă părea serioasă.

— Ţesăturile mele se vând bine, iar eu sunt pregătită să mai cumpăr un război de ţesut şi să iau o ucenică. Dar s-ar putea ca nu la asta să te referi. Sunt pregătită să îngrijesc un soţ. Brusc, ea zâmbi. Era un zâmbet care îi lumina faţa. Mai ales una care are sprâncene lungi atât de frumoase.

Urechile lui Loial fremătară, la fel şi cele ale fruntaşului Haman, chiar dacă nu la fel de mult. Când vorbeau între ele, femeile erau foarte libertine în exprimare, asta auzise el, dar, de obicei, încercau să nu îi stingherească pe bărbaţi. De obi-cei. Urechile mamei lui tremurară practic de plăcere!

Bărbatul mai în vârstă îşi drese glasul.

— Este o treabă serioasă, Erith. Vino. Dacă eşti sigură, atunci ia-i mâinile.

Fără nicio ezitare, ea veni şi se postă în faţa lui Loial, zâmbindu-i când îi luă mâinile într-ale ei. Mâinile ei mici erau foarte calde. El şi le simţea pe ale lui amorţite şi reci. Înghiţi cu noduri. Chiar avea să se întâmple.

— Erith, fiica Ivei, fiică a lui Alar, zise fruntaşul Haman, aşezându-şi palmele pe capetele lor, îl iei pe Loial, fiul lui Arent, fiu al lui Halan, de soţ şi juri pe Lumină şi pe Copac că îl vei preţui, respecta şi iubi până când moartea vă va des-părţi, că vei avea grijă de el şi vei veghea asupra lui şi că îi vei îndruma paşii pe drumul pe care trebuie să îl urmeze?

— Jur, pe Lumină şi pe Copac.

Vocea lui Erith era fermă şi clară, iar zâmbetul păru să-i fi devenit mai larg decât faţa.

— Loial, fiu al lui Arent, fiu al lui Halan, o accepţi pe Erith, fiica Ivei, fiică a lui Alar, ca soţie şi juri pe Lumină şi pe Copac că o vei preţui, respecta şi iubi până când moartea vă va des-părţi, că vei avea grijă de ea şi că vei lua aminte la îndrumă-rile ei?

Loial trase adânc aer în piept. Urechile îi tremurau. Voia să se însoare cu ea. Chiar voia. Dar nu încă.

— Jur, pe Lumină şi pe Copac, zise el cu glas răguşit.

— Atunci vă declar căsătoriţi, pe Lumină şi pe Copac. Fie ca binecuvântarea Luminii şi a Copacului să vă însoţească mereu.

Loial îşi coborî privirea la soţia lui. Soţia lui. Ea îşi ridică mâna şi îi mângâie cu degetele subţiri mustaţa. Mustaţa miji-tă, oricum.

— Eşti foarte chipeş şi cred că-ţi va sta bine cu mustaţă. Şi cu barbă.

— Prostii! zise mama lui.

În mod surprinzător, ea îşi ştergea ochii cu o batistă mică din dantelă. Nu era niciodată sentimentală.

— E mult prea tânăr pentru aşa ceva.

Pentru o clipă, lui i se păru că urechile lui Erith se dădură pe spate. Trebuie că îşi închipuise. El purtase câteva conver-saţii lungi cu ea – era un interlocutor minunat; însă, dacă se gândea mai bine, de cele mai multe dăţi, ea doar ascultase, în-să puţinele lucruri pe care le spusese fuseseră întotdeauna convingătoare – şi era sigur că ea nu era deloc iute din fire. Oricum, el nu avu timp prea mult să cugete la asta. Odihnin-du-şi mâinile pe braţele lui, ea se ridică în vârful picioarelor, iar el se aplecă şi îşi frecă nasul de al ei. Adevărul fie spus, îşi frecară nasurile mai mult timp decât s-ar fi cuvenit în pre-zenţa fruntaşului Haman şi a mamei lui, însă uită de ei când adulmecă mirosul soţiei lui şi ea pe-al lui. Atingerea nasului ei de al lui! Extaz! El îi cuprinse ceafa cu mâinile şi abia se abţinu să nu îi pipăie urechile. Ea îl trase de un smoc de păr de pe una! După o vreme, o vreme îndelungată, pare-se, nişte voci îi întrerupseră.

— Încă mai plouă, Covril. Doar nu sugerezi să pornim la drum când în sfârşit aveam un acoperiş deasupra capului şi nişte paturi comode în care să dormim. Nu, zic. Nu! N-am să dorm pe pământ în noaptea asta sau într-un hambar sau, mai rău, într-o casă unde-mi atârnă picioarele şi genunchii din cel mai mare pat pe care îl au. Uneori, m-am gândit serios să re-fuz ospitalitatea. Ducă-se-n Puţ necuviinţa!

— Dacă insişti, zise mama lui cu pizmă, dar vreau să por-nim dis-de-dimineaţă. Refuz să mai irosesc o oră în plus. Car-tea Trecerii trebuie deschisă cât mai repede cu putinţă.

Loial se îndreptă repede, înspăimântat.

— Despre asta discută Marea Adunarea?

— Trebuie să părăsim această lume la un moment dat, astfel încât să ne putem întoarce atunci când Roata se va în-vârti, zise mama lui, îndreptându-se spre cel mai apropiat şe-mineu ca să îşi răsfire poalele din nou. Aşa stă scris. Acum es-te momentul prielnic şi cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

— Şi dumneata crezi la fel, fruntaşule Haman? îl întrebă

Loial, îngrijorat.

— Nu, băiete, deloc. Înainte să plecăm, am ţinut un dis-curs de trei ore care cred că a îndrumat câteva minţi în direc-ţia corectă.

Fruntaşul Haman luă în mână o carafă galbenă şi umplu o cupă albastră, dar în loc să bea, privi încruntat ceaiul.

— Mama ta a îndrumat mai multe, mă tem. S-ar putea să obţină o decizie în câteva luni, după cum a spus şi ea.

Erith umplu o cupă pentru mama lui, apoi alte două, adu-cându-i una lui. Urechile lui tremurară din nou din cauza stânjenelii. El ar fi trebuit să facă asta. Avea multe de învăţat despre ce însemna să fii soţ, dar măcar atâta ştia.

— Mi-aş dori să mă pot adresa şi eu Adunării, zise el cu amărăciune.

— Pari nerăbdător, soţule.

„Soţule”. Asta însemna că Erith era foarte serioasă. Era aproape la fel de rău ca atunci când i se spunea „Fiule Loial”.

— Ce ai spune Adunării?

— N-am de gând să îl las să se facă de ruşine, Erith, zise mama lui, înainte ca el să apuce să deschidă gura. Loial scrie bine, iar fruntaşul Haman zice că ar putea avea însuşirile unui cărturar, dar are limba legată până să facă o sută de ani. Şi-apoi, e doar un băiat.

Fruntaşul *Haman* spusese asta? Loial se întreba când ure-chile aveau să înceteze să îi mai tremure.

— Orice bărbat însurat se poate adresa Adunării, zise Erith pe un ton ferm.

De astă dată nu încăpea niciun fel de îndoială. Urechile îi erau lăsate pe spate.

— Îmi vei îngădui să am grijă de soţul meu, Mamă Covril? Mama lui îşi mişcă buzele, însă nu scoase niciun sunet, iar sprâncenele îi ajunseseră aproape la jumătatea frunţii. El nu credea să o fi văzut vreodată atât de uluită, cu toate că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Soţia avea întotdeauna prioritate în faţa mamei soţului ei.

— Ei bine, soţule, ce ai spune?

El nu era nerăbdător, ci disperat. Luă o gură sănătoasă de ceai aromat, dar îşi simţea în continuare gura uscată. Mama lui avea dreptate; cu cât oamenii ascultau mai atent, cu atât mai mult avea el tendinţa să uite ce voia să spună şi începea să se abată de la subiect. Adevărul fie spus, trebuia să recu-noască faptul că, uneori, bătea puţin câmpii şi când avea pu-ţini ascultători. Doar puţin. Când şi când. Ştia cum să formu-leze cuvintele – un copil de cincizeci de ani ştia asta –, însă nu reuşea să le rostească. Cei puţini care îl ascultau acum nu erau oricine. Mama lui era o vorbitoare vestită, fruntaşul Haman, unul notabil, ca să nu mai pomenim că era fruntaş. Apoi, mai era Erith. Un bărbat îşi dorea să fie văzut bine de soţia lui.

Întorcându-se cu spatele la ei, se duse la cea mai apropia-tă fereastră şi rămase acolo, învârtind cupa între palme. Fe-reastra avea o mărime potrivită, cu toate că geamurile din ramele sculptate nu erau mai mari decât acelea din camerele de la caturile de jos. Ploaia se transformase într-o burniţă ce cădea dintr-un cer cenuşiu, dar, în ciuda bulelor de aer din geamuri, putea discerne copacii de dincolo de câmpuri, pini, sorg şi câte un stejar pe ici, pe colo, toţi plini de frunze. Oa-menii lui Algarin îngrijeau bine pădurea, curăţând-o de uscă-ciuni ca să nu izbucnească vreun incendiu. Focul trebuia fo-losit cu grijă.

Cuvintele îi veneau mai uşor acum, că nu îi putea vedea pe ceilalţi cum îl priveau. Ar trebui să înceapă cu Dorul? Ar îndrăzni ei să plece dacă ar începe să moară în câţiva ani? Nu, această întrebare ar fi fost adresată în primul rând şi ar fi fost găsite întrebări potrivite, altminteri Marea Adunarea ar fi terminat în mai puţin de-un an. Lumină, dacă avea să se adre-seze Marii Adunări… Preţ de o clipă, văzu mulţimea strânsă în jurul lui, sute şi sute de bărbaţi şi femei care aşteptau să îl audă vorbind. Poate câteva mii. Limba încerca să i se prindă de cerul gurii. Clipi şi nu mai văzu decât bulele de aer din gram şi copacii. Trebuia s-o facă. Nu era cine şti cât de cura-jos, indiferent ce credea Erith, însă învăţase despre curaj ur-mărindu-i pe oameni, urmărindu-i cum rezistă, indiferent cât de potrivnică era situaţia, luptând atunci când nu mai aveau nicio

nădejde, luptând şi biruind, deoarece luptau cu un curaj disperat. Brusc, ştiu ce să spună.

— În timpul Războiului Umbrei, noi nu ne am ascuns în *steddingul* nostru, nădăjduind că niciun troloc sau niciun myrddraal nu va ajunge înăuntru. Nu am deschis Cartea Tre-cerii şi am fugit. Am mărşăluit alături de oameni şi am luptat împotriva Umbrei. În timpul Războaielor Troloce, nici nu ne-am am ascuns în *stedding,* nici nu am deschis Cartea Tre-cerii. Am mărşăluit alături de oameni şi am luptat împotriva Umbrei. În cei mai întunecaţi ani, când speranţa părea pier-dută, am luptat împotriva Umbrei.

— Şi până a venit Războiul de O Sută de Ani, am învăţat să nu ne băgăm în treburile oamenilor, interveni mama lui.

Acest lucru era îngăduit.

Oratoria se putea transforma într-o dezbatere, asta dacă nu cumva cuvintele tale frumoase îi acaparau pe ascultători. Odată, ea vorbise de la răsărit până la apus în favoarea unei poziţii deloc agreate fără a fi întreruptă nici măcar o singură dată, iar în ziua următoare, nimeni nu venise să vorbească împotriva ei. El nu putea formula propoziţii frumoase. Nu pu-tea spune decât ceea ce credea. Nu îşi întoarse faţa de la fe-reastră.

— Războiul de O Sută de Ani a fost treaba oamenilor, nu a noastră. Umbra este treaba noastră. Atunci când a fost nevoie să luptăm împotriva Umbrei, topoarelor noastre le-au crescut cozi mai lungi. Poate că peste un an sau cinci sau zece, vom deschide Cartea Trecerii, dar, dacă o vom face acum, nu pu-tem fugi şi să nădăjduim că vom ajunge într-un loc sigur. Tarmon Gai’don se apropie, iar de asta atârnă nu numai soar-ta acestei lumi, ci şi a oricăreia în care am putea fugi. Atunci când flăcările ameninţă copacii, nu o luăm la fugă, nădăjduind că flăcările nu ne vor urma. Luptăm. Acum, Umbra se apropie precum o vâlvătaie, iar noi nu îndrăznim să fugim din calea ei.

Ceva se mişca printre copaci, de-a lungul lizierei pe care o putea vedea. Să fie o cireadă de vite? Dacă era aşa, atunci era o ciurdă foarte numeroasă.

— N-a fost rău deloc, zise mama lui. Vorbirea ta a fost mult prea simplă ca să aibă vreo greutate în Adunarea vreu-nul *stedding,* cu atât mai puţin în Marea Adunare, desigur, dar n-a fost rău. Continuă.

— Troloci, zise el în şoaptă.

Asta era, mii de troloci în negru, zale cu ţepi revărsân-du-se în fugă de printre copaci cu săbiile cu tăişurile curbate ridicate, scuturându-şi suliţele lor cu ţepi, unii cărând torţe. Cât vedea cu ochii numai troloci, în stânga şi în dreapta. Nu erau cu miile, ci cu zecile de mii.

Erith îşi făcu loc lângă el în faţa ferestrei şi icni.

— Atât de mulţi! Vom muri, Loial?

Ea nu părea a se teme. Părea… încântată!

— Nu şi dacă îi pot avertiza pe Rand şi pe ceilalţi.

El se îndrepta spre uşă. Doar surorile aes sedai şi asha’ma-nii îi puteau salva acum.

— Ţine, băiatul meu! Cred că s-ar putea să avem nevoie de astea.

El se întoarse la timp ca să prindă toporul cu coada lungă pe care i-l aruncă fruntaşul Haman. Urechile celuilalt bărbat erau date de tot pe spate şi îi stăteau lipite de cap. Loial îşi dădu seama că şi ale lui stăteau la fel.

— Ţine, Erith, zise mama lui pe un ton calm, luând din cui unul dintre cuţite cu tăiş curbat. Dacă vor pătrunde, vom în-cerca să îi ţinem la scări.

— Eşti eroul meu, soţule, zise Erith, când prinse de mâ-nerul cuţitului, dar dacă ai să fii ucis, am să fiu foarte mâni-oasă pe tine.

Părea că vorbeşte serios.

Apoi, el şi Fruntaşul Haman fugeau pe coridor, tropăind pe scări în jos şi strigând din toţi răunchii ca să îi avertizeze pe ceilalţi, apoi scoaseră un strigăt de luptă care nu mai fu-sese auzit de mai bine de două mii de ani.

— Vin trolocii! Luaţi topoarele şi eliberaţi câmpurile! Vin trolocii!

—...aşadar, eu mă voi îngriji de Tear, Logain, în vreme ce tu...

Dintr-odată, Rand strâmbă din nas. Nu era ca şi când ar fi simţit brusc mirosul unei grămezi de gunoi, dar aşa părea. Iar mirosul devenea din ce în ce mai puternic.

— Creaturi ale Umbrei, zise încet Cadsuane, punând deo-parte ghergheful şi ridicându-se în picioare.

El simţi furnicături pe piele atunci când ea îmbrăţişă Iz-vorul. Sau poate era Alivia, care se îndrepta cu paşi repezi spre fereastră după sora Verde. Min se ridică în picioare, sco-ţând două cuţite din mânecile hainei.

În aceeaşi clipă, el auzi prin pereţii groşi strigătele înăbu-şite ale ogierilor. Acele voci groase, asemănătoare sunetelor scoase de tobe, erau inconfundabile.

— Vin trolocii! Luaţi topoarele şi curăţaţi câmpurile! Rostind o înjurătură, el sări în picioare şi fugi la fereastră. Mii de troloci veneau în fugă prin ploaia măruntă peste câmpurile recent semănate. Erau troloci la fel de înalţi ca un ogier, troloci cu coarne de berbec şi coarne de ţap, cu boturi de lup şi boturi de porc mistreţ, troloci cu ciocuri de vultur şi creste din pene, împroşcând noroiul sub tălpile cizmelor şi copitele şi sub labele lor. Fugeau tăcuţi ca în mormânt, myrddraali înveşmântaţi în negru galopau în urma lor, însă mantiile acestora atârnau de parcă ar fi stat nemişcaţi. El pu-tea vedea treizeci sau patruzeci. Câţi mai erau în părţile cele-lalte ale conacului?

Şi alţii auziseră strigătele ogierilor sau poate se uitaseră pe fereastră. Fulgerul începu să cadă printre trolocii care ata-cau – nişte sclipiri argintii care loveau cu un vuiet şi azvâr-leau trupurile uriaşe în toate părţile. În alte locuri, pământul erupea în flăcări, împroşcând în aer ţărâna şi părţi din trupu-rile trolocilor: capete, braţe şi picioare. Mingi de foc îi nime-reau şi explodau, fiecare omorând câteva zeci. Dar aceştia continuau să gonească, mai repede decât caii, dacă nu mai repede. Rand nu putea vedea împletiturile care dădeau naş-tere fulgerelor. Acum, că fuseseră descoperiţi, trolocii înce-pură să strige, într-un muget de furie fără cuvinte. În acare-turile cu acoperişuri de stuf, nişte hambare şi grajduri mari şi solide, câţiva dintre saldaeanii lui Bashere îşi iţiră capetele, apoi şi le băgară înapoi înăuntru, încuind uşile în urma lor.

— Le-ai spus surorilor aes sedai ale tale că pot conduce ca să se apere? întrebă el pe un ton calm.

— Par atât de idiot încât să n-o fi făcut? spuse Logain cu cinism.

Stând în faţa altei ferestre, el îmbrăţişa deja *saidinul,* aproa-pe la fel de mult cât putea îmbrăţişa Rand. Împletea cât putea de repede.

— Ai de gând să dai o mână de ajutor sau doar să priveşti, seniore Dragon?

Aceste cuvinte erau pline de sarcasm, dar acum nu era momentul să aducă vorba despre asta.

Trăgând adânc aer în piept, Rand se apucă strâns cu mâi-nile de cadranul ferestrei[54] ca să se pregătească pentru ameţeala care avea să îl cuprindă – Dragonii cu coarne aurii pe capete de pe dosul palmelor lui păreau să se mişte – şi începu să îmbrăţişeze Puterea. Îl luă ameţeala când saidinul începu să îl inunde, flăcări de gheaţă şi munţi care se prăbu-şeau, un haos care încerca să îl tragă spre el, dar care era bi-necuvântat de curat. El încă mai simţea această minune. Capul i se învârtea, iar stomacul voia să i se golească, simţind o greaţă ciudată care ar fi trebuit să dispară odată cu pângări-rea; cu toate acestea, nu acesta era motivul pentru care el se ţinea încă şi mai strâns de cadranul ferestrei. Puterea Supre-mă îl umplu, însă, în acel moment de ameţeală, Lews Therin o îndepărtă de la el. Amorţit de groază, se zgâia la trolocii şi myrddraalii care goneau spre clădiri. Cu Puterea în el, Rand putea vedea insignele prinse de umerii masivi acoperiţi cu zale. Vârtejurile argintii ale bandei{56}[55] Ahf'frait şi tridentul sângeriu al bandei Ko'bal. Fulgerul bifurcat al bandei Graem'lan şi toporul cu tăiş în formă de cârlig al bandei Al'ghol. Pumnul de fier al bandei Dhai'mon şi pumnul roşu, pătat de sânge, al bandei Kno'mon. Apoi, mai erau şi cranii. Craniul cu coarne al bandei Dha'vol şi grămada de cranii umane a clanului Ghar'ghael şi un craniu despicat de o sabie cu tăişul curbat al bandei Dhjin'nen, precum şi cel străpuns de pumnal al bandei Bhan'sheen. Trolocilor le plăceau craniile, dacă se putea spune că le plăcea ceva. Se părea că toate cele douăsprezece bande erau implicate, precum şi câteva mai puţin importante. El vedea insigne pe care nu le recunoştea: un ochi care se holba, o mână străpunsă de un pumnal, silueta unui om în-văluită de flăcări. Aceştia se apropiau de acareturi, unde săbi-ile începeau să străpungă acoperişurile din stuf, deoarece sal-daeanii încercau să iasă prin ele. Stuful era tare. Trebuiau să depună eforturi mari. Erau ciudate gândurile care îţi veneau atunci când un nebun care voia să moară te putea ucide într-o clipită.

Firele de Aer împinseră tocul ferestrei din faţa lui, stâr-nind o ploaie de cioburi din sticlă şi de aşchii din lemn. „Mâi-nile mele, zise Lews Therin, gâfâind. De ce nu-mi pot mişca mâinile? Trebuie să-mi ridic mâinile!" Pământul, Aerul şi Fo-cul formau o împletitură pe care Rand nu o ştia, toate deoda-tă. Doar că, de îndată ce văzu împletitura, el ştiu. „Floare de foc". Şase suliţe roşii verticale îşi făcură apariţia printre tro-loci, înalte de aproape un metru şi mai subţiri decât braţele lui Rand. Cei mai apropiaţi troloci aveau să le audă ţipătul ascuţit, însă dacă amintirile din vremea Războiului Umbrei nu fuseseră transmise mai departe, aceştia nu aveau să îşi dea seama că auzeau ţipătul morţii. Lews Therin ţesu ultimul fir de Aer, iar focul înflori. Cu un vuiet care zgudui conacul din temelii, fiecare suliţă roşie începu să se extindă într-o clipită într-un disc de flăcări cu un diametru de zece metri. Capetele cu coarne şi cu boturi zburau în aer, precum şi braţe ca nişte morişti, picioare cu cizme şi picioare care se termi-nau cu labe sau copite. Troloci care se aflau la o depărtare de o sută de paşi sau mai mult de explozii cădeau seceraţi şi doar câţiva reuşeau să se ridice din nou. Chiar în timp ce el ţesea aceste împletituri, Lews Therin ţesu alte şase, Spirit atins de Foc, împletitura pentru o poartă,

---

[54] Părţile componente principale ale unei ferestre sunt: *tocul* ferestrei şi *rama* (*cerceveaua*), care cuprinde suprafaţa vitrată. Rand se sprijinea de *tocurile laterale ale* ferestrei. (n.red.)

[55] *„Ahf'frait band",* în textul original. În acest context, englezescul *band* se traduce prin *ceată,* eventual *grup.* (n.red.)

apoi adăugă urme de Pământ şi alte alea. Acele dungi albastru-argintii binecunoscute îşi făcură apariţia, la distanţă una de cealaltă nu de-parte de conac, perimetru pe care Rand îl cunoştea bine, şi începură să se rotească, dând naştere nu la deschideri, ci la spatele înceţoşat al unei porţi, mari de trei metri pe trei. În loc să rămână deschise, acestea se rotiră până când se închi-seră la loc, deschizându-se şi închizându-se iar şi iar. Şi, în loc să rămână nemişcate, acestea goneau spre troloci. Erau porţi, şi totuşi, nu erau. Erau porţi ale morţii. De îndată ce Porţile Morţii se puseră în mişcare, Lews Therin înnodă împletituri-le. Era un nod nu prea strâns, care avea să ţină doar câteva minute, înainte ca întreaga împletitură să se risipească. În-cepu să ţeasă din nou. Alte Porţi ale Morţii şi alte Flori de Foc îşi făcură apariţia, zguduind conacul, făcându-i bucăţi pe tro-loci şi trântindu-i la pământ. Prima dintre Porţile Morţii care goneau îi izbi pe troloci şi îi spintecă. Nu era doar marginea tăioasă a porţilor care se deschideau şi se închideau iar şi iar. Pe acolo pe unde trecea o Poartă a Morţii, nu mai rămânea nici urmă de troloci. „Mâinile mele! se tânguia bărbatul ne-bun. Mâinile mele!”

Rand îşi ridică mâinile încet şi le vârî prin deschizătură. Lews Therin împleti pe loc fire de Foc şi de Pământ într-o combinaţie complicată, iar din vârfurile degetelor lui Rand ţâşniră nişte filamente roşii, câte zece din fiecare zece, răsfi-rându-se ca un evantai. Acestea erau Săgeţi de Foc. El ştia. De îndată ce acestea dispărură, altele îşi făcură apariţia, atât de repede încât păreau că pâlpâie în loc să dispară pur şi simplu. Trolocii nimeriţi de filamente se zvârcoleau, încălzindu-se într-o clipită şi fiind pe punctul de a fierbe, se zvârcoleau şi se prăbuşeau cu nişte găuri în corpurile lor mătăhăloase. Ade-seori, doi sau trei din spatele acestora cădeau victime înainte ca filamentul să se stingă. El îşi răsfiră degetele şi îşi mişcă mâinile încet într-o parte şi-n cealaltă, aducând moartea în prima linie. Flori de Foc îşi făceau apariţia, însă nu erau îm-pletitura lui, precum şi Porţi ale Morţii, puţin mai mici decât cele ale lui Lews Therin, dar şi Săgeţi de Foc care trebuie să fi fost ale lui Logain. Ceilalţi asha’mani erau şi ei atenţi, dar pu-ţini se aflau în locuri de unde să poată vedea ultimele două împletituri învârtindu-se.

Trolocii cădeau cu sutele, cu miile, loviţi de fulgere şi de mingile de foc, de Florile de Foc, de Porţile Morţii şi de Săge-ţile de Foc, pământul exploda sub tălpile lor; cu toate acestea, goneau, mugind şi fluturându-şi armele. Myrddraalii veneau călare în urma lor, ţinând în mâini săbii cu tăişuri negre. Când ajunseră în dreptul acareturilor, câţiva troloci le încer-cuiră, bătând cu pumnii în uşi, desfăcând cu săbiile şi suliţele scândurile ce alcătuiau pereţii, azvârlind torţe aprinse pe acoperişurile din stuf. Saldaeanii care se aflau acolo şi tră-geau cu arcurile cât puteau de repede loveau torţele cu pi-cioarele, însă unele rămaseră atârnate de marginile acoperi-şului, iar flăcările începură să cuprindă stuful ud.

„Foc, îi transmise prin gând Rand lui Lews Therin. Sal-daeanii vor muri! Fă ceva!”

Lews Therin nu dădu niciun răspuns, doar continuă să ţeasă moartea cât putea de repede şi s-o azvârle înspre tro-loci. Porţi ale Morţii şi Săgeţi de Foc. Un myrddraal, ciuruit de o jumătate de duzină de filamente roşii, fu azvârlit din şa, apoi un altul. Un al treilea îşi pierdu capul din cauza unei Să-geţi de Foc, într-o explozie de sânge şi carne fiartă, însă con-tinuă să înainteze călare, fluturându-şi sabia, ca şi când nu ştia că era mort. Rand încerca să îi depisteze.

Dacă myrddra-alii erau omorâţi cu toţii, trolocii puteau la fel de bine să se întoarcă şi s-o ia la fugă.

Lews Therin ţesea acum doar Porţi ale Morţii şi Săgeţi de Foc. Masa de troloci era acum prea aproape de conac pentru Florile de Foc. Se părea că unii dintre asha'mani nu îşi dădură seama de asta imediat. Încăperea se cutremură din cauza ex-ploziilor puternice, întreg conacul se cutremură ca şi când ar fi fost lovit de nişte baroase uriaşe, se cutremura ca şi când ar fi fost pe punctul de a se nărui, apoi exploziile încetară, în afară de locurile unde explodau mingile de foc sau unde ex-ploda chiar pământul, azvârlindu-i pe troloci ca pe nişte jucă-rii stricate. Din cer parcă ploua cu fulgere. Străfulgerări al-bastru-argintii loveau încontinuu atât de aproape de conac, încât părul de pe braţele şi pieptul lui Rand încercă să se ri-dice. La fel şi părul de pe capul lui.

Câţiva troloci reuşiră să deschidă cu forţa uşile unui ham-bar şi începură să năvălească înăuntru. El îşi mişcă mâinile, despicându-i cu filamente roşii pe aceia care rămăseseră afa-ră, făcând găuri în trupurile lor. Unii reuşiseră să pătrundă, dar pe aceia vor trebui să îi înfrunte saldaeanii. Flăcările cu-prinseseră acoperişul din stuf al unui alt hambar şi al unui grajd, iar oamenii tuşeau din cauza fumului înţepător în timp ce trăgeau cu arcurile.

„Ascultă-mă, Lews Therin. Focurile. Trebuie să faci ceva!" Lews Therin nu zise nimic, doar îşi învârtea împletiturile ca să îi omoare pe troloci şi pe myrddraali.

— Logain! strigă Rand. Focurile! Stinge-le!

Nici celălalt bărbat nu răspunse, însă Rand văzu împleti-turile care absorbeau dogoarea flăcărilor, stingându-le. Aces-tea dispărură pur şi simplu, lăsând în urma lor stuful înnegrit şi rece, din care nu mai ieşea nici măcar un firicel de fum. Moartea îi secera pe troloci, însă aceştia erau atât de aproa-pe, încât chiar şi exploziile mingilor de foc zguduiau conacul acum.

Brusc, lângă fereastră apăru un myrddraal pe jos, cu faţa palidă şi oarbă la fel de calmă ca acea a unei aes sedai, care împungea deja cu sabia neagră spre el. Două suliţe aiel azvâr-lite îl nimeriră în piept, iar un cuţit îi ieşea din grumaz, însă acesta doar se clătină, înainte să înceapă să împungă din nou cu sabia. Rand îşi uni degetele şi, înainte ca tăişul să ajungă la el, myrddraalul fu străpuns de o sută de Săgeţi de Foc, care îl făcură să cadă pe spate în gol şi să zacă pe pământ, din trupul lui scurgându-se sânge negru. Myrddraalii arareori mureau pe loc, însă acesta nu se mai clinti.

Rand căută în grabă alte ţinte, însă îşi dădu seama că Lews Therin încetase să mai conducă Puterea. Mai avea încă pielea de găină, lucru care îi spunea că Alivia şi Cadsuane ţineau încă Puterea, încă mai simţea saidinul în Logain, însă nici celălalt bărbat nu mai împletea fire. Afară, pământul era acoperit cu un covor de trupuri şi părţi ale trupului, care pornea de la câmpuri şi ajungea până aproape de pereţii co-nacului, la câţiva paşi de ei. Câţiva cai aparţinând myrddra-alilor stăteau nemişcaţi, unul ţinându-şi ridicat un picior ca şi când ar fi fost rupt. Un myrddraal decapitat mergea împleti-cindu-se, lovind cu sălbăticie cu sabia, şi ici, colo, câte un tro-loc se zvârcolea sau încerca să se ridice fără a izbuti, însă în rest totul era nemişcat.

„S-a terminat, gândi el. S-a terminat, Lews Therin. Poţi elibera saidinul acum." Harilin şi Enaila stăteau pe masă, cu vălurile pe faţă şi cu suliţele în mâini. Min stătea lângă ele, cu faţa întunecată, şi ţinea în mână un cuţit.

Legătura era stră-bătută de teamă, dar nu pentru ea, bănuia el. Ei îi salvaseră viaţa, dar acum el trebuia să şi-o salveze singur.

— A fost cât pe ce, bombăni Logain. Dacă asta s-ar fi în-tâmplat înainte să ajung eu... A fost cât pe ce. Se scutură şi eliberă Izvorul, întorcându-se de la fereastra fără geamuri. Aveai de gând să ţii aceste noi împletituri pentru preferaţii tăi, cum ar fi Taim? Porţile acelea. Unde i-am trimis pe tro-locii aceia? Ţi-am imitat întocmai împletitura.

— N-are importanţă unde s-au dus, zise Rand, absent.

Atenţia lui era concentrată la Lews Therin. Nebunul, afurisita aceea de voce din capul lui, absorbi şi mai multă Putere. „Dă-i drumul, omule."

— Creaturile Umbrei nu supravieţuiesc atunci când trec printr-o poartă.

„Vreau să mor, zise Lews Therin. Vreau să mă duc la

Ilyena."

„Dacă voiai într-adevăr să mori, atunci de ce i-ai omorât pe troloci? gândi Rand. De ce l-ai ucis pe myrddraalul acela?"

— Oamenii vor descoperi grupuri de troloci morţi şi de myrddraali, poate, fără vreun însemn pe trupurile lor, zise el cu voce tare.

„Parcă îmi amintesc că am murit, murmură Lews Therin.

Îmi aduc aminte cum s-a întâmplat."

El absorbi şi mai multă Putere, iar Rand începu să simtă o durere surdă în tâmple.

— Nu sunt prea mulţi într-un singur loc, însă. Destinaţia se schimbă de fiecare dată când se deschide o Poartă a Morţii.

Rand îşi frecă tâmplele. Durerea era un avertisment. Era aproape de cantitatea de *saidin* pe care o putea îmbrăţişa fără să moară sau să fie mistuit. „Nu poţi muri încă, îi spuse el lui Lews Therin. Trebuie să ajungem în Tarmon Gai'don, alt-minteri lumea va muri."

— O Poartă a Morţii, zise Logain, iar în glasul lui se simţi o urmă de dispreţ. De ce mai îmbrăţişezi Puterea? întrebă el brusc. Şi atât de multă. Dacă încerci să-mi arăţi că eşti mai puternic decât mine, o ştiu deja. Am văzut cât de mari au fost... Porţile Morţii deschise de tine în comparaţie cu ale mele. Aş zice că îmbrăţişezi fiecare strop de *saidin* cât să fii în siguranţă.

Aceste cuvinte cu siguranţă atraseră atenţia tuturor. Min îşi vârî cuţitele la locul lor şi sări de pe masă, legătura fiind străbătută de atât de multă teamă, încât zvâcnea. Harilin şi Enaila schimbară priviri îngrijorate, apoi se holbară din nou pe fereastră. Ele nu îi credeau pe troloci morţi decât atunci când trupurile lor erau îngropate deja de trei zile. Alivia făcu un pas spre el, încruntându-se, însă acesta clătină uşor din cap, iar ea se întoarse la fereastră, încruntându-se în conti-nuare.

Cadsuane străbătu încăperea plutind, cu o expresie cât se poate de calmă întipărită pe faţă.

— Ce simte el? o întrebă ea pe Min pe un ton poruncitor. Nu te juca cu mine, fetiţo. Ştii care e preţul pentru asta. Ştiu că el te-a legat, iar tu ştii că ştiu. Îi este teamă?

— El nu se teme niciodată, răspunse Min. Decât pentru mine sau...

Îşi încleştă fălcile cu încăpăţânare şi îşi încrucişă braţele pe piept, fixând-o pe Cadsuane cu o privire încruntată care o provoca pe sora Verde să o pedepsească crunt. După ames-tecul de emoţii, care porneau de la teamă până

la ruşine, pe care încerca să le ascundă legăturii fără a reuşi, ea avea o oarecare idee de ce era în stare Cadsuane să îi facă.

— Stau chiar în faţa ta, zise Rand. Dacă vrei să afli cum mă simt, întreabă-mă pe mine.

„Lews Therin?” gândi el.

Nu primi niciun răspuns, iar saidinul care îl umplea nu slăbi în intensitate. Tâmplele începură să îi zvâcnească.

— Ei bine? întrebă Cadsuane, începând să îşi piardă răb-darea.

— Mă simt cum nu se poate mai bine. Dar am o regulă pentru tine, Cadsuane. Să n-o mai ameninţi vreodată pe Min.

De fapt, las-o în pace.

— Ei, ei, băiatul îşi arată colţii. Păsările şi peştii, stelele şi lunile aurii se legănară când ea clătină din cap. Doar să nu arăţi prea mulţi. Ar trebui să o întrebi pe tânără dacă vrea să o protejezi.

În mod ciudat, Min îşi îndreptase privirea încruntată spre el, iar prin legătură se simţea iritarea. Lumină, era îndeajuns de rău că ei nu îi plăcea ca el să îşi facă griji. Acum, ea părea dornică să o înfrunte singură pe Cadsuane, lucru pe care nu era nerăbdător să îl facă el însuşi.

„Am putea muri în Tarmon Gai’don”, zise Lews Therin şi, brusc, Puterea se scurse din el.

— I-a dat drumul, zise Logain, ca şi când ar fi fost brusc de partea Cadsuanei.

— Ştiu, îi spuse ea.

El îşi întoarse capul în semn de mirare.

— Min poate să te înfrunte cum pofteşte ea, zise Rand, luând-o spre uşă. Dar să n-o ameninţi.

„Da, gândi el. Am putea muri în Tarmon Gai’don.”

CAPITOLUL 20

Cocorul auriu

Vântul se potolise când ploaia se domoli, însă norii cenuşii acopereau în continuare soarele. Ploaia măruntă era de-ajuns ca să îi ude părul lui Rand şi să îi pătrundă prin haina neagră cu broderii aurii în timp ce se plimba printre trupurile neînsu-fleţite ale trolocilor. Logain ţesuse un scut din Aer astfel încât stropii de ploaie să sară de pe el sau, aparent, să alunece pe el, formând o cascadă în jurul lui. Rand nu voia să rişte ca Lews Therin să îmbrăţişeze saidinul din nou. Bărbatul spu-sese că putea aştepta până la Ultima Bătălie ca să moară, dar cât de multă încredere puteai avea într-un nebun?

„Nebun? şopti Lews Therin. Sunt mai nebun decât tine?” Începu să râdă cu poftă.

Când şi când, Nandera îi arunca o privire peste umăr lui Rand. O femeie înaltă şi vânjoasă, cu părul cărunt ascuns sub o shoufa cafenie, ea le conducea pe Fecioare – cel puţin pe acelea care se aflau de această parte a Osiei Lumii. Alesese să conducă personal acest grup de Fecioare. Ochii ei verzi, tot ce putea vedea el din faţa ei înnegrită de soare deasupra vălului negru, erau aproape inexpresivi; cu toate acestea, el era sigur că îşi făcea griji în privinţa lui pentru că nu se proteja de ploaie. Fecioarele observau ceea ce părea a fi neobişnuit. El nădăjduia că ea va păstra tăcerea.

„Trebuie să ai încredere în mine, zise Lews Therin. Ai în-credere în mine. O, Lumină, mă rog de o voce din capul meu! *Trebuie* că sunt nebun.”

Nandera şi celelalte cincizeci de Fecioare cu văluri pe faţă formară un cerc mare în jurul lui Rand, stând aproape umăr lângă umăr, înfigându-şi suliţele în fiecare troloc şi myrddraal pe lângă care treceau, păşind cu dezinvoltură peste braţe şi picioare uriaşe retezate, peste capete tăiate prevăzute cu coarne sau colţi sau dinţi ascuţiţi. Din când în când, câte un troloc scotea un geamăt sau încerca să se târască lipsit de vlagă – sau să se arunce asupra lor, mârâind –, dar nu pentru multă vreme. Războiul cu trolocii era asemenea războiului cu nişte câini turbaţi. Ori îi omorai tu, ori te omorau ei pe tine. Nu existau negocieri, capitulare sau cale de mijloc.

Deocamdată, ploaia îi ţinuse departe pe vulturi; cu toate acestea, ciorile şi corbii zburau peste tot, penele lor negre lucind ude, iar dacă unele dintre aceste păsări erau iscoade ale Celui Întunecat, acest lucru nu le împiedica să plonjeze şi să smulgă ochii trolocilor sau să vadă dacă puteau să ia vreo halcă de carne. Îndeajuns de mulţi troloci fuseseră sfâşiaţi, astfel încât păsările se bucurau de un ospăţ pe cinste. Însă niciuna nu se apropie de trupurile neînsufleţite ale myrddra-alilor, iar dacă un troloc se afla prea aproape de un myrddra-al, atunci îl ocoleau. Sângele unui myrddraal putea eroda oţelul dacă stătea pe el prea multă vreme. Corbii şi ciorile tre-buie să fi simţit un miros ca de otravă.

Saldaeanii care supravieţuiseră trăgeau cu săgeţi în pă-sări sau le străpungeau cu tăişul sinuos al săbiilor lor sau pur şi simplu le loveau cu lopeţi, cu săpăligi sau cu greblele, cu orice găseau la îndemână care să servească drept bâtă – în Ţinuturile de Hotar, a lăsa o cioară sau un corb în viaţă era un lucru de neimaginat; acolo, aceste păsări erau adeseori is-coadele Celui întunecat – dar erau prea multe. Sute de forme negre stăteau îngrămădite

printre troloci şi, pentru fiecare cadavru, păreau să fie alte sute care se luau la harţă zgomo-tos peste părţile mai moi, inclusiv peste cadavrele semenilor lor. Asha’manii şi surorile aes sedai renunţaseră demult la a mai încerca să le omoare pe toate.

— Nu-mi place că oamenii mei se ostenesc astfel, zise Logain. Oamenii *lui.* Sau surorile, că veni vorba. Gabrelle şi Toveine vor fi aproape epuizate până la căderea nopţii. El le legase pe cele două aes sedai, prin urmare trebuia să ştie. Da-că va mai fi un atac?

În perimetrul conacului şi al acareturilor se aflau focuri care erau atât de dogoritoare, încât oamenii îşi protejau ochii cu mâinile, în vreme ce surorile aes sedai şi asha’manii incinerau trupurile neînsufleţite ale trolocilor şi myrddraalilor în locul unde se aflau. Erau prea multe ca să merite efortul de a le strânge în grămezi. Cum erau mai puţin de douăzeci de aes sedai şi mai puţin de o duzină de asha’mani, această treabă ar fi durat prea mult. Până ar fi terminat această treabă, cel mai probabil duhoarea de putregai s-ar fi adăugat mirosurilor urâte care pluteau în aer – mirosul respingător de cupru al sângelui creaturilor Umbrei, putoarea pe care o emana ce s-o fi aflat în intestinele trolocilor atunci când fuseseră despicate.

Era mai bine să nu te gândeşti prea mult la asta. Se putea să nu mai fi rămas în viaţă niciun fermier sau sătean între acel conac şi Osia Lumii. Pe acolo trebuie că veniseră trolocii, prin Calea de Taină de lângă *steddingul* Shangtai. Cel puţin, locul natal al lui Loial se afla în siguranţă. Nici trolocii, nici myrd-draalii nu ar intra într-un *stedding* decât dacă ar fi mânaţi, iar pentru asta era nevoie de o impulsionare considerabilă.

— Ai prefera să îi laşi să putrezească unde zac? întrebă

Cadsuane pe un ton oarecum indiferent.

Îşi ţinea ridicate poalele verzi, astfel încât mătasea să nu se mânjească cu noroiul îmbibat cu sânge sau cu măruntaiele care erau împrăştiate pe pământ, însă păşea peste picioare şi ocolea capete cu aceeaşi dezinvoltură ca Fecioarele. Şi ea ţe-suse un scut ca să se apere de ploaie, la fel cum făcu Alivia, deşi nu înainte ca aceasta să o vadă pe sora Verde făcând as-ta. Rand încercase să le convingă pe surori să îi jure că o vor învăţa pe seanchană mai multe despre Putere, dar, după pă-rerea lor, aceasta nu avea nicio legătură cu jurămintele lor de credinţă. Seanchana nu prezenta un pericol pentru ea sau pentru ceilalţi, iar surorile se mulţumeau să lase lucrurile aşa cum erau. Şi Nynaeve refuzase, din cauza viziunilor lui Min. Cadsuane îl informase pe un ton rece că ea nu se ocupa de in-struirea sălbaticelor.

— Atunci, aceasta va fi cu adevărat un osuar, zise Min. Mersul ei avea ceva atrăgător, deşi era limpede că încerca să nu se gândească la ce zăcea sub tălpile ei în vreme ce, în acelaşi timp, încerca să nu îşi înfigă tocul cizmei albastre în acea mizerie. Acest lucru o făcea să se împiedice când şi când. Ploaia începea să o ude şi pe ea, lipindu-i cârlionţii de cap, însă prin legătură nu se simţea nici urmă de supărare. Doar mânie, iar aceasta părea a fi îndreptată spre Logain, după pri-virea aspră pe care i-o arunca.

— Unde vor merge servitorii şi oamenii care muncesc pe câmpuri? În grajduri sau în hambare? Cum vor supravieţui?

— Nu va mai fi un alt atac, zise Rand. Nu până când acela care i-a trimis va afla de înfrângere. Poate nici după aceea. Doar aceştia au fost trimişi. Myrddraalii nu ar fi atacat pe bucăţi.

Logain mârâi, dar nu îl putea contrazice.

Rand îşi întoarse privirea spre conac. În unele locuri, tro-locii morţi zăceau chiar lângă fundaţie. Niciunul nu reuşise să pătrundă în clădire, dar... „Logain a avut dreptate”, gândi el, plimbându-şi privirea peste masacru. *Fusese* cât pe ce. Fără ajutorul asha’manilor şi al surorilor aes sedai, deznodământ-ul ar fi putut fi altul. Fusese cât pe ce. Şi dacă *avea* să mai fie un atac, mai târziu...? Era limpede că cineva cunoştea trucu-rile lui Ishamael. Sau bărbatul acela cu ochi albaştri din capul lui chiar îl putea localiza. Un alt atac ar fi mai numeros. Asta, sau ar veni dintr-o direcţie neaşteptată. Poate ar trebui să îi îngăduie lui Logain să aducă mai mulţi asha’mani.

„Ar fi trebuit să îi omori, se tângui Lews Therin. E prea târziu acum. Prea târziu.”

„Izvorul este curat acum, neghiobule”, gândi Rand.

„Da, răspunse Lews Therin. Dar ei sunt? Eu sunt?”

Rand îşi pusese aceeaşi întrebare referitor la el însuşi. Ju-mătatea rănii duble din partea laterală fusese pricinuită de Ishamael, cealaltă jumătate, de pumnalul lui Padan Fain, care purta pata din Shadar Logoth. Rănile zvâcneau adeseori, iar când o făceau, păreau vii.

Cercul de Fecioare se rupse o clipă pentru a lăsa să treacă un servitor cu părul alb şi cu nasul lung şi ascuţit, care părea încă şi mai fragil decât Ethin. Încerca să se adăpostească sub o umbrelă de soare uzată a oamenilor mării, din care lipsea jumătate din margine. Mătasea albastră veche avea câteva găuri în ea, astfel încât mici şuvoaie de ploaie cădeau pe hai-na lui galbenă şi unul pe cap. Părul rar îi stătea lipit de cap, iar apa picura din el. Părea mai ud decât dacă n-ar fi avut umbrelă. Fără îndoială că unul dintre strămoşii lui Algarin dobândise acest obiect cumva drept amintire, dar această dobândire trebuie să fi fost o poveste în sine. Rand se îndoia că oamenii mării renunţau cu uşurinţă la umbrela de soare a vreunei stăpâne a valurilor.

— Seniore Dragon, zise bărbatul, făcând o plecăciune care îi revărsă şi mai multă ape pe spate, Verin Sedai mi-a porun-cit să-ţi dau asta numaidecât.

Scoase din haină o bucată de hârtie împăturită şi sigilată. Rand şi-o vârî repede într-un buzunar al hainei ca să o

ferească de ploaie. Cerneala se scurgea cu uşurinţă.

— Mulţumesc, dar ar fi putut aştepta până mă întorceam la conac. Ar fi mai bine să te duci înăuntru, înainte să ajungi ud leoarcă.

— Ea a zis *numaidecât*, seniore Dragon. Individul părea jignit. Ea este aes sedai.

La o încuviinţare din cap a lui Rand, realiză din nou o ple-căciune şi făcu încet cale-ntoarsă spre conac, ţinându-şi spa-tele drept şi mândru. Prin umbrela de soare curgeau şiroaie de apă, udându-l. Ea era aes sedai. Toată lumea îşi punea nă-dejdea în aes sedai, chiar şi în Tear, unde acestea nu erau prea agreate. Ce avea de spus Verin de trebuia să aştearnă pe hârtie? Trecându-şi degetul mare peste sigiliu, Rand merse mai departe.

Ţinta lui era unul dintre hambare, al cărui acoperiş din stuf era parţial înnegrit. Acesta era hambarul în care intraseră tro-locii. Un individ corpolent, ce purta o haină maro din lână as-pră şi cizme pline de noroi şi care stătea rezemat de un jambaj al uşilor deschise, se îndreptă şi, dintr-un oarecare motiv, aruncă o privire înăuntru peste umăr atunci când se apropie Rand. Fecioarele se răsfirară ca să înconjoare hambarul.

El se opri brusc în prag, iar Min şi ceilalţi se opriră lângă el. Logain mormăi o înjurătură. Două felinare care atârnau de grinzile care sprijineau

podul trimiteau o lumină slabă, în-deajuns când să se poată vedea că fiecare centimetru al su-prafeţei era acoperit cu un strat gros de muşte ce se târau, până şi podeaua din pământ acoperită cu paie. Se părea că tot pe-atâtea zumzăiau în aer.

— De unde-au apărut? întrebă Rand.

Algarin n-o fi fost el înstărit, dar în hambarele şi în graj-durile lui se păstra curăţenia, atât cât îngăduiau astfel de lo-curi. Bărbatul corpolent tresări plin de remuşcări. Era mai tânăr decât majoritatea servitorilor din conac, însă capul îi era chel până aproape de ceafă, iar ridurile, care se răsfirau ca nişte evantaie pornind din colţul ochilor, îi brăzdau faţa până la gura lui mare.

— Nu ştiu, seniore, bombăni el, atingându-şi fruntea cu noadele degetelor murdare.

El se concentra la Rand atât de tare, încât era limpede că nu voia să se uite în hambar.

— Am venit la uşă ca să iau o gură de aer curat şi când ni-am întors, muştele acopereau totul. Am crezut... că poate sunt muşte *moarte.*

Rand clătină din cap dezgustat. Aceste muşte erau vii de-a binelea. Nu toţi saldaeanii care apăraseră acest hambar mu-riseră, însă toţi saldaeanii morţi fuseseră strânşi aici. Saldae-anilor nu le plăceau înmormântările pe timp de ploaie. Nici-unul dintre ei nu putea spune de ce, dar pur şi simplu nu în-gropai pe nimeni atunci când ploua. Nouăsprezece bărbaţi zăceau întinşi pe jos pe rânduri ordonate, cât de ordonate puteau fi acestea, având în vedere faptul că unora le lipseau membrele sau aveau ţestele despicate. Dar fuseseră întinşi cu grijă de prietenii şi tovarăşii lor. Feţele le fuseseră spălate şi ochii, închişi. Ei erau motivul pentru care el venise aici. Nu ca să îşi ia rămas-bun sau dintr-un motiv sentimental; nu îl cu-noscuse pe niciunul dintre ei mai mult decât să recunoască un chip pe ici, pe colo. Venise ca să îşi aducă aminte că până şi ceea ce părea o victorie deplină se plătea cu preţul sânge-lui. Totuşi, aceştia meritau ceva mai bun decât să fie năpădiţi de muşte.

„Eu n-am nevoie de aduceri aminte”, mârâi Lews Therin.

„Eu nu sunt tu, gândi Rand. Trebuie să mă întăresc.”

— Logain, scapă-ne de blestematele astea de creaturi! zi-se el cu voce tare.

„Eşti mai dur decât am fost eu vreodată”, zise Lews Therin. Dintr-o dată, începu să chicotească. „Dacă nu eşti eu, atunci cine eşti?”

— Acum sunt un afurisit de plici? bombăni Logain.

Rand se întoarse spre el mânios, însă Alivia începu să grăiască cu accentul acela tărăgănat, înainte ca el să apuce să rostească un cuvânt.

— Îngăduie-mi mie să încerc, seniore.

Ea cerea permisiunea, ca să spunem aşa, dar asemenea unei aes sedai, nu mai aşteptă să i se dea această permisiune.

El simţi furnicături pe piele atunci când ea îmbrăţişă *sai-darul* şi conduse.

Muştele se adăposteau întotdeauna chiar şi din calea celei mai uşoare ploi, deoarece un singur strop de ploaie era de-ajuns ca să ţintuiască o muscă de pământ, aceasta fiind o pradă uşoară până când aripile i se uscau; cu toate acestea, cadranul uşii fu năpădit de muşte ca şi când ploaia ar fi fost de preferat în defavoarea hambarului. Puteai tăia aerul, atât erau de multe. Rand îşi alunga muştele de pe faţă, iar Min îşi acoperi faţa cu mâinile, legătura fiind înţesată de dezgust, dar pe muşte nu le interesa decât să îşi ia zborul. În câteva

clipite, acestea dispărură. Bărbatul chel, care se zgâia la Alivia cu gura căscată, tuşi brusc şi scuipă în palmă două muşte. Cadsuane îi aruncă o privire care îl făcu să-şi închidă gura şi să-şi lovească fruntea cu noadele dure ale degetelor. Fu doar o privire, dar ea era cine era.

— Aşadar, tu priveşti, îi spuse ea Aliviei.

Ochii ei negri erau aţintiţi asupra seanchanei, dar Alivia nici nu tresări, nici nu se fâstâci. Surorile aes sedai o impre-sionau mult mai puţin decât pe majoritatea oamenilor.

— Şi ţin minte ce văd. Trebuie să învăţ cumva dacă vreau să îl ajut pe seniorul Dragon. Am învăţat mai multe decât ţi-ai da tu seama.

Min scoase un sunet gutural, asemănător cu un mârâit, iar legătura fu străbătută de mânie, însă femeia cu părul bălai o ignoră.

— Nu eşti mânios pe mine? îl întrebă pe Rand, în vocea ei simţindu-se neliniştea.

— Nu sunt mânios. Învaţă cât poţi de mult. Te descurci foarte bine.

Ea se îmbujoră şi plecă ochii ca o fetiţă uimită că i se fă-ceau complimente neaşteptate. Câteva riduri fine îi ornau colţurile ochilor, dar uneori îi era greu să îşi aducă aminte că era cu o sută de ani mai în vârstă decât oricare aes sedai afla-tă în viaţă şi nu cu doar câţiva ani mai tânără decât el. Rand *trebuia* să găsească pe cineva care să o înveţe mai multe.

— Rand al'Thor, zise Min furioasă, încrucişându-şi braţele pe piept, *nu* îi vei îngădui acestei femei…

— Viziunile tale nu sunt niciodată greşite, o întrerupse el. Ceea ce vezi este întotdeauna ceea ce se întâmplă. Ai încercat să schimbi lucrurile, iar asta n-a dat niciodată roade. Chiar tu mi-ai mărturisit asta, Min. Ce te face să crezi că de astă dată va fi diferit?

— Pentru că *trebuie* să fie diferit, îi răspunse cu înverşu-nare. Se aplecă înspre el ca şi când ar fi fost pregătită să se năpustească asupra lui. Pentru că *vreau* eu să fie diferit. Pen-tru că *va* fi diferit. Oricum, nu ştiu totul despre ceea ce am văzut. Oamenii se deplasează. M-am înşelat în privinţa Moirainei. Am văzut tot soiul de lucruri în viitorul ei, şi-acum ea este moartă. Poate că unele lucruri pe care le-am văzut nu s-au adeverit niciodată.

„Nu trebuie să fie diferit de astă dată, zise Lews Therin, gâfâind. Ai făgăduit!"

O uşoară încruntare apăru pe chipul lui Rand, iar el clăti-nă uşor din cap. Nu o putea auzi pe Min îndoindu-se de abili-tăţile ei. Rand aproape că regretă că îi spusese lui Lews des-pre viziunile pe care le avusese despre el, cu toate că, la vre-mea respectivă, acest lucru i se păruse o încurajare nevino-vată. Bărbatul chiar le ceruse surorilor aes sedai să confirme abilităţile lui Min, cu toate că fusese suficient de înţelept, în-cât să încerce să îşi ascundă îndoielile de Rand.

— Nu pricep ce o face pe această femeie să fie atât de ve-hementă când vine vorba despre tine, băiete, zise Cadsuane pe un ton îngândurat. Căzând pe gânduri, îşi ţuguie buzele, apoi clătină din cap, făcând să îi zornăie ornamentele din păr. O, eşti destul de chipeş, presupun, dar tot nu pricep.

Ca să evite alte certuri cu Min – ea nu le spunea astfel; le zicea „discuţii", dar el făcea diferenţa –, Rand scoase scrisoa-rea lui Verin din buzunar şi rupse sigiliul din cerneală galbe-nă, imprimat cu capul Marelui Şarpe de pe inel. Scrisul mă-runt al surorii Brune acoperea aproape toată pagina, câteva litere

fiind pătate în locurile unde stropii de ploaie muiaseră hârtia. Se duse la cea mai apropiată lampă. Aceasta emana un miros slab de ulei rânced.

„După cum spuneam, am făcut tot ce am putut aici. Cred că îmi pot îndeplini mai bine legământul faţă de tine altunde-va, aşadar l-am luat pe Tomas şi am plecat să fac întocmai acest lucru. La urma urmei, există multe căi prin care îţi pot sluji. Şi multe nevoi. Sunt convinsă că poţi avea încredere în Cadsuane şi cu siguranţă ar trebui să dai ascultare sfaturilor ei, dar fii cu băgare de seamă la celelalte surori, inclusiv la ce-le care ţi-au jurat credinţă.

Un astfel de jurământ n-are nicio însemnătate pentru o soră Neagră şi chiar şi acelea care sunt îndrumate de Lumină s-ar putea să îl interpreteze într-un mod pe care tu să îl deza-probi. Ştii deja că puţine mai consideră acest jurământ ca in-vocând o supunere deplină în toate. Unele ar putea găsi alte portiţe de scăpare. Aşadar, fie că asculţi sau nu sfaturile Cadsuanei, şi îţi repet că ar trebui s-o faci, ascultă-l pe-al meu. Fii cu mare băgare de seamă!”

Scrisoarea era iscălită simplu: „Verin”.

El mârâi cu amărăciune. *Puţine* credeau că jurământul însemna supunere deplină? Mai degrabă niciuna. De obicei, acestea se supuneau; cu toate acestea, scrisoarea nu surprin-dea această nuanţă. Verin însăşi, de pildă. Ea îl avertiza cu privire la altele care făceau lucruri pe care el le-ar putea dez-aproba, însă nu îi spunea unde mergea sau ce avea de gând să facă acolo. Oare se temea că el n-ar fi de acord? Poate că era vorba doar de tăinuire, care era specifică surorilor aes sedai. Surorile ţineau secrete cu aceeaşi uşurinţă cu care respirau.

Atunci când îi întinse scrisoarea Cadsuanei, ea îşi arcui puţin sprânceana stângă. Trebuie că era cu adevărat uimită de lăsa să se vadă atât de mult, dar luă scrisoarea şi o ţinu în dreptul luminii lămpii.

— O femeie cu multe măşti, zise ea într-un final, dându-i scrisoarea înapoi. Dar, în acest caz, îţi dă un sfat bun.

Ce voia să spună prin „măşti”? El vru să o întrebe, când Loial şi fruntaşul Haman îşi făcură brusc apariţia în prag, fie-care ţinând pe umăr un topor cu coada lungă şi ornat cu un cap împodobit. Urechile cu smocuri de păr ale ogierului cu părul alb erau date pe spate şi faţa îi era întunecată, iar ure-chile lui Loial zvâcneau. „De încântare”, bănui Rand. Era greu de spus.

— Sper că nu deranjăm? zise fruntaşul Haman, urechile lui ridicându-se când privi cu tristeţe şirul de trupuri neînsu-fleţite.

— Nu deranjaţi, îi spuse Rand, vârând scrisoarea în bu-zunar. Mi-aş dori să pot veni la nunta ta, Loial, dar...

— O, s-a încheiat deja, Rand, zise Loial. *Trebuie* că era în-cântat; nu îi stătea în fire să întrerupă. Mama mea a insistat. Nici măcar nu va fi timp pentru cine ştie ce ospăţ, poate nu va fi niciunul, cu Adunarea şi cum eu trebuie să...

Ogierul mai bătrân îşi puse o mână pe braţul lui.

— Ce e? zise Loial, uitându-se la el. O, da, desigur. Fie.

Se scărpină sub nasul lat cu un deget de mărimea unui cârnat gras.

Să fie ceva ce lui nu trebuia să i se spună? Până şi ogierii aveau secrete, pare-se. Rand pipăi scrisoarea din buzunar. Pe de altă parte, toată lumea avea secrete.

— Îţi fac această făgăduinţă, Rand, zise Loial. Indiferent ce se va întâmpla, voi fi alături de tine în Tarmon Gai’don.

Indiferent ce se va întâmpla.

— Băiatul meu, şopti fruntaşul Haman, nu cred că ar tre-bui...

Vocea lui tărăgănă, clătină din cap şi scoase un sunet gu-tural, asemenea unui cutremur îndepărtat.

Rand străbătu pardoseala acoperită cu paie din trei paşi şi îi întinse mâna dreaptă. Zâmbind larg, iar în cazul unui ogier zâmbetul era foarte larg, Loial i-o luă într-o mână care o înghiţi. Stând atât de aproape, Rand fu nevoit să îşi întindă gâtul ca să poată privi chipul prietenului său.

— Mulţumesc, Loial. Nu-ţi pot spune cât de mult înseam-nă pentru mine să aud asta. Dar voi avea nevoie de tine până atunci.

— Tu... ai nevoie de mine?

— Loial, am sigilat Căile de Taină de care ştiu, în Caemlyn şi în Cairhien, în Illian şi în Tear, şi am pus o capcană foarte urâtă la cea care a fost deschisă lângă Fal Dara, dar nu am putut-o găsi pe cea de lângă Far Madding. Chiar şi-atunci când ştiu că există o Cale de Taină într-un oraş, n-o pot găsi de unul singur, şi-apoi mai sunt toate acele oraşe care nu mai există. Am nevoie ca tu să le găseşti pe restul pentru mine, Loial, altminteri trolocii vor da năvală în toate ţinuturile de-odată şi nimeni nu va şti că vin până când aceştia nu vor ajunge în inima Andorului sau a Cairhienului.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze lui Loial. Urechile îi tre-murau, iar sprâncenele îi coborâră până când îi ajunseră pe obraji.

— Nu pot, Rand, zise el cu jale. Trebuie să plec dis-de-dimi-neaţă şi nu ştiu când voi putea ieşi din nou în Lumea de Afară.

— Ştiu că ai fost plecat din *stedding* multă vreme, Loial. Rand încercă să vorbească cu o voce blândă, dar aceasta răsună aspru. Blândeţea părea a fi o amintire care începea să se şteargă.

— Voi vorbi cu mama ta. O voi convinge să îţi îngăduie să pleci după ce te vei fi odihnit puţin.

— Are nevoie de mai mult decât de puţină odihnă. Fruntaşul Haman propti coada toporului în pardoseală, apucând toporul cu ambele mâini, şi îşi îndreptă privirea as-pră spre Rand. Ogierii erau creaturi paşnice; cu toate acestea, fruntaşul Haman nu părea a fi.

— A stat în Lumea de Afară de mai bine de cinci ani, mult prea multă vreme. Are nevoie de câteva săptămâni de odihnă, dar într-un *stedding.* Câteva luni ar fi mai bine.

— Mama nu mai poate lua astfel de decizii, Rand. Deşi, adevărul fie spus, cred că această conştientizare o mai miră încă. Erith hotărăşte. Soţia mea.

În vocea lui tunătoare se simţi atât de multă mândrie când rosti aceste cuvinte, încât părea gata să explodeze. Pieptul se umflă, iar zâmbetul îi împărţi faţa în două.

— Iar eu nici măcar nu te-am felicitat, zise Rand, bătân-du-l uşor pe umăr. Încercarea lui de a fi jovial îi părea falsă până şi lui, însă doar de atât era în stare. Dacă ai nevoie de luni, atunci luni vei avea. Dar tot am nevoie de un ogier care să găsească acele Căi de Taină. Dimineaţă, am să văd duc pe toţi chiar eu la *steddingul* Shangtai. Poate voi reuşi să conving pe cineva de acolo care să se ocupe de treaba asta.

Fruntaşul Haman îşi mută privirea încruntată la mâinile pe care le ţinea pe mânerul toporului şi începu să bombăne ceva, prea încet pentru a se putea desluşi cuvintele, ca o al-bină de mărimea unui câine uriaş care bâzâia în

interiorul unui borcan imens ce se afla în încăperea alăturată. Părea să se certe cu el însuşi.

— Pentru asta, s-ar putea să fie nevoie de timp, zise Loial cu îndoială în glas. Ştii că nouă nu ne place să luăm decizii pripite. Nici măcar nu sunt convins că îi vor îngădui unui om să intre în *stedding*, din cauza Adunării. Rand? Dacă nu mă voi putea întoarce înainte de Ultima Bătălie... Ai să-mi răspunzi la întrebările despre ce s-a întâmplat câtă vreme am fost eu în *stedding,* nu-i aşa? Adică, fără să fiu nevoit să scot cuvintele cu cleştele din gura ta?

— Dacă voi putea, îţi voi răspunde, îi spuse Rand.

„Dacă vei putea, mârâi Lews Therin. Ai acceptat că vom putea muri în sfârşit în Tarmon Gai'don. Ai *acceptat,* nebu-nule!"

— Îţi va răspunde la întrebări pe placul inimii tale, Loial, zise Min pe un ton ferm, chiar de-ar fi să stau cu ochii pe el în tot acest timp.

Mânia sufoca legătura. Ea chiar părea că îi citea gândurile. Fruntaşul Haman îşi drese glasul.

— Mi se pare că sunt mai obişnuit cu Lumea de Afară de-cât aproape oricine, în afară de zidari. Hm. Da. De fapt, cred că sunt cel mai potrivit candidat pentru această treabă a ta.

— Ptiu! făcu Cadsuane. Se pare că îi molipseşti chiar şi pe ogieri, băiete.

Tonul ei era sever, însă faţa era calmă precum cea a unei aes sedai, indescifrabilă, ascunzând orice emoţie în spatele acelor ochi negri.

Urechile lui Loial rămaseră nemişcate din cauza şocului şi fu cât pe ce să-şi scape toporul, bâjbâind după el.

— Dumneata? Şi Adunarea, fruntaşe Haman! Marea Adu-nare!

— Cred că pot lăsa treaba asta în siguranţă pe mâinile ta-le, băiatul meu. Cuvintele tale au fost simple, dar grăitoare. Hm. Hm. Sfatul meu este: nu încerca să le înfrumuseţezi. Păs-trează aceeaşi expresivitate simplă şi s-ar putea să îi sur-prinzi plăcut pe destui. Inclusiv pe mama ta.

Părea imposibil ca urechile lui Loial să devină şi mai ţe-pene, însă aşa se întâmplă. Îşi mişcă buzele, dar nu reuşi să rostească un cuvânt. Aşadar, avea să vorbească în faţa Adu-nării. Ce era atât de secret în asta?

— Seniore Dragon, s-a întors seniorul Davram.

Elza Penfell fu cea care îl însoţi pe Bashere în încăpere. Era o femeie frumoasă, înveşmântată într-o rochie de călărie verde; ochii ei căprui păreau să aibă o căutătură intensă atunci când îl zăreau pe Rand. Măcar ea era una în privinţa căreia el nu trebuia să îşi facă griji. Elza era o devotată înflăcărată.

— Mulţumesc, Elza, zise el. Cel mai bine ar fi să te întorci sa dai o mână de ajutor cu curăţenia. Mai sunt încă multe de făcut.

Ea strânse uşor din buze şi îi cuprinse cu privirea pe toţi, începând cu Cadsuane şi terminând cu ogierii cu un aer de invidie, înainte să facă o reverenţă şi să plece. Într-adevăr, „înflăcărată" era cuvântul potrivit.

Bashere era un bărbat scund şi zvelt şi purta o haină ce-nuşie cusută cu fir din aur. Bastonul din fildeş al Mareşal-Generalului[56] din Saldaea, cu mâner în formă de cap de lup, îi era vârât în spate, la curea, în partea opusă sabiei. Pantalonii bufanţi îi erau îndesaţi în cizmele înalte care fuseseră lustru-ite.

---

[56] În limba română declinarea acestor cuvinte compuse se face pe gradul cel mai mare: mareşalului-general, locotentent-colonelului, generalului-maior etc. Conform ortografiei limbii române, gradele militare şi funcţiile de orice fel nu se scriu cu majusculă. (n.red.)

Luceau, în ciuda celor câţiva stropi de noroi. Activitatea lui recentă necesitase toată formalitatea şi demnitatea de care era în stare, iar el avea din plin. Până şi seanchanii tre-buie să fi auzit deja de reputaţia lui. În părul negru avea fire cărunte, iar mustaţa groasă îi încadra gura ca nişte coarne întoarse cu vârfurile în jos. Cu ochii negri şi migdalaţi plini de tristeţe, trecu pe lângă Rand cu mersul legănat al unui om care era mai obişnuit cu şaua decât cu propriile picioare. Merse de-a lungul şirului de cadavre, privind cu intensitate fiecare chip. Deşi nerăbdător din fire, Rand îi acordă timpul cuvenit pentru a jeli.

— N-am mai văzut niciodată o scenă ca aceea de afară, zise încet Bashere în timp ce păşea. Un raid numeros venit direct din Mana Pustiitoare înseamnă o mie de troloci. Majo-ritatea sunt doar de câteva sute. Of, Kirkun, n-ai păzit flancul stâng aşa cum ar fi trebuit. Chiar şi-atunci, trebuie să ai o oas-te de trei sau patru ori mai numeroasă decât ei ca să fii sigur că nu vei ajunge în cazanele lor. Acolo... cred că am întrezărit o prefigurare a Tarmon Gai’don. O părticică din Tarmon Gai’don. Să nădăjduim că într-adevăr este Ultima Bătălie. Da-că îi vom supravieţui, nu cred că vom vrea vreodată să vedem o alta. Dar vom vedea. Mereu există o altă bătălie. Presupun că aşa va fi mereu până când întreaga lume va deveni pribeagă. Când ajunse la capătul şirului, se opri în faţa unui băr-bat a cărui faţă era despicată aproape până la barba neagră şi bogată. Pe Ahzkan îl aştepta un viitor strălucitor. Dar aş pu-tea spune acelaşi lucru despre mulţi dintre aceşti bărbaţi morţi.

Oftând din greu, se întoarse cu faţa la Rand.

— Fiica celor Nouă Luni se va întâlni cu tine peste trei zile într-un conac din nordul Altarei, lângă hotarul cu Andorul. Îşi duse mâna la piept. Am o hartă. Ea este deja acolo, pe undeva, dar ei spun că nu se află pe tărâmuri aflate sub stăpânirea lor. Când vine vorba de secrete, seanchanii ăştia le fac pe surorile aes sedai să semene cu nişte ţărăncuţe pe care le poţi citi ca pe o carte deschisă.

Cadsuane pufni.

— Bănuieşti c-ar fi o capcană?

Logain îşi scoase puţin sabia din teacă – un gest inconşti-ent, poate.

Bashere făcu un gest dispreţuitor şi îşi scoase şi el puţin sabia din teacă.

— Întotdeauna bănuiesc c-ar fi o capcană. Nu-i vorba de asta. Înalta Doamnă Suroth n-a vrut ca eu sau Manfor să vor-bim cu altcineva în afară de ea. Cu nimeni. Servitorii noştri sunt muţi, ca atunci când am fost în Ebou Dar cu Loial.

— A mea avea limba tăiată, zise Loial pe un ton dezgustat, lăsându-şi urechile pe spate.

Noadele degetelor i se albiră pe coada toporului. Haman scoase un sunet de uimire, urechile lui stând ţepene ca nişte stâlpi.

— Altara tocmai şi-a încoronat un rege nou, continuă Bashere, însă toţi cei din Palatul Tarasin păreau să umble pe coji de ouă şi să arunce priviri peste umeri. Seanchani şi altarani deopotrivă. Până şi Suroth arăta de parcă avea tăişul unei săbii pus de-a curmezişul grumazului.

— Poate îi înspăimântă Tarmon Gai’don, zise Rand. Sau Dragonul Renăscut. Va trebui să fiu cu băgare de seamă. Oa-menii înspăimântaţi fac lucruri necugetate. Care sunt aran-jamentele, Bashere?

Saldaeanul scoase harta din interiorul hainei şi se duse înspre Rand, desfăcând-o.

— Ei sunt foarte precişi. Ea va aduce şase *sul'dame* şi *damane,* fără niciun alt alai.

Alivia scoase un sunet ca o pisică furioasă, iar el clipi îna-inte să continue. Fără îndoială că era puţin spus nesigur pe o *damane* eliberată.

— Tu aduci cinci oameni care pot conduce Puterea. Ea va presupune că orice bărbat care te însoţeşte poate, dar poţi aduce şi o femeie care nu poate ca să fii onorabil.

Min se înfiinţă dintr-odată lângă Rand şi îl cuprinse cu braţele.

— Nu, zise el pe un ton ferm.

Nu avea de gând să o ducă într-o posibilă capcană.

— Vom mai discuta despre asta, murmură ea, legătura fi-ind străbătută de o încăpăţânată hotărâre.

„Cele mai oribile cuvinte pe care le poate rosti o femeie în afară de: *Te voi omorî",* gândi Rand. Brusc, fu străbătut de un fior. *Fusese* el? Sau Lews Therin? Bărbatul nebun chicoti încet într-un colţ al minţii lui. N-avea importanţă. Peste trei zile, o situaţie dificilă avea să fie rezolvată. Într-un fel sau altul.

— Altceva, Bashere?

Luându-şi de pe ochi cârpa umedă şi având grijă să nu i se prindă în păr *angrealul* în formă de brăţară-şi-inele – purta mereu acest *angreal,* precum şi *ter'angrealul* cu nestemate –, Nynaeve se ridică în şezut pe marginea patului. Cu atâţia oa-meni care aveau nevoie de tămăduire din cauza rănilor în-grozitoare – unora le lipsea o mână sau un braţ –, i se păruse a fi un moft să ceară să fie tămăduită de o simplă durere de cap, iar scoarţa de salcie părea să fi făcut o treabă bună. Doar că mai încet. Unul dintre inelele ei, bătut cu o piatră ver-de-deschis în interiorul căruia părea să strălucească o lumină slabă, dădea impresia că vibrează neîncetat pe degetul ei, cu toate că nu se mişca. Tiparul vibraţiilor era amestecat, o re-acţie la *saidarul* şi *saidinul* care erau conduşi afară. Că veni vorba, cineva ar fi putut conduce înăuntru. Cadsuane era con-vinsă că acesta putea arăta direcţia, dar nu putea spune cum. „Sâc!" pentru Cadsuane şi presupusa ei superioritate într-ale cunoaşterii!

Ea îşi dorea să îi poată spune asta în faţă femeii. Nu că aceasta o intimida – cu siguranţă că nu; era mai presus decât Cadsuane doar că îşi dorea să păstreze o oarecare armonie.

Acesta era motivul pentru care tăcea atunci când se afla în preajma femeii.

Odăile pe care le împărţea cu Lan erau încăpătoare, dar şi străbătute de curenţi de aer, căci niciun cadran al ferestrelor nu se închidea bine, iar de-a lungul generaţiilor, casa se aşe-zase destul de mult ca uşile să fie potrivite, astfel încât să se poată închide de tot, dând naştere altor goluri prin care cu-renţii de aer pătrundeau şuierând. Flăcările din şemineu dan-sau de parcă ar fi fost afară, trosnind şi scuipând scântei. Co-vorul, atât de şters încât nu mai putea distinge modelul, avea mai multe găuri provocate de arsuri decât putea număra ea. Patul, cu stâlpii săi grei şi baldachinul uzat, era mare şi ro-bust, dar salteaua era plină ce cocoloaşe, perenele aveau mai multe pene care ieşeau prin ele decât erau înăuntru, iar pă-turile erau mai mult petice decât material original. Însă Lan dormea acolo, iar asta făcea toată diferenţa. Asta făcea să ai-bă impresia că se afla într-un palat.

El stătea în faţa uneia dintre ferestrele unde se poziţio-nase de când începuse atacul, iar acum privea la munca de afară. Sau poate studia abatorul care se transformase în pe-rimetrul conacului. Stătea atât de nemişcat, încât ai fi zis că era o statuie. Purta o haină verde închis ce-i venea bine pe trup, umerii îi erau atât de laţi, încât talia îi părea subţire, iar părul ce îi ajungea până la umeri, negru cu fire albe pe la tâmple, îi era legat la spate cu un *hadori* din piele. Avea o faţă cu trăsături aspre, dar era chipeş. Era în ochii ei, iar ceilalţi n-aveau decât să spună ce voiau. Doar că era mai bine ca aceş-tia să nu spună nimic în prezenţa ei. Nici măcar Cadsuane. Un inel bătut cu un safir fără cusur era rece pe mâna ei dreaptă. Mai degrabă el simţea mânie decât ostilitate. Inelul acela avea un cusur, după părerea ei. Era foarte bine să ştii că cineva din apropiere era mânios sau ostil, dar asta nu însemna că aceas-tă trăire era îndreptată către tine.

— A sosit vremea să mă întorc afară şi să dau din nou o mână de ajutor, zise ea, ridicându-se în picioare.

— Încă nu, îi spuse el, fără să se întoarcă de la fereastră. Cu sau fără inel, vocea lui groasă era calmă. Şi destul de

fermă.

— Moiraine obişnuia să spună că o durere de cap era semn că condusese Puterea prea mult. E periculos.

Îşi ridică mâna spre coadă, înainte să şi-o lase jos din nou. De parcă el ar fi ştiut mai multe despre conducere decât ea! Ei bine, în unele privinţe ştia. În cei douăzeci de ani ca străjer al Moirainei învăţaseră tot atâtea lucruri câte ştia un bărbat despre *saidar.*

— Durerea de cap mi-a dispărut complet. Mă simt perfect acum.

— Nu fi ţâfnoasă, iubirea mea. Au mai rămas doar câteva ceasuri până la amurg. Va rămâne destulă treabă pentru mâine.

El îşi strânse mânerul sabiei cu mâna stângă, apoi şi-o re-laxă, apoi strânse din nou. Doar mâna aceea se mişcă.

Ea strânse din buze. Ţâfnoasă? Îşi netezi furioasă poalele. *Nu* era ţâfnoasă! Lan arareori invoca dreptul de a porunci în intimitate – blestemaţi fie acei oameni ai mării pentru că cre-deau un asemenea lucru dar atunci când o făcea, bărbatul era de neînduplecat. Ea putea pleca, fireşte. El n-ar fi încercat să o oprească fizic. Ea era convinsă de asta. Destul de convinsă. Doar că nu avea de gând să îşi încalce în niciun fel jurămintele de căsătorie. Chiar dacă îi venea să-i tragă un şut iubitului ei soţ.

Trăgând un şut poalelor ei, ea se duse lângă el la fereastră şi îşi strecură braţul printr-ale lui. Însă braţul lui era tare ca piatra. Muşchii îi *erau* nemaipomenit de tari; acest lucru se datora încordării, ca şi când el s-ar fi chinuit să ridice o greu-tate mare. Cât de mult îşi dorea ea să aibă legătura lui, ca să poată simţi ce îl tulbura. Când avea să pună mâna pe Myrelle…

Nu, era mai bine să nu se gândească la obrăznicătura *aia!* Verzile! Pur şi simplu nu erau de încredere când venea vorba despre bărbaţi!

Afară, nu departe de conac, ea putea vedea doi dintre acei asha’mani în haine negre şi pe surorile legate de ei. Îi evitase cât putuse de mult – pe asha’mani din motive evidente, pe su-rori, pentru că o sprijineau pe Elaida; cu toate acestea, nu pu-teai petrece timp în aceeaşi casă cu nişte oameni, fie ea şi o casă atât de mare şi de întortocheată cum era cea a lui Algarin, şi să nu ajungi să îi recunoşti. Arel Malevin era un cairhienin care părea încă şi mai lat decât era în realitate, deoarece îi ajungea abia până la piept lui Lan, Donalo Sandomere era un tairen

care avea un granat în urechea stângă şi o barbă cu fire cărunte, tunsă ascuţit şi unsă cu pomadă, cu toate că se îndo-ia foarte mult că faţa lui ridată şi înăsprită de vreme aparţinea unui nobil. Malevin o legase pe Aisling Noon, o soră Ver-de cu privire fioroasă, ce îşi presăra limbajul cu înjurături din Ţinuturile de Hotar care, uneori, îl făceau pe Lan să se strâm-be. Nynaeve îşi dorea să le înţeleagă, însă el refuza să i le ex-plice. Captiva lui Sandomere era Ayako Norsoni, o Albă mă-runţică cu părul negru şi ondulat ce îi ajungea până la talie, care avea pielea aproape la fel de arămie ca un domani. Părea timidă, o raritate printre aes sedai. Ambele femei îşi purtau şalurile cu ciucuri. Captivele făceau asta aproape mai mereu, poate în semn de sfidare. Pe de altă parte, ele păreau să se înţeleagă ciudat de bine cu bărbaţii. Nynaeve le văzuse ade-seori sporovăind prieteneşte, neaducând deloc cu purtarea unor prizoniere sfidătoare. Iar ea bănuia că Logain şi Gabrelle nu erau singura pereche care împărţea patul în afara căsnici-ei. Era o ruşine!

Dintr-odată, focurile se aprinseră jos, şase cuprinzând trupurile trolocilor din faţa lui Malevin şi Aisling, şapte în fa-ţa lui Sandomere şi Ayako, iar ea miji ochii din cauza văpăii orbitoare. Era ca şi când ar fi încercat să privească treispre-zece sori pe un cer senin de amiază. Ei erau legaţi. Ea îşi pu-tea da seama după felul în care erau firele *saidarului,* rigide, ca şi când acestea erau mai degrabă forţate decât îndrumate. Sau mai degrabă bărbaţii încercau să le forţeze. Acest lucru nu funcţionase niciodată cu jumătatea feminină a Puterii. Era Foc pur, iar văpăile erau sălbatice, mai înspăimântătoare de-cât s-ar fi aşteptat ea doar de la Foc. Dar fireşte că ei foloseau şi *saidin*, şi cine putea spune ce mai adăugau din acel haos criminal? Puţinele lucruri pe care şi le amintea de când fuse-se legată cu Rand nu îi stârneau dorinţa de a se mai apropia vreodată de *asta.* În doar câteva minute, focurile se stinseră, lăsând în urma lor doar nişte grămezi de cenuşă pe pământul pârjolit, care părea tare şi crăpat. Acest lucru n-avea cum să-i priască solului.

— Treaba asta nu poate să ţi se pară distractivă, Lan. La ce te gândeşti?

— Gânduri răzleţe, zise el, iar ea simţea sub mână braţul lui tare ca piatra.

Alte focuri se aprinseră afară.

— Împărtăşeşte-le cu mine.

Reuşi să pună o notă interogatoare în vocea ei. El părea amuzat de natura jurămintelor lor; cu toate acestea, refuza categoric să urmeze şi cele mai mici instrucţiuni atunci când erau singuri. Rugăminţilor le dădea curs pe loc – ei bine, ma-re parte din timp însă bărbatul lăsa să i se întărească noroiul pe cizme până când acesta se desprindea de pe ele dacă ea îi *spunea* să nu lase urme de noroi.

— Sunt gânduri neplăcute, dar dacă doreşti. Myrddraalii şi trolocii mă duc cu gândul la Tarmon Gai’don.

— Sunt gânduri neplăcute, într-adevăr.

El dădu din cap, privind în continuare pe fereastră. Faţa îi era inexpresivă – Lan le-ar putea învăţa pe surorile aes sedai cum să îşi ascundă emoţiile! –, însă o uşoară înflăcărare se simţi în glasul lui.

— Va veni în curând, Nynaeve, însă al’Thor pare să creadă că va dansa de-a pururi cu seanchanii. Creaturile Umbrei s-ar putea mişca prin Mana Pustiitoare, în vreme ce noi stăm aici, în...

Tăcu brusc. În ţinutul Malkier, mai că spusese. Un Malkier mort. Locul lui de baştină fusese distrus. Ea era sigură de as-ta. El continuă ca şi când nu s-ar fi oprit.

— Ei ar putea ataca ţinutul Shienar, toate Ţinuturile de Hotar, săptămâna viitoare sau mâine. Iar al'Thor continuă să ţeasă intrigi împotriva seanchanilor. Ar putea trimite pe cine-va să îi convingă pe regele Easar şi pe ceilalţi să se întoarcă la îndatoririle lor de-a lungul Manei Pustiitoare. Ar trebui să mărşăluiască cu toată oştirea pe care o poate strânge şi s-o ducă spre Mana Pustiitoare. Ultima Bătălia va avea loc acolo şi la Shayol Ghul. *Războiul* este acolo.

Ea fu cuprinsă de tristeţe, dar reuşi să şi-o ascundă din voce.

— Trebuie să te întorci, zise ea încet.

În cele din urmă, el îşi întoarse capul şi o privi încruntat. Ochii lui albaştri erau atât de reci... Erau mai puţin inexpre-sivi decât înainte, de asta ea era convinsă. Dar tot reci erau.

— Locul meu este lângă tine, inima inimii mele. Pentru totdeauna.

Ea îşi strânse tot curajul şi ţinu bine de el, atât de bine, încât o durea. Voia să vorbească repede, să rostească cuvin-tele înainte să o părăsească curajul, însă se forţă să vorbească pe un ton calm şi răspicat.

— O vorbă din Ţinuturile de Hotar pe care am auzit-o de la tine cândva este: „Moartea e mai uşoară decât o pană; da-toria, mai grea decât un munte". Datoria mea este aici, să mă asigur că Alivia nu îl va ucide pe Rand. Dar te voi duce în Ţi-nuturile de Hotar. Datoria ta este acolo. Vrei să mergi în Shienar? Ai pomenit de regele Easar şi de Shienar. Şi este aproape de Malkier.

El o privi timp îndelungat, apoi oftă uşor în cele din urmă, iar încordarea îi părăsi braţul.

— Eşti sigură, Nynaeve? Dacă eşti, atunci, da, în Shienar. În timpul Războaielor Troloce, Umbra s-a folosit de Pasul lui

Tarwin ca să deplaseze un număr mare de troloci, întocmai cum a făcut câţiva ani mai devreme, când noi căutam Ochiul Lumii. Dar doar dacă eşti pe deplin sigură.

Nu, ea nu era sigură. Îi venea să plângă, să ţipe la el că era un neghiob, că locul lui *era* lângă ea, nu murind singur în-tr-un război personal zadarnic cu Umbra. Doar că nu putea spune nimic din toate astea. Cu sau fără legătură, ştia că era zbuciumat în lăuntrul lui, împărţit între dragostea faţă de ea şi datoria lui. Că era zbuciumat şi sângera la fel de sigur ca şi când ar fi fost străpuns de o sabie. Nu îi putea provoca şi alte răni. Însă putea să se asigure că avea să supravieţuiască.

— Ţi-aş face această propunere dacă n-aş fi sigură? zise pe un ton sec, surprinsă de cât de calmă părea. Nu-mi place să te trimit de lângă mine, dar ai o datorie de îndeplinit, iar eu o am pe a mea.

Cuprinzând-o cu braţele, o strânse la pieptul lui cu blân-deţe la început, apoi mai tare, până când ea crezu că avea să-i scoată tot aerul din plămâni. Ei nu îi păsa. Îl îmbrăţişă cu aceeaşi ardoare şi fu nevoită să-şi smulgă mâinile de pe spa-tele lui lat când termină în cele din urmă. Lumină, voia să plângă, dar ştia că nu trebuia s-o facă.

În vreme ce el îşi pregătea desagii, ea se schimbă repede într-o rochie de călărie din mătase verde cu dungi galbene, apoi se furişă afară din încăpere, înainte ca el să termine. Bi-blioteca lui Algarin era generoasă, o încăpere cu

tavan înalt şi pereţii plini de rafturi. O jumătate de duzină de scaune tapi-ţate stătea împrăştiate pe pardoseală, iar masa lungă şi su-portul înalt cu hărţi completau mobilierul. Vatra din piatră era rece, iar lampadarele din fier neaprinse, însă ea conduse puţin ca să aprindă trei dintre ele. Căutând repede, ea găsi hărţile de care avea nevoie în compartimentele suportului în formă de diamant. Acestea erau la fel de vechi ca şi majorita-tea cărţilor, cu toate că ţinutul nu se schimbase prea mult în două sau trei sute de ani.

Când reveniră în odăile lor, Lan se afla în salon, cu desagii pe umăr şi cu mantia de străjer în culori schimbătoare atâr-nându-i pe spate. Faţa îi era împietrită. Ea avu nevoie de timp doar cât să îşi ia mantia din mătase albastră, căptuşită cu ca-tifea, apoi merseră în tăcere spre grajdul slab luminat, unde erau ţinuţi caii lor. Mâna ei dreaptă se odihnea pe încheietura lui stângă.

Un grăjdar zvelt, cu început de chelie şi cu un nas care îi fusese rupt nu doar o singură dată, oftă atunci când Lan îi spuse că voiau ca Mandrab şi Loversknot să fie înşeuaţi. O femeie cu părul cărunt începu să se ocupe de iapa maronie şi robustă a Nynaevei, în vreme ce trei dintre bărbaţii mai în vârstă se apucară să îi pună căpăstrul armăsarului negru şi înalt al lui Lan şi să îl scoată din staul.

— Vreau să-mi făgăduieşti ceva, zise încet Nynaeve în vreme ce aşteptau.

Mandarb dansa în cerc, astfel încât individul durduliu ca-re încerca să pună şaua pe spinarea armăsarului fu nevoit să fugă ca să ţină pasul cu el.

— Un legământ. Vorbesc serios, Lan Mandragoran. Nu mai suntem singuri.

— Ce legământ vrei să fac? întrebă el cu precauţie. Grăjdarul cu început de chelie mai chemă doi bărbaţi ca

să dea o mână de ajutor.

— Că vei merge călare până în Fal Moran înainte să intri în Mana Pustiitoare şi că, dacă cineva va vrea să te însoţeas-că, să-i îngădui acest lucru.

Zâmbetul lui fu schiţat şi trist.

— Întotdeauna am refuzat să îi conduc pe oameni în Ma-na Pustiitoare, Nynaeve. A fost o vreme când oamenii mă în-soţeau, dar n-aş...

— Dacă oamenii te-au mai însoţit, îl întrerupse ea, oame-nii te pot însoţi din nou. Jură-mi sau *eu* îţi jur că te voi lăsa să străbaţi călare tot drumul până în Shienar.

Femeia încheia chingile şeii iepei Loversknot, însă cei trei bărbaţi se chinuiau în continuare să îl înşeueze pe Mandarb, să îl împiedice să nu-şi azvârle de pe spinare valtrapul.

— Cât de departe spre miazăzi vrei să mă laşi în Shienar? întrebă el. Când ea tăcu, el încuviinţă din cap. Prea bine, Nynaeve. Dacă asta doreşti. Jur pe Lumină şi cu speranţa iz-băvirii şi a renaşterii.

Ea abia se abţinu să nu răsufle uşurată. Reuşise să îl îndu-plece şi fără să mintă. Încerca să facă cum voia Egwene şi să se poarte ca şi când ea rostise cele Trei Legăminte pe Scep-trul Legămintelor, dar era foarte greu să îi faci faţă unui soţ dacă nu puteai minţi nici măcar atunci când era absolut ne-cesar.

— Sărută-mă, îi spuse ea lui, grăbindu-se să adauge: Asta n-a fost o poruncă. Vreau doar să-mi sărut soţul.

Un sărut de rămas-bun. Nu va mai fi timp pentru un altul mai târziu.

— În văzul tuturor? zise el, râzând. Întotdeauna ai fost timidă când venea vorba de asta.

Femeia aproape terminase cu Loversknot, iar unul dintre grăjdari îl ţinea pe Mandarb cât putea de ferm, în vreme ce ceilalţi doi încheiară repede cataramele chingilor.

— Sunt prea ocupaţi ca să vadă ceva. Sărută-mă, altmin-teri voi crede că tu eşti acela care se...

Buzele lui pe-ale ei îi întrerupseră vorbele. Ea se simţi mi-nunat.

După un timp, ea stătea lipită de pieptul lui lat ca să îşi tragă răsuflarea, în vreme ce el îi mângâia părul.

— Poate vom petrece o ultimă noapte împreună în Shienar, şopti el. S-ar putea să treacă ceva vreme înainte să fim din nou împreună şi-mi va fi dor să-mi simt spatele zgâriat.

Ea simţi cum îi ard obrajii şi se îndepărtă de el, clătinân-du-se. Grăjdarii terminară treaba şi îşi ţineau privirile aţintite la podelele acoperite cu paie, cu toate că puteau să fie sufici-ent de aproape ca să audă!

— Mai bine nu. Ea era mândră că nu părea să fi rămas fă-ră suflare. Nu vreau să-l las pe Rand singur cu Alivia atât de multă vreme.

— El are încredere în ea, Nynaeve. Nu pricep de ce, dar aşa e, şi doar asta are importanţă.

Ea trase aer pe nas. De parcă bărbaţii ştiau ce era bine pentru ei...

Iapa ei robustă necheză neliniştită când trecură călare printre trolocii morţi în drum spre un petic de pământ, aflat nu departe de grajduri, pe care ea îl cunoştea îndeajuns de bine ca să deschidă o poartă. Mandarb, un cal de război an-trenat, nu avu nicio reacţie la sânge, la putoare şi la cadavrele uriaşe. Armăsarul negru părea la fel de calm ca stăpânul său, acum, că Lan se afla în spinarea lui. Ea putea înţelege asta. Lan avea un efect de liniştire şi asupra ei. De obicei. Uneori, el avea un efect exact opus. Ea îşi dorea să fi *putut* petrece încă o noapte împreună. Se îmbujoră din nou.

Descălecând, ea îmbrăţişă *saidarul* fără să folosească *angrealul* şi ţesu o poartă suficient de înaltă cât să o conducă pe Loversknot pe o pajişte presărată cu pâlcuri de fagi cu pete negre şi copaci pe care nu îi recunoştea. Soarele era un disc auriu, aproape de zenit; cu toate acestea, aerul era cate-goric mai răcoros decât în Tear. De fapt, era îndeajuns de re-ce ca să o facă să îşi strângă mantia pe lângă trup. Munţii cu piscurile acoperite de zăpadă şi nori se înălţau la răsărit, la miazănoapte şi la miazăzi. De îndată ce trecu şi Lan prin poartă, ea lăsă împletitura să se risipească şi ţesu de îndată o altă poartă, mai mare, în vreme ce urcă în şa şi îşi puse din nou mantia.

Lan îl mână pe Mandarb câţiva paşi spre apus, privind fix. Pământul se termina brusc cu ceea ce părea a fi o stâncă nu mai departe de douăzeci de paşi mai încolo de locul unde se afla el, iar de-acolo oceanul se întindea cât vedeai cu ochii.

— Ce înseamnă asta? întrebă el pe un ton poruncitor, în-torcându-se. Aici nu suntem în Shienar. Suntem la Capătul

Lumii, în Saldaea, cât se poate de departe de Shienar, dar tot

în Ţinuturile de Hotar.

— Ţi-am spus că te voi duce în Ţinuturile de Hotar, Lan, şi-am făcut-o. Nu uita de jurământul făcut, inima mea, pentru că eu cu siguranţă n-am să-l uit.

Zicând acestea, îşi înfipse călcâiele în flancurile iepei şi lăsă animalul să sară prin poartă. Ea îl auzi strigându-i nu-mele, dar lăsă poarta să se închidă în urma ei. Îi *va* oferi o şansă să supravieţuiască.

La câteva ceasuri după miezul zilei, mai puţin de o duzină de mese erau ocupate în salonul mare al hanului „Lancea Re-ginei”. Majoritatea femeilor şi bărbaţilor îmbrăcaţi elegant, cu conţopişti şi gărzi stând drepţi în spatele lor, se aflau acolo pentru a cumpăra sau a vinde ardei iuţi, care creşteau bine la poalele dealurilor din partea dinspre uscat a Munţilor Bani-khan, botezaţi de mulţi din Saldaea „Zidul Mării”. Pe Weilin Aldragoran nu îl interesau ardeii. Zidul Mării avea alte recol-te, mai bogate.

— Preţul meu final, zise el, fluturându-şi o mână deasu-pra mesei.

Pe fiecare deget avea câte un inel cu nestemate. Nu erau pietre mari, dar erau de calitate. Un bărbat care vindea neste-mate trebuia să îşi facă reclamă. Făcea negoţ şi cu alte lu-cruri – blănuri, lemn rar pentru dulgheri, săbii şi armuri fru-mos lucrate, ocazional alte lucruri care îi aduceau venituri frumuşele –, însă nestematele îi aduceau cea mai mare parte din câştigurile dintr-un an.

— Nu-l las mai jos.

Masa era acoperită cu o bucată de catifea neagră care scotea în evidenţă mare parte din marfa lui: smaralde, pia-tra-focului, safire şi, cele mai preţioase dintre toate, diaman-te. Câteva dintre acestea erau suficient de mari ca să stârnească interesul unui domnitor şi niciunul nu era mic. Niciu-na nu avea vreun cusur. Era vestit în Ţinuturile de Hotar pen-tru nestematele lui fără cusur.

— Acceptă, altminteri altcineva o va face.

Cel mai tânăr din cei doi illianeri cu ochi negri din faţa lui, un individ proaspăt ras numit Pavil Geraneos, deschise gura furios, dar cel mai în vârstă, Jeorg Damentanis, a cărui barbă cu fire cărunte prin ea îi tremura, îşi puse mâna durdulie pe braţul lui Geraneos şi îi aruncă o privire îngrozită. Aldragoran nu făcu niciun efort să îşi ascundă zâmbetul, dezvelindu-şi puţin dinţii.

El fusese doar un ţânc atunci când trolocii dăduseră nă-valăîn Malkier şi nu îşi amintea defel ţinutul – arareori se gândea la Malkier; ţinutul *era* mort şi inexistent; cu toate acestea, se bucura că îi lăsase pe unchii lui să îi ofere *hadori.* La o altă masă, Managan se certa cu o femeie tairenă oacheşă, care purta un guler din dantelă şi nişte cercei cu granat de calitate oarecum inferioară, cei doi aproape acoperind acor-durile muzicale ale ţambalului la care cânta o femeie pe o estradă joasă de lângă unul dintre şemineurile înalte din pia-tră. Tânărul acela zvelt refuzase *hadori,* cum o făcuse şi Gorenellin, care era cam de-o seamă cu Aldragoran. Gorenellin negocia la sânge cu doi altarani cu pielea măslinie; unul din-tre ei avea un rubin frumos în urechea stângă, iar pe fruntea lui se adunaseră broboane de sudoare. Nimeni nu striga la un bărbat care purta *hadori* şi o sabie, aşa cum o făcea Aldragoran, iar ei încercau să evite să îl facă să asude. Astfel de bărbaţi erau vestiţi pentru purtarea lor violentă imprevizibilă. Dacă era arareori nevoit să-şi folosească sabia de la şold, se ştia prea bine că putea şi o făcea.

— Accept, jupâne Aldragoran, zise Damentanis, aruncân-du-i tovarăşului lui o privire piezişă.

Neobservând privirea, Geraneos îşi dezveli dinţii, nădăj-duind ca Aldragoran să creadă că era un zâmbet. Aldragoran nu îl luă în seamă. La urma urmei, *era* negustor. Reputaţia era un lucru bun atunci când îţi sporea puterea de negociere, însă doar un neghiob semăna sămânţă de scandal.

Conţopistul illianerilor, un individ slăbănog şi cărunt, tot illianer şi el, descuie cufărul cu monede cu întărituri de fier sub privirea atentă a gărzilor lor, nişte bărbaţi mătăhăloşi ca-re purtau acele bărbi ciudate ce lăsau dezvelită buza de sus şi care aveau nişte haine din piele pe care erau cusute câteva discuri din oţel. Fiecare avea asupra lui o sabie şi câte un ciomag prins de curea. Erau gărzi de pe domeniul lui, cu si-guranţă, dar nu gărzi de corp. Acest lucru nu facea decât să îi sporească reputaţia. Şi, firește, el nu avea nevoie de ei.

Odată ce Damentanis iscăli două scrisori de drept şi oferi trei săculeţe din piele pline cu arginţi – Aldragoran numără monedele, dar nu se osteni să le cântărească; unele dintre acele coroane groase din zece ţinuturi diferite erau mai uşoa-re decât altele, cu toate acestea era dispus să accepte pierde-rea inevitabilă – illianerii strânseră cu băgare de seamă nes-tematele, sortându-le în săculeţe din piele de căprioară pe ca-re le puseră în cufărul cu monede. El le mai oferi vin, însă bărbatul îndesat refuză politicos şi plecară împreună cu gărzile de corp care cărau lada cu întărituri din fier. Era peste puterea lui de pricepere cum puteau proteja orice, împovăraţi de acea greutate. Kayacun era un oraş unde nu prea aveau loc nelegiuiri, dar în ultima vreme existau mai mulţi tâlhari la drumul mare decât de obicei, mai mulţi tâlhari la drumul mare, mai mulţi criminali, mai mulţi incendiatori, mai mulţi nelegiuiţi de tot soiul, ca să nu mai pomenim de o ne-bunie căruia unui om nici nu îi trecea prin minte. Cu toate acestea, nestematele erau acum grija illianerilor.

Ruthan puse să fie deschis cufărul cu monede al lui Aldragoran – doi cărăuşi aşteptau afară ca să îl care –, însă el se zgâia în continuare la scrisorile de drept şi la săculeţe. Era jumătate din cât se aşteptase să primească. Cu sau fără mo-nede uşoare din Altara şi Murandy, erau cel puţin jumătate. Acesta avea să fie cel mai bănos an. Şi toate astea datorită faptului că Geraneos se arătase mânios. După aceea, lui Damentanis îi fusese teamă să mai negocieze. Reputaţia era un lucru minunat.

— Jupâne Aldragoran? zise o femeie, rezemându-se de masă. Mi-ai fost recomandat ca fiind un negustor care trimiţi multe mesaje prin porumbei.

El îi observă mai întâi podoabele, firește. Era o chestiune de obişnuinţă. Cureaua subţire aurie şi colierul lung erau bă-tute cu nişte rubine de bună calitate, la fel şi una dintre bră-ţările pe care le purta, pe lângă nişte pietre verzi şi albastre de nuanţă deschisă pe care el nu le recunoscu, considerân-du-le aşadar lipsite de valoare. Brăţara aurie de pe încheie-tura mâinii stângi, o podoabă ciudată legată de patru inele de pe degete de nişte lanţuri plate şi toate prevăzute cu gravuri complicate, nu avea nestemate, însă celelalte două brăţări erau bătute cu nişte safire de calitate şi mai multe pietre verzi. Două dintre inelele pe care le purta pe mâna dreaptă erau bătute cu acele pietre verzi, dar celelalte două aveau nişte safire de o calitate aparte. O calitate aparte. Apoi, el îşi dădu seama că ea purta un al cincilea inel pe mâna aceea, lipit de unul dintre inele şi bătut cu o piatră lipsită de valoa-re. Un şarpe auriu care îşi muşca propria coadă.

Când îşi ridică ochii la faţa ei, avu parte de un al doilea şoc. Faţa ei, încadrată de gluga mantiei, era foarte tânără, dar ea purta inelul, şi puţine erau atât de nesăbuite încât să îl poarte fără a avea acest drept. Mai văzuse aes sedai tinere, de două sau trei ori. Nu, vârsta ei nu îl uluia. Însă avea pe frunte acel *ki'sain,* punctul roşu al unei femei măritate. Ea nu părea a fi

malkeri. Mulţi tineri aveau accente din Saldaea sau Kandor, din Arafel sau Shienar – el însuşi vorbea cu accent din Sal-daea –, însă ea nu părea a se trage din Ţinuturile de Hotar. Şi-apoi, nu îşi mai amintea când auzise ultima oară ca o fată malkeri să se fi dus la Turnul Alb. Turnul lăsase de izbelişte ţinutul Malkeri, iar locuitorii din Malkeri întorseseră spatele Turnului. Cu toate acestea, el se ridică repede în picioare. Când venea vorba de aes sedai, era întotdeauna înţelept să faci o reverenţă. Ochii ei negri erau aspri. Da, se cuvenea să facă o reverenţă.

— Cu ce-ţi pot fi de folos, aes sedai? Doreşti să trimit un mesaj în numele tău prin porumbeii mei? Plăcerea va fi de partea mea.

De asemenea, era înţelept să îndeplineşti orice favoare îţi cerea o aes sedai, iar un porumbel era o favoare mică.

— Un mesaj fiecărui negustor cu care corespondezi. Tar-mon Gai'don va veni în curând.

El ridică din umeri, nelinişţit.

— Asta n-are nicio legătură cu mine, aes sedai. Sunt un simplu negustor.

Ea cerea o grămadă de porumbei. El coresponda cu ne-gustori până şi din Shienar.

— Dar voi trimite mesajul tău.

Avea s-o facă, indiferent de cât de mulţi porumbei avea să fie nevoie. Numai nişte proşti grămadă nu îşi ţineau promi-siunile faţă de aes sedai. Şi-apoi, voia să scape de ea şi de po-veştile ei despre Ultima Bătălie.

— Îl recunoşti? îl întrebă ea, scoţând din decolteul rochiei un şnur din piele.

Lui i se tăie răsuflarea şi îşi întinse mâna ca să îşi treacă uşor degetul peste inelul din aur greu cu sigiliu ce atârna de şnur. Peste cocorul aflat în zbor. Cum reuşise ea să intre în posesia lui? Pe Lumină, cum?

— Îl recunosc, răspunse el, vocea devenindu-i brusc ră-guşită.

— Numele meu este Nynaeve al'Meara Mandragoran. Mesa-jul pe care vreau să îl trimiţi este acesta. Soţul meu merge călare de la Capătul Lumii spre Trecătoarea Tarwin, îndreptându-se spre Tarmon Gai'don. Va merge călare de unul singur?

Bărbatul tremura. Nu ştia dacă râdea sau plângea. Poate şi una, şi alta. Ea era soţia lui?

— Voi trimite mesajul tău, domniţă, dar asta n-are nicio legătură cu mine. Eu sunt un simplu negustor. Ţinutul Mal-kier e mort. Mort, îţi spun.

Asprimea din ochii ei păru a se intensifica, iar ea îşi strân-se în mână coada împletită, lungă şi groasă.

— Lan mi-a spus cândva că Malkier trăieşte atâta vreme cât un bărbat poartă *hadori* în semn de angajament că va lup-ta împotriva Umbrei, atâta vreme cât o femeie poartă *ki'sain* în semn de angajament că îşi va trimite fiii să lupte împotriva Umbrei. Eu port acest *ki'sain,* jupâne Aldragoran. Soţul meu poartă *hadori.* La fel şi dumneata. Lan Mandragoran va pleca spre Ultima Bătălie singur?

El *râdea,* scuturându-şi tot trupul. Cu toate astea, simţea cum lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Era o nebunie! Ne-bunie curată! Dar nu se putea abţine.

— Nu, domniţă. Nu pot vorbi în numele altcuiva, dar jur pe Lumină cu speranţa izbăvirii şi a renaşterii că n-are să plece singur.

Ea îl privi cu atenţie o clipă, apoi încuviinţă o dată cu fer-mitate din cap şi se întoarse. El îşi întinse o mână după ea.

— Pot să-ţi ofer nişte vin, domniţă? Soţia mea şi-ar dori să te cunoască.

Alida era saldaeană, dar cu siguranţă şi-ar dori să o cu-noască pe soţia Regelui Neîncoronat.

— Îţi mulţumesc, jupâne Aldragoran, dar mai am de vizi-tat câteva oraşe azi şi trebuie să mă întorc în Tear în seara aceasta.

El o privi clipind în vreme ce ea plutea spre uşă, strângân-du-şi mantia. Ea mai avea de vizitat câteva oraşe azi şi să se întoarcă în Tear în *seara asta*? Într-adevăr, aes sedai puteau face minuni!

Tăcerea domnea în salon. Oamenii de-acolo nu vorbiseră în şoaptă şi chiar şi fata cu ţambalul încetase să mai cânte la el. Toţi se holbau la el. Mulţi dintre străini îl priveau cu gurile căscate.

— Ei bine, Managan, Gorenellin, zise el pe un ton porun-citor, mai ţineţi minte cine sunteţi? Vă mai aduceţi aminte ce sânge vă curge prin vene? Cine va pleca împreună cu mine spre Trecătoarea Tarwin?

Pentru o clipă, el crezu că niciunul dintre bărbaţi nu avea să vorbească, apoi Gorenellin se ridică în picioare, cu ochii înlăcrimaţi.

— Cocorul de aur zboară spre Tarmon Gai’don, zise el cu blândeţe.

— Cocorul de aur zboară spre Tarmon Gai’don! strigă Managan, sărind în picioare atât de repede, încât îşi răsturnă scaunul.

Râzând, Aldragoran li se alătură, toţi trei strigând din toţi rărunchii: „Cocorul de aur zboară spre Tarmon Gai’don!”

CAPITOLUL 21

În interiorul Stâncii

Noroiul din afara oraşului lăsă loc străzilor pavate de lân-gă zidurile oraşului Tear, unde primul lucru pe care îl obser-vă Rand fu absenţa gărzilor. În ciuda rampelor generoase din piatră din faţa turnurilor, oraşul era mai puţin apărat decât *steddingul* Shangtai, unde lui şi celorlalţi oameni le fuseseră refuzată, pe un ton blând, dar ferm, intrarea în zorii zilei. Aici, balcoanele arcaşilor erau pustii. Uşa cu întărituri din fier a clădirii pătrăţoase şi cenuşii a gărzilor, care se afla imediat ce treceai de porţile mari, era larg deschisă, iar înăuntru, o fe-meie cu faţa dură, în veşminte din lână aspră şi cu mânecile suflecate în sus pe braţele subţiri, şedea în faţa unui ciubăr din lemn şi freca hainele pe o scândură de spălat rufe. Părea să locuiască acolo; doi copilaşi murdari, care îşi sugeau de-getul mare, se zgâiau cu ochi miraţi la el şi la tovarăşii lui. La caii lor, cel puţin.

Tai'daishar era o frumuseţe, un armăsar negru şi lucios, cu un piept masiv, un cal care atrăgea atenţia; cu toate aces-tea, el alesese să îl călărească. Dacă rătăciţii reuşiseră să îl gă-ească cu atâta uşurinţă la conacul lui Algarin, nu prea mai avea rost să se ascundă. Sau cel puţin să îşi dea prea multă osteneală. Purta mănuşi negre de călărie ca să îşi ascundă ca-petele de dragon de pe mâini şi stârcii din palme. Haina lui era din lână gri-închis, fără niciun fel de broderie, valtrapul simplu, iar mânerul sabiei lui şi teaca fuseseră lucrate din piele de porc mistreţ netăbăcită încă de când intraseră în po-sesia lui, nimic care să atragă vreo privire. Cadsuane, în veş-minte din lână cenuşie neîmpodobite, avea gluga mantiei ver-de-închis trasă pe ochi, astfel încât să îi ascundă faţa de aes sedai, însă Min, Nynaeve şi Alivia nu aveau nevoie să se as-cundă. Cu toate că haina roşie brodată cu flori a lui Min şi pantalonii ei strâmţi ar fi putut atrage puţin atenţia, ca să nu mai pomenim de cizmele ei roşii. El mai văzuse femei în Cairhien purtând astfel de haine, imitând-o, cu toate că părea puţin probabil ca stilul ei să fi ajuns până în Tear, unde era preţuită modestia. Nynaeve purta veşminte din mătase al-bastră cu dungi galbene şi toate podoabele pe care le avea, doar parţial ascunse de mantia ei albastră, însă locuitorii din Tear purtau mătase. Voise să îşi poarte şalul! Însă acesta se afla în desagii ei. Doar puţin efort.

Al doilea lucru pe care îl observă el fu sunetul, un zăngă-nit ritmic însoţit uneori de un fluierat asurzitor. Fu slab la început, însă părea să se apropie cu repeziciune. În ciuda orei matinale, străzile pe care le putea vedea de la porţi erau aglo-merate. Jumătate dintre oamenii pe care îi vedea păreau a fi oameni ai mării, bărbaţii cu pieptul dezvelit, femeile îmbră-cate în bluze din pânză viu colorate, şi toţi purtau panglici lungi şi mai colorate decât aveau oamenii de rând taireni. Toate capetele păreau a fi întoarse spre locul de unde se au-zea sunetul. Copiii ţâşneau prin mulţime, ferindu-se din calea telegilor, adeseori trase de boi cu coarne late, gonind spre lo-cul de unde se auzea sunetul. Câţiva bărbaţi şi câteva femei îmbrăcaţi elegant coborâseră din lecticile lor şi priveau ală-turi de cărăuşii lor. Un negustor cu barbă bifurcată şi lanţuri din argint peste pieptul hainei lui ieşise pe jumătate pe fe-reastra unei trăsuri lăcuită cu

roşu şi striga la birjar să stru-nească perechile de cai ce se agitau nervoşi, în vreme ce el se chinuia să vadă mai bine.

Porumbeii cu aripi albe, speriaţi de un anume fluierat as-cuţit, îşi luară zborul de pe acoperişurile ascuţite din ardezie şi începură să se rotească în aer. Două stoluri mari se izbiră unul de celălalt, bombardându-i pe oamenii de jos cu păsări năucite. Toate păsările căzură. Câţiva oameni îşi luară privi-rile uluite din direcţia sunetului care se apropia şi îşi ridicară ochii căscaţi spre cer. Mulţi dintre ei înhăţară păsările căzute şi le frânseră grumajii, şi nu erau doar oameni desculţi, îm-brăcaţi în haine uzate din lână. O femeie înveşmântată în mă-tase şi dantelă, care stătea în picioare lângă o lectică, culese repede o jumătate de duzină, înainte să îşi întoarcă privirea uimită spre direcţia din care se auzea sunetul, păsările atâr-nându-i în mâini, prinse de picioare.

Alivia scoase un sunet uluit.

— O fi ghinion sau noroc? întrebă ea cu o voce tărăgănată. Trebuie că e ghinion. Doar dacă porumbeii de-aici n-or fi di-feriţi?

Nynaeve îi aruncă o privire acră, dar nu spuse nimic. Ea fusese foarte tăcută de când Lan dispăruse cu o zi înainte, un subiect despre care era de două ori mai tăcută.

— Unii dintre aceşti oameni vor muri de foame, zise Min cu tristeţe în glas. Legătura fu străbătută de întristare. Fieca-re dintre aceia despre care am viziuni.

„Cum mă pot ascunde? Lews Therin râse. Eu sunt *ta'veren!*" „Eşti mort", i se adresă Rand în gând cu asprime. Oamenii din faţa lui urmau să moară de foame şi el râdea?

Nu se putea face nimic, fireşte; nu atunci când Min grăia, dar să râzi era cu totul o altă mâncare de peşte.

„Eu sunt *ta'veren.* Eu!"

Ce altceva se mai petrecea în Tear din cauza prezenţei lui? Faptul că el era *ta'veren* nu avea întotdeauna vreun efect, dar când avea, urmările puteau acoperi un oraş întreg. Cel mai bine era să facă ceea ce venise să facă aici, înainte ca oa-menii nepotriviţi să îşi dea seama ce însemnau întâmplări precum porumbeii care se izbeau unii de alţii. Dacă rătăciţii trimiteau hoarde de troloci şi myrddraali după el, era posibil ca iscoadele Celui Întunecat să profite de orice ocazie ca să îi implânte o săgeată în coaste. A face un mic efort pentru a se ascunde nu era acelaşi lucru cu a nu face niciun efort.

— Mai bine-ai fi adus Flamura Luminii şi o gardă de onoa-re alcătuită din mii de persoane în loc de şase, murmură

Cadsuane pe un ton sec, uitându-se la Fecioarele care încer-cau să se prefacă a nu avea nicio legătură cu alaiul lui Rand, în vreme ce stăteau în cerc în jurul lor, cu *shoufa* înfăşurată în jurul capetelor şi cu vălurile atârnându-le pe piept.

Două dintre ele erau din clanul Shaido şi aveau o privire aprigă ori de câte ori se uitau la el. Fecioarele îşi ţineau suli-ţele pe spinări, vârâte printre curelele carcaselor arcurilor lor, doar pentru că Rand se oferise să le lase în urmă şi să ia cu el pe altcineva. Nandera insistase să ia cu el cel puţin câ-teva Fecioare, privindu-l cu nişte ochi la fel de duri ca nişte smaralde. Lui nu îi trecuse niciodată prin minte să refuze.

Trebuia să respecte anumite obligaţii pe care le avea.

Adună hăţurile lui Tai’daishar şi, dintr-odată, o căruţă mare încărcată cu o maşinărie îşi făcu apariţia, zăngănind şi şuierând. Roţile mari cu nituri din fier scoteau scântei pe pietrele cenuşii ale pavajului în timp ce căruţa se deplasa de-a lungul străzii la fel de repede cât putea alerga un om. Maşinăria părea să scoată aburi; un braţ din lemn se legăna în sus şi-n jos, împingând un altul, un braţ vertical, iar fumul cenuşiu de lemn ieşea dintr-un horn din metal; în faţă nu se vedea nici urmă de cal, doar o cârmă cu un aspect ciudat, care făcea roţile să se rotească. Unul dintre cei trei bărbaţi care stăteau în căruţă trase de o funie lungă, iar aburii ţâşniră cu un şuierat ascuţit dintr-un tub fixat pe un cilindru uriaş din fier. Dacă privitorii se zgâiau cu teamă şi îşi acopereau ure-chile, caii negustorului cu barba bifurcată nu aveau aceeaşi dispoziţie. Nechezând cu sălbăticie, aceştia ţâşniră de pe loc, împrăştiind oamenii în toate părţile în timp ce goneau şi aruncându-l în cap pe stăpânul lor. Aceştia fură urmaţi de în-jurături şi de câţiva catâri care răgeau şi care porniră în ga-lop, trăgând după ei telegile care se hurducau şi îi făceau pe căruţaşii lor să se legene cu frâiele în mâini. Până şi câţiva boi începură să grăbească pasul, deşi aveau mersul greoi. Uluirea lui Min umplea legătura.

Controlând armăsarul negru cu genunchii – fiind un cal de război, Tai’daishar reacţionă imediat, deşi încă mai ne-cheza –, Rand privea şi el uluit. Se părea că jupânul Poel chiar reuşise să îşi pună în mişcare căruţa cu aburi. „Dar cum a ajuns drăcovenia asta în Tear?” întrebă el fără interlocutor. Ultima oară când o văzuse, maşinăria se aflase la Academia din Cairhien şi, la fiecare câţiva paşi, se oprea.

— Se numeşte „cal cu aburi”, seniore, zise un ştrengar desculţ, cu faţa murdară şi îmbrăcat într-o cămaşă zdrenţui-tă, sărind în sus şi-n jos pe caldarâm. Până şi panglica ce îi ţi-nea pantalonii bufanţi părea a fi mai mult găuri decât materi-al. L-am văzut de nouă ori! Corn l-a văzut doar de şapte ori!

— E o căruţă cu aburi, Doni, interveni tovarăşul lui la fel de zdrenţăros. O *căruţă* cu aburi.

Niciunul dintre ei nu putea avea mai mult de zece ani şi erau mai degrabă sfrijiţi decât slabi. Picioarele lor murdare, cămăşile zdrenţuite şi pantalonii găuriţi arătau că băieţii ve-neau de dincolo de ziduri, unde trăiau oamenii cei mai săraci. Rand schimbase câteva legi în Tear, mai ales pe acelea care îi asupreau pe cei săraci, dar nu putuse să le schimbe pe toate. Nici măcar nu ştiuse cum să înceapă. Lews Therin începu să bată câmpii despre taxe şi bani care creau slujbe, însă era ca şi când ar fi îndrugat cuvinte la voia întâmplării, căci nu aveau nicio noimă. Rand reduse vocea la un bâzâit, o muscă în cea-laltă parte a unei încăperi.

— Patru dintre ei legaţi laolaltă, unul în spatele ăluilalt, au tras o sută de căruţe tocmai din Cairhien, continuă Doni, nebăgându-l în seamă pe celălalt băiat. Au străbătut aproape o sută de mile în fiecare zi, seniore. O sută de mile!

Corn oftă îndelung.

— Au fost şase, Doni, şi-au tras doar cincizeci de căruţe, dar au străbătut *mai mult* de o sută de mile în fiecare zi. O sută douăzeci în unele zile, am auzit, şi unul dintre bărbaţii cu aburii a zis-o.

Doni se întoarse încruntat la el, ambii băieţi strângând pumnii.

— Chiar şi-aşa, este o reuşită remarcabilă, le spuse Rand repede, înainte ca ei să înceapă să se caftească. Luaţi de-aici.

Vârându-şi mâna în buzunarul hainei, scoase două mo-nede şi îi aruncă câte una fiecărui băiat, fără a se uita să vadă ce fel de monede erau. Aurul străluci în aer, înainte ca băieţii să înhaţe nerăbdători monedele. Schimbând o privire mirată, aceştia ieşiră în fugă pe porţi cât puteră de repede, fără îndoială temându-se ca el să nu le ceară înapoi monedele. Fa-miliile lor puteau trăi luni întregi cu atât de mult aur.

Min privi după ei cu o expresie plină de întristare, care îşi găsea ecoul şi în legătură chiar şi după clătină din cap şi afişă o expresie calmă. Oare ce văzuse? Moarte, probabil. Rand simţea mânie, dar nu şi tristeţe. Câte zeci de mii vor muri îna-inte să se sfârşească Ultima Bătălie? Câţi dintre ei vor fi copii? Nu mai avea loc înlăuntrul lui pentru tristeţe.

— Eşti foarte generos, zise Nynaeve cu încordare în glas, dar vom zăbovi aici toată dimineaţa?

Căruţa cu aburi se făcu repede nevăzută, însă iapa ei maro şi durdulie pufnea agitată şi îşi scutura capul. Îi era greu să stăpânească animalul, deşi era liniştit din fire. Ea era departe de a fi o călăreaţă bună, aşa cum se considera. Că veni vorba, calul lui Min, o iapă cenuşie cu grumazul arcuit, care prove-nea din grajdurile lui Algarin, dansa astfel încât doar strân-soarea fermă a mâinii acoperite cu mănuşă roşie a lui Min o ţinea să n-o ia la fugă, iar murgul Aliviei încerca să danseze, cu toate că fosta *damane* îşi stăpânea animalul cu aceeaşi uşurinţă cu care îşi stăpânea calul Cadsuane. Uneori, Alivia dădea dovadă de înzestrări nebănuite. Era de aşteptat ca *da-mane* să ştie să călărească bine.

În vreme ce pătrundeau călare în oraş, Rand aruncă o ul-timă privire spre căruţa cu aburi care începea să se facă ne-văzută. „Remarcabil” abia dacă era cuvântul potrivit. O sută de căruţe sau doar cincizeci – doar! – „incredibil” era cuvân-tul mai potrivit. Oare negustorii aveau să înceapă să folo-ească această invenţie în locul cailor? Părea puţin probabil. Negustorii erau oameni conservatori şi nu erau cunoscuţi ca fiind dispuşi să adopte repede noile căi de a rezolva lucrurile. Dintr-un oarecare motiv, Lews Therin începu să râdă din nou.

Tear nu era frumos, cum erau oraşele Caemlyn sau Tar Valon, şi puţine dintre străzile sale puteau fi considerate a fi largi, dar oraşul era mare şi continua să se extindă, fiind unul dintre cele mai mari din lume, şi, asemenea majorităţii loca-lităţilor mari, era un talmeş-balmeş care se dezvoltase vrând-nevrând. Pe acele străzi întortocheate, hanurile cu acoperişuri din ţiglă şi grajdurile cu acoperişuri de ardezie, ale căror colţuri se închinau într-un unghi ascuţit, stăteau alături de palate cu domuri albe şi turnuri înalte, prevăzute cu balcoane, care adeseori deveneau nişte puncte, înălţimile domurilor şi ale turnurilor strălucind în soarele dimineţii. Atelierele făurarilor, ale cuţitarilor, ale cusătoreselor şi pră-văliile măcelarilor, ale negustorilor de peşte şi ale ţesătorilor stăteau lipite de structuri din marmură, cu uşi înalte din bronz şi coloane uriaşe albe, case ale breslelor, ale bancheri-lor şi ale comerţului.

La acea oră a dimineţii, străzile erau cufundate încă în umbră; cu toate acestea, ei erau cuprinşi de forfota legenda-rei industrii a sudului. Lecticile cărate de perechi de bărbaţi zvelţi îşi croiau drum prin mulţime aproape la fel de repede ca acei copii care se fugăreau în joacă, în vreme ce trăsurile şi caleştile trase de patru sau şase cai se deplasau la fel de încet ca telegile sau căruţele, majoritatea trase de boi mari. Hama-lii îşi târşâiau picioarele, încărcăturile lor atârnând de nişte prăjini pe care le ţineau pe umeri, iar ucenicii cărau în spinări covoare făcute sul şi cutii cu obiectele de artizanat ale meş-teşugarilor. Vânzătorii ambulanţi îşi enumerau strigând bu-nurile de pe

tăvi sau de pe cărucioarele cu roţi, insigne sau panglici, câteva cu nuci prăjite sau plăcinte cu carne, iar acro-baţii sau jonglerii sau muzicanţii ţineau reprezentaţii la aproa-pe fiecare colţ de stradă. N-ai fi zis niciodată că oraşul acesta era ţinta unui asediu.

Însă nu peste tot domnea liniştea. Deşi era dimineaţa de-vreme, Rand vedea beţivii scandalagii care erau azvârliţi afa-ră din hanuri sau taverne, iar pe caldarâm se încăierau cu pumnii sau se luptau corp la corp atât de mulţi bărbaţi, încât nu bine treceai de doi, că dădeai cu ochii de alţii. Destul de mulţi soldaţi se amestecau prin mulţime, cu săbiile la şold şi cu mânecile bufante ale hainelor lor de lână prevăzute cu dungi în culorile diferitelor Case, dar nici măcar cei care pur-tau platoşe şi coifuri nu se osteneau să îi despartă de bătăuşi. Soldaţii erau implicaţi într-un număr considerabil de încăie-rări – se încăierau între ei, cu oamenii mării, cu indivizi îm-brăcaţi în veşminte din lână aspră, care ar fi putut fi munci-tori sau ucenici sau bătăuşi. Soldaţii care n-aveau nimic de făcut se plictiseau, iar soldaţii plictisiţi se îmbătau şi se încă-ierau. El se bucură să îi vadă pe soldaţii rebelelor plictisiţi.

Fecioarele, croindu-şi drum prin mulţime şi încercând să se prefacă în continuare că nu aveau nicio legătură cu Rand, atrăgeau priviri nedumerite şi scărpinături în cap, în princi-pal din partea oamenilor mării cu feţele tuciurii, cu toate că un cârd de copilaşi îi urmau cu gurile căscate. Tairenii, mulţi dintre ei nefiind cu mult mai deschişi la piele decât oamenii mării, mai văzuseră aieli, iar dacă se întrebau de ce aceştia reveniseră în oraş, se părea că aveau alte treburi mai impor-tante de făcut în dimineaţa aceea. Nimeni nu părea să se uite de două ori la Rand şi la alaiul său. Pe străzi mai erau şi alţi bărbaţi şi femei călare, majoritatea lor străini, ici un negustor cairhienin cu pielea deschisă la culoare şi purtând o haină sobră, colo un arafellin cu clopoţei din argint prinşi în cozile lui negre şi împletite, ici o domani cu pielea arămie, înveş-mântată într-o rochie de călărie aproape transparentă şi abia ascunsă de mantia ei, urmată de două gărzi de corp mătăhă-loase, în haine din piele cusute cu discuri din oţel, colo un shienaran ras în cap, în afara moţului din creştet, şi o burtă atât de mare, încât aproape că îi pocneau nasturii. Nu puteai face zece paşi în Tear fără să nu vezi vreun străin. Comerţul tairen ajungea pretutindeni.

Asta nu însemna că străbătu oraşul fără incidente. În faţa lui, fugea băiatul unui brutar, însă se împiedică şi căzu, arun-când coşul în aer. Băiatul se ridica de pe jos tocmai când Rand trecea călare pe lângă el, însă se opri cu gura căscată din a face asta şi se zgâi la pâinile lungi care aterizaseră lângă coş, formând un con. Un individ în cămaşă, care bea la fereas-tra celui de-al doilea cat al unui han, îşi pierdu echilibrul şi se prăvăli spre stradă cu un ţipăt care încetă atunci când ateriză în picioare la zece paşi depărtare de Tai’daishar, ţinând în continuare cupa în mână. Rand îl lăsă în urmă cu ochii căscaţi de uimire şi pipăindu-se mirat. Scenarii imposibile se răspân-deau prin tot oraşul în urma lui Rand ca undele apei.

Nu toate incidentele puteau fi la fel de nevătămătoare precum cel cu pâinile sau la fel de benefice precum cel în care bărbatul aterizase în picioare şi nu în cap. Acestea puteau transforma ceea ce ar trebui să fie o căzătură fără vânătăi într-una cu oase rupte şi un grumaz frânt. Duşmănii pe viaţă puteau lua naştere din cauză că oamenii rosteau cuvinte pe care nu credeau că aveau să le rostească vreodată. Femeile puteau hotărî să îşi otrăvească soţii din cauza unor ofense triviale pe care le toleraseră în tăcere ani la rând. O, un indi-vid ar

putea găsi un sac putrezit plin cu galbeni îngropat în subsolul casei lui, fără să ştie cu adevărat de ce se hotărâse în primul rând să îl scoată la iveală, sau un bărbat ar putea cere şi obţine mâna unei femei pe care nu avusese curajul să o abordeze în trecut, dar ruinaţii vor fi la fel de mulţi ca noro-coşii. „Echilibru” îi spunea Min. Un bine care să echilibreze fiecare rău. El era un rău care echilibra tot binele. Trebuia să îşi facă treaba în Tear şi să plece cât mai curând cu putinţă. Era imposibil să străbată în galop acele străzi aglomerate, însă iuţi pasul suficient de tare încât Fecioarele fură nevoite să o ia la trap.

Destinaţia lui fusese la vedere încă dinainte ca el să pă-trundă în oraş: un bloc din piatră asemenea unui deal golaş, foarte abrupt, care se întindea de la Râul Erinin până în inima oraşului, acoperind cel puţin opt sau nouă marşuri, o milă pă-trată sau mai bine, şi care domina cerul oraşului. Stânca din Tear era cea mai veche fortăreaţă a omenirii, cea mai veche structură din lume, făurită cu ajutorul Puterii Supreme în ul-timele zile ale Frângerii. Era un monolit din piatră, fără o sin-gură îmbinare, cu toate că mai bine de trei mii de ani de ploa-ie şi vânturi îi aspriseră suprafaţa. Primele creneluri se ridi-cau la o sută de paşi deasupra pământului, cu toate că mai jos existau suficiente ferestruici de unde se putea trage cu arcul, precum şi jgheaburi din piatră de unde îi puteai copleşi pe atacatori cu ulei încins sau plumb topit. Niciun asediator nu putea împiedica alimentarea Stâncii prin docurile sale prote-jate de ziduri, iar înăuntru se aflau forje şi fabrici care înlocu-iau sau reparau orice fel de armă în caz că arsenalul se împu-ţina. Pe cel mai înalt turn, care se afla chiar în mijlocul Stân-cii, flutura stindardul din Tear, jumătate roşu, jumătate auriu, cu o linie înclinată pe care se aflau trei semiluni argintii, şi era atât de mare, încât putea fi zărit limpede în timp ce flu-tura în briza puternică. Aceasta trebuia să fie puternică pen-tru a putea mişca stindardul. Pe turnurile mai mici se aflau versiuni reduse, dar aici acestea alternau cu o altă flamură care flutura, simbolul străvechi al aes sedai, alb cu negru pe un fundal roşu. Era Flamura Luminii. „Flamura Dragonului”, o numeau unii, de parcă n-ar fi existat încă una cu acelaşi nu-me. Se părea că înaltul senior Darlin se fălea cu aliaţii lui. As-ta era bine.

Alanna se afla acolo, iar dacă acesta era un lucru bun sau nu, el avea să afle mai târziu. Nu mai era atât de conştient de prezenţa ei ca înainte ca Elayne, Aviendha şi Min să îl lege – aşa credea; ele o dăduseră la o parte ca să aibă cumva întâie-tate –, cu toate acestea, ea era prezentă într-un colţ al minţii lui, într-un amestec de trăiri şi de senzaţii fizice. Părea că trecuse multă vreme de când nu se aflase suficient de aproa-pe de ea ca să le mai simtă. Încă o dată, legătura cu ea părea o intruziune, o presupusă uzurpatoare a legăturii pe care el o avea cu Min, Elayne şi Aviendha. Alanna era obosită, ca şi când nu ar fi dormit suficient în ultima vreme, şi frustrată, cu urme adânci de mânie şi îmbufnare. Oare negocierile mer-geau prost? Avea să afle în curând. Ea trebuie că era conştientă de faptul că el se afla în oraş, conştientă că se apropia încetul cu încetul. Min încercase să îl înveţe un truc numit „mascare”, care se presupunea că îl ascundea de legătură, dar acesta nu îi reuşise niciodată. Fireşte, ea recunoscu că nici ei nu îi reuşise niciodată.

În curând, el se trezi pe o stradă care mergea direct spre piaţa care înconjura Stânca pe trei laturi, însă nu avea nicio intenţie să călărească direct într-acolo. În primul rând, toate porţile cu întărituri din fier aveau să fie zăvorâte bine. În al doilea rând, putea vedea câteva sute de soldaţi la capătul

străzii. El se aştepta să fie la fel în faţa fiecărei porţi. Abia da-că lăsau impresia unor soldaţi care asediau o fortăreaţă. Aceştia păreau să trândăvească acolo fără vreun ordin – mulţi îşi scoseseră coifurile şi halebardele stăteau proptite de pereţii clădirilor care mărgineau strada, iar servitoarele din tavernele şi hanurile din apropiere se plimbau printre ei, vânzând căni cu bere sau cu vin de pe tăvi; cu toate acestea, era puţin probabil ca aceştia să se arate binevoitori dacă ci-neva ar fi încercat să pătrundă în Stâncă. Nu că l-ar fi putut opri, desigur. Ar fi putut da la o parte câteva sute de soldaţi ca şi când ar fi fost nişte molii.

Însă el nu venise la Stâncă pentru a ucide pe cineva, decât dacă era nevoit; prin urmare, se duse în curtea grajdului unui han cu acoperiş din ţiglă, care avea trei caturi, era construit din piatră cenuşie şi avea o înfăţişare de prosperitate. Tăblia din faţă era proaspăt vopsită cu o versiune aproximativă a creaturilor care i se încolăceau pe antebraţe. Însă, aparent, artistul considerase că aceste creaturi erau descrise neco-respunzător, căci le adăugase nişte colţi lungi şi ascuţiţi şi aripi striate din piele. Aripi! Păreau a fi o imitaţie a bestiilor acelora zburătoare seanchane. Cadsuane se uită la tăblie şi pufni. Nynaeve se uită la ea şi chicoti. La fel făcu şi Min!

Chiar şi după ce Rand le dădu băieţilor desculţi de la grajd arginţi ca să aibă grijă de cai, aceştia se zgâiră la Fecioare mai tare decât la monede, dar nu mai tare decât se zgâiră clienţii din salonul „Dragonului” cu tavanul prevăzut cu grinzi. Con-versaţiile tărăgănară atunci când Fecioarele îi urmară pe Rand şi pe celelalte femei înăuntru, cu vârfurile suliţelor iţindu-se deasupra capetelor lor şi cu scuturile din piele de taur în mâini. Bărbaţii şi femeile, majoritatea lor înveşmântaţi în lână simplă, dar de calitate, îşi întoarseră scaunele cu spătare joase ca să se holbeze la ele. Aceştia păreau a fi ne-gustori de clasă mijlocie şi meşteşugari pricepuţi; cu toate acestea, se zgâiau ca nişte săteni care vedeau un oraş pentru prima oară. Servitoarele, îmbrăcate în rochii negre cu guler înalt şi şorţuri scurte şi albe, se opriră din alergat şi îşi căs-ară ochii peste tăvile ce le ţineau în mâini. Până şi femeia care cânta la un ţambal aşezat între cele două şemineuri din piatră, reci în acea frumoasă dimineaţă, se opri din cântat.

Un individ cu pielea foarte tuciurie şi părul foarte cârli-onţat, care şedea la o masă pătrată de lângă uşă, păru să nu le observe deloc pe Fecioare. La început, Rand îl luă drept unul dintre oamenii mării, cu toate că acesta purta o haină ciudată fără guler şi fără revere, care odinioară fusese albă şi care acum era pătată şi şifonată.

— Ascultă ce-ţi spun, am pe corabie mulţi, mulţi din... vier-mii ăia care fac... da, fac... mătase, zise el poticnindu-se, cu un accent ciudat şi melodios. Dar am nevoie de... de... dud... da, frunze de dud ca să îi hrănesc. Vom ajunge bogaţi.

Tovarăşul lui îşi flutură dispreţuitor mâna durdulie chiar în timp ce se holba la Fecioare.

— Viermi? zise el absent. Toată lumea ştie că mătasea creşte în copaci.

Pătrunzând mai adânc în salon, Rand clătină din cap atunci când hangiul veni în întâmpinarea lui. Viermi! Ce poveşti pu-teau să inventeze oamenii doar ca să stoarcă câţiva bănuţi de la alţii.

— Agardo Saranche vă stă la dispoziţie, seniore, domni-ţelor, zise bărbatul zvelt, cu început de chelie, făcând o plecă-ciune adâncă şi un gest

amplu cu braţele. Nu toţi tairenii erau oacheşi, dar acesta avea pielea aproape la fel de albă ca un cairhienin. Câte persoane voi servi?

Ochii lui negri se îndreptau mereu spre Fecioare şi de fie care dată când o făceau, îşi trăgea haina lungă şi albastră de parcă brusc aceasta devenise mai strâmtă.

— Vrem o odaie cu o vedere bună spre Stâncă, zise Rand.

— Viermii fac mătasea, prietene, se auzi vocea tărăgănată a unui bărbat în spatele lui. Bag mâna în foc.

La auzul acestui accent bine-cunoscut, Rand se roti şi o văzu pe Alivia zgâindu-se, cu ochii cât cepele şi cu faţa palidă, la un bărbat în haină neagră, care tocmai ieşea pe uşă, în stradă. Înjurând, Rand fugi la uşă, dar erau aproape o duzină de bărbaţi în haine negre care se îndepărtau de han şi oricare dintre ei era posibil să fi vorbit. N-avea cum să depisteze un bărbat de înălţime medie pe care îl văzuse doar din spate. Ce căuta un seanchan în Tear? Iscodea, pregătind terenul pentru o altă invazie? El avea să pună capăt acestor invazii cât de curând. Rand se întoarse de la uşă, dorindu-şi să fi putut pu-ne mâna pe bărbatul acela. A şti cu certitudine era mai bine decât să-şi fi dat cu presupusul.

O întrebă pe Alivia dacă îl văzuse bine pe bărbat, însă ea dădu negativ din cap, în tăcere. Era în continuare palidă la faţă. Era înverşunată atunci când vorbea despre ce voia să le facă femeilor *sul'dam*; cu toate acestea, se părea că doar au-zind acel accent era de-ajuns ca să se tulbure. El nădăjduia că acest lucru nu avea să fie o slăbiciune a ei. Ea avea să îl ajute cumva, iar el nu îşi permitea ca ea să fie vulnerabilă.

— Ce ştii despre bărbatul care tocmai a plecat? îl întrebă pe Saranche. Acela care vorbea tărăgănat.

Hangiul clipi.

— Nimic, seniore. Nu l-am mai văzut până acum. Doriţi o *singură* odaie, seniore?

Îşi trecu privirea peste Min şi celelalte femei, iar buzele i se mişcau de parcă le-ar fi numărat.

— Dacă te gândeşti la vreun lucru necuviincios, jupâne Saranche, zise Nynaeve indignată, trăgându-se de coada îm-pletită ce îi atârna din glugă, ar fi bine să te gândeşti de două ori şi mai mult. Căci am să-ţi trag una peste urechi.

Min şuieră încet şi îşi duse o mână spre încheietura celei-lalte, înainte să se stăpânească. Lumină, era rapidă când tre-buia să-şi scoată cuţitele!

— Ce lucru necuviincios? întrebă Alivia pe un ton nedu-merit.

Cadsuane pufni.

— O singură odaie, zise Rand pe un ton răbdător. „Femeile găsesc mereu un motiv de indignare", îşi zise el. Sau Lews Therin spusese asta? Ridică din umeri în semn de stânjeneală şi o oarecare iritare pe care abia reuşi să şi-o alunge din glas.

— Cea mai mare pe care o ai, cu vedere spre Stâncă. N-o vrem pentru prea multă vreme. O vei putea închiria din nou la noapte. Însă s-ar putea să fii nevoit să ne mai ţii caii o zi sau două.

Pe faţa îngustă a lui Saranche se ivi o expresie de uşurare, cu toate că o prefăcătorie mieroasă se simţi în glasul lui.

— Regret că cea mai mare odaie a mea este închiriată, se-niore. De fapt, toate odăile mari sunt închiriate. Dar voi fi mai mult decât bucuros să te însoţesc mai sus, pe stradă, până la „Cele Trei Luni” şi...

— Ptiu! Cadsuane îşi dădu gluga pe spate cât să i se vadă faţa şi o parte din podoabele aurii din păr. Expresia de pe faţa ei era calmul întruchipat, iar privirea, impenetrabilă. Cred că poţi găsi o cale prin care să eliberezi odaia, băiete. Cred c-ar fi mai bine să găseşti o cale. Plăteşte-l bine, îi spuse ea lui Rand, iar ornamentele se legănară pe lanţurile lor. Este un sfat, nu o poruncă.

Saranche acceptă cu lăcomie coroana de aur oferită de Rand – era îndoielnic că hanul câştiga atât de mult într-o săptămână –, însă faţa fără vârstă al Cadsuanei îl făcu să fugă pe scările din fundul salonului, să se întoarcă în câteva mi-nute şi să îi conducă într-o odaie de la catul al doilea, cu lam-briuri negre şi lustruite şi cu un pat cu aşternuturile mototo-lite, îndeajuns de mare ca să încapă trei persoane, şi flancat de două ferestre prin care se zărea Stânca ce se înălţa ame-ninţătoare deasupra acoperişurilor. Ocupantul anterior fu-sese scos afară atât de repede, încât îşi uitase o şosetă din lână mototolită lângă piciorul patului şi un pieptene sculptat din corn pe lavoarul din colţ. Hangiul se oferi să pună să li se aducă desagii şi vin şi păru surprins atunci când Rand refuză, însă, după ce aruncă o singură privire la chipul Cadsuanei, acesta se retrase în grabă, făcând plecăciuni.

Odaia era destul de încăpătoare, după standardele odăilor din hanuri, dar nu şi comparativ cu majoritatea încăperilor din conacul lui Algarin, cu atât mai puţin cu cele dintr-un pa-lat. Mai ales, nu atunci când erau aproape o duzină de oameni care umpleau spaţiul. Rand avea senzaţia că se sufoca. Brusc, simţi o apăsare pe piept. Respira cu dificultate. Brusc, legătu-ra fu străbătută de compătimire şi îngrijorare.

„Cutia, zise Lews Therin, gâfâind. Trebuie să ies din cutie!”

Ţinându-şi ochii aţintiţi la fereastră – faptul că vedea Stânca era o necesitate, iar faptul că vedea spaţiul deschis dintre „Dragon” şi Stâncă, cerul de deasupra, îl ajută să respire puţin mai bine. Doar puţin – cu ochii fixaţi la cerul de deasupra Stâncii, el le porunci femeilor să se lipească de pereţi. Acestea se supuseră cu repeziciune. Ei bine, Cadsuane îi aruncă o pri-vire aspră înainte să plutească spre perete, iar Nynaeve pufni înainte să se repeadă într-acolo, dar restul se mişcară repede. Dacă credeau că el avea nevoie de spaţiu de dragul siguran-ţei; într-un fel, el avea nevoie. Faptul că ele nu se mai aflau în raza lui vizuală făcea ca odaia să pară puţin mai mare. Doar puţin, însă fiecare centimetru al ei era o uşurare i binecu-vântată. Legătura era plină de îngrijorare.

„Trebuie să ies, se tângui Lews Therin. Trebuie să ies.” Pregătindu-se pentru ceea ce ştia că avea să urmeze, vigi-

lent la orice încercare a lui Lews Therin, Rand îmbrăţişă ju-mătatea masculină a Izvorului Adevărat şi fu inundat de *saidin.* Oare bărbatul nebun încercase să îl îmbrăţişeze primul? Aces-ta îl atinsese uşor cu siguranţă, dar era al lui Rand. Munţi de flăcări care se prăbuşeau în avalanşe pârjolitoare încercau să îl doboare. Valuri care făceau gheaţa să pară caldă încercau să îl zdrobească în mări furioase. El se bucura, simţindu-se brusc atât de viu, încât i se părea că înainte fusese un som-nambul. Putea auzi respiraţia tuturor celor din odaie, putea vedea flamura aceea mare de pe Stâncă atât de limpede, încât aproape că i se părea că putea vedea ţesătura materialului. Rana dublă din

partea laterală zvâcnea de parcă ar fi încercat să se desprindă de trupul lui, însă, cum era inundat de Pute-re, putea să ignore durerea. Credea că ar fi putut ignora până şi o împunsătură de sabie.

Cu toate acestea, odată cu *saidin* venea şi acea senzaţie pu-ternică şi inevitabilă de greaţă, dorinţa aproape copleşitoare de a se pleca şi de a-şi goli măruntaiele de toată mâncarea pe care o înghiţise. Îi tremurau genunchii din această cauză. Se lupta cu această senzaţie la fel de tare cum o făcea cu Pute-rea, iar cu *saidinul* trebuia să se lupte întotdeauna. Un bărbat trebuia să forţeze *saidinul* după propria voinţă, altminteri acesta îl distrugea. Chipul bărbatului din Shadar Logoth îi apăru în minte o clipă. Părea furios. Şi pe punctul de a se îm-bolnăvi. Fără îndoială că era *conştient* de Rand în acel moment, iar Rand de el. Dacă se mişca puţin în oricare direcţie, ei aveau să se atingă. Doar puţin.

— Ce s-a întâmplat? vru să ştie Nynaeve, venind mai aproape şi privindu-l cu îngrijorare. Faţa ta a devenit pământie.

Îşi întinse mâna spre capul lui, iar lui i se făcu pielea de găină.

Rand îi îndepărtă mâna.

— Sunt bine. Stai deoparte.

Ea rămase pe loc, aruncându-i una dintre acele priviri pe care femeile le aveau întotdeauna la îndemână. Aceasta spu-nea că ea ştia că el minţea, chiar dacă nu putea dovedi acest lucru. Oare exersau aceste priviri în faţa oglinzilor?

— Stai deoparte, Nynaeve.

— Se simte bine, Nynaeve, zise Min, cu toate că şi faţa ei era puţin pământie şi îşi ţinea ambele mâini acoperite cu mă-nuşi roşii lipite de abdomen.

Ea ştia.

Nynaeve îl adulmecă, strâmbând din nas în semn de dis-preţ, apoi se dădu din calea lui în cele din urmă. Poate că Lan se săturase şi o luase la fugă. Nu, nu era asta. Lan nu ar pă-răsi-o decât dacă ea i-ar spune să facă asta, iar atunci ar fa-ce-o doar atâta vreme cât ar fi nevoie. Oriunde se afla el,

Nynaeve ştia, şi probabil îl trimisese acolo din motive doar de ea cunoscute. Aes sedai şi secretele lor afurisite.

El conduse, Spirit împletit cu Foc, iar acea dungă argintie şi verticală bine-cunoscută îşi făcu apariţia la piciorul patului, părând a se roti şi a dezvălui o privelişte neclară a unor co-loane masive în întuneric. Lumina din odaia hanului era sin-gura sursă de lumină. Deschizătura, care stătea la câţiva cen-timetri deasupra pardoselii, nu era mai mare decât uşa odăii; cu toate acestea, de îndată ce aceasta se deschise complet, trei dintre Fecioare, cu feţele acoperite deja de văluri, ţâşniră prin ea scoţându-şi suliţele, iar lui Rand i se făcu din nou pie-lea de găină atunci când Alivia le urmă. Protejarea lui era o în-datorire asumată, iar ea o lua la fel de în serios ca Fecioarele.

Acolo nu avea să îi aştepte o ambuscadă, nu exista nicio primejdie; prin urmare, el păşi prin poartă şi coborî. La ca-pătul celălalt, poarta stătea la mai bine de o jumătate de me-tru deasupra dalelor uriaşe din piatră cenuşie, pe care el nu voise să le strice mai mult decât o făcuse deja. Aici era Inima Stâncii, iar cu ajutorul Puterii care îl inunda şi cu lumina care se revărsa prin poarta din odaia hanului „Dragonul”, el putea vedea gaura îngustă dintr-una dintre acele pietre din pardo-seala în care el împlântase sabia Callandor. „Acela care o va scoate va fi următorul.” El cugetase îndelung înainte să îl tri-mită pe Narishma să îi aducă sabia Callandor. Indiferent că Profeţiile spuneau că bărbatul trebuia să îl urmeze, Narishma avea treabă în ziua aceea. Era

înconjurat de o pădure de co-loane uriaşe din piatră roşie care se întindea în întunericul care ascundea lămpile din aur neaprinse, tavanul boltit şi marele dom. Cizmele lui răsunau înfundat în încăperea vastă; chiar şi zgomotul paşilor Fecioarelor era aproape impercep-tibil. În acel spaţiu, senzaţia de temniţă dispărea.

Min sări jos chiar în spatele lui – ţinea câte un cuţit în fie-care mână şi îşi întorcea capul, iscodind cu privirea întune-ricul –, însă Cadsuane, stând la marginea porţii, zise:

— Eu nu sar decât dacă sunt absolut nevoită, băiete. Îşi întinse o mână, aşteptând ca el să i-o ia.

O ajută să coboare, iar ea încuviinţă din cap în semn de mulţumire. Ar fi putut însemna asta, dar ar fi putut însemna şi „Nu te-ai grăbit deloc”. O sferă de lumină îşi făcu apariţia în palma ei întoarsă cu faţa în sus şi, o clipă mai târziu, Alivia ţinea şi ea un glob de lumină. Cele două creară o oază de lu-mină care făcea întunericul înconjurător încă şi mai profund. Nynaeve solicită aceeaşi curtoazie şi avu bunul simţ să îi mul-ţumească – ea creă imediat o sferă de lumină –, dar când el îşi întinse mâna spre una dintre Fecioare – lui i se păru că era Sarendhra, una dintre shaido, cu toate că nu putea să îi vadă chipul, doar ochii albaştri deasupra vălului –, aceasta mormăi dispreţuitoare şi sări jos, cu suliţa în mână, urmată de cele-lalte două. Lăsă poarta să se închidă, dar îmbrăţişa în conti-nuare *saidinul,* în ciuda durerii sfredelitoare pe care o simţea în pântece şi în cap. Nu se aştepta să mai fie nevoit să condu-că înainte să plece din Stâncă, dar nici nu voia să îi dea ocazia lui Lews Therin să îmbrăţişeze Puterea.

„Trebuie să ai încredere în mine, mârâi Lews Therin. Dacă vrei să ajungem la Tarmon Gai’don ca să putem muri, trebuie să ai încredere în mine.”

„Mi-ai spus cândva să n-am încredere în nimeni, gândi Rand. Nici măcar în tine.”

„Numai nebunii n-au încredere în nimeni”, şopti Lews Therin. Brusc, el începu să plângă. „O, de ce am un nebun în cap?”

Rand alungă vocea.

În timp ce trecea prin arcada înaltă, îndepărtându-se de Inimă, fu surprins să vadă doi Apărători ai Stâncii, purtând coifuri striate şi platoşe lucioase şi haine cu mâneci bufante, prevăzute cu dungi negre şi aurii. Cu săbiile scoase din teci, aceştia priveau arcada cu expresii în care se citea nedumeri-rea combinată cu o determinare sumbră. Fără îndoială că fură miraţi să vadă luminile şi să audă zgomot de paşi răsu-nând într-o încăpere care avea o singură intrare, una pe care o păzeau ei. Fecioarele se ghemuiră, ridicându-şi suliţele şi răsfirându-se de o parte şi de cealaltă, apropiindu-se încet de cei doi.

— Pe Stâncă, el e, zise unul din bărbaţi, vârându-şi repede sabia în teacă.

Era un bărbat îndesat, cu o cicatrice neregulată care îi pornea de pe frunte, îi trecea peste podul nasului şi îi brăzda falca. Acesta făcu o plecăciune adâncă, desfacându-şi amplu mâinile protejate de mănuşi cu dosul din oţel.

— Seniore Dragon, zise el. Iagin Handar, seniore. Stânca rezistă. M-am pricopsit cu asta în ziua aceea.

Îşi atinse cicatricea de pe faţă.

— O rană onorabilă, Handar, şi o zi de neuitat, îi spuse Rand în vreme ce celălalt bărbat, mai zvelt, se grăbi să îşi vâ-re sabia în teacă şi să facă o plecăciune.

Abia atunci îşi lăsară Fecioarele suliţele jos, însă feţele le rămaseră acoperite de văluri. O zi de neuitat? Troloci şi myrddraali în interiorul Stâncii. Fusese a doua oară când el mânuise cu adevărat Callandor, „Sabia care nu era o sabie”, aşa cum era menită a fi folosită. Morţi zăcând peste tot. O fetiţă moartă pe care el nu mai putea s-o readucă la viaţă. Ci-ne ar putea uita o asemenea zi?

— Ştiu că am poruncit ca Inima să fie păzită câtă vreme Callandor se afla acolo, dar de ce mai staţi de strajă acum?

Cei doi bărbaţi se priviră nedumeriţi.

— Ai dat poruncă să fie puse străji, seniore Dragon, răs-punse Handar, iar Apărătorii s-au supus, dar n-ai pomenit nimic despre sabia Callandor decât că nimeni nu trebuie să se apropie de ea dacă nu are dovadă că vine din partea ta. Brusc, bărbatul îndesat tresări şi făcu din nou o plecăciune încă şi mai adâncă. Iertare, seniore, dacă a părut că mă îndoiesc de tine. N-am vrut. Să-i chem pe înalţii seniori în apartamentul tău? Odăile au fost pregătite pentru când te vei întoarce.

— Nu e nevoie, îi spuse Rand. Darlin mă aşteaptă şi ştiu unde îl pot găsi.

Handar se strâmbă. Celălalt bărbat găsi brusc ceva inte-resant de cercetat pe pardoseală.

— S-ar putea să ai nevoie de un îndrumător, seniore, zise încet Handar. Coridoarele... Uneori, coridoarele se schimbă.

Aşadar, Pânza se deznoda într-adevăr. Acest lucru însem-na că Cel Întunecat atingea lumea mai mult decât o făcuse de la Războiul Umbrei. Dacă aceasta se deznoda prea mult îna-inte de Tarmon Gai’don, Dantela Vârstelor se putea deşira. Un sfârşit al timpului, al realităţii şi al creaţiei. El trebuia să stârnească cumva Ultima Bătălie înainte să se întâmple acest lucru. Doar că nu îndrăznea. Nu încă.

Îl asigură pe Handar şi pe celălalt bărbat că nu avea ne-voie de un îndrumător, iar cei doi făcură din nou o plecăciu-ne, aparent acceptând că Dragonul Renăscut putea realiza orice spunea că putea face. Adevărul fie spus, el ştia că o pu-tea găsi pe Alanna – ar fi arătat cu degetul direct spre ea iar aceasta se mişcase de când o simţise el prima oară. Ca să îl găsească pe Darlin şi să îl anunţe că venea Rand al’Thor, de asta era sigur. Min o numise una pe care Rand o avea la mâ-nă, însă surorile aes sedai găseau întotdeauna o cale ca să joace la două capete. Întotdeauna aveau planurile lor, scopu-rile lor. Drept dovadă, Nynaeve şi Verin. Drept dovadă, ori-care dintre ele.

— Ăştia sar atunci când pocneşti din degete, zise Cadsuane pe un ton rece, lăsându-şi pe spate gluga mantiei în timp ce se îndepărtau de Inimă. Când prea mulţi oameni sar atunci când pocneşti din degete, ar putea fi un semn rău pentru tine.

Ea avea tupeul să spună asta! Afurisita de Cadsuane Melaidhrin!

— Duc un război, îi spuse el cu asprime în glas. Senzaţia de greaţă îl făcea să fie cu nervii încordaţi. Acesta era unul dintre motivele pentru care era aspru. Cu cât mi se supun mai puţini oameni, cu atât mai mult cresc şansele ca eu să pierd, iar dacă voi pierde, va pierde toată lumea. Dacă i-aş putea face pe toţi să mi se supună, aş face-o.

Erau şi-aşa prea mulţi oameni care nu i se supuneau sau i se supuneau în felul lor. Pe Lumină, de ce-ar simţi Min *milă*?

Cadsuane încuviinţă din cap.

— Precum ziceam, murmură ea, pe jumătate ca pentru ea. Ce voia să însemne asta?

Stânca avea toate elementele decorative ale unui palat, de

la tapiserii de mătase şi plante agăţătoare luxuriante pe co-ridoare, din Tarabon, Altara şi Tear, şi până la suporturi aurii pe care se aflau lămpi cu oglinzi. Cuferele aşezate lângă pere-ţii din piatră puteau fi folosite de servitori ca să depoziteze cele necesare pentru curăţenie; cu toate acestea, erau din-tr-un lemn rar, adeseori prevăzute cu sculpturi complicate şi întotdeauna cu întărituri poleite. În nişe se aflau holuri şi va-ze din porţelanul provenit de la oamenii mării, subţiri ca frunzele şi valorând de mai multe ori greutatea lor în aur, sau figurine bătute cu nestemate, un leopard auriu cu ochi de ru-bine care încerca să doboare o căprioară din argint cu coar-nele acoperite de perle, mai înaltă decât el cu aproape un me-tru, un leu auriu care era încă şi mai înalt, cu ochi de smarald şi piatra-focului în loc de gheare, precum şi alte statuete or-nate atât de extravagant cu nestemate, încât nu se mai vedea metalul. Servitorii în livrele negru cu auriu făceau plecăciuni sau reverenţe în timp ce Rand urca prin Stâncă. Cei care îl recunoşteau făceau plecăciuni foarte adânci. Unii făceau ochii mari atunci când le vedeau pe Fecioare venind în urma lui, însă mirarea lor nu îi făcea să uite de reverenţe.

Avea toate elementele decorative ale unui palat; cu toate acestea, Stânca fusese construită pentru război, atât pe di-năuntru, cât şi pe dinafară. Oriunde se intersectau două co-ridoare, găuri de la crime[57] presărau tavanul. Între tapise-rii, fantele pentru arcaşi străpungeau pereţii sus de tot, încli-nate astfel încât să acopere coridoarele în ambele direcţii, şi nu exista vreo scară care să nu aibă astfel de fante, astfel încât aceasta să se afle în bătaia săgeţilor de arcuri sau de ar-balete. Un singur atacator reuşise cândva să pătrundă cu for-ţa în Stâncă, aielii, dar acţionaseră atât de repede, încât multe dintre acele mijloace de apărare nu apucaseră să fie puse în funcţiune. Însă oricare alt vrăjmaş ar reuşi să pătrundă în Stâncă, ar plăti un preţ în sânge pe fiecare coridor. Numai că topirea-n-văzduh schimbase pentru totdeauna felul în care era purtat un război. Topirea-n-văzduh şi Florile de Foc şi multe altele. Preţul acela în sânge tot avea să fie plătit, însă zidurile de piatră şi turnurile înalte nu mai puteau împiedica un atac. Asha’manii făcuseră ca Stânca să devină la fel de în-vechită ca săbiile din bronz şi topoarele din piatră pe care oamenii le folosiseră adeseori în timpul Frângerii. Cea mai veche fortăreaţă a omenirii era acum o relicvă.

Legătura cu Alanna îl ducea tot mai sus, până când ajunse la uşile înalte şi lustruite, cu nişte leoparzi aurii în loc de clanţe. Ea se afla de partea cealaltă. Lumină, stomacul lui voia să se golească. Făcându-şi curaj, deschise una dintre uşi şi intră, lăsându-le pe Fecioare să stea de strajă. Min şi celelalte îl urmară înăuntru.

Salonul era aproape la fel de ornat ca apartamentul lui din Stâncă: pe pereţi atârnau tapiserii late de mătase, repre-zentând scene de vânătoare sau de luptă, covorul taraboner de pe pardoseală, mare şi cu modele, valora suficienţi galbeni ca să hrănească un sat întreg vreme de un an, şemineul din marmură neagră era suficient de înalt încât să poată intra în el un om şi

---

[57] *Murderholes,* în textul original. Sunt fante practicate în ta-vanul unei porţi sau pasaj dintr-o fortificaţie, prin care apărătorii puteau trage sau arunca bolovani, apă clocotită, var nestins, gudron sau ulei fierbinte asupra atacatorilor. (n.red.)

suficient de lat ca să încapă opt, unul lângă celă-lalt. Fiecare articol de mobilier, toate din lemn masiv, aveau sculpturi complicate, erau acoperite cu un strat de poleială şi presărate cu nestemate, tot aşa cum erau şi lampadarele înal-te din aur, lumina flăcărilor ce se reflectau în oglinzi adău-gându-se aceleia care pătrundea prin vitraliile din tavan. Un urs din aur cu ochi de rubine şi gheare şi colţi din argint, înalt de mai bine de un metru, stătea pe un soclu poleit într-o par-te a încăperii, în vreme ce pe un soclu identic se afla un vul-tur cu ochi de smarald şi gheare din rubine, aproape la fel de înalt. Erau obiecte prelucrate pentru Tear.

Şezând într-un fotoliu, Alanna îşi ridică privirea atunci când intră el şi îşi întinse pocalul de aur spre una dintre cele două servitoare tinere, înveşmântate în negru şi auriu, ca să i-l umple cu vin negru dintr-o carafă din aur cu gât înalt. Zvel-tă în rochia ei de călărie gri cu dungi verzi, Alanna era sufici-ent de frumoasă ca să îl facă pe Lews Therin să fredoneze. Rand mai că îşi frecă cu degetele lobul urechii înainte să îşi lase mâna jos, dintr-odată nesigur dacă acest gest îi aparţinea lui sau nebunului. Ea afişă un zâmbet, dar întunecat, şi, în vreme ce privirea ei trecu peste Min şi Nynaeve, Alivia şi Cadsuane, prin legătură se simţea bănuiala, ca să nu mai po-menim de mânie şi îmbufnare. Ultimele două îndreptate spre Cadsuane. Dar prin legătură se simţea şi bucurie, amestecată cu restul trăirilor, atunci când ea îşi aţinti privirea asupra lui. Nu că acest lucru s-ar fi simţit în vocea ei.

— Măi să fie, cine te-ar fi aşteptat, seniore Dragon? mur-mură ea, cu o oarecare asprime atunci când rosti titlul. Ce surpriză mare, nu-i aşa, seniore Astoril?

Aşadar, ea nu avertizase totuşi pe toată lumea. Interesant.

— O surpriză foarte plăcută, zise un bărbat mai în vârstă ce purta o haină ale cărei mâneci aveau dungi roşii şi albas-tre, ridicându-se în picioare şi făcând o plecăciune, mângâin-du-şi în tot acest timp barba ascuţită, dată cu pomadă.

Faţa înaltului senior Astoril Damara era plină de riduri, părul care îi ajungea până la umeri era alb ca zăpada şi înce-pea să se rărească, dar spatele îi era drept şi ochii negri, aspri.

— Aştept de ceva vreme ziua aceasta. Făcu din nou o ple-căciune Cadsuanei, şi alta, după o clipă, Nynaevei. Aes sedai, zise el.

Un gest foarte civilizat pentru Tear, unde conducerea Pu-terii, dacă nu prezenţa în sine a surorilor aes sedai, fusese interzisă înainte ca Rand să schimbe această lege.

Darlin Sisnera, înalt senior şi logofăt în Tear al Dragonului Renăscut, îmbrăcat într-o haină verde din mătase cu mâneci-le prevăzute cu dungi galbene şi cizme cusute cu fir de aur, era mai scund cu mai puţin de un cap decât Rand. Avea părul tuns scurt şi o barbă ascuţită, un nas obraznic şi ochi al-baştri – o raritate în Tear. Ochii aceia se făcură mari când îşi luă atenţia de la conversaţia pe care o purta cu Caraline Damodred lângă şemineu. Prezenţa nobilei cairhienine îl făcu să tresară pe Rand, cu toate că se aşteptase să o găsească acolo. Litania pe care el o folosea ca să-şi înăsprească sufletul mai că începu în capul lui, înainte să o oprească. Scundă, subţire şi palidă, cu ochi mari şi negri şi un mic rubin care îi atârna pe frunte de un lanţ din aur împletit în părul ei negru care i se revărsa în valuri până pe umeri, ea era imaginea în-truchipată a verişoarei ei Moiraine. În plus de asta, purta o haină lungă, albastră, brodată cu modele aurii, exceptând dungile orizontale roşii, verzi şi albe care porneau de la gât şi se

terminau la tiv, peste pantalonii verzi strâmţi şi cizme al-bastre cu toc. La urma urmei, se părea că moda se răspândi-se. Chiar şi-aşa, ea făcu o reverenţă, cu toate că părea ciudată în veşmintele acelea. Lews Therin fredona încă şi mai tare, făcându-l pe Rand să îşi dorească să îl lovească, asta dacă bărbatul ar fi avut chip. Moiraine era o amintire care îi înăs-prea sufletul, nu una care îl făcea să fredoneze.

— Seniore Dragon! zise Darlin, făcând o plecăciune ţea-pănă.

Nu era genul de bărbat obişnuit să facă primul o reveren-ţă. Cadsuanei nu îi făcu o plecăciune, doar îi aruncă o privire aspră, înainte să pară a-i ignora complet prezenţa. Ea îi ţinu-se, pe el şi pe Caraline, ca „oaspeţi” o vreme în Cairhien. Era puţin probabil ca el să uite sau să ierte aceste lucru. La un gest al lui, două servitoare se mişcară repede ca să le ofere vin. După cum era de aşteptat, Cadsuane, cu faţa ei fără vâr-stă, primi prima un pocal, dar, în mod surprinzător, Nynaeve îl primi pe al doilea. Dragon Renăscut era una, o femeie care purta inelul cu Marele Şarpe era cu totul altceva, chiar şi în Tear. Azvârlindu-şi mantia pe spate, Cadsuane se retrase lân-gă perete. Nu-i stătea în fire să facă asta. Pe de altă parte, de acolo putea observa pe toată lumea în acelaşi timp. Alivia se postă lângă uşă, fără îndoială din acelaşi motiv.

— Mă bucur să observ că eşti mai bine decât atunci când te-am văzut ultima oară, continuă Darlin. Mi-ai făcut o mare onoare. Cu toate că s-ar putea să-mi pierd capul din cauza asta, dacă surorile tale aes sedai nu vor face mai multe pro-grese ca până acum.

— Nu te îmbufna, Darlin, murmură Caraline, vocea ei gu-turală părând amuzată. Bărbaţii se îmbufnează, nu-i aşa, Min?

Dintr-un oarecare motiv, lui Min îi scăpă un râset.

— Ce căutaţi aici? le întrebă Rand pe un ton poruncitor pe cele două persoane pe care nu se aşteptase să le vadă acolo.

Luă un pocal de la una dintre servitoare, în vreme ce cea-laltă şovăia între Min şi Alivia. Min ieşi câştigătoare, poate pentru că rochia albastră a Aliviei era simplă. Sorbind din vin, Min se apropie agale de Caraline – la o privire a femeii cairhienine, Darlin se îndepărtă, zâmbind –, iar cele două fe-mei rămaseră cu capetele apropiate, şuşotind. Inundat de Putere, Rand reuşea să audă câte un cuvânt. Numele lui, cel al lui Darlin.

Weiramon Saniago, tot un înalt senior din Tear, nu era scund şi stătea drept ca o sabie; cu toate acestea, avea aerul unui cocoş umflat în pene. Barba lui cu fire cărunte, ascuţită şi dată cu pomadă, tremura de atâta trufie.

— Trăiască Seniorul Dimineţii! zise el, făcând o plecăciu-ne. Sau, mai degrabă, intonă.

Weiramon era priceput la intonare şi la retorică.

— De ce mă aflu aici, seniore Dragon? Părea nedumerit când puse această întrebare. Păi, când am aflat că Darlin este asediat în Stâncă, ce altceva aş fi putut face decât să vin în ajutorul lui? Arde-m-ar focu’, am încercat să îi conving şi pe alţii să mă însoţească. Le-am fi venit repede de hac Essandei şi şlehtei ei, jur! Îşi strânse pumnul ca să arate cum le-ar fi nimicit pe rebele. Însă doar Anaiyella a avut curaj. Cairhieni-nii au fost toţi nişte papă-lapte!

Caraline se opri din conversaţia ei cu Min şi îi aruncă o privire de parcă ar fi fost în stare să îl înjunghie. Astoril îşi ţuguie buzele şi începu să privească cu interes în cupa de vin.

Înalta Doamnă Anaiyella Narencelona purta şi ea o haină şi o pereche de pantaloni strâmţi şi cizme cu toc, deşi adău-gase un guler din dantelă albă. Haina ei verde era cusută cu perle. Pe cap avea o bască cu perle, ce-i acoperea părul negru. Era o femeie subţirică şi drăguţă şi făcu o reverenţă zâmbi-toare, lăsând cumva impresia că voia să îi sărute mâna lui Rand. El nu ar fi folosit cuvântul „curaj” în cazul ei. „Tupeu”, pe de altă parte...

— Seniore Dragon, gânguri ea, mi-aş dori să putem ra-porta un succes deplin, dar Maestrul Cailor şi-a pierdut viaţa luptând împotriva seanchanilor şi mi-ai lăsat mare parte din soldaţi în Illian. Cu toate acestea, am reuşit să dăm o lovitură în numele tău.

— Succes? Lovitură?

Alanna îşi îndreptă privirea încruntată spre Weiramon şi Anaiyella, înainte să se întoarcă din nou cu faţa la Rand.

— Au acostat la docurile Stâncii cu o corabie, dar şi-au debarcat soldaţii şi pe toţi mercenarii pe care i-au tocmit în Cairhien, în susul râului, cu poruncă să pătrundă în oraş şi să le atace pe rebele. Scoase un sunet plin de dezgust. Singurele urmări au fost numeroşii oameni morţi şi zădărnicirea nego-cierilor noastre cu rebelele. Zâmbetul Anaiyellei căpătă o nu-anţă bolnăvicioasă.

— Planul meu a fost să ieşim din Stâncă şi să le atacăm din ambele părţi, protestă Weiramon. Darlin a refuzat. A re-fuzat!

Darlin nu mai zâmbea acum. Stătea cu picioarele depărta-te şi părea că îşi dorea să fi avut în mână o sabie, nu un pocal.

— Ţi-am spus atunci, Weiramon. Dacă aş fi golit Stânca de apărători, rebelele tot ne-ar fi copleşit numeric rău de tot. Rău de tot. Au tocmit mercenari de la Râul Erinin şi până la Golful Remara.

Rand se aşează pe un scaun, azvârlindu-şi un braţ pe spă-tar. Braţele grele nu aveau niciun fel de susţinere în faţă, prin urmare sabia lui nu constituia nicio problemă. Caraline şi Min păreau să îşi fi schimbat subiectul de discuţie şi vorbeau acum despre veşminte. Cel puţin, îşi pipăiau una alteia hai-nele, iar el auzea cuvinte ca „punct în urma acului” şi „linii simple”, ce-o mai fi însemnat şi asta. Alanna îşi plimba privi-rea de la el la Min, iar el simţi prin legătură neîncredere com-binată cu neîmpăcare.

— V-am lăsat pe voi doi în Cairhien, pentru că v-am vrut în Cairhien, zise el.

El nu avea încredere în niciunul, dar aceştia puteau face mai puţin rău în Cairhien, unde erau nişte străini fără putere. În glasul lui se simţea mânia inflamată de greaţă.

— Veţi face planuri ca să vă întoarceţi acolo cât mai re-pede cu putinţă. Cât mai repede cu putinţă.

Zâmbetul Anaiyellei deveni încă şi mai bolnăvicios, iar ea se ruşină puţin.

Weiramon era croit dintr-un aluat mai dur.

— Seniore Dragon, îţi voi sluji unde vei porunci, dar îţi pot sluji cel mai bine în ţinutul meu natal. Le cunosc pe rebe-lele astea, ştiu când pot fi de încredere şi când...

— Cât mai repede cu putinţă! izbucni Rand, lovind cu pumnul pe braţul scaunului suficient de tare ca lemnul să trosnească zgomotos.

— Unu, zise Cadsuane, pe un ton destul de tare şi destul de neînţeles.

— Îţi sugerez cu tărie să faci cum îţi porunceşte el, senio-re Weiramon. Nynaeve îi aruncă o privire prietenoasă lui Weiramon, apoi luă o înghiţitură de

vin. Este cam mânios în ultima vreme. Mai mânios ca niciodată. Şi n-ai vrea să-şi în-drepte această mânie spre dumneata.

Cadsuane expiră îndelung.

— Nu te băga, fetiţo! zise ea cu asprime în glas.

Nynaeve îi aruncă o privire duşmănoasă, îşi deschise gu-ra, apoi se strâmbă şi şi-o închise din nou. Apucându-şi coa-da, pluti peste covor ca să li se alăture lui Min şi Caralinei. Devenise foarte pricepută la plutire.

Weiramon o privi cu atenţie pe Cadsuane o clipă, dân-du-şi puţin capul pe spate, astfel încât să o privească de sus.

— Cum porunceşte Dragonul Renăscut, zise el în cele din urmă. Weiramon Saniago se supune. Corabia mea poate fi pregătită să ridice ancora mâine, pun rămăşag. E de-ajuns?

Rand încuviinţă scurt din cap. Ar trebui să fie un răspuns bun. Nu avea de gând să irosească nici măcar o clipă din ziua aceea ca să deschidă o poartă şi să-i trimită pe cei doi ne-ghiobi unde le era locul.

— Oraşul moare de foame, zise el, uitându-se la ursul din aur – câte zile avea să hrănească oraşul Tear atât de mult aur? Gândul la mâncare făcu să îi chiorăie maţele – şi aşteptă un răspuns pe care îl primi repede, deşi nu de la cine se aş-tepta.

— Darlin a pus să fie aduse cirezi de vite şi turme de oi în oraş, zise Caraline, cu multă căldură în glas. Rand era acum ţinta privirii ucigătoare. Mai nou... Ea şovăi o clipă, cu toate că furia nu îi dispăru din privire. Mai nou, carnea devine neco-mestibilă la două zile după ce animalul este sacrificat, prin urmare a pus să se aducă animalele, precum şi căruţe pline cu grâne. Estanda şi acolitele ei au pus mâna pe ele.

Darlin îi oferi un zâmbet afectuos, dar glasul lui era smerit.

— Am încercat de trei ori, dar se pare că Estanda este la-comă. N-am văzut niciun motiv să îi hrănesc pe vrăjmaşii mei. Vrăjmaşii tăi.

Rand încuviinţă din cap. Cel puţin, bărbatul nu ignora si-tuaţia în care se afla oraşul.

— Există doi băieţi care locuiesc dincolo de ziduri. Doni şi Corn. Nu ştiu cum îi mai cheamă. Au în jur de zece ani. Odată ce problema rebelelor va fi rezolvată şi vei putea părăsi Stânca, aş aprecia dacă i-ai găsi şi ai sta cu ochii pe ei.

Min scoase un sunet gutural, iar legătura fu străbătută de o tristeţe atât de profundă, încât aproape că înăbuşea dra-gostea care o însoţea. Aşadar, trebuie că văzuse moarte. Dar se înşelase în privinţa Moirainei. Poate că această viziune putea fi schimbată de un *ta'veren.*

„Nu, mârâi Lews Therin. Viziunile ei nu trebuie să se schimbe. Trebuie să *murim".* Rand îl ignoră.

Darlin păru nedumerit de această cerere, dar acceptă, căci ce altceva putea face atunci când venea din partea Dragonu-lui Renăscut?

Rand dădu să vorbească despre motivul pentru care ve-nise aici, când Bera Harkin, o altă aes sedai pe care el o tri-misese în Tear ca să se ocupe de rebele, intră în încăpere, privind încruntată peste umăr ca şi când Fecioarele i-ar fi pus obstacole în cale. Tot ce se putea. Aielii le vedeau pe surorile aes sedai care îi juraseră credinţă lui ca pe nişte ucenice ale înţeleptelor, iar Fecioarele profitau de orice ocazie ca să le reamintească ucenicelor că nu erau înţelepte încă. Aceasta era o femeie îndesată, cu părul şaten tuns scurt şi o faţă pă-

trăţoasă. În ciuda mătăsurilor verzi, cum nu avea acea faţă fără vârstă specifică surorilor aes sedai, putea fi confundată cu o nevastă de fermier. O nevastă de fermier care conducea casa şi gospodăria cu o mână fermă, însă, şi care i-ar spune unui rege să nu-i lase urme de noroi prin bucătărie. La urma urmei, ea făcea parte din Ajah Verde şi afişa aceeaşi mândrie şi superioritate specifice unei surori Ajah Verde. Şi ea se în-cruntă la Alivia, cu tot dispreţul pe care îl avea o aes sedai pentru o sălbatică, însă această privire încruntată deveni rece atunci când îl zări pe Rand.

— Ei bine, trebuie să mărturisesc că n-ar trebuit să fiu surprinsă să te văd, având în vedere cele întâmplate în dimi-neaţa aceasta, zise ea.

Desfăcându-şi broşa simplă din argint a mantiei, şi-o prin-se de punga de la brâu şi îşi puse mantia peste braţ, după ca-re continuă:

— Deşi ar putea fi vestea că ceilalţi se află la mai puţin de o zi depărtare de Erinin, spre apus.

— Ceilalţi? întrebă încet Rand. Încet şi glaciar.

Bera nu păru impresionată. Continuă să îşi aranjeze pliu-rile mantiei.

— Ceilalţi înalţi seniori şi celelalte înalte doamne, desigur. Sunamon, Tolmeran, toţi. Se pare că se îndreaptă cu toată viteza spre Tear. Repede cât pot goni caii soldaţilor lor.

Rand sări în picioare atât de repede, încât sabia îi săltă o clipă pe braţul scaunului. Doar pentru o clipă, căci lemnul po-leit, slăbit de lovitura pe care i-o aplicase el mai devreme, se despică cu un trosnet zgomotos, iar braţul căzu pe covor. Nici măcar nu-i aruncă o privire. Neghiobii! Seanchanii se aflau la hotarul cu Altara, iar ei se întorceau în Tear?

— Nu îşi mai aminteşte nimeni ce înseamnă supunerea? tună el. Vreau să fie trimişi mesageri la ei de îndată! Să se întoarcă în Illian mai repede decât au plecat, altminteri am să-i spânzur pe toţi!

— Doi, zise Cadsuane.

Pe Lumină, ce număra acolo?

— Un mic sfat, băiete. Întreab-o ce s-a întâmplat în dimi-neaţa asta. Îmi miroase a veşti bune.

Bera tresări uşor când îşi dădu seama că în încăpere se afla Cadsuane. Privind-o cu coada ochiului şi cu precauţie, în-cetă să se mai joace cu mantia.

— Am ajuns la o înţelegere, zise ea ca şi când întrebarea fusese pusă. Tedosian şi Simaan au şovăit, ca de obicei, dar Hearne a fost aproape la fel de ferm ca Estanda. Clătină din cap. Cred că Tedosian şi Simaan s-ar fi dat pe brazdă mai de-vreme, dar nişte indivizi cu un accent ciudat le-au făgăduit aur şi oameni.

— Seanchani, zise Nynaeve.

Alivia îşi deschise gura, apoi şi-o închise fără să rostească un cuvânt.

— Ar putea fi, conveni Bera. Se ţin departe de noi şi ne pri-vesc de parcă am fi nişte câini turbaţi care ar putea muşca în orice clipă. Aduce cu puţinele lucruri pe care le ştiu despre seanchani. Oricum, după ce s-a scurs mai puţin de-un ceas, Estanda a început brusc să întrebe dacă Seniorul Dragon îi va da titlul şi pământurile înapoi, şi toţi i-au urmat exemplul, în-ţelegerea este următoarea: Darlin este acceptat în Tear ca lo-gofăt al Dragonului Renăscut, toate legile pe care le-ai datră-mân neschimbate, iar ei vor plăti pentru hrănirea întregului oraş vreme de un an, drept amendă pentru rebeliune. În schimb, îşi primesc înapoi drepturile depline, Darlin este înco-ronat ca Rege al Tearului, iar ei îi vor jura credinţă lui. Merana şi Rafela pregătesc documentele pentru iscălituri şi sigilii.

— Rege? zise Darlin, nevenindu-i a crede.

Caraline se apropie agale de el şi îl luă de braţ.

— Drepturi depline? mârâi Rand, azvârlindu-şi pocalul şi împroşcând cu vin în toate direcţiile. Legătura fu străbătută de precauţie, un semn de avertizare de la Min, dar el era prea furios ca să acorde atenţie. Sânge şi cenuşă! Le-am luat titlu-rile şi pământurile pentru că s-au răzvrătit împotriva mea. Nu pot rămâne oameni de rând şi să-mi jure credinţă!

— Trei, zise Cadsuane, iar lui Rand i se făcu pielea de gă-ină cu o clipă înainte ca o chestie să îl lovească peste fund ca o nuia usturătoare.

Şocată, Bera rămase cu buzele întredeschise, iar mantia îi alunecă de pe braţ pe podea. Nynaeve râse. Îşi înăbuşi repede râsul, dar râse!

— Nu mă face să-ţi tot aduc aminte despre buna purtare, băiete, continuă Cadsuane. Alanna mi-a spus ce condiţii ai pus înainte să pleci – Darlin ca logofăt, legile tale respectate, restul se negociază – şi se pare că acestea au fost întrunite. Poţi face cum doreşti, fireşte, dar încă un sfat: atunci când condiţiile pe care le oferi sunt acceptate, ţine-ţi fagăduiala.

„Altminteri nimeni nu va avea încredere în tine”, zise

Lews Therin, părând a fi lucid la minte. Deocamdată.

Rand îi aruncă o privire duşmănoasă Cadsuanei, ţinân-du-şi pumnii strânşi. Părea gata să arunce cu ceva care să o rănească. Simţea o vânătaie pe fund şi avea s-o simtă şi mai tare în şa. Părea să zvâcnească, iar furia lui zvâcnea odată cu ea. Ea îl privea calmă peste buza pocalului ei. Exista o urmă de provocare în privirea ei? Îl provoca să conducă? Femeia îl provoca în fiecare clipă atunci când se afla în prezenţa lui! Problema era că îi dăduse un sfat bun. El îi *oferise* Alannei acele condiţii. El se aşteptase ca ei să negocieze la sânge, să obţină mai multe, însă ei acceptaseră ceea ce ceruse el. Şi mai mult. Nu se gândise la amenzi.

— Se pare că ţi-a surâs norocul, Rege Darlin, zise el.

Una dintre servitoare făcu o reverenţă şi îi oferi lui Rand un alt pocal plin cu vin. Faţa ei era la fel de calmă precum cea a unei aes sedai. Ai fi zis că certurile dintre bărbaţi şi surori era ceva obişnuit pentru ea.

— Trăiască Regele Darlin! intonă Weiramon, cu o voce pe jumătate sugrumată.

După o clipă, Anaiyella îi urmă exemplul, cu sufletul la gu-ră de parcă ar fi alergat o milă. Odinioară, vorbise despre ea ca şi când ar fi nădăjduit la coroana Tearului.

— Dar de ce m-ar vrea ei ca rege? întrebă Darlin, trecân-du-şi o mână prin păr. Sau oricine altcineva? N-au mai existat regi în Stâncă de când a murit Moreina, acum o mie de ani.

Sau tu ai cerut asta, Bera Sedai?

Bera se îndreptă după ce îşi culese mantia de pe jos şi în-cepu să o scuture.

— A fost... „cerinţă” e un cuvânt prea puternic... sugestia lor. Oricare dintre ei ar fi profitat de ocazie ca să urce pe tron, mai ales Estanda. Anaiyella scoase un sunet gutural. Însă fi-reşte că au ştiut că nu exista nicio speranţă să se întâmple asta. Astfel, ei îţi pot jura credinţă ţie şi nu Dragonului Re-născut, acest lucru părând mai puţin dizgraţios.

— Iar dacă eşti rege, interveni Caraline, înseamnă că lo-gofătul Dragonului Renăscut în Tear devine un titlu mai puţin important. Ea râse

răguşit. I-ar putea adăuga alte trei sau patru titluri de nobleţe ca să îl arunce în uitare.

Bera îşi ţuguie buzele ca şi când tocmai urma să aducă acest subiect în discuţie.

— Te-ai mărita cu un rege, Caraline? întrebă Darlin. Voi accepta coroana dacă o vei accepta şi tu. Deşi va trebui să cer să mi se facă o coroană.

Min îşi drese glasul.

— Pot să-ţi spun cum ar trebui să arate, dacă-mi îngădui. Caraline râse din nou şi îl lăsă pe Darlin de braţ, îndepărtându-se de el cu un mers legănat.

— Va trebui să te văd cu ea pe cap înainte să-ţi pot da un răspuns. Pune să se făurească coroana lui Min, iar dacă îţi va sta bine cu ea... Caraline zâmbi. Poate atunci am să mă mai gândesc la propunerea ta.

— Vă doresc numai bine amândurora, zise Rand pe un ton concis, dar există chestiuni mai importante ce trebuie discutate acum.

Min îi aruncă o privire aspră, legătura fiind inundată de dez-aprobare. *Nynaeve* îi aruncă o privire aspră. Ce însemna *asta*?

— *Vei* purta coroana, Darlin, şi de îndată ce documentele vor fi iscălite, vreau să îi arestezi pe seanchanii ăia, apoi îi vei strânge pe toţi bărbaţii din Tear care ştiu să deosebească un capăt al sabiei sau al unei halebarde de celălalt. Le voi po-runci asha'manilor să te ducă în Arad Doman.

— Şi eu, seniore Dragon? întrebă Weiramon cu aviditate. Mai că tremura de nerăbdare, reuşind să se umfle în pene

chiar şi când stătea nemişcat.

— Dacă trebuie să luptăm, te pot sluji mai bine acolo de-cât să zac în Cairhien.

Rand îl privi cu atenţie pe bărbat. Şi pe Anaiyella. Weiramon era un idiot, iar el nu avea încredere în niciunul, însă nu ve-dea ce rău ar fi putut face aceştia, fiind urmaţi doar de o mâ-nă de acoliţi.

— Prea bine. Îl puteţi însoţi amândoi pe înalt seniorul... adică pe regele Darlin.

Anaiyella înghiţi în sec ca şi când ea, una, ar fi preferat să se întoarcă în Cairhien.

— Şi ce-ar trebui să fac în Arad Doman? vru să ştie Darlin. Din puţinele lucruri pe care le-am auzit, e balamuc acolo.

Lews Therin râse cu hohote în capul lui Rand.

— Tarmon Gai'don se apropie în curând, zise Rand. Să dea Lumina să nu fie prea curând. Te vei duce în Arad Doman ca să te pregăteşti pentru Tarmon Gai'don.

CAPITOLUL 22

O veste care face o ancoră să plângă

În ciuda sunetului ascuţit produs de cilindrii lungi şi al-baştri, Harine din Togara stătea cu spatele foarte drept lângă sora ei, în faţa purtătorilor de umbrele de soare şi a timonie-rului care ţinea cârma lungă. Shalon părea concentrată la cei doisprezece bărbaţi şi femei care vâsleau. Sau poate era cufundată în gânduri. Existau multe lucruri la care trebuia să se gândească în ultima vreme, nu în ultimul rând la această în-tâlnire la care fusese chemată Harine, însă ea îşi lăsa gându-rile să rătăcească. Încerca să se liniştească. De când ajunsese în Illian, de fiecare dată când Primele Douăsprezece din Atha'an Miere se întruneau, ea fusese nevoită să se linişteas-că înainte ca să participe la întrunire. Când ajunse în Tear şi văzu corabia *Pescăruşul Albastru* a Zaidei ancorată în apele râului, fusese convinsă că femeia era încă în Caemlyn, sau măcar că se afla mai în spate în urma ei. Fusese o greşeală dureroasă. Adevărul fie spus, foarte puţine lucruri s-ar fi schimbat dacă Zaida s-ar fi aflat cu câteva săptămâni în urma ei. Nu pentru Harine, cel puţin. Nu. Fără gânduri îndreptate spre Zaida.

Soarele se afla aproape de zenit spre răsărit şi câteva vase ale celor de pe uscat se îndreptau spre digul cel lung care străjuia portul Illianului. Unul avea trei catarge şi ceva ce aducea cu o instalaţie înaltă, iar toate pânzele principale erau pătrate. Cu toate acestea, vasul era îndesat şi manevrat prost, legănându-se pe valurile mării şi împroşcând apa în loc să le taie. Majoritatea erau mici şi cu ancorele coborâte, dar cu aproape toate pânzele triunghiulare ridicate. Unele păreau destul de rapide, însă cum cei de pe mal arareori navigau departe de uscat şi aruncau de obicei ancora de teama bancuri-lor de nisip, rapiditatea lor nu prea le era de folos. Încărcătu-ra care necesita viteză era pusă pe corăbiile neamului Atha'an Miere. La un preţ exorbitant, fără îndoială. Era o mică parte din ce transportau Atha'an Miere, parţial din cauza pre-ţului, parţial din cauza faptului că puţine lucruri necesitau vi-teza lor. Şi-apoi, transportul de marfă garanta un oarecare câştig, însă atunci când încărcătorul de mărfuri negocia el în-suşi pentru corabie, tot câştigul mergea la corabie şi la clan.

Cât vedeai cu ochii spre răsărit şi spre apus de-a lungul coastei, vasele Atha'an Meire stăteau ancorate: *rakcer* şi *skimmer, soarer* şi *darter,* majoritatea înconjurate de bărci, atât de îngrămădite, încât semănau cu nişte beţivi ce partici-pau la un festival pe malul mării. Scoase afară din oraş cu ajutorul vâslelor, bărcile oferea spre vânzare orice de la fruc-te uscate la sferturi de carne de vită şi de oaie, de la cuie din fier şi obiecte din fier la săbii şi pumnale, de la zorzoane ţi-pătoare din Illian, care ar fi putut atrage privirea vreunui ma-telot, la aur şi nestemate. Deşi aurul era, de obicei, o foiţă subţire care se uza în câteva luni, lăsând la vedere alama de dedesubt, iar nestematele, sticlă colorată. Acestea aduceau şi şobolani, chiar dacă nu de vânzare. Stând ancorate de atâta vreme, vasele erau împânzite acum de şobolani. Şobolanii şi gunoaiele asigurau întotdeauna o piaţă pentru negustorii ambulanţi.

Bărcile înconjurau, de asemenea, şi vasele uriaşe ale sean-chanilor, care erau cu zecile. Fuseseră folosite în timpul Eva-dării. Aşa i se spunea acum: Marea Evadare din Ebou Dar.

Dacă ziceai „Evadare”, nimeni nu te mai întreba despre ce evadare era vorba. Erau nişte vase uriaşe, cu prova lată şi plată, având traversele de două ori mai mari decât ale unui *raker,* unele fiind potrivite pentru a înfrunta mările agitate, dar aveau o velatură ciudată şi pânze striate prea ţepene pentru o montură potrivită. Bărbaţi şi femei mişunau pe ca-targe şi pe punţi, modificând velatura pentru ceva ce putea fi folosit mai uşor. Nimeni nu îşi dorea această îndeletnicire, dar aveau să treacă ani buni până când urmau să fie înlocuite toate vasele pierdute în Ebou Dar. Şi cu ce cost! Exagerat de mari sau nu, aceste vase aveau să fie folosite mulţi ani de-acum încolo. Nicio stăpână a velelor nu îşi dorea să se afunde în datorii, împrumutându-se din cuferele clanului, când majoritatea galbenilor ei, dacă nu toţi, erau recuperaţi de seanchani în Ebou Dar, decât dacă nu avea încotro. Unele, îndeajuns de nenorocoase ca să aibă fie un vas al ei, fie unul al seancha-nilor, chiar nu aveau încotro.

Corabia cu douăsprezece vâsle a Harinei trecu de zidul masiv al digului, acoperit cu un strat gros şi negru de mâzgă şi buruieni lungi şi „păroase” pe care berbecii care izbiseră piatra cenuşie nu reuşiseră să îl străpungă, şi portul mare, gri-verzui al Illianului se deschise dinaintea ei, mărginit de întinderi adânci de mlaştină, unde, pe alocuri, se zăreau pe-tice de pământ care începeau să capete o nuanţă verde şi unde mişunau păsări cu picioare lungi. O fâşie de negură tre-cu peste vas, purtată de o briză uşoară, umezindu-i părul înainte să îşi continue drumul peste port. Bărcile mici de pes-cuit îşi scoteau năvoadele din apă de-a lungul marginilor mlaştinii, iar deasupra capului roiau zeci de pescăruşi şi de rândunici de mare, gata să le fure captura. Nu o interesa ora-şul de dincolo de docurile lungi de piatră, mărginite de tara-bele meşteşugarilor, dar portul... Acea întindere de apă mare şi circulară era cel mai cunoscut loc de ancoraj şi era plin cu vase de transport şi fluviale care îşi aşteptau rândul la docuri. Portul era într-adevăr împânzit de sute de vase de toate for-mele şi mărimile, şi nu toate aceste vase aparţineau celor de pe uscat. Aici existau doar *raker,* acele ambarcaţiuni zvelte, cu trei catarge, care se puteau lua la întrecere cu delfinii. *Raker* şi trei dintre monstruozităţile dizgraţioase ale sean-chanilor. Mai erau vasele stăpânelor valurilor şi ale stăpâne-lor velelor care erau Primele Douăsprezece din fiecare clan, acelea care încăpuseră în port, înainte ca acesta să se umple. Până şi ancorajul din Illian avea limitele sale, iar Consiliul celor Nouă, ca să nu mai pomenim de logofătul Dragonului Renăscut în Illian, le-ar fi pus beţe în roate dacă Atha’an Mie-re ar fi început să îşi îngrămădească vasele.

Dintr-odată, se iscă un vânt puternic şi rece dinspre mia-zănoapte. Nu, acesta nu se iscă; apăru pur şi simplu acolo cu toată forţa, măturând portul cu valuri cu creste înspumate şi aducând miros de pini şi de ceva... pământos. Ea ştia puţine lucruri despre copaci şi mult mai multe despre lemnul folosit pentru construirea corăbiilor. Cu toate acestea, nu credea că erau prea mulţi pini în apropierea Illianului. Apoi, observă fâşia de negură. În vreme ce vasele se legănau şi se înălţau pe apă sub acea rafală sudică, negura îşi continua drumul lent spre miazănoapte. Îi era greu să îşi ţină mâinile pe genunchi. Îşi dorea foarte mult să îşi scoată umezeala aceea din păr. Crezuse că, după Shadar Logoth, nimic nu avea să o mai zdruncine, dar văzuse prea multe... ciudăţenii... în ultima vre-me. Ciudăţenii care spuneau că lumea se sucea.

Vântul se potoli la fel de brusc cum se iscă. Se ridicară murmure, vâslele se opriră, iar vâsla numărul patru prinse un crab, stropind cu apă în corabie. Echipajul ştia că vânturile nu se comportau astfel.

— Încetişor! zise Harine pe un ton ferm. Încetişor!

— Vâsliţi deodată, culegători de zdrenţe de pe uscat! Stri-gă de la prova căpităneasa ei. Zveltă şi cu pielea înăsprită de vreme, Jadein avea plămâni tari. Trebuie să pun biciul pe voi?

Cele două insulte făcură ca pe unele chipuri să apară o ex-presie mânioasă, iar pe altele, de întristare, însă vâslele înce-pură să se mişte din nou uşor.

Acum, Shalon privea cu atenţie negura. Nu era momentul potrivit să fie întrebată ce vedea sau la ce se gândea. Harine nu era sigură că voia ca răspunsul să fie auzit de întreg echi-pajul. Ele văzuseră destule ca să fie deja înspăimântate.

Cârmaciul dirijă cele douăsprezece vâsle spre unul dintre vasele mătăhăloase ale seanchanilor, unde orice barcă ce se aventura prea aproape era alungată, înainte ca negustorul am-bulant să apuce să rostească două cuvinte. Era una dintre ce-le mai mari, iar duneta avea trei niveluri. Trei! Iar aceasta era prevăzută cu două *balcoane* la pupă! Ea n-ar fi vrut să vadă *ce* le-ar fi făcut acestora valurilor umflate iscate de viscolul *cemaros* sau de un *soheen* din Oceanul Aryth. Alte corăbii cu douăsprezece vâsle şi câteva cu opt îşi aşteptau rândul să se strecoare aproape de vas, în ordinea sosirii pasagerilor lor.

Jadein stătea în picioare la prova şi ţipă:

— Shodein!

Vocea ei se auzi bine şi un vas cu douăsprezece vâsle care se apropia de corabie se îndepărtă. Celelalte continuau să aştepte.

Harine nu se ridică în picioare până când echipajul nu ri-dică vâslele şi le trase înăuntru la tribord, oprind uşor vasul chiar în locul unde Jadein putu să apuce o frânghie ce atârna şi să tragă ambarcaţiunea mică lângă cea mare. Shalon oftă.

— Curaj, soră, îi spuse Harine. Am scăpat cu viaţă din Sha-dar Logoth, deşi, să-mi ajute Lumina, nu ştiu *din ce* am scăpat. Îi scăpă un râset. Mai mult de-atât, am scăpat cu viaţă din faţa lui Cadsuane Melaidhrin şi mă îndoiesc că cineva de-aici ar putea face asta.

Shalon zâmbi slab, dar cel puţin zâmbi.

Harine urcă scara de frânghie cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi putut-o face în urmă cu douăzeci de ani, iar prezenţa ei la bord fu anunţată printr-un sunet de fluier de căpitanul de pe punte, un bărbat îndesat, care avea o cicatrice proaspătă care trecea pe sub peticul din piele ce îi acoperea orbita unde fusese ochiul lui drept. Mulţi se pricopsiseră cu răni în timpul Evadării. Mulţi muriseră. Până şi puntea acestei corăbii îi stârni o senzaţie ciudată când călcă cu tălpile goale pe ea, scândurile fiind aşezate astfel încât să creeze un model ciu-dat. Cu toate acestea, corabia era echipată cum se cuvine, doisprezece bărbaţi la bustul gol în stânga ei, douăsprezece femei în bluze viu colorate din pânză în dreapta ei, toţi fă-când o plecăciune adâncă până când ajunseră cu ochii piro-niţi la punte. Ea aşteptă ca Shalon şi purtătorii umbrelelor de soare să i se alăture, înainte să o ia înainte *(sic!)*. Stăpâna ve-lelor şi călăuza vânturilor ale vasului, care se aflau la capătul şirului, făcură o plecăciune mai puţin adâncă, ducându-şi o mână la inimă, la buze şi la frunte.

Ambele purtau etole de doliu albe, lungi până la talie, care aproape că le ascundeau numeroasele colierele. La fel şi ea, şi Shalon.

— Corabia mea îţi urează bun venit, stăpână a valurilor, zise stăpâna velelor, adulmecându-şi cutia cu parfum. Harul Luminii fie cu tine până când vei părăsi această punte. Ceilalţi te aşteaptă în cabina principală.

— Harul Luminii fie şi cu tine, răspunse Harine.

Turane, înveşmântată în pantaloni albaştri din mătase şi o bluză roşie din acelaşi material, era îndeajuns de îndesată, încât călăuza vânturilor ei, Serile, să pară mai degrabă zveltă decât solidă. Avea o privire sfredelitoare şi o strâmbătură acră a buzelor, dar nici acestea, nici faptul că adulmecase cu-tia cu parfum nu fură semne de impoliteţe. Turane nu era *atât* de îndrăzneaţă. Privirea aceea era menită pentru toată lumea, corbia ei zăcea pe fundul portului din Ebou Dar, iar portul duhnea după aerul curăţat de sare.

Cabina principală avea aproape lungimea dunetei înalte şi era un spaţiu fără piese de mobilier, exceptând cele treispre-zece jilţuri şi o masă aşezată lângă cloazon, pe care se aflau carafe cu vin cu gât înalt şi pocaluri din porţelan galben, iar cele două duzini de femei, înveşmântate în brocard, nu reu-şeau să îl umple. Fu ultima dintre Primele Douăsprezece din neamul Atha’an Miere care sosi, iar reacţia faţă de ea a celor-lalte stăpâne ale valurilor fu aceea la care se aştepta. Lincora şi Wallein îi întoarseră spatele în mod intenţionat. Niolle cea cu faţa rotundă îi aruncă o privire încruntată, apoi se duse cu paşi hotărâţi ca să îşi umple din nou pocalul. Lacine, atât de slabă, încât pieptul îi părea imens, clătină din cap ca şi când s-ar fi minunat de prezenţa Harinei. Altele îşi continuară po-veştile ca şi când ea nu s-ar fi aflat acolo. Toate purtau etolele de doliu, fireşte.

Pelanna străbătu puntea cu paşi mari, venind spre ea. Ci-catricea lungă şi rozalie ce îi brăzda obrazul drept al feţei pătrăţoase îi conferea o înfăţişare periculoasă. Părul ei ex-trem de cârlionţat era aproape în întregime cărunt, iar lanţul de onoare de pe obrazul stâng, plin cu medalioane de aur, vorbea despre victoriile ei, inclusiv legat de implicarea ei în Evadare. Pe încheieturile mâinilor şi pe glezne se mai vedeau încă urmele lanţurilor seanchanilor, cu toate că acum erau ascunse sub veşmintele din mătase.

— Nădăjduiesc că ţi-ai revenit, Harine, cu voia Luminii, zise ea, înclinându-şi capul într-o parte şi împreunându-şi mâinile durdulii şi tatuate, afişând o expresie de compasiune batjocoritoare. Nu te mai doare când te aşezi, nu-i aşa? Am pus o pernă pe jilţul tău pentru orice eventualitate.

Râse cu poftă, uitându-se la călăuza vânturilor ei, însă Caire îi aruncă o privire inexpresivă, ca şi când n-ar fi auzit, apoi râse slab. Pelanna se încruntă. Atunci când râdea cu poftă de ceva, se aştepta ca şi cei de grad inferior ei să râdă. Călăuza vânturilor cea impunătoare avea îngrijorările ei, însă, căci îi lipsea o fiică, răpită fiind de aes sedai. *Va* exista o răsplată pentru asta. Nu era nevoie ca vreo persoană să o placă pe Caire sau pe Pelanna ca să ştie că acest lucru era necesar.

Harine le oferi celor două un zâmbet schiţat şi trecu în-cruntată pe lângă Pelanna suficient de aproape ca femeia să fie nevoită să facă un pas în spate, altminteri ar fi fost călcată pe picioare. „Fiica nisipurilor”, îşi zise Harine cu acreală.

Apropierea lui Mareil îi aduse un zâmbet sincer pe buze. Femeia înaltă şi zveltă, cu părul ce îi ajungea până la umeri, alb şi negru deopotrivă, fusese prietena ei de când îşi înce-puseră ucenicia pe corabia veche a unei stăpâne a velelor cu mână de fier, înăcrită de lipsa ei de perspective. Se bucurase enorm

când aflase că Mareil scăpase din Ebou Dar, şi nevă-tămată pe deasupra. Ea le aruncă o privire încruntată Pelannei şi Cairei. Tebreille, călăuza vânturilor ei, se strâmbă la cele două, dar spre deosebire de ele, nu pentru că Mareil cerea să fie „periată”. Fiind surori, Tebreille şi Caire erau extrem de îngrijorate în privinţa lui Talaan, fiica Cairei, însă, în afară de asta, oricare dintre ele i-ar fi tăiat grumazul celeilalte pentru un bănuţ. Sau mai bine, după părerea lor, să o vadă pe cea-laltă soră denigrată şi pusă să cureţe santinele. Nu exista ură mai profundă decât cea dintre fraţi.

— Nu le îngădui gâştelor ălora să te necăjească, Harine. Mareil avea o voce groasă pentru o femeie, dar melodioasă. Îi oferi Harinei unul din cele două pocaluri pe care le ţinea în mâini.

— Ai făcut ceea ce ai simţit că trebuie să faci şi, cu voia Luminii, totul se va termina cu bine.

Fără voia ei, Harine îşi ridică ochii la inelul de punt fixat într-una dintre grinzile de deasupra capului. Ar fi putut fi înlăturat deja. Era sigură că fusese lăsat acolo cu scopul de a o provoca. Tânăra aceea ciudată, Min, avusese dreptate. Înţe-legerea pe care o încheiase cu Coramoor fusese considerată a fi defectuoasă, căci renunţase la prea multe şi ceruse prea puţin în schimb. Chiar în această cabină, sub privirile Prime-lor Douăsprezece şi a noii stăpâne a corăbiilor, ea fusese bi-ciuită şi atârnată de glezne de acel inel de punt, apoi fusese legată strâns de un altul de pe punte şi biciuită din nou până când ajunsese să ţipe cât o ţinuseră plămânii. Umflăturile şi vânătăile dispăruseră, însă amintirea zăbovea, în ciuda în-cercărilor de a o alunga. Însă nu ţipase pentru a cerşi îndu-rare sau răgaz. N-ar fi făcut niciodată asta, altminteri ar fi fost nevoită să se dea la o parte şi să devină o simplă stăpână a velelor, în vreme ce o alta ar fi fost aleasă stăpâna valurilor a clanului Shodein. Majoritatea femeilor din acea încăpere erau de părere că ea ar fi trebuit să procedeze astfel după o ase-menea pedeapsă, poate chiar şi Mareil. Însă mai exista o par-te a viziunii lui Min care îi dădea curaj să meargă mai depar-te. Avea să ajungă stăpâna corăbiilor într-o bună zi. După lege, Primele Douăsprezece ale neamului Atha’an Miere pu-teau alege orice stăpână a velelor ca stăpână a corăbiilor, însă doar de cinci ori în mai bine de trei mii de ani, acestea alese-seră pe altcineva din afara cercului lor. Surorile aes sedai spuseră că viziunile ciudate ale lui Min se adevereau întot-deauna, însă ea nu avea de gând să rişte.

— Cu voia Luminii, totul se va termina cu bine, Mareil, zi-se ea.

În cele din urmă. Doar că trebuia să îşi facă curaj să în-frunte tot ceea ce avea să vină.

Zaida sosi fără ceremonie, ca de obicei, intrând cu paşi hotărâţi, urmată de Shielyn, călăuza vânturilor ei, cea înaltă, subţirică şi rezervată, şi de Amylia, sora aes sedai cea cu piept voluminos şi păr bălai, pe care Zaida o adusese cu ea din Caemlyn. Cu faţa fără vârstă părând mereu mirată şi cu ochi neobişnuit de albaştri căscaţi, sora aes sedai gâfâia din-tr-un oarecare motiv. Toată lumea făcu o plecăciune, însă Zaida nu luă în seamă aceste reverenţe. Înveşmântată în brocart verde şi purtând etola albă de doliu, era scundă şi avea părul scurt presărat cu fire cărunte, însă, reuşea să pară a fi la fel de înaltă ca Shielyn. Era o chestiune de prezenţă, recunoscu Harine. Zaida o avea, precum şi o gândire rece pe care nu o putea zdruncina nici măcar gândul de a fi prinsă de viscolul *cemaros* pe mal. Pe lângă faptul că se întorsese cu prima din-tre surorile aes sedai convenite prin înţelegere pentru a fo-losi Globul Vânturilor, se întorsese şi cu propria înţelegere

referitoare la pământuri în Andor guvernate de legea Atha'an Miere, iar dacă înţelegerea Harinei fusese considerată a lăsa de dorit, cea a Zaidei se bucurase de favoruri. Asta şi faptul că venise direct în Illian printr-una dintre acele porţi ciudate, ţesută chiar de călăuza vânturilor ei, nu erau singurele moti-ve pentru care ea era acum stăpâna corăbiilor, dar nici nu dăunaseră cauzei ei. Harine însăşi considera că această topi-re-n-văzduh era supraapreciată. Acum, şi Shalon putea ţese o poartă, dar a deschide una pe puntea unei corăbii fără să pro-voci daune, chiar şi pe ape liniştite ca acestea, în special pe puntea unei alte corăbii, era o treabă riscantă, în cel mai bun caz. Plus că nimeni nu putea deschide una suficient de mare ca să treacă o corabie prin ea. Foarte supraapreciată.

— Bărbatul n-a sosit încă, anunţă Zaida, aşezându-se pe jilţul care era cu spatele la geamul mare de la pupa şi aran-jându-şi panglica lungă şi roşie cu ciucuri, potrivind unghiul pumnalului bătut cu smaralde astfel încât acesta să treacă prin panglică.

Era o femeie foarte ciudată. Era un lucru firesc să îţi do-reşti ca totul să fie la locul lui la bordul unei corăbii – curăţe-nia era atât un obicei, cât şi o necesitate – însă exagera chiar şi după standardele obişnuite. Jilţurile rămase, niciunul prins de punte cum se cuvenea, formau două rânduri dispuse faţă în faţă, iar stăpânele velelor începură să îşi ocupe locurile. Călăuzele vânturilor se postară fiecare în spatele stăpânei ei.

— Se pare că el are de gând să ne facă să îl aşteptăm. Amylia, ai grijă ca pocalurile să fie umplute cu vin.

Ah, se părea că femeia greşise iar cu ceva.

Amylia tresări, apoi îşi ridică poalele de culoarea bronzu-lui până la genunchi şi o luă la fugă spre masa unde se aflau carafele cu vin. Greşise rău, se părea. Harine se întreba câtă vreme avea să îi mai îngăduie Zaida femeii să poarte rochii în loc de pantaloni, care erau mult mai practici la bordul unui vas. Cu siguranţă că avea să fie şocată atunci când se vor în-depărta de ţărm şi vor renunţa la bluze. Din Ajah Brună, doar Amylia îşi dorise să îi studieze pe Atha'an Miere, însă avuse la dispoziţie prea puţin timp pentru asta. Scopul ei era să mun-cească, iar Zaida vedea că asta făcea. Încă mai tremura din cauza asta, însă instructorii de pe ţărm, deşi rari, erau doar puţin mai mari în rang decât mateloţii – la început, femeia crezuse că demnitatea ei era egală cu cea a Zaidei, dacă nu o întrecea cumva! –, însă loviturile de bici ale căpitanului, apli-cate cu regularitate şi destul de frecvent peste dosul ei, pă-reau să o facă să se răzgândească, deşi încet. Amylia chiar încercase să dezerteze de trei ori! În mod ciudat, ea nu ştia cum să ţească o poartă, acest har fiindu-i ascuns cu mare grijă. Ar fi trebuit să ştie că era supravegheată cu prea mare băgare de seamă ca să poată să fugă, mituind un barcagiu. Ei bine, era puţin probabil să încerce din nou. Se zvonea că i se spu-sese că o a patra încercare i-ar fi adus biciuirea în public, ur-mată de atârnarea de glezne de tachelaj. Cu siguranţă că ni-meni nu ar risca o asemenea ruşine. Stăpâne ale velelor şi că-lăuze ale vânturilor ajunseseră mateloţi şi se supuseseră de bunăvoie după aceea, nerăbdătoare să se piardă în marea de bărbaţi şi femei care trăgeau de frânghii şi manevrau pânzele.

Luând perna de pe scaunul ei şi lăsând-o cu dispreţ să ca-dă pe punte, Harine îşi ocupă locul la capătul rândului din stânga, iar Shalon se postă în spatele ei. Ea avea rangul cel mai mic, exceptând-o pe Mareil, care stătea în picioare vizavi de ea. Pe de altă parte, Zaira ar fi ocupat doar un scaun mai încolo dacă nu ar fi obţinut cel de-al şaselea cercel din aur pentru fiecare

ureche, precum şi lanţurile care îi legau. Poate că o dureau lobii urechii de la cum fuseseră găuriţi. Era un gând plăcut.

— Cum el ne face să aşteptăm, poate că ar trebui să îl fa-cem şi noi pe el să aştepte atunci când va catadicsi să îşi facă apariţia.

Ţinând pocalul neatins într-o mână, ea îi făcu semn să plece surorii aes sedai neliniştite, iar aceasta se duse în grabă la Mareil. Femeie neghioabă. Nu ştia că ar fi trebuit să o ser-vească mai întâi pe stăpâna corăbiilor şi apoi pe stăpânele velelor, *în funcţie de ordinea ierarhică*?

Zaida se jucă cu cutia ei cu parfum perforată, care atârna la grumazul ei de un lanţ din aur foarte greu. Mai purta un colier de zale late, din aur masiv, un dar primit de la Elayne din Andor.

— El vine din partea Coramoorului, zise ea pe un ton sec, de care ar fi trebuit să te ţii ca o lipitoare. Vocea ei nu se înăspri, însă fiecare cuvânt era ca o lovitură de cuţit pentru Harine. Întâlnirea cu bărbatul acesta va fi ocazia cea mai po-trivită pentru a putea vorbi cu Coramoor fără a avea dispe-rată nevoie, din moment ce ai convenit că el nu trebuie să se îngrijească de mine mai mult de trei ori într-o perioadă de doi ani. Din cauza ta, sunt nevoită să accept lipsa de respect a acestui bărbat dacă se va dovedi a fi un beţivan scârbos, care dă fuga la balustradă şi îşi goleşte măruntaiele peste bord la fiecare a doua propoziţie rostită. Ambasadoarea pe care o voi trimite *eu* la Coramoor va fi cineva care ştie cum să dea as-cultare poruncilor primite.

Pelanna chicoti şi rânji. Credea că toată lumea era ca ea. Shalon îi strânse umărul Harinei, încercând să o liniştească, însă ea nu avea nevoie de asta. Să rămână alături de Coramoor? Nu avea cuvinte ca să poată explica cuiva, fie şi lui Shalon, metodele grosolane folosite de Cadsuane pentru a se impune sau lipsa ei totală de respect faţă de demnitatea Harinei. Ea fusese ambasadoarea în numele neamului Atha'an Miere şi fusese obligată să danseze după cum îi cântaseră surorile aes sedai. Era dispusă să recunoască, fie şi doar în sinea ei, că aproape că plânsese de uşurare atunci când îşi dăduse seama că blestemata aceea de femeie avea să îi dea drumul. Şi-apoi, viziunile fetei ăleia se adevereau întotdeauna. Aşa ziceau su-rorile aes sedai, iar ele nu puteau minţi. Asta era de-ajuns.

Turane se strecură în cabină şi îi făcu o plecăciune Zaidei.

— A sosit emisarul Coramoorului, Stăpână a Corăbiilor. A... păşit printr-o poartă pe puntea superioară.

Această veste stârni murmure printre călăuzele vânturi-lor, iar Amylia tresări de parcă ar fi simţit din nou lovitura de bici a căpitanului.

— Sper că nu ţi-a stricat prea tare puntea, Turane, zise Zaida.

Harine sorbi din vin ca să-şi ascundă zâmbetul schiţat. Se părea că bărbatul urma să fie lăsat să aştepte puţin.

— Deloc, stăpână a corăbiilor. Turane părea mirată. Poar-ta s-a deschis la mai bine de o jumătate de metru deasupra punţii, iar el a păşit prin ea de pe unul dintre ciocurile oraşului.

— Da, şopti Shalon. Acum pricep cum să fac asta.

Ea credea că orice avea legătură cu Puterea era minunat.

— Trebuie să fi fost şocată să vezi un doc din piatră dea-supra punţii tale superioare, zise Zaida. Prea bine. Voi vedea dacă Coramoor mi-a trimis un beţivan scârbos. Trimite-l înă-untru, Turane. Dar nu te zori. Amylia, beau şi eu nişte vin as-tăzi?

Aes sedai icni şi, scoţând nişte scâncete, ca şi când ar fi fost pe punctul de a plânge, se grăbi să îi aducă un pocal, în vreme ce Turane făcu o plecăciune şi plecă. Lumină, ce *făcuse* Amylia? Se scurseră câteva clipe bune, iar Zaida băuse deja din vin, înainte ca un bărbat masiv, cu părul negru şi cârlion-ţat ce îi ajungea până la umerii laţi, intră în cabină. Cu siguranţă nu era scârbos, şi nici beat nu părea a fi. Pe gulerul înalt al hainei negre avea o insignă din argint în forma unei săbii într-o parte, iar în partea cealaltă, o insignă roşu cu auriu, în forma uneia dintre creaturile care se încolăceau pe antebra-ţele Coramoorului. Un dragon. Da, aşa i se spunea. O insignă prinsă pe umărul lui stâng înfăţişa trei coroane de aur pe un fundal albastru. Un sigiliu, poate? Era vreun nobil de la ţărm?

Oare Coramooru' chiar îi făcuse această onoare Zaidei tri-miţându-l pe bărbatul acesta? Cunoscându-l pe Rand al'Thor, ea se îndoia că fusese un lucru în mod intenţionat. Nu că el ar fi încercat să dezonoreze pe toată lumea, ci pur şi simplu nu îi păsa să arate respect faţă de ceilalţi.

Bărbatul îi făcu o plecăciune Zaidei, mânuindu-şi cu pri-cepere sabia pe care o avea în partea laterală, însă nu îşi duse mâna la inimă, la buze şi la frunte. Totuşi, când venea vorba despre cei de pe uscat, unele defecte trebuiau să fie trecute cu vederea.

— Iertare pentru că am întârziat, stăpână a corăbiilor, i se adresă el, dar mi s-a părut inutil să vin înainte să vă adunaţi toate aici.

El trebuie că avea un ochean foarte bun de observase asta de pe docuri.

Măsurându-l de sus în jos cu o privire încruntată, Zaida sorbi din vin.

— Ai un nume?

— Mă cheamă Logain, zise el simplu.

Jumătate dintre femeile din încăpere expirară îndelung şi majoritatea celorlalte rămaseră cu gurile căscate. Mai multe vărsară vin din pocaluri. Nu Zaida şi nici Harine, dar celelalte da. Logain. Acesta era un nume cunoscut chiar şi de către Atha'an Miere.

— Îmi îngădui să vorbesc, stăpână a corăbiilor? întrebă Amylia în şoaptă.

Ea strângea atât de tare de carafa din porţelan, încât Harine se temu ca aceasta să nu se facă cioburi în mâinile ei, dar fe-meia avea atâta minte în cap, încât să nu spună mai multe până când Zaida avea să încuviinţeze din cap. Apoi, începu să turuie aproape pe nerăsuflate:

— Bărbatul acesta a fost un Dragon fals. A fost domolit din cauza asta. Cum se face că poate conduce din nou, habar n-am, dar conduce *saidinul. Saidinul!* Este mânjit, stăpână a corăbiilor. Dacă îţi vei face treabă cu el, vei atrage mânia Turnului Alb. Ştiu…

— Ajunge! o întrerupse Zaida. Ar trebui să ştii deja cât de tare mă tem de mânia Turnului Alb.

— Dar…

Zaida îşi ridică un deget, iar aes sedai îşi închise gura, strâmbându-şi buzele într-un mod bolnăvicios. Acest singur cuvânt o putea duce să facă cunoştinţă din nou cu „sora" că-pitanului, iar ea ştia asta.

— Ceea ce spune ea este adevărat, într-o oarecare măsu-ră, zise Logain pe un ton calm. Sunt asha'man, dar nu mai sunt mânjit. *Saidinul* este curat. Creatorul a hotărât să fie în-durător cu noi, pare-se. Am o întrebare pentru ea: pe cine slujeşti, aes sedai? Pe Egwene al'Vere sau pe Elaida o'Roihan?

Dând dovadă de înţelepciune, Amylia tăcu.

— În anul care urmează, mă slujeşte *pe mine,* Logain, răs-punse Zaida pe un ton ferm.

Preţ de o clipă, aes sedai îşi închise strâns ochii albaştri, iar când şi-i deschise din nou, aceştia erau încă şi mai mari ca înainte, oricât de imposibil ar fi părut. În ei se citea groaza. Oare era posibil ca ea să fi crezut că Zaida avea să se îmbu-neze şi să o lase să plece mai devreme?

— Îmi poţi adresa mie întrebările pe care le ai, continuă stăpâna corăbiilor, dar mai întâi, am eu două pentru tine: unde este Coramoor? Trebuie să îi trimit o ambasadoare, iar el trebuie să o ţină pe lângă el, cum a fost înţelegerea. Adu-i aminte de asta. Şi ce mesaj îmi aduci de la el? Îmi cere o favoare, presupun.

— N-aş putea spune unde se află.

Bărbatul schiţă un zâmbet, ca şi când ar fi spus o glumă. Zâmbi!

— Cer..., începu Zaida, dar el o întrerupse, stârnind mur-mure mânioase şi priviri duşmănoase din partea celorlalte femei.

Neghiobul părea să creadă că era egalul stăpânei corăbiilor!

— Deocamdată, el vrea ca lumea să nu ştie unde se află, stăpână a corăbiilor. Rătăciţii şi-au dat toată osteneala ca să îl omoare. Cu toate acestea, sunt dispus s-o iau cu mine pe Harine din Togara. Din câte am auzit, cred că el a conside-rat-o ca fiind acceptabilă.

Harine se mişcă atât de brusc, încât îşi vărsă vin pe dosul palmei, apoi luă o înghiţitură sănătoasă. Dar, nu, Zaida ar di-vorţa mai degrabă de Amel şi s-ar mărita cu un bolovan decât să o trimită pe Harine din Togara în calitate de ambasadoare a ei. Cu toate acestea, însuşi acest gând era de-ajuns ca să o facă să-şi lipească limba de cerul gurii. Nici măcar faptul că ar deveni stăpână a corăbiilor nu ar fi o recompensă îndeajuns de mare ca să o mai suporte pe Cadsuane, fie şi obligată.

Studiindu-l pe Logain cu o expresie împietrită, Zaida îi spuse Amyliei să îi toarne şi lui nişte vin. Aes sedai tresări şi, până când ajunse la masă, tremura atât de tare, încât gura carafei zăngăni pe buza pocalului. O cantitate aproape la fel de mare de vin ca în pocal ajunse pe punte. În mod ciudat, Logain se duse la ea şi îşi aşează mâinile peste ale ei ca să o liniştească. Oare era unul dintre aceia care nu îi putea lăsa pe alţii să-şi facă treaba?

— N-ai motive să te temi de mine, Amylia Sedai, îi spuse el. A trecut multă vreme de când n-am mâncat pe nimeni la micul dejun.

Ea se zgâia la el cu gura căscată, neştiind dacă glumea sau nu.

— Şi favoarea pe care o cere el? zise Zaida.

— Nu este o favoare, stăpână a corăbiilor.

El fu nevoit să îndrepte carafa astfel încât vinul să nu se reverse peste buza pocalului. Luând pocalul în mână, se în-depărtă de Amylia, însă ea rămase pe loc, privind cu gura căs-cată în urma lui. Lumină, femeia reuşea întotdeauna să dea de belele.

— O solicitare ce priveşte partea ta de înţelegere cu Coramoor. Printre alte lucruri, i-ai făgăduit corăbii, iar el are nevoie de ele ca să transporte hrană şi alte provizii din Illian şi Tear în Bandar Eban.

— Asta se poate aranja, zise Zaida, fără să îşi ascundă uşurarea, cu toate că îi aruncă o privire încruntată Harinei.

Pelanna se încruntă şi ea, desigur, dar la fel făcură şi Lacine şi Niolle, precum şi altele. Harine îşi înăbuşi un oftat.

Unele detalii ale înţelegerii erau oneroase, trebuia să re-cunoască, cum ar fi cerinţa ca stăpâna corăbiilor să fie pregă-tită să îi sară *lui* în ajutor de trei ori într-o perioadă de doi ani. Profeţia lui Jendai spunea că neamul Atha'an Miere tre-buia să îl slujească pe Coramoor, deşi existau puţine detalii despre cum ar trebui să o facă, şi inclusiv stăpâna corăbiilor trebuia să dea fuga la chemarea lui. Dar celelalte nu fuseseră acolo ca să se tocmească cu surorile aes sedai şi să se con-vingă de faptul că ea nu avusese de ales decât să se mulţu-mească cu înţelegerea obţinută. Pe Lumină, era o minune că ea reuşise să obţină şi atâta!

— Provizii pentru mai bine de un milion de oameni, stă-până a corăbiilor, adăugă Logain, pe un ton la fel de dezinvolt de parcă ar fi cerut un alt pocal cu vin. Nu pot spune câţi mai sunt, dar locuitorii din Bandar Eban mor de foame. Corăbiile trebuie să sosească cât mai curând cu putinţă.

Şocul se răspândi în toată cabina. Harine nu fu singura care luă o gură sănătoasă de vin. Până şi Zaida făcu ochii mari de mirare.

— S-ar putea să fie nevoie de mai multe ambarcaţiuni *raker* decât avem deja, zise ea într-un final, incapabilă să îşi ascun-dă scepticismul din glas.

Logain ridică din umeri ca şi când acest lucru n-ar fi avut importanţă.

— Chiar şi-aşa, asta îţi cere el. Foloseşte alte corăbii dacă e nevoie.

Zaida se încordă în jilţul ei. „Îţi cere." Că exista sau nu o înţelegere, era o imprudenţă să foloseşti un astfel de limbaj atunci când i te adresai ei.

Turane se strecură din nou în cabină şi, încălcând proto-colul, fugi la Zaida, lipăind cu tălpile goale pe punte. Aplecân-du-se, femeia îi şopti ceva la ureche stăpânei corăbiilor, în-cetul cu încetul, pe chipul Zaidei apăru o expresie de spaimă. Ridică pe jumătate cutia cu parfum, apoi se cutremură şi o lăsă să îi cadă pe piept.

— Trimite-o înăuntru, zise ea. Trimite-o înăuntru de în-dată. E o veste care face şi o ancoră să plângă, continuă ea, când Turane ieşi în fugă din cabină. Vă voi lăsa să o auziţi chiar din gura aceleia care o aduce. Trebuie să aştepţi, adău-gă ea, când Logain îşi deschise gura. Trebuie să aştepţi.

El avu suficientă minte ca să îşi păstreze calmul, dar nu îndeajuns ca să îşi ascundă nerăbdarea. Se duse cu paşi mari într-o parte a încăperii, strângând din buze şi încrun-tându-se.

Femeia tânără care intră şi îi făcu o plecăciune adâncă Zaidei era înaltă şi zveltă, şi ar fi putut fi încântătoare, dacă nu ar fi fost trasă la faţă. Bluza ei albastră din pânză şi panta-lonii verzi arătau de parcă ar fi fost purtaţi zile la rând. Se clătina pe picioare, atât de istovită era. Lanţul ei de onoare avea doar câteva medalioane, după cum se cuvenea vârstei ei, însă Harine putea vedea că nu mai puţin de *trei* dovedeau acte de mare curaj.

— Sunt Cemeille din Selaan Ochi Mari, stăpână a corăbii-lor, zise ea cu un glas răguşit, stăpâna velelor de pe vasul *darter* „Cel ce se întrece cu vântul". Am navigat cât am putut de repede, dar mă tem că e prea târziu ca să mai putem face ceva. M-am oprit la fiecare insulă de la Tremalking şi până aici, dar am ajuns deja prea târziu.

Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji, deşi nu părea să îşi dea seama de ele.

— Spune-le Primelor Douăsprezece vestea proastă pe ca-re o aduci aşa cum ştii tu, în ritmul tău, zise Zaida cu blânde-ţe. Amylia, adu-i nişte vin!

Nu rosti cu blândeţe aceste cuvinte. Aes sedai se grăbi să-i dea ascultare.

— Cu aproape trei săptămâni în urmă, zise Cemeille, nea-mul Amayar de pe insula Tremalking a început să ceară „da-rul trecerii” fiecărei insule. Întotdeauna un bărbat şi o femeie către fiecare insulă. Cei care mergeau spre Aile Somera ce-reau să fie lăsaţi în bărci departe de ţărm atunci când li se spunea că seanchanii ocupaseră toată Somera.

Luă pocalul de la Amylia, dădu din cap în semn de mul-ţumire, apoi bău cu nesaţ.

Harine schimba priviri nedumerite cu Mareil, care dădu uşor din cap, în semn de negare. Niciun Amayar nu ceruse vreodată „darul trecerii” din câte îşi amintea Harine, cu toate că pentru ei era într-adevăr un dar pentru care nu trebuia să dea nimic în schimb. Plus că ei evitau sarea, ţinându şi bărcile mici de pescuit aproape de ţărm; prin urmare, faptul că ce-reau să fie lăsaţi în larg era un lucru la fel de ciudat ca a cere „darul trecerii”.

— Toţi cei din neamul Amayar au părăsit porturile, chiar şi aceia care aveau de primit bani de la şantierele navale sau atelierele de făcut funie, dar nimeni nu a băgat de seamă acest lucru vreme de două sau trei zile.

Vinul nu îi udase îndeajuns de mult gâtlejul Cemeillei ca să îi alunge răguşeala din glas. Îşi şterse lacrimile de pe obraji cu dosul palmei.

— Nu până când ne-am dat seama că nu s-a mai întors niciunul. Guvernatorul a trimis oameni în satele Amayar, iar aceştia au găsit... Ea îşi închise ochii strâns. Amayarii erau morţi cu toţii sau pe moarte. Bărbaţi, femei... Vocea îi tremu-ră... Copii.

Sunete tânguitoare răsunară în cabină, iar Harine fu mi-ratăă când îşi dădu seama că şi din gura ei ieşea acelaşi sunet de jale. Îndeajuns de tristă ca să facă o ancoră să plângă? Ves-tea ar trebui să facă să plângă până şi cerul. Nu era de mirare că stăpâna velelor era răguşită. Câte ceasuri, câte zile plân-sese de când aflase despre această năpastă?

— Cum? întrebă Pelanna când sunetele tânguitoare înce-tară.

Se aplecă în faţă în jilţul ei cu o expresie îndurerată pe fa-ţă. Îşi ţinea cutia cu parfum la nas ca şi când mirosul ar fi pu-tut alunga cumva duhoarea acelei veşti.

— Vreo boală? Vorbeşte, femeie!

— Otravă, Stăpână a Valurilor, răspunse Cemeille. Se chi-nuia să îşi vină în fire, dar lacrimile continuau să i se rosto-golească pe obraji. Oriunde m-am dus, era la fel. Le-au dat co-piilor lor o otravă care i-a cufundat într-un somn adânc din care nu s-au mai trezit. Se pare că n-au avut otravă din aceea ca să ajungă la toată lumea; prin urmare, mulţi adulţi au luat otrăvuri care te omoară încet. Unii au trăit suficient de mult ca să fie găsiţi şi să spună povestea. Marea Mână de pe Tre-malking s-a topit. Se spune că dealul pe care se afla aceasta este acum o groapă adâncă. Se pare că neamul Amayar avea profeţii care vorbeau despre Mână, iar când aceasta a fost distrusă, ei au crezut că asta însemna sfârşitul lumii sau „sfârşitul Iluziei”, cum spun ei. Credeau că a sosit momentul ca ei să părăsească această... această iluzie – ea rosti acest cuvânt râzând cu amărăciune – pe care noi o numim „lume”.

— N-a fost salvat niciunul? întrebă Zaida. Nimeni?

Lacrimile străluceau şi pe obrajii ei, însă Harine nu o pu-tea învinui. Şi obrajii ei erau uzi.

— Nimeni, stăpână a corăbiilor.

Zaida se ridică în picioare şi, cu sau fără lacrimi, adoptă din nou o atitudine autoritară şi o voce stăpânită.

— Cele mai rapide vase trebuie trimise la fiecare insulă. Chiar şi la acelea din arhipelagul Aile Somera. Trebuie să gă-sim o cale. Când marea s-a domolit după Frângere, Amayarii ne-au cerut să îi apărăm de tâlhari şi de prădători şi încă mai suntem datori să îi protejăm. Chiar dacă vom găsi doar o mâ-nă de oameni care au supravieţuit, tot datori le rămânem.

— Este cea mai tristă poveste pe care am auzit-o vreoda-tă. Vocea lui Logain răsuna prea tare când el se duse din nou în faţa Zaidei. Dar corăbiile tale sunt tocmite pentru Bandar Eban. Dacă nu ai suficiente *raker,* atunci trebuie să foloseşti şi celelalte vase rapide. E nevoie de toate.

— Eşti nebun şi fără inimă? îl întrebă Zaida pe un ton po-runcitor. Aşa cum îşi ţinea pumnii proptiţi în şolduri şi pi-cioarele depărtate, părea că stătea pe o punte principală. Pri-virea ei duşmănoasă îl sfredelea pe Logain. Trebuie să jelim. Trebuie să îi salvăm pe cei pe care îi putem salva şi să jelim miile de oameni pe care nu-i putem salva.

Mai bine i-ar fi zâmbit, căci privirea ei sfredelitoare nu avu niciun efect asupra lui Logain. Când el vorbi, Harinei i se păru că în încăpere se făcu frig, iar lumina se micşoră. Nu era singura femeie care se cuprinse cu braţele ca să se încălzească.

— Jeliţi dacă trebuie, zise el, dar jeliţi în vreme ce mărşă-luiţi către Tarmon Gai’don.

CAPITOLUL 23

Convocarea unei întruniri

Cum Magia şi Salita erau plecate în dimineaţa aceea, Romanda avu cortul peticit doar pentru ea, o ocazie binecuvântată pen-tru lectură, cu toate că cele două lămpi din alamă despere-cheate de pe măsuţă emanau un miros de ulei rânced care, deşi era slab, o făcea să strâmbe din nas. În vremurile acelea, trebuia să te obişnuieşti cu astfel de lucruri. Unii ar putea considera indecentă cartea *Flacăra, sabia şi inima* pentru ci-neva cu educaţia şi statutul ei – pe când era copil în Far Mad-ding, îi fuseseră interzise astfel de cărţi –, dar era o schimba-re plăcută de la istoriile seci şi rapoartele înspăimântătoare referitoare la alterarea alimentelor. Văzuse cum o halcă de carne de vită fusese păstrată luni la rând la fel de proaspătă ca în ziua în care fusese sacrificată vaca, dar acum păstrările eşuau una câte una. Unele persoane începuseră să bombăne că trebuie să fi existat un cusur în creaţia Egwenei, însă aceasta era curată absurditate. Dacă o împletitură funcţiona o dată, făcută corect, aceasta funcţiona întotdeauna. Dacă exista vreun obstacol care întrerupea împletitura, noile îm-pletituri ale Egwenei funcţionau întotdeauna aşa cum susţi-nea aceasta. Romanda trebuia să recunoască acest lucru des-pre Egwene. Oricât de mult ar fi încercat, şi încercaseră din răsputeri, niciuna nu reuşi să depisteze o interferenţă. Era ca şi când însuşi *saidarul* începea să dea greş. Era de necrezut şi inevitabil. Cel mai rău dintre toate era faptul că nimeni nu se gândea să facă ceva! Ea cu siguranţă nu putea. O pauză scurtă de poveşti de dragoste şi aventură era mai de preferat decât să se gândească la deşertăciunea şi stricăciunea a ceva ce, prin însăşi natura sa, nu putea da greş.

Novicea care întindea cortul avu suficientă minte ca să nu comenteze asupra lecturii ei sau să arunce o a doua privire la cartea legată cu coperte din lemn. Bodewhin Cauthon era destul de drăguţă, dar chiar şi-aşa era o fată inteligentă, cu toate că avea ceva din fratele ei în privire şi ceva mai mult din el în minte, faţă de ceea ce recunoştea. Fără îndoială că era deja pe cale de a deveni Verde sau Albastră. Fata voia *să trăiască* o viaţă aventuroasă, nu doar să citească despre ea, de parcă viaţa unei aes sedai nu îi aducea mai multă aventură decât îşi dorea, fără a o căuta cu lumânarea. Romanda nu simţea niciun regret în ceea ce privea calea pe care o alesese fata. Existau suficiente novice potrivite din care putea alege sora Galbenă. Nu se punea problema să accepte vreo femeie mai în vârstă, desigur, căci avea de unde alege. Ea încercă să se concentreze asupra paginii. Îi plăcea povestea Birgittei şi a lui Gaidal Cain.

Cortul nu era deosebit de mare, fiind şi destul de îngră-mădit. Acesta conţinea trei paturi din pânză tare, pe care sal-telele umplute cu lână plină de cocoloaşe abia dacă o făcea mai moale, trei scaune cu spătar făcute de meşteri diferiţi, un lavabou şubred cu o oglindă crăpată şi o carafă albastră cio-bită, care se afla în lavoarul alb, iar pe lângă masă, echilibrată de o bucată de lemn pusă sub unul dintre picioare, se mai aflau nişte cufere cu întărituri din alamă pentru veşminte, aş-ternuturi de pat şi lucruri personale. În calitate de conducă-toare, ar fi putut avea acest cort doar pentru ea, dar îi plăcea să le supravegheze îndeaproape pe Magia şi pe Salita. Doar pentru că acestea o susţineau pe Galbenă nu însemna că ea trebuia să aibă prea mare încredere în ele. Se presupunea că Magia era aliata ei în Divan; cu toate acestea, femeia

făcea prea des cum o tăia capul, iar Salita arareori făcea ceva. Cu toate acestea, existau şi inconvenienţe pe lângă faptul că stă-teau îngrămădite. Bodewhin avea multă treabă, în mare parte să aşeze la loc rochiile şi pantofii pe care Salita îi împrăştia peste tot pe covorul uzat după ce se hotăra că nu se potri-veau. Femeia aceea era îndeajuns de frivolă pentru o Verde. Îşi scotocea prin garderobă în fiecare dimineaţă! Cel mai pro-babil, credea că Romanda avea s-o pună pe slujnica ei să strângă – mereu părea să creadă că Aelmara era la fel de mult în slujba ei ca în slujba Romandei însă Aelmara o slujise mulţi ani pe Romanda înainte să se retragă din serviciu, ca să nu mai pomenim că o ajutase să scape din Far Madding după o mică neînţelegere apărută la scurt timp după aceea. Era im-posibil ca Romanda să îi ceară Aelmarei să aibă o grijă la fel de mare de o altă soră ca de ea.

Privi încruntată cartea, fără să vadă vreun cuvânt. Pe Lu-mină, de ce insistase Magia ca Salita să se întoarcă în Salidar? Adevărul fie spus, Magia înşirase câteva nume, unul mai ridi-col decât celălalt, dar o alese pe Salita odată ce hotărî că tai-rena durdulie avea cele mai bune şanse de a ocupa un scaun. Romanda o susţinuse pe Dagdara, o candidată mult mai po-trivită, despre care credea că o putea manipula fără prea multă dificultate; cu toate acestea, ea însăşi încercase să ocu-pe un scaun în vreme de Magia ocupa deja unul. Acest lucru avea o oarecare greutate şi nu conta că Romanda ocupase înainte un scaun mai multă vreme decât oricare altă soră din istorie. Ei bine, hotărârea fusese luată şi cu asta basta. Ce nu putea fi lecuit trebuia îndurat.

Nisao intră în cort, strălucirea *saidarului* care o înconjura stingându-se în acel moment. În scurtul moment de dinainte ca clapele cortului să se închidă, Sarin, străjerul ei chel, cât un ciot, se întrezări printre ele, cu o mână pe mânerul sabiei şi mişcându-şi capul într-o parte şi-n cealaltă, evident stând de strajă.

— Aş putea să-ţi vorbesc între patru ochi? zise sora mi-nională.

Îndeajuns de scundă ca să îl facă pe Sarin să pară înalt, ea o ducea întotdeauna cu gândul pe Romanda la o vrăbiuţă cu ochi mari. Cu toate acestea, nu exista nimic minuscul când venea vorba de puterea ei de observaţie sau de inteligenţa ei. Ea fusese alegerea firească pentru consiliul înfiinţat de frăţii-le Ajah şi menit să o supravegheze îndeaproape pe Egwene. Cu siguranţă nu era vina ei că aşa-zisul consiliu nu avea nici-un efect asupra femeii.

— Fireşte, Nisao.

Romanda închise cartea şi se ridică puţin ca să o vâre sub perna cu ciucuri galbeni de pe scaunul ei. Nu era cazul să se răspândească zvonuri referitoare la cartea pe care o citea.

— Cred că se apropie timpul pentru următoarea ta lecţie, Bodewhin. N-ai vrea să întârzii.

— O, nu, aes sedai! Sharina s-ar supăra foarte tare. Răsfirându-şi poalele albe când făcu o reverenţă adâncă, novicea ieşi în grabă din cort.

Romanda strânse din buze. *Sharina* s-ar supăra. Femeia aceea era un simbol a tot ceea ce era greşit în a le îngădui fe-telor de peste optsprezece ani să intre în rândul novicelor. Avea un potenţial incredibil, dar nu despre asta era vorba. Sharina Melloy era o perturbare. Dar cum să scape de ea? De ea şi de toate celelalte femei care erau prea bătrâne pentru a le fi trecute numele în cartea novicelor. Dispoziţiile erau strict limitate la a alunga o femeie odată ce numele ei era înscris în carte. Din nefericire, de-a lungul timpului, se descoperise fap-tul că mai multe femei minţiseră în privinţa vârstei lor pen-tru a obţine accesul în Turn.

Cu doar câţiva ani, în majorita-tea cazurilor, însă faptul că li se îngăduise să rămână, crease un precedent. Iar Egwene al'Vere crease un altul, şi mai rău. Trebuia să existe o cale prin care acesta să fie depăşit.

— Îmi îngădui să fac discuţia noastră privată? întrebă Nisao.

— Dacă doreşti. Ai aflat ceva despre negocieri?

În ciuda faptului că Egwene fusese capturată, discuţiile continuau în pavilionul de la piciorul podului din Darein. Sau, mai degrabă, ceva ce aducea cu o discuţie. Era o farsă, o mi-mare a încăpăţânării; cu toate acestea, era necesară pentru a le putea supraveghea îndeaproape pe negociatoare. Varilin reuşise să se bage în faţă, invocând privilegiul frăţiei Ajah Ce-nuşie, însă Magia găsi metode prin care să se amestece ori de câte ori putea, la fel făcând şi Saroiya, Takima şi Faiselle. Mai rău decât faptul că niciuna dintre ele nu părea să aibă încre-dere că celelalte erau în stare uneori să poarte negocieri – nu erau în stare niciodată, că veni vorba –, toate aproape că pă-reau a negocia pentru Elaida. Ei bine, poate că nu era chiar atât de grav. Ele se împotriveau cerinţei ridicole a femeii ca Ajah Albastră să fie desfiinţată şi aduceau argumente, chiar dacă nu cu o vehemenţă suficientă, ca Elaida să se retragă, dar dacă ea – şi Lelaine, fu ea obligată să recunoască – nu aveau să dea dovadă de curaj din când în când, mai bine ar da curs unora dintre condiţiile odioase ale Elaidei. Lumină, une-ori era ca şi când ele uitaseră care era scopul pentru care mărşăluiau spre Tar Valon!

— Toarnă-ne nişte ceai, continuă ea, arătând spre o tavă din lemn vopsit aşezată deasupra a două cufere stivuite, pe care se aflau o carafa şi câteva căni ciobite din cositor, şi spune-mi ce-ai aflat.

Strălucirea o împresură o clipă pe Nisao când aceasta ţesu un scut în jurul cortului şi legă împletitura.

— Nu ştiu nimic despre negocieri, zise ea, umplând două căni. Vreau să te rog să vorbeşti cu Lelaine.

Romanda luă cana ciobită şi sorbi încet ceaiul, îngăduin-du-şi astfel o clipă de răgaz ca să poată cugeta. Cel puţin, cea-iul acesta nu se stricase încă. Lelaine? Despre ce putea fi vor-ba în legătură cu Lelaine de era nevoie de scut? Totuşi, orice informaţie care îi oferea un avantaj faţă de cealaltă femeie putea fi folositoare. În ultima vreme, Lelaine părea prea în-gâmfată ca Romanda să se simtă confortabil. Se foi pe perna scaunului.

— În legătură cu ce? De ce nu vorbeşti chiar tu cu ea? Nu am decăzut atât de tare cum pare să o fi făcut Turnul Alb sub domnia Elaidei?

— Am vorbit cu ea. Sau, mai degrabă, ea a vorbit cu mine, şi pe un ton destul de vehement.

Nisao se aşeză şi îşi puse cana pe masă, după care îşi aranjă poalele cu dungi galbene cu o grijă exagerată. Privirea ei era uşor încruntată. Şi ea părea să tragă de timp.

— Lelaine mi-a cerut să încetez să mai pun întrebări des-pre Anaiya şi Kairen, zise ea în cele din urmă. După părerea ei, uciderea lor este treaba Ajah Albastră.

Romanda pufni, foindu-se din nou. Coperta din lemn a cărţii era ca o umflătură tare sub ea, colţurile acesteia înfi-gându-i-se în şold.

— Este absurd. Dar de ce puneai întrebări? Nu-mi amin-tesc să fi fost vreodată interesată de astfel lucruri.

Cealaltă femeie îşi duse cana la buze, iar dacă bău, atunci luă cea mai mică înghiţitură. Când îşi luă cana de la buze, aproape că părea mai înaltă, atât de dreaptă stătea. O vrăbi-uţă care se transforma într-un şoim.

— Pentru că mi-a poruncit Maica să fac asta.

Romanda abia se abţinu să nu îşi arcuiască sprâncenele. La început, o acceptase pe Egwene din acelaşi motiv pentru care o făcuseră şi celelalte conducătoare, bănuia ea. Cu siguranţă că Lelaine acceptase, odată ce îşi dăduse seama că nu va putea obţine etola şi sceptrul. O fată maleabilă era o ma-rionetă în mâinile Divanului, iar Romanda intenţionase să fie ea cea care avea să tragă sforile. Ulterior, păruse evident că Siuan era adevăratul păpuşar şi nu existase nicio cale prin care să fie împiedicată în a se răzvrăti împotriva unei a doua Amyrlin, lucru care cu siguranţă ar fi zădărnicit rebeliunea împotriva Elaidei. Nădăjduia că Lelaine scrâşnise din dinţi în legătură cu asta la fel de mult ca ea. Acum, Egwene se afla în mâinile Elaidei; cu toate acestea, îşi păstrase calmul şi stăpâ-nirea de sine în timpul câtorva întruniri, determinată în ac-ţiunile ei şi ale surorilor aflate dincolo de zidurile Tar Valo-nului. Romanda nutrea, deşi în silă, respect pentru această fată. În silă, dar nu putea nega. Trebuia să fie Egwene însăşi. Divanul ţinea cu dinţii de *ter'angrealul* viselor şi, deşi nimeni nu reuşise să îl găsească pe acela care îi fusese împrumutat Leanei înainte de acea noapte înfricoşătoare, ea şi Siuan erau, practic, la cuţite. Nu încăpea nicio îndoială că Siuan se furişa în *Tel'ararirhiod* ca să îi spună femeii ce să zică. Oare era po-sibil ca Nisao să fi ajuns la aceeaşi concluzie referitor la Egwene fără să o fi văzut în Lumea Nevăzută? Consiliul acela o urmărise îndeaproape.

— Iar acesta este un motiv destul de întemeiat pentru ti-ne, Nisao?

Ea abia reuşi să împingă cartea de sub pernă fără să nu observe cealaltă femeie. Se foi din nou, însă nu avea cum să îşi găsească o poziţie confortabilă pe ea. Avea să se pricop-sească cu vânătăi dacă mai continua astfel.

Nisao îşi rotea cana din cositor pe masă, dar nu privi în altă parte.

— Este motivul meu principal. La început, am crezut că ea va sfârşi prin a fi animalul tău de companie. Sau al Lelainei. Ulterior, când a fost limpede că ea a reuşit să vă ocolească pe amândouă, am crezut că Siuan trebuie să fi ţinut lesa, dar am aflat în curând că m-am înşelat. Siuan i-a fost profesoară şi sfătuitoare, poate chiar o prietenă, dar am văzut-o pe Egwene punând-o la punct. Nimeni nu i-a pus lesa Egwenei al'Vere. Este inteligentă, vigilentă, iscusită şi învaţă repede. S-ar pu-tea să devină una dintre cele mai mari Supreme Înscăunate Amyrlin. Surorii cu aspect de pasăre îi scăpă brusc un râs. Îţi dai seama că va fi cea mai longevivă Amyrlin din istorie? Ni-meni nu va trăia suficient de mult ca să o întreacă. Doar dacă ea nu va hotărî să se retragă mai devreme.

Zâmbetul lăsă locul solemnităţii şi, poate, îngrijorării. Însă nu pentru că era aproape de a încălca o tradiţie. Nisao îşi stă-pânea bine expresia feţei, însă în ochii ei se citea încordarea.

— Dacă vom reuşi să o detronăm pe Elaida, fireşte.

Era tulburător să îşi audă gândurile rostite de altcineva cu voce tare, şi cu unele schimbări. O mare Amyrlin? Ei bine, aveau să treacă mulţi ani până când urmau să vadă dacă acest lucru avea să se adeverească. Fie că Egwene reuşea sau nu să înfăptuiască această ispravă importantă şi puţin pro-babilă, avea să descopere că Divanul era mult mai puţin în-găduitor odată ce ea îşi va

fi pierdut puterea de a se războ. Romanda Cassin cu siguranţă va fi. Respectul era una, a fi su-pusă era cu totul altceva. Ridicându-se cu pretextul că voia să îşi netezească poalele galbene, scoase cartea de sub pernă când se aşeză din nou şi încercă să o lase să cadă pe ascuns. Aceasta ateriză pe covor cu zgomot, iar Nisao îşi mişcă sprân-cenele. Romanda o ignoră, împingând cartea cu piciorul sub marginea mesei.

— Vom reuşi.

Rosti aceste cuvinte mai încrezătoare decât se simţea. Acele negocieri ciudate şi întemniţarea Egwenei îi tăiau avân-tul, indiferent că fata susţinea că o putea submina pe Elaida din temniţă. Deşi părea că jumătate din treaba ei fusese fă-cută de alte persoane, dacă rapoartele ei despre situaţia care domnea în Turn erau precise. Însă Romanda credea pentru că trebuia să creadă. Nu avea de gând să trăiască izolată de frăţia ei şi să accepte pedeapsa până când Elaida credea de cuviinţă că era *vrednică* de a fi din nou aes sedai cu drepturi depline, nu avea de gând să o accepte pe Elaida a'Roihan ca Supremă Înscăunată Amyrlin. Mai bine Lelaine decât ea, iar singurul argument din mintea ei pentru alegerea Egwenei fusese acela că, astfel, Lelaine nu putea pune mâna pe etolă şi pe sceptru. Fără îndoială că Lelaine gândise la fel despre ea.

— Şi o voi informa pe Lelaine, în termeni foarte clari, că poţi să pui ce întrebări doreşti. *Trebuie* să elucidăm aceste crime, căci uciderea unei surori este grija tuturor surorilor. Ce-ai aflat până acum?

Poate că nu era o întrebare potrivită, dar fiind conducă-toare, te puteai bucura de anumite privilegii. Cel puţin, asta crezuse mereu.

Nisao nu afişă nicio urmă de supărare pentru că era luată la întrebări şi nu şovăi să răspundă.

— Foarte puţin, mă tem, zise ea cu tristeţe, privindu-şi în-cruntată cana din cositor. Pare să existe un soi de legătură în-tre Anaiya şi Kairen, un motiv pentru care au fost alese, dar tot ce am reuşit să aflu până acum este că cele două sunt pri-etene apropiate de mulţi ani. Albastrele le spuneau, lor şi al-tei surori Albastre, Cabriana Mecandes, „Cele trei", pentru că erau atât de apropiate. Dar toate au fost zgârcite la vorbă. Nimeni nu îşi aminteşte ca vreuna dintre ele să fi vorbit des-pre treburile lor cu altcineva, doar între ele. În orice caz, pri-etenia pare să fie un motiv neîntemeiat pentru crimă. Sper să descopăr un motiv pentru care cineva ar vrea să le ucidă, mai ales un bărbat care poate să o facă, dar trebuie să mărturi-sesc că şansele sunt mici.

Romanda se încruntă. Cabriana Mecandes. Le acorda prea puţină atenţie celorlalte frăţii Ajah – doar cea Galbenă avea o funcţie cu adevărat folositoare; cum se puteau compara ori-care dintre pasiunile lor cu tămăduirea? Însă acest nume i se părea oarecum cunoscut. De ce? Avea să îşi amintească. Sau nu. Nu putea fi important.

— Şansele mici pot aduce roade nebănuite, Nisao. Zice o vorbă veche din Far Madding şi este adevărat. Continuă-ţi investigaţia. În absenţa Egwenei, îmi poţi raporta mie tot ce vei descoperi.

Nisao clipi şi îşi încleştă fălcile o clipă, dar fie că îi conve-nea sau nu să îi dea raportul Romandei, nu avea încotro decât să se supună. Nu putea susţine că se amesteca în treburile ei. Crima nu putea fi treaba unei surori. Şi-apoi, poate că Magia reuşise să facă acea alegere ridicolă pentru cea de-a treia conducătoare Galbenă, însă Romanda îşi asigurase cu uşurin-ţă statutul de

Primă Ţesătoare. La urma urmei, fusese con-ducătoarea Galbenelor înainte să se retragă şi nici măcar Ma-gia nu dorise să se ridice împotriva ei. Acest statut îi oferea o putere mult mai mică decât îşi dorea, dar cel puţin putea con-ta pe supunere în multe împrejurări. Cel puţin din partea su-rorilor Galbene dacă nu şi din partea conducătoarelor.

În vreme ce Nisao desfăcea scutul împotriva ascultării şi îl lăsă să se risipească, Theodrin intră în cort. Îşi purta şalul răsfirat pe umeri şi pe braţe astfel încât să i se vadă ciucurul lung, aşa cum o făceau cele numite surori recent. Domani cea mlădioasă alesese Ajah Brună după ce Egwene îi oferise şalul, dar Brunele nu ştiuseră ce să facă cu ea, în ciuda faptului că o acceptaseră în cele din urmă. Acestea păruseră pregătite să o ignore complet. Mare greşeală. Prin urmare, Romanda o lua-se sub aripa ei ocrotitoare. Theodrin încerca să se poarte de parcă ar fi fost într-adevăr o aes sedai; cu toate acestea, era o fată inteligentă şi chibzuită. Ea îşi răsfiră poalele maronii de lână atunci când făcu o reverenţă. O reverenţă schiţată, dar tot reverenţă era. Era perfect conştientă că nu avea niciun drept la şal până când nu era supusă testelor şi le trecea. Ar fi fost o cruzime să nu te asiguri că ea pricepea.

— Lelaine a convocat o întrunire a Divanului, zise ea, gâ-fâind. N-am reuşit să aflu motivul. Am dat fuga să-ţi spun, dar n-am vrut să deranjez câtă vreme a fost pus scutul.

— Şi bine-ai făcut, zise Romanda. Nisao, va trebui să mă scuzi, dar trebuie să văd ce vrea Lelaine.

Luându-şi şalul cu ciucuri galbeni de pe unul dintre cufe-rele în care se aflau veşmintele lui, şi-l aranjă peste braţe şi îşi verifică coafura în oglinda crăpată, înainte să le mâne pe celelalte afară şi să le conducă în drumul lor. Nu că s-ar fi gândit că Nisao ar fi căutat obiectul care provocase acea buf-nitură dacă ar fi rămas singură în cort, dar era mai bine să nu îşi asume niciun risc. Aelmara avea să pună cartea la locul ei, alături de alte câteva volume asemănătoare, în cufărul în care se aflau lucrurile personale ale Romandei. Cufărul avea un la-căt foarte solid, cu două chei. Una se afla în punga ei de la brâu, cealaltă în cea a Aelmarei.

Deşi era o dimineaţă răcoroasă, primăvara venise repede. Norii negri care se adunau în spatele piscului zimţat al Mun-telui Dragonului aveau să aducă mai degrabă ploaie decât ză-padă. Era de sperat ca nu peste tabără. Multe dintre corturi aveau fisuri, iar străzile din tabără erau deja mocirloase. Ro-ţile înalte ale telegilor trase de cai care făceau livrări îm-proşcau noroiul în toate părţile, croind făgaşe noi. Majorita-tea lor erau conduse de femei, dar şi de câţiva bărbaţi cu pă-rul cărunt. Acum, accesul bărbaţilor în tabăra surorilor aes sedai era strict limitat. Chiar şi-aşa, aproape toate surorile pe care le vedea pluteau de-a lungul pasarelelor de lemn denive-late, împresurate de strălucirea *saidarului* şi urmate de stră-jeri, dacă aveau. Romanda refuza să îmbrăţişeze Izvorul atunci când ieşea din cort – cineva trebuia să dea un exemplu de purtare cuviincioasă acum, când toate surorile stăteau ca pe ace cu toate acestea, era foarte conştientă de lipsa acestu-ia. Era conştientă şi de lipsa unui străjer. A-i împiedica pe bărbaţi să intre în tabără era foarte bine, dar un criminal nu lua în seamă aceste restricţii.

Gareth Bryne ieşi călare de pe o străduţă din faţa ei. Era un bărbat îndesat, cu aproape tot părul cărunt, cu platoşa prinsă cu curele peste o haină de un galben-ocru şi cu coiful atârnându-i de oblânc. Siuan îl însoţea, călare pe

o iapă dur-dulie şi răpciugoasă şi părând a fi o fată atât de drăguţă, încât mai că puteai uita că fusese o Amyrlin necruţătoare şi aspră la vorbă. Era uşor să uiţi că încă era o uneltitoare pricepută. Aşa erau mereu Albastrele. Iapa înainta anevoie, dar Siuan fu cât pe ce să cadă din şa, dacă Bryne nu s-ar fi întins să o ţină. La marginea aripii ocupate de Albastre – tabăra respecta oa-recum împărţeala aripilor ocupate de frăţiile Ajah în Turn –, el descălecă doar atât cât să o ajute să se dea jos din şa, apoi încălecă din nou în spinarea juganului său şi o lăsă acolo, cu hăţurile iepei în mână şi privind în urma lui. De ce făcea asta? De ce îi lustruia cizmele bărbatului? De ce îi spăla hainele? Relaţia aceea era respingătoare. Ajah Albastră ar trebui să-i pună capăt tradiţiei, la Puţul Osândei. Nu trebuia să se abu-zeze de tradiţie, oricât de puternică ar fi fost aceasta, astfel încât surorile aes sedai să ajungă în situaţii stânjenitoare.

Întorcându-se cu spatele la Siuan, o luă spre pavilionul care servea pentru moment drept Divan al Turnului. Oricât de plăcut era să se întrunească în adevăratul Divan, ca să nu mai pomenim chiar sub nasul Elaidei, puţine surori reuşeau să mai adoarmă, indiferent de oră; prin urmare, pavilionul continua să slujească. Ea pluti de-a lungul pasarelei fără să se grăbească. Nu avea de gând să fie văzută dând fuga la che-marea Lelainei. Ce mai *voia* femeia acum?

Se auzi sunetul unui gong, amplificat de Putere, astfel în-cât să răsune clar în toată tabăra – încă o sugestie a Sharinei – şi, dintr-odată, pasarelele începură să se umple cu novice care se grăbeau la următoarele lor clase sau să-şi îndeplinească sarcinile, toate grupate pe familii. Familiile acelea alcătuite din şase sau şapte novice participau întotdeauna împreună la clase, îşi îndeplineau sarcinile împreună. De fapt, făceau totul împreună. Era o metodă eficientă de a ţine în frâu atât de multe novice – alte cincizeci de femei veniseră în tabără în ultimele două săptămâni, ridicând totalul lor la aproape o mie, în ciuda fugarelor, şi aproape un sfert dintre acestea erau suficient de tinere ca să fie novice, mai multe decât exis-taseră în Turn de secole! –, însă ea îşi dorea ca aceasta să nu fi fost ideea Sharinei. Femeia nici măcar nu îi făcuse această sugestie mai marei peste novice. Organizase totul de una sin-gură, apoi o informase pe Tiana! Novicele, unele dintre ele cu părul cărunt sau cu riduri pe faţă, astfel încât îţi era greu să le consideri nişte copile, în ciuda rochiilor lor albe, se îngrămă-diră la marginea pasarelei ca să le lase pe surori să treacă, în vreme ce ele făceau reverenţe, dar niciuna nu păşi pe strada mocirloasă ca să le facă mai mult loc. Sharina, din nou. *Sharina* răspândise vorba că nu voia să le vadă pe fete că îşi murdă-reasc inutil rochiile frumoase din lână albă. Asta era de-ajuns ca să o facă pe Romanda să scrâşnească din dinţi. Novicele care îi făcură reverenţe *ei* se îndreptară în grabă de spate şi, practic, o luară la fugă.

O zări chiar pe Sharina în faţa ei, vorbind cu Tiana, care era învăluită de strălucirea *saidarului.* Numai ea vorbea, iar Tiana doar încuviinţa din cap când şi când. Nu era nimic lipsit de respect în purtarea Sharinei, dar, în ciuda albului de novice, cu chipul ei brăzdat de riduri şi cu părul cărunt strâns în coc la ceafă, semăna cu o bunică. Ceea ce şi era. Din nefericire, Tiana avea o înfăţişare tânără. Structura ei osoasă şi ochii mari şi căprui păreau să întreacă înfăţişarea fără vârstă a unei aes sedai. Lipsă de respect sau nu, femeia aducea prea mult cu o bunică ce o instruia pe nepoata ei ca să fie pe placul Romandei. Când se apropie de ele, Sharina îi oferi o reverenţă – una foarte cuviincioasă, fu nevoită să recunoască Romanda –, apoi se îndepărtă în grabă în direcţia cealaltă pentru a se alătura familiei ei, care o aştepta. Oare faţa ei era brăzdată de mai puţine riduri

decât înainte? Ei bine, nu se ştia ce se putea întâmpla atunci când o femeie începea să folosească Puterea la vârsta ei. Avea şaizeci şi şapte de ani şi era novice!

— Îţi creează probleme? întrebă ea, iar Tiana sări de par-că un sloi de gheaţă îi alunecase pe spatele rochiei.

Femeii îi lipseau demnitatea şi gravitatea necesare unei mai mari peste nocive. Uneori, părea a fi copleşită de câte sarcini avea de îndeplinit.

— Probleme? Fireşte că nu. Sharina este cea mai cuminte novice din curte. Adevărul fie spus, majoritatea sunt cuminţi.

Cele mai multe care sunt trimise în cabinetul meu sunt mame care sunt supărate că fiicele lor învaţă mai repede decât ele sau au un potenţial mai mare, sau mătuşi care se plâng de acelaşi lucru în privinţa nepoatelor lor. Par să creadă că lu-crurile pot fi remediate cumva. Pot fi surprinzător de încăpă-ţânate până când nu le pun la punct pentru că sunt încăpăţâ-nate când vine vorba de celelalte surori. Multe dintre ele au fost trimise la mine de mai multe ori, mă tem. Câteva par încă surprinse că pot fi biciuite.

— Chiar aşa? zise Romanda, absentă.

Privirea îi fu atrasă de Delana, care se grăbea în aceeaşi direcţie, cu şalul cu ciucuri cenuşii răsfrânt peste braţe şi cu aşa-numita ei secretară mergând cu paşi mari alături de ea. Delana purta o rochie sumbră, de un cenuşiu-închis, dar buleandra[58] de Saranov, purta o rochie verde de mătase cu dungi albastre, care îi lăsa pieptul pe jumătate dezvelit şi care îi era prea mulată pe şoldurile pe care şi le unduia ostentativ. În ultima vreme, cele două păreau să fi renunţat la povestea cum că Halima era o simplă slujnică a Delanei. Într-adevăr, femeia făcea gesturi ample, în vreme ce Delana doar încuvi-inţa din cap, foarte smerită. Smerită! Era întotdeauna o gre-şeală să îţi alegi o ibovnică ce nu purta şal. Mai ales dacă erai îndeajuns de neghioabă ca să îi îngădui să preia controlul.

— Sharina nu numai că este cuminte, continuă Tiana pe un ton voios, ci dă dovadă şi de o mare pricepere când vine vorba de noua metodă a Nynaevei de a tămădui. La fel şi câ-teva dintre novicele mai în vârstă. Majoritatea lor au fost în-ţelepte ale satului într-un fel sau altul, cu toate că nu văd cum acest lucru ar putea avea vreo influenţă. Una a fost nobilă în Murandy.

Romanda se împiedică în propriul toc şi se împletici doi paşi, dând din braţe ca să îşi păstreze echilibrul, înainte să îşi revină şi să îşi aranjeze şalul. Tiana îşi puse o mână pe braţul ei ca să o ajute, murmurând ceva despre denivelarea scându-rilor din care erau făcute pasarelele, însă Romanda i-o înde-părtă, scuturându-şi braţul. *Sharina* avea un har pentru noua tămăduire? Şi *câteva* dintre femeile mai în vârstă? Ea însăşi învăţase noua metodă, dar, deşi aceasta era destul de diferită de cea veche, astfel încât nu părea să fie nevoie de limitarea celei de-a doua împletituri învăţate, ea nu avea un mare har pentru asta. Nu atât de mare cât avea pentru vechea metodă.

— Şi de ce le este îngăduit *novicelor* să practice acest lucru, Tiana?

Tiana se înroşi, aşa cum şi trebuia. Astfel de împletituri erau mult prea complexe pentru novice, ca să nu mai pome-nim că erau periculoase dacă erau

---

[58] *Trollop,* în textul original. Explicaţia din dicţionar este: *a wo-man who has many casual sexual encounters or relationships.* În acest caz, traducerea corectă este *boarfă.* (n.red.)

folosite greşit. Făcută in-corect, tămăduirea putea ucide în loc să vindece. Atât pe fe-meia care conducea Puterea, cât şi pe pacient.

— Abia le pot opri să nu tămăduiască, Romanda, zise ea pe un ton defensiv, mişcându-şi braţele de parcă ar vrea să îşi aranjeze un şal pe care nu îl purta. Mereu există câte un os rupt sau vreun neghiob care a reuşit să se taie adânc, ca să nu mai pomenim de toate bolile cu care ne confruntăm în ultima vreme. Majoritatea femeilor mai în vârstă nu trebuie decât să vadă o dată o împletitură ca să o facă. Brusc, pentru o fracţi-une de secundă, roşeaţa îi apăru din nou în obraji. Contro-lându-şi expresia feţei, se îndreptă de spate, iar tonul defen-siv în dispăru din glas. Oricum, Romanda, nu cred că este ne-voie să îţi aduc aminte că eu mă ocup de novice şi de alese. În calitate de mai mare peste novice, *eu* hotărăsc ce pot învăţa şi când. Unele dintre aceste femei ar putea da testul azi pentru a deveni alese, după doar câteva luni. Cel puţin, când vine vorba despre Putere. Dacă aleg să nu le las să stea degeaba, atunci este hotărârea mea.

— Poate-ar trebui să dai fuga să vezi dacă Sharina nu are să-ţi dea alte instrucţiuni, zise Romanda pe un ton rece.

Cu pete roşii în obraji, Tiana se întoarse pe călcâie şi se înde-părtă cu paşi mari, fără a mai rosti un cuvânt. Nu era tocmai o obrăznicie interzisă, dar era pe-aproape. Chiar şi din spate, era întruchiparea indignării: îşi ţinea spatele drept ca o tijă din fier şi păşea repede. Ei bine, Romanda era dispusă să recunoască faptul că nici ea nu fusese prea politicoasă. Dar cu motiv.

Încercând să o alunge din gând pe mai mare peste novice, ea o luă din nou spre pavilion, însă fu nevoită să se abţină să nu păşească la fel de repede ca Tiana. Sharina. Şi *câteva* din-tre celelalte femei mai în vârstă. Ar trebui să îşi reconsidere poziţia? Nu. Fireşte că nu. Numele lor nu ar fi trebuit să fi fost înscrise în cartea novicelor încă de la bun început. Cu toate acestea, numele lor erau acolo şi se părea că stăpâneau această tămăduire nouă şi minunată. O, ce încâlcitură. Ea nu voia să se gândească la asta. Nu acum.

Pavilionul se afla în inima taberei. Era un cort din pânză grea, foarte peticită, înconjurat de o pasarelă de trei ori mai lată decât oricare dintre celelalte. Ţinându-şi poalele ridicate ca să nu se murdărească cu noroi, ea o străbătu în grabă. Nu o deranja să se grăbească dacă acest lucru o făcea să scape de noroi mai repede. Chiar şi-aşa, „Aelmara va avea nevoie de ceva timp ca să îi cureţe încălţămintea şi jupele”, gândi ea când îşi lăsă poalele jos, ascunzându-şi din nou gleznele, cum se cuvenea.

Vestea că Divanul se întrunea le atrăgea întotdeauna pe surorile care nădăjduiau să audă veşti despre negocieri sau despre Egwene. Mai bine de cincizeci se strânseseră deja în jurul pavilionului, însoţite de străjeri, sau stăteau chiar înă-untru, lângă intrare, în spatele locurilor care urmau să fie ocupate de conducătoarele lor. De parcă ar fi fost în primej-die dacă ar fi fost înconjurate de alte aes sedai. Ea simţea o dorinţă aprinsă să meargă în jurul pavilionului şi să plesneas-că peste urechi. Acest lucru era imposibil, fireşte. Chiar dacă tradiţia ar fi putut ignorată, lucru pe care nu dorea să îl facă, locul ocupat în Divan nu îţi dădea dreptul să faci un astfel de lucru.

Sheriam, cu etola albastră şi îngustă a Păstrătoarei aşe-zată pe umeri, ieşea în evidenţă, parţial pentru că în jurul ei era mult spaţiu. Alte surori evitau să o privească, darămite să o abordeze. Femeia cu părul ca focul le făcea pe multe surori să se simtă ruşinate, făcându-şi apariţia ori de câte ori Diva-nului i se cerea să se întrunească. Legea era destul de limpede. Oricărei surori îi era

îngăduit să asiste la o întrunire a Divanului dacă aceasta nu se ţinea cu uşile închise, cu toate acestea Suprema Înscăunată Amyrlin nu avea voie în Divanul Turnului dacă nu era anunţată de către Păstrătoare, iar aceas-ta din urmă nu putea intra fără Suprema Înscăunată Amyrlin. Ca de obicei, în ochii verzi ai lui Sheriam se citea încordarea. Se foia într-o manieră nepotrivită, ca o novice care ştia că ur-ma să îi facă din nou o vizită mai marei peste novice. Bine măcar că nu îmbrăţişa Izvorul, iar străjerul ei nu se vedea nicăieri.

Înainte să pătrundă sub acoperişul pavilionului, Romanda aruncă o privire peste umăr şi oftă. Marea masă de nori negri din spatele Muntelui Dragonului dispăruse. Nu se risipise, ci pur şi simplu dispăruse de-a binelea. Fără îndoială că un nou val de panică avea să îi cuprindă pe grăjdari, pe muncitori şi pe servitoare. În mod surprinzător, novicele nu păreau să acorde o atenţie prea mare acestor întâmplări ciudate. Poate că acest lucru se datora faptului că ele încercau să se ghideze după surori, însă ea bănuia că şi aici era mâna Sharinei. Ce *avea* să facă în privinţa acestei femei?

Înăuntru, optsprezece cufere acoperite cu pânze, repre-zentând cele şase frăţii Ajah care se aflau în tabără, erau folo-site pe post de platforme pentru băncile lustruite, dispuse în două rânduri oblice pe covoarele groase, lărgindu-se spre un cufăr acoperit cu dungi în cele şapte culori. Înţeleaptă fiind, Egwene insistase să fie inclusă şi culoarea roşie, în ciuda unei opuneri înverşunate. În vreme ce Elaida părea hotărâtă să dezbine frăţiile, Egwene era hotărâtă să le ţină laolaltă, inclu-siv pe Roşii. Banca din lemn aşezată pe platforma aceea era acoperită cu etola cu şapte dungi a Supremei Înscăunate Amyrlin. Nimeni nu îşi asuma răspunderea pentru că aceasta fusese pusă acolo, dar nici nu o luase nimeni de acolo. Romanda nu era sigură dacă aceasta era menită a aduce aminte de Egwene al’Vere, Suprema Înscăunată Amyrlin, un ecou al pre-zenţei ei, sau a aduce aminte că lipsea şi era prizonieră. Cum era percepută depindea fără îndoială de perspectiva fiecărei surori.

Ea nu era singura conducătoare care nu se grăbise să răs-pundă la chemarea Lelainei. Delana era acolo, fireşte, şezând cocoşată pe banca ei şi frecându-şi partea laterală a nasului.

În ochii ei de un albastru-apos se citea îngândurarea. Odini-oară, Romanda o crezuse echilibrată. Nepotrivită pentru a ocupa un loc în Divan, dar echilibrată. Bine măcar că nu îi îngăduise Halimei să intre în Divan şi să continue să îi ţină predică. Sau, mai degrabă, Halima alesese să nu facă acest lucru. Nicio persoană care o auzise pe femeie strigând la Delana nu avea vreo îndoială legată de cine dădea porunci. Lelaine şedea deja pe banca ei, chiar sub cea a Supremei În-scăunate Amyrlin. Era o femeie zveltă, cu privire aspră, în-veşmântată într-o rochie din mătase cu dungi albastre. Era zgârcită cu zâmbetele. Era ciudat, fără îndoială, faptul că, din când în când, îşi arunca privirea spre etola cu şapte dungi şi schiţa un zâmbet. Acel zâmbet o nelinişti pe Romanda, deşi puţine lucruri reuşeau s-o neliniştească. Moria, în veşminte albastre din lână, brodate cu fir argintiu, se plimba înainte şi înapoi prin faţa platformelor acoperite cu pânză albastră. Oa-re se încrunta pentru că ştia de ce invocase Lelaine Divanul şi nu era de acord sau pentru că era îngrijorată că nu ştia?

— Am văzut-o pe Myrelle plimbându-se cu Llyw, zise Malind, ridicându-şi şalul cu ciucuri verzi, când Romanda pă-trunse în pavilion, şi nu cred că am văzut vreodată o soră arătând atât de istovită. În ciuda compătimirii din glasul

ei, ochii îi străluceau, iar buzele pline i se strâmbară în semn de amuzament. Cum ai reuşit să o convingi să îl lege? Am fost acolo când cineva i-a sugerat asta şi jur că a *pălit* la faţă. Băr-batul ar putea fi confundat uşor cu un ogier.

— M-am exprimat cu înverşunare la momentul respectiv. Faiselle, îndesată şi cu faţa pătrăţoasă, era înverşunată în toate cele; adevărul fie spus, era o femeie dură. Lua în râs orice poveste despre domani cei seducători.

— Am subliniat faptul că Llyw a început să devină din ce în ce mai periculos pentru el însuşi şi pentru ceilalţi de când a murit Kairen, iar ei i-am spus că acest lucru nu poate fi în-găduit să mai continue. Am făcut-o să priceapă că, fiind sin-gura soră care a salvat alţi doi străjeri în aceleaşi împrejurări, era singura care putea încerca să facă acest lucru din nou. Recunosc că a trebuit să îi forţez puţin mâna, dar, în cele din urmă, a priceput că aşa este mai bine.

— Pe Lumină, cum ai reuşit să îi forţezi mâna Myrellei? Malind se aplecă în faţă, nerăbdătoare.

Romanda trecu pe lângă ele. Cum ar fi *putut* oricine să îi forţeze mâna Myrellei? Nu. Fără bârfe.

Janya şedea pe banca destinată Brunelor, mijind ochii în-gândurată. Îşi mijea ochii, însă femeia părea mereu să se gân-dească la altceva chiar şi-atunci când stătea de vorbă cu tine. Poate că avea vederea proastă. Celelalte bănci erau încă goa-le. Romanda îşi dori să fi venit mai agale. Ar fi preferat să se fi numărat printre ultimele care soseau decât printre primele.

După o clipă de şovăire, se apropie de Lelaine.

— Ai vrea să ne spui de ce ai invocat Divanul?

Lelaine îi zâmbi; era un zâmbet de amuzament şi totuşi neplăcut chiar şi-aşa.

— Ar fi bine să aştepţi până când se vor aduna suficiente conducătoare ca să începem. Nu-mi place să mă repet. Dar am să-ţi spun doar atât: va fi dramatic.

Îşi îndreptă privirea spre etola dungată, iar Romanda fu străbătută de un fior.

Cu toate acestea, nu lăsă să se vadă ce simţea, doar îşi ocupă locul pe banca vizavi de Lelaine. Ea însăşi nu se putea abţine să nu privească cu nelinişte spre etolă. Era o mişcare să o destituie pe Egwene? Părea puţin probabil că cealaltă femeie ar spune ceva care să o convingă să sprijine forumul mai mare sau pe celelalte conducătoare, având în vedere faptul că acest lucru le-ar arunca din nou în lupta pentru putere dintre ea şi Lelaine şi le-ar fi şubrezit puterea împotriva Elaidei. Cu toate acestea, atitudinea încrezătoare a Lelainei era deran-jantă. Romanda adoptă o expresie calmă şi aşteptă. Nu avea încotro.

Kwamesa mai că dădu năvală în pavilion cu o expresie în-dureră pe faţa ei cu nas ascuţit pentru că nu sosise prima şi se alătură Delanei. Salita îşi făcu apariţia, întunecată şi cu privirea rece şi înveşmântată într-o rochie verde cu dungi galbene, lucrată cu modele galbene pe piept, şi, dintr-odată, se iscă agitaţia. Lyrelle pluti înăuntru, graţioasă şi elegantă în rochia albastră de brocard, şi îşi luă locul alături de Albastre, apoi intrară Saroiya şi Aledrin, ţinându-şi capetele apropiate, femeia domani îndesată părând aproape zveltă pe lângă tara-bonera cea durdulie. Când ele îşi ocupară locurile pe banca Albelor, Samalin cea cu faţă de vulpe li se alătură Faisellei şi lui Malind. Micuţa Escaralde intră în fugă. În fugă! Femeia era şi ea din Far Madding. Ar trebui să ştie cum să se poarte.

— Cred că Varilin se află în Darein, zise Romanda când Escaralde urcă pe bancă şi se aşează lângă Janya. Chiar dacă altele vor sosi mai târziu, suntem mai multe de unsprezece. Asta te mulţumeşte ca să începi, Lelaine, sau doreşti să mai aştepţi?

— Mă mulţumeşte.

— Doreşti o întrunire formală?

Lelaine zâmbi din nou. Era foarte darnică cu zâmbetele în dimineaţa aceasta. Însă acestea nu îi încălzeau expresia feţei.

— Nu va fi nevoie, Romanda. Îşi aranjă puţin poalele. Dar cer să fie tăinuit în Divan deocamdată ceea ce se va vorbi aici.

Un murmur străbătu mulţimea crescândă de surori care stăteau în spatele băncilor şi afară. Până şi unele conducă-toare păreau mirate. Dacă întrunirea nu era formală, ce ne-voie era ca informaţiile să fie atât de bine tăinuite?

Însă Romanda încuviinţă din cap ca şi când ar fi fost cea mai obişnuită cerere din lume.

— Toate cele care nu ocupă un loc, să plece. Aledrin, vrei să faci discuţia noastră privată?

În ciuda părului blond-închis şi mătăsos şi a ochilor ei mari şi căprui, tarabonera Albă nu putea fi numită frumoasă, dar era cu capul pe umeri, lucru care era mult mai important. Ridicându-se în picioare, păru a nu fi sigură dacă trebuia să rostească expresiile formale, apoi, într-un final, se mulţumi să ţeasă scutul împotriva ascultării în jurul pavilionului şi să îl menţină. Murmurele se estompau pe măsură ce surorile şi străjerii treceau prin acel scut până când dispăru şi ultimul şi se aşternu tăcerea. Cu toate acestea, ele stăteau pe rânduri, umăr lângă umăr, pe pasarelă, şi priveau, iar străjerii erau în-grămădiţi cu toţii în spate, astfel încât să poată vedea toată lumea.

Aranjându-şi şalul, Lelaine se ridică în picioare.

— O soră Verde a fost adusă dinaintea mea când a venit şi a întrebat de Egwene.

Conducătoarele Verzi se agitară, schimbând priviri, fără îndoială întrebându-se de ce sora nu fusese adusă dinaintea lor. Lelaine se prefăcu a nu observa.

— Nu a întrebat de Suprema Înscăunată Amyrlin, ci de Egwene al’Vere. Are o propunere care corespunde nevoilor noastre, cu toate că a fost reticentă în a-mi spune prea multe mie. Moria, vrei să o aduci ca să poată să îşi expună propu-nerea dinaintea Divanului?

Ea îşi reluă locul.

Moria ieşi din pavilion încruntându-se în continuare, iar mulţimea se dădu la o parte doar atât cât să o lase să treacă. Romanda le vedea pe surori încercând să îi pună întrebări, însă ea le ignora, facându-se nevăzută peste drum şi intrând în aripa ocupată de Ajah Albastră. Romanda însăşi avea câ-teva întrebări pe care i-ar fi plăcut să le pună în acest inter-val, dar întrebările ar fi fost un lucru nepotrivit în acel mo-ment, fie că era sau nu o întrunire informală. Cu toate aces-tea, conducătoarele nu aşteptară în tăcere. În afară de Ajah Albastră, toate reprezentantele celorlalte frăţii coborâră de pe bănci, strângându-se laolaltă şi vorbind în şoaptă. În afară de cele din Ajah Albastră şi Ajah Galbenă. Salita coborî şi se duse la platforma unde şedea Romanda, însă

aceasta din ur-mă îşi ridică uşor mâna atunci când cealaltă femeie dădu să vorbească.

— Ce-am putea discuta până când nu vom afla care este această propunere, Salita?

Faţa rotundă a Conducătoarei tairene era la fel de impe-netrabilă ca o piatră, dar după o clipă, încuviinţă din cap şi îşi reluă locul. Nu că n-ar fi fost inteligentă, departe de asta. Doar că era nepotrivită.

În cele din urmă, Moria se întoarse, conducând o femeie înaltă în veşminte de un verde-închis şi cu părul strâns la spate, lăsând să i se vadă faţa aspră ca fildeşul, şi prins cu un pieptene din argint. Toate conducătoarele îşi reluară locurile pe bănci. Trei bărbaţi cu săbii la şolduri venea în urma ei printre surorile care priveau şi intrară în pavilion. Neobişnuit lucru. Foarte neobişnuit când discuţiile fuseseră Tăinuite în Divan. La început, Romanda nu le prea acordă atenţie. De când murise ultimul ei străjer, cu mulţi ani în urmă, nu prea mai fusese interesată de aceştia. Însă cineva dintre Verzi icni, iar Aledrin ţipă. Chiar ţipă! Şi se zgâia la străjeri. Asta trebuia să fie aceştia, şi nu doar pentru că o urmau pe sora Verde. Graţia letală a unui străjer nu putea fi confundată cu nimic.

Romanda se uită mai insistent şi mai că icni şi ea. Aceştia erau bărbaţi cu totul diferiţi, cum e un leopard faţă de un leu. Unul dintre ei, un băiat drăguţ, cu faţa arsă de soare şi cu pă-rul împletit în codiţe subţiri, înveşmântat tot în negru, purta o pereche de insigne pe gulerul înalt al hainei. O sabie argin-tie şi o creatură şerpuitoare, cu coamă, roşu cu auriu. Ea au-zise suficiente descrieri ca să ştie că se uita la un asha’man. Un asha’man care fusese legat, pare-se. Strângându-şi poale-le, Malind sări jos de pe bancă şi ieşi în fugă în mulţimea de surori. Cu siguranţă nu era *înspăimântată.* Cu toate că şi Romanda recunoscu în sinea ei că era puţin neliniştită, însă doar în *sinea ei.*

— Nu eşti una dintre noi, zise Janya, vorbind ca de obicei într-un moment nepotrivit. Se aplecă în faţă, mijind ochii la sora nou-venită. Să înţeleg că nu ai venit aici ca să ni te alături?

Sora Verde îşi strâmbă buzele, afişând un dezgust evident.

— Ai înţeles corect, zise ea cu un puternic accent tarabo-ner. Numele meu este Merise Haindehl, iar eu, una, nu sunt de partea niciunei surori care doreşte să lupte împotriva al-teia, în vreme ce lumea este pe punctul să îşi piardă echili-brul. Vrăjmaşul nostru este Umbra, nu femeile care poartă şalul la fel ca noi.

Murmure se ridicară în pavilion, unele vădind mânie, al-tele, ruşine, îşi zise Romanda.

— Dacă dezaprobi ceea ce facem noi, continuă Janya, de parcă ar fi avut dreptul să vorbească înaintea Romandei, de ce vii cu o propunere dinaintea noastră?

— Pentru că Dragonul Renăscut i-a cerut-o Cadsuanei, iar Cadsuane mi-a cerut-o mie, răspunse Merise.

Dragonul Renăscut? Tensiunea din Divan deveni brusc palpabilă, dar femeia continuă de parcă ar fi fost imună la ea.

— Practic, nu este propunerea mea. Jahar, vorbeşte-le! Tânărul cu faţa arsă de soare păşi în faţă, iar când trecu pe lângă ea, Merise îl bătu uşor pe umăr, în semn de încurajare. Respectul Romandei faţă de ea crescu. A lega un asha’man era o realizare în sine. Pentru a bate uşor pe umăr pe unul, aşa cum ai mângâia un ogar, era nevoie de un oarecare curaj şi o oarecare încredere pe care ea însăşi nu credea că le avea.

Băiatul se duse cu paşi mari în mijlocul pavilionului, pri-vind îndelung banca unde se afla etola Supremei Înscăunate Amyrlin, apoi se întoarse încet, trecându-şi privirea peste conducătoare, cu un aer sfidător. Romanda îşi dădu seama că acestuia nu îi era nici teamă. O aes sedai controla legătura, iar el era singur şi înconjurat de surori. Însă, dacă simţea o fă-râmă de teamă, atunci şi-o controla foarte bine.

— Unde este Egwene al'Vere? vru el să ştie. Am primit poruncă să îi fac această propunere ei.

— Poartă-te cuviincios, Jahar, şopti Merise, iar obrajii lui se înroşiră.

— Maica este indisponibilă pentru moment, răspunse Romanda cu blândeţe. Ne poţi spune nouă, iar noi îi vom zice ei de îndată ce vom putea. Propunerea aceasta vine din par-tea Dragonului Renăscut?

Şi a Cadsuanei. A afla ce căuta femeia *aceea* în compania Dragonului Renăscut era de o importanţă secundară.

În loc să răspundă, el rânji şi se întoarse cu faţa la Merise.

— Un bărbat tocmai a încercat să tragă cu urechea, zise el. Sau poate rătăcitul acela a fost cel care l-a ucis pe Eben.

— Are dreptate. Vocea lui Aledrin era tremurătoare. Ceva mi-a atins scutul şi n-a fost *saidarul.*

— El *conduce*? întrebă cineva pe un ton mirat.

Se stârni agitaţia când conducătoarele se foiră pe băncile lor, iar strălucirea Puterii le împresură pe câteva.

Delana se ridică brusc în picioare.

— Trebuie să iau o gură de aer, zise ea, privindu-l cu duş-mănie pe Jahar de parcă ar fi vrut să-i frângă grumazul.

— Nu trebuie să te neliniştеşti, zise Romanda, deşi nici ea nu era sigură, însă Delana, înfăşurată în şal, ieşi în grabă din pavilion.

Malind trecuse pe lângă ea atunci când intrase, la fel făcând şi Nacelle, o malkieri înaltă şi zveltă, una dintre cele puţine ră-mase în Turn. Mulţi oameni muriseră după ce Umbra pusese stăpânire pe Malkier, lăsându-se atraşi în comploturi pentru a-şi răzbuna ţinutul, iar de-atunci, înlocuitorii fuseseră puţini şi răzleţi. Nacelle nu era prea inteligentă, dar, pe de altă parte, Verzile nu aveau nevoie de inteligenţă, ci doar de curaj.

— Întrunirea aceasta a fost Tăinuită în Divan, Malind, zise

Romanda cu asprime în glas.

— Nacelle are nevoie doar de câteva clipe, răspunse Malind, frecându-şi mâinile. Iritată, nici măcar nu se obosi să o privească pe Romanda, ţinându-şi ochii aţintiţi la cealaltă Verde. Aceasta este prima ocazie pe care o are să testeze noua îm-pletitură. Haide, Nacelle. Încearcă.

Strălucirea *saidarului* o înconjură pe sora Verde cea zvel-tă. Şocant! Femeia nu ceru nici permisiunea, nici nu le spuse ce împletitură intenţiona să facă, cu toate că restricţiile erau destul de severe când venea vorba despre a folosi Puterea în Divan. Conducând toate cele Cinci Puteri, ea împleti în jurul asha'manului ceva ce aducea cu o împletitură pentru detec-tarea reziduurilor, un lucru care Romandei nu îi ieşea cu prea multă uşurinţă. Ochii albaştri ai Nacellei se măriră.

— El conduce, zise ea pe nerăsuflate. Sau, cel puţin, îm-brăţişează *saidinul.*

Romanda îşi arcui sprâncenele. Până şi Lelaine icni. Desco-perirea unui bărbat care putea conduce ţinea întotdeauna de citirea reziduurilor a ceea ce

făcuse el, apoi restrângerea cu greutate a numărului de suspecţi până când se ajungea la ade-văratul vinovat. Sau, cel puţin, ţinuse de asta. Treaba aceasta era cu adevărat minunată. Sau ar fi fost, înainte ca bărbaţii care puteau conduce să înceapă să poarte haine negre şi să se plimbe de colo colo nestingheriţi. Totuşi, acest lucru nega un avantaj pe care aceşti bărbaţi îl avuseseră întotdeauna asupra surorilor aes sedai. Asha'manului nu părea să-i pese. Buzele lui se răsuciră în ceea ce ar fi putut fi un rânjet.

— Ne poţi spune ce conduce? întrebă ea, dar, spre deza-măgirea ei, Nacelle dădu negativ din cap.

— Am crezut că voi putea, dar nu pot. Pe de altă parte...

Hei, asha'mane! Întinde un fir spre una dintre conducătoare. Bagă de seamă: nimic periculos şi să n-o atingi!

Merise se uită furioasă la ea, cu pumnii proptiţi în şolduri. Poate că Nacelle uitase că el era unul dintre străjerii ei. Cu si-guranţă ea făcu un gest poruncitor în direcţia lui.

Cu o privire încăpăţânată în ochi, Jahar îşi deschise gura.

— Fă-o, Jahar! zise Merise. Este al meu, Nacelle, dar am să-ţi îngădui să îi dai o poruncă. Doar de data asta.

Nacelle păru şocată. Aparent, chiar *uitase* acest lucru. Încăpăţânarea din privirea Asha'manului rămase, însă el trebuie să îi fi dat ascultare, deoarece Nacelle bătu din palme încântată şi râse.

— Saroiya, zise ea, încântată. Ai întins un fir spre Saroiya. Domani Albă. Am dreptate?

Saroiya cea cu piele arămie păli la faţă şi, strângându-şi şalul cu ciucuri albi pe lângă trup, se lăsă să alunece pe bancă cât putu de departe. Că veni vorba, Aledrin se retrase şi ea spre marginea băncii pe care şedea.

— Spune-i, zise Merise. Jahar poate fi încăpăţânat, dar e băiat bun.

— Domani Albă, recunoscut el, fără tragere de inimă. Saroiya se clătină de parcă ar fi fost pe punctul să cadă,

iar el îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— A fost doar Spirit, iar firul a dispărut acum.

Saroiya se întunecă la faţă, dar nu era limpede dacă din cauza mâniei sau a stânjenelii.

— Este o descoperire uimitoare, zise Lelaine, şi sunt con-vinsă că Merise îţi va îngădui să o testezi în continuare, Nacelle, dar Divanul are o treabă de încheiat. Sunt convinsă că eşti de acord, Romanda.

Romanda abia reuşi să se abţină să nu îi arunce o privire duşmănoasă. Lelaine îşi depăşea limita adeseori.

— Dacă demonstraţia ta a luat sfârşit, zise ea, te poţi re-trage, Nacelle.

Sora malkieri Verde şovăi în a pleca, poate pentru că îşi dădea seama după expresia de pe faţa Merisei că nu aveau să existe şi alte teste – zău, ai fi zis că, dintre toate, o soră Verde ar fi atentă cu orice bărbat care ar putea fi străjerul altei su-rori – însă nu avea încotro, fireşte.

— Ce propunere are să ne facă Dragonul Renăscut, băie-te? întrebă Romanda, odată ce Nacelle ajunse de partea cea-laltă a scutului.

— Aceasta, zise el, întorcându-se spre ea cu un aer mân-dru. Orice soră care îi este credincioasă Egwenei al'Vere poa-te lega un Asha'man, până la un total de patruzeci şi şapte. Nu puteţi cere acest lucru Dragonului Renăscut sau unui bărbat care poartă dragonul, dar un soldat sau un consacrat nu vă poate refuza.

Romanda simţi că avea să rămână fără aer în plămâni.

— Trebuie să recunoşti că acest lucru satisface nevoile noastre? zise Lelaine pe un ton calm.

Femeia trebuie să fi ştiut esenţa acestei propuneri de la bun început, arză-o-ar focu'.

— Recunosc, răspunse Romanda.

Cu patruzeci şi şapte de bărbaţi care puteau conduce, cu siguranţă ele îşi vor putea lărgi cercurile cât vor putea de mult. Poate vor crea chiar un cerc care să îi includă pe toţi. Dacă existau limite, atunci acestea vor trebui discutate.

Faiselle sări în picioare, de parcă aceasta ar fi fost o întru-nire formală.

— Subiectul acesta trebuie dezbătut. Cer să se ţină o în-trunire formală.

— Nu văd necesitatea acesteia, îi spuse Romanda, fără a se ridica în picioare. Situaţia aceasta este mai bună decât... cea pe care am agreat-o anterior.

Nu avea rost să spună prea multe în prezenţa băiatului sau a Merisei. Ce legătură avea ea cu Dragonul Renăscut? Oare se număra printre surorile despre care se zvonea că i-ar fi jurat credinţă lui?

Saroiya se afla deja în picioare, înainte ca Romanda să rostească ultimul cuvânt:

— Mai rămâne problema legămintelor, ca să ne asigurăm că deţinem controlul. Încă nu am convenit asupra lor.

— Eu cred că legătura cu străjerul va anula orice alt le-gământ, zise Lyrelle pe un ton sec.

Faiselle se ridică repede în picioare, iar ea şi Saroiya vor-biră una peste cealaltă.

— Pata...

Tăcură, privindu-se cu bănuială.

— *Saidinul* este curat, zise Jahar, cu toate că nimeni nu i se adresase.

Merise trebuia să îl înveţe pe băiat cum să se poarte dacă avea de gând să îl aducă dinaintea Divanului.

— Curat? repetă Saroiya pe un ton ironic.

— A fost pătat de mai bine de trei mii de ani, interveni Faiselle pe un ton aspru. Cum poate fi curat?

— Linişte! izbucni Romanda, încercând să redobândească controlul. Linişte!

Ea le privi insistent pe Saroiya şi pe Faiselle până când acestea îşi reluară locurile, apoi îşi îndreptă atenţia spre

Merise.

— Pot presupune că te-ai legat cu el?

Sora Verde încuviinţă o singură dată din cap. Ei chiar nu îi plăcea compania în care se afla şi nu voia să spună un cuvânt în plus decât era nevoie.

— Poţi spune că *saidinul* este fără pată? Femeia nu şovăi.

— Pot. Mi-am luat timp pentru a mă convinge. Jumătatea masculină a Puterii este mult mai străină decât vă puteţi în-chipui. Nu este acea putere de neînduplecat, dar totuşi blân-dă a *saidarului,* ci mai degrabă o mare dezlănţuită de foc şi gheaţă, măturată de o furtună. Cu toate acestea, sunt convin-să că este curat.

Romanda răsuflă îndelung. Era o minune că puteau echi-libra o parte dintre orori.

— Nu ţinem o întrunire formală, dar pun următoarea în-trebare: cine este în favoarea acceptării acestei propuneri?

Fu în picioare de îndată ce termină de rostit întrebarea, dar nu se ridică mai repede decât Lelaine, iar Janya le întrecu pe amândouă. În câteva clipe, toate se ridicară în picioare, în afară de Saroiya şi de Faiselle. Dincolo de scut, surorile îşi întorceau capetele în vreme ce discutau, fără îndoială, despre ceea ce ar fi putut fi votat deja.

— Cum forumul mai mic a grăit, oferta de a lega patruzeci şi şapte de asha'mani a fost acceptată.

Saroiyei i se lăsară umerii, iar Faiselle expiră îndelung. Ea invocă forumul cel mare în numele unităţii, însă nu fu mirată când cele două se încăpăţânară să se ridice de pe băn-cile lor. La urma urmei, luptaseră împotriva abordării asha'ma-nilor cu fiecare ocazie, se chinuiseră, în pofida legii şi a tradi-ţiei, să împiedice acest lucru chiar şi după ce fusese luată o hotărâre în această privinţă. În orice caz, hotărârea fusese lu-ată şi fără a fi măcar nevoie de o alianţă temporară. Legarea avea să dureze o viaţă, fireşte; cu toate acestea, era o variantă mai bună decât orice soi de alianţă. Aceasta implica prea multă egalitate.

— E o cifră ciudată, patruzeci şi şapte, cugetă Janya. Pot să îi pun întrebări străjerului tău, Merise? Mulţumesc. Cum a ajuns Dragonul Renăscut la această cifră, Jahar?

Era o întrebare foarte bună, gândi Romanda. Şocată fiind că reuşiseră această mare realizare, fără a fi nevoie de o ali-anţă, îi scăpase acest detaliu.

Jahar se îndreptă de spate ca şi când ar fi anticipat aceas-tă întrebare şi se temea să dea un răspuns. Însă expresia de pe faţă îi rămase aspră şi rece.

— Cincizeci şi una de surori au fost legate deja de asha'mani, iar patru dintre noi suntem legaţi de aes sedai. Cei patruzeci şi şapte reprezintă diferenţa. Am fost cinci, dar unul a murit apărând-o pe aes sedai de care era legat. Ţineţi minte numele lui: Eben Hopwil. Ţineţi-l minte!

Peste surorile uluite care şedeau pe bănci se aşternu tă-cerea. Romanda simţi un nod de gheaţă în stomac. Cincizeci şi una de surori? Legate de asha'mani? Era scandalos!

— Poartă-te cuviincios, Jahar! se răsti Merise. Nu mă face să-ţi spun din nou!

În mod şocant, el se întoarse furios spre ea:

— Trebuie să ştie şi ele, Merise. Trebuie să ştie! Întorcându-se din nou, îşi plimbă privirea peste bănci. Ochii

îi scăpărau. Nu se temuse de nimic. Fusese furios, şi încă era.

— Eben a fost legat de Daigian şi de Beldeine. Aşadar, Daigian controlând legătura, când s-au trezit faţă în faţă cu una dintre rătăciţi, n-a putut face nimic decât să strige: „Ea con-duce *saidinul!*" şi să o atace cu sabia. Şi, în ciuda a ceea ce ea i-a făcut lui, distrus cum era, a reuşit să se agaţe de viaţă, să se agaţe de *saidin* suficient de mult timp ca Daigian să o alunge. Aşadar, ţineţi minte acest nume! Eben Hopwil. A lup-tat pentru sora lui aes sedai mult timp după ce ar fi trebuit să fie mort!

Când tăcu, nimeni nu vorbi până când Escaralde zise în-tr-un final, foarte încet:

— Îl vom ţine minte, Jahar. Dar cum s-a întâmplat ca nu mai puţin de cincizeci şi una de surori să fie... legate de asha'mani?

Se aplecă în faţă ca şi când răspunsul lui ar fi fost la fel de şoptit.

Băiatul ridică din umeri, încă furios. Pentru el nu avea im-portanţă faptul că asha'manii le legau pe surorile aes sedai.

— Elaida le-a trimis ca să ne distrugă. Dragonul Renăscut a dat o poruncă fermă ca nicio aes sedai să nu fie vătămată decât dacă aceasta va încerca să ne facă rău prima. Aşadar Taim a hotărât să le captureze şi să le lege, înainte ca acestea să aibă ocazia să facă asta.

Aşadar, erau acolitele Elaidei. Acest lucru ar trebui să conteze? Într-o oarecare măsură conta, doar puţin. Însă, ori-care soră care era legată de un asha'man aducea din nou în discuţie chestiunea egalităţii, iar acest lucru era intolerabil.

— Mai am o întrebare pentru el, Merise, zise Moria şi aş-teptă până când sora Verde dădu aprobator din cap. De două ori deja, ai vorbit ca şi când o femeie ar conduce *saidinul.* De ce? Acest lucru este imposibil.

Murmure de aprobare se răspândiră în interiorul pavili-onului.

— O fi imposibil, răspunse băiatul cu răceală în glas, dar ea a facut-o. Daigian ne-a povestit ce-a spus Eben, însă ea nu a putut detecta nimic în vreme ce femeia conducea. Trebuie să fi fost *saidinul.*

Brusc, acel clopoţel răsună din nou într-un colţ al minţii Romandei, iar ea ştiu unde mai auzise numele de Cabriana

Mecandes.

— Trebuie să poruncim de îndată arestarea Delanei şi a

Halimei, zise ea.

Trebuia să dea explicaţii, fireşte. Nici măcar Suprema În-scăunată Amyrlin nu putea porunci arestarea unei conducă-toare fără a da explicaţii. Uciderea cu *saidin* a două surori care fuseseră prietene apropiate ale Cabrianei, o femeie cu care Halima susţinuse că se împrietenise. O rătăcită care con-ducea jumătatea masculină a Puterii. Conducătoarele abia fu-ră convinse, mai ales Lelaine, până când, după o cercetare amănunţită a taberei, nu se găsi nici măcar o urmă a celor do-uă femei. Acestea fuseseră văzute îndreptându-se spre unul dintre locurile destinate călătoriei împreună cu Delana şi slujnica ei, amândouă cărând nişte legători mari şi înaintând cu paşi repezi în urma Halimei, însă acestea dispăruseră.

CAPITOLUL 24

Miere în ceai

Egwene ştiu de la bun început că acea captivitate ciudată în care se afla avea să fie grea; cu toate acestea, credea că ac-ceptarea durerii după obiceiul aielilor avea să fie partea cea mai uşoară. La urma urmei, ea fusese bătută crunt atunci când plătise *tohul* faţă de înţelepte pentru minciună, acestea aplicându-i lovituri de bici pe rând. Aşadar, avea experienţă, însă a accepta durerea nu însemna a te lăsa pur şi simplu pradă ei, ci a lupta. Trebuia să absorbi durerea înlăuntrul tău şi să o accepţi ca făcând parte din tine. Aviendha spunea că trebuia să fii în stare să zâmbeşti şi să râzi de bucurie sau să cânţi în vreme ce durerea cea mai mare punea încă stăpânire pe tine. Acest lucru nu era deloc uşor.

În acea primă dimineaţă, înainte de ivitul zorilor, când se afla în cabinetul Silvianei, se strădui din răsputeri, în vreme ce mai marea peste novice îi aplica lovituri peste fundul gol cu talpa tare a condurului ei. Nu făcu niciun efort să îşi înă-buşe suspinele atunci când acestea veniră sau, mai târziu, ur-letele fără cuvinte. Atunci când picioarele ei voiră să loveas-că, le îngădui să se agite până când mai marea peste novice i le prinsese sub ale ei, făcând-o cu greu din cauza poalelor. Apoi lovi cu degetele de la picioare pe podea în vreme ce îşi azvârlea capul în toate părţile. Încercă să absoarbă durerea înlăuntrul ei, să o inspire precum aerul. Durerea făcea parte din viaţă la fel de mult ca respiraţia. Astfel vedeau aielii viaţa. Dar, pe Lumină, durea al naibii de rău!

Când, într-un final, îi fu îngăduit să se ridice, după ceea ce păruse a fi vreme îndelungată, ea tresări în momentul în care cămăşuţa şi rochia căzură şi îi atinseră carnea. Lâna albă părea grea ca plumbul. Încercă să primească cu braţele deschisă acea senzaţie de arsură. Era greu, însă. Atât de greu. Cu toate acestea, suspinele ei părură a înceta de la sine, iar şiroaiele de lacrimi îi secară repede. Ea nici nu se smiorcăi, nici nu se zvârcoli. Se privi cu atenţie în oglinda de pe perete, a cărei poleială începea să se şteargă. Câte mii de femei se priviseră în acea oglindă de-a lungul anilor? Celor care erau disciplina-te în această încăpere li se cerea întotdeauna să îşi studieze reflexia în oglindă după lovituri şi să se gândească de ce fuse-seră pedepsite. Însă ea nu de aceea o făcu. Era în continuare roşie la faţă, dar părea deja... calmă. În ciuda puternicei sen-zaţii de arsură din partea dorsală, se simţea, de fapt, calmă. Poate că ar trebui să încerce să cânte? Poate că nu. Scoţân-du-şi o batistă albă din pânză din mânecă, îşi şterse cu grijă obrajii.

Silviana o studie cu o privire satisfăcută, înainte să pună condurul la locul lui în comoda îngustă vizavi de oglindă.

— Cred că ţi-am acaparat atenţia de la bun început, alt-minteri aş fi fost mai aspră cu tine, zise ea pe un ton sec, aran-jându-şi cocul de la ceafă. Oricum, mă îndoiesc că te voi reve-dea prea curând. Poate ţi-ar face plăcere să afli că am pus în-trebări aşa cum ai cerut. Melare a început deja să pună întrebări. Femeia *este* Leane Sharif, cu toate că numai Lumina ştie... Tărăgănă şi clătină din cap, trăgându-şi scaunul în spa-tele mesei de scris şi aşezându-se. A fost foarte neliniştită în privinţa ta, mai mult decât în privinţa ei înseşi. O poţi vizita în timpul liber. Dacă vei avea timp liber. Voi da porunci. Se află în

celulele deschise. Şi-acum, ar fi bine s-o iei la fugă dacă vrei să mănânci ceva înainte de prima ta lecţie.

— Mulţumesc, zise Egwene, întorcându-se spre uşă. Silviana oftă îndelung.

— Nici o reverenţă, copilă? Muind peniţa în călimara lu-crată în argint, începu să scrie în catastiful pedepselor, scrisul ei fiind îngrijit şi precis. Ne vom revedea la amiază. Se pare că vei servi primele tale două mese în Turn, stând în picioare.

Egwene ar fi putut să lase lucrurile aşa, dar în toiul nopţii, în vreme ce aşteptase ca Divanul să se întrunească în *Tel'aran'rhiod,* hotărâse ce risc trebuia să îşi asume. Avea de gând să lupte, dar trebuia să o facă prefacându-se în tot acest timp că ac-cepta situaţia. Într-o oarecare măsură, cel puţin. În limitele stabilite de ea. Dacă refuza fiecare ordin, ar fi părut doar în-căpăţânată – şi poate că asta ar duce la întemniţarea ei într-o celulă, unde ea ar fi fost inutilă –, dar unele porunci trebuia să le ignore dacă voia să îşi păstreze o fărâmă de demnitate. Trebuia să facă asta. Mai mult decât nişte fărâme. Nu le putea îngădui să nege cine era ea, oricât de mult ar fi insistat ele.

— Suprema Înscăunată Amyrlin nu face reverenţe nimă-nui, zise ea pe un ton calm, ştiind prea bine ce reacţie avea să primească drept răspuns.

Faţa Silvianei se înăspri şi luă din nou peniţa în mână.

— Ne vom vedea şi la ora cinei. Îţi sugerez să pleci fără să mai rosteşti un cuvânt, asta dacă nu vrei să-ţi petreci toată ziua pe genunchii mei.

Egwene plecă fără să mai scoată un cuvânt. Şi fără să facă vreo reverenţă. Era un risc foarte mare, ca atunci când mer-geai pe o sârmă întinsă peste un hău adânc. Dar trebuia să şi-l asume.

Spre surprinderea ei, Alviarin se plimba de colo colo afară pe coridor, înfăşurată în şalul ei cu ciucur alb şi cuprinzân-du-se cu braţele, zgâindu-se la ceva în depărtare. Ştia că fe-meia nu mai era Păstrătoarea Elaidei, chiar dacă nu ştia de ce aceasta fusese înlăturată atât de brusc. Spionarea în *Tel'aran'rhiod* îi oferea doar frânturi de informaţii; în multe privinţe, era doar o reflexie incertă a lumii reale. Alviarin trebuie să o fi auzind urlând, dar, în mod ciudat, Egwene nu se simţea ruşi-nată. Ea ducea o luptă ciudată, iar în luptă, te pricopseai cu răni. Sora Albă, care de obicei părea a fi de gheaţă; nu mai pă-rea a avea o atitudine atât de rece în acea zi. De fapt, ea părea destul de agitată. Îşi ţinea buzele întredeschise, iar ochii îi scânteiau. Egwene nu îi oferi nicio reverenţă, însă Alviarin nu îi aruncă decât o privire plină de venin, înainte să intre în ca-binetul Silvianei. Un risc mare.

Pe coridor, puţin mai încolo, două Roşii stăteau şi priveau. Una avea faţa rotundă, cealaltă era zveltă, dar amândouă aveau priviri reci şi îşi ţineau şalurile răsfrânte pe braţe, ast-fel încât să li se vadă bine ciucurii roşii. Nu era aceeaşi pere-che care fusese acolo atunci când se trezise ea, dar nu se aflau acolo din întâmplare. Nu erau tocmai gărzi, dar aduceau cu unele. Ea nu le oferi nici lor o reverenţă. Roşiile o priveau cu nişte feţe lipsite de expresie.

Înainte să apuce să facă doi-trei paşi pe gresia roşu cu verde, auzi în urma ei ţipătul de durere al unei femei, înăbu-şit de uşa grea a cabinetului Silvianei. Aşadar, Alviarin îşi pri-mea pedeapsa şi n-o făcea prea bine, de ţipa din toţi rărun-chii atât de curând. Asta dacă nu cumva şi ea încerca să ac-cepte durerea, ceea ce părea puţin probabil. Egwene şi-ar fi dorit să ştie *de ce* era pedepsită Alviarin, dacă *era* o pedeapsă impusă. Un general avea iscoade care îl informau despre vrăjmaşii lui. Ea nu avea decât propriii ochi şi propriile

urechi, precum şi puţinele informaţii pe care le putea afla din Lumea Nevăzută, însă, cum orice fărâmă de informaţie se putea dovedi utilă, trebuia să cerceteze în continuare.

Cu sau fără micul dejun, se întoarse în odaia ei mică din aripa novicelor doar atât cât să se spele pe faţă cu apă rece la lavabou şi să îşi pieptene părul. Pieptenele, pe care îl ţinea în punga de la brâu, se număra printre puţinele lucruri perso-nale pe care le păstrase. În timpul nopţii, veşmintele pe care le purtase atunci când fusese capturată dispărură, fiind înlo-cuite cu cele albe de novice, însă rochiile şi cămăşuţele care atârnau în cuie pe peretele alb erau ale ei. Puse deoparte atunci când fusese numită aleasă, acestea mai aveau încă mici etichete cu numele ei cusute în interiorul tivului. Turnul nu făcea niciodată risipă. Nu se ştia niciodată când unei fete noi i se potrivea un rând de haine vechi. Însă faptul că nu putea purta nimic altceva în afară de albul novicelor nu însemna că ea era novice, indiferent ce credeau Elaida şi celelalte.

Plecă abia după ce se asigură că nu mai era roşie la faţă şi arăta calmă. Când nu aveai prea multe arme la dispoziţie, în-făţişarea era una. Aceleaşi două Roşii aşteptau în galeria cu balustradă ca să o urmeze ca nişte umbre.

Sala de mese unde mâncau novicele se afla la cel mai de jos nivel al Turnului, într-o parte a bucătăriei principale. Era o încăpere mare şi simplă, cu pereţi albi, deşi plăcile din gre-sie ale pardoselii arătau toate culorile frăţiilor Ajah, şi plină cu mese la fiecare dintre ele încăpând şase sau opt femei pe nişte bănci mici. Mai bine de o sută de femei înveşmântate în alb şedeau la aceste mese, sporovăind în timp ce luau micul dejun. Elaida trebuie că era foarte fixată pe numărul lor. Tur-nul nu mai găzduise atât de multe novice de ani buni. Fără îndoială că veştile despre dezbinarea Turnului fuseseră îndeajuns ca să le facă pe unele să se gândească să meargă în Tar Valon. Egwene nu era impresionată. Femeile abia dacă umpleau jumătate din sala de mese, poate nici atât, plus că mai exista una cu un etaj mai sus, care stătea închisă de se-cole întregi. Odată ce ea avea să pună stăpânire pe Turn, cea de-a doua bucătărie urma să fie deschisă din nou, iar novicele tot trebuiau să mănânce cu rândul, un lucru necunoscut încă de dinainte de Războaiele Troloce.

Nicola o zări de îndată pe cea care intră – femeia părea să se fi uitat după ea – şi le înghionti pe novicele de ambele părţi. Tăcerea începu să se aştearnă rând pe rând la mese şi toate capetele se întoarseră spre Egwene în timp ce ea plutea de-a lungul culoarului central. Nu privi nici în dreapta, nici în stânga.

Pe la jumătatea drumului spre uşa de la bucătărie, o no-vice scundă şi slabă, cu părul lung şi negru, îşi întinse brusc un picior şi îi puse piedică. Recâştigându-şi echilibrul chiar înainte să pice în nas, Egwene se întoarse cu o expresie calmă pe faţă. Încă o harţă. Tânăra avea înfăţişarea palidă a unei cairhienine. Atât de aproape, Egwene putea fi sigură că fe-meia va fi testată pentru a fi numită aleasă, asta dacă nu va avea alte eşecuri. Însă Turnul se pricepea la a elimina astfel de lucruri.

— Cum te cheamă? întrebă ea.

— Alvistere, răspunse tânăra, accentul confirmându-i pa-loarea feţei. De ce vrei să ştii? Ca să-i spui poveşti Silvianei? N-are să-ţi fie de niciun folos. Toate vor spune că n-au văzut nimic.

— Ce păcat, Alvistere. Vrei să devii aes sedai şi să renunţi la posibilitatea de a minţi, dar vrei ca altele să mintă pentru tine. Vezi vreo nepotrivire aici?

Alvistere se înroşi la faţă.

— Cine eşti tu ca să-mi ţii prelegeri?

— Eu sunt Suprema Înscăunată Amyrlin. Sunt prizonieră, dar încă Supremă Înscăunată Amyrlin.

Alvistere făcu ochii mari de uimire, iar în încăpere se au-ziră şuşoteli în timp ce Egwene se îndrepta spre bucătărie. Nu crezuseră că ea revendica în continuare acest titlu înveş-mântată în alb şi dormind printre ele. Era mai bine să le dez-veţe repede de acest gând.

Bucătăria era mare, o încăpere cu tavan înalt şi gresie gri, unde rotisoarele din vetrele lungi din piatră erau nemişcate, dar unde sobele din fier şi cuptoarele emanau suficientă căl-dură încât ea ar fi început de îndată să asude dacă n-ar fi ştiut cum să o ignore. Muncise în această bucătărie destul de des şi părea o certitudine că avea s-o facă din nou. Sălile de mese o înconjurau din trei părţi, cea pentru Alese, cea pentru aes sedai, precum şi cea pentru novice. Laras, Stăpâna Bucătăriei[59], mergea legănat de colo colo, cu faţa asudată şi pur-tând un şorţ imaculat care ar fi putut fi croit din trei rochii de novice. Îşi flutura lingura lungă din lemn ca pe un sceptru în timp ce le clădea instrucţiuni bucătăreselor, ajutoarelor de bucătărese şi slujnicelor, care se grăbeau să îi îndeplinească poruncile la fel de repede ca ale unei regine. Poate chiar mai repede. Era puţin probabil ca o regină să lovească pe cineva cu sceptrul pentru că acea persoană se mişca prea încet.

Multe bucate păreau să fie duse pe tăvi, unele lucrate în argint, altele din lemn sculptat sau poleite. Femeile le duceau prin uşă în sala principală de mese a surorilor. Nu existau servitoare cu Flacăra Tar Valonului cusută pe piept, ci femei impunătoare, în veşminte din lână bine croite şi cu o brode-rie pe ici, pe colo, slujnicele personale ale surorilor care aveau să urce multele scări ce duceau spre aripile ocupate de frăţiile ajah.

Oricare dintre surorile aes sedai putea mânca în odăile ei dacă dorea, deşi asta însemna să conducă pentru a-şi încălzi din nou mâncarea. Cu toate acestea, cele mai multe dintre ele se bucurau de companie în timpul mesei. Cel puţin, o făcuse-ră. Şuvoiul constant de femei care duceau tăvi acoperite cu o bucată de pânză era o confirmare a faptului că Turnul Alb era plin de fisuri. Ar fi trebuit să simtă mulţumire. Dar Turnul *era* căminul ei. Nu simţi decât tristeţe. Şi furie faţă de Elaida. Fe-meia aceea merita să fie destituită doar pentru ceea ce făcuse cu Turnul de când obţinuse etola şi sceptrul!

Laras îi aruncă o privire lungă, lăsându-şi bărbia jos până când se pricopsi cu o a patra, apoi începu din nou să-şi flutu-re lingura şi să se uite peste umărul unei ajutoare de bucătă-reasă.

Cândva, femeia le ajutase să fugă pe Siuan şi pe Leane, aşadar loialitatea ei faţă de Elaida era slabă. Ar ajuta o altă soră acum? Cu siguranţă se străduia cât putea de mult să nu mai privească deloc în direcţia Egwenei. O altă ajutoare de bucătăreasă, care cel mai probabil nu o deosebea de celelalte novice, o femeie zâmbitoare care mai avea de lucru încă la cea de-a doua bărbie a sa, îi dădu o tavă din lemn pe care se aflau o cană rezistentă cu ceai aburind şi o farfurie albă şi groasă cu o bucată de pâine, măsline şi brânză albă şi sfărâ-micioasă, pe care ea o duse înapoi în sala de mese.

---

[59] *Mistress of the Kitchens,* în textul original. Aşa cum funcţia Silvianei, *Mistress of Novices,* a fost tradusă *mai marea peste novice,* şi Laras este *mai marea peste bucătării,* o expresie folosită încă de la prima apariţie a femeii în romanele din serie (*Dragonul Renăs-cut,* cap. 17 – „Sora Roşie”). (n.red.)

Tăcerea se aşternu din nou şi încă o dată, toţi ochii se aţintiră asupra ei. Fireşte. Novicele ştiau că fusese chemată în cabinetul mai marei peste novice. Aşteptau să vadă dacă avea să mănânce stând în picioare. Ea şi-ar fi dorit să se lase uşor pe banca tare de lemn, însă se forţă să se aşeze normal. Lucru care îi stârni din nou acea senzaţie de arsură, fireşte. Senzaţia nu era la fel de intensă ca adineauri, dar îndeajuns ca să o facă să se foiască înainte să apuce să se oprească. În mod ciudat, nu simţi nicio dorinţă reală să se strâmbe sau să se zvârcolească. Să se ridice în picioare, da, dar nu celelalte. Du-rerea făcea parte din ea. O accepta fără să i se împotrivească. Încerca să o îmbrăţişeze, dar încă îi era imposibil să facă asta.

Ea rupse o bucată de pâine – se părea că şi aici erau găr-găriţe în fainã – şi, încet, conversaţiile începură din nou în încăpere, în şoaptă, deoarece nu era de aşteptat ca novicele să facă prea mult zgomot. Discuţia fu reluată şi la masa ei, cu toate că niciuna nu se osteni să o includă şi pe ea. N-aveau decât. Ea nu se afla aici ca să îşi facă prietene în rândul novi-celor. Nici ca ele să o considere ca fiind una dintre ele. Nu, scopul ei era mult mai diferit.

Când ieşi din sala de mese împreună cu novicele, după ce îşi duse tava înapoi în bucătărie, găsi alte două Roşii aştep-tând-o acolo. Una dintre ele era şireata Katerine Alruddin, îmbrăcată într-o rochie roşie cu dungi cenuşii. Părul negru şi bogat i se revărsa pe spate până la talie, iar şalul îi stătea răs-frânt peste coate.

— Bea asta, îi zise Katerine pe un ton poruncitor, întinzân-du-i o cupă de cositor cu mâna ei subţire. Ai grijă să bei tot.

Cealaltă Roşie, cu faţa întunecată şi pătrăţoasă, îşi aranjă şalul nerăbdătoare şi făcu o grimasă. Aparent, ea detesta să joace rolul unei servitoare fie chiar şi prin asociere. Sau poate detesta ceea ce conţinea cupa.

Egwene bău, înăbuşindu-şi un oftat. Ceaiul slab de rădă-cina-furcii arăta şi avea gust de apă puţin tulbure, cu o uşoară aromă de mentă. Mai degrabă era o amintire a mentei decât o aromă. Prima cană pe care o băuse fusese la scurtă vreme după ce se trezise, surorile Roşii de serviciu fiind nerăbdă-toare să termine cu despărţirea de Izvor şi să îşi vadă de tre-burile lor. Katerine întârziase o oră, dar chiar şi fără cana de ceai, se îndoia că Egwene ar fi putut conduce Puterea cu o forţă foarte mare încă o bună bucată de vreme. Cu siguranţă, nu fără o forţă îndeajuns de mare ca să fie de folos.

— Nu vreau să întârzii la prima mea lecţie, zise ea, dân-du-i cana înapoi.

Katerine o luă, cu toate că părea surprinsă că făcuse trea-ba asta. Egwene pluti în urma novicelor, înainte ca sora să apuce să se împotrivească. Sau să îşi aducă aminte să o doje-nească pentru că nu făcuse o reverenţă.

Acea primă lecţie, ţinută într-o încăpere simplă, fără fe-restre, unde zece novice ocupau bănci menite pentru treizeci sau mai multe, fu dezastruoasă, întocmai cum se aşteptase ea.

Cu toate acestea, nu fu dezastruos pentru ea, indiferent de rezultat. Instructoarea era Idrelle Menford, o femeie înaltă şi slabă, cu privirea aspră, care fusese deja aleasă când Egwene venise pentru prima oară la Turn. Încă mai purta rochia albă cu cele şapte dungi colorate la tiv şi la manşete. Egwene se aşează la capătul unei bănci, încă o dată fără a lua în seamă acea senzaţie de arsură. Aceasta se mai diminuase, deşi nu foarte mult. Îmbrăţişează durerea.

Stând în picioare pe un mic podium în faţa clasei, Idrelle privi cu un aer de superioritate şi cu o oarecare satisfacţie atunci când o văzu din nou în

veşminte albe pe Egwene. Aceasta mai că îi atenua căutătura încruntată, o trăsătură a Idrellei.

— Aţi trecut toate etapa în care aţi făcut mingi simple de foc, se adresă ei clasei, dar haideţi să vedem de ce este în stare fata cea nouă. Obişnuia să aibă o părere foarte bună despre ea însăşi, să ştiţi. Câteva novice chicotiră. Fă o minge de foc, Egwene. Haide, copilă.

O minge de *foc?* Aceasta se număra printre primele lu-cruri pe care învăţa să le facă o novice. Ce *urmărea?*

Deschizându-se în faţa Izvorului, Egwene îmbrăţişă *sai-darul* şi îl lăsă să o străbată. Rădăcina-furcii îngăduia doar un strop, un firicel, când ea era obişnuită cu torente, însă era tot Putere şi, firicel sau nu, aceasta îi aduse toată viaţa şi bucuria *saidarului*, acea conştientizare sporită a sinelui şi a încăperii în care se afla. Conştientizarea sinelui însemna că îşi simţea fundul ca şi când ar fi fost lovit recent cu condurul, însă nu se foi. Inspiră durerea. Putea simţi parfumul slab al săpunului cu care se spălaseră novicele în dimineaţa aceea. Putea vedea o venă mică pulsând pe fruntea Idrellei. O parte din ea îşi dorea să o pocnească peste ureche pe femeie cu un fir de Aer, dar având în vedere cantitatea de Putere pe care o controla acum, Idrelle abia dacă ar fi simţit lovitura. În schimb, con-duse fire de Foc şi de Aer, producând o minge mică de foc verde care pluti în faţa ei. Era o minge deschisă la culoare, amărâtă, aproape transparentă.

— Foarte bine, zise Idrelle pe un ton sarcastic.

Ah, da. Voise să înceapă prin a le arăta novicelor cât de slabă era conducerea Egwenei.

— Eliberează *saidarul.* Şi-acum, clasă...

Egwene adăugă o minge albastră, apoi una brună, apoi una cenuşie, făcându-le să se rotească una în jurul celeilalte.

— Eliberează Izvorul! se răsti Idrelle.

O minge galbenă se alătură, apoi una albă şi, în cele din urmă, una roşie. Adăugă repede inele de foc, unul în interio-rul celuilalt, în jurul mingilor ce se roteau. Inelul roşul apăru primul de astă dată, deoarece ea voia să fie cel mai mic, iar inelul verde ultimul, şi cel mai mare. Dacă ea ar fi putut să aleagă o frăţie Ajah, aceasta ar fi fost cea Verde. Şapte inele de foc se învârteau, niciunul în aceeaşi direcţie, în jurul a şapte mingi de foc care efectuau un dans complicat în interi-or. Or fi fost ele deschise la culoare şi slabe, dar ofereau un spectacol impresionant care îi despica firele în paisprezece direcţii. A face jonglerii cu Puterea nu era cu mult mai uşor decât a face jonglerii cu mâinile.

— Încetează! strigă Idrelle. Încetează! Strălucirea *saidaru-lui* o împresură pe profesoară şi un bici de Aer o lovi pe Egwene peste spate. Am spus să încetezi!

Biciul lovi din nou, apoi din nou.

Calmă, Egwene făcea ca inelele să se rotească, iar mingile să danseze. După loviturile puternice de condur pe care i le aplicase Silviana, îi era uşor să accepte durerea pricinuită de biciul Idrellei. Dacă nu chiar să o îmbrăţişeze. Oare va reuşi vreodată să zâmbească în vreme ce era bătută?

Katerine şi cealaltă Roşie îşi făcură apariţia în prag.

— Ce se întâmplă aici? întrebă sora cu părul negru pe un ton poruncitor.

Însoţitoarea ei făcu ochii mari de uimire când văzu ce fă-cea Egwene. Era puţin probabil ca oricare din ele să fi fost în stare să despice firele atât de departe.

Fireşte că toate novicele săriră în picioare şi făcură o re-verenţă atunci când intrară surorile aes sedai. Egwene ră-mase pe bancă.

Idrelle îşi răsfiră poalele cu dungi, părând tulburată.

— Nu vrea să înceteze, se tângui ea. I-am spus să înceteze, dar nu vrea!

— Încetează, Egwene! porunci Katerine pe un ton ferm. Egwene menţinu firele până când femeia îşi deschise gura din nou. Abia atunci ea eliberă *saidarul* şi se ridică în picioare. Katerine tăcu şi trase adânc aer în piept. Pe faţa ei se citea acea seninătate specifică surorilor aes sedai, însă ochii îi scăpărau.

— Vei da fuga în cabinetul Silvianei şi îi vei spune că n-ai ascultat-o pe instructoarea ta şi că ai întrerupt lecţia. Pleacă!

Zăbovind îndeajuns de mult ca să îşi netezească poalele – atunci când se supunea, nu trebuia să o facă trădând vreun semn de nerăbdare sau grabă –, Egwene se înghesui printre cele două aes sedai şi pluti de-a lungul coridorului.

— Ţi-am spus să dai fuga, zise Katerina cu asprime în urma ei.

Un fir de Aer o lovi peste fundul încă sensibil. Acceptă du-rerea. Încă o lovitură. Inspiră durerea ca aerul. O a treia, sufi-cient de tare ca să o facă să se clatine. Îmbrăţişează durerea.

— Lasă-mi mâna, Jezrail, mârâi Katerina.

— N-am să fac asta, zise cealaltă soră cu un puternic ac-cent tairen. Ai mers prea departe, Katerine. O lovitură sau două sunt permise, dar a-i aplica o pedeapsă mai departe cade în sarcina mai marei peste novice. Lumină, în ritmul ăsta, o vei lăsa incapabilă să mai meargă înainte să ajungă la Silviana.

Katerine gâfâia.

— Prea bine, zise ea într-un final. Dar poate adăuga ne-ascultarea unei surori pe lista ei de ofense. Voi *întreba*, Egwene, ca să nu-ţi treacă prin minte să omiţi de asta.

Când intră în cabinetul mai marei peste novice, Silviana îşi arcui sprâncenele în semn de mirare.

— Din nou? Atât de repede? Adu condurul din comodă, copilă, şi spune-mi ce-ai mai făcut acum.

După alte două lecţii şi alte două vizite în cabinetul Silvianei – Egwene refuza să fie luată în derâdere, iar dacă o aleasă nu voia ca ea să se descurce mai bine decât aleasa însăşi, atunci femeia nu trebuia să îi ceară să facă lucruri – plus întrevede-rea programată la amiază, femeia cu trăsături severe hotărî că ea trebuia să îşi înceapă fiecare zi fiind tămăduită.

— Altminteri, în curând vei fi prea plină de vânătăi ca să mai fi lovită fără să nu sângerezi. Dar să nu crezi că asta în-seamnă că am să fiu mai îndurătoare cu tine. Dacă vei avea nevoie de tămăduire de *trei* ori pe zi, atunci am să te lovesc încă şi mai tare ca să compensez. Dacă va fi nevoie, voi apela la curea sau la nuia. Pentru c-am să-ţi bag minţile-n cap, co-pilă. Crede-mă pe cuvânt.

Acele trei lecţii, în urma cărora rămaseră trei alese foarte stânjenite, avură o altă consecinţă. Ea urma să fie instruită în sesiune particulară de către aes sedai, treabă care cădea de obicei în sarcina aleselor. Asta însemna să urce coridoarele lungi şi spiralate, pe ai căror pereţi atârnau tapiserii, până la aripile frăţiilor ajah, unde surorile stăteau la intrări ca nişte santinele. Adevărul fie spus, erau santinele. Vizitatoarele din alte frăţii ajah nu erau

binevenite, iar asta era puţin spus. De fapt, ea nu văzuse niciodată vreo aes sedai apropiindu-se de aripa locuită de altă frăţie ajah.

În afară de conducătoare, arareori le vedea pe surori pe coridoarele din afara dormitoarelor, iar atunci erau în gru-puri, purtând mereu şalurile şi, de obicei, fiind urmate îndeaproape de străjeri. Însă această teamă nu semăna cu cea care pusese stăpânire pe tabăra de dincolo de ziduri. Aici, erau întotdeauna surori din aceeaşi frăţie care se plimbau împre-ună, iar când două grupuri treceau unul pe lângă celălalt, su-rorile îşi aruncau priviri duşmănoase, dacă nu chiar ucigă-toare. În cele mai toride veri, Turnul rămânea răcoros; cu toate acestea, atmosfera părea febrilă şi glacială atunci când surorile din frăţii diferite se apropiau prea mult unele de ce-lelalte. Până şi conducătoarele pe care le recunoştea mergeau cu paşi grăbiţi. Puţinele dintre acestea care îşi dădeau seama cine era ea îi aruncau o privire lungă şi iscoditoare, dar majoritatea păreau a fi cu mintea în altă parte. Pevara Tazanovni, o conducătoare durdulie şi drăguţă care le reprezenta pe Ro-şii, mai că se izbi de ea într-o zi – Egwene n-avea de gând să se dea la o parte, nici măcar din calea conducătoarelor –, însă Pevara îşi văzu mai departe de drum în grabă, ca şi când n-ar fi observat-o. Altădată, Doesine Alwain, slabă ca un băieţan-dru, deşi elegant îmbrăcată, făcu la fel în vreme ce era cufun-dată într-o discuţie cu o altă soră Galbenă. Niciuna nu se uită în direcţia ei de două ori. Ea ar fi vrut să aibă vreo idee des-pre cine era cealaltă soră Galbenă.

Egwene ştia numele celor zece „cârtiţe” pe care Sheriam şi celelalte le trimiseseră în Turn ca să încerce să o submine-ze pe Elaida, iar ei i-ar fi plăcut foarte mult să ia legătura cu ele, însă nu le cunoştea la faţă, iar dacă ar fi întrebat despre ele, n-ar fi făcut decât să atragă atenţia asupra lor. Nădăjduia ca una dintre ele să o tragă deoparte sau să dea un răvaş, însă niciuna nu făcu asta. Va trebui să ducă această luptă de una singură, cu excepţia Leanei, asta dacă nu va auzi din întâm-plare ceva care să o ajute să identifice acele feţe după nume.

Fireşte că nu o neglija pe Leane. În a doua noapte după ce revenise în Turn, după cină, ea coborâse la celulele deschise, deşi era ruptă de oboseală. În acele câteva încăperi de la pri-mul subsol erau ţinute femeile care puteau conduce, chiar da-că nu erau întemniţate de-a binelea. Fiecare era ţinută captivă într-o cuşcă mare cu bare din fier care porneau de la par-doseala din piatră şi ajungeau la tavanul din piatră, cu un spaţiu în jurul lor de patru paşi şi cu lampadare din fier care ofereau lumină. Lângă celula Leanei şedeau pe băncile de lângă perete două Brune, însoţite de un străjer, un bărbat lat în umeri şi cu un chip frumos şi fire albe la tâmple. El îşi ridi-că privirea când intră Egwene, apoi continuă să-şi ascută pumnalul pe o tocilă.

Una din Brune era Felaana Bevaine, o femeie zveltă, cu părul lung şi bălai, care lucea de parcă şi l-ar fi periat de câ-teva ori pe zi. Ea se opri din a scrie într-un caiet cu coperte din piele, pe care îl ţinea pe genunchi, suficient cât să ros-tească cu o voce răguşită:

— O, tu erai, ai? Ei bine, Silviana a zis că poţi veni în vizi-tă, copilă, dar să nu-i dai nimic fără să-i arăţi mai întâi lui Dalevien sau mie. Şi să nu faci tam-tam.

Îşi văzu mai departe de scris. Dalevien, o femeie îndesată cu fire cărunte în părul negru, tuns scurt, nu îşi ridică privi-rea de la cele două cărţi ale căror texte le compara, deschise fiecare pe câte un genunchi. Strălucirea *saidarului* o

împre-sura şi ţinea un scut în jurul Leanei; prin urmare, nu avea niciun motiv să se uite odată ce acesta fusese ţesut.

Egwene nu irosi timpul şi dădu fuga la cuşcă, vârându-şi mâinile printre barele din fier ca să i le prindă pe ale Leanei.

— Silviana mi-a spus că în sfârşit cred cine eşti, zise ea, râ-zând, dar nu m-am aşteptat să te găsesc într-un asemenea lux.

Era lux doar comparativ cu celulele mici şi întunecate în care era ţinută o soră care îşi aştepta judecata, unde în loc de saltea era pusă papură pe jos şi unde primeai o pătură doar dacă aveai noroc. Cuşca Leanei părea într-adevăr destul de confortabilă. Avea un pat mic care părea mai moale decât cele din dormitoarele novicelor, un scaun cu spătar şi o pernă albastră cu ciucuri şi o masă pe care se aflau trei cărţi şi o tavă cu resturile de la cină. Ba avea chiar şi un lavabou, deşi atât carafa albă, cât şi lavoarul erau ciobite şi oglinda avea bule de aer, iar paravanul, îndeajuns de opac încât ea să pară doar o formă întunecată în spatele lui, ascundea oala de noapte.

Leane râse şi ea.

— O, sunt foarte cunoscută, zise ea cu vioiciune în glas. Până şi postura ei părea languroasă, imaginea întruchipată a unei domani seducătoare, în ciuda veşmintelor simple din lână, închise la culoare. Vocea voioasă îi rămase de dina-inte ca ea să decidă cine voia să fie.

— Am avut parte de un flux neîntrerupt de vizitatoare toată ziua, din toate frăţiile Ajah, în afară de cea Roşie. Până şi Verzile au încercat să mă convingă să le învăţ topi-rea-n-văzduh. În mare parte, acestea vor să pună mâna pe mine doar pentru că „susţin” că sunt Verde acum. Se cutre-mură mult prea ostentativ ca să pară real. Asta ar fi la fel de rău ca şi când m-aş întoarce înapoi la Melare şi Desala. Îngro-zitoare femeie, Desala asta. Zâmbetul îi dispăru precum ne-gura sub soarele amiezii. Mi-au spus că ţi-au dat veşmintele albe. Presupun că e mai bine decât celelalte variante. Ţi-au dat rădăcina-furcii? Şi mie.

Surprinsă, Egwene îi aruncă o privire surorii care ţinea scutul, iar Leane pufni.

— Tradiţia. Dacă n-aş avea scut, aş lovi o muscă şi n-aş răni-o, dar tradiţia cere ca o femeie care se află în celulele deschise să fie despărţită de Izvor. Altminteri, te lasă să te plimbi de capul tău?

— Nu chiar de capul meu, zise Egwene pe un ton sec.

Afară mă aşteaptă două Roşii ca să mă însoţească în odaia mea şi să mă despartă de Izvor câtă vreme dorm.

Leane oftă.

— Aşadar, eu sunt într-o cuşcă, tu eşti supravegheată în-deaproape şi amândouă suntem îmbuibate cu ceai de rădă-cina-furcii.

Le aruncă o privire piezişă celor două surori Brune. Felaana era concentrată în continuare la scrisul ei. Dalevien întorcea paginile celor două cărţi deschise pe genunchii ei şi începu să bombăne ceva. Străjerul trebuie că intenţiona să se radă cu lama acelui pumnal, atât de abitir o ascuţea. Însă atenţia lui părea să fie îndreptată spre uşă. Leane zise în şoaptă:

— Aşadar, când evadăm?

— Nu evadăm, îi răspunse Egwene, apoi îi relată în şoaptă motivele şi planul ei, privindu-le în tot acest timp cu coada ochiului pe cele două surori.

Îi povesti Leanei tot ce văzuse. Şi făcuse. Îi era greu să îi spună de câte ori fusese bătută în ziua aceea şi cum se pur-tase pe parcurs, dar era necesar ca să o poată convinge pe cealaltă femeie că nu avea să se descurajeze.

— Văd că orice fel de raid este scos din discuţie. Nădăjdu-isem...

Străjerul se foi, Leane tăcu, însă el nu făcu decât să îşi vâ-re pumnalul în teacă. Încrucişându-şi braţele pe piept şi în-tinzându-şi picioarele, el se rezemă cu spatele de perete şi îşi ţinu ochii aţintiţi la uşă. Părea că ar fi putut sări în picioare cât ai fi clipit din ochi.

— Laras m-a ajutat să evadez odată, continuă ea încet, dar nu ştiu dacă ar face-o din nou.

Ea se cutremură, iar de data aceasta nu există nici urmă de prefăcătorie. Fusese ferecată atunci când Laras o ajutase, iar Siuan evadase.

— Oricum, a făcut-o mai mult pentru Min decât pentru Siuan sau pentru mine. Eşti sigură de asta? Silviana Brehon este o femeie aspră. Eşti absolut sigură, Maică?

Când Egwene răspunse afirmativ, Leane oftă din nou.

— Ei bine, vom fi ca doi viermi care rod o rădăcină.

Nu era o întrebare.

Ea o vizita pe Leane în fiecare seară, atunci când oboseala nu o mâna spre pat după cină. O găsea surprinzător de opti-mistă pentru o prizonieră închisă într-o cuşcă. Fluxul de vizi-tatoare ale Leanei nu contenea, iar ea strecura frânturi din sugestiile Egwenei în fiecare conversaţie pe care o purta. Acele vizitatoare nu puteau porunci ca o aes sedai să fie pe-depsită, nici măcar una închisă într-o celulă deschisă, însă câteva se înfuriară suficient de tare ca să-şi dorească să fi putut face asta. Apoi, auzind acele lucruri din gura unei su-rori avea o greutate mai mare decât auzindu-le din gura une-ia pe care o considerau a fi novice. Leane putea chiar să dis-cute făţiş, cel puţin până când vizitatoarele plecau furioase. Însă raportă că multe nu o făceau. Câteva erau de acord cu ea. Precaute, şovăitoare, poate asupra unui aspect şi nu a celor-lalte, dar erau de acord. Aproape la fel de important, cel puţin pentru Leane, unele Verzi hotărâră că, din moment ce ea fu-sese ferecată, nemaifiind aes sedai de ceva vreme, avea drep-tul de a cere să fie primită în oricare dintre frăţiile Ajah odată ce ajungea să fie soră din nou. Nu toate, dar „unele” era mai bine decât „niciuna”. Egwene începu să creadă că Leane, în celula ei, avea mai mulţi sorţi de izbândă decât ea, care se plimba nestingherită. Ei bine, oarecum nestingherită. Nu era invidioasă. Ele făceau o treabă importantă şi nu avea impor-tanţă care dintre ele se descurca mai bine, atâta vreme cât treaba era făcută, însă existau momente când acest lucru fă-cea ca mica ei expediţie spre cabinetul Silvianei să fie mai grea. Cu toate acestea, şi ea avea parte de anumite reuşite.

În acea primă după-amiază, în salonul îngrămădit al Bennaei Nalsad – cărţile stăteau în stive dezordonate peste tot pe gre-sie, iar rafturile erau pline cu oase şi cranii şi cu piei conser-vate de animale, păsări şi şerpi, alături de exemplare împăia-te de specimene mai mici; o şopârlă mare şi maro stătea co-coţată pe un craniu uriaş de urs, astfel încât ai fi crezut că şi aceasta era împăiată, asta până când clipea – în acea primă după-amiază, Bruna shienarană îi ceru să ţeasă mai multe împletituri istovitoare una după alta. Bennae şedea într-un jilţ cu spătar înalt într-o parte a şemineului din marmură cu venaturi

maronii, Egwene, simţind un mare disconfort, într-altul de partea cealaltă. Bennae nu o poftise să şadă, dar nici nu se împotrivise.

Egwene ţesu fiecare împletitură după cum i se solicitase până când Bennae îi ceru ca într-o doară să ţească împletitura pentru topirea-n-văzduh, apoi zâmbi şi îşi împreună mâinile în poală. Sora se lăsă pe spate şi îşi aranjă poalele din mătase maro-închis. Doar puţin. Bennae avea ochii albaştri şi ageri şi părul negru, prins într-o plasă argintie, presărat cu fire că-runte. Pe două degete avea pete de cerneală şi una pe partea laterală a nasului. Ţinea în mână o ceaşcă de ceai din porţe-lan, însă nu îi oferi una şi Egwenei.

— Cred că mai ai de învăţat puţin din Putere, copilă, mai ales dacă luăm în considerare minunatele tale descoperiri.

Egwene îşi înclină capul, acceptând complimentul. Unele dintre acele lucruri erau într-adevăr descoperirile ei, dar asta abia dacă avea importanţă în situaţia dată.

— Dar asta nu înseamnă că nu mai ai nimic de învăţat. Ai participat la puţine lecţii pentru novice înainte să fii... Sora Brună se încruntă la rochia albă a Egwenei şi îşi drese glasul. Şi încă şi mai puţine ca... ei bine, ulterior. Spune-mi dacă poţi, ce greşeli a făcut Shein Chunla de au condus la cel de-al Trei-lea Război de la Zidul lui Garen? Care au fost cauzele Marelui Război din Iarnă între Andor şi Cairhien? Ce a dat naştere la Rebeliunea Weikin şi cum a luat sfârşit aceasta? Cea mai mare parte din istorie pare să studieze războaiele, iar cele mai importante aspecte ale acestui studiu sunt cum şi de ce au izbucnit acestea şi cum şi de ce au luat sfârşit. Multe războaie nu ar fi izbucnit niciodată dacă oamenii ar fi luat în seamă greşelile făcute de alţii. Ei bine?

— Shein nu a făcut nicio greşeală, zise încet Egwene, dar ai dreptate. Am multe de învăţat. Nici măcar nu ştiu ce nume poartă celelalte războaie.

Ridicându-se în picioare, îşi turnă ceai într-o ceaşcă din carafa din argint de pe măsuţa laterală. Pe lângă tava cu le-gători din argint, pe masă se mai aflau un râs împăiat şi un craniu de şarpe. Acesta era la fel de mare ca un craniu de *om!*

Bennae se încruntă, dar nu din cauza ceaiului. Abia dacă observă acest lucru.

— Cum adică Shein nu a făcut nicio greşeală, copilă? Păi, a încurcat iţele cum n-am auzit s-o fi făcut vreodată cineva.

— Păi, înainte de cel de-al Treilea Război de la Zidul lui

Garen, zise Egwene, întorcându-se la jilţul ei, Shein a făcut întocmai cum i-a spus Divanul, iar acesta n-a făcut nimic.

O fi având ea lacune referitor la alte perioade din istorie, dar Siuan o învăţase bine greşelile pe care le făcuseră alte Supreme Înscăunate Amyrlin. Iar această întrebare îi oferea o ocazie. Fu nevoie de un mare efort ca să se aşeze normal.

— Despre *ce* vorbeşti?

— A încercat să conducă Turnul cu o mână de fier, să nu facă niciun fel de compromis, să calce în picioare orice fel de opoziţie. Divanul s-a săturat de asta, dar nu s-a putut hotărî la o înlocuitoare; prin urmare, în loc să o destituie, a făcut ce-va mai rău. Conducătoarele au lăsat-o în pace şi au încercat să îi impună o pedeapsă ori de câte ori încerca să emită un decret de orice fel. De orice fel.

Egwene ştia că povestea mai departe, ca şi când ea era cea care ţinea o prelegere, dar trebuia să se descarce. Nu îi fu uşor să se lase pe şezutul tare din lemn al jilţului. Îmbrăţi-şează durerea.

— Divanul o conducea atât pe Shein, cât şi Turnul. Dar conducătoarele au greşit mult, în mare parte pentru că fieca-re Ajah avea scopurile sale şi nu exista nimeni care să le unească într-un ţel comun pentru Turn. Domnia lui Shein a fost marcată de războaie pe toată harta. În cele din urmă, surorile s-au săturat de încurcăturile provocate de Divan. În timpul uneia dintre cele şase răscoale din istoria Turnului, Shein *şi* Divanul au fost destituite. Ştiu că se presupune că ea ar fi murit în Turn din cauze naturale, dar, de fapt, a fost asfi-xiată în somn în exil, cincizeci şi unu de ani mai târziu, după deconspirarea unui plan de a o reinstaura ca Supremă Înscă-unată Amyrlin.

— Răscoale? zise Bennae, nevenindu-i să creadă. Şase răscoale? Exilată şi *asfixiată*?

— Totul stă scris în istoriile secrete, în cea de-a Treispre-zecea Arhivă. Deşi, presupun că n-ar fi trebuit să-ţi spun asta.

Egwene sorbi din ceai şi se strâmbă. Avea un gust rânced. Nu era de mirare că Bennae nu se atinsese de al său.

— Istorii *secrete*? A *Treisprezecea* Arhivă? Dacă există aşa ceva, şi cred că aş şti, de ce să nu-mi fi spus?

— Deoarece, conform legii, existenţa istoriilor secrete, pre-cum şi conţinutul lor pot fi ştiute doar de Suprema Înscăuna-tă Amyrlin, de Păstrătoare şi de conducătoare. De ele şi de bibliotecarele care păstrează însemnările. Până şi legea însăşi face parte din cea de-a Treisprezecea Arhivă, aşadar cred că n-ar fi trebuit să-ţi spun nici despre asta. Dar, dacă vei reuşi cumva să obţii accesul sau să întrebi pe cineva care ştie şi care vrea să-ţi spună, vei descoperi că am dreptate. De şase ori în istoria Turnului, atunci când Suprema Înscăunată Amyrlin a provocat o discordie periculoasă sau când a fost periculos de incompetentă, iar Divanul nu a luat măsuri, su-rorile s-au răsculat pentru a o înlătura.

Aşa. Nu ar fi reuşit să sădească mai adânc sămânţa nici cu lopata. Sau să dea o lovitură mai mare nici cu ciocanul.

Bennae o privi timp îndelungat, apoi îşi duse ceaşca la buze. Scuipă de îndată ce ceaiul îi ajunse pe limbă, apoi înce-pu să îşi şteargă stropii de pe rochie cu o batistă fină, cu mar-gini dantelate.

— Marele Război de Iarnă, zise ea cu o voce răguşită, pu-nând ceaşca pe pardoseală, lângă jilţul ei, a izbucnit la sfârşi-tul anului şase sute şaptezeci şi unu...

Nu mai pomeni despre înscrieri secrete sau răscoale, dar nici nu fu nevoită. Nu o dată în timpul lecţiei, vocea îi tărăgă-nă, iar privirea ei încruntată trecu dincolo de Egwene, însă aceasta nu avea nicio îndoială în privinţa cauzei.

În aceeaşi zi, mai târziu, Lirene Doirellin zise:

— Într-adevăr, Elaida a făcut o greşeală crucială.

Ea se plimba înainte şi înapoi în faţa şemineului din salo-nul ei. Sora cairhienină era puţin mai scundă decât Egwene, însă felul neliniştit în care îşi mişca ochii îi confereau aerul unui animal care era vânat, o vrăbiuţă care se temea de pisici şi care era convinsă că existau multe pisici prin preajmă. Poalele ei de un verde-închis aveau doar patru dungi roşii discrete, cu toate că fusese conducătoare cândva.

— Proclamaţia aceea a ei, pe lângă încercarea de a-l răpi, nici că ar fi reuşit mai bine să îl ţină pe băiatul al'Thor cât mai departe de Turn. O, Elaida a făcut multe greşeli.

Egwene vru să întrebe despre Rand şi despre răpire – ră-pire? – însă Lirene nu îi oferi nicio ocazie, căci vorbea întruna despre multele greşeli pe care le făcuse Elaida, plimbându-se în tot acest timp înainte şi înapoi, mişcându-şi ochii în toate direcţiile şi frângându-şi mâinile fără să-şi dea seama. Egwene nu ştia dacă sesiunea aceea era reuşită sau nu, dar cel puţin nu era un eşec. Plus că aflase ceva.

Nu toate incursiunile ei decurseseră la fel de bine, fireşte.

— Aceasta nu este o discuţie, zise Pritalle Nerbaijan. Tonul ei era extrem de calm, însă ochii verzi şi migdalaţi erau furioşi. Odăile ei aduceau mai degrabă cu cele ale unei Verzi decât cu cele ale unei Galbene, pe pereţii acestora atârnând câteva săbii fără teci, precum şi o tapiserie reprezentând o scenă de luptă între oameni şi troloci. Ţinea strâns în mână mânerul pumnalului prins de cureaua ţesută cu fir ar-gintiu. Nu era un pumnal obişnuit; avea un tăiş lung de aproape o jumătate de metru şi un smarald bătut în măciulia acestuia. Era un mister de ce ea fusese de acord să îi dea lecţii Egwenei, având în vedere faptul că nu îi plăcea să predea. Poate pentru că era vorba despre Egwene.

— Te afli aici pentru o lecţie despre limitele puterii. Este o lecţie de *bază,* potrivită pentru o novice.

Egwenei îi venea să se foiască pe scăunelul cu trei picioare pe care i-l dăduse Pritalle să şadă; în schimb, se concentră asupra senzaţiei de usturime şi se forţă să o accepte. Să o îmbrăţişeze. În ziua respectivă, îi făcuse deja trei vizite Silvianei şi presimţea că avea să existe şi a patra, cum mai era o oră până la masa de prânz.

— Am zis doar că dacă Shemerin a putut fi decăzută de la aes sedai la aleasă, atunci puterea Elaidei nu are margini. Cel puţin, asta crede ea. Dar, dacă accepţi asta, atunci chiar nu are margini.

Pritalle strânse şi mai tare mânerul pumnalului până când noadele degetelor i se înălbiră; cu toate acestea, nu părea a băga de seamă.

— Deoarece pari a crede că ştii mai bine decât mine, zise ea pe un ton rece, îi poţi face o vizită Silvianei după ce vom termina.

Un succes parţial, poate. Egwene nu credea că Pritalle era furioasă pe ea.

— Mă aştept la o purtare cuviincioasă din partea ta, îi spuse pe un ton ferm Serancha Colvine într-o altă zi.

Cuvântul care se potrivea pentru a o descrie pe sora Ce-nuşie era „subţire". Avea buzele subţiri şi un nas la fel, care părea să detecteze întotdeauna un miros urât. Până şi ochii ei de un albastru-deschis păreau subţiaţi din cauza dezaprobă-rii. Altminteri ar fi putut fi drăguţă.

— Ai priceput?

— Am priceput, zise Egwene, aşezându-se pe scăunelul care fusese aşezat în faţa jilţului Seranchei.

Era o dimineaţă răcoroasă, iar în vatra din piatră ardea un foc slab. Inspiră durerea. Îmbrăţişează durerea.

— Răspuns greşit, zise Serancha. Răspunsul corect ar fi fost o reverenţă şi „Am priceput, Serancha Sedai". Am de gând să întocmesc o listă cu greşelile

tale pe care să i-o duci Silvianei odată ce vom fi terminat. Vom începe din nou. Ai priceput, copilă?

— Am priceput, zise Egwene, fără să se ridice în picioare. Cu toată seninătatea specifică unei aes sedai, faţa Seranchei

deveni purpurie. La sfârşit, lista ei se întinse pe patru pagini, toate acoperite de un scris mărunt şi îngrămădit. Petrecu mai mult timp scriind decât ţinând prelegeri! Nu fu un succes.

Apoi veni Adelorna Bastine. Saldaeana Verde reuşi cumva să pară impunătoare în ciuda faptului că era subţirică şi nu mai înaltă decât Egwene. Avea un aer regal, poruncitor, care ar fi putut-o intimida dacă Egwene ar fi îngăduit acest lucru.

— Am auzit că pricinuieşti necazuri, zise ea, luând în mâ-nă o perie de păr cu dosul din fildeş de pe o măsuţă încrustată care se afla lângă scaunul ei. Dacă vei încerca să-mi prici-nuieşti necazuri, vei afla că ştiu cum să folosesc peria asta.

Egwene află într-adevăr, fără a încerca. De trei ori ajunse peste genunchii Adelornei, iar femeia ştia să folosească peria aceea şi în alte scopuri decât acela de a-şi pieptăna părul. Lecţia de o oră ajunse de două ore.

— Pot pleca acum? zise Egwene într-un final, ştergându-şi cu calm obrajii cât putu de bine cu o batistă care era deja umedă.

Inspiră durerea. Absoarbe focul.

— Trebuie să le duc apă surorilor Roşii şi nu vreau să în-târzii.

Adelorna se încruntă la peria ei de păr înainte s-o pună pe măsuţa pe care Egwene o răsturnase de două ori atunci când lovise cu picioarele. Apoi, se încruntă la Egwene, cercetând-o din priviri de parcă ar fi vrut să îi citească gândurile.

— Mi-aş dori ca să se fi aflat Cadsuane în Turn, şopti ea. Cred că te-ar considera o provocare.

În vocea ei se simţi o fărâmă de respect.

Ziua aceea fu un punct de cotitură din anumite privinţe. În primul rând, Silviana hotărî ca Egwene să aibă parte de tămăduire de două ori în fiecare zi.

— Parcă *ceri* să fii bătută, copilă. Este pură încăpăţânare, iar eu n-am să accept acest lucru. *Vei* înfrunta realitatea. Data viitoare când mă vei vizita, vom vedea cât de mult îţi place cureaua. Mai-marea peste novice îi trase Egwenei cămăşuţa pe spate, apoi se opri. *Zâmbeşti?* Am spus ceva amuzant?

— M-am gândit eu la ceva amuzant, răspunse Egwene. Ni-mic important.

Nimic important pentru Silviana. Tocmai îşi dăduse sea-ma cum să îmbrăţişeze durerea. Purta un război, nu doar o bătălie, şi de fiecare dată când era bătută, de fiecare dată când era trimisă la Silviana, era un semn că mai purtase o bătălie şi refuzase să capituleze. Durerea era o medalie de onoare. Urlă şi dădu din picioare mai abitir ca niciodată în timpul acelei pedepse aplicate cu condurul, dar ulterior, în vreme ce îşi ştergea obrajii, fredona încet. Era uşor să accepţi o medalie de onoare.

Novicele începură să îşi schimbe atitudinea începând cu a doua zi de când ea fusese luată captivă. Se părea că Nicola şi Areina – care muncea la grajduri şi venea adeseori în vizită la Nicola; păreau a fi atât de apropiate, încât Egwene ajunse să se întrebe dacă cele două nu deveniseră cumva ibovnice, căci stăteau mereu cu capetele apropiate şi zâmbeau într-un mod misterios – le desfătaseră pe toate cu poveşti despre ea. Po-veşti foarte

înflorite. Cele două femei o făcuseră să pară a fi o combinaţie a tuturor surorilor legendare din istorie, alături de Birgitte Arc-de-Argint şi Amaresu însăşi, purtând în bătă-lie Sabia Soarelui. Jumătate dintre novice păreau să o vene-reze, celelalte erau supărate pe ea dintr-un anume motiv sau de-a dreptul dispreţuitoare. Unele, nesăbuite, încercară să îi imite purtarea la lecţii, dar cele câteva vizite la Silviana le liniştiră. În cea de-a treia zi, în timpul mesei de prânz, aproa-pe două duzini de novice mâncară stând în picioare şi roşii la faţă din cauza ruşinii, Nicola numărându-se printre ele. Şi Alvistere, în mod surprinzător. La cină, numărul lor scăzu la şapte, iar în a patra zi, rămaseră doar Nicola şi fata cairhie-nină. Şi cu asta luă sfârşit totul.

Ea se aştepta ca unora să le displacă faptul că continua să refuze să se supună în vreme ce ele fuseseră puse la punct atât de repede, dar spre mirarea ei, acest lucru nu făcu decât să scadă numărul celor care erau supărate sau dispreţuitoare şi să sporească numărul acelora care o respectau. Niciuna nu încercă să se împrietenească cu ea, lucru care nu o deranja. Cu sau fără rochie albă, era aes sedai şi nu se cuvenea ca o aes sedai să se împrietenească cu o novice. Exista un risc prea mare ca fata să înceapă să se creadă mai presus de con-diţia ei şi să aibă necazuri din această cauză. Novicele înce-peau să vină la ea pentru a le da sfaturi, pentru a le ajuta să înveţe lecţiile. La început, fură doar câteva, însă numărul lor sporea pe zi ce trecea. Era dispusă să le ajute să înveţe, ceea ce, de obicei, se rezuma la a o face pe o fată să se simtă mai încrezătoare în ea sau la a convinge o tânără că precauţia era un lucru înţelept sau la a le arăta pas cu pas cum să facă o împletitură care le dădea bătăi de cap. Novicelor le era inter-zis să conducă Puterea fără să fie de faţă o aes sedai sau o aleasă, cu toate că aproape întotdeauna făceau acest lucru în taină, însă ea era o soră. Cu toate acestea, refuză să ajute mai multe de una o dată. Cu siguranţă aveau să circule zvonuri despre grupuri, iar ea nu urma să fie singura care avea să fie trimisă la Silviana. Era dispusă să facă acel drum ori de câte ori era nevoie, dar nu voia să aducă această pedeapsă asupra celorlalte. Cât despre sfaturi... Era uşor să le dai sfaturi când novicele erau ţinute cu stricteţe departe de bărbaţi. Cu toate că tensiunile dintre ibovnice puteau fi la fel de mari precum cele provocate de bărbaţi.

Într-o seară, pe când se întorcea de la o altă întrevedere cu Silviana, o auzi pe Nicola vorbind cu două novice care nu puteau avea mai mult de cincisprezece sau şaisprezece ani. Egwene abia dacă îşi mai amintea să fi fost atât de tânără. Părea să fi trecut o veşnicie. Marah era o murandiană înde-sată, cu nişte ochi albaştri răutăcioşi, iar Namene era o doma-ni înaltă şi subţire, care chicotea întruna.

— Întrebaţi-o pe Maica, zise Nicola.

Câteva novice îşi făcuseră obiceiul să îi spună astfel Egwenei, deşi niciodată într-un loc unde putea auzi cineva care nu purta veşmântul alb. Erau prostuţe, dar nu idioate de-a binelea.

— Ea este mereu dispusă să ofere sfaturi. Namene chicoti cu nervozitate şi se foi.

— N-aş vrea s-o deranjez.

— Şi-apoi, zise Marah, cu o oarecare cadenţă în voce, se spune că oferă mereu acelaşi sfat.

— Un sfat bun. Nicola îşi ridică o mână ca să enumere pe degete. Ascută de aes sedai. Ascultă de alese. Munceşte din greu. Apoi, munceşte mai mult.

Plutind spre odaia ei, Egwene zâmbi. Nu reuşise să o facă pe Nicola să se poarte cuviincios câtă vreme fusese Supremă Înscăunată Amyrlin recunoscută, dar se părea că reuşise să facă acest lucru dându-se ea însăşi drept novice. Remarcabil.

Mai exista un lucru pe care îl putea face pentru ele: să le aducă alinare. Oricât de imposibil ar fi părut la început, inte-riorul Turnului se schimba uneori. Oamenii se rătăceau în-cercând să îşi găsească odăile în care fuseseră de nenumărate ori. Femeile erau văzute ieşind din pereţi sau pătrunzând prin ei, adeseori înveşmântate în rochii cu croială învechită, alteori în veşminte ciudate, rochii ce păreau a fi nişte bucăţi simple de material viu colorat înfăşurate în jurul trupului, tunici brodate şi lungi până la glezne, purtate peste pantaloni largi, lucruri încă şi mai ciudate. Lumină, când îşi dorise vreodată o femeie să poarte o rochie care îi lăsa la vedere piep-tul? Egwene putuse să discute această problemă cu Siuan în *Tel'aran'rhiod;* prin urmare, ştia că acestea erau semne că Tarmon Gai'don se apropia. Era un gând neplăcut, însă nu putea fi făcut nimic în această privinţă. Astfel stăteau lucru-rile şi nu era ca şi când Rand însuşi nu ar fi fost vestitorul Ultimei Bătălii. Unele dintre surorile din Turn trebuie să fi cunoscut semnificaţia acestui lucru, dar cum erau concentra-te la treburile lor, nu făceau niciun efort să le liniştească pe novicele care plângeau de frică. Egwene o făcea.

— Lumea este plină de minuni ciudate, îi spuse ea Cori-dei, o fată cu părul bălai, care plângea cu faţa îngropată în perna de pe patul ei.

Deşi era doar cu un an mai tânără decât ea, Coride era categoric o fetiţă în ciuda faptului că se afla de un an şi jumă-tate în Turn.

— De ce-ar fi de mirare că unele dintre acele minuni au loc în Turnul Alb? Ce loc ar fi mai potrivit?

Ea nu le pomeni nimic despre Ultima Bătălie acestor fete. Acest lucru nu le-ar fi adus liniştea.

— Dar ea a păşit printr-un perete! se tângui Coride, ridi-cându-şi capul. Faţa îi era roşie şi umflată, iar obrajii îi luceau din cauza lacrimilor. Un perete! Apoi, niciuna dintre noi n-am putut găsi clasa, nici Pedra, şi s-a supărat pe noi. Pedra nu se supără niciodată.

— Pun rămăşag că Pedra n-a început să plângă.

Egwene se aşează pe marginea patului fetei şi fu mulţumi-tă că nu se schimonosi de durere. Saltelele novicelor nu erau tocmai moi.

— Morţii nu le pot face niciun rău celor vii, Coride. Nu ne pot atinge. Nici măcar nu par să ne vadă. Şi-apoi, poate că au fost iniţiate ale Turnului sau servitoare. Aceasta a fost casa lor, tot aşa cum este şi a noastră. Cât despre odăile şi cori-doarele care nu sunt acolo unde-ar trebui să fie, doar ţine minte că Turnul este un loc al minunilor. Nu uita asta şi nu te vor mai înspăimânta.

I se părea o explicaţie slabă, însă Coride îşi şterse ochii şi jură să nu se mai sperie niciodată. Din nefericire, erau o sută sau două sute ca ea, şi nu toate la fel de uşor de liniştit. Acest lucru era de-ajuns ca s-o facă pe Egwene să se înfurie şi mai tare pe surorile din Turn.

Zilele ei nu se scurgeau doar cu lecţii sau liniştindu-le pe novice sau primind pedepse de la mai marea peste novice, cu toate că ultimele îi luau, din nefericire, mare parte din zi. Silviana avusese dreptate când spusese că se îndoia că ea va avea parte de prea mult timp liber. Novicele primeau întot-deauna sarcini de îndeplinit. Adeseori erau sarcini simple, din moment ce

Turnul avea mai bine de o mie de servitori şi servitoare, fără a-i pune la socoteală pe lucrători, dar munca fizică ajuta la construirea caracterului. Aceasta fusese întot-deauna convingerea Turnului. Pe lângă asta, novicele erau prea obosite ca să se mai gândească la bărbaţi. Ea avea mai multe sarcini de îndeplinit decât restul novicelor. Unele erau primite de la surorile care o considerau a fi o fugară, altele de la Silviana, în speranţa că oboseala avea să îi mai taie elanul de a se „răzvrăti".

În fiecare zi, după orele de masă, freca murdăria de pe oale cu sare grunjoasă sau cu o perie tare în camera de lucru de lângă bucătăria principală. Din când în când, Laras îşi vâra ca-pul înăuntru, dar fără a scoate o vorbă. Ea nu îşi folosi nicioda-tă lingura cu coadă lungă, nici măcar atunci când Egwene îşi masă ceafa, care o durea de cum stătuse cu capul plecat în-tr-un cazan mare, în loc să frece. Laras împărţea lovituri din belşug slujnicelor şi ajutoarelor de bucătărese care încercau să îi joace feste Egwenei, cum era obiceiul cu novicele trimise să muncească în bucătărie. Chipurile, acest lucru se datora, după cum anunţase chiar ea cu voce tare ori de câte ori împărţea o lovitură, faptului că ele aveau timp berechet de joacă atunci când nu trebuiau să muncească. Egwene observă însă că Laras nu se grăbea să împartă lovituri atunci când cineva o ciupea de fund pe o novice adevărată sau îi vărsa o cană cu apă rece pe spate. Se părea că Egwene avea, totuşi, un fel de aliată. Măcar dacă şi-ar putea da seama cum să se folosească de ea.

Căra găleţi cu apă, ce atârnau de capetele unei prăjini pe care o ţinea pe umeri, în bucătărie, în aripa novicelor, în aripa aleselor şi chiar până sus de tot, în aripile ocupate de frăţiile Ajah. Le ducea de mâncare surorilor în odăile lor, curăţa ale-ile grădinii, smulgea buruieni, îndeplinea comisioane pentru surori, le slujea pe conducătoare, mătura pardoselile, spăla pe jos, freca duşumelele în patru labe, iar acestea erau doar câteva sarcini. Nu se sustrăgea niciodată de aceste sarcini, în parte pentru că nu voia să ofere nimănui ocazia să spună că era leneşă. Într-un fel, le vedea ca pe nişte pedepse pentru că nu se pregătise cum trebuia înainte să transforme lanţul din port în *cuendillar.* Pedepsele trebuiau îndurate cu demnitate. Oricum, cu atâta demnitate cât i-a mai rămas cuiva care frea-că pardoselile.

Şi-apoi, vizitele în aripa locuită de alese îi ofereau ocazia să vadă cum o priveau acestea. Erau treizeci şi una în Turn, însă în orice moment al zilei, unele le predau lecţii novicelor, iar altele primeau ele lecţii, aşadar arareori găsea mai mult de zece sau douăsprezece alese în odăile lor ce înconjurau o mică grădină. Însă zvonul despre venirea ei se răspândea în-totdeauna cu repeziciune, şi nu ducea niciodată lipsă de spec-tatoare. La început, multe dintre ele încercaseră să o cople-şească cu porunci, mai ales Mair, o arafellină durdulie, cu ochi albaştri, şi Asseil, o taraboneră subţirică, cu păr bălai şi ochi căprui. Acestea fuseseră novice când ea venise în Turn şi o invidiaseră pentru ascensiunea atât de rapidă la rangul de aleasă. În cazul lor, ziceau la fiecare a doua propoziţie: „adu asta" sau „du asta acolo". Pentru ele, ea era „novicea" care crease atât de multe necazuri, „novicea" care se credea Su-prema Înscăunată Amyrlin. Ea căra găleţi cu apă până când o durea spatele, fără să se plângă, dar refuza să dea ascultare poruncilor lor. Lucru care îi aduse alte vizite la mai marea peste novice, firește. Pe măsură ce treceau zilele, cum vizitele ei neîncetate în cabinetul Silvianei nu păreau să aibă vreun efect, şuvoiul necontenit de porunci scăzu, apoi se opri. Nici măcar Asseil şi Mair nu

încercaseră, de fapt, să fie răutăcioa-se cu ea, doar să se poarte cum credeau că ar fi trebuit în acele împrejurări, şi nu mai ştiau ce să facă în privinţa ei.

Unele dintre alese trădau semne de groază când se gân-deau la morţii umblători şi la schimbările din interiorul Tur-nului şi ori de câte ori vedea o faţă palidă sau ochi înlăcri-maţi, spunea aceleaşi lucruri pe care le spunea şi novicelor. Nu se adresa direct femeii, căci acest lucru ar fi putut s-o agi-te în loc să o liniştească, ci ca şi când ar fi vorbit singură. Acest lucru funcţiona la fel de bine în cazul aleselor ca în ca-zul novicelor. Multe tresăreau atunci când începea să vorbească sau îşi deschideau gurile ca şi când ar fi vrut să îi spună să păstreze tăcerea; cu toate acestea, niciuna nu o fă-cea, iar ea lăsa întotdeauna o expresie îngândurată în urma ei. Alesele continuau să îşi facă apariţia în galeriile prevăzute cu balustrade atunci când intra, dar o priveau în tăcere ca şi când s-ar fi întrebat ce era. Într-un final, Egwene avea să le arate ce era. Atât lor, cât şi surorilor.

Când le slujea pe conducătoare şi pe surori, o femeie în veşmânt alb, care stătea nemişcată şi tăcută într-un colţ, se confunda repede cu mobilierul chiar şi-atunci când era vestită. Dacă o observau, ele schimbau subiectul discuţiei, însă ea au-zea crâmpeie, adeseori legate de comploturi pentru a răzbuna vreo ofensă neînsemnată sau vreo greşeală a altei frăţii ajah. În mod ciudat, majoritatea surorilor păreau să considere cele-lalte frăţii ajah din Turn vrăjmaşe mai mari decât surorile din tabăra de dincolo de zidurile oraşului, iar conducătoarele nu erau nici ele mai breze. Acest lucru o făcea să îşi dorească să le pălmuiască. Era de bun augur pentru relaţii atunci când alte surori reveneau în Turn. Adevărat, dar totuşi…

Mai surprinse şi alte detalii. Dezastrul incredibil care se abătuse asupra unei expediţii trimise împotriva Turnului Negru. Unele surori nu păreau a crede acest lucru, însă pă-reau a încerca să se convingă că era imposibil să se fi întâm-plat una ca asta. Mai multe surori capturate după o mare bă-tălie şi forţate cumva să îi jure credinţă lui Rand. Ea avea deja o părere vagă despre asta şi nu îi plăcea mai mult decât aceea ca surorile să fie legate de asha'mani. A fi *ta'veren* sau Dra-gonul Renăscut nu era o scuză. Până atunci, nicio aes sedai nu mai jurase vreodată credinţă unui bărbat. Surorile şi condu-cătoarele purtau discuţii în contradictoriu referitor la cine era de vină, punându-i pe Rand şi pe asha'mani în capul listei. Însă un nume era repetat la nesfârşit: Elaida do Avriny a'Roihan. Ele vorbeau şi despre Rand, despre cum să-i dea de urmă înainte de Tarmon Gai'don. Ştiau că Ultima Bătălie se apropia în ciuda eşecului lor în a le consola pe novice şi pe alese şi erau disperate să pună mâna pe el.

Uneori, Egwene risca şi făcea un comentariu, o pomenire despre Shemerin căreia îi fusese luat şalul împotriva tradiţi-ei, o sugestie cum că un edict al Elaidei referitor la Rand ar fi cea mai bună cale din lume să îl facă să ia atitudine. Îşi exprimă compătimirea faţă de surorile capturate de asha'mani, pentru acelea luate prizoniere la Fântânile din Dumai – po-menind şi numele Elaidei – sau regreta neglijenţa care adu-cea gunoiul putred pe străzile odinioară curate din Tar Valon. Nu fu nevoie să pomenească de Elaida în acest caz; ele ştiau că ea era răspunzătoare pentru Tar Valon. Uneori, astfel de comentarii îi aduceau o nouă vizită în cabinetul Silvianei, plus alte sarcini de îndeplinit, însă, în mod surprinzător, acest lu-cru nu se întâmpla des. Ea le ţinea minte pe surorile care îi spuneau doar să păstreze tăcerea. Sau şi mai

bine, care nu ziceau nimic. Unele chiar dădeau aprobator din cap înainte să apuce să se abţină.

Unele dintre acele sarcini duceau la întâlniri interesante. În dimineaţa celei de-a doua zile de când se afla acolo, folosea o greblă cu coadă lungă din bambus ca să pescuiască mizeria din iazurile din Grădina cu Apă. Se iscase o furtună în noaptea precedentă, iar vânturile puternice aruncaseră frun-ze şi fire de iarbă în iazuri printre frunzele verzi ale nuferilor şi printre irişii de apă care începeau să înflorească, ba chiar şi o vrăbiuţă moartă pe care o îngropă cu calm într-un rondou cu flori. Două surori Roşii stăteau pe unul dintre podurile ar-cuite ce traversau iazurile, rezemându-se de balustrada dan-telată din piatră şi privind-o pe ea şi peştii care se roteau de-desubt într-un vârtej de culori: roşu, auriu şi alb. Câteva ciori îşi luară brusc zborul dintr-un copac, îndepărtându-se în tă-cere spre miazănoapte. Ciori! Perimetrul Turnului trebuia să aibă un scut împotriva ciorilor şi a corbilor. Roşiile nu păreau să fi observat.

Ea stătea pe vine lângă unul dintre iazuri, spălându-şi mi-zeria de pe mâini după ce îngropase biata pasăre, când Alviarin îşi făcu apariţia, cu şalul cu ciucuri albi înfăşurat strâns pe lângă trup de parcă dimineaţa era încă vântoasă, nu însorită şi frumoasă. Era pentru a treia oară când o vedea pe Alviarin şi de fiecare dată fusese mai degrabă singură decât în com-pania altor surori Albe. Însă văzuse grupuri de Albe pe cori-doare. Exista vreun indiciu în asta? Dacă da, atunci nu îşi pu-tea închipui despre ce era vorba. Poate că Alviarin era evitată de propria frăţie dintr-un oarecare motiv. Cu siguranţă că putregaiul nu ajunsese atât de adânc.

Aruncând o privire spre Roşii, Alviarin se apropie de Egwene pe aleea din pietriş care şerpuia printre iazuri.

— Ai ajuns foarte jos, zise ea când veni aproape. Trebuie că resimţi asta din plin.

Egwene se ridică în picioare şi îşi şterse mâinile de poale, apoi luă grebla în mână.

— Nu sunt singura.

Avusese încă o întâlnire cu Silviana înainte de ivitul zori-lor, iar când plecase din cabinetul femeii, Alviarin aşteptase să intre din nou. Era un ritual zilnic al surorii Albe, iar în ari-pa novicelor existau discuţii, fiecare făcând speculaţii asupra motivului.

— „Nu plânge din cauza a ceea ce nu poate fi dres”, îmi zi-cea mereu mama. Mi se pare un sfat bun în aceste împrejurări.

Nişte pete slabe de culoare apărură în obrajii lui Alviarin.

— Dar tu pari a plânge destul de mult. Întruna, după cum se zvoneşte. Cu siguranţă că ai vrea să scapi de asta dacă ai putea.

Egwene prinse încă o frunză de stejar cu grebla şi o arun-că pe grămada de frunze ude de la picioarele ei.

— Loialitatea ta faţă de Elaida nu este foarte puternică, nu-i aşa?

— De ce spui asta? zise Alviarin, bănuitoare.

Aruncându-le o privire celor două Roşii, care acum pă-reau să acorde mai multă atenţie peştilor decât Egwenei, se apropie. Părea o invitaţie la şoapte.

Egwene pescui un fir lung de iarbă care trebuie să fi fost adus tocmai de pe câmpiile de pe malul celălalt al râului. Ar trebui să pomenească despre scrisoarea pe care această fe-meie i-o scrisese lui Rand făgăduindu-i practic că

va pune Turnul Alb la picioarele lui? Nu, acea informaţie s-ar putea dovedi valoroasă, dar părea a fi genul de informaţie care se folosea o singură dată.

— Ţi-a luat etola de Păstrătoare şi a poruncit să fii pe-depsită. Nu mi se pare a fi un îndemn la loialitate.

Expresia de pe faţa lui Alviarin rămase calmă, însă umerii se relaxară vizibil. Surorile aes sedai arareori lăsau să se vadă prea multe. Trebuie că se simţea sub o presiune feno-menală de reuşea să se stăpânească atât de puţin. Îşi aruncă din nou privirea spre surorile Roşii.

— Gândeşte-te la situaţia în care te afli, zise ea aproape în şoaptă. Dacă vrei să ieşi din ea, ei bine, s-ar putea să găseşti o cale.

— Sunt mulţumită cu situaţia în care mă aflu, zise simplu Egwene.

Alviarin îşi arcui sprâncenele în semn de mirare, apoi, aruncând încă o privire în direcţia Roşiilor – acum una părea mai degrabă atentă la ele decât la peşti –, se îndepărtă plu-tind atât de repede, încât era pe punctul de a o lua la fugă.

În a doua şi a treia zi, ea îşi făcu apariţia atunci când Egwene îndeplinea o sarcină şi chiar dacă nu se oferi făţiş să o ajute să evadeze, folosi acest cuvânt frecvent. Începea să îşi arate frustrarea atunci când Egwene refuza să muşte din momeală. Căci era momeală, cu siguranţă. Egwene nu avea încredere în femei. Poate că era din cauza acelei scrisori menite să îl atra-gă pe Rand la Turn şi în ghearele Elaidei, sau poate era din cauza felului în care aştepta ca Egwene să facă prima mişca-re, poate să implore. Atunci, cel mai probabil, Alviarin ar în-cerca să pună nişte condiţii. În orice caz, ea nu avea de gând să evadeze decât dacă nu avea de ales; prin urmare, dădea mereu acelaşi răspuns.

— Sunt mulţumită cu situaţia în care mă aflu.

Alviarin începu să scrâşnească tare din dinţi la auzul aces-tui răspuns.

În cea de-a patra zi, Egwene stătea în patru labe şi freca gresia albastru cu alb, când cizmele a trei bărbaţi care o în-soţeau pe o soră, înveşmântată într-o rochie cenuşie din mă-tase cu broderii roşii, trecură pe lângă ea. Câţiva paşi mai încolo, cizmele se opriră în loc.

— Ea e! zise o voce de bărbat cu accent illian. Mi s-a vor-bit de ea. Cred c-am să-i vorbesc.

— E doar o altă novice, Mattin Stepaneos, îi spuse sora. Voiai să te plimbi prin grădini.

Egwene muie peria în găleata cu apă şi săpun şi începu să frece un alt rând de plăci de gresie.

— Să dea norocu’ peste mine, Cariandre, o fi ăsta Turnul Alb, dar eu sunt încă Regele Illianului şi dacă vreau să vor-besc cu ea – cu tine pe post de însoţitoare; totul cuviincios şi decent –, atunci am să vorbesc cu ea. Mi s-a spus că a crescut în acelaşi sat cu al’Thor.

O pereche de cizme, frecate cu negru până la luciu, se apropiară de Egwene.

Abia atunci ea se ridică în picioare, ţinând într-o mână peria din care se scurgea apa. Îşi folosi dosul celeilalte mâini ca să-şi dea părul de pe faţă. Se abţinu să îşi maseze ceafa cu noadele degetelor, oricât de mult şi-ar fi dorit să facă asta.

Mattin Stepaneos era îndesat şi aproape complet chel, avea o barbă albă tunsă cu grijă, după moda din Illian, şi o faţă plină de riduri. Ochii îi erau ageri şi mânioşi. Armura i s-ar fi potrivit mai bine decât haina verde din mătase, brodată cu albine aurii pe mâneci şi pe revere.

— Doar o altă novice? murmură el. Cred că te înşeli, Cariandre. Strângând din buze, Roşia durdulie îi lăsă pe cei doi servitori cu Flacăra Tar Valonului brodată pe piept şi i se alătură bărbatului chel. Privirea ei dezaprobatoare o atinse scurt pe Egwene înainte să se îndrepte spre el.

— Este o novice foarte pedepsită, care are de frecat o par-doseală. Vino. Ar trebui să fie foarte plăcut în grădini în această dimineaţă.

— Plăcut ar fi, zise el, să vorbesc şi cu altcineva în afară de aes sedai. Şi nu numai cu cele din Ajah Roşie, căci reuşeşti să mă ţii departe de celelalte. Pe lângă asta, servitorii pe care mi i-ai dat zici că-s muţi şi cred că Gărzile Turnului au primit şi ele poruncă să tacă atunci când se află în preajma mea.

Tăcu atunci când alte două surori Roşii se apropiară, Nesita, durdulie, cu ochi albaştri şi rea ca un şarpe veninos, o salută din cap prieteneşte pe Cariandre, în vreme ce Barasine îi în-tinse Egwenei deja faimoasa cană din cositor. Roşiile păreau să o aibă în grija lor cumva – cel puţin, supraveghetoarele şi gărzile ei erau întotdeauna Roşii – şi arareori îngăduiau să treacă o oră înainte ca una dintre ele să îşi facă apariţia cu o cană cu ceai de rădăcina-furcii. Ea o bău până la ultima înghi-ţitură şi dădu cana înapoi. Nesita păru dezamăgită că Egwene nici nu se împotrivi, nici nu refuză, deşi nu vedea rostul. Fă-cuse asta cândva, iar Nesita dădu o mână de ajutor ca să i se toarne acea băutură dezgustătoare pe gât cu ajutorul unei pâlnii pe care o ţinea în punga de la brâu. Dădea dovadă de demnitate în faţa lui Mattin Stepaneos.

El urmărea acel schimb tăcut cu un interes nedumerii, chiar dacă Cariandre îl trăgea de mânecă, îndemnându-l din nou către plimbarea lui prin grădini.

— Surorile îţi aduc apă atunci când ţi-e sete? întrebă el atunci când Barasine şi Nesita se îndepărtară plutind.

— E un ceai care îmi va îmbunătăţi starea sufletească, aşa cred ele, îi spuse ea. Arăţi bine, Mattin Stepaneos. Pentru un bărbat răpit de Elaida.

Şi povestea aceasta era subiect de discuţie în aripa novi-celor.

Cariandre şuieră şi îşi deschise gura, însă el i o luă înainte, vorbind printre dinţi:

— Elaida m-a salvat de la a fi ucis de al’Thor, zise el.

Sora Roşie încuviinţă aprobator din cap.

— De ce crezi că eşti în primejdie din pricina lui? Întrebă Egwene.

Bărbatul mormăi.

— Le-a omorât pe Morgase în Caemlyn şi pe Colavaere în Cairhien. Am auzit că a distrus jumătate din Palatul Soarelui încercând s-o omoare. Am mai auzit de Înalţi Seniori taireni care au fost otrăviţi sau ucişi cu lovituri de cuţit în Cairhien. Cine poate şti câţi alţi domnitori a ucis şi le-a distrus trupurile?

Cariandre încuviinţă din nou din cap, zâmbind. Ai fi zis că era un băieţandru care îşi spunea lecţiile pe dinafară. Femeia *nu* îi înţelegea defel pe bărbaţi? Cu siguranţă că el vedea asta. El îşi încleştă şi mai tare fălcile şi îşi strânse pumnii pentru o clipă.

— Colavaere s-a spânzurat, zise Egwene, având grijă să pară răbdătoare. Palatul Soarelui a fost distrus mai târziu de cineva care a încercat să îl omoare pe Dragonul Renăscut. Poate-au fost rătăciţii, şi, după spusele Elaynei Trakand,

ma-ma ei a fost ucisă de Rahvin. Rand a anunţat că îi va sprijini revendicările atât pentru Tronul Leului, cât şi pentru Tronul Soarelui. Nu l-a ucis pe niciunul dintre nobilii cairhienini care s-au răzvrătit împotriva lui sau pe înalţii seniori în rebeliune. De fapt, l-a numit pe unul dintre ei logofăt în Tear.

— Cred că asta este de-a dreptul..., începu Cariandre, tră-gându-şi şalul pe umeri, însă Egwene continuă să vorbească peste ea.

— Oricare dintre surori ar fi putut să-ţi spună toate astea. Dacă ar fi vrut. Dacă şi-ar vorbi. Gândeşte-te de ce vezi doar surori Roşii. Ai văzut surori din *oricare* două frăţii ajah să-şi vorbească? Ai fost răpit şi adus la bordul unei corăbii care se scufundă.

— Ajunge! izbucni Cariandre, peste ultima propoziţie ros-tită de Egwene. Când vei termina de frecat pardoseala, vei da fuga la mai mare peste novice şi îi vei cere să te pedepsească pentru că te-ai eschivat de la muncă. Şi pentru că ai dat do-vadă de lipsă de respect faţă de o aes sedai.

Egwene întâlni cu calm privirea furioasă a femeii.

— Abia dacă voi avea timp să mă spăl după ce voi fi ter-minat, înainte de lecţia cu Kiyoshi. I-aş putea face o vizită Silvianei după lecţie?

Cariandre îşi potrivi şalul, părând a fi uluită de calmul ei.

— Problema aceasta va trebui s-o rezolvi singură, zise ea într-un final. Vino, Mattin Stepaneos. Ai ajutat-o îndeajuns pe copila aceasta să tragă de timp.

Egwene nu avu timp să-şi schimbe rochia udă sau să îşi pieptene măcar părul după ce plecă din cabinetul Silvianei, nu şi dacă voia să ajungă la timp pentru lecţia cu Kiyoshi fără a fi nevoită să fugă, lucru pe care refuza să îl facă. Acest lucru o făcu să întârzie şi se dovedi că sora Cenuşie înaltă şi zveltă era obsedată atât de punctualitate, cât şi de curăţenie, ceea ce o făcu să ţipe şi să dea din picioare sub loviturile puternice de curea ale Silvianei o oră mai târziu. În afară de îmbrăţişarea durerii, altceva o mai ajută să treacă prin toate acestea. Amin-tirea expresiei îngândurate de pe chipul lui Mattin Stepaneos în vreme ce Cariandre îl conducea de-a lungul coridorului şi cum el se uitase de două ori peste umăr la ea. Egwene mai plantase o sămânţă. Plantase suficiente seminţe şi poate că ceea ce urma să răsară din ele avea să lărgească acele crăpă-turi din piedestalul de sub picioarele Elaidei. Suficiente se-minţe aveau să o doboare pe Elaida.

În cea de-a şaptea zi de captivitate, dis-de-dimineaţă, ea căra din nou apă în partea de sus a Turnului, de astă dată în aripa ocupată de Ajah Albă, când se opri brusc locului, având senzaţia că primise un pumn zdravăn în stomac. Două femei cu şaluri cu ciucuri cenuşii veneau spre ea pe coridorul în spirală, urmate de doi străjeri. Una era Melavaire Someinellin, o cairhienină voinică, în veşminte din lână fină şi fire albe în părul negru. Cealaltă, cu ochi albaştri şi părul de culoarea mierii, era Beonin!

— Aşadar, tu eşti aceea care m-a trădat! zise Egwene, fu-rioasă.

Prin minte îi trecu un gând. Cum *putuse* Beonin să o tră-deze după ce îi jurase credinţă?

— Trebuie că faci parte din Ajah Neagră!

Melavaire îşi îndreptă spatele cât putu de tare, însă nu prea mult, din moment ce era cu doar câţiva centimetri mai scundă decât Egwene, şi îşi propti pumnii în şoldurile late, deschizându-şi gura ca să rostească o dojană usturătoare. Egwene primise o lecţie de la ea. Chiar dacă aceasta era de obicei o femeie binevoitoare, atunci când se înfuria, devenea de temut.

Beonin îşi aşează o mână pe braţul dolofan al celeilalte surori.

— Îngăduie-mi să-i vorbesc între patru ochi, rogu-te, Melavaire.

— Nădăjduiesc că îi vei vorbi cu asprime, zise Melavaire cu o voce rigidă. Să-ţi treacă măcar prin *minte* să faci o ase-menea acuză...! Să-ţi treacă măcar prin minte să *pomeneşti* asemenea lucruri...!

Clătinând din cap dezgustată, se retrase puţin mai încolo pe coridor, urmată de străjerul ei, un bărbat îndesat şi chiar mai lat decât ea, ce aducea cu un urs, deşi se mişca cu acea graţie specifică străjerilor.

Beonin făcu un gest şi aşteptă până când străjerul ei, un bărbat zvelt, cu o cicatrice lungă brăzdându-i faţa, li se alătu-ră acestora. Ea îşi aranjă şalul de mai multe ori.

— Eu, una, n-am trădat pe nimeni, zise ea încet. Eu nu ţi-aş fi jurat credinţă, doar că Divanul ar fi pus să fiu biciuită dacă ar fi aflat secretele pe care le ştii tu. Poate nu doar o da-tă. Sunt îndeajuns de multe motive ca să jur, nu? N-am pre-tins niciodată că te îndrăgesc; cu toate acestea, mi-am păstrat jurământul până când ai fost capturată. Dar nu mai eşti Amyrlin, nu-i aşa? Nu atâta vreme cât eşti prizonieră, nu când nu mai există nicio speranţă să fii salvată, nu când ai refuzat să fii salvată. Ai ajuns din nou novice; prin urmare, am avut două motive să renunţ la jurământul făcut. Discuţiile despre rebeliune au fost foarte aprinse. Rebeliunea a luat sfârşit.

Turnul Alb se va reîntregi în curând, iar mie n-are să-mi pară rău să văd acest lucru înfăptuit.

Ridicându-şi prăjina de pe umeri, Egwene puse jos cele două găleţi cu apă şi îşi încrucişă braţele pe piept. De când fusese capturată, încercase să afişeze o atitudine calmă – ei bine, cu excepţia momentelor când era pedepsită –, dar întâl-nirea aceasta ar fi pus la încercare chiar şi o stâncă.

— Dai cam multe explicaţii, zise pe un ton sec. Încerci să te convingi pe tine însăţi? Este inacceptabil, Beonin. Este in-acceptabil. Dacă rebeliunea a luat sfârşit, unde este puhoiul de surori care vine să îngenuncheze dinaintea Elaidei şi să ac-cepte pedepsele ei? Lumină, ce altceva ai mai trădat? Totul?

Părea posibil. Ea vizitase cabinetul Elaidei de câteva ori în *Tel'aran'rhiod,* însă cutia cu scrisori a femeii fusese întotdeauna goală. Acum ştia de ce.

Pete de un roşu-aprins apărură în obrajii lui Beonin.

— Ţi-am spus, n-am trădat n...

Ea termină cu un geamăt sugrumat şi îşi duse o mână la grumaz ca şi când acesta refuza să rostească minciuna. Acest lucru dovedea că nu făcea parte din Ajah Neagră. Dar mai dovedea ceva.

— Le-ai trădat pe „cârtiţe". Sunt toate jos, în celulele de la subsol?

Beonin îşi aruncă privirea în susul coridorului. Melavaire vorbea cu străjerul ei, acesta ţinându-şi capul aplecat spre ea. Îndesat sau nu, era mai înalt decât ea. Străjerul lui Beonin, Tervail, o privea cu o expresie îngrijorată. Distanţa era prea mare ca să poată auzi cei trei, însă Beonin făcu un pas mai aproape şi vorbi mai încet.

— Elaida a pus să fie supravegheate, deşi cred că frăţiile ajah ţin pentru ele ceea ce văd. Puţine surori vor să îi spună Elaidei mai mult decât trebuie. A fost necesar, înţelegi. Nu m-am putut întoarce în Turn şi să tăinuiesc prezenţa lor. Ar fi fost descoperite în cele din urmă.

— Atunci, va trebui să le avertizezi.

Egwene nu reuşi să îşi ascundă dispreţul din glas. Femeia despica firul în patru! Se folosea de cea mai mică scuză pen-tru a hotărî că jurământul făcut nu mai era valabil, apoi o *trăda* chiar pe femeia pe care o ajutase să fie aleasă. Sânge şi cenuşă!

Beonin rămase tăcută multă vreme, jucându-se cu şalul, apoi, în mod surprinzător, spuse:

— Le-am avertizat deja pe Meidani şi pe Jennet. Acestea erau două Cenuşii care se numărau printre „cârtiţe". Am fă-cut tot ce-am putut pentru ele. Celelalte trebuie să se des-curce singure. Surorile au fost atacate doar pentru simplul fapt că s-au apropiat prea mult de aripa altor frăţii Ajah. Eu, una, n-am de gând să mă întorc în odaia mea acoperită doar de şal şi de băşici pentru că am încercat...

— Ia-o ca pe o pedeapsă, o întrerupse Egwene.

Lumină! Surori *atacate*? Situaţia era încă şi mai gravă de-cât crezuse. Trebuia să îşi reamintească faptul că terenul bine pregătit avea să ajute ca din seminţele plantate de ea să ră-sară ceva.

Beonin îşi aruncă din nou privirea în susul coridorului, iar Tervail făcu un pas spre ea, înainte ca sora să dea negativ din cap. Faţa ei era calmă, în ciuda roşeţii din obraji, dar înlăun-trul ei trebuie să fi avut loc un zbucium.

— Ştii că te-aş putea trimite la mai mare peste novice, nu? zise ea cu o voce înţepată. Am auzit că îţi petreci jumătate din fiecare zi ţipând din cauza ei. Cred că ţi-ar displăcea alte vizi-te, nu?

Egwene îi zâmbi. Cu nici două ore mai devreme, ea reuşi-se să zâmbească atunci când cureaua Silvianei încetă să o mai lovească. De data aceasta îi fu mult mai greu.

— Cine poate spune din ce cauză aş ţipa? A jurămintelor, poate?

Culoarea dispăru din obrajii celeilalte femei, care se făcu-ră albi ca varul. Nu, ea nu voia să se afle acest lucru.

— Poate că ai reuşit să te convingi că eu nu mai sunt Amyrlin, Beonin, dar a sosit vremea să începi să te convingi că încă sunt. Le vei avertiza pe celelalte, indiferent de preţul pe care îl vei plăti. Spune-le să se ţină departe de mine dacă nu le voi trimite vorbă să procedeze altfel. Au atras şi-aşa prea multă atenţie asupra lor. De-acum înainte, mă vei căuta în fiecare zi în caz că am să le transmit alte instrucţiuni. Am câteva chiar acum.

Enumeră repede toate lucrurile pe care voia ca acestea să le aducă în discuţie: Shemerin deposedată de şal, complicita-tea Elaidei în dezastrul de la Turnul Negru şi de la Fântânile din Dumai, toate seminţele pe care le plantase ea însăşi. Acum, acestea nu aveau să fie plantate una câte una, ci toate odată.

— Eu, una, nu pot vorbi în numele altor frăţii ajah, zise Beonin când ea termină, dar în cea Cenuşie, surorile vorbesc adeseori despre aceste lucruri. Iscoadele sunt cam ocupate în ultima vreme. Secrete pe care Elaida a nădăjduit că le va pu-tea păstra, dar care încep să iasă la suprafaţă. Bănuiesc că acelaşi lucru se petrece şi în celelalte frăţii. Poate este nevoie ca eu să...

— Avertizează-le şi transmite-le instrucţiunile mele, Beonin. Egwene îşi puse prăjina pe umeri, potrivind-o într-o poziţie cât mai comodă. Două sau trei dintre surorile Albe ar lo-vi-o cu o perie de păr sau cu un condur şi ar trimite-o la Silviana dacă ar considera că se mişca prea încet. Acceptând durerea, ba chiar îmbrăţişând-o, nu însemna să o caute cu lumânarea.

— Nu uita. Este o pedeapsă pe care ţi-am dat-o.

— Voi face cum porunceşti, zise Beonin, cu o reticenţă evidentă. Brusc, privirea i se înăspri, dar nu din cauza Egwenei. Ar fi plăcut să o văd destituită pe Elaida, zise cu o voce ne-plăcută, înainte să se îndepărteze în grabă şi să i se alăture Melavairei.

Întâlnirea aceea şocantă, transformată într-o victorie ne-aşteptată, îi lăsă impresia Egwenei că avea să fie o zi foarte bună, indiferent că Ferane consideră, într-adevăr, că se miş-case prea încet. Conducătoarea Albă era durdulie, dar avea braţul la fel de puternic ca al Silvianei.

În noaptea aceea, după cină, îşi târî picioarele până jos, la celulele deschise, în ciuda faptului că tânjea după patul ei. În afară de lecţii şi de a ţipa din cauza loviturilor de curea apli-cate de Silviana – ultima oară chiar înainte de cină –, îşi pe-trecuse mare parte din zi cărând apă. O dureau umerii şi spatele. O dureau braţele şi picioarele. Se clătina pe picioare din cauza oboselii. Ciudat lucru, de când fusese luată prizonieră, nu avusese acele dureri de cap crunte, nici vreun coşmar care o tulbura, cu toate că nu şi-l putea aduce aminte, însă credea că avea să se pricopsească cu o frumoasă durere de cap în noaptea aceea. Aceasta ar împiedica-o să recunoască visele adevărate, iar ea avusese câteva în ultima vreme: cu Rand, cu Mat, cu Perrin, chiar şi cu Gawyn, cu toate că majoritatea vi-selor cu ei erau doar vise.

Trei surori Albe, pe care le ştia în treacăt, o păzeau pe Leane: Nagora, o femeie zveltă, cu părul bălai strâns într-un coc la ceafă, care stătea foarte dreaptă pentru a compensa lipsa de înălţime; Norine, încântătoare cu ochii ei mari şi strălucitori, deşi adeseori la fel de vagă ca orice Brună; şi Miyasi, înaltă şi durdulie, cu părul cărunt, o femeie severă, care nu admitea nicio absurditate şi vedea absurditatea în orice. Nagora, împresurată de strălucirea *saidarului*, ţinea scutul în jurul Leanei, însă femeile se contraziceau asupra unui aspect logic pe care Egwene nu reuşi să îl desluşească din puţinele cuvinte auzite. Nici măcar nu îşi putea da seama dacă existau două tabere sau trei. Niciuna nu ridica tonul, niciuna nu ameninţa cu pumnul, iar pe feţele lor se citea calmul specific surorilor aes sedai, însă răceala din vocile lor nu lăsa loc de îndoială că, dacă nu ar fi fost aes sedai, ar fi ţipat, dacă nu şi-ar fi împărţit chiar pumni. Ziceai că ea nici nu exista, atâta atenţie îi acor-dară atunci când intră.

Privindu-le pe cele trei cu coada ochiului, se apropie cât putu de mult de grilajul din fier şi se prinse cu ambele mâini de el ca să îşi păstreze echilibrul. Lumină, cât era de obosită!

— M-am întâlnit cu Beonin azi, zise ea încet. Se află aici, în Turn. A susţinut că jurământul pe care mi l-a făcut nu mai era valabil pentru că eu nu mai sunt Supremă Înscăunată Amyrlin.

Leane icni şi se apropie suficient de mult, încât să atingă uşor barele de fier.

— *Ea* ne-a trădat?

— Imposibilitatea inerentă a structurilor ascunse este un adevăr, zise Nagora pe un ton ferm. Vocea ei era ca un ciocan de gheaţă. Un adevăr.

— Neagă acest lucru, iar eu o cred, şopti Egwene. Dar a recunoscut că le-a trădat pe „cârtiţe”. Elaida a poruncit ca aces-tea să fie supravegheate deocamdată, dar i-am spus lui Beonin să le avertizeze, iar ea mi-a zis că aşa va face. Mi-a spus că le-a avertizat deja pe Meidani şi pe Jennet, dar de ce le-ar tră-da? Doar ca să le spună după aceea despre asta? A mai spus că i-ar plăcea s-o vadă destituită pe Elaida. De ce-ar da fuga la Elaida dacă vrea s-o vadă înlăturată? Mai că a

recunoscut că nimeni nu a renunţat la cauza noastră. Îmi scapă ceva, dar sunt prea istovită ca să-mi dau seama ce anume.

Un căscat, pe care abia reuşi să şi-l acopere cu mână, făcu să-i trosnească fălcile.

— Structurile ascunse sunt sugerate de patru dintre cele cinci axiome ale raţionalităţii de ordinul şase, zise Miyasi pe un ton la fel de ferm. Sugerate cu tărie.

— Aşa-zisa raţionalitate de ordinul şase a fost considera-tă o aberaţie de orice persoană cu un dram de minte, interve-ni Norine, cu o oarecare asprime în glas. Însă structurile as-cunse sunt fundamentale oricărei posibilităţi de a înţelege ce se petrece chiar aici, în Turn, în fiecare zi. Realitatea în sine este schimbătoare, se modifică în fiecare zi.

Leane aruncă o privire în direcţia Albelor.

— Unele au crezut întotdeauna că Elaida are iscoade prin-tre noi. Dacă Beonin a fost una, jurământul ei faţă de tine ar fi fost valabil până când s-ar fi convins că nu mai eşti Amyrlin. Dar, dacă primirea ei aici nu a fost cum s-a aşteptat ea, atunci e posibil să îşi fi schimbat loialitatea. Beonin a fost întotdea-una ambiţioasă. Dacă nu a primit plata care crede că i se cu-vine... Leane îşi desfăcu braţele. Beonin şi-a aşteptat întot-deauna plata şi, poate, ceva mai mult.

— Logica se aplică întotdeauna în lumea reală, zise Miyasi pe un ton dezaprobator, dar numai o novice ar crede că lu-mea reală poate fi aplicată logicii. Idealurile *trebuie* să fie principiile de bază. *Nu* lumea laică.

Nagora tăcu din gură, aruncând o privire întunecată, de parcă ar fi simţit că vorbele îi fuseseră smulse din gură.

Îmbujorându-se uşor, Norine se ridică în picioare şi se în-depărtă de bănci, plutind spre Egwene. Celelalte două o ur-măriră cu privirea, iar ea păru să le simtă privirile, căci îşi aranjă şalul stânjenită, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

— Copilă, pari epuizată. Du-te la culcare imediat.

Egwene nu îşi dorea nimic mai mult decât să se întindă în patul ei, dar mai întâi, avea o întrebare la care voia un răs-puns. Doar că trebuia să fie cu băgare de seamă. Toate cele trei Albe erau atente acum.

— Leane, surorile care te vizitează pun în continuare aceleaşi întrebări?

— Ţi-am spus să mergi la culcare, zise Norine pe un ton aspru.

Îşi împreună mâinile de parcă acest gest ar face-o cumva pe Egwene să se supună.

— Da, zise Leane. Înţeleg la ce te referi. Poate că există încredere într-o oarecare măsură.

— O mică măsură, zise Egwene.

Norine îşi propti pumnii în şolduri. Exista puţină stăpâ-nire în expresia de pe faţa ei şi în vocea ei, şi nu avea deloc un aer vag.

— Din moment ce refuzi să mergi la culcare, te poţi duce la mai marea peste novice şi să-i spui că n-ai ascultat de o soră.

— Desigur, zise repede Egwene, întorcându-se să plece. Îşi primise răspunsul – Beonin nu divulgase secretul topirii-n-văzduh, iar asta însemna că era posibil să nu fi divulgat nimic; poate că putea avea puţină încredere în ea – şi-apoi, Nagora şi Miyasi veneau spre ea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să

fie târâtă fizic până în cabinetul Silvianei, un lu-cru de care Miyasi era destul de capabilă. Avea braţele încă şi mai puternice decât ale Feranei.

În dimineaţa celei de-a noua zile de când revenise în Turn, înainte de prima geană de lumină, Doesine veni în odaia mică a Egwenei ca să îi dea doza de tămăduire de dimineaţă. Afară, ploaia cădea în ropote. Cele două surori Roşii care o suprave-gheaseră în vreme ce ea dormise îi dădură rădăcina-furcii, în-cruntându-se la Doesine, apoi plecară în grabă. Conducătoa-rea Galbenă pufni cu dispreţ când uşa se închise în urma lor. Ea folosi vechea metodă de tămăduire, care o făcu pe Egwene să icnească de parcă ar fi fost scufundată într-un iaz cu apa rece ca gheaţa şi o lăsă atât de înfometată, încât râvni după micul dejun. Dar şi fără să mai simtă durere în partea dorsală. De fapt, aceasta era o senzaţie ciudată; cu timpul, te puteai obişnui cu orice, iar un fund plin de vânătăi îi părea deja un lucru firesc. Însă folosirea vechii metode, cea folosită de fie-care dată când fusese tămăduită de când ajunsese prizonieră, reconfirma faptul că Beonin păstrase anumite secrete, cu toate că era în continuare un mister cum reuşise să facă asta. Chiar Beonin spusese că majoritatea surorilor credeau că poveştile despre noile împletituri erau simple zvonuri.

— Chiar n-ai de gând să te dai bătută, nu-i aşa, copilă afuri-sită? zise Doesine, în vreme ce Egwene îşi trăgea rochia pe cap.

Limbajul femeii era în contradicţie cu înfăţişarea ei ele-gantă. Purta o rochie albastră, cu broderii aurii, şi safire în urechi şi în păr.

— Suprema Înscăunată Amyrlin ar trebui să se dea vreo-dată bătută? întrebă Egwene, când îşi scoase capul prin rochie.

Îşi îndoi braţele la spate ca să îşi încheie nasturii din corn vopsit în alb.

Doesine pufni din nou. „Deşi nu cu dispreţ”, îşi zise Egwene.

— Eşti curajoasă, copilă. Totuşi, eu pun rămăşag că afuri-sita Silviana are să te pună la punct şi are să te facă să te dai pe brazdă cât de curând.

Plecă fără să o dojenească pe Egwene pentru că îşi spu-sese Supremă Înscăunată Amyrlin.

Înainte de micul dejun, Egwene avu o altă întâlnire cu mai marea peste novice – până acum, nu lipsise nici măcar o zi – şi, ca urmare a unui efort hotărât de a desconsidera cuvintele Doesinei, se opri din plâns de îndată ce Silviana încetă să o mai lovească cu cureaua. Când se ridică de pe capătul mesei de scris, unde era prinsă o bucată de piele special pentru a te putea apleca şi a cărei suprafaţa era uzată de cine ştie cât de multe femei, şi după ce juponul şi poalele îi căzură pe pielea care parcă îi luase foc, ea nu simţi deloc nevoia să se foiască. Acceptă acea fierbinţeală dureroasă, o îmbrăţişă, se încălzi cu ea aşa cum şi-ar fi încălzit mâinile în faţa unui şemineu într-o dimineaţă geroasă de iarnă. În acel moment, exista o mare asemănare între fundul ei şi focul straşnic dintr-o vatră. Cu toa-te acestea, când se privi în oglindă, văzu un chip senin. Cu obra-jii roşii, dar calm.

— Cum a putut fi Shemerin retrogradată la rangul de aleasă? întrebă ea, ştergându-şi lacrimile cu batista. Am pus întrebări, dar nu există nicio prevedere referitoare la asta în legea Turnului.

— De câte ori ai fost trimisă la mine pentru că „ai pus în-trebări”? o întrebă Silviana, atârnând cureaua cu coda despi-cată în dulapul îngust, alături de paleta din piele şi de nuia. Am crezut că ai renunţat la asta demult.

— Sunt curioasă. Cum, când nu există nicio prevedere?

— Nu există nicio prevedere, copilă, răspunse Silviana cu blândeţe, ca şi când i-ar fi explicat unui copil, dar nu există nici vreo interzicere. Asta-i o

lacună... Ei bine, n-o să discutăm despre asta, căci vei găsi din nou o cale să fii bătută cu cu-reaua.

Clătinând din cap, se aşeză la masa de scris şi îşi odihni mâinile pe suprafaţa acesteia.

— Problema a fost că Shemerin a acceptat acest lucru. Al-te surori i-au spus să ignore edictul, dar, odată ce ea şi-a dat seama că rugăminţile ei nu aveau s-o facă pe Amyrlin să se răzgândească, s-a mutat în aripa aleselor.

Egwenei îi chiorăiau maţele, flămânde după micul dejun, însă ea nu terminase încă. Purta, într-adevăr, o discuţie cu Silviana. Era o discuţie, indiferent cât de ciudat era subiectul.

— Dar de ce-ar fugi? Cu siguranţă că prietenele ei au în-cercat să îi bage minţile-n cap.

— Unele, da, spuse Silviana pe un ton sec. Altele... Îşi miş-că mâinile ca talerele unui cântar, mai întâi şi-o ridică pe una, apoi pe cealaltă. Altele au încercat să o oblige să priceapă. Au trimis-o la mine aproape la fel de des cum eşti tu trimisă. Am considerat vizitele ei ca pe nişte pedepse private, însă ei îi lipsea a ta... Tăcu brusc, lăsându-se pe spătarul scaunului şi studiind-o pe Egwene peste vârfurile degetelor unite. Măi să fie, chiar m-ai făcut să stau la taclale. Nu este interzis, desi-gur, dar abia dacă se cuvine în situaţia dată. Du-te şi serveşte micul dejun, zise ea, luând peniţa în mână şi desfăcând capa-cul argintiu al călimării. Te voi înscrie din nou pentru amiază, din moment ce ştiu că n-ai de gând să faci o reverenţă.

În vocea ei se simţi cea mai slabă urmă de resemnare. Când Egwene intră în sala de mese a novicelor, prima care o zări se ridică în picioare şi, brusc, se auzi un zgomot pu-ternic atunci când băncile zgâriau gresia colorată, în vreme ce celelalte novice se ridicau şi ele în picioare. Acestea răma-seră tăcute lângă băncile lor, în vreme ce Egwene străbătea culoarul principal spre bucătărie. Ashelin, o fată drăguţă şi durdulie din Altara, năvăli dintr-odată în bucătărie. Înainte ca Egwene să ajungă la uşa bucătăriei, Ashelin ieşi cu o tavă în mâini pe care se afla cana obişnuită cu ceai aburind şi o far-furie cu pâine, măsline şi brânză. Egwene se întinse după ta-vă, dar fata cu pielea măslinie o luă în grabă spre cea mai apropiată masă şi puse tava jos, în faţa unei bănci goale, ofe-rind ceva ce aducea cu o reverenţă în timp ce se retrăgea cu spatele. Din fericire pentru ea, niciuna dintre însoţitoarele Egwenei din dimineaţa aceea nu alese să arunce o privire în sala de mese în acel moment. Din fericire pentru toate acele novice care stăteau în picioare.

O pernă se odihnea pe banca din faţa tăvii Egwenei. Era uzată şi plină de petice de toate culorile, încât abia se mai zărea materialul original, dar era, totuşi, o pernă. Egwene o ridică şi o puse la capătul mesei înainte să se aşeze. Îi era uşor să îmbrăţişeze durerea. Se bucura din plin de căldura focului ei lăuntric. Un susur răzbătu încăperea, un oftat colectiv. Abia când vârî o măslină în gură, celelalte novice se aşezară.

Fu cât pe ce să o scuipe – era aproape stricată –, dar era moartă de foame după tămăduire; prin urmare, scuipă doar sâmburele în palmă şi îl puse pe farfurie, alungându-i gustul cu o gură de ceai. În ceai era miere! Novicele primeau miere doar cu ocazii speciale. Se abţinu să zâmbească în timp ce go-lea farfuria, şi o goli într-adevăr, căci culese până şi firimitu-rile de pâine şi de brânză cu degetele umezite. Însă îi fu greu să nu zâmbească. Mai întâi Doesine – o conducătoare! –, apoi resemnarea Silvianei, şi-acum asta. Cele două surori

erau mult mai importante decât novicele sau decât mierea, dar toate sugerau acelaşi lucru. Începea să câştige războiul pe ca-re îl ducea.

CAPITOLUL 25

În slujba Elaidei

Ţinând sub braţ dosarul din piele cu gravuri din aur în re-lief, Tarna urca prin măruntaiele Turnului spre apartamentul Elaidei, deşi acest lucru însemna să folosească o serie de scări ce păreau a nu se mai termina – de două ori, acele scări nu se găsiră în locul unde şi le amintea ea, dar atâta vreme cât continua să urce, avea să ajungă la destinaţie – în locul co-ridoarelor în formă de spirală. Nu întâlni pe nimeni pe scări în afara servitorilor în livrele care făceau o plecăciune sau o reverenţă, înainte să se îndepărteze grăbiţi la treburile lor. În dreptul fiecărui coridor spiralat, trebuia să treacă pe lângă intrările aripilor ocupate de frăţiile Ajah şi, poate, să se întâl-nească întâmplător cu vreo soră. Etola de Păstrătoare îi în-găduia să intre în aripa oricărei frăţii, însă le evita pe toate în afară de cea Roşie, exceptând cazurile când era chemată la datorie. Când se afla printre surorile celorlalte frăţii ajah, era extrem de conştientă că etola ei era roşie, extrem de conşti-entă de privirile furioase şi de expresiile reci de pe chipuri. Acestea nu o tulburau – puţine lucruri reuşeau s-o tulbure; accepta cu calm schimbările din interiorul Turnului – dar, to-tuşi... Credea că situaţia nu degenerase într-atât încât cineva să o atace cu adevărat pe Păstrătoare, dar nu voia să îşi asu-me niciun risc. Remedierea situaţiei avea să fie o luptă înde-lungată şi grea, indiferent ce credea Elaida, iar un atac asupra Păstrătoarei putea să o facă de neremediat.

Şi-apoi, faptul că nu era nevoită să-şi păzească spatele îi îngăduia să cugete la întrebarea tulburătoare a Pevarei, una pe care nu o luase în seamă înainte să sugereze legarea de asha’mani. Cine din Ajah Roşie putea fi de încredere pentru a îndeplini această sarcină? Vânarea bărbaţilor care puteau conduce le făcură pe surorile Roşii să se uite chiorâş la toţi şi un număr mare dintre acestea îi detestau. Un frate sau un ta-tă care supravieţuia putea scăpa de această ură. Un văr sau un unchi preferat, la fel. Dar, odată ce aceştia nu mai erau, dispărea şi afecţiunea. Şi încrederea. Plus că mai exista o chestiune privind încrederea. Legarea oricărui bărbat încălca o tradiţie la fel de puternică precum o lege. Chiar şi cu bine-cuvântările Tsutamei, cine putea da fuga la Elaida atunci când subiectul legării de asha’mani urma să fie abordat? Ştersese alte trei nume de pe lista ei mentală a posibilităţilor până când ajunse la uşa apartamentului Elaidei, care se afla doar cu două etaje mai jos de vârful Turnului. După aproape două săptămâni, lista ei cu cele în care putea avea încredere în continuare conţinea doar un singur nume, dar era imposibil ca acesta să îndeplinească sarcina respectivă.

Elaida se afla în salonul ei, unde mobilierul era poleit şi avea incrustaţii de culoarea fildeşului, iar covorul mare cu modele era unul dintre cele mai frumoase creaţii din Tear. Şedea pe un scaun cu spătar mic în faţa şemineului din mar-mură, bând vin împreună cu Meidani. Prezenţa Cenuşiei nu era o surpriză, în ciuda orei matinale. Meidani lua cina îm-preună cu Amyrlin în majoritatea serilor şi o vizita adeseori în timpul zilei, la invitaţia acesteia. Elaida, a cărei etolă cu şase dungi era îndeajuns de lată încât să îi acopere umerii, o privea pe femeia mai înaltă peste buza pocalului din cristal aşa cum priveşte un vultur cu ochi negri un şoarece cu ochi mari şi albaştri. Meidani,

care purta smaralde în urechi şi pe colierul lat din jurul grumazului ei subţire, părea foarte con-ştientă de privirea aceea. Buzele ei pline arborau un zâmbet, însă acestea păreau să tremure. Îşi mişca întruna mâna libe-ră, atingându-şi pieptenele de smarald de deasupra urechii stângi, mângâindu-şi părul, acoperindu-şi pieptul, care era în mare parte expus de corsajul strâns, din brocart gri-argintiu. Nu se putea spune că pieptul ei era voluptuos, dar faptul că era subţirică îl scotea în evidenţă. Părea gata să-i iasă din veşmânt. Femeia era înveşmântată pentru un bal. Sau pentru a seduce pe cineva.

— Rapoartele de dimineaţă sunt gata, Maică, zise Tarna, făcând o plecăciune uşoară. Lumină! Avea senzaţia că întrerupsese nişte ibovnici!

— Nu te deranjează dacă ne laşi singure, nu-i aşa, Meidani? Până şi zâmbetul pe care Elaida i-l oferi femeii cu părul

bălai era lacom.

— Fireşte că nu, Maică.

Meidani îşi puse pocalul pe măsuţa de lângă scaunul ei şi sări în picioare, făcând o reverenţă care mai că îi scoase piep-tul din rochie.

— Fireşte că nu.

Ieşi repede din încăpere, respirând greu şi făcând ochii mari.

Când uşa se închise în urma ei, Elaida râse.

— Am fost ibovnice pe vremea când eram novice, zise ea, ridicându-se în picioare, şi cred că ea vrea să reînnoiască această relaţie. S-ar putea să-i îngădui acest lucru. Ar putea dezvălui mai multe în aşternuturi decât a îngăduit să-i scape până acum. Adică mai nimic, adevărul fie spus.

Se duse la cea mai apropiată fereastră şi privi în jos, spre locul unde minunatul ei palat avea să se ridice mai sus decât Turnul însuşi. În cele din urmă. Dacă surorile vor putea fi convinse să muncească din nou la el. Ploaia deasă care înce-puse să cadă în timpul nopţii nu contenise şi părea puţin pro-babil ca ea să poată vedea ceva din fundaţiile palatului, sin-gurul lucru care fusese construit până în acel moment.

— Serveşte-te cu vin dacă doreşti.

Tarna abia reuşea să îşi păstreze expresia calmă. Ibovni-cele erau un lucru obişnuit printre novice şi alese, dar lucru-rile din copilărie trebuiau lăsate în copilărie. Nu toate surori-le erau de aceeaşi părere, cu siguranţă. Galina fusese destul de surprinsă când Tarna îi refuzase avansurile după ce obţi-nuse şalul. Ea însăşi îi considera pe bărbaţi mult mai atrăgă-tori decât femeile. Majoritatea păreau a fi extrem de intimi-daţi de aes sedai, mai ales dacă aflau că făceai parte din Ajah Roşie, dar de-a lungul vremii, ea întâlnise câţiva care nu erau.

— Mi se pare ciudat, Maică, zise ea, aşezând dosarul din piele pe măsuţa laterală unde se afla o tavă aurie cu orna-mente bogate, pe care se aflau o carafă cu vin şi pocaluri din cristal. Pare să se teamă de tine.

Umplând un pocal, adulmecă vinul înainte să bea. Păstră-rile păreau să dea roade, deocamdată. Elaida convenise în ce-le din urmă că măcar împletitura aceea trebuia împărtăşită.

— E aproape ca şi când ea ar şti că tu ştii că ea este is-coadă.

— Fireşte că se teme de mine. Vocea Elaidei era plină de sarcasm, apoi deveni aspră ca o piatră. Vreau să-i fie teamă. Am de gând s-o fac să treacă prin mari încercări. Până când voi porunci să fie biciuită, se va lega singură de suport dacă îi voi porunci s-o facă. Tarna, dacă ar şti că eu ştiu, ar lua-o la fugă

în loc să vină de bunăvoie la mine. Privind în continuare prin ploaia deasă, Elaida sorbi din vin. Ai vreo veste despre celelalte?

— Nu, Maică. Dacă le-aş putea informa pe conducătoare despre motivul pentru care sunt supravegheate...

— Nu! izbucni Elaida, rotindu-se pe călcâie cu faţa la ea.

Rochia ei avea atât de multe modele complicate roşii, încât broderia mai că ascundea mătasea cenuşie de dedesubt. Tarna îi sugerase că dacă şi-ar etala mai puţin fosta ajah – se exprimase într-o manieră mai diplomată, dar asta voia să spună – ar putea ajuta la unirea celorlalte frăţii ajah, însă cri-za de furie a Elaidei fusese îndeajuns ca să o facă să îşi ţină gura de-atunci referitor la acest subiect.

— Dacă unele dintre conducătoare complotează cu ele? Asta nu m-ar mira deloc. Discuţiile acelea ridicole continuă la pod în ciuda poruncilor mele. Nu, nu m-ar mira deloc!

Tarna îşi înclină capul deasupra pocalului, acceptând ceea ce nu putea schimba. Elaida refuza să priceapă că, dacă frăţi-ile ajah îi nesocoteau porunca de a întrerupe discuţiile, era puţin probabil ca acestea să îşi spioneze propriile surori la porunca ei fără să cunoască motivul. Însă, dacă poruncea să facă asta, acest lucru ar fi dus la o altă tiradă.

Elaida o privea fix ca şi când ar fi vrut să se asigure că ea nu avea de gând să o contrazică. Femeia părea a fi mai dură ca niciodată. Şi mai fragilă.

— Păcat că rebeliunea din Tarabon a dat greş, zise ea în cele din urmă. Bănuiesc că nu se mai poate face nimic în pri-vinţa asta.

Însă pomenea adeseori despre ea, în momente ciudate, de când se zvonea că seanchanii puseseră stăpânire pe ţinut. Nu era atât de resemnată pe cât pretindea.

— Vreau să aud nişte veşti bune, Tarna. Se aude ceva des-pre sigiliile de pe temniţa Celui Întunecat? Trebuie să ne asi-gurăm că nu vor mai fi rupte şi altele.

De parcă Tarna n-ar fi ştiut asta!

— Frăţiile ajah n-au raportat nimic, Maică, şi nu cred că ar tăinui un asemenea lucru.

Îşi dori să poată retrage ultimele cuvinte de îndată ce le rosti. Elaida mârâi. Frăţiile ajah dezvăluiau doar crâmpeie din ce le spuneau iscoadele lor, iar ea detesta din tot sufletul acest lucru. Iscoadele ei se aflau în Andor.

— Cum merge treaba în port?

— Încet, Maică.

Cum fluxul comerţului era strangulat, oraşul începea să simtă deja foametea. Avea să moară de foame în curând dacă gurile portului nu aveau să fie deblocate. Nici măcar tăierea unei porţiuni a lanţului din Portul de Sud, care era tot din fier, nu se dovedise a fi de-ajuns ca să pătrundă suficiente vase pentru a hrăni Tar Valonul. Odată ce Tarna reuşi să o convingă de necesitate, Elaida poruncise ca turnurile cu lan-ţuri să fie demontate, astfel încât acele bucăţi uriaşe de *cuendillar* să poată fi înlăturate. Însă asemenea zidurilor oraşului, turnurile fuseseră construite şi întărite cu ajutorul Puterii, şi doar Puterea le putea demonta. Era un lucru de-parte de a fi uşor. Constructorii iniţiali făcuseră o treabă bu-nă, iar acele *scuturi* nu păreau să se fi şubrezit deloc.

— Roşiile fac mare parte din treabă, deocamdată. Surorile din celelalte frăţii ajah mai vin când şi când, dar sunt doar câ-teva. Însă mă aştept ca asta să se schimbe în curând.

Ele cunoşteau necesitatea acestei munci, oricât de mult ar fi dispreţuit-o – niciunei surori nu îi plăcea să muncească ast-fel; Roşiile care munceau cel mai mult cu siguranţă bombă-neau destul însă porunca venise de la Elaida şi, mai nou, acest lucru conduse la tărăgănarea lucrurilor.

Elaida expiră prelung, apoi luă o gură sănătoasă de vin. Părea să aibă nevoie de ea. Strângea atât de tare pocalul în mână, încât venele de pe dosul acesteia se umflară. Străbătu covorul din mătase cu modele de parcă ar fi avut de gând să o lovească pe Tarna.

— Ele mă sfidează din nou. Din nou! Mi se *vor* supune, Tarna! Mi se *vor* supune! Scrie un ordin şi, odată ce îl voi iscăli şi îmi voi pune sigiliul pe el, afişează-l în toate aripile fră-ţiilor ajah. Se opri aproape de faţa Tarnei, ochii ei negri lu-cind precum cei ai unui corb. Dacă vreo conducătoare a ori-cărei frăţii ajah nu va trimite un număr considerabil de surori ca să muncească la turnul cu lanţuri, atunci aceea va primi o pedeapsă zilnică de la Silviana până când situaţia va fi recti-ficată. În fiecare zi! Iar conducătoarele oricărei Ajah care îşi trimite surorile la acele… *discuţii* vor păţi la fel. Scrie ordinul ca să îl pot iscăli!

Tarna inspiră adânc. Pedepsele puteau sau nu da roade, în funcţie de cât de determinate erau surorile şi conducătoa-rele frăţiilor ajah – ea nu credea că situaţia se înrăutăţise în-tr-atât de mult, încât acestea să refuze să accepte o pedeapsă; acest lucru ar fi însemnat cu siguranţă sfârşitul Elaidei, poate chiar sfârşitul Turnului. Însă afişarea în public a unui ordin, fără a le îngădui conducătoarelor să se ascundă şi să îşi păs-treze demnitatea, era o abordare greşită. Adevărul fie spus, putea fi cea mai greşită abordare.

— Dacă pot face o sugestie…, începu ea cât putu de delicat. Ea nu fusese niciodată cunoscută pentru delicateţe.

— Nu poţi, i-o reteză Elaida cu asprime în glas.

Mai luă o gură sănătoasă de vin, golind pocalul, şi pluti pe deasupra covorului ca să şi-l umple din nou. Bea prea mult, în ultima vreme. Tarna o văzuse beată odată!

— Cum se descurcă Silviana cu fata al’Vere? întrebă ea, turnându-şi vin.

— Egwene îşi petrece aproape jumătate din zi în cabine-tul Silvianei, Maică.

Avu grijă să păstreze un ton neutru. Era pentru prima oa-ră când Elaida întrebase de tânără de când aceasta fusese capturată, în urmă cu nouă zile.

— Atât de mult? Vreau să fie îmblânzită după placul Tur-nului, nu frântă.

— Mă… îndoiesc că ea va fi frântă, Maică. Silviana va fi cu băgare de seamă.

Apoi, mai era fata însăşi. Însă Elaida nu trebuia să afle de asta. Se ţipase la Tarna îndeajuns de mult. Ea învăţase să evi-te subiecte care duceau numai la ţipete. Sfaturile şi sugestiile neoferite nu erau mai nefolositoare decât sfaturile şi sugesti-ile neacceptate, iar Elaida le respingea mai întotdeauna.

— Egwene este încăpăţânată, dar mă aştept să se dea pe brazdă în curând.

Fata era nevoită s-o facă. Galina, care o bătea întruna la cap pe Tarna, nu se aşteptase nici măcar la o treime din efortul pe care Silviana îl investea în Egwene. Fata trebuia să cedeze cât de curând.

— Excelent, murmură Elaida. Excelent.

Aruncă o privire peste umăr, iar pe chipul ei se afla o mască a seninătăţii. Însă ochii îi scânteiau în continuare.

— Pune-i numele pe lista celor care trebuie să îmi slujeas-că. De fapt, pune-o să-mi slujească în seara aceasta. Ne poate servi cina, lui Meidani şi mie.

— Cum porunceşti, Maică.

Se părea că o altă vizită la mai mare peste novice era ine-vitabilă, dar fără îndoială că Egwene urma să aibă parte de multe astfel de vizite dacă nu avea să se apropie de Elaida.

— Şi-acum, rapoartele tale, Tarna.

Elaida se aşeză din nou, picior peste picior.

Punându-şi pe tavă pocalul de care abia se atinsese, Tarna luă dosarul şi se aşeză pe scaunul ocupat înainte de Meidani.

— Scuturile refăcute par să ţină şobolanii departe de Turn, Maică, însă, pentru câtă vreme, este o altă chestiune; verifică ea însăşi acele scuturi în fiecare zi, însă în perimetrul Turnu-lui au fost zăriţi corbi şi ciori, aşadar scuturile de pe ziduri trebuie să fie...

Soarele amiezii arunca o lumină pestriţă printre ramurile înfrunzite ale copacilor înalţi, în mare parte stejari, sorg şi alte soiuri care nu îşi lepădau frunza, printre care se mai iveau pe ici, pe colo câte un plop sau câte un pin uriaş. Apa-rent, în urmă cu câţiva ani, se iscase o furtună devastatoare, deoarece lemnul doborât, împrăştiat pe ici, pe colo, dar în-clinat în aceeaşi direcţie, oferea un loc de stat bun dacă îi în-lăturai cu toporul cele câteva crengi. Tufele rare îngăduiau o vedere bună în toate direcţiile şi nu prea departe, un pârâu cu apă limpede trecea peste pietrele acoperite cu muşchi. Ar fi fost un loc bun pentru a ridica tabăra dacă Mat nu şi-ar fi dorit să străbată o distanţă cât mai mare în fiecare zi, dar era potrivit pentru a-şi odihni caii şi a mânca. Munţii Damona se aflau la cel puţin trei sute de mile depărtare spre răsărit, iar el avea de gând să ajungă la ei într-o săptămână. Vanin spuse că ştia o trecătoare folosită de contrabandişti – doar din au-zite, fireşte; auzise de ea din pură întâmplare, însă ştia exact unde se găsea aceasta – prin care vor putea pătrunde în Murandy două zile mai târziu. Era o cale mult mai sigură de-cât dacă ar fi încercat să meargă spre miazănoapte şi să intre în Andor sau spre miazăzi, spre Illian. Dacă ar fi ales oricare dintre aceste direcţii, distanţa spre un loc sigur ar fi fost mai lungă, iar şansele să dea peste seanchani mai mari.

Mat mestecă ultima bucată de carne de pe piciorul din spate al unui iepure şi aruncă osul pe pământ. Lopin, cel cu început de chelie, ţâşni de pe loc, mângâindu-şi consternat barba, ridică osul de pe jos şi îl aruncă într-o groapă pe care el şi Nerim o săpaseră în pământul acoperit cu mulci, cu toate că locul avea să fie descoperit de animale în mai puţin de o jumătate de oră după plecarea lor. Mat dădu să-şi şteargă mâinile de pantaloni. Tuon, care ciugulea dintr-un picior de potârniche de partea cealaltă a focului mic, îi aruncă o privire foarte directă, cu sprâncenele arcuite, în vreme ce îi făcea semne Seluciei cu degetele mâinii libere. Aceasta înfulecase jumătate din potârniche de una singură. Femeia pieptoasă nu răspunse, doar pufni. Zgomotos. Întâlnind privirea lui Tuon, el îşi şterse mâinile de pantaloni în mod intenţionat. S-ar fi putut duce la pârâu, unde surorile aes sedai se spălau pe mâini, însă nimeni nu avea să ajungă cu veşmintele curate în Murandy. Şi-apoi,

când o femeie îţi spunea „Jucărie” tot tim-pul, era firesc să profiţi de orice ocazie care ţi se ivea ca să îi aduci la cunoştinţă că nu erai jucăria nimănui. Ea clătină din cap şi îşi mişcă din nou degetele. De astă dată, Selucia râse, iar Mat simţi cum faţa îi lua foc. Îşi putea imagina două sau trei lucruri pe care ar fi putut să le spună ea, dar nu i-ar fi făcut plăcere să îl audă pe niciunul.

Setalle, care şedea pe un capăt al buşteanului lui, se asi-gură ca el să audă crâmpeie. Înţelegerea încheiată cu cea care fusese cândva aes sedai nu o făcuse pe aceasta să-şi schimbe atitudinea.

— Se poate ca ea să fi spus că bărbaţii sunt porci, şopti ea, fără să îşi ridice ochii de la gherghef, sau că doar tu eşti.

Rochia ei de călărie de un cenuşiu-închis avea guler înalt, însă purta în continuare lanţul din argint de care atârna Cu-ţitul Căsniciei.

— Se poate să fi zis că eşti un bădăran jegos cu mizerie în urechi şi cu fân în cap. Sau se poate să fi zi...

— Cred că înţeleg unde baţi, îi spuse el printre dinţi. Tuon chicoti, cu toate că, în clipa următoare, expresia de pe faţa ei fu din nou aceea a unui călău, rece şi severă. Scoţându-şi din buzunarul hainei pipa lucrată cu argint şi săculeţul din piele de capră cu tutun, el umplu bolul pipei şi îndepărtă capacul cutiei cu chibrituri de la picioarele lui. Îl fascina felul în care focul se aprindea pur şi simplu, împroş-când scântei în toate direcţiile, atunci când el trecea capătul chibritului rotund, roşu cu alb, peste partea aspră a cutiei. Aşteptă până când flacăra se îndepărtă de capăt, înainte să o folosească pentru a-şi aprinde pipa. Să tragă gustul şi mirosul de sulf în gură o dată fusese de-ajuns pentru el. Aruncă chi-britul şi îl strivi sub talpa cizmei. Mulciul era încă umed de la ultima ploaie care căzuse aici, dar nu voia să rişte să aprindă pădurea. În Ţinutul celor Două Râuri, oamenii veneau de la mile depărtare atunci când pădurile luau foc. Uneori, ardeau sute de hectare chiar şi-aşa.

— N-ar trebui să iroseşti chibriturile, zise Aludra, ridicân-du-şi ochii de la tăbliţă cu pietre, aşezată pe un buştean din apropiere.

Thom continua să privească îngândurat tăbliţa haşurată, mângâindu-şi mustaţa lungă şi albă. Arareori pierdea la jocul cu pietre; cu toate acestea, ea reuşise să câştige două jocuri de când părăsiseră circul. Două din mai bine de o duzină, însă Thom era precaut faţă de cineva care îl bătea chiar şi o singură dată. Ea îşi aruncă pe spate codiţele împletite cu mărgele.

— Trebuie să stau într-un loc vreo două zile ca să pot face altele. Bărbaţii găsesc întotdeauna o cale să le pună la treabă pe femei, nu?

Mat continua să pufăie, chiar dacă nu cu un aer mulţumit. Avea o oarecare plăcere. Femeile! Era o încântare să le pri-veşti şi o încântare să te afli în compania lor. Atunci când acestea nu găseau o cale să pună sare pe rănile unui bărbat. N-aveai cum să câştigi în faţa lor, zău aşa.

Majoritatea celor din care era alcătuit grupul terminaseră de mâncat – cea mai bună parte din două potârnichi şi un iepure rămăseseră pe proţapul de deasupra focului, dar pe acestea aveau să le înfăşoare într-o pânză şi să le ia cu ei; vâ-nătoarea fusese fructuoasă în acea dimineaţă, însă nu aveau nicio certitudine că după-amiază vor fi la fel de norocoşi, iar pâinea turtită şi boabele de fasole nu ofereau o masă consis-tentă. Cei care terminaseră de mâncat se relaxau sau, în cazul Braţelor Roşii, verificau caii de povară obosiţi. Erau mai bine de şaizeci, înşiraţi pe patru rânduri. Fusese costisitor să cum-pere atât de mulţi din Maderin, dar Luca dăduse fuga în oraş ca să se ocupe el însuşi de târguială odată ce auzise despre un negustor care îşi dăduse duhul pe stradă. Aproape – aproape, dar nu

chiar – că fusese dispus să le dea cai de povară ai cir-culului numai ca să scape de Mat. Multe dintre animale erau în-cărcate cu bunurile personale şi cu accesoriile Aludrei. Luca se pricopsi cu cea mai mare parte din galbenii lui Mat, într-un fel sau altul. Mat le strecură câte un săculeţ plin şi lui Petra şi Clarinei, în semn de prietenie, ca să le ajute să-şi cumpere hanul puţin mai devreme. Galbenii care îi mai rămăseseră în desagi erau mai mult decât suficienţi ca să îi ajute să ajungă fără griji în Murandy şi tot ce avea nevoie ca să îi înmulţească era un salon unde erau aruncate zarurile.

Leilwin, înarmată cu o sabie curbată ce-i atârna de cu-reaua lată din piele care îi stătea de-a curmezişul pieptului, şi Domon, înarmat cu o sabie cu tăiş scurt într-o parte a cingă-torii şi cu un ciomag ghintuit în alamă în partea cealaltă, stă-teau la taclale cu Juilin şi Amathera pe un alt buştean din apropiere. Leilwin – el ajunsese să accepte că acesta era sin-gurul nume pe care ea îl admitea – ţinea morţiş să demon-streze că nu avea de gând să le evite pe Tuon sau pe Selucia sau să îşi plece ochii atunci când se întâlneau, cu toate că trebuia să se stăpânească vizibil ca să-i reuşească acest lucru. Juilin avea manşetele hainei negre răsucite, semn că se sim-ţea printre prieteni sau cel puţin printre oameni în care pu-tea avea încredere. Panarhul de odinioară al Tarabonului se agăţa în continuare de braţul prinzătorului de hoţi, însă ea întâlni ochii albaştri şi aspri ai lui Leilwin fără a tresări. De fapt, părea că o privea adeseori pe cealaltă femeie, fără a mai trăda semne de groază.

Şezând turceşte pe pământ, fără a-i păsa de umezeală, Noal juca „Şerpi şi Vulpi” cu Olver şi ţesea poveşti trăsnite despre ţinuturi ce se aflau dincolo de Pustiul Aiel, despre un mare oraş de pe coastă, din care străinii nu aveau voie să plece decât pe corăbii, iar locuitorii nu aveau voie să plece deloc. Mat îşi dorea ca ei să se joace un alt joc. De fiecare dată când scoteau bucata de pânză roşie cu liniile negre ca o pân-ză de păianjen, el îşi aducea aminte de promisiunea făcută lui Thom. Îi aducea aminte că blestemaţii de eelfinni îi pătrun-seseră cumva în minte şi poate chiar şi afurisiţii de aelfinni. Surorile aes sedai se întoarseră de la pârâu, iar Joline se opri ca să vorbească cu Blaeric şi Fen. Bethamin şi Seta, venind încet în urma lor, şovăiră până când un gest din partea suro-rii Verzi le făcură să meargă şi să se posteze în spatele buş-teanului pe care şedeau Teslyn şi Edesina, cât mai departe posibil una de cealaltă, despărţite de crengi netăiate, şi înce-pură să citească din nişte cărţulii cu coperte din piele pe care le scoaseră din pungile de la brâu. Atât Bethamin, cât şi Seta stăteau în spatele Edesinei.

Fosta *sul’damă* cu părul bălai îşi reveni în mod spectacu-los şi dureros. Dureros pentru ea şi pentru surori. Când, cu o seară în urmă, ea le rugă în timpul cinei, şovăitor la început, să o înveţe şi pe ea, ele refuzară. Acestea o învăţau doar pe Bethamin, pentru că ea condusese deja Puterea. Sera era prea bătrână ca să devină novice şi nu mai condusese. Prin urma-re, ea imita orice făcuse Bethamin, facându-le pe toate trei să ţopăie în jurul focului de gătit şi să ţipe, învăluite de o ploaie de scântei dănţuitoare atâta vreme cât putea îmbrăţişa Pute-rea. Atunci, ele fură de acord să o înveţe şi pe ea. Cel puţin, Joline şi Edesina făcură acest lucru. Teslyn încă nu voia să audă de ea, deşi nu mai era *sul’damă.* Însă toate trei îi aplicau pe rând lovituri cu nuiaua, iar ea îşi petrecuse dimineaţa li-niştindu-se în şa. Îi era în continuare teamă de Puterea Su-premă şi, poate, de aes sedai, dar, în mod ciudat, expresia de pe faţa ei părea… mulţumită. Acest lucru era dincolo de pute-rea de înţelegere a lui Mat.

Şi el ar fi trebuit să se simtă mulţumit. Evitase acuzaţia de crimă, evitase să intre orbeşte într-o capcană a seanchanilor care ar fi omorât-o pe Tuon şi lăsase *gholamul* în urmă pen-tru totdeauna de astă dată. Creatura avea să ia urma circului lui Luca, însă fusese avertizat, dacă acest lucru o fi fiind de vreun folos. În mai puţin de două săptămâni, el va fi traversat munţii în Murandy. Nevoia de a găsi o cale prin care să o tri-mită pe Tuon în siguranţă înapoi în Ebou Dar, deloc o treabă deloc uşoară acum, mai ales că trebuia să o ferească de aes sedai, care putea încerca să o facă să dispară, ar însemna că trebuia să se uite la chipul ei tot atât de mult timp. Şi să în-cerce să înţeleagă ce se petrecea în spatele acelor ochi mari şi frumoşi. Ar fi trebuit să fie la fel de fericit ca o capră într-un porumbar. Însă el era departe de a fi fericit.

În primul rând, îl dureau toate acele tăieturi de sabie cu care se pricopsise în Maderin. Unele dintre ele erau inflama-te, cu toate că, deocamdată, reuşise să le ascundă de ochii celorlalţi. Ura să se facă tam-tam din cauza lui aproape la fel de mult cum ura ca să folosească cineva Puterea pe el. Lopin şi Nerim îl cususeră cât se pricepuseră de bine, iar el refuzase tămăduirea, în ciuda faptului că fusese luat peste picior de toate cele trei aes sedai. Fusese surprins că, dintre toate, Joline fusese cea mai insistentă, ridicându-şi mâinile în aer în semn de dezgust atunci când el se încăpăţânase să cedeze. O altă surpriză fusese Tuon.

— Nu fi prostuţ, Jucărie, spusese ea cu vocea ei tărăgăna-tă în cortul lui, stând deasupra lui, cu braţele încrucişate pe piept, în vreme ce Lopin şi Nerim îl împungeau cu acele, iar el scrâşnea din dinţi.

Aerul ei autoritar, care o făcea să semene foarte mult cu o femeie care voia să se asigure că proprietatea ei era reparată cum se cuvine, fusese de-ajuns ca să îl facă să scrâşnească din dinţi, uitând de ace. Sau faptul că era îmbrăcat sumar! Ea in-trase pur şi simplu şi refuzase să plece; ar fi făcut-o doar dacă ar fi fost bruscată, iar el nu se simţise în stare să bruscheze o femeie despre care credea că era capabilă să îi rupă braţul.

— Tămăduirea asta este un lucru minunat. Mylen a mea ştie asta, iar eu i-am învăţat şi pe ceilalţi ai mei. Fireşte, se-menii mei sunt nişte neghiobi că refuză să se lase atinşi de Putere. Jumătate dintre servitorii mei ar leşina auzind aceas-tă sugestie, la fel şi majoritatea celor de Sânge. N-ar trebui să mă mire. Dar nu m-aş fi aşteptat la asta din partea ta.

Dacă ea ar fi avut un sfert din experienţa lui cu surorile aes sedai, s-ar fi aşteptat la asta.

Înaintaseră călare pe drumul din Maderin ca şi când s-ar fi îndreptat spre Lugard, apoi o luaseră spre pădure de îndată ce ultimele ferme dispăruseră din raza vizuală. În clipa în ca-re pătrunseseră printre copaci, zarurile începuseră să îi zor-năie din nou în cap. Acesta era un alt lucru care îl indispunea, blestematele alea de zaruri care îi zornăiau în cap de două zile. Părea imposibil ca acestea să se oprească aici, în pădure. Ce eveniment important se putea întâmpla în pădure? Cu toa-te acestea, el se ţinuse departe de sătucurile pe lângă care trecuseră. Însă mai devreme sau mai târziu, zarurile aveau să se oprească, iar el abia aştepta acel moment.

Tuon şi Selucia se duseră la pârâu ca să se spele, facân-du-şi semne una alteia în vreme ce îşi mişcau degetele repe-de. Vorbeau despre el – era convins de asta. Atunci când fe-meile începeau să îşi apropie capetele, puteai fi convins...

Amathera ţipă şi toţi îşi întoarseră capetele în direcţia ei. Mat depistă cauza la fel de repede ca Juilin. Era un şarpe cu solzi negri, lung de mai bine de doi metri, care se îndepărtă rapid de buturuga pe care şedea Juilin. Leilwin înjură şi sări în picioare, scoţându-şi sabia, însă nu fu mai rapidă decât Juilin, care-şi scoase sabia cu tăiş scurt din teacă şi o luă pe urmele şarpelui cu paşi atât de iuţi, încât îi căzu tichia roşie de pe cap.

— Dă-i pace, Juilin, zise Mat. Se îndepărtează de noi. Dă-i pace.

Probabil că animalul îşi avusese vizuina sub buturugă şi fusese surprins când ieşise la suprafaţă şi dăduse peste oa-meni. Din fericire, şerpii negri[60] erau solitari.

Juilin şovăi înainte să decidă că a o linişti pe Amathera, care tremura, era mai important decât a fugări un şarpe.

— Ce soi este? întrebă el, cuprinzând-o cu braţele.

La urma urmei, el era orăşean. Mat îi spuse şi, preţ de o clipă, bărbatul păru gata să o ia din nou pe urmele şarpelui. Luă hotărârea înţeleaptă să n-o facă, totuşi. Şerpii negri erau rapizi ca fulgerul, iar din cauza sabiei cu tăiş scurt, el ar fi fost nevoit să se apropie. Oricum, Amathera se agăţa de el cu atâ-ta forţă, încât lui i-ar fi luat ceva timp să se elibereze din strânsoarea ei.

Luându-şi pălăria de pe un capăt al armei sale *ashandarei,* care era înfiptă cu vârful în pământ, Mat şi-o puse pe cap.

— Irosim lumina zilei, zise el, ţinându-şi pipa în gură. E momentul să pornim la drum. Nu mai pierde vremea acolo,

Tuon. Mâinile tale sunt suficient de curate.

Încercase să îi spună „Preţioasă”, dar de când îşi revendi-case victoria în Maderin, ea refuza să îl mai ia în seamă atunci când vorbea.

Ea nu se grăbi câtuşi de puţin, fireşte. Până când se întoar-se ea, ştergându-şi mâinile mici de prosopelul pe care Selucia avea să îl aşeze peste măciulia şeii ei ca să se usuce, Nerim şi Lopin umpluseră deja groapa de gunoi, înfaşuraseră resturile de mâncare într-o bucată de pânză şi le băgaseră în desagii lui Nerim şi stinseseră focul cu apa adusă din pârâu în ploşti[61] din piele. Cu *ashandarei* în mână, Mat era pregătit să încalece pe Cimpoiaş.

— Un bărbat ciudat, care dă drumul şerpilor veninoşi, zi-se Tuon. După reacţia individului, bănuiesc că şarpele negru *este* veninos?

— Foarte, îi spuse el. Însă şerpii nu muşcă ceea ce nu pot mânca decât dacă sunt ameninţaţi.

El îşi puse un picior în scăriţă.

— Mă poţi săruta, Jucărie.

El tresări. Cuvintele ei, pe care nu le rostise în şoaptă, atra-seră atenţia tuturor. Chipul Seluciei era atât de inexpresiv, încât dezaprobarea ei nici că ar fi putut fi mai evidentă.

— Acum? zise el. Când vom face o oprire diseară, vom pu-tea face o plimbare singuri...

---

[60] *Blacklance,* în textul original. Este un şarpe „inventat” de Jordan, al cărui nume, în limba română, ar fi *lancea neagră.* Este un nume dat unui animal pornind de la caracteristicile sale fizice, precum în cazul şarpelui cu clopoţiei (crotalul) sau şarpelui cu ochelari (cobra). (n.red.)

[61] *Leather buckets,* în textul original. Sunt găleţi (nu ploşti) din piele, folosite mai ales pentru adăpatul cailor la drum lung. După folosire, acestea se golesc de apa rămasă şi se pliază, ocupând astfel foarte puţin loc de depozitare. (n.red.)

— Până diseară, s-ar putea să mă răzgândesc, Jucărie. Poţi să-l numeşti capriciu, pentru un bărbat care dă drumul şerpi-lor veninoşi.

Poate că vedea un semn de rău augur în asta? Scoţându-şi pălăria de pe cap şi înfigându-şi din nou în pământ suliţa neagră, el îşi scoase pipa dintre dinţi şi îi dădu un pupic nevinovat pe buzele pline. Când venea vorba despre primul sărut, nu trebuia să fii dur. El nu voia ca ea să creadă că era insistent sau brutal. Ea nu era o servitoare dintr-o ta-vernă, căreia să-i placă o mică palmă sau gâdilitură. Şi-apoi, el mai că simţea căutătura acelor ochi. Cineva chicoti. Selucia îşi dădu ochii peste cap.

Tuon îşi încrucişă braţele pe piept şi îl privi printre gene-le lungi.

— Îţi aduc aminte de sora ta? îl întrebă ea pe un ton pe-riculos. Sau, poate, de mama ta?

Cineva râse. De fapt, nu fu doar o singură persoană. Posac, Mat scuturǎ dopul de tutun rămas în pipă de călcâiul cizmei şi îşi vârî pipa caldă în buzunarul hainei. Îşi atâr-nă din nou pălăria de *ashandarei.* Dacă ea voia un sărut ade-vărat... Oare el chiar crezuse că ea nu avea să îi umple braţe-le? Era cu siguranţă slăbuţă şi mică, însă i le umplu cât se poate de frumos. El îşi înclină capul spre ea. Nu era prima femeie pe care o sărutase. Ştia ce făcea. În mod surprinză-tor – sau, poate, nu chiar atât de surprinzător – şi ea ştia[62].

Însă, învăţa repede. Foarte repede.

Când, în cele din urmă, el îi dădu drumul, ea rămase locu-lui privindu-l şi încercând să îşi recapete suflul. Că veni vor-ba, şi respiraţia lui era cam anevoioasă. Metwyn fluieră în semn de apreciere. Mat zâmbi. Ce părere va avea ea despre primul ei sărut? Însă el încercă să nu zâmbească prea larg. Nu voia ca ea să creadă că se umfla în pene.

Ea îşi puse degetele pe pieptul lui.

— Aşa cum credeam, zise ea, cu voce mieroasă şi tărăgă-nată. Ai febră. Cred că unele răni ţi s-au infectat.

Mat clipi. Îi dăduse un sărut care trebuie s-o fi ameţit de-a binelea, iar ea spunea că faţa lui era fierbinte? Îşi înclină ca-pul din nou – de astă dată, ea va avea nevoie de sprijin ca să se ţină pe picioare! –, însă ea îşi propti palma în pieptul lui, respingându-l.

— Selucia, adu cutia cu alifii pe care am primit-o de la ju-pâneasa Luca, porunci ea.

Selucia se duse în grabă după calul alb cu negru al lui Tuon.

— Nu avem timp pentru asta acum, zise Mat. Mă voi unge cu ele diseară.

Mai bine-ar fi tăcut.

— Dezbracă-te, Jucărie, zise ea pe acelaşi ton pe care îl folosise şi în cazul slujnicei lui. Alifia are să-ţi provoace ustu-rimi, dar mă aştept să fii curajos.

— *Nu* am de gând să...!

— Vin călăreţi, anunţă Harnan.

El era deja în şa, pe un jugan negru cu picioarele din faţă albe, ţinând frâiele unuia dintre caii de povară.

— Unul dintre ei este Vanin.

Mat sări în şa pentru a putea vedea mai bine. Doi călăreţi se apropiau în galop, ocolind copacii căzuţi atunci când erau nevoiţi. Pe lângă faptul că

---

[62] *She did not know, în textul original.* Adică tocmai pe dos: ea NU ştia. Era la primul ei sărut. (n.red.)

recunoscuse calul fumuriu al lui Chel Vanin, nu avea nicio îndoială în privinţa identităţii băr-batului. Niciun alt bărbat care era atât de mătăhălos şi se ţi-nea pe cal ca un sac de seu nu ar fi reuşit să rămână în şa în acel ritm fără să depună eforturi vizibile. Bărbatul s-ar fi pu-tut ţine în şa şi pe spinarea unui porc mistreţ. Apoi, Mat îl recunoscu pe celălalt călăreţ, a cărui mantie flutura în urma lui, şi avu senzaţia că primise un pumn în stomac. Nu s-ar fi mirat deloc dacă zarurile s-ar fi oprit în acel moment, însă acestea continuau să i se izbească de partea laterală a crani-ului. Pe Lumină, ce căuta blestematul de Talmanes în Altara?

Cei doi călăreţi încetiniră la pas când ajunseră aproape de Mat, iar Vanin trase de hăţuri ca să îl lase pe Talmanes să se apropie singur. Nu fu un gest de timiditate. Vanin nu ştia ce era aceea. Se rezemă leneş pe măciulia şeii şi scuipă într-o parte prin gaura dintre dinţi. Nu, el ştia că Mat n-avea să fie tocmai mulţumit şi voia să se ţină departe.

— Vanin mi-a spus totul, Mat, zise Talmanes.

Scund şi subţire, cu partea din faţă a capului rasă şi pu-dră tă, cairhieninul avea dreptul să poarte dungile colorate de pe piept într-un număr considerabil, însă o mână mică şi ro-şie, cusută pe pieptul hainei lui negre, era singurul ornament. Asta, dacă nu luai în seamă eşarfa lungă şi roşie legată în jurul braţului stâng. Nu râdea niciodată şi zâmbea arareori, în-să avea motivele lui.

— Mi-a părut rău să aud de Nalesean şi de ceilalţi. A fost un om de ispravă, Nalesean. Toţi au fost.

— Da, au fost, zise Mat, încercând să-şi stăpânească firea. Bănuiesc că Egwene nu ţi-a mai cerut ajutorul ca să scape de neghioabele alea de aes sedai, dar ce naiba cauţi tu aici?

Ei bine, poate nu reuşea să-şi stăpânească firea chiar atât de bine.

— Măcar spune-mi că n-ai adus toată afurisita aia de Oaste cu tine, trei sute de mile blestemate în Altara.

— Egwene este încă Amyrlin, răspunse calm celălalt băr-bat, aranjându-şi mantia. O altă mână roşie, mai mare, se ve-dea pe aceasta. Te-ai înşelat în privinţa ei, Mat. Chiar este Suprema Înscăunată Amyrlin şi le ţine sub papuc pe acele surori aes sedai. Deşi s-ar putea ca unele dintre ele să nu ştie încă. Ultima oară când am văzut-o, ea şi celelalte plecau să asedieze Tar Valonul. Poate că a pus deja stăpânire pe el. Ele pot deschide găuri în aer, ca aceea pe care a deschis-o Drago-nul Renăscut ca să ne ducă aproape de Salidar.

Culorile se roteau în capul lui Mat, materializându-se pen-tru o clipă într-o imagine în care Rand vorbea cu o femeie cu părul cărunt, strâns într-un coc în creştetul capului, o aes se-dai, gândi el, însă furia lui risipi această imagine precum dis-pare negura.

Toate discuţiile despre Suprema Înscăunată Amyrlin şi Tar Valon atrăgeau atenţia surorilor, fireşte. Ele îşi aduseră caii lângă Mat şi încercară să preia discuţia. Ei bine, Edesina ră-mase puţin mai în urmă cum făcea atunci când Teslyn sau Joline îi puneau frâu, dar celelalte două...

— Despre cine vorbiţi? vru să ştie Teslyn, în vreme ce Joline îşi deschidea gura. Despre Egwene? A existat o aleasă pe numele de Egwene al’Vere, dar aceasta este o fugară.

— Egwene al'Vere este aceea, e aes sedai, răspunse Talmanes politicos. Bărbatul era întotdeauna politicos cu o aes sedai. Şi nu este fugară. Este Suprema Înscăunată Amyrlin. Pe cuvân-tul meu.

Edesina scoase un sunet care ar fi putut fi luat drept ţipăt dacă ar fi ieşit din gura altcuiva în afară de cea a unei aes sedai.

— Vom vorbi mai târziu despre asta, bombăni Mat. Joline îşi deschise gura din nou, furioasă. Mai târziu, am spus, ri-postă el.

Aceste cuvinte nu fură îndeajuns ca să o oprească pe sora Verde cea zveltă, însă Teslyn îşi puse o mână pe braţul ei şi îi şopti ceva, iar aceasta se potoli. Însă Joline continua să arun-ce priviri ca nişte pumnale, făgăduind să scoată cu cleştele mai târziu informaţiile pe care voia să le afle.

— Oastea, Talmanes?

— Oo. Nu, am adus doar trei escadroane şi patru mii de arcaşi călare. Am lăsat trei escadroane[63] şi cinci trupe de infanterie, în afară de arcaşi, în Murandy, cu ordine să se de-plaseze spre miazănoapte, către Andor. Precum şi Stindardul Zidarului[64], fireşte. E bine să ai zidari la îndemână care să construiască un pod sau alte asemenea.

Mat îşi închise ochii strâns preţ de o clipă. Şase esca-droane şi cinci trupe de infanterie. Un stindard al zidarilor!

Oastea avuseseră doar două stindarde cu tot cu escadroane *şi* infanterie[65] atunci când o plecase el din Salidar. Îşi dorea să fi avut jumătate din galbenii pe care îi oferise cu atâta mă-rinimie lui Luca.

— Cum aş putea plăti atâţia oameni? vru el să ştie. N-aş pu-tea juca îndeajuns de multe jocuri cu zarurile nici într-un an!

— Păi, că veni vorba, am încheiat o mică înţelegere cu Regele Roedran. Povestea e încheiată acum şi înainte de vreme – cred că avea de gând să ne trădeze; am să-ţi explic mai târ-ziu –, dar cuferele Oştii sunt pline cu simbria pe un an, şi mai mult. Şi-apoi, mai devreme sau mai târziu, Dragonul Renăs-cut îţi va oferi domenii, şi încă unele întinse. Am auzit că a desemnat bărbaţi care să domnească peste naţiuni, iar tu ai copilărit împreună cu el.

De astă dată, el nu alungă culorile care se materializară în imaginea cu Rand şi cu aes sedai. Era o aes sedai, cu siguran-ţă. Părea a fi o femeie aspră. Dacă Rand avea să încerce să îi ofere titluri, el avea să i le vâre prin blestematul ăla de gâtlej, asta avea să facă. Lui Mat Cauthon nu îi plăceau nobilii – ei bine, puţini cum era Talmanes erau în regulă; şi Tuon; să nu uite de Tuon – şi cu siguranţă el nu-şi dorea să devină un afu-risit de nobil!

— Aşa o fi, zise el.

Selucia îşi drese glasul zgomotos. Ea şi Tuon îşi aduseră caii lângă Mat, iar Tuon şedea atât de dreaptă în şaua iepei ei, avea o privire atât de rece, o expresie atât de rece şi de rega-lă, încât el se aşteptă să înceapă să îi înşiruie

---

[63] *Banner,* în textul original. Escadroanele şi trupele doamnei Tripon sunt *steaguri.* Detalii privind acest tip de formaţiune mili-tară au fost prezentate la nota nr. 2 (n.red.)

[64] De fapt este un *steag* de zidari. Potrivit explicaţiilor ulteri-oare ale lui Talmanes, zidarii sunt echivalentul trupelor de geniu din armatele moderne (n.red.)

[65] În textul original, fraza este: „The Band had only been two banners counting horse *and* foot when he left them in Salidar". Adică Oastea avea numai două steaguri formate din cavalerie *şi* pedestrime atunci când a lăsat-o în Salidar. Autorul accentuează conjuncţia *şi* pentru a atrage atenţia că nu erau două steaguri se-parate (unul cavalerie şi unul pedestrime) ci un număr de luptători călare şi pedeştri echivalând cu efectivele a două steaguri.(n.red.)

titlurile. Însă ea nu făcu acest lucru. În schimb, se foi pe cal şi se încruntă la el, ochii ei albaştri semănând cu nişte cărbuni aprinşi, apoi îşi drese glasul din nou. Foarte zgomotos. Ah.

— Tuon, zise Mat, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Seniorul Talmanes Delovinde din Cairhien. Familia lui este distinsă şi veche, iar el a adăugat onoruri numelui său. Femeia măruntă îşi înclină capul. Poate doar un centimetru. Talmanes, ea este Tuon.

Atâta vreme cât îi spunea „Jucărie”, ea nu avea să pri-mească niciun titlu de la el. Selucia se încruntă, cu o privire mai furioasă ca niciodată, oricât de imposibil ar fi părut.

Însă Talmanes clipi surprins şi făcu o plecăciune foarte adâncă în şa. Vanin îşi trase mai jos borul pleoştit al pălăriei, ascunzându-şi pe jumătate faţa. Evita în continuare să se uite direct la Mat. Aşadar, se părea că bărbatul îi spusese deja lui Talmanes cine era Tuon.

Mârâind în barbă, Mat se aplecă în şa ca să-şi înşface pă-lăria de pe suliţă şi scoase *ashandarei* din pământ. Îşi îndesă pălăria pe cap.

— Ne pregăteam să pornim la drum, Talmanes. Du-ne în locul unde aşteaptă oamenii tăi şi vom vedea dacă vom avea norocul să îi evităm pe seanchani atunci când vom ieşi din Altara, cum ai avut tu când ai intrat.

— Am văzut mulţi seanchani, zise Talmanes, întorcân-du-şi calul ca acesta să ajungă lângă Cimpoiaş. Cu toate că majoritatea bărbaţilor pe care i-am văzut păreau a fi altarani. Se pare că taberele lor sunt răspândite peste tot. Din fericire, n-am zărit niciuna dintre creaturile alea zburătoare despre care am auzit povestindu-se. Dar există o problemă, Mat. A avut loc o alunecare de teren. Mi-am pierdut ariergarda şi o parte din caii de povară. Trecătoarea este blocată, Mat. Am trimis trei oameni care să încerce să se caţăre şi să dea ordi-nul ca Oastea să meargă în Andor. Unul şi-a rupt grumazul, iar celălalt, piciorul.

Mat îl struni în loc pe Cimpoiaş.

— Bănuiesc că este vorba despre aceeaşi trecătoare de care pomenea Vanin?

Talmanes încuviinţă din cap, iar Vanin, aşteptând să ră-mână încă şi mai în urmă, zise:

— Ba da, fir-ar să fie. Trecătorile nu cresc în copaci, nu în munţi precum Damona.

Nu era genul care să respecte rangul.

— Atunci, va trebui să găseşti alta, îi spuse Mat. Am auzit că poţi găsi o cale legat la ochi în toiul nopţii. Ar trebui să fie o treabă uşoară pentru tine.

Nu strica să îl flateze un pic. Şi-apoi, chiar auzise aceste lucruri despre bărbat.

Vanin scoase un sunet ca şi când şi-ar fi înghiţit limba.

— Să găsesc o altă trecătoare? bombăni el. „Găseşte o altă trecătoare”, zice el. Nu găseşti pur şi simplu o trecătoare în munţi noi cum sunt Munţii Damona. De ce crezi c-am ştiut-o doar pe aceea?

Bărbatul era tulburat să recunoască şi atât. Înainte de as-ta, se încăpăţânase, spunând că doar auzise de ea.

— Ce tot vorbeşti acolo? îl întrebă Mat pe un ton porun-citor, iar Vanin îi explică. În detaliu.

— O aes sedai mi-a explicat cândva. Vezi tu, există munţi vechi. Au fost acolo înainte de Frângere, poate pe fundul mă-rii sau aşa ceva. Aceştia sunt traversaţi peste tot de trecători late şi line. Le poţi străbate călare şi, atâta vreme cât îţi păs-trezi mintea limpede şi simţul direcţiei şi ai provizii îndea-juns, mai devreme sau mai târziu, ieşi pe partea cealaltă. Apoi, sunt munţi care s-au format după Frângere. Bărbatul gras îşi întoarse capul şi scuipă copios. Aici, trecătorile sunt strâmte şi încâlcite şi uneori nici măcar nu aduc cu nişte tre-cători. Dacă pătrunzi călare în ele, poţi rătăci prin ele până când rămâi fără mâncare încercând să găseşti o ieşire pe par-tea cealaltă. Pierderea acelei trecători va dăuna multor oa-meni care o folosesc pentru ceea ce putem numi „bunuri ne-impozitate” şi vor muri oameni înainte să găsească o altă cale care să-i scoată pe partea cealaltă. Dacă vom pătrunde în Munţii Damona acum, când trecătoarea este distrusă, se prea poate să murim şi noi. Cei care nu vor face cale-ntoarsă la timp şi-şi vor întoarce capetele, nu vor găsi o altă ieşire.

Mat privi în jurul lui, la Tuon, la aes sedai, la Olver. Toţi depindeau de el ca să fie duşi într-un loc sigur, dar calea de ieşire în siguranţă din Altara nu mai exista.

— Să pornim la drum, zise el. Trebuie să mă gândesc. Trebuia să-şi stoarcă blestemaţii de creieri.

CAPITOLUL 26

Ca şi când lumea ar fi o negură

Jucărie stabili un ritm rapid prin pădure, însă Tuon călă-rea aproape în urma lui – cu Selucia alături de ea, desigur –, astfel încât să-i poată asculta pe el şi pe Talmanes. Cu toate acestea, gândurile ei interferau cu ascultatul. Aşadar, el copi-lărise împreună cu Dragonul Renăscut? Dragonul Renăscut! Iar el negase că ar şti ceva despre bărbat. Era o minciună pe care ea o omisese, şi era priceputâ în a depista minciuna. În Seandar, o minciună omisă îţi putea aduce moartea sau te pu-tea aduce în postura de proprietate. Dacă ar fi ştiut că el oco-lise adevărul, i-ar fi tras o palmă peste faţă în loc să îi îngă-duie să o sărute. *Acesta* fusese un şoc, unul din care ea nu era convinsă că îşi revenise încă. Selucia îi descrisese cum fusese sărutată de un bărbat, însă descrierea femeii pălea în faţa re-alităţii. Nu, ea trebuia să tragă cu urechea.

— L-ai lăsat pe *Estean* la comandă? izbucni Jucărie, atât de tare, încât un stol de porumbei cenuşii ţâşni de printre ar-buştii deşi, unde se ascundeau, scoţând un sunet de jale. Băr-batul acela e un neghiob!

— Nu atât de neghiob ca să-l asculte pe Daerid, răspunse Talmanes pe un ton calm.

El nu părea a fi genul de om care să debordeze de entuzi-asm. Era mereu cu băgare de seamă, întorcându-şi mereu capul când într-o parte, când în cealaltă. Din când în când, cerceta cerul printre ramurile dese de deasupra capului. Doar auzise despre *raken,* însă era cu ochii în patru la aceste creaturi. Rostea cuvintele încă şi mai repede decât Jucărie, iar ei îi era greu să le urmărească. Oamenii aceştia vorbeau atât de repede!

— Carlomin şi Reimon nu sunt proşti, Mat. Reimon e prost doar uneori, însă niciunul dintre ei nu ar asculta de un om de rând, chiar dacă acesta ar şti mai multe lucruri despre război decât ei. Edorion ar asculta, dar pe el l-am vrut alături de mine.

Simbolul acela ce reprezenta o mână roşie, pe care îl pur-ta Talmanes, era interesant. Mai mult decât interesant. Mult mai mult. Provenea dintr-o Casă veche şi distinsă, nu-i aşa? Dar Jucărie era alesul. Îşi aducea aminte de chipul lui Ari-pă-de-Şoim. Acest lucru părea de-a dreptul imposibil; cu toa-te acestea, faptul că negase acest lucru fusese limpede o min-ciună, la fel de limpede ca petele unui leopard. Să fie, oare, Mâna Roşie sigiliul lui Jucărie? Dar dacă era aşa, cum rămâ-nea cu inelul lui? Ea fusese cât pe ce să leşine când îl văzuse prima oară. Ei bine, fusese atât de aproape de leşin cum nu mai fusese din copilărie.

— Asta trebuie să se schimbe, Talmanes, mârâi Jucărie. Am îngăduit prea mult şi-aşa. Dacă Reimon şi ceilalţi îi comandă acum pe purtătorii de stindarde, asta-i face generali de stin-dard. Iar pe tine, general-locotenent. Daerid comandă cinci stindarde, iar asta îl face să fie tot general-locotenent. Reimon şi ceilalţi îi vor asculta poruncile sau vor pleca acasă. Când va veni Tarmon Gai’don, eu n-am de gând să mă trezesc cu ţeas-ta despicată, pentru că afurisiţii refuză să asculte de cineva care n-are nişte afurisite de domenii.

Talmanes îşi întoarse calul ca să ocolească nişte mărăcini şi toată lumea îl urmă. Tulpinile încâlcite păreau să aibă nişte ţepi deosebit de lungi şi în formă de cârlige, pe lângă asta.

— Nu le va plăcea, Mat, dar nici nu vor merge acasă. Ştii asta. Ai vreo idee cum să ieşim din Altara?

— Încă mă gândesc, bombăni Jucărie. Încă mă gândesc. Acei purtători de arbaletă[66]... El răsuflă îndelung. N-a fost o mişcare înţeleaptă, Talmanes. În primul rând, sunt obişnuiţi să mărşăluiască pe jos. Jumătate dintre ei se vor chinui să rămână în şa dacă ne vom mişca repede, şi vom fi nevoiţi să fa-cem asta. Pot fi de folos în păduri ca aceasta sau oriunde vor avea unde să se ascundă, dar dacă ne vom afla pe teren deschis, fără copaci, vor fi doborâţi înainte să apuce să elibereze a doua săgeată.

În depărtare, un leu tuşi. În depărtare, dar tot era îndea-juns de aproape ca să îi facă pe cai să necheze agitaţi şi să ca-breze câţiva paşi. Jucărie se aplecă pe grumazul calului său şi părea să-i şoptească la ureche animalului. Acesta se linişti pe dată. Aşadar, acesta nu era încă unul dintre basmele lui. Remarcabil.

— Am ales oameni care pot călări, Mat, zise Talmanes de îndată ce calul lui încetă a se mai agita. Toţi au manivele. În vocea lui se simţi o notă de încântare. Până şi cei mai reţinuţi bărbaţi aveau tendinţa să vorbească duios despre arme. Trei rotiri ale manivelei, mâinile lui descriseră rapid un cerc, făcând o demonstraţie, şi coarda de arc este fixată. Cu puţin an-trenament, un bărbat poate elibera şapte sau opt săgeţi în-tr-un minut. Dacă are o arbaletă grea.

Selucia scoase un mic sunet gutural. Avea dreptate să fie uimită. Dacă Talmanes spunea adevărul, şi nu avea vreun mo-tiv să mintă din câte vedea Tuon, atunci trebuia să pună şi ea mâna cumva pe una dintre aceste manivele. Cu una drept model, meşteşugarii ar putea face mai multe. Arcaşii puteau trage mai repede decât arbaletrierii, dar era nevoie de mai mult timp pentru a fi pregătiţi. Existau întotdeauna mai mulţi arbaletrieri decât arcaşi.

— *Şapte?* exclamă Jucărie, sceptic. Asta ar fi mai mult de-cât folositor, dar eu n-am auzit niciodată de aşa ceva.

Niciodată. Rosti aceste cuvinte bombănind ca şi când ar fi avut o semnificaţie specială, apoi clătină din cap. Cum ai făcut rost de aşa ceva?

— Şapte sau opt. Era un mecanic în Murandy care voia să-şi ducă în Caemlyn o căruţă plină de lucruri pe care le-a inventat. Există un fel de şcoală acolo pentru eruditi şi inven-tatori. Avea nevoie de bani pentru călătorie şi era dispus să îi înveţe pe armurierii Oştii cum să făurească aceste lucruri. Copleşeşte-ţi vrăjmaşul cu săgeţi de fiecare dată când ai ocazia. Întotdeauna este mai bine să-ţi omori vrăjmaşul de la depăr-tare decât de aproape.

Selucia îşi ridică mâinile astfel încât Tuon să i le poată vedea şi începu să-şi mişte repede degetele subţiri.

— Ce e Oastea asta despre care tot vorbesc?

Folosi formularea cuvenită, ca de la inferior la superior, însă nerăbdarea ei era aproape palpabilă. Nerăbdare din cau-za a tot ceea ce se întâmpla. Tuon îi ascundea puţine secrete, însă unele păreau a fi recomandate deocamdată. Nu ar fi fost surprinsă dacă Selucia ar fi dus-o cu forţa înapoi în Ebou Dar; prin

---

[66] *Crossbowmen,* în textul original. Deci *arbaletrieri*. (n.red.)

urmare, nu şi-ar fi încălcat cuvântul. O umbră avea mul-te îndatoriri, iar uneori acestea necesitau un sacrificiu. Ea nu voia să poruncească executarea Seluciei.

Ea răspunse pe un ton poruncitor:

— Este oastea lui Jucărie, evident. Ascultă şi s-ar putea să aflăm mai multe.

Era foarte ciudat că Jucărie comanda o oaste. Era ferme-cător uneori, chiar glumeţ şi amuzant, însă adeseori era un măscărici şi întotdeauna un ticălos. Păruse a se simţi în largul lui ca animal de companie al lui Tylin. Cu toate acestea, se simţise în largul lui şi printre circari, şi în compania *ma-rath'damane* şi a celor două *damane* fugare, şi în speluncă. Acest lucru o dezamăgise cumplit. Nici măcar o încăierare! Evenimentele ulterioare nu compensaseră acest lucru. A te trezi în mijlocul unei bătăi de stradă nu era acelaşi lucru cu a vedea încăierări într-o speluncă. Care, desigur, fusese mult mai plictisitoare decât lăsaseră să se înţeleagă zvonurile pe care le auzise în Ebou Dar. Jucărie lăsase să se vadă o latură neaşteptată a fiinţei lui în timpul acelei încăierări din stradă. Era un bărbat formidabil, deşi avea o slăbiciune ciudată. Dintr-un oarecare motiv, ei i se părea acest lucru ciudat de încântător.

— E un sfat bun, zise el, absent, trăgând de eşarfa neagră pe care o purta legată în jurul grumazului.

Ea se întreba despre cicatricea pe care el se ostenea atât de mult să o ascundă. Că făcea acest lucru, era de înţeles. De ce fusese spânzurat şi cum supravieţuise? Nu îl putea întreba. Nu voia să îl facă să îşi plece ochii – de fapt, îi făcea plăcere să îl facă să se agite; îi era foarte uşor să facă asta – dar nu voia să îl distrugă. Cel puţin, nu deocamdată.

— Nu îl recunoşti? zise Talmanes. Este din cartea ta. Re-gele Roedran are două copii în biblioteca lui. A fost atât de în-cântat de cum a decurs înţelegerea, încât a tipărit şi legat o copie pentru mine.

Jucărie îi aruncă celuilalt bărbat o privire nedumerită.

— Cartea mea?

— Cea despre care ne-ai povestit, Mat. *Negură şi oţel* de Madoc Comadrin.

— O, cartea aceea. Jucărie ridică din umeri. Am citit-o cu multă vreme în urmă.

Tuon scrâşni din dinţi. Degetele i se mişcară. „Când vor înceta să vorbească despre cărţi şi să se întoarcă la lucruri interesante?"

„Poate că, dacă vom asculta, vom afla mai multe", răs-punse Selucia.

Tuon îi aruncă o privire încruntată, însă femeia afişa o expresie atât de nevinovată, încât nu mai putu sta încruntată. Râse – încet, astfel încât Jucărie să nu îşi dea seama cât de aproape venea în urma lui –, iar Selucia îi ţinu isonul. Încet.

Însă Jucărie tăcea, iar Talmanes părea mulţumit să lase lucrurile aşa. Călăreau în tăcere, exceptând sunetele pădurii: trilurile păsărilor, chiţăitul veveriţelor cu coadă neagră din copaci. Tuon începu să caute semne de rău augur, însă nimic nu îi atrase privirea. Păsări cu penaj viu colorat ţâşneau prin-tre copaci. Odată, ei zăriră o cireadă alcătuită poate din vreo cincizeci de vite înalte şi zvelte, cu coarne foarte lungi şi aproape drepte. Animalele îi auziseră venind şi stăteau în-grămădite unele în altele, cu faţa spre ei. Un taur îşi mişcă brusc capul şi lovi cu copita în pământ. Jucărie şi Talmanes ocoliră animalele cu băgare de seamă, păstrând distanţa. Ea aruncă o privire peste umăr.

„Braţele Roşii” – de ce li se spu-nea astfel? Va trebui să îl întrebe pe Jucărie – Braţele Roşii conduceau caii de povară, însă Gorderan îşi ridicase arbaleta, iar ceilalţi îşi potriviseră săgeţile în arcuri. Aşadar, vitele acestea erau periculoase. Existau câteva semne rele când ve-nea vorba despre vite, iar ea fu uşurată atunci când cireada rămase în urma lor. Nu străbătuse atâta drum ca să fie omo-râtă de o vacă. Sau să vadă cum Jucărie era omorât de una.

După o vreme, Thom şi Aludra îşi aduseră caii lângă ea. Femeia îi aruncă o privire, apoi se uită în faţă. Faţa tarabo-nerei, încadrată de acele cozi împletite cu mărgele colorate, era întotdeauna inexpresivă atunci când aceasta se uita la ea sau la Selucia, fiind atât de limpede că se număra printre ace-ia care nu acceptau Reîntoarcerea. Ea îl privea pe Jucărie şi părea... satisfăcută. Ca şi când i s-ar fi confirmat ceva, poate.

De ce o adusese Jucărie şi pe ea? Cu siguranţă nu pentru arti-ficiile ei. Acestea erau destul de frumoase, dar nu se compa-rau cu Luminile Cerului create de o *damane* care era doar pe jumătate antrenată.

Thom Merrilin era mult mai interesant. Răbdător din fire, bărbatul cu părul alb era o iscoadă experimentată. Cine îl tri-misese în Ebou Dar? Turnul Alb părea a fi cel mai evident candidat. El petrecea puţin timp în preajma celor trei care îşi ziceau „aes sedai”, însă o iscoadă bine pregătită nu s-ar da de gol în acest mod. Prezenţa lui o tulbura. Până când era pusă în lesă şi ultima aes sedai, trebuia să fii cu băgare de seamă la Turnul Alb. În ciuda a tot, ea încă mai avea uneori gânduri tulburătoare cum că Jucărie făcea cumva parte dintr-un com-plot al Turnului Alb. Acest lucru era imposibil, asta dacă nu cumva unele aes sedai erau atotştiutoare. Cu toate acestea, uneori îi veneau astfel de gânduri.

— E o coincidenţă stranie, nu-i aşa, jupâne Merrilin? în-trebă ea. Faptul că am întâlnit oastea lui Jucărie în mijlocul unei păduri altarane.

Îşi mângâie cu noadele degetelor mustaţa lungă, fără a reuşi să îşi ascundă un mic zâmbet.

— El este *ta’veren,* domniţă, şi nu poţi şti niciodată ce se poate întâmpla în preajma unui *ta’veren.* Este întotdeauna... interesant... atunci când călătoreşti împreună cu unul dintre ei. Mat reuşeşte să găsească ceva de care are nevoie fix atunci când are nevoie. Uneori, înainte să ştie că are nevoie.

Ea se holbă la el, dar bărbatul părea serios.

— Este legat de Pânză? Aşa s-ar traduce lumea[67]. Ce înseamnă asta?

Ochii albaştri ai bătrânului se făcură mari de uimire.

— Nu ştii? Se spune că Artur Aripă-de-Şoim a fost cel mai puternic *ta'veren* din câţi au existat vreodată, poate la fel de puternic ca Rand al’Thor. Am crezut că tu, dintre toţi oame-nii, ai... Ei bine, dacă nu ştii, nu ştii. *Ta’verenii* sunt oameni în jurul cărora prinde formă Pânza însăşi, oameni care au fost zămisliţi de Pânză pentru a păstra cursul firesc al împletiturii, să corecteze posibile cusururi. Una dintre surorile aes se-dai ar putea explica mai bine decât mine.

De parcă ea ar purta o conversaţie cu o *marath’damane* sau, mai rău, cu o *damane* fugară.

— Mulţumesc, îi spuse ea pe un ton politicos. Cred că am auzit destul.

---

[67] Confuzie între *word* şi *world.* Propoziţia corectă: „Aşa s-ar traduce cuvântul”. (n.red.)

Ta'veren. Era ridicol. Oamenii ăştia şi superstiţiile lor fără sfârşit! O pasăre mică, cu penaj maroniu, cu siguranţă un cintezoi, îşi luă zborul dintr-un stejar înalt şi descrise trei cercuri ample deasupra capului lui Jucărie, înainte să conti-nue zborul. Ea îşi găsise semnul rău. Rămâi aproape de Jucă-rie. Nu că ar fi avut de gând să facă altfel. Îşi dăduse cuvântul şi juca jocul aşa cum trebuia jucat. Iar ea nu îşi încălca nicio-dată cuvântul dat.

La mai puţin de o oră după ce porniseră la drum, când o pasăre ciripi în faţa lor, Selucia arătă cu degetul prima santi-nelă, un bărbat cu o arbaletă, care stătea cocoţat printre ra-murile dese ale unui stejar mare, ţinându-şi mâna căuş la gu-ră. Aşadar, nu era o pasăre. Alte triluri răsunară drept răs-puns şi, în curând, ei străbăteau călare o tabără ordonată. Nu existau corturi, dar lăncile erau aranjate ordonat, caii pripo-niţi printre copaci, aproape de păturile bărbaţilor care aveau să îi călărească, iar la capul fiecărui animal se afla o şa sau o desagă. Nu le-ar fi luat mult timp să strângă tabăra şi să mărşăluiască. Focurile erau mici şi emanau puţin fum.

Pe măsură ce înaintau călare prin tabără, bărbaţi în pla-toşe verzi şi uzate, cu mâna roşie pe mânecile hainelor şi cu eşarfe roşii legate în jurul braţului stâng, începeau să se ridi-ce în picioare. Ea vedea feţe îmbătrânite cu cicatrici şi feţe tinere, toate cu ochii aţintiţi la Jucărie şi expresii pe care nu le putea numi decât nerăbdătoare. Se iscă un murmur crescând de voci, foşnind printre copaci ca o boare.

— Este seniorul Mat.

— Seniorul Mat s-a întors.

— Seniorul Mat ne-a găsit.

— Seniorul Mat.

Tuon schimbă priviri cu Selucia. Afecţiunea din acele voci nu era prefăcută. Era un lucru rar, care adeseori se întâmpla în cazul unui comandat care nu era îngăduitor când venea vorba de disciplină[68]. Pe de altă parte, ea se aştepta ca oas-tea lui Jucărie să fie alcătuită din pleavă, bărbaţi care îşi pe-treceau timpul bând şi jucând jocuri de noroc. Doar că aceşti bărbaţi nu aduceau deloc cu drojdia societăţii, ci cu un regi-ment care trecuse lanţul muntos şi străbătuse călare câteva sute de mile. Niciunul nu părea să se clatine pe picioare din cauza băuturii.

— În mare parte, campăm în timpul zilei şi ne deplasăm în timpul nopţii ca să evităm să fim văzuţi de seanchani, îi spuse Talmanes lui Jucărie. Doar pentru că noi n-am văzut ni-ciuna dintre acele creaturi zburătoare, nu înseamnă că nu există câteva prin preajmă. Majoritatea seanchanilor par să fie mai departe spre miazănoapte sau mai departe spre miazăzi, dar se pare că au o tabără la nici treizeci de mile depărtare de-aici, spre miazănoapte, şi se zvoneşte că una dintre aceste creaturi se află acolo.

— Pari destul de bine informat, zise Jucărie, privindu-i cu atenţie pe soldaţii pe lângă care treceau.

El încuviinţă brusc din cap, ca şi când ar fi luat o decizie. Părea posomorât şi… putea fi resemnat?

— Chiar sunt, Mat. Am adus jumătate din iscoade şi am înrolat câţiva altarani care se luptau cu seanchanii. Mă rog, marea lor majoritatea păreau că furau cai în loc să facă altce-va, dar unii erau dispuşi să renunţe la asta pentru

---

[68] În textul original: „… a commander who had a slack hand at discipline". Tocmai pe dos faţă de traducerea dnei Tripon: „…un comandant îngăduitor cu disciplina" (n.red.)

şansa de a lupta împotriva lor. Cred că ştiu unde se află majoritatea ta-berelor seanchane de la sud de Strâmtorile Malvide şi până aici.

Brusc, un bărbat începu să cânte cu o voce groasă, iar cei-lalţi i se alăturară, cântecul răspândindu-se cu repeziciune.

„Berea şi vinul îţi aduc plăcere,
la fel şi fetele cu glezne fine,
dar plăcerea mea, o, doar a mea,
e să dansez cu Jack al Umbrelor.”

Fiecare bărbat din tabără cânta acum, mii de voci tunătoare.

„Vom arunca zarurile oricum or cădea, şi-om îmbrăţişa fetele c-or fi scunde sau înalte,
apoi îl vom urma pe Seniorul Mat oricând ne-o chema, să dansăm cu Jack al Umbrelor.”

Terminară cu urale, râzând şi bătându-se unul pe celălalt pe umăr. Pe Lumină, cine era Jack al Umbrelor?

Strunindu-şi calul, Jucărie îşi ridică mâna în care ţinea acea suliţă ciudată. Asta fu tot, dar tăcerea se aşternu peste soldaţi. Aşadar, nu era îngăduitor când venea vorba de disci-plină. Mai existau şi alte motive pentru care soldaţii ţineau la ofiţerii lor, dar cel mai obişnuit nu părea să se aplice în cazul lui Jucărie, mai ales lui.

— Haideţi să nu le dăm de veste că ne aflăm aici până când nu vom vrea noi ca ei să ştie, zise Jucărie cu voce tare.

Nu ţinu un discurs, doar se asigură că vocea lui fusese au-zită. Iar bărbaţii o auziră, repetându-i cuvintele peste umeri, astfel încât să ajungă şi la bărbaţii care erau prea departe ca să-i audă vocea.

— Suntem departe de casă, dar am de gând să vă duc aca-să. Aşadar, fiţi pregătiţi să porniţi la drum şi să vă mişcaţi re-pede. Oastea Mâinii Roşii se poate mişca mai repede decât oricine, iar noi va trebui să dovedim acest lucru. Întorcân-du-se spre Talmanes, zise: Ai hărţi?

— Cele mai bune din câte există, răspunse Talmanes. Oas-tea are propriul cartograf acum. Jupânul Roidelle avea deja hărţi bune cu tot ce este cuprins între Oceanul Aryth şi Osia Lumii, iar de când am trecut Munţii Damona, el şi ajutoarele lui au făcut hărţi noi cu ţinutul pe care l-am străbătut. Ba chiar au realizat o hartă cu estul Altarei, care cuprinde ce am aflat despre seanchani. Majoritatea acelor tabere sunt tem-porare, însă. Soldaţii se îndreaptă altundeva.

Selucia se foi în şa, iar Tuon îi făcu semn cu degetele care însemna „Răbdare”; era o poruncă. Ea păstră o expresie liniş-tită, dar înlăuntrul ei, fierbea de furie. A şti unde se aflau sol-daţii însemna a şti încotro mărşăluiau. Trebuia să existe o cale prin care să dea foc acelei hărţi. Ar fi fost un lucru la fel de important ca a pune mâna pe una dintre manivelele alea de arbaletă.

— Voi dori să vorbesc cu Jupanul Roidelle, zise Jucărie.

Soldaţii veniră să ia caii şi, o vreme, totul părea să fie în confuzie şi agitaţie. Un individ ştirb luă frâiele lui Akein, iar Tuon îi dădu instrucţiuni clare cum să aibă grijă de iapă. Acesta îi oferi o privire acră alături de o plecăciune. Oamenii de rând din aceste ţinuturi păreau să se creadă egali cu toată lumea. Selucia păru să îi dea aceleaşi instrucţiuni tânărului deşirat care îi luă iapa

botezată „Boboc de trandafir”. Ei i se păruse a fi un nume potrivit pentru calul unei costumiere. Tânărul se zgâi la pieptul Seluciei până când aceasta îi trase o palmă peste faţă. Una zdravănă. El doar rânji şi se îndepărtă, ţinând calul de căpăstru şi frecându-şi obrazul. Tuon oftă. Gestul acesta nu o afecta deloc pe Selucia, dar, în cazul ei, dacă i ar fi tras o palmă unui om de rând, ar fi trebuit să îşi ţină ochii în pământ luni la rând.

Însă, în scurt timp, ea şedea pe un scăunel pliabil, cu Selucia în spate, iar îndesatul Lopin le oferi nişte căni de tinichea pli-ne cu ceai negru, facându-le o plecăciune destul de corectă atât Seluciei, cât şi ei. Nu fu o plecăciune îndeajuns de adâncă, dar bărbatul cu început de chelie îşi dăduse toată osteneala. Ceaiul conţinea cantitatea perfectă de miere; pe de altă parte, el o servise destul de des ca să ştie cum prefera să îl bea. În jurul lor era forfotă. Talmanes avu o scurtă reuniune cu Nerim cel cărunt, care, aparent, era servitorul lui, şi se bucură să îl revadă. Cel puţin, chipul bărbatului, care, de obicei, era trist, fu luminat de un mic zâmbet. Lucrul acesta ar fi trebuit făcut în privat. Leilwin şi Domon îi îngăduiră jupânului Charin să îl ducă pe Olver să exploreze tabăra împreună cu Juilin şi Thera – şi cu Thom şi Aludra, ca să-şi mai dezmorţească picioarele –, apoi se aşezară în mod expres pe nişte scăunele din apropie-re. Leilwin merse până-ntr-acolo încât se zgâi fără să clipeas-că la Tuon vreme îndelungată. În cele din urmă, trădătorii aveau să fie pedepsiţi; hoţul va restitui proprietatea deţină-torului de drept, iar *marath’damane* va fi pusă în lesă, însă aceste lucruri vor trebui să aştepte, căci existau altele mai importante.

Alţi trei ofiţeri îşi făcură apariţia, nobili tineri cu mâna aceea roşie pe hainele negre din mătase. Ţinură propria lor reuniune cu Jucărie, râzând mult şi bătându-se uşor pe umeri, ceea ce părea a fi un semn de afecţiune. În scurt timp, ea îi dibuise. Edorion era bărbatul oacheş şi slab, care afişa o serie de expresii, exceptând cazurile în care zâmbea, Reimon, indi-vidul cu umeri laţi, care zâmbea mult, şi Carlomin, cel înalt şi zvelt. Edorion era proaspăt ras, în vreme ce Reimon şi Carlomin aveau amândoi bărbile negre şi ascuţite, lucind ca şi când ar fi fost date cu pomadă. Toţi trei le arătară respectul cuvenit surorilor aes sedai, făcând plecăciuni adânci. Le fă-cură o plecăciune până şi lui Bethamin şi Setei! Tuon clătină din cap.

— Ţi-am spus de multe ori că aceasta este o lume diferită de cea cu care eşti obişnuită, îi şopti jupâneasa Anan, dar tu tot nu vrei să crezi, nu-i aşa?

— Doar pentru că un lucru este într-un anume fel, răs-punse Tuon, nu înseamnă că ar trebui să fie aşa, chiar dacă a fost vreme îndelungată.

— Unii ar putea spune acelaşi lucru despre semenii tăi, domniţă.

— Unii ar putea.

Tuon termină aici, cu toate că, de obicei, îi plăceau discu-ţiile private cu această femeie. Jupâneasa Anan aducea argu-mente împotriva punerii în lesă a unei *marath’damane,* după cum era de aşteptat, ba chiar împotriva păstrării unei *da’co-vale,* însă acestea erau mai degrabă discuţii, nu certuri, iar Tuon o făcuse să recunoască anumite aspecte. Ea nădăjduia că, în cele din urmă, va reuşi să o facă pe femeie să se dea pe brazdă. Nu azi, însă. Voia să-şi ţină mintea concentrată asu-pra lui Jucărie.

Jupânul Roidelle, un bărbat cărunt, cu faţa rotundă, al că-rui trup masiv făcea ca haina să îi stea întinsă, îşi făcu apari-ţia urmat de şase bărbaţi tineri şi vânjoşi, fiecare cărând o carcasă din piele lungă, în formă de cilindru.

— Am adus toate hărţile Altarei pe care le am, seniore,

se adresă el lui Talmanes cu un accent melodios în timp ce făcu o plecăciune.

Toţi din aceste ţinuturi vorbeau de parcă se luau la între-cere să rostească cuvintele?

— Unele acoperă întreg ţinutul, altele, nu mai mult de o sută de mile pătrate. Cele mai bune sunt ale mele, desigur, pe care le-am făcut în aceste ultime săptămâni.

— Seniorul Mat îţi va spune ce vrea să vadă, zise Talmanes. Te lăsăm să te ocupi de asta, Mat?

Dar Jucărie îi spunea deja cartografului ce voia: harta în-semnată cu taberele seanchanilor. Pe scurt, aceasta fu aleasă dintre celelalte, care se aflau într-una dintre carcase, şi întin-să pe pământ. Jucărie se lăsă pe vine, lângă ea. Jupânul Roidelle trimise pe unul dintre ajutoarele lui să dea fuga şi să i aducă un scăunel. I-ar fi pocnit nasturii de pe haină dacă ar fi încer-cat să-l imite pe Jucărie şi cel mai probabil ar fi şi căzut. Tuon se zgâi la hartă cu aviditate. Cum să pună mâna pe ea?

Schimbând o privire şi râzând de parcă a fi umilit era cel mai amuzant lucru din lume, Talmanes şi ceilalţi trei bărbaţi veniră agale spre Tuon. Surorile aes sedai se îngrămădiră în jurul hărţii întinse pe pământ până când Jucărie le spuse să înceteze să se mai uite peste umărul lui. Ele se îndepărtară puţin, Bethamin şi Seta ţinându-le la distanţă cu călcâiele[69], şi începură să şuşotească între ele, aruncând din când în când câte o privire în direcţia lui. Dacă Jucărie ar fi fost atent la expresiile lor, mai ales la cea a Jolinei, poate şi-ar fi făcut griji, în ciuda acelui *ter'angrealului* incredibil despre care jupânea-sa Anan spunea că îl avea la el.

— Ne aflăm pe-aici, nu? zise el, arătând un loc cu degetul. Jupânul Roidelle îngână afirmativ. Aşadar, aceasta este tabă-ra unde se presupune că s-ar afla creatura *raken?* Bestia zbu-rătoare? Un alt murmur afirmativ. Bine. Ce fel de tabără este? Câţi oameni se află acolo?

— Conform relatărilor, ar fi o tabără cu provizii, seniore. Pentru aprovizionarea patrulelor. Tânărul reveni cu un alt scăunel pliabil, iar bărbatul îndesat se aşează, scoţând un gea-măt. Se presupune c-ar fi o sută de soldaţi, majoritatea alta-rani, şi aproximativ două sute de lucrători, dar mi s-a spus că, uneori, pot fi până la cinci sute de soldaţi.

Era un bărbat atent jupânul Roidelle.

Talmanes făcu una dintre acele plecăciuni ciudate, cu un picior în faţă, iar ceilalţi trei îl imitară.

— Domniţă, zise Talmanes, Vanin mi-a povestit situaţia în care te afli şi făgăduinţele pe care ţi le-a făcut seniorul Mat. Voiam doar să-ţi spun că el se ţine de cuvânt.

— Cu siguranţă, domniţă, îngână Edorion. Întotdeauna. Tuon îi făcu semn să se dea la o parte ca să îl poată privi în continuare pe Mat, iar acesta se conformă, aruncându-i o privire mirată lui Mat şi o alta ei. Tuon îi aruncă o privire se-veră. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca aceşti bărbaţi să înceapă să îşi imagineze cine ştie ce. Nu se desfăşurase încă totul cum ar fi trebuit. Exista riscul ca totul să meargă prost.

— E senior sau nu? vru ea să ştie.

— Iertare, zise Talmanes, dar ai vrea să repeţi? Îmi cer scuze. Cred că mi s-au înfundat urechile.

---

[69] În textul original: „Bethamin and Seta heeling them at a dis-tance". Traducerea corectă: „Bethamin şi Seta călcându-le pe urme la distanţă" (n.red.)

Ea repetă cuvintele cu băgare de seamă, dar ei tot avură nevoie de un minut ca să priceapă ce spusese.

— Arde-m-ar focu', nu, zise cu fermitate în glas Reimon, râzând. Îşi mângâie barba. Doar în faţa noastră. Pentru noi, el e senior.

— De obicei, lui îi displac nobilii, zise Carlomin. Mă simt onorat să fiu printre aceia pe care el nu îi displace.

— E o onoare, fu de acord Reimon.

Edorion se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Soldaţii, jupâne Roidelle, zise Jucărie pe un ton ferm. Arată-mi unde sunt soldaţii. Şi mai mulţi decât câteva sute.

— Ce face? zise Tuon, încruntându-se. Doar nu crede că poate *strecura* atât de mulţi oameni afară din Altara chiar dacă ar şti unde se află fiecare soldat. Există întotdeauna pa-trule şi raiduri cu *rakeni.*

Şi din nou bărbaţii avură nevoie de câteva minute ca să răspundă. Poate că ea ar trebui să încerce să vorbească foarte repede.

— N-am văzut nicio patrulă pe o rază de mai bine de trei sute de mile şi niciun – *raken?* –, niciun *raken,* zise încet Edorion.

El o cerceta cu privirea. Era prea târziu să îl mai împiedi-ce să-şi imagineze cine ştie ce.

Reimon râse din nou.

— După cum îl cunosc pe Mat, plănuieşte o bătălie pentru noi. Oastea Mâinii Roşii porneşte din nou la luptă. A trecut atât de multă vreme... dacă mă întrebaţi pe mine.

Selucia pufni, la fel făcu şi jupâneasa Anan. Tuon fu de acord cu ele.

— O bătălie nu vă va scoate din Altara, zise ea pe un ton aspru.

— În acest caz, zise Talmanes, plănuieşte un război pen-tru noi.

Ceilalţi trei dădură afirmativ din cap ca şi când acesta ar fi fost cel mai firesc lucru sub Lumină. Ba Reimon chiar râse. El părea să creadă că totul era amuzant.

— Trei mii? zise Jucărie. Eşti sigur? Destul de sigur, omu-le. Destul de sigur e de-ajuns. Vanin îi poate localiza dacă n-au ajuns prea departe.

Tuon îl privea cum stătea ghemuit lângă hartă şi îşi plim-ba degetele pe suprafaţa acesteia şi, brusc, îl văzu într-o altă lumină. Un măscărici? Nu. Un leu vârât într-un grajd de cai putea părea o glumă ciudată, dar un leu pe câmpiile înalte era cu totul altă poveste. Acum, Jucărie se dezlănţuia pe câmpiile înalte. O străbătu un fior rece. Cu ce soi de bărbat se încurca-se? Îşi dădu seama că, după atâta timp, nu avea pic de habar.

Noaptea era îndeajuns de rece ca Perrin să fie străbătut de câte un fior ori de câte ori vântul se înteţea, în ciuda man-tiei sale căptuşite cu blană. Aura din jurul lunii rotunde, afla-tă în creştere, prevestea ploaie în scurt timp. Norii negri care treceau peste lună făceau ca lumina ei slabă să dispară şi să apară, însă acest lucru era de-ajuns pentru ochii lui. La mar-ginea pădurii, îl struni pe Trăparu' şi privi pâlcul alcătuit din cele patru mori de vânt înalte, din piatră cenuşie, care se aflau într-un luminiş pe coama dealului şi ale căror pânze lu-ceau şi se întunecau pe rând pe măsură ce se învârteau. Ma-şinăria morilor de vânt scârţâia zgomotos. Părea îndoielnic că cei din clanul Shaido ştiau măcar că rotiţele acestor maşi-nării trebuiau unse. Apeductul din piatră era o linie neagră ce se întindea spre răsărit pe nişte arcade înalte din piatră ce treceau pe lângă ferme abandonate şi câmpuri împrejmuite de garduri – shaido semănaseră, prea devreme, din cauza ploi-lor abundente – spre o altă culme şi

spre lacul de dincolo de aceasta. Oraşul Malden se întindea la o culme depărtare, spre apus. Îşi scoase ciocanul greu din gaica curelei. Malden şi Faile. În câteva ceasuri, avea să adauge cel de-al cincizeci şi patru-lea nod pe şnurul din piele din buzunarul lui.

Comunică prin gând. „Sunteţi pregătiţi, Zori Înzăpeziţi? Sunteţi suficient de aproape?" Lupii evitau oraşele. Cum erau grupuri de vânători shaido în pădurile înconjurătoare în tim-pul zilei, se ţineau mai departe de Malden decât de obicei.

„Răbdare, Tăuraş", veni răspunsul, cu o notă de iritare. Pe de altă parte, Zori Înzăpeziţi era irascibil din fire, un mascul plin de cicatrici care avea o venerabilă vârstă pentru un lup care, cândva, omorâse de unul singur un leopard. Uneori, ră-nile acelea vechi îl împiedicau să doarmă perioade îndelungate de timp. „Peste două zile, ai zis. Vom fi acolo. Şi-acum, lasă-mă să încerc să dorm. Trebuie să avem o vânătoare bună mâine, din moment ce nu vom putea vâna poimâine." Acestea erau mai degrabă imagini şi mirosuri în loc de cuvinte, desi-gur – „două zile" însemna că soarele străbătea cerul de două ori, iar „vânătoare" însemna o haită care tropăia şi adulmeca aerul amestecat cu miros de căprioară –, însă mintea lui Per-rin transforma imaginile în cuvinte pe măsură ce le vedea cu ochii minţii.

Răbdare. Da. Graba strica treaba. Însă îi erau greu acum, că se afla atât de aproape. Foarte greu.

O siluetă îşi făcu apariţia în cadranul întunecat al uşii de la baza celei mai apropiate mori de vânt şi îşi flutură o suliţă aiel deasupra capului. Scârţâitul îl convinsese că morile de vânt trebuie să fie în continuare pustii – acestea fuseseră atunci când Fecioarele le cercetaseră mai devreme, plus că nimeni nu putea suporta zgomotul acela mai multă vreme decât o fă-cuseră ele –, însă el îl trimisese pe Gaul şi pe câteva Fecioare să se asigure într-un fel sau altul.

— Să mergem, Mishima, zise el, strângând hăţurile. S-a terminat.

Într-un fel sau altul.

— Cum poţi vedea ceva? bombăni seanchanul.

El evită să se uite la Perrin, ai cărui ochi aurii trebuie că străluceau în noapte. Aceştia îl făcuseră pe bărbatul plin de cicatrici să tresară de spaimă atunci când îi văzuseră prima oară. În seara aceea, nu mirosea a amuzament. Mirosea în-cordat. Însă spuse încet peste umăr:

— Aduceţi telegile în faţă. Repejor. Repejor. Şi să nu faceţi zgomot, altminteri am să vă tai urechile!

Perrin dădu pinteni armăsarului său fumuriu fără să-i mai aştepte pe ceilalţi sau pe cele şase telegi cu roţi mari. Osiile unse din abundenţă le făcea să fie cât de silenţioase puteau fi nişte telegi. Lui tot îi păreau zgomotoase, căci copitele cailor înhămaţi la ele lipăiau prin noroi, iar telegile scârţâiau pe măsură ce lemnul se încovoia şi se freca. Însă se îndoia că cineva i-ar putea auzi de la o depărtare de cincizeci de paşi, nu mai aproape. În vârful pantei uşoare, descălecă şi lăsă din mâini hăţurile calului său. Fiind un cal de război dresat, ar-măsarul avea să stea acolo ca şi când ar fi fost priponit, atâta vreme cât hăţurile îi atârnau. Capetele morilor de vânt scâr-ţâiau, întorcându-se încet pe măsură ce vântul îşi schimba di-recţia. Braţele care se roteau încet erau suficient de lungi ca Perrin să fi putut atinge unul dacă ar fi sărit, atunci când acesta ar fi ajuns jos. Privi spre ultima creastă care ascundea oraşul Malden.

Acolo, nimic nu creştea mai înalt decât un tu-fiş. Nimic nu se mişca în întuneric. Doar o creastă îl despărţea de Faile. Fecioarele ieşiseră ca să i se alăture lui Gaul, pur-tând toate vălurile.

— N-am găsit pe nimeni, zise Gaul, deloc încet.

Atât de aproape, scârţâitul mecanismelor morilor de vânt ar fi acoperit cuvintele şoptite.

— Praful n-a fost deranjat de când am fost eu aici ultima oară, adăugă Sulin.

Perrin se scărpină în barbă. Prea bine. Dacă ar fi fost ne-voiţi să omoare shaido, ei ar fi dus undeva trupurile acestora, însă s-ar fi simţit lipsa morţilor, iar acest lucru ar fi atras atenţia asupra morilor de vânt şi a apeductului. Ar fi putut fa-ce pe cineva să înceapă să se gândească la apă.

— Ajută-mă să ridic capacele, Gaul.

Nu era nevoie ca el să facă asta. Ar fi economisit doar câ-teva minute, dar simţea nevoia să facă ceva. Gaul îşi vârî su-liţa prin curelele care îi ţineau carcasa arcului pentru a se putea alătura celorlalţi.

Apeductul înainta paralel cu pământul pe creastă, între cele patru mori de vânt, şi îi ajungea până la umeri lui Perrin şi mai puţin lui Gaul, care se căţără pe el. Imediat după ulti-mele două mori de vânt, nişte mânere din bronz fixate de o parte şi de cealaltă le îngădui să ridice nişte bucăţi grele de piatră, late de o jumătate de metru şi lungi de un metru şi jumătate, până când curăţară o porţiune de aproape doi me-tri. El habar nu avea la ce era folosită această deschizătură. Mai era una asemănătoare în partea cealaltă. Poate pentru a manevra clapele astfel încât apa să curgă doar într-o singură direcţie sau pentru a intra pentru a repara vreo scurgere. El putea vedea mici unde care se mişcau în timp ce apa curgea spre Malden, umplând mai bine de jumătate din canalul din piatră.

Mishima li se alătură şi descălecă, privindu-le cu incerti-tudine pe Sulin şi pe Fecioare. Probabil credea că întunericul nopţii îi ascundea expresia de pe faţă. Acum, el mirosea a pre-cauţie. Fu urmat repede de primul dintre soldaţii seanchani în haine roşii care se chinuiau să urce panta plină de noroi, fiecare cărând doi saci de iută de mărime medie. Erau de mă-rime medie, dar nu erau grei. Fiecare cântărea doar 4,5 kg. Privindu-i cu suspiciune pe aieli, femeia subţire puse sacul jos şi tăie unul cu pumnalul. O mână de grăunţe negre se re-vărsă în noroi.

— Fă asta deasupra deschizăturii, zise Perrin.

Femeia subţire se uită la Mishima, care spuse pe un ton ferm:

— Fă cum porunceşte seniorul Perrin, Arrata.

Perrin privi cum ea goleşte sacul în apeduct, cu braţele ri-dicate deasupra capului. Grăunţele negre începură să plu-tească spre Malden. El aruncase câteva într-o cană cu apă, ur-mând să le irosească chiar şi pe acelea, iar grăunţele avură nevoie de ceva timp ca să absoarbă suficientă apă ca să se scufunde. Suficient de mult timp ca să ajungă în rezervorul cel mare al oraşului, nădăjduia el. Iar dacă nu, acestea se pu-teau muia chiar în apeduct. În cele din urmă, apa din rezervor avea să se transforme în ceai de rădăcina-furcii. Facă Lumina să fie îndeajuns de tare. Cu puţin noroc, poate chiar îndeajuns de tare ca să îi afecteze pe *algai'd'siswai.* Ţinta lui erau înţe-leptele care puteau conduce Puterea, însă avea să profite de orice avantaj care îi ieşea în cale. Facă Lumina ca să nu devi-nă ceaiul tare mai repede decât se aştepta

el. Dacă înţeleptele acelea începeau să se împleticească prea devreme, şi-ar pu-tea da seama care era motivul înainte ca el să fie pregătit. Însă el nu avea încotro decât să meargă mai departe ca şi când ar fi cunoscut deznodământul. Asta, şi să se roage.

Până când al doilea sac fu golit în canalul din piatră, cei-lalţi începeau să se îngrămădească pe coama dealului. Seonid apăru prima, o femeie scundă, care îşi ţinea ridicate poalele despicate astfel încât să nu se mânjească cu noroi. Mutân-du-şi privirea de la Fecioare la ea, Mishima făcu unul dintre acele mici gesturi care alungau răul. Era ciudat să creadă că acesta putea da roade. Soldaţii aliniaţi cu sacii lor se zgâiau la ea, în marea lor majoritate cu ochii bulbucaţi, şi se foiau pe loc. Seanchanii nu se simţeau în largul lor să coopereze cu surorile aes sedai. Străjerii ei, Furen şi Teryl, o urmară în-deaproape, fiecare ţinându-şi o mână pe mânerul sabiei. Şi ei erau la fel de neliniştiţi în ceea ce îi privea pe seanchani. Unul era oacheş şi avea fire cărunte în cârlionţii negri, celălalt era bălai şi tânăr, cu mustaţa răsucită, însă la înfăţişare semănau ca două picături de apă, căci erau înalţi, zvelţi şi duri. Rovair Kirklin venea puţin mai în urma lor. Era un bărbat bine făcut, cu părul negru şi rar şi cu o expresie tristă. Nu îi plăcea să stea departe de Masuri. Toţi trei bărbaţii duceau în spinare nişte boccele cu merinde, iar de umeri le atârnau ploşti pline cu apă. Un bărbat deşirat îşi puse sacii pe marginea deschi-zăturii în vreme ce femeia slăbuţă o luă la vale ca să aducă alţii. Telegile erau pline ochi cu astfel de saci.

— Nu uita, îi spuse Perrin lui Seonid, că cea mai mare pri-mejdie va fi să ajungem la fortăreaţă de la rezervor. Va trebui să te foloseşti de pasarela de pe zid, plus că s-ar putea să fie shaido în oraş chiar şi la această oră.

Alyse nu fusese convinsă de asta. Tunetul bubui găunos în depărtare, totuşi.

— Poate ploaia te va ascunde.

— Mulţumesc, zise ea pe un ton glacial.

Faţa ei umbrită de lună era o mască a seninătăţii specifică unei aes sedai, dar în mirosul ei se simţea indignarea.

— N-aş fi ştiut asta dacă nu mi-ai fi spus tu. În clipa următoare, expresia ei deveni mai blândă, şi îşi puse o mână pe braţul lui. Ştiu că îţi faci griji în privinţa ei. Vom face tot ce ne va sta în putinţă.

Tonul ei nu era tocmai cald – nu era niciodată, dar nu era nici atât de rece ca înainte, iar în mirosul ei se simţea compă-timirea.

Teryl o ridică pe marginea apeductului – seanchanul care golea rădăcina-furcii în el, un individ înalt, care avea aproape la fel de multe cicatrici ca Mishima, fu cât pe ce să scape din mâini sacul –, iar ea se strâmbă puţin, înainte să îşi treacă picioarele peste margine şi să se cufunde în apă, scoţând un mic icnet. Trebuie că era rece. Aplecându-şi capul, ea dispăru, luând-o spre Malden. Furen urcă după ea, apoi Teryl, şi, în cele din urmă, Rovair. Aceştia fură nevoiţi să se aplece mai mult ca să încapă sub acoperişul apeductului.

Elyas îl bătu uşor pe umăr pe Perrin înainte să urce şi el.

— Ar fi trebuit să-mi tund barba scurt, ca a ta, ca să nu-mi intre în asta, zise el, privind în jos spre apă.

Barba căruntă, zburlită de vânt, i se răsfira pe piept. Că veni vorba, părul lui, prins la ceafă cu un şnur din piele, îi atârna până la talie. Şi el avea în spinare o boccea cu merinde şi o ploscă cu apă.

— Totuşi, o baie rece te ajută să nu te mai gândeşti la ne-cazuri.

— Eu credeam că te ajută să nu te mai gândeşti la femei, zise Perrin.

Nu avea chef de glume, dar nu se putea aştepta ca toţi să fie la fel de posaci ca el.

Elyas râse.

— Ce altceva îi creează necazuri unui bărbat?

El se făcu nevăzut în apă, iar Tallanvor îi luă locul.

Perrin îl apucă de mâneca hainei negre.

— Fără fapte de vitejie! Ai grijă!

Fusese indecis în a-i îngădui bărbatului să participe în această misiune.

— Fără fapte de vitejie, seniore, fu de acord Tallanvor. Pentru prima oară de multă vreme, părea nerăbdător. Mirosul lui vibra de nerăbdare. Dar se simţea în el şi o urmă de precauţie. Această precauţie era singurul motiv pentru care nu rămăsese în tabără.

— N-am s-o pun în pericol pe Maighdin. Sau pe domniţa Faile. Doar că vreau s-o revăd cât mai repede pe Maighdin.

Perrin încuviinţă din cap şi îl lăsă să plece. Putea înţelege asta. O parte din el îşi dorea să coboare în apeduct. Ca să o re-vadă cât mai repede pe Faile. Însă fiecare lucrare trebuia fă-cută cum se cuvenea, iar el mai avea şi alte treburi de făcut. Şi-apoi, dacă el s-ar afla în Malden, nu era sigur că s-ar putea abţine să nu încerce să o găsească. Nu îşi putea simţi propriul miros, desigur, dar se îndoia că exista vreo urmă de precauţie în el în acel moment. Capelele morilor de vânt se întoarseră din nou cu un scârţâit zgomotos, când vântul îşi schimbă din nou direcţia. Cel puţin, acesta nu părea să se domolească de-fel aici. Orice oprire a scurgerii apei ar fi fost dezastruoasă.

Coama dealului începea să se aglomereze acum. Douăzeci dintre adepţii Failei îşi aşteptau rândul să intre în apeduct, toţi cei care mai rămăseseră, în afară de doi care îl spionau pe Masema. Femeile purtau haine şi pantaloni bărbăteşti şi îşi tăiaseră părul scurt, lăsându-şi doar o coadă în spate, imitân-du-i pe aieli, cu toate că niciun aiel nu ar fi purtat o sabie aşa cum o purtau ele. Mulţi dintre bărbaţii taireni îşi răseseră bărbile, deoarece aielii nu purtau aşa ceva. În spatele lor, cincizeci de bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri erau înar-maţi cu halebarde şi arcuri fără corzi, acestea fiind puse la păstrare în interiorul hainelor lor, şi fiecare avea trei săgeţi legate pe spinări, alături de o boccea cu merinde. Toţi cei din tabără se oferiseră voluntari pentru treaba asta, iar Perrin fusese nevoit să îi lase să îşi aleagă grupul. El luase în consi-derarea dublarea numărului, sau mai mult. Adepţii şi bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri aveau boccele cu merinde şi ploşti cu apă. Şuvoiul necontenit de soldaţi seanchani conti-nua, cărând saci plini pe pantă, în sus, şi saci goi pe pantă, în jos. Erau disciplinaţi. Când cineva aluneca în noroi şi cădea, cum se întâmpla adeseori, nu se auzeau blesteme sau bombăneli. Se ridica pur şi simplu şi-şi vedea de treabă.

Selande Darengil, purtând o haină neagră cu şase dungi colorate şi orizontale pe piept, se opri ca să-i ofere mâna lui Perrin. Îi ajungea abia până la piept, însă Elyas pretindea că îşi mânuia cu dibăcia sabia pe care o ţinea la şold. Perrin nu mai credea că ea şi ceilalţi erau nişte neghiobi – mă rog, nu tot timpul – încercând să imite obiceiurile aielilor. Cu unele deosebiri, desigur. Coada neagră a Selandei era legată la cea-fă cu o bucată de panglică neagră. În mirosul ei nu se simţea teamă, ci determinare.

— Îţi mulţumesc că ne-ai îngăduit să ne implicăm în trea-ba asta, seniore, zise ea cu acel accent cairhienin precis. Nu te vom dezamăgi. Sau pe domniţa Faile.

— Ştiu asta, zise el, clătinând din cap.

Existase o vreme când ea ţinuse să sublinieze faptul că o slujea pe Faile, nu pe el. El dădu mâna cu fiecare dintre ei, înainte ca aceştia să urce pe apeduct. Toţi miroseau a determinare. La fel şi Ban al'Seen, comandantul bărbaţilor din Ţi-nutul celor Două Râuri care mergeau în Malden.

— Atunci când Faile şi celelalte vor veni, închideţi uşile şi proptiţi-le cu ceva, Ban. Perrin îi mai spusese acest lucru, dar nu putea să se abţină să nu se repete. Apoi, vezi dacă le poţi aduce prin apeduct.

Fortăreaţa aceea nu îi împiedicase pe shaido nici prima oară, iar dacă ceva avea să meargă prost, el se îndoia că avea să îi împiedice şi de astă dată. Nu avea de gând să nu îşi res-pecte partea de înţelegere cu seanchanii – shaido aveau să plătească pentru ce îi făcuse Failei şi-apoi, nu le putea îngă-dui să îi lase în urmă ca să continue să facă ravagii în tot ţi-nutul – însă voia ca ea să fie afară din calea oricărui pericol cât mai repede cu putinţă.

Ban îşi propti arcul şi halebarda în apeduct şi se căţără pe el ca să îşi vâre o mână înăuntru. Când se lăsă din nou pe pământ, îşi şterse mâna udă de haină, apoi îşi frecă partea laterală a nasului proeminent.

— Sub apă există un strat de ceva ce aduce cu nămol de iaz. Ne va fi şi-aşa destul de greu să coborâm ultima pantă fă-ră să alunecăm până la capăt, darămite să încercăm să o ur-căm iar, seniore Perrin. Cred că cel mai potrivit ar fi să aş-teptăm în fortăreaţa aceea până când vei ajunge la noi.

Perrin oftă. Se gândise să trimită frânghii, dar ar fi avut nevoie de aproape două mile ca să le întindă pe panta aceea, ar fi fost greu de cărat, iar dacă vreun shaido i-ar fi zărit ca-pătul ieşind din apeduct în Malden, ar fi scotocit prin toate cotloanele oraşului. Era un risc mic, poate, însă consecinţele care ar fi putut urma făceau să pară unul mare.

— Voi fi acolo cât voi putea de repede, Ban. Îţi făgăduiesc asta. Dădu mâna cu fiecare dintre aceştia. Cu Tod al'Caar, cel cu obrajii scofâlciţi, şi cu Leof Torfinn, prin al cărui păr trecea o dungă albă prin locul unde avea o cicatrice, pe care i-o dădu-seră trolocii. Cu tânărul Kenly Maerin, care, din nefericire, se încăpăţâna să îşi lase barbă, şi cu Bili Adarra, care era aproa-pe la fel de lat ca Perrin, dar cu o palmă mai scund. Bili era un văr îndepărtat şi una din rudele cele mai apropiate pe care Perrin le mai avea în viaţă. Copilărise împreună cu mulţi din-tre aceşti bărbaţi, cu toate că unii erau cu câţiva ani mai în vârstă decât el. Unii erau cu câţiva ani mai tineri. Îi cunoştea pe bărbaţii de la Deven Ride şi până la Dealul Străjii la fel de bine cum îi cunoştea pe aceia din împrejurimile satului Emond's Field. Avea mai multe motive decât Faile ca să ajungă la for-tăreaţa aceea cât putea de repede.

Had al'Lora, un individ zvelt, cu mustaţa groasă ca a unui taraboner, fu ultimul dintre bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri. Pe când acesta urca pe apeduct, Gaul îşi făcu apariţia, cu vălul încă pe faţă şi cu patru suliţe în mâna în care îşi ţinea scutul din piele de taur. Îşi puse o mână pe marginea apeductului şi sări pe el, rămânând pe cheia de boltă.

— Intri şi tu? îl întrebă Perrin, mirat.

— Fecioarele pot iscodi cât ai nevoie, Perrin Aybara.

Aielul cel mătăhălos aruncă o privire peste umăr în direc-

ţia Fecioarelor. Lui Perrin i se păru că acesta se încrunta, cu toate că nu putea fi convins din cauza vălului negru care îi as-cundea toată faţa, cu excepţia ochilor.

— Le-am auzit vorbind când credeau că nu ascult. Spre deosebire de soţia ta şi de celelalte, Chiad este o *gai'shain* propriu-zisă. La fel şi Bain, dar de ea nu-mi pasă. Chiad va mai avea de slujit încă un an şi o zi după ce o vom salva. Când un bărbat are o femeie ca *gai'shain,* sau invers, uneori se face o cunună a căsătoriei de îndată ce veşmântul alb este lepădat. Nu este un lucru obişnuit. Dar le-am auzit pe Fecioare zicând că vor ajunge mai întâi la Chiad, ca să o ţină departe de mine.

În spatele lui, Sulin îşi mişcă degetele folosind limbajul semnelor specific Fecioarelor, iar una dintre acestea îşi aco-peri gura cu mâna ca şi când şi-ar fi înăbuşit un râset. Aşadar, ele îl provocaseră. Poate că nu erau atât de îndârjite în ceea ce privea potriveala lui cu Chiad pe cât pretindeau. Sau poate că îi scăpa ceva lui Perrin. Umorul aielilor era grosolan.

Gaul se lăsă în apă. Fu nevoit să se aplece aproape paralel cu suprafaţa acesteia ca să poată încăpea sub acoperişul apeductului. Perrin se zgâia la deschizătură. Era atât de uşor să îl urmeze pe Gaul. Să se întoarcă cu spatele îi era greu. Co-loana de soldaţi seanchani urca şi cobora în continuare panta unduindu-se ca un şarpe.

— Mishima, mă întorc în tabără. Grady te va duce la se-menii tăi după ce vei fi terminat aici. Fă tot ce poţi ca să aco-peri urmele înainte să pleci.

— Prea bine, seniore. Le-am spus câtorva oameni să răzu-iască unsoarea de pe osii şi să ungă morile astea de vânt. Su-nă de zici că s-ar putea bloca în orice clipă. Le putem unge şi pe alea de pe creasta îndepărtată.

Luând hăţurile calului său, Perrin îşi ridică privirea la pânzele care se roteau încet. Încet, dar constant. Nu fuseseră făurite pentru a se învârti repede.

— Şi dacă vreun shaido hotărăşte să vină aici mâine şi se va întreba de unde-a apărut unsoarea?

Mishima îl privi insistent, cu faţa ascunsă pe jumătate de umbrele pe care le arunca luna. Pentru prima oară, nu păru intimidat de acei ochi galbeni strălucitori. Mirosul lui... miro-sea de parcă ar fi văzut ceva neaşteptat.

— Generalul de stindard a avut dreptate în ce te priveşte, zise el încet.

— Ce-a spus?

— Va trebui să o întrebi chiar tu, seniore.

Perrin coborî panta călare şi se întoarse printre copaci, gândindu-se cât de uşor ar fi să se întoarcă. Gallenne se putea ocupa de tot de-acum. Totul era pus la cale. Numai că maye-nerul era de părere că orice bătălie culmina cu un atac fulmi-nant pe cai. Şi începea cu unul, de preferat. Câtă vreme avea să respecte planul? Arganda era mai raţional, dar devenise atât de nerăbdător să o găsească pe regina Alliandre, încât putea la fel de bine să poruncească şi el un atac. Mai rămânea el însuşi. Vântul suflă cu putere, iar el îşi strânse mantia pe lângă trup.

Grady se afla într-un mic luminiş şi şedea, cu coatele prop-tite pe genunchi, pe o piatră prelucrată pe jumătate, acoperi-tă de muşchi şi parţial îngropată în pământ, care, fără îndo-ială, fusese lăsată acolo de pe vremea construirii apeductului. Alte asemenea pietre se aflau primprejur. Adierea vântului îi ascundea mirosul de nasul lui Perrin. Bărbatul nu îşi ridică privirea decât atunci când Perrin îşi struni calul în faţa lui. Poarta pe care o folosiseră ca să vină aici

stătea în continuare deschisă, lăsând să se vadă un alt luminiş printre copacii înalţi, nu departe de locul unde îşi aveau acum tabăra seanchanii. Poate ar fi fost mai uşor să se instaleze aproape de tabăra lui Perrin, însă el voia să le ţină pe surorile aes sedai şi pe înţe-lepte cât mai departe cu putinţă de *sul'dam* şi de *damane.* Nu se temea că seanchanii ar fi încălcat cuvântul dat de Tylee, dar surorile aes sedai şi înţeleptele se enervau numai gândin-du-se la *damane.* Probabil că înţeleptele şi Annoura aveau să se stăpânească deocamdată. Probabil. De Masuri, nu era foar-te sigur. Era mai bine să le ţină la distanţă unele de altele atâ-ta vreme cât putea.

— Te simţi bine, Grady?

Pe faţa înăsprită de vreme a bărbatului parcă mai apăru-seră câteva riduri. Ar putea fi o iluzie optică creată de um-brele pe care luna le arunca printre copaci, însă Perrin nu era convins de asta. Telegile trecuseră prin poartă cu uşurinţă, dar era oare puţin mai mică decât prima pe care îl văzuse pe Grady deschizând-o?

— Doar puţin istovit, seniore, răspunse Grady, cu un aer obosit. Rămase aşezat, cu coatele proptite pe genunchi. Toată călătoria asta pe care am făcut-o în ultima vreme... Ei bine, ieri n-am reuşit să ţin poarta deschisă îndeajuns de multă vreme ca să treacă prin ea toţi soldaţii aceia călare. De aceea m-am deprins să le leg.

Perrin încuviinţă din cap. Ambii asha'mani erau istoviţi. Conducerea îl storcea de puteri pe un bărbat la fel cum o fă-cea mânuirea unui ciocan într-o fierărie cât era ziua de mare. Mai mult, adevărul fie spus, bărbatul care mânuia ciocanul putea rezista mult mai mult decât oricare dintre asha'mani. Acesta era motivul pentru care apeductul era calea de intrare în Malden şi nu o poartă, motivul pentru care nu avea să existe o poartă prin care să fie salvate Faile şi celelalte, oricât de mult şi-ar fi dorit Perrin. Celor doi asha'mani nu le mai rămăsese cine ştie ce forţă până când aveau să se poată odih-ni. Puţina forţă rămasă trebuia folosită acolo unde era nevoie mai mare de ea. Lumină, acesta era un gând dureros. Doar că, dacă Grady sau Neald eşuau în a deschide o poartă de care era nevoie, mulţi oameni aveau să moară. Era o decizie grea.

— Voi avea nevoie de tine şi de Neald poimâine. Era ca şi când ar spune că avea nevoie de aer. Fără asha'mani, totul devenea imposibil. Atunci, veţi avea multă treabă de făcut.

Era puţin spus.

— Multă treabă ca un bărbat cu un singur braţ care ten-cuieşte un tavan, seniore.

— Te simţi în stare?

— Trebuie, nu-i aşa, seniore?

Perrin încuviinţă din cap. Făceai ce trebuia făcut.

— Trimite-mă înapoi în tabăra noastră. După ce îi vei trimite pe Mishima şi pe semenii lui în tăbăra lor, tu şi Fe-cioarele veţi putea dormi acolo dacă veţi dori.

Acest lucru i-ar mai da un răgaz de două zile lui Grady.

— Nu ştiu ce vor face Fecioarele, seniore, dar eu, unul, aş prefera să mă întorc acasă cât mai curând.

Îşi întoarse capul ca să privească poarta, fără a se ridica în picioare, iar aceasta se micşoră invers de cum se deschisese, priveliştea care se zărea dincolo de ea rotindu-se pe măsură ce se îngusta, terminându-se cu o dungă

verticală de lumină albastru-argintie, iar Perrin mai văzu doar o linie movulie înainte ca aceasta să se stingă.

— *Damanele* alea îmi dau fiori. Nu vor să fie libere.

— De unde ştii asta?

— Am vorbit cu unele dintre ele când nu era prin preajmă niciuna dintre femeile alea *sul'dam.* De îndată ce le-am zis că poate le-ar plăcea să îşi scoată lesele, deşi a fost doar o su-gestie, ele au început să strige după *sul'dam. Damanele* plân-geau, iar femeile *sul'dam* le mângâiau şi le linişteau, iar mie îmi aruncau priviri ca nişte pumnale. Te cred şi eu că m-au trecut fiorii.

Trăparu' lovi nerăbdător din picior, iar Perrin mângâie grumazul armăsarului. Grady era norocos că femeile *sul'dam* îl lăsaseră să plece nevătămat.

— Indiferent ce se va întâmpla cu *damanele,* Grady, nu va avea loc nici săptămâna aceasta, nici următoarea. Şi nu vom fi noi aceia care vom îndrepta lucrurile. Aşa că, lasă-le în pace pe *damane.* Ne aşteaptă o altă treabă de făcut.

Iar treaba aceasta avea mare legătură cu Cel Întunecat. El alungă acest gând. Oricum, îi era greu să se gândească la Tylee Khirgan ca fiind de partea Celui Întunecat. Sau la Mishima.

— Ai priceput?

— Am priceput, seniore. Spuneam doar că mă trec fiorii. În cele din urmă, o altă dungă albastru-argintie îşi făcu apariţia, lărgindu-se într-o deschizătură prin care se vedea un luminiş printre nişte copaci mari şi răsfiraţi şi bolovani. Aplecându-se în faţă pe grumazul calului, Perrin trecu călare prin ea. Poarta se stinse în urma lui, iar el continuă să călărească printre copaci până când ajunse la luminişul mare un-de se afla tabăra, lângă ceea ce fusese odinioară cătunul Brytan şi care acum era o adunătură de colibe pline de muşte, unde n-ar fi pus piciorul nici măcar un om udat leoarcă de ploaie în toiul nopţii. Santinelele cocoţate în copaci nu dădură niciun avertisment, desigur. Îl recunoscură.

În acel moment, nu tânjea după nimic cum tânjea după patul lui. Ei bine, tânjea după Faile, cu siguranţă, dar în lipsa ei, voia să fie singur în întuneric. Cel mai probabil, urma să îi fie greu să adoarmă, însă avea să-şi petreacă noaptea cum o făcuse adeseori şi înainte, gândindu-se la ea, aducându-şi aminte de ea. Însă, la mai puţin de zece paşi de gardul din ţă-ruşi ascuţiţi care înconjurau tabăra, struni calul. Un *raken* stătea ghemuit dincolo de ţăruşi şi îşi ţinea gâtul lung şi ce-nuşiu în jos, astfel încât o femeie în haină maro cu glugă să îi poată scărpina botul scorţos. Gluga îi atârna pe spate, lăsând la vedere părul tuns scurt şi faţa aspră şi îngustă. Ea se uită la Perrin de parcă l-ar fi recunoscut, apoi îşi reluă scărpinatul. Şaua de pe spinarea creaturii era prevăzută pentru doi călă-reţi. Sosise un mesager, pare-se. El o coti pe una dintre aleile înguste dintre ţăruşi care era folosită pentru trecerea cailor. Însă nu repede.

Aproape toată lumea se dusese la culcare. El simţi mişca-re printre şirurile de cai priponiţi în inima taberei – cel mai probabil era vreun grăjdar sau potcovar cairhienin însă cor-turile din pânză peticită şi colibele mici din crengi împletite de brad, demult veştejite deja, erau învăluite în întuneric şi tăcere. Nu se simţea nicio mişcare printre corturile joase ale aielilor şi doar câteva santinele păşeau înainte şi înapoi în cea mai apropiată secţiune mayeneră a taberei. Mayenerii şi ghealdaninii aveau puţină încredere în

bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri din copaci. Cu toate acestea, în cortul lui înalt, cu dungi roşii era lumină, iar umbrele câtorva oameni se mişcau pe pereţii cortului. Când descălecă în faţa cortului, Athan Chandin veni ca să ia frâiele şi îşi atinse fruntea cu noadele degetelor în timp ce se cocoşă, făcând un soi de ple-căciune. Athan era un arcaş priceput, altminteri nu s-ar fi aflat acolo, dar avea o atitudine supusă.

— Iată-te, zise Berelain pe un ton vesel.

Ea trebuie să se fi îmbrăcat în grabă, deoarece părul ei lung şi negru arăta de parcă ar fi fost lins şi nu văzuse încă peria, însă rochia ei de călărie gri cu guler înalt părea a fi în-grijită şi curată. Slujnicele ei nu o lăsau să îmbrace niciodată un veşmânt decât dacă acesta era proaspăt călcat. Ea îi întin-se Breanei o cupă din argint pe care aceasta să i-o umple din nou cu vin dintr-o carafă cu gât înalt, lucru pe care cairhieni-na îl făcu cu o grimasă. Servitoarea Failei nu o plăcea deloc pe Berelain. Însă aceasta din urmă nu părea să observe.

— Iartă-mă că m-am făcut comodă în cortul tău, dar ge-neralul de stindard a vrut să te vadă, iar eu m-am gândit să îi ţin companie. Ea ne povestea despre Mantiile Albe.

Balwer stătea discret într-un colţ – bărbatul mărunt, cu înfăţişare de pasăre, putea trece la fel de neobservat ca o şo-pârlă pe o ramură atunci când voia –, însă mirosul lui deveni mai pregnant atunci când fură pomenite Mantiile Albe.

Tylee, pe ai cărei umeri stătea atârnată o haină precum cea a zburătorului, făcu o plecăciune cu picioarele drepte, fără a-şi lua privirea de la Annoura. Părea să creadă că sora aes sedai se putea transforma într-un câine turbat în orice clipită. Lui Perrin i se păru că ea mirosea a suferinţă, cu toate că nu lăsa să se vadă nimic pe faţa ei oacheşă.

— Seniore, am două veşti pe care am simţit că trebuie să ţi le aduc de îndată la cunoştinţă. Ai început să torni rădăci-na-furcii în apa oraşului?

— Da, zise el pe un ton îngrijorat, azvârlindu-şi mantia pe unul dintre cuferele cu întărituri din alamă. Tylee oftă. Ţi-am spus că o voi face. Aş fi făcut-o acum două zile dacă neghioa-ba aceea de femeie din Almizar nu s-ar fi urnit atât de greu. Ce s-a întâmplat?

— Iertare, anunţă Lini, dar am fost trezită din pat şi mi-ar plăcea să mă întorc sub pături. Mai aveţi careva nevoie de mine în seara aceasta?

Femeia cu aspect fragil şi cu părul alb, prins într-o coadă lejeră ca să poată dormi, nu oferi nicio reverenţă şi nicio for-mulă de adresare de genul „domnii mei”. Spre deosebire de

Berelain, părea să-şi fi tras în grabă pe ea rochia maro, lucru neobişnuit în cazul ei. În mirosul ei se simţea limpede deza-probarea. Se număra printre aceia care credeau acea poveste ridicolă cum că Perrin se culcase cu Berelain chiar în noaptea în care Faile fusese luată prizonieră. Reuşi să evite să se uite la el când îşi plimbă privirea prin interiorul cortului.

— Eu mai vreau nişte vin, anunţă Aram, întinzându-şi cupa. Întunecat şi tras la faţă, înveşmântat într-o haină cu dungi roşii şi cu privirea goală, el încerca să se aşeze pe unul dintre scaunele acelea pliabile de tabără, însă sabia care îi era prin-să cu curele pe spinare îl împiedica să se rezeme de spătarul cu margini poleite. Breane dădu să meargă spre el.

— A băut destul, zise Lini pe un ton aspru, iar Breane se întoarse.

Lini îi ţinea din scurt pe servitorii Failei.

Aram înjură în barbă şi sări în picioare, azvârlindu-şi cu-pa pe covorul înflorat ce servea drept podea.

— Mai bine m-aş duce undeva unde nu există nicio bătrână care să mă cicălească de fiecare dată când vreau să beau ceva.

Îi aruncă lui Perrin o privire îmbufnată, înainte să iasă cu paşi mari din cort. Fără îndoială că se îndrepta spre tabăra lui Masema. Implorase să fie inclus în grupul care fusese trimis în Malden, însă nu i se putea încredinţa o astfel de sarcină din cauza impulsivităţii sale.

— Poţi pleca, Lini, zise Berelain. Breane se poate îngriji de noi foarte bine.

Lini pufni drept răspuns – un sunet aproape delicat – îna-inte să plece, ţinându-şi spatele drept şi puţind a dezaproba-re. Şi fără să se uite la Perrin.

— Să-mi fie cu iertare, seniore, zise Tylee cu vocea aceea tărăgănată şi cu o oarecare precauţie, dar pari a fi mai... Îngă-duitor... cu supuşii tăi decât sunt eu obişnuită.

— Acesta-i obiceiul nostru, general de stindard, zise Per-rin, culegând de pe jos cupa lui Aram. Nu era nevoie să mai murdărească una. Aici, nimeni nu este proprietatea nimănui.

Dacă păreau nişte cuvinte aspre, atunci aşa să fie. El ajun-sese să o placă pe Tylee cât de cât, dar seanchanii aceştia aveau nişte obiceiuri care te făceau să te cruceşti. Luă carafa din mâinile Breanei – aceasta încercă să ţină de ea o clipă, încruntându-se la el ca şi când n-ar fi vrut să îl lase să bea – şi-şi turnă nişte vin, înainte să i-o întindă înapoi. Ea îi smulse carafa din mâini.

— Şi-acum, ce s-a întâmplat? Care-i treaba cu Mantiile Albe?

— Chiar înainte de ivitul zorilor, am trimis *rakeni* în cer-cetare cât de departe au putut să ajungă, apoi din nou după apusul soarelui. În seara asta, una dintre zburătoare s-a în-tors mai devreme decât era aşteptat. A văzut mărşăluind şap-te mii de Copii ai Luminii la nici cincizeci de mile depărtare de tabăra mea.

— Mărşăluind spre tine? Perrin se încruntă la vin în loc să bea. Şapte mii pare a fi o numărătoare foarte precisă, mai ales pe întuneric.

— Se pare că bărbaţii aceştia sunt dezertori, interveni Annoura. Cel puţin, aşa îi consideră generalul de stindard.

Înveşmântată într-o rochie cenuşie din mătase, părea la fel de îngrijită ca şi când ar fi petrecut o oră dichisindu-se. Deoarece îşi ţinea nasul în vânt, semăna cu o cioară cu cozi împletite cu mărgele în vreme ce se uita la Tylee, iar genera-lul de stindard, cu un stârv deosebit de interesant. Ţinea în mână o cupă de vin de care nu părea să se fi atins.

— Am auzit zvonuri cum că Pedron Niall a murit luptân-du-se cu seanchanii, dar se pare că Eamon Valda, care l-a în-locuit pe Niall, i-a jurat credinţă împărătesei seanchane.

Tylee îngână „fie-i viaţa veşnică”; Perrin se îndoia că, în afară de el, mai auzise cineva. Şi Balwer îşi deschise gura, dar şi-o închise la loc fără a scoate o vorbă. El vedea Mantiile Albe ca pe nişte sperietori.

— Totuşi, cu mai bine de o lună în urmă, continuă sora Cenuşie, Galad Damodred l-a ucis pe Valda şi a convins şapte mii de Mantii Albe să renunţe la cauza seanchanilor. Păcat că el s-a încurcat cu Mantiile Albe, dar a ieşit şi ceva bun din as-ta. Oricum, se pare că a fost emis un ordin ca aceşti bărbaţi să fie

ucişi de îndată ce vor fi găsiţi. Am făcut un rezumat fru-mos, nu-i aşa, generale de stindard?

Tylee îşi mişcă mâna ca şi când ar fi vrut să facă unul din-tre acele semne împotriva răului.

— Este un rezumat bun, zise ea, adresându-se lui Perrin, nu Annourei.

Seanchanei părea a-i fi greu să vorbească cu o aes sedai.

— În afară de partea cu „a ieşit ceva bun din asta”. Încălca-rea jurământului şi dezertarea nu pot fi numite lucruri bune.

— Să înţeleg că ei nu mărşăluiesc spre tine? Altminteri, ai fi spus.

Perrin îi dădu acestei afirmaţii o notă interogativă, deşi, în mintea lui, nu exista nicio întrebare.

— Spre miazănoapte, răspunse Tylee. Se îndreaptă spre miazănoapte.

Balwer îşi deschise gura pe jumătate din nou, apoi şi-o în-chise, cu un clănţănit al dinţilor.

— Dacă ai vreun sfat, îi spuse Perrin, atunci dă-i glas. Dar mie nu-mi pasă câte Mantii Albe i-au lăsat baltă pe seanchani.

Faile este *singurul* lucru de care-mi pasă. Şi nu cred că gene-ralul de stindard ar renunţa la ocazia să le pună zgardă altor trei sau patru sute de *damane* şi să plece în căutarea lor.

Berelain făcu o grimasă. Expresia de pe faţa Annourei ră-mase calmă, însă luă o gură sănătoasă de vin. Niciuna dintre aes sedai nu era prea încântată de această parte a planului, tot aşa cum nu era niciuna dintre înţelepte.

— N-am să fac asta, zise Tylee pe un ton ferm. Cred că am să servesc, totuşi, nişte vin.

Breane inspiră adânc înainte să se conformeze şi o fărâmă de teamă pătrunse în mirosul ei. Se părea că femeia înaltă şi oacheşă o intimida.

— Nu neg că nu mi-ar plăcea să iau cu asalt Mantiile Albe, zise Balwer cu vocea aceea seacă a lui, dar, adevărul fie spus, simt că îi datorez acestui Galad Damodred o oarecare recu-noştinţă. Poate că el îi purta pică acestui Valda. Oricum, n-ai nevoie de sfatul meu în acest caz. Lucrurile s-au pus în miş-care în Malden, căci altminteri, nu cred că ai mai fi întârziat nici măcar o zi. Nici nu te-aş fi sfătuit să faci asta, seniore. Da-că-mi îngădui îndrăzneala, ţin foarte mult la domniţa Faile.

— Îţi îngădui, îi spuse Perrin. Generale de stindard, pome-neai de două veşti?

Seanchana luă cupa de vin oferită de Breane şi îl privi atât de insistent, încât fu limpede că evita să le arunce o privire celorlalte persoane aflate în cort.

— Am putea vorbi între patru ochi? întrebă ea încet. Berelain pluti deasupra covorului ca să îşi pună o mână pe braţul lui şi să îi zâmbească.

— Pe mine şi pe Annoura nu ne deranjează să plecăm, zi-se ea.

Lumină, cum putea cineva crede că exista ceva între el şi ea? Ea era extrem de frumoasă, adevărat, însă parfumul care îl dusese cu gândul la o felină care vâna îi dispăruse cu atât de mult timp în urmă din mirosul ei, încât el abia dacă şi-l mai amintea. Acum, în mirosul ei se simţeau răbdarea şi re-semnarea. Berelain ajunsese să accepte faptul că el o iubea pe Faile şi doar pe Faile şi îşi dorea să o vadă eliberată la fel de mult ca el.

— Puteţi rămâne, zise el. Indiferent ce ai de spus, general de stindard, o poţi spune în faţa tuturor aici de faţă.

Tylee şovăi, aruncându-i o privire Annourei.

— Există două grupuri mari de aieli care se îndreaptă spre Malden, zise ea intr-un final, tară tragere de inimă. Unul spre sud-est, celălalt spre sud-vest. *Morat'rakenii* estimează că acestea ar putea ajunge acolo peste trei zile.

Brusc, totul păru că vibrează în ochii lui Perrin. El *însuşi* simţi cum vibrează. Breane ţipă şi scăpă carafa din mâini. Lumea vibră din nou, iar Berelain îl apucă strâns de braţ. Mâ-na lui Tylee părea încremenită în acel gest ciudat, degetul mare şi cel arătător formând o semilună. Totul vibră pentru a treia oară, iar Perrin avu senzaţia că era plămădit din negură, că lumea întreagă era plămădită din negură şi era ameninţată de un vânt puternic. Berelain se cutremură, iar el o cuprinse cu braţul ca să o liniştească. Ea se agăţa de el, tremurând. Tă-cerea şi mirosul de teamă umpleau cortul. El putea auzi voci înteţindu-se afară, dar şi acestea păreau speriate.

— Ce-a fost asta? întrebă Tylee, în cele din urmă.

— Nu ştiu. Faţa Annourei rămase senină, dar vocea îi era tremurătoare. Lumină, habar nu am.

— N-are importanţă ce-a fost, le spuse Perrin. Le ignoră privirile zgâite. Peste trei zile, totul se va fi terminat. Doar asta are importanţă.

Numai Faile avea importanţă.

Soarele se afla aproape de zenit, dar Faile se simţea deja chinuită. Apa pentru baia de dimineaţă a Sevannei – făcea ba-ie de două ori pe zi acum! – nu fusese suficient de fierbinte, iar Faile fusese bătută împreună cu ceilalţi, chiar dacă ea şi Alliandre se aflaseră acolo doar pentru a o spăla pe spate pe femeie. De când răsărise soarele, mai bine de douăzeci de *gai'shain* din ţinuturile umede imploraseră să le fie îngăduit să jure credinţă. Trei sugeraseră o răscoală, subliniind faptul că existau mai mulţi *gai'shain* decât shaido în toate corturile acelea. Aceştia păruseră să asculte când ea ţinu să sublinieze faptul că aproape toţi aielii ştiau să mânuiască o suliţă, în vre-me ce cei din ţinuturile umede erau fermieri sau meşteşugari. Puţini ţinuseră vreodată o armă mână şi încă şi mai puţini mai foloseau una. Aceştia păruseră să asculte, însă aceasta era prima zi când cineva sugerase un asemenea lucru imediat după ce jurase credinţă. De obicei, aveau nevoie de câteva zile până să le vină astfel de gânduri. Presiunea creştea. Avea să fie măcel dacă ea nu reuşea să împiedice acest lucru. Şi-acum, asta…

— Este doar un joc, Faile Bashere, zise Rolan, dominând-o prin înălţimea lui, în vreme ce înaintau pe una dintre străzile noroioase care şerpuiau printre corturile shaido.

Părea amuzat, iar pe buze i se înfiripă un mic zâmbet. Era un bărbat chipeş. Cu siguranţă.

— Un joc de-a sărutatul, ai zis. Ea aranjă prosoapele dun-gate pe care le ţinea răsfrânte peste braţ ca să îi atragă aten-ţia. Am treabă, n-am timp de joacă. Mai ales pentru jocul de-a sărutatul.

Ea vedea puţini aieli, câţiva dintre ei fiind bărbaţi beţi, care mergeau împleticindu-se, chiar şi la această oră, dar majorita-tea oamenilor de pe stradă erau din ţinuturile umede şi purtau robe murdare de *gai'shain* şi copii care săreau fericiţi în băl-toacele cu noroi lăsate de ploaia torenţială căzută peste noap-te. Pe stradă mişunau femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte albe, mânjite de noroi, care cărau coşuri sau găleţi sau oale. Unii chiar îşi vedeau de treburile lor. Existau atât de mulţi *gai'shain* în tabără, încât nu prea era multă treabă de făcut. Acest lucru nu l-ar împiedica pe un shaido să pună la treabă nişte mâini care i se păreau a fi

leneşe, mai ales dacă acele mâini ieşeau din nişte mâneci albe, chiar dacă ar fi trebuit să inventeze o treabă de făcut. Ca să evite să fie nevoiţi să sape gropi nefolositoare în câmpurile noroioase sau să frece oale c-are erau deja curate, mulţi dintre *gai'shain* îşi făcuseră obiceiul să care ceva care să îi facă să pară că muncesc. Acest lucru nu îl ajuta pe niciunul să evite munca adevărată, dar îl ajuta să scape de alte feluri de munci. Faile nu trebuia să îşi facă griji în privinţa majorităţii celor din clanul Shaido, nu atâta vreme cât purta acele lanţuri groase din aur în jurul taliei şi al grumazului, însă colierul şi cureaua nu le descurajau pe înţelepte. Fre-case oale curate pentru câteva dintre ele. Iar uneori fusese pedepsită pentru că nu fusese disponibilă atunci când Sevanna avusese nevoie de ea. De aici şi prosoapele.

— Am putea începe cu un joc de-a sărutul pe care îl joacă copiii, zise el, cu toate că pedepsele aplicate sunt stânjenitoa-re uneori. În jocul pe care îl joacă adulţii, pedepsele sunt amuzante. A pierde poate fi la fel de plăcut ca a câştiga.

Ea nu se putu abţine să nu râdă. Lucru cert, bărbatul era insistent. Brusc, o zări pe Galina croindu-şi în grabă drum prin mulţime în direcţia ei, ţinându-şi ridicată roba albă din mătase ca să nu ajungă în noroi, ochii ei cercetând cu avidi-tate. Faile auzise că femeii îi fusese îngăduit să poarte haine începând cu dimineaţa aceea. Fireşte, nu renunţase niciodată ia colierul înalt şi la cureaua lată din aur şi piatra-focului. Pă-rul de pe cap nu era mai lung de un centimetru, dar avea prins în el o fundă mare şi roşie. Părea puţin probabil ca aceasta să fi fost alegerea femeii. Doar chipul căruia Faile nu îi putea conferi o vârstă o convingea că Galina era într-adevăr aes sedai. În afară de asta, ea nu era sigură de nimic în privin-ţa ei, exceptând pericolul pe care îl reprezenta. Galina o zări şi încremeni locului, frământându-şi poalele cu mâinile. Sora aes sedai îl privi pe Rolan cu un aer de nesiguranţă.

— Va trebui să mă gândesc la asta, Rolan. Nu avea de gând să se descotorosească de el până când nu era sigură de Galina. Am nevoie de timp ca să mă gândesc.

— Femeile au mereu nevoie de timp ca să se gândească. Gândeşte-te la a uita de necazuri şi a te bucura de un joc nevi-novat.

Când el îşi trecu încet degetul pe obrazul ei înainte să se îndepărteze, ea se înfioră. După obiceiul aielilor, a atinge obrazul cuiva în public era echivalentul unui sărut. Ea sigur simţi această atingere ca pe un sărut. Nevinovat? Cumva, se îndoia că orice joc în care trebuia să îl sărute pe Roland s-ar fi terminat doar cu un sărut. Din fericire, nu va fi nevoită să afle – sau să îi ascundă ceva lui Perrin – dacă se dovedea că Galina avea dreptate. Dacă.

Sora aes sedai ţâşni spre ea de îndată ce Rolan se făcu nevăzut.

— Unde e? întrebă Galina pe un ton poruncitor, apucând-o de braţ. Spune-mi! Ştiu că e la tine. Trebuie să fie la tine!

Femeia mai că o implora. Tratamentul pe care i-l aplicase Therava distrusese legendara stăpânire de sine specifică unei aes sedai.

Faile îşi scutură braţul, eliberându-se din strânsoarea ei.

— Mai întâi, spune-mi din nou că ne vei lua cu tine pe mi-ne şi pe prietenele mele atunci când vei pleca. Spune-mi pe

şleau. Şi spune-mi când vei pleca.

— Să nu *îndrăzneşti* să-mi vorbeşti astfel, şuieră printre dinţi Galina.

Faile văzu nişte pete negre plutind dinaintea ochilor ei, înainte să îşi dea seama că fusese pălmuită. Spre mirarea ei, îi trase la rândul ei o palmă femeii,

cât putu de tare, făcând-o să se clatine pe picioare. Se abţinu să îşi ducă o mână la obrazul care o pişca, însă Galina îşi freca obrazul, cu ochii mari de mirare. Faile se pregăti, poate pentru a încasa o lovitură cu Pu-terea sau cu ceva mai rău, dar nu se întâmplă nimic. Câţiva *gai'shain* aflaţi în trecere se holbară la ele, însă niciunul nu se opri în loc. Nici măcar nu încetini pasul. Orice ar fi adus cu o adunare *a gai'shain* ar fi atras atenţia celor din clanul Shaido şi ar fi adus pedepse tuturor celor implicaţi.

— Spune-mi, zise ea din nou.

— Vă voi lua cu mine pe tine şi pe prietenele tale, mârâi Galina, luându-şi mâna de la obraz. Voi pleca mâine. *Dacă* îl ai. Dacă nu, Sevanna va afla cine eşti în mai puţin de-o oră!

Ei bine, acum chiar vorbea pe şleau.

— Este ascuns în oraş. Ţi-l aduc acum.

Când dădu să se întoarcă, Galina o apucă din nou de braţ. Ochii ei de aes sedai priveau în toate părţile, şi îşi coborî vo-cea ca şi când şi-ar fi făcut brusc griji că ar putea-o auzi cine-va. Părea înspăimântată.

— Nu. Nu vreau să risc să vadă cineva. Mi-l vei da mâi-ne-dimineaţă. În oraş. Ne vom întâlni acolo. În capătul dinspre miazăzi al oraşului. Voi însemna clădirea cu o eşarfă roşie.

Faile clipi. Jumătatea sudică a oraşului Malden se afla în ruină.

— De ce acolo? întrebă ea pe un ton sceptic.

— Pentru că nu merge nimeni acolo, idioato! Pentru că nu ne va vedea nimeni! Ochii Galinei se mişcau în continuare în toate părţile. Mâine-dimineaţă, devreme. Dacă mă vei deza-măgi, vei regreta!

Strângându-şi poalele robei din mătase, se îndepărtă în grabă, pierzându-se în mulţime.

Faile se încruntă în vreme ce o privea pe femeie îndepăr-tându-se. Ar fi trebuit să simtă exaltare. Dar nu simţea. Galina aducea cu o sălbăticiune, era imprevizibilă. Cu toate acestea, surorile aes sedai nu puteau minţi. Nu părea să existe o cale prin care să se eschiveze de la a-şi ţine promisiunea. Iar dacă găsea una, atunci ea îşi făcuse deja un plan de evadare, cu toate că nu părea a fi mai elaborat, deşi era mai periculos de-cât la început. Mai rămânea Rolan. Şi jocul lui de-a sărutatul. Galina trebuia să aibă dreptate. Trebuia.

CAPITOLUL 27

O cutie simplă din lemn

Soarele altaran al amiezii era cald, deşi, din când în când, câte o rafală de vânt făcea să-i fluture mantia lui Rand. Stă-teau deja de două ceasuri pe coama dealului. Masa de nori ne-gri care se furişa dinspre miazănoapte pe cerul albastru-ce-nuşiu prevestea ploaie mai târziu şi o răcire a vremii. Ando-rul se întindea la doar câteva mile depărtare în direcţia ace-ea, peste dealurile joase şi împădurite cu stejari şi pini, ar-buşti şi sorg. Hotarul acela cunoscuse nenumărate generaţii de raiduri ale hoţilor de vite în ambele direcţii. „Oare Elayne privea ploaia în Caemlyn?” Oraşul se afla la o distanţă de mai bine de o sută cincizeci de leghe spre răsărit şi era prea de-parte ca ea să fie doar o prezenţă vagă într-un ungher al min-ţii lui. Aviendha, care se afla în Arad Doman, era o prezenţă încă şi mai vagă. El nu se gândise că înţeleptele aveau s-o ia cu ele. Cu toate acestea, ea avea să se afle în siguranţă printre zecile de mii de aieli, la fel de în siguranţă cum era Elayne dincolo de zidurile oraşului Caemlyn. Tai’daishar lovi cu pi-ciorul în pământ şi îşi azvârli capul pe spate, nerăbdător să se pună în mişcare. Rand îl bătu uşor pe grumaz pe armăsarul mare şi negru. Armăsarul putea ajunge la hotar în mai puţin de o oră, dar, în ziua aceea, drumul lor era către apus. Un drum scurt spre apus peste puţin timp.

Trebuia să facă impresie la întâlnirea din acea zi, iar el îşi alesese cu grijă veşmintele. Îşi pusese pe cap Coroana Săbii-lor din mai multe motive, nu numai ca să facă impresie. Jumă-tate dintre săbiile mici stăteau cuibărite printre frunzele de laur, care alcătuiau o bandă şi erau aşezate cu vârful în jos, fiind incomod de purtat, aducându-i mereu aminte de greutatea sa, atât în aur, cât şi în ceea ce privea responsabilitatea. O bucăţică ciobită din acele frunze de laur i se înfigea în tâm-plă ca să îi aducă aminte de bătălia împotriva seanchanilor în timpul căreia coroana fusese făurită. O bătălie pierdută, când el nu îşi putea permite să piardă. Haina lui din mătase, ver-de-închis, avea broderii aurii pe mâneci, pe umeri şi pe gule-rul înalt, cureaua îi era prinsă cu o cataramă încrustată cu aur, în formă de dragon, iar în mână ţinea Sceptrul Dragonului, cu un vârf de suliţă lung de o jumătate de metru şi cu un ciucure lung, verde cu alb, prins sub vârful din oţel lustruit. Dacă Fii-ca celor Nouă Luni îl recunoştea ca parte dintr-o suliţă sean-chană, atunci ea trebuia să vadă, de asemenea, şi dragonii pe care Fecioarele îi sculptaseră încolăcindu-se în jurul prăjinii din lemn. Azi, el nu purta mănuşi. Capetele de dragoni cu coame aurii de pe dosul palmelor aveau o strălucire metalică în bătaia soarelui. Indiferent de rangul înalt pe care îl deţinea printre seanchani, ea avea să ştie cu cine se confrunta.

„Un neghiob.” Râsul nebunesc al lui Lews Therin îi răsuna în cap. „Un neghiob care cade într-o capcană.” Rand îl ignoră pe nebun. Putea fi o capcană, dar el era pregătit să o declan-şeze. Merita riscul. Avea nevoie de acest armistiţiu. I-ar putea nimici pe seanchani, dar cu costul câtor vieţi? Privi din nou spre miazănoapte. Cerul de deasupra Andorului era senin, ex-ceptând câţiva nori albi şi răzleţi. Ultima Bătălie se apropia. Trebuia să îşi asume riscul.

Min, jucându-se cu frâiele iepei sale cenuşii din apropiere, părea îngâmfată, iar acest lucru îl irita. Ea îi smulsese o promi-siune într-un moment de slăbiciune şi refuza să îl elibereze de ea. Rand putea s-o încalce pur şi simplu. Ar fi trebuit să o încal-ce. Ca şi când i-ar fi citit gândurile, ea se uită la el. Expresia de pe chipul ei,

încadrat de bucle negre care îi ajungeau până la umeri, era calmă, dar prin legătură se simţi brusc bănuiala şi o urmă de furie. Ea părea a încerca să înăbuşe ambele trăiri, însă îşi aranja manşetele hainei roşii, cu broderii bogate, aşa cum o făcea atunci când îşi verifica cuţitele. Nu avea să-şi folosească vreun cuţit împotriva lui, fireşte. Fireşte că nu.

„Iubirea unei femei poate fi violentă, murmură Lews Therin. Uneori, aceasta îl răneşte pe un bărbat mai rău decât îşi închipuie ea, mai rău decât ar vrea. Uneori, chiar regretă asta mai târziu.” Părea întreg la minte în acel moment, însă Rand alungă această voce.

— Ar trebui să ne îngădui să cercetăm şi mai departe, Rand al’Thor, zise Nandera.

Ea şi cele douăzeci şi patru de Fecioare care stăteau pe coama dealului puţin împădurită îşi purtau vălurile negre pe feţe. Unele îşi ţineau arcurile în mâini şi săgeţile fixate în aces-tea. Restul Fecioarelor stăteau printre copacii care se aflau mai departe de deal, fiind cu ochii în patru la surprize neplăcute.

— Perimetrul este sigur până la conac, dar mie tot îmi mi-roase a capcană.

Existase o vreme când cuvinte precum „conac” şi „casă” su-naseră ciudat ieşind din gura ei. Însă acum ea se afla de multă vreme în ţinuturile umede.

— Nandera grăieşte adevărul, bombăni îmbufnată Alivia, dând pinteni juganului ca să-l aducă mai aproape.

Aparent, femeia cu părul bălai încă îi mai purta pică pen-tru că nu avea s-o ia cu el, însă reacţia ei atunci când îşi auzi-se accentul natal în Tear făcea ca acest lucru să fie imposibil. Recunoscu că fusese tulburată, dar susţinea că acest lucru se datorase faptului că fusese luată prin surprindere. Însă el nu putea să rişte.

— Nu poţi avea încredere în niciunul dintre Cei de Sânge, mai ales în fiica împărătesei, fie-i…

Îşi închise gura şi îşi netezi poalele bleumarin, fără a fi ne-voie, făcând o grimasă când îşi dădu seama ce fusese pe punctul de a spune. El avea încredere în ea, şi-ar fi încredin-ţat viaţa în mâinile ei, însă ea avea prea multe instincte adânc îngropate pentru ca el să rişte să o pună faţă în faţă cu femeia cu care urma să se întâlnească. Legătura fu străbătută acum de furie, iar ea nu făcu niciun efort să o înăbuşe. Lui Min nu îi plăcea să o vadă pe Alivia prin preajma lui.

— Şi mie-mi miroase a capcană, zise Bashere, vârându-şi în teacă sabia cu tăişul curbat.

Purta veşminte simple, coif şi platoşă lustruite, şi doar ha-ina cenuşie din mătase îl scotea în evidenţă dintre cei optzeci şi unul de lănceri saldaeani stând în formaţie pe coama dea-lului. Mustaţa deasă şi curbată în jos mai că i se zburli în spa-tele barelor de protecţie ale coifului.

— Aş da zece mii de coroane ca să ştiu câţi soldaţi are ea. Şi câte *damane.* Această Fiică a celor Nouă Luni este moşte-nitoarea tronului lor, omule.

El fusese şocat atunci când Alivia dezvăluise acest lucru. În Ebou Dar, nimeni nu îi pomenise de acest lucru, ca şi când n-ar fi avut vreo importanţă.

— Or fi pretinzând ei că stăpânesc ţinuturi din depărtare, spre miazăzi, dar poţi pune rămăşag că ea are măcar o oaste mică ce o păzeşte.

— Iar dacă iscoadele noastre dau de urma acestei oşti, răspunse Rand pe un ton calm, putem fi siguri că acestea nu vor fi văzute? Nandera pufni

dispreţuitor. Ar fi bine să nu presupunem că numai tu ai iscoade, îi spuse el. Dacă ei vor crede că vrem să îi atacăm sau s-o răpim pe femeie, totul se va destrăma.

Poate acesta era motivul pentru care ei păstraseră secre-tul. Moştenitoarea la tron ar fi o ţintă mult mai ademenitoare pentru răpitori decât o simplă nobilă de rang înalt.

— Tu stai de strajă mai departe ca să te asiguri că nu ne vor lua ei pe *noi* prin surprindere. Dacă lucrurile vor merge prost, ştii ce-ai de făcut, Bashere. Şi-apoi, o fi având ea o oas-te, dar şi eu am şi nu-i deloc mică.

Bashere se văzu nevoit să dea aprobator din cap la auzul acestor cuvinte.

Pe lângă saldaeani şi Fecioare, pe coama dealului se mai aflau asha'mani, aes sedai şi străjeri, mai bine de douăzeci şi cinci cu totul. Era un grup la fel de formidabil ca orice oaste mică. Aceştia se amestecau cu o uşurinţă surprinzătoare, tră-dând puţine semne de încordare. O, Toveine, o Roşie scundă, cu pielea arămie, se încrunta la Logain, dar Gabrelle, Bruna întunecată cu ochi verzi, vorbea cu el pe un ton destul de pri-etenos. Poate chiar cocheta cu el. Poate acesta era motivul pentru care Toveine se încrunta, cu toate că dezaprobarea părea mai probabilă decât gelozia. Adrielle şi Kurin îşi ţineau fiecare braţul petrecut pe după talia celuilalt, deşi ea era mai înaltă decât asha'manul domani, şi mai frumoasă. El era ba-nal şi avea fire cărunte pe la tâmple. Ca să nu mai pomenim de faptul că el o legase pe sora Cenuşie împotriva voinţei ei. Beldeine, care purta şalul de puţin timp, aducând astfel cu o simplă tânără saldaeană, cu ochii căprui şi migdalaţi, îşi întindea mâna din când în când ca să îl atingă pe Manfor, iar el îi zâmbea ori de câte ori ea făcea asta. Faptul că ea îl legase fusese un şoc, dar se părea că bărbatul cu părul bălai fusese mai mult decât dornic. Niciunul nu îi ceruse părerea lui Rand înainte de legare.

Poate că cei mai ciudaţi dintre toţi erau Jenare, palidă şi vânjoasă în rochia ei de călărie cenuşie, cu broderii roşii pe poale, şi Kajima, un individ de vârstă mijlocie, care avea aerul unui conţopist şi care îşi purta părul ca Narishma, împletit în două cozi cu clopoţei argintii la capete. Ea râse când Kajima îi spuse ceva şi îi şopti ceva care îl făcu şi pe el să râdă. O *Roşie* glumind cu un bărbat care putea conduce Puterea! Poate că Taim adusese o schimbare în bine, indiferent de intenţiile lui. Şi poate că Rand al'Thor visa. Surorile aes sedai erau vestite pentru făţărnicia lor. Dar putea oare o Roşie să fie atât de făţarnică?

Nu toată lumea era binedispusă azi. Ochii lui Ayako pă-reau aproape negri când ea îl privi cu duşmănie pe Rand; pe de altă parte, având în vedere ce se întâmpla cu străjerul atunci când a lui aes sedai murea, micuţa Albă oacheşă avea motive să se teamă că pe Sandomere l-ar putea paşte o pri-mejdie. Legătura cu un asha'man diferea de cea cu străjerul în unele privinţe, dar în altele, aceasta era identică, însă ni-meni nu ştia efectele pe care le-ar putea avea moartea unui asha'man asupra femeii pe care o legase. Şi Elza se încrunta la Rand, ţinându-şi o mână pe umărul străjerului ei înalt şi zvelt, Fearil, ca şi când ar fi ţinut de zgarda unui câine de pa-ză, crezând că avea să-l piardă. Nu era împotriva lui Rand, desigur, dar el îşi făcea griji în privinţa oricui credea ea că l-ar putea ameninţa. El îi dăduse porunci legat de asta, iar jurământul ei trebuia să ducă la ascultarea lor, însă surorile aes sedai puteau găsi o cale să se eschiveze de la aproape orice.

Merise vorbea pe un ton ferm cu Narishma, ceilalţi doi străjeri ai ei stând călare puţin mai încolo. Nu exista nicio îndoială cu privire la felul în care

gesticula femeia cu trăsă-turi aspre în timp ce vorbea, aplecându-se spre el astfel încât să îi poată vorbi în şoaptă. Îl instruia în legătură cu ceva. Lui Rand nu îi plăcea acest lucru, având în vedere situaţia, dar nu prea avea încotro. Merise nu făcuse niciun legământ şi avea să-l ignore dacă venea vorba despre unul dintre străjerii ei.

Sau despre orice altceva, că veni vorba.

Şi Cadsuane se uita la Rand. Ea şi Nynaeve îşi purtau toate podoabele *ter'angreal.* Nynaeve încerca să imite calmul spe-cific unei aes sedai. Părea să exerseze mult de când îl trimi-sese pe Lan oriunde l-o fi trimis. Jumătate din coama dealului îi separa iapa durdulie şi maronie de juganul Cadsuanei, de-sigur. Nu că Nynaeve ar fi recunoscut vreodată, dar Cadsuane o intimida.

Logain îşi aduse calul între Rand şi Bashere, iar juganul lui negru cabră. Părul calului avea aproape nuanţa hainei şi mantiei lui.

— Soarele aproape că a ajuns la zenit, zise el. E timpul să coborâm?

Exista doar o mică notă interogativă în aceste cuvinte. Bărbatul se enerva atunci când primea ordine. Nu mai aştep-tă un răspuns.

— Sandomere! strigă el cu voce tare. Narishma!

Merise îl ţinu pe Narishma de mâneca hainei încă o clipă, ca să-i mai dea nişte instrucţiuni, înainte să îl lase să se înde-părteze călare, lucru care îl făcu pe Logain să se încrunte. Narishma, cu faţa arsă de soare şi cu părul negru împletit în cozi cu clopoţei, părea cu câţiva ani mai tânăr decât Rand, deşi, în realitate, era cu câţiva ani mai în vârstă. Şezând în şaua calului său la fel de drept ca o sabie, îl salută din cap pe Logain ca pe un egal, facându-l pe acestea din urmă să se în-crunte din nou. Sandomere mai schimbă câteva vorbe şoptite cu Ayako înainte să urce în spinarea calului său pestriţ, iar ea îi atinse coapsa odată ce acesta se află în şa. Cu faţa brăzdată de riduri, cu părul rar şi cu barba căruntă tunsă îngrijit şi dată cu ulei, el o făcea să pară mai degrabă tânără decât fără vârstă. Acum, el purta dragonul roşu cu auriu pe gulerul ne-gru şi înalt, precum şi sabia argintie. Toţi asha'manii de pe deal le purtau, chiar şi Manfor. Fusese numit consacrat de curând, dar se numărase printre primii care veniseră în Tur-nul Negru, înainte să existe un Turn Negru. Majoritatea băr-baţilor care începuseră odată cu el erau morţi. Nici măcar Logain nu negase faptul că el era merituos.

Logain avea destulă minte ca să nu o cheme pe Cadsuane sau pe Nynaeve, însă acestea veniră călare lângă Rand, plasându-se de o parte şi de cealaltă a acestuia, fiecare aruncându-i o pri-vire. Expresiile de pe chipurile lor erau atât de liniştite, încât acestea s-ar fi putut gândi la orice. Privirile li se întâlniră, iar Nynaeve se uită repede în altă parte. Cadsuane pufni încet. Veni şi Min. „Încă una" a lui care să echilibreze situaţia. Un bărbat n-ar trebui să facă niciodată promisiuni în pat. El dădu să vorbească, dar ea îşi ridică o sprânceană, privindu-l fix în ochi. Legătura era plină de... ceva periculos.

— Tu vei sta în spatele meu atunci când vom ajunge aco-lo, îi spuse el, nefiind deloc ceea ce intenţionase să spună.

Ceea ce fusese periculos lăsă locul a ceva ce el ajunsese să identifice ca fiind iubire. Dintr-un oarecare motiv, în legătură se simţea şi amuzament.

— O voi face dacă voi avea chef, păstor tăntălău, zise ea cu o notă de asprime în glas, de parcă legătura nu i-ar fi trans-mis lui adevăratele ei sentimente.

Oricât de greu ar fi fost de descifrat acestea.

— Dacă tot ai de gând să faci prostia asta, atunci hai să terminăm odată, zise Cadsuane pe un ton ferm, mânându-şi calul negru pe deal, în jos.

La mică distanţă de deal, fermele începură să îşi facă apa-riţia de-a lungul unui drum de pământ ce şerpuia prin pădu-re, bătătorit de atâţia ani de folosire, dar care era acoperit cu un strat subţire de noroi lăsat în urmă de ultima ploaie. Din hornurile caselor din piatră cu acoperişuri din paie ieşea fumul, semn că masa de prânz era pregătită. Uneori, fetele şi femeile stăteau afară la soare cu fusurile lor. Bărbaţii în haine din lână aspră se plimbau pe câmpurile înconjurate de ziduri din piatră verificându-şi culturile care abia încolţiseră, prin-tre băieţandri care smulgeau buruienile. Pe păşuni păşteau vaci maro cu alb sau oi cu cozile negre, de obicei suprave-gheate de un băiat sau doi, înarmaţi cu arcuri sau praştii. În acele păduri erau lupi şi leoparzi şi alte creaturi cărora le plă-cea gustul cărnii de vită sau de oaie. Unii oameni îşi duceau mâinile streaşină la ochi ca să îi privească pe trecători, fără îndoială întrebându-se cine erau aceşti oameni elegant îm-brăcaţi care veneau să o viziteze pe domniţa Deirdru. Cu si-guranţă că nu exista niciun alt motiv pentru prezenţa lor, căci aceştia se îndreptau spre conac şi erau foarte departe de alte locuri importante. Niciunul dintre ei nu părea agitat sau înspăimântat; îşi vedeau pur şi simplu de treburile lor. Zvonu-rile despre prezenţa vreunei oşti în ţinutul lor cu siguranţă i-ar fi tulburat, iar astfel de zvonuri se răspândeau precum incendiul. Ciudat. Seanchanii nu puteau călători şi să soseas-că fără a da de veste, înaintea lor. Era foarte ciudat.

El îi simţi pe Logain şi pe alţi doi bărbaţi îmbrăţişând *saidinul*, umplându-se cu el. Logain controla o cantitate aproape la fel de mare ca el însuşi; Narishma şi Sandomere, oarecum mai puţină. Însă aceştia erau cei mai puternici prin-tre ceilalţi asha'mani şi amândoi fuseseră la Fântânile din Dumai. Logain dovedise că se putea descurca singur şi în alte locuri, şi în alte bătălii. Dacă aceasta era o capcană, atunci vor fi pre-gătiţi, iar cealaltă tabără nu va şti asta niciodată până când avea să fie prea târziu. Rand nu îmbrăţişă Izvorul. Îl simţea pe Lews Therin pândind în mintea lui. Nu era momentul po-trivit să-i ofere ocazia nebunului să pună mâna pe Putere.

— Cadsuane, Nynaeve, aţi face bine să îmbrăţişaţi Izvorul acum, le zise el. Ne apropiem.

— Eu am îmbrăţişat *saidarul* încă de pe dealul acela, îi spuse Nynaeve.

Cadsuane pufni şi se uită la el ca la un idiot.

Rand se abţinu să nu facă o grimasă. Nu simţi nicio furni-cătură, nu i se făcu pielea de găină. Ele îşi ascunseseră aceas-tă abilitate şi, odată cu ea, îl împiedicaseră să simtă că erau inundate de Putere. Când venea vorba de conducere, bărbaţii aveau puţine avantaje în faţa femeilor, dar acum şi le pierdu-seră şi pe cele puţine pe care le aveau, în vreme ce femeile şi le păstrau pe ale lor. Unii dintre asha'mani încercau să îşi dea seama cum să copieze ceea ce crease Nacelle, să descopere o împletitură care să le îngăduie să detecteze împletiturile fă-cute de femei, dar, deocamdată, nu reuşiseră. Ei bine, altcineva va trebui să se ocupe de treaba asta. Dacă mergeau în continuare pe drumul acela, peste câteva mile, ei aveau să ajungă în satul King's Crossing, unde un pod din lemn trecea peste un râu îngust numit Reshalle, dar înainte de acesta, drumul trecea pe lângă un luminiş mare, marcat de doi stâlpi înalţi din piatră, cu toate că nu existau nici porţi, nici gard. La o sută de paşi sau mai bine dincolo de el, la capătul unei alei de pământ înnoroiat, se afla conacul domniţei Deirdru. Era o clădire cu două caturi din piatră cenuşie, cu acoperiş

din paie, iar singurul lucru care o salva să nu semene cu o fermă mare erau stâlpii de poartă şi uşile duble înalte de la intrare. Grajdurile şi acareturile aveau aceeaşi înfăţişare practică, ro-bustă şi simplă. Nu se vedea nici ţipenie de om, niciun grăj-dar, nicio servitoare care mergea să culeagă ouăle, niciun bărbat pe câmpurile care flancau aleea. Din hornurile înalte ale conacului nu ieşea niciun firicel de fum. *Chiar* mirosea a capcană. Însă în ţinut domnea liniştea, iar fermierii erau ne-tulburaţi. Exista o singură cale prin care puteau afla.

Rand îl mână pe Tai'daishar printre stâlpii porţii, iar cei-lalţi îl urmară. Min nu îi luă în seamă avertismentul. Ea îşi aduse calul între Tai'daishar şi iapa Nynaevei, apoi rânji la el. Legătura transmitea agitaţie, iar ea rânjea!

Când el ajunse la jumătatea drumului spre casă, uşile se deschiseră şi două femei ieşiră, una în veşminte gri-închis, cealaltă în veşminte albastre, cu dungi roşii pe piept şi cu poa-lele lungi până la glezne. Razele soarelui se reflectau în lesa argintie care le lega. Alte două îşi făcură apariţia, apoi alte două, până când trei perechi de femei stăteau înşirate de o parte şi de cealaltă a uşilor. Când el străbătu o treime din dis-tanţă, o altă femeie păşi în prag, foarte tuciurie şi foarte mică, îmbrăcată în veşminte albe plisate şi cu capul acoperit de o eşarfă transparentă care îi cădea peste faţă. Era Fiica celor Nouă Luni. Ea îi fusese descrisă lui Bashere până la capul ei ras. Tensiunea din umerii lui, pe care nu o conştientizase, dis-păru. Faptul că ea se afla acolo în persoană alunga posibilita-tea vreunei capcane. Seanchanii nu ar risca viaţa moşteni-toarei lor, punând-o într-o situaţie atât de periculoasă. El îşi struni calul şi descălecă.

— Una dintre ele conduce Puterea, zise Nynaeve, suficient de tare cât să audă doar el, când se dădu jos din şa. Nu pot vedea nimic, prin urmare şi-a ascuns această abilitate şi a in-versat împletitura – mă întreb cum au învăţat seanchanii să facă *asta!* –, dar conduce Puterea. Doar una; nu e suficientă Putere ca să fie două.

Ter'angrealul ei nu putea spune dacă era condus *saidinul* sau *saidarul*, dar era puţin probabil să fi fost un bărbat.

„Ţi-am spus că e o capcană, mârâi Lews Therin. Ţi-am spus!" Rand se prefăcu că verifică chinga şeii.

— Îţi poţi da seama care dintre ele? întrebă el încet.

El tot nu îmbrăţişă *saidinul.* Nu putea şti ce avea să facă Lews Therin în această situaţie dacă reuşea să preia din nou controlul. Şi Logain îşi făcea de lucru cu chinga, iar Narishma îl privea pe Sandomere cum verifica una dintre copitele ca-lului pestriţ. Ei auziseră. Femeia măruntă aştepta în pragul uşii, nemişcată, dar fără îndoială nerăbdătoare şi probabil ofensată de interesul lor aparent faţă de caii lor.

— Nu, răspunse Cadsuane cu amărăciune. Dar pot face ceva în privinţa asta. Odată ce ne vom apropia mai mult.

Ornamentele aurii din părul lui se legănară atunci când ea îşi azvârli mantia pe spate ca şi când şi-ar lăsa la vedere o sabie.

— Stai în spatele meu, îi spuse el lui Min şi, spre uşurarea lui, ea încuviinţă din cap.

Faţa ei era uşor încruntată, iar prin legătură se simţea în-grijorarea. Nu şi teamă, însă. Ea ştia că el avea să o protejeze.

Lăsând caii pe loc, el se îndreptă spre femeile *sul'dam* şi *damane,* însoţit de Cadsuane şi Nynaeve la mică distanţă de o parte şi de cealaltă a lui. Logain, ţinându-şi mâna pe mânerul sabiei, ca şi când aceasta ar fi fost adevărata lui armă, înaintă cu paşi hotărâţi alături de Cadsuane, iar Narishma şi Sandomere, dincolo de Nynaeve. Femeia mică şi tuciurie în-cepu să păşească încet spre ei, ţinându-şi poalele plisate ri-dicate, ca acestea să nu atingă pământul ud.

Brusc, la nici zece paşi depărtare, ea... pâlpâi. Preţ de o clipă, ea fu mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, înveşmân-tată toată în negru, cu o expresie mirată pe faţă şi, deşi purta în continuare vălul, capul îi era acoperit cu păr negru şi on-dulat, tuns scurt. Totul dură doar o clipă înainte ca femeia măruntă să revină şi să înainteze cu paşi şovăielnici, lăsând să-i cadă poalele albe, apoi o altă pâlpâire şi femeia înaltă şi tuciurie apăru din nou, cu faţa schimonosită de furie în spa-tele vălului. El recunoscu chipul acela, cu toate că nu îl mai văzuse până atunci. Îl văzuse Lews Therin şi era de-ajuns.

— Semirhage, zise el şocat, înainte să apuce să înăbuşe cuvântul, iar apoi, brusc, totul păru să se petreacă în acelaşi timp.

El încercă să atingă Izvorul şi descoperi că şi Lews Therin încerca să se agaţe de el, fiecare din ei îmbrâncindu-l pe ce-lălalt ca să îl dea la o parte şi să-l împiedice să ajungă la el.

Semirhage îşi mişcă mâna şi o minge mică de foc ţâşni spre el din vârful degetelor ei. Ea strigase ceva, poate o poruncă. El nu putu să sară într-o parte; Min stătea chiar în spatele lui. Încercând cu disperare să îmbrăţişeze *saidinul,* îşi ridică dis-perat mâna în care ţinea Sceptrul Dragonului. Lumea păru că erupe într-o explozie de foc.

El îşi dădu seama că obrazul îi era lipit de pământul ud. Vedea pete negre dinaintea ochilor şi totul părea înceţoşat, ca şi când ar fi privit prin apă. Unde era? Ce se întâmplase? Îşi simţea capul greu. Ceva îl înţepa în coaste. Era mânerul sabiei lui. Rănile vechi îl dureau îngrozitor. Îşi dădu seama încet că se uita la Sceptrul Dragonului, sau la ce mai rămăsese din el. Vârful de suliţă şi câţiva centimetri de prăjină carbonizată zăceau trei paşi mai încolo. Nişte flăcări mici care dansau mistuiau ciucurele lung. Coroana de Săbii zăcea dincolo de sceptru.

Conştientiză brusc că simţea că cineva conducea *saidinul.* I se făcuse pielea de găină de la *saidarul* care era mânuit. Co-nacul. Semirhage! Încercă să se ridice şi se prăbuşi cu un ţi-păt înfiorător. Îşi mişcă încet braţul stâng prin care simţea durere până în locul unde se vedea mâna. Locul unde îi fuse-se mâna. Nu mai rămăseseră decât nişte rămăşiţe ciopârţite şi înnegrite. Un ciot îi ieşea din manşeta din care se ridicau firicele de fum. Însă Puterea era în continuare condusă în jurul lui. Oamenii lui se luptau ca să-şi salveze vieţile. Ar pu-tea muri. Min! Se chinui să se ridice, dar se prăbuşi din nou.

Ca şi când gândul la ea o chemase, Min se lăsă pe vine lângă el. Încerca să îl protejeze cu trupul ei, îşi dădu el seama. Legătura era plină de compasiune şi durere. Nu era durere fizică. El ar fi ştiut dacă ea avea şi cea mai mică rană. Ea sim-ţea durere faţă de el.

— Nu te mişca, îi zise ea. Ai... fost rănit.

— Ştiu, zise el cu glas răguşit.

Încercă din nou să îmbrăţişeze *saidinul* şi, mare mirare, de astă dată Lews Therin nu încercă să se amestece. Puterea îl inundă, iar acest lucru îi dădu forţa necesară să se ridice în picioare ajutându-se doar de o mână,

pregătind în tot acest timp câteva împletituri foarte neplăcute. Fără să-i ia în seamă haina plină de noroi, Min îl apucă de braţul sănătos ca şi când ar fi încercat să îl ajute să stea în picioare. Dar lupta luase sfârşit.

Semirhage stătea ţeapănă, cu braţele pe lângă trup şi cu poalele lipite de picioare, fără îndoială învăluite în fire de Aer. Mânerul unuia dintre cuţitele lui Min îi ieşea din umăr şi trebuie că fusese şi despărţită de Izvor, dar pe faţa ei tuciurie şi frumoasă se citea dispreţul. Mai fusese prizonieră, pentru scurt timp, în timpul Războiului Umbrei. Scăpase de pedeap-să băgând atât de tare spaima în temniceri, încât aceştia o scoseseră pe furiş din temniţă, eliberând-o.

Altele fuseseră rănite mai grav. O *suldamă* scundă şi tu-ciurie şi o *damane* înaltă, cu părul bălai, legate printr-un *a'dam,* zăceau întinse pe pământ, zgâindu-se la soare cu nişte ochi goi, iar alte două stăteau în genunchi, agăţându-se una de cealaltă. Sângele le şiroia pe feţe, mânjindu-le părul. Celelalte perechi stăteau la fel de ţepene ca Semirhage, iar el putea vedea scutul pus pe trei dintre *damane.* Acestea păreau ului-te. Una dintre *sul'dame,* o tânără zveltă, cu părul negru, plân-gea încet. Şi faţa lui Narishma era plină de sânge, iar haina părea a-i fi pârlită. La fel şi cea a lui Sandomere. O bucată de os îi ieşea prin mâneca stângă, alb mânjit cu roşu, până când Nynaeve îi îndreptă braţul cu o mişcare fermă, iar osul intră înapoi la locul lui. El scoase un geamăt gutural, schimono-sindu-se de durere. Ea îi cuprinse braţul cu mâinile, în locul unde se afla rana, şi, peste câteva clipe, el îşi îndoia braţul şi îşi mişca degetele, mulţumindu-i în şoaptă. Logain părea ne-vătămat, la fel şi Nynaeve şi Cadsuane, care o studia pe Semirhage aşa cum o Brună ar studia un animal exotic pe care nu îl mai văzuse niciodată.

Dintr-odată, porţile începură să se deschidă peste tot în jurul conacului, iar din ele se revărsară călare asha'mani, aes sedai şi străjeri, Fecioare cu vălurile pe feţe şi Bashere, care călărea în fruntea oştenilor lui. Un asha'man şi o aes sedai, care formau un cerc, puteau deschide o poartă cu mult mai mare decât cele pe care reuşea să le deschidă singur Rand. Aşadar, cineva reuşise să dea semnalul, o explozie roşie pe cer. Toţi asha'manii erau plini de *saidin,* iar Rand bănuia că surorile aes sedai erau la fel de pline de *saidar.* Fecioarele începură să se împrăştie printre copaci.

— Aghan, Hamad, cercetaţi casa! strigă Bashere. Matoun, pune-i în formaţie pe lănceri! Ne vor ataca de îndată ce vor putea!

Doi soldaţi îşi înfipseră lăncile în pământ şi săriră din şei, dând fuga înăuntru, cu săbiile scoase, în vreme ceilalţi înce-pură să se aşeze pe două rânduri.

Ayako sări din şa şi dădu fuga la Sandomere fără a se mai osteni să-şi ridice poalele din noroi. Merise călări până la Narishma înainte să se lase să alunece din şa chiar în faţa lui şi să-i ia capul în mâini, fără a rosti un cuvânt. El se smuci, îşi arcui spatele şi mai că îşi eliberă capul dintre mâinile ei în timp ce ea îl tămăduia. Nu era prea pricepută în a folosi me-toda de tămăduire a Nynaevei.

Ignorând harababura, Nynaeve îşi strânse poalele cu mâi-nile însângerate şi se duse în grabă la Rand.

— Vai, Rand, zise ea când îi văzu braţul. Îmi pare atât de rău. Voi... voi face tot ce-mi va sta în putinţă, dar nu ţi-l voi putea face cum a fost odinioară.

În ochii ei se citea angoasa.

Fără să scoată un cuvânt, el îşi întinse braţul stâng. Acesta îi zvâcnea de durere. În mod ciudat, încă îşi mai putea simţi mâna. Avea impresia că putea să îşi strângă pumnul şi dege-tele care nu mai erau acolo. Senzaţia de piele de găină se in-tensifică atunci când ea îmbrăţişă şi mai mult *saidarul,* firice-le de fum dispărură de pe manşeta lui, iar ea îi apucă cu mâna de braţ, deasupra încheieturii. El simţi furnicături prin tot braţul, iar durerea dispăru. Treptat, pielea înnegrită fu înlo-cuită cu piele netedă, care începu să se întindă în jos până când acoperi ciotul mic care fusese cândva mâna lui. Era o minune. Dragonul solzos, roşu cu auriu, crescu şi el la loc, atât de mult cât putu, terminându-se cu o bucată de coamă aurie. El *încă* îşi putea simţi toată mâna.

— Îmi pare atât de rău, zise din nou Nynaeve. Îngădu-ie-mi să te caut şi de alte răni.

Îi ceru permisiunea, dar nu mai aşteptă, fireşte. Îşi ridică mâi-nile ca să îi cuprindă capul cu ele, iar el fu străbătut de un fior.

— E ceva în neregulă cu ochii tăi, zise ea, încruntându-se. Mi-e teamă să încerc să îi oblojesc fără să fac cercetări mai întâi. Cea mai mică greşeală te-ar putea orbi. Cât de bine poţi vedea? Câte degete ţin ridicate?

— Două. Văd bine, minţi el.

Petele negre dispăruseră, dar încă vedea totul ca în apă şi îi venea să mijească ochii din cauza soarelui care părea să fie de zece ori mai strălucitor decât de obicei. Vechile răni din partea laterală îl dureau îngrozitor de tare.

Bashere descălecă din spinarea juganului său îndesat în faţa lui şi se încruntă la ciotul braţului lui stâng. Îşi scoase coiful, fără a-i desface catarama, şi şi-l vârâ sub braţ.

— Măcar eşti viu, zise el pe un ton posac. Am văzut băr-baţi răniţi mai grav.

— Şi eu, zise Rand. Însă va trebui să învăţ din nou cum să mânuiesc sabia.

Bashere încuviinţă din cap. Majoritatea schemelor nece-sitau folosirea ambelor mâini. Rand se aplecă pentru a ridica de jos coroana Illianului, însă Min îl lăsă de braţ şi îi întinse în grabă coroana. El şi-o puse pe cap.

— Va trebui să găsesc alte metode prin care să fac totul.

— Cred că eşti în stare de şoc, zise Nynaeve încet. Doar ce-ai fost grav rănit, Rand. Poate-ar fi mai bine să te întinzi. Seniore Davram, porunceşte unuia dintre oamenii tăi să adu-că o şa ca să-şi pună picioarele sus.

— Nu e în stare de şoc, zise Min cu tristeţe.

Legătura era plină de tristeţe. Ea îl apucase de braţ ca şi când ar fi vrut să-l ajute din nou să stea drept.

— Şi-a pierdut o mână, dar cum nu poate face nimic în privinţa asta, a trecut deja peste eveniment.

— Tăntălău încăpăţânat, bombăni Nynaeve.

Ea îşi duse mâna mânjită cu sângele lui Sandomere spre coada groasă ce îi atârna peste umăr, apoi şi-o lăsă brusc jos.

— Ai fost grav rănit. Nu-i niciun bai dacă jeleşti. Nu-i ni-ciun bai dacă eşti uluit. Este firesc!

— Nu am timp, îi spuse el.

Tristeţea pe care o simţea Min ameninţa să inunde legă-tura. Lumină, el se simţea bine! De ce se simţea atât de tristă?

Nynaeve bombăni ceva despre „încăpăţânat” şi „tăntălău” şi „căpos”, însă nu terminase.

— Rănile alea vechi din partea laterală ţi s-au deschis, zi-se ea, aproape mârâind. Nu sângerezi grav, dar *sângerezi.* Poate voi reuşi să fac în sfârşit ceva în privinţa lor.

Dar oricât de mult se strădui – încercă de trei ori – nu se schimbă nimic. El simţea în continuare firicelul de sânge pre-lingându-i-se pe coaste. Rănile îi zvâcneau în continuare, pro-vocându-i o durere cruntă. În cele din urmă, îi înlătură cu blândeţe mâna de pe coastele lui.

— Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, Nynaeve. Ajunge.

— Prostule. De astă dată, ea mârâi. Cum poate fi de-ajuns când tu sângerezi?

— Cine este femeia cea înaltă? întrebă Bashere.

Măcar el înţelegea. Nu îţi iroseai vremea cu ceea ce nu putea fi reparat.

— Doar n-au încercat să ne facem să credem că *ea* este Fiica celor Nouă Luni, nu-i aşa? Nu după ce mi s-a spus că e o fiinţă mărunţică.

— Ba da, răspunse Rand, apoi îi explică pe scurt.

— Semirhage? bombăni Bashere, nevenindu-i a crede. Cum poţi fi sigur?

— O cheamă Anath Dorje, nu... nu cum ai numit-o tu, zise cu acea voce tărăgănată femeia *sul'dam* cu pielea de culoarea mierii.

Ochii ei negri erau migdalaţi, iar în păr avea fire cărunte. Părea să fie cea mai în vârstă dintre femeile *sul'dam* şi cea mai puţin înspăimântată. Nu că nu părea a-i fi teamă, dar se stă-pânea foarte bine.

— Este Grăitoarea Adevărului a Înaltei Doamne.

— Taci, Falendre! zise Semirhage pe un ton rece, arun-când o privire peste umăr.

Privirea ei făgăduia durere. Domniţa Durerii se pricepea de minune la a se ţine de promisiuni. Prizonierii îşi puseseră capăt zilelor atunci când aflaseră că ea îi ţinea captivi, bărbaţi şi femei care reuşiseră să îşi rupă o venă cu dinţii sau cu un-ghiile.

Falendre nu părea să priceapă, însă.

— Tu nu-mi porunceşti mie, zise ea pe un ton dojenitor. Nici măcar nu eşti *so'jhin.*

— Cum *poţi* fi sigur? întrebă Cadsuane pe un ton porun-citor.

Acele luni şi stele, păsări şi peşti din aur se legănară când ea îşi mută privirea pătrunzătoare de la Rand la Semirhage, apoi din nou la el.

Semirhage îl scuti de efortul de a născoci o minciună.

— E nebun, zise ea pe un ton rece.

Cum stătea aşa nemişcată ca o statuie, cu mânerul cuţitu-lui lui Min ieşindu-i din claviculă şi cu partea din faţă a rochi-ei pătate de sânge, ea aducea cu o regină aşezată pe tronul ei.

— Graendal ar putea explica mai bine decât mine. Nebu-nia a fost specialitatea ei. Totuşi, am să încerc să vă explic şi eu. Ştiţi despre acei oameni care aud voci în capul lor? Une-ori, deşi se întâmplă foarte rar, vocile pe care le aud aceştia sunt din vieţi anterioare. Lanfear a pretins că ştia lucruri din Vârsta noastră, lucruri pe care doar Lews Therin le-ar fi pu-tut şti. Până şi Graendal eşua de obicei să se integreze cu ci-neva care auzea o voce adevărată. Din câte am înţeles eu, drumul spre nebunie poate fi... abrupt.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet care nu i se oglindi şi în ochii negri.

„De ce îl privesc altfel?" Chipul lui Logain era ca o mască sculptată, impenetrabil. Bashere se uita de parcă încă nu îi venea a crede. Nynaeve stătea

cu gura căscată şi cu ochii mari de uimire. Legătura... Vreme îndelungată, legătura fu străbă-tută de... amorţeală. Dacă Min îi întorcea spatele, el nu ştia dacă avea să suporte acest lucru. Dacă ea i-ar întoarce spate-le, ar fi cel mai bun lucru din lume pentru ea. Însă amorţeala fu înlocuită de o compasiune şi o determinare la fel de ne-strămutată ca munţii şi de o dragoste atât de aprinsă, încât el credea că şi-ar fi putut încălzi mâinile deasupra ei. Ea îl strânse mai tare de braţ, iar el încercă să îşi pună o mână peste a ei. El îşi aminti prea târziu şi îşi îndepărtă repede ciotul mâinii, dar nu înainte ca acesta s-o fi atins pe ea. Prin legătură nu trecu niciun fel de tresărire.

Cadsuane se apropie mai mult de femeia mai înaltă şi îşi ridică privirea la ea. A înfrunta un rătăcit nu părea să o tul-bure mai mult decât a-l înfrunta pe Dragonul Renăscut.

— Eşti foarte calmă pentru o prizonieră. În loc să negi acuzaţia, oferi dovezi împotriva ta.

Semirhage îşi mută zâmbetul rece de la Rand la Cadsuane.

— De ce ar trebui să-mi neg identitatea? Mândria se sim-

ţea în fiecare cuvânt rostit. Eu sunt Semirhage.

Cineva icni, iar câteva femei *sul'dam* şi *damane* începură să tremure şi să plângă. O *sul'damă,* o femeie drăguţă, cu părul bălai, vomă brusc pe partea din faţă a veşmântului său, iar o alta, îndesată şi oacheşă, dădea semne că ar putea face la fel.

Cadsuane doar încuviinţă din cap.

— Eu sunt Cadsuane Melaidhrin. Abia aştept să stăm de poveşti pe-

ndelete.

Semirhage rânji. Nu dusese niciodată lipsă de curaj.

— Noi am crezut că era înalta Doamnă, spuse Falendre în grabă şi opintindu-se în acelaşi timp. Deşi dinţii păreau a-i începe să clănţănească în orice clipă, ea se forţă să rostească următoarele cuvinte: Am crezut că eram onorate. Ne-a dus într-o încăpere din Palatul Tarasin, unde era o... gaură în aer, iar noi am păşit prin ea şi-am ajuns aici. Jur pe ochii mei! Am crezut că era Înalta Doamnă.

— Aşadar, nu există nicio oaste care năvăleşte spre noi, zise Logain.

Nu îţi puteai da seama din tonul lui dacă era uşurat sau dezamăgit. El îşi scoase sabia câţiva centimetri, apoi şi-o vârî cu zgomot înapoi în teacă.

— Ce vom face cu ele? El arătă cu capul spre femeile *sul'dam* şi *damane.* Le vom trimite în Caemlyn cum am făcut cu cele-lalte?

— Le vom trimite înapoi în Ebou Dar, zise Rand.

Cadsuane se întoarse şi se holbă la el. Faţa ei era o mască perfectă a calmului caracteristic surorilor aes sedai, deşi el se îndoia că era calmă şi pe dinăuntru. Punerea în lesă a *dama-nelor* era o monstruozitate pe care surorile aes sedai o luau personal. Nynaeve era departe de a fi calmă. Cu furie în privire şi strângându-şi tare coada împletită cu pumnul mânjit de sânge, ea dădu să vorbească, însă el i-o luă înainte:

— Am nevoie de acest armistiţiu, Nynaeve, iar dacă le voi lua prizoniere pe aceste femei, nu mai există o cale să-l obţin. Nu mă contrazice. Aşa îl numesc ei, inclusiv *damanele,* iar tu ştii asta la fel de bine ca mine. Pot duce vorba că vreau să mă întâlnesc cu Fiica celor Nouă Luni. Moştenitoarea tronului es-te singura care poate valida un armistiţiu.

— Mie tot nu-mi place treaba asta, zise ea pe un ton ferm. Le putem elibera pe *damane.* Ceilalţi vor face la fel pentru a transmite mesaje.

Damanele care lăcrimaseră până atunci izbucniră în plâns. Unele dintre ele le strigară femeilor *sul'dam* să le salveze. Pe faţa Nynaevei apăru o expresie bolnăvicioasă, dar îşi aruncă mâinile în aer şi renunţă la a se mai împotrivi.

Cei doi soldaţi pe care îi trimisese Bashere să cerceteze interiorul conacului ieşiră din nou. Erau nişte tineri care aveau un mers legănat, fiind mai obişnuiţi cu şeile decât cu propriile picioare. Flamad avea o barbă neagră şi bogată, care îi ieşea de pe sub marginea coifului, şi o cicatrice ce îi brăzda faţa. Aghan avea o mustaţă deasă precum cea a lui Bashere şi ţinea sub braţ o cutie simplă din lemn care nu avea capac. Cei doi îi făcură o plecăciune lui Bashere, legănându-şi săbiile cu mâinile libere.

— Casa este goală, seniore, zise Aghan, dar, în câteva odăi, există pete de sânge uscat pe covoare. Semănă cu un abator, seniore. Cred că persoana care a locuit aici este moartă. Am găsit asta lângă uşa de la intrare. Nu mi s-a părut că acolo ar fi locul ei, aşa că am luat-o.

Întinse cutia pentru a fi inspectată. Înăuntrul se afla un *a'dam* încolăcit şi câteva cerculeţe făurite din metal negru segmentat, unele mari, altele mici.

Rand dădu să-şi vâre înăuntru mâna stângă, înainte să-şi amintească. Min surprinse mişcarea şi îi eliberă braţul drept astfel încât el să poată scoate o mână de cerculeţe negre din metal. Nynaeve icni.

— Ştii ce sunt astea? o întrebă el.

— Un *a'dam* pentru bărbaţi, zise ea, furioasă. Egeanin a zis că îl va arunca în ocean! Am avut *încredere* în ea, dar l-a dat cuiva ca să-l reproducă!

Rand trânti cerculeţele înapoi în cutie. Erau şase cercule-ţe mai mari şi cinci lese argintii. Semirhage fusese pregătită indiferent de cine avea să fie însoţit el.

— Chiar a crezut că ne poate captura pe toţi.

Acest gând ar fi trebuit să îl facă să se cutremure. I se pă-rea că îl simţea pe Lews Therin cutremurându-se. Nimeni nu voia să cadă în mâinile lui Semirhage.

— Ea le-a strigat să ne despartă de Izvor, zise Nynaeve, dar ele n-au putut face asta, pentru că toţi îmbrăţişam deja Puterea. Dacă n-am fi facut-o, dacă eu şi Cadsuane nu am fi avut *ter'angrealurile* noastre, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.

Ea se *cutremură.*

El se uită la rătăcita înaltă, iar ea se uită la el cu o expresie extrem de calmă. Extrem de glacială. Reputaţia ei de torţio-nară îţi ocupa atât de mult gândurile, încât îţi era uşor să uiţi cât de periculoasă era de fapt.

— Leagă scuturile celorlalte astfel încât acestea să se des-trame după câteva ceasuri şi trimite-le undeva aproape de Ebou Dar.

Pentru o clipă, lui i se păru că Nynaeve avea să protesteze din nou, dar aceasta se mulţumi să se tragă de coadă şi se îndepărtă.

— Cine eşti tu de ceri o întâlnire cu Înalta Doamnă? vru să ştie Falendre.

Dintr-un anume motiv, ea puse accent pe titlu.

— Numele meu este Rand al'Thor. Eu sunt Dragonul Re-născut.

Dacă se apucaseră de plâns la auzul numelui lui Semirhage, ele începură să se tânguiască la auzul numelui lui.

Ţinându-şi arma *ashandarei* oblic peste şa, Mat şedea că-lare pe Cimpoiaş în întuneric, printre copaci, şi aştepta, în-conjurat de două mii de arbaletrieri călare. Soarele nu apu-sese de multă vreme, iar lucrurile ar trebui puse în mişcare. Seanchanii aveau să fie atacaţi din plin în noaptea aceea în mai multe locuri. Unele mici, altele nu atât de mici, dar loviţi din plin în fiecare caz. Strălucirea lunii care pătrundea prin-tre ramurile de deasupra oferea suficientă lumină cât el să poată discerne faţa umbrită a lui Tuon. Aceasta insistase să rămână cu el, ceea ce însemna că Selucia se afla lângă ea, că-lare pe calul ei, desigur, aruncându-i priviri duşmănoase ca de obicei. Din nefericire, luna nu arunca suficiente umbre ca să le ascundă şi pe acestea. Tuon trebuie să fi fost nefericită din cauza a ce urma să se petreacă în noaptea aceea, însă chipul ei nu trăda nimic. La ce se gândea? Expresia ei era cea a unui magistrat sever.

— Planul tău chiar are nevoie de mult noroc, zise Teslyn, şi nu pentru prima oară. Chiar dacă era umbrită, faţa ei părea severă. Se foi pe şa, aranjându-şi mantia. E prea târziu să schim-băm totul, dar la partea aceasta putem renunţa categoric.

El ar fi preferat să o aibă pe Bethamin sau pe Seta, căci niciuna nu era supusă celor Trei Legăminte şi amândouă ştiau împletiturile folosite pe post de arme de *damane*, lucru care le îngrozea pe surorile aes sedai. Nu împletiturile, ci faptul că Bethamin şi Seta le ştiau. Cel puţin, el credea că ar fi preferat acest lucru. Leilwin refuzase categoric să lupte îm-potriva vreunui seanchan decât dacă era nevoită să se apere. Bethamin şi Seta ar fi putut proceda la fel sau ar fi descoperit în ultima clipă că nu puteau lupta împotriva semenilor lor. În orice caz, surorile aes sedai nu fuseseră de acord să le îngă-duie celor două femei să se implice şi niciuna dintre ele nu mai crâcni nimic odată ce acest lucru fusese stabilit. Cele do-uă erau prea smerite în preajma surorilor aes sedai ca să poată speria şi o gâscă.

— Harul să te binecuvânteze, Teslyn Sedai, dar seniorul Mat *este* norocos, zise căpitanul Mandevwin.

Bărbatul voinic, cu un singur ochi, fusese în Oaste din pri-mele zile în Cairhien şi se pricopsise cu fire cărunte în păr, as-cunse acum sub coiful vopsit cu verde, un coif de infanterist fără bare de protecţie, purtat în bătăliile anterioare împotri-va ţinuturilor Tear şi Andor.

— Îmi amintesc de vremurile în care eram copleşiţi nu-meric, învăluiţi de vrăjmaşi din toate părţile, iar el a condus Oastea, ocolindu-i în paşi de dans. Nu ca să se eschiveze, ci ca să îi înfrângă. Frumoase bătălii.

— O bătălie frumoasă este una pe care nu trebuie să o porţi, zise Mat pe un ton mai aspru decât şi-ar fi dorit.

Lui nu-i plăceau bătăliile. Te puteai trezi cu împunsături într-o bătălie. Se pricopsea întotdeauna cu ele. În mare parte, aceşti paşi de dans *fuseseră* o încercare de a se eschiva. Însă nu avea cum să se eschiveze în noaptea aceea, sau multe zile de-acum încolo.

— Rolul nostru în această bătălie este important, Teslyn. Ce o făcea să întârzie pe Aludra, arde-o-ar focu? Atacul asupra taberei de provizii trebuie să fi fost deja în plină desfăşurare, suficient de puternic încât soldaţii care o apăreau să creadă că vor putea rezista până când veneau întăriri, suficient de puternice încât să îi facă să creadă că aveau nevoie de ajutor. Celelalte atacuri aveau să fie furtunoase de la bun început, astfel încât apărătorii să se simtă copleşiţi înainte să îşi dea seama ce se întâmpla.

— Vreau ca seanchanii să sângereze, să sângereze atât de tare şi atât de repede şi atât de des, încât să reacţioneze la ceea ce facem noi în loc să înceapă să pună la cale un plan.

De îndată ce aceste cuvinte îi ieşiră pe gură, el îşi dori să le fi formulat altfel.

Tuon se aplecă înspre Selucia, iar femeia mai înaltă îşi apropie şi ea capul acoperit cu eşarfă, astfel încât să poată şu-şoti între ele. Era prea întuneric ca să folosească limbajul semnelor, dar el nu putea auzi niciun cuvânt. Îşi putea imagi-na. Ea făgăduise că nu avea să îl trădeze, iar această făgădu-inţă trebuia să se refere şi la a nu-i zădărnici planurile; cu toate acestea, trebuie că îşi dorea să nu fi făcut această făgă-duinţă. El ar fi trebuit să o lase cu Reimon sau cu unul dintre ceilalţi. Ar fî fost mult mai în siguranţă decât să îi îngăduie să stea cu el. Ar fi putut face asta dacă ar fi legat-o, pe ea şi pe Selucia. Şi, probabil, şi pe Setalle. Afurisita aia de femeie con-tinua să îi ia partea lui Tuon de fiecare dată.

Calul lui Mandevwin lovi cu copita în pământ, iar el îl bătu cu blândeţe pe grumaz.

— Nu poţi nega că există noroc într-o bătălie atunci când descoperi o slăbiciune în liniile inamice la care nu te-ai fi aş-teptat niciodată, care nu ar fi trebuit să existe. Le vezi pregă-tite să se apere împotriva unui atac dinspre miazănoapte când tu vii, de fapt, dinspre miazăzi. Norocul în bătălie te în-soţeşte mereu, seniore. Am văzut-o cu ochii mei.

Mat mârâi şi îşi aruncă pălăria pe cap, iritat. Ori de câte ori o flamură se rătăcea şi nimerea într-o încăierare sânge-roasă în linia de apărare a vrăjmaşului, erau zece acolo, dar unde nu te aşteptai atunci când aveai nevoie de ele. Acesta era adevărul despre norocul în bătălie.

— O floare-de-noapte verde! strigă un bărbat de deasu-pra. Două! Amândouă verzi!

Foşniturile spuneau că el cobora în grabă.

Mat răsuflă extrem de uşurat. *Rakenul* îşi luase zborul şi se îndrepta spre apus. El se bazase pe asta – cel mai mare nu-măr de soldaţi loiali seanchanilor se afla spre apus – ba chiar trişase, înaintând călare înspre apus, cât de departe îndrăz-nise. Doar pentru că erai sigur că adversarul tău va reacţiona într-un anume fel nu însemna că se şi întâmpla acest lucru. Reimon urma să atace tabăra cu întăriri în orice minut, copleşindu-i pe apărătorii acesteia cu un număr de soldaţi de zece ori mai mare decât al lor şi punând stăpânire pe proviziile de care aveau atât de multă nevoie.

— Du-te, Vanin, zise el, iar bărbatul dolofan dădu pinteni calului, facându-l să dispară în noapte la galop.

Nu putea să îl întreacă pe *raken,* dar atâta vreme cât du-cea mesajul la timp...

— E timpul să ne punem în mişcare, Mandevwin.

Un individ zvelt sări de pe o creangă joasă, ţinând cu grijă în mână un ochean pe care i-l dădu cairhieninului.

— Încalecă, Londraed, zise Mandevwin, vârând ocheanul în carcasa de piele cilindrică legată de şaua lui. Connl, dispu-ne soldaţii în formaţie de câte patru.

Distanţa scurtă străbătută călare îi duse la drumul îngust de pământ bătătorit, care şerpuia printre dealurile joase, pe care Mat îl evitase mai

devreme. În acea regiune existau puţine ferme şi încă şi mai puţine sate, dar el nu voia să se răs-pândească zvonurile despre grupuri mari de bărbaţi înarmaţi. Oricum, nu până în momentul în care voia el ca acestea să se răspândească. Acum el avea nevoie de viteză, iar zvonurile nu puteau să ajungă înaintea lui în ceea ce privea evenimentele din noaptea aceea. Majoritatea fermelor pe lângă care trecură la trap erau nişte forme întunecate sub clarul de lună, iar felinarele şi lumânările fuseseră stinse deja. Tropotul copite-lor şi scârţâitul şeilor din piele erau singurele sunete în afară de ţipătul subţire al vreunei păsări de noapte sau de urletul vreunei bufniţe, însă mai bine de două mii de cai făceau un zgomot destul de mare. Trecură printr-un sătuc, unde doar câteva case cu acoperişuri din stuf şi hanul micuţ din piatră aveau lumini la ferestre, însă oamenii îşi scoteau capetele prin uşile întredeschise sau pe ferestre ca să privească cu gurile căscate. Fără îndoială că aceştia credeau că vedeau soldaţi lo-iali seanchanilor. Părea să fi rămas puţini dintre aceştia în cea mai mare parte a Altarei. Cineva ovaţionă, dar fu singura voce.

Mat călărea alături de Mandevwin, urmaţi de Tuon şi de cealaltă femeie, iar din când în când, el arunca câte o privire peste umăr. Nu ca să se asigure că ea era încă acolo. Oricât ar fi fost de ciudat, nu avea nicio îndoială că ea avea să îşi ţină cuvântul că nu va încerca să scape, chiar şi acum. Şi nu ca să se asigure că ea ţinea pasul cu el. „Briciul” înainta cu paşi uşori, iar ea se ţinea bine în şa. Cimpoiaş nu l-ar fi putut întrece pe Akein dacă ar fi încercat. Nu, lui doar îi făcea plăcere să o pri-vească, chiar şi la lumina lunii. Poate mai ales la lumina lunii. El încercase să o sărute din nou cu o seară înainte, iar ea îi trăsese un pumn în partea laterală atât de tare, încât, la în-ceput, el crezuse că îi rupsese o coastă. Însă ea îl sărutase chiar înainte să pornească la drum în seara aceea. Fu un singur sărut şi îi spusese să nu fie lacom atunci când el încercă să-i fure un al doilea. Femeia se topea în braţele lui atunci când el o săruta şi devenea de gheaţă atunci când ea se desprindea de el. Ce să mai înţeleagă şi el? O bufniţă mare trecu în zbor pe deasupra lor, bătând din aripi fără a face zgomot. „Oare ea avea să vadă un semn de rău augur în asta? Probabil.”

N-ar trebui să îşi petreacă atât de mult timp gândindu-se la ea, nu şi în noaptea aceea. Adevărul fie spus, el *depindea* de noroc într-o oarecare măsură. Cei trei mii de lănceri pe care îi găsise Vanin, în marea lor majoritate altarani şi câţiva sean-chani, puteau fi sau nu aceia pe care îi însemnase pe hartă ju-pânul Roidelle, cu toate că aceştia nu se aflaseră prea departe de locul unde îi însemnase el, însă nu se putea şti în ce direc-ţie se mişcaseră aceştia de atunci. Spre nord-est, aproape si-gur, spre Strâmtorile Malvide şi spre Trecătoarea Molvaine de dincolo de acestea. Se părea că, exceptând ultima porţiune de drum, seanchanii se obişnuiseră să evite drumul spre Lugard pentru deplasarea oştilor, fără îndoială pentru a ascunde nu-mărul şi destinaţiile lor pe drumurile de ţară. Cu toate acestea, nu era un lucru cert. Dacă aceştia nu mărşăluiseră prea departe, acesta era drumul pe care aveau să îl folosească pen-tru a ajunge la tabăra cu provizii. Dacă. Dar dacă ajunseseră mai departe decât se aştepta el, atunci ei ar putea folosi un alt drum. Nu îi păştea nicio primejdie; doar o noapte irosită. De asemenea, comandantul lor putea hotărî să o ia direct peste dealuri. Acest lucru se putea dovedi neplăcut dacă el alegea să pătrundă pe acest drum la momentul nepotrivit.

Cam la patru mile dincolo de sat, ei ajunseră într-un loc unde două dealuri cu pante uşoare flancau drumul, iar el stri-gă oprirea. Hărţile jupânului Roidelle erau bune, dar şi acelea pe care le avea el de la alţi bărbaţi erau operele unor maeştri. Roidelle făcuse rost de cele mai bune. Mat recunoscu locul de parcă l-ar mai fi văzut cândva.

Mandevwin îşi întoarse calul.

— Admar, Eyndel, duceţi-vă oamenii pe panta dinspre mia-zănoapte. Madwin, Dongal, panta dinspre miazăzi. Un bărbat din patru să ţină caii.

— Legaţi picioarele cailor, zise Mat, şi puneţi-le sacii cu fân pe bot ca să nu necheze.

Se confruntau cu lănceri. Dacă lucrurile aveau să meargă prost, iar ei încercau să fugă, lăncerii aceia aveau să îi vâneze ca pe nişte porci mistreţi. O arbaletă nu putea fi mânuită bine din şaua calului, mai ales dacă încercai să fugi. Trebuiau să învingă aici.

Cairhieninul se zgâi, orice expresie fiindu-i ascunsă de ba-rele de protecţie ale coifului, însă el nu şovăi.

— Legaţi picioarele cailor şi puneţi-le sacii cu fân la bot, porunci el. Toţi soldaţii să fie pregătiţi.

— Spune-le câtorva să vegheze spre miazănoapte şi mia-zăzi, îi spuse Mat. Norocul în bătălie poate fi împotriva ta la fel de uşor cum poate fi în favoarea ta.

Arbaletrierii se împărţiră şi o luară călare în sus pe pan-tele slab împădurite, hainele lor negre şi armurile verzi dis-părând în umbre. Armura lustruită era foarte potrivită pen-tru parade, dar aceasta putea reflecta lumina lunii la fel de bi-ne ca lumina soarelui. După spusele lui Talmanes, cea mai grea parte fusese să îi convingă pe lănceri să renunţe la pla-toşele lor lucioase şi pe nobili, la podoabele din argint şi din aur. Pedestraşii pricepuseră imediat. Pentru o vreme, nu se auzi decât foşnetul scos de bărbaţii şi caii care se deplasau prin mulci, mişcându-se printre tufişuri, apoi, în cele din ur-mă, se aşternu tăcerea. Din drum, Mat nu şi-ar fi putut da seama că ar fi fost cineva pe vreuna din pante. Acum, el nu mai avea nimic de făcut decât să aştepte.

Tuon şi Selucia îi ţineau companie, la fel şi Teslyn. Un vânt aspru începu să bată dinspre apus, fluturându-le manti-ile, însă surorile aes sedai puteau ignora, desigur, astfel de lucruri, deşi Teslyn şi-o ţinea închisă pe-a ei. În mod ciudat, Selucia îngăduia ca rafalele de vânt să i-o fluture pe-a ei în toate direcţiile, însă Tuon şi-o ţinea strâns pe lângă trup cu o mână.

— Te-ai putea simţi mai confortabil printre copaci, îi spu-se el. Aceştia vor bloca vântul.

Pentru o clipă, ea se scutură râzând înfundat.

— Îmi place să te privesc cum stai în tihnă pe culmea dea-lului, zise ea cu vocea aceea tărăgănată.

Mat clipi. Coama dealului? El stătea călare pe Cimpoiaş în mijlocul drumului ăluia blestemat, iar vântul acela afurisit îi pătrundea prin haină de parcă iarna voia să se întoarcă.

Cum adică, coama dealului?

— Fii cu băgare de seamă la Joline, zise Teslyn, din senin. O fi ea... copilăroasă... în unele privinţe, iar tu o fascinezi tot aşa cum o jucărie strălucitoare fascinează un copil. Te va lega dacă se va putea hotărî cum să te convingă să fii de acord. Poate chiar dacă nu îţi vei da seama că ţi-ai dat consimţă-mântul.

El dădu să spună că nu exista nici cea mai mică şansă ca să se întâmple asta, dar Tuon i-o luă înainte.

— Nu-l poate avea, zise ea pe un ton aspru. Trăgând aer în piept, ea continuă pe un ton amuzat: Jucărie îmi aparţine mie. Până când o să mă satur

să mă joc cu el. Dar chiar şi-atunci, n-am să i-l dau unei *marath'damane.* Ai priceput, Tessi? Aşa să-i spui lui Rosi. Acesta este numele pe care am vrut să i-l dau. Poţi să-i spui şi asta.

Poate că vântul tăios nu o afecta pe Teslyn, însă fu stră-bătută de un fior atunci când îşi auzi numele de *damane.* Se-ninătatea specifică unei aes sedai dispăru atunci când furia îi schimonosi faţa.

— Ceea ce pricep eu...!

— Terminaţi! interveni Mat. Amândouă. N-am chef să vă aud cum încercaţi să vă împungeţi una pe cealaltă.

Teslyn se zgâi la el, indignarea citindu-i-se limpede pe fa-

ţă chiar şi la lumina lunii.

— Ei, ei, Jucărie, zise Tuon pe un ton vesel, iar faci pe po-runcitorul.

Ea se aplecă spre Selucia şi îi şopti ceva care o făcu pe fe-meia cea pieptoasă să râdă în hohote.

Cocoşându-se şi strângându-şi mantia pe lângă trup, el se sprijini pe măciulia înaltă a şeii şi cercetă din priviri întune-ricul nopţii în căutarea lui Vanin. Femeile! Ar renunţa la tot norocul lui – ei bine, la jumătate – doar ca să le poată înţelege pe femei.

— Ce crezi că poţi reuşi cu ajutorul raidurilor şi al ambus-cadelor? zise Teslyn, din nou nu pentru prima oară. Seancha-nii vor trimite suficienţi soldaţi ca să te vâneze.

Ea şi Joline încercaseră să nu se amestece în planurile lui[70]; la fel făcuse şi Edesina, într-o mai mică măsură, până când el le hâşâi. Surorile aes sedai credeau că le ştiau pe toate şi, deşi Joline se pricepea cât de cât la război, el nu avusese nevoie de sfaturi. Sfatul unei aes sedai aducea foarte mult cu o poruncă. De astă dată, el hotărî să îi răspundă:

— Mă bazez pe faptul că ei vor trimite mai mulţi soldaţi, Teslyn, zise el, uitându-se în continuare după Vanin. Toată oastea pe care o au în Trecătoarea Molvaine, de fapt. Sau în-deajuns de mult din ea, oricum. Este mult mai probabil ca ei să o folosească pe aceasta decât pe oricare alta. Din informa-ţiile pe care le-au strâns Thom şi Juilin, ei îşi concentrează forţele spre Illian. Cred că oastea din trecătoare este acolo pentru a oferi protecţie împotriva vrăjmaşilor care ar putea veni din Murandy sau din Andor. Pentru noi, această oaste este ca dopul unui borcan. Am de gând să scot acest dop ast-fel încât să putem trece mai departe.

După câteva minute de tăcere, aruncă o privire peste umăr. Cele trei femei şedeau în şei şi îl priveau. Îşi dorea să fi fost suficientă lumină ca să le poată vedea expresiile de pe feţe. De ce se holbau la el, afurisitele? Mat începu să se uite din nou după Vanin, însă le simţea privirile aţintite asupra spină-rii lui.

După deplasarea semilunii, se scurseseră, poate, două ore, iar vântul începea să se înteţească treptat. Era îndeajuns ca aerul nopţii să se schimbe din răcoros în rece. Din când în când, încerca să le convingă pe femei să se adăpostească printre copaci, însă acestea se împotriveau cu încăpăţânare. El trebuia să rămână şi să îl prindă pe Vanin fără a fi nevoit să strige – lăncerii aveau să îl urmeze îndeaproape pe bărbat; poate vor fi chiar foarte aproape

---

[70] În textul original: „She and Joline had kept trying to stick their noses into his planning...". Traducerea corectă: „Ea şi Joline încercaseră să-şi vâre nasurile în planurile lui..." (n.red.)

dacă comandantul lor era un prost –, însă ele nu erau nevoite să facă asta. Bănuia că Teslyn refuza doar pentru că Tuon şi Selucia refuzau. Asta nu avea nicio noimă, dar aceasta era situaţia. Cât despre motivul pentru care Tuon refuza, el nu îl cunoştea, poate că ei îi plă-cea să îl asculte cum încerca să le convingă până răguşea.

În cele din urmă, vântul aduse sunetul scos de un cal care galopa, iar el îşi îndreptă spatele în şa. Calul lui Vanin ieşi la galop uşor din noapte, trupul mătăhălos al bărbatului de pe şa oferind aceeaşi privelişte neverosimilă ca întotdeauna.

Vanin îşi struni calul şi scuipă printr-o ştirbitură[71].

— Ei sunt la mai bine de o milă în urma mea, dar poate-s cu o mie mai mulţi decât au fost azi-dimineaţă. Cel care-i co-mandă îşi cunoaşte meseria. Înaintează repede, fără a-şi os-teni caii.

— Dacă vei fi copleşit numeric cu doi la unu, zise Teslyn, poate vei lua din nou în considerare...

— Nu am de gând să le ofer o luptă în toată legea, o în-trerupse Mat. Şi nu-mi pot permite să las patru mii de lănceri să se dezlănţuie şi să-mi dea bătăi de cap. Să ne alăturăm lui Mandevwin.

Arbaletrierii care stăteau ghemuiţi pe panta dealului din-spre miazănoapte nu scoaseră niciun sunet atunci când Mat trecu călare printre ei, însoţit de femei şi de Vanin. Doar se dădură mai încolo ca să îi lase să treacă. El ar fi preferat să fie cel puţin două rânduri, dar trebuia să acopere un front mare. Copacii răzleţi opreau vântul, într-adevăr, dar nu foarte mult, iar majoritatea bărbaţilor stăteau înfofoliţi în mantiile lor. Cu toate acestea, fiecare arbaletă pe care o putea vedea era pre-gătită, cu o săgeată fixată în ea. Mandevwin îl văzuse pe Vanin venind şi ştia ce însemna acest lucru.

Cairhieninul se plimba înainte şi înapoi în spatele liniei până când Mat îşi făcu apariţia şi descălecă din spinarea lui Cimpoiaş. Mandevwin se simţi uşurat când află că nu mai tre-buia să îşi păzească spatele. El doar încuviinţă îngândurat din cap când auzi că erau cu o mie de lănceri mai mulţi decât se aşteptaseră ei şi trimise un om să dea fuga şi să-i aducă pe străjerii de pe coama dealului ca aceştia să îşi ocupe locurile în formaţie. Dacă Mat Cauthon nu se lăsa intimidat de acest lucru, atunci n-avea să se lase nici el. Mat uitase asta despre Oaste. Că avea încredere absolută în el. Odinioară, acest lucru mai că îl făcuse să îşi iasă din pepeni. În noaptea aceea, el era bucuros de asta.

O bufniţă ţipă de două ori, undeva în spatele lui, iar Tuon oftă.

— Există vreun semn rău în asta? o întrebă el, doar ca să spună ceva.

— Mă bucur că, în sfârşit, te arăţi interesat, Jucărie. Poate voi reuşi, totuşi, să te educ. Ochii ei luceau la lumina lunii. Când o bufniţă ţipă de două ori înseamnă că cineva va muri în curând.

Ei bine, aceste cuvinte puseră capăt unei blestemate de conversaţii.

Destul de curând, seanchanii îşi făcură apariţia, câte patru în rând şi mânându-şi caii la trap, ţinând lăncile în mâini. Vanin avusese dreptate când spusese că comandantul lor îşi cunoştea meseria. Mânaţi o vreme în galop mic decât la trap, caii puteau străbate o distanţă mare destul de repede. Ne-ghiobii care încercau să parcurgă distanţe lungi la galop, sfârşeau prin a-şi omorî sau schilodi caii. Doar primi patruzeci purtau armurile segmentate şi coifurile

---

[71] *Gap,* în textul original. *Ad litteram, gap* se poate traduce ca gol între dinţi. Acestui gol, în limba română, i se spune *strungăreaţă.* (n.red.)

ciudate ale seancha-nilor. Ce păcat. El habar nu avea de părerea seanchanilor des-pre pierderile suferite de aliaţii lor altarani. Pierderile de vieţi din rândul lor ar atrage însă atenţia.

Când mijlocul coloanei ajunse chiar în faţa lui, o voce groasă de pe drum strigă brusc:

— Purtător de stindard! Stai!

În cele două cuvinte se simţea accentul tărăgănat al sean-chanilor. Bărbaţii în armuri segmentate se opriră brusc. Cei-lalţi se opriră într-o manieră dezordonată.

Mat trase aer în piept. Asta trebuia să fie lucrarea *ta'vere-nului.* Nu ar fi putut fi mai bine plasaţi nici dacă ar fi dat el în-suşi acest ordin. Îşi puse o mână pe umărul lui Teslyn. Aceas-ta tresări uşor, însă trebuia să îi atragă atenţia în tăcere.

— Purtător de stindard! strigă vocea groasă. Urcaţi! La poalele dealului, soldaţii se mişcară supuşi.

— Acum, zise Mat încet.

Capul de vulpe se răci pe pieptul lui şi, brusc, o minge de lumină roşie zbura sus, deasupra drumului, scăldând soldaţii de jos într-o strălucire nepământeană. Aceştia avură doar o fracţiune de secundă la dispoziţie ca să privească uluiţi. De-a lungul liniei din faţa lui Mat, mii de săgeţi scoaseră un sunet ce aducea cu o pocnitură puternică. O mie de săgeţi loviră formaţiunea, străpungând platoşe de la acea distanţă mică, doborând oameni la pământ, făcând caii să cabreze şi să ţipe. Alte o mie loviră din partea cealaltă. Nu toate săgeţile îşi ni-meriră ţinta, dar acest lucru abia dacă avea importanţă când venea vorba despre arbalete. Soldaţii se prăbuşeau la pământ cu picioarele zdrobite sau smulse pe jumătate. Se ţineau de cioturile care le mai rămăseseră din braţe, încercând să oprească şuvoiul de sânge. Oamenii ţipau la fel de tare ca ani-malele.

El privi cum un arbaletrier din apropiere prindea cele două cârlige ale manivelei voluminoase, în formă de cutie, ca-re atârna de o curea în faţa curelei lui, de coarda arbaletei. Când bărbatul se îndreptă de spate, coarda ieşi din manivelă, dar când se ridică în picioare, fixă manivela pe patul arbaletei întoarse, mişcă o mică pârghie de pe partea laterală a cutiei şi începu să manevreze mânerele. După ce învârti repede de trei ori, scoţând un sunet ca un zbârnâit, coarda se prinse în încuietoare.

— Spre copaci! strigă vocea groasă. Apropiaţi-vă de ei înainte să apuce să îşi reîncarce armele! Mişcaţi-vă!

Unii încercau să încalece, să pornească atacul călare, iar alţii lăsară din mâini frâiele şi lăncile ca să îşi poată scoate săbiile. Niciunul nu reuşi să ajungă până la copaci. Alte două mii de săgeţi căzură ca o ploaie peste ei, doborându-i la pă-mânt, străpungându-i pe unii şi omorându-i pe alţii din spa-tele lor sau răsturnând caii. Bărbaţii de pe povârniş începură să îşi manevreze iute manivelele, dar nu mai fu nevoie. Pe drum, pe ici, pe colo, câte un cal mai lovea slab cu piciorul.

Singurii bărbaţi care se mai mişcau încercau cu disperare să folosească tot ce le cădea la mână pe post de garouri, astfel încât să nu sângereze până la moarte. Vântul aducea cu el sunetul cailor care galopau. Unii dintre ei puteau avea călă-reţi în spinări. Vocea cea groasă nu se mai auzi strigând.

— Mandevwin, am terminat aici! strigă Mat. Spune-le oa-menilor tăi să încalece. Trebuie să ajungem la destinaţie.

— Trebuie să rămâi şi să oferi ajutor, zise Teslyn pe un ton ferm. Regulile războiului cer acest lucru.

— Acesta este un nou fel de război, îi spuse el cu asprime. Lumină, drumul era cufundat în tăcere, dar el încă mai auzea ţipetele. Vor trebui să-şi aştepte semenii ca să îi ajute.

Tuon murmură ceva în barbă. Lui i se păru că zise: „Leul nu are pic de milă”, dar această afirmaţie era ridicolă.

Strângându-şi oamenii, îi conduse în jos, pe panta dealu-lui dinspre miazănoapte. Nu era nevoie să îi lase pe supravie-ţuitori să vadă câţi erau la număr. Peste câteva ore, aveau să se întâlnească cu soldaţii de pe dealul celălalt, iar peste alte câteva ore, cu Carlomin. Înainte de răsăritul soarelui, urmau să îi atace din nou pe seanchani. El avea de gând să îi facă să dea *fuga* şi să scoată blestematul acela de dop pentru el.

CAPITOLUL 28

În Malden

Chiar înainte de prima geană de lumină, Faile îşi prindea cureaua lată din zale aurii în jurul taliei pentru ultima oară, când Dairaine intră în cortul mic şi ascuţit, deja îngrămădit, unde dormeau ele. Afară, cerul începea să capete o nuanţă cenuşie, dar înăuntru, parcă ar fi fost încă noapte. Însă ochii Failei se obişnuiseră cu întunericul. Femeia mică şi zveltă, al cărei păr negru se revărsa în valuri până la talie, se încrunta în timp ce căsca. Rangul pe care îl avusese în Casa ei din Cair-hien fusese imediat după Primul Înscăunat. Fusese trezită în toiul nopţii, pentru că Sevanna nu putea adormi şi voia să i se citească ceva. Sevannei îi plăcea vocea Dairainei şi, cel mai probabil, poveştile despre presupusele fărădelegi ale servito-rilor *gai'shain* aparţinând Sevannei. Cairhienina nu fusese alea-să niciodată dintre aceia care nu reuşiseră să îi facă pe plac. Ea îşi duse mâinile la colierul din aur, apoi şovăi când le privi pe Faile, Alliandre şi Maighdin, care erau deja îmbrăcate şi stăteau în picioare.

— Am uitat să pun cartea la locul ei, zise ea cu o voce cris-talină, întorcându-se cu faţa spre clapele cortului. Sevanna va porunci să fiu bătută dacă va vedea că nu este la locul ei atunci când se va trezi.

— Minte, mârâi Maighdin, iar Dairaine dădu să ţâşnească afară.

Acest lucru fu de-ajuns ca să o convingă pe Faile. O apucă de glugă pe femeie şi o trase înapoi în cort. Dairaine deschise gura ca să ţipe, dar Alliandre i-o astupă cu mâna, şi toate trei se luptară cu ea ca să o trântească pe păturile de pe jos. Fu nevoie de toate trei. Dairaine era o femeie măruntă, dar se zvârcolea ca un şarpe, încercând să le zgârie, să le muşte. În vreme ce celelalte două o imobilizau, Faile scoase la iveală cel de-al doilea cuţit de care reuşise să facă rost, un pumnal des-tul de folositor, care avea un mâner din oţel zimţat şi un tăiş mai lung decât mâna ei, şi începu să taie fâşii dintr-o pătură.

— Cum ai ştiut? întrebă Alliandre, luptându-se să îi prin-dă Dairainei unul dintre braţe, ţinându-şi în tot acest timp mâna peste gura ei fără să se aleagă cu muşcături.

Maighdin se ocupase de picioarele femeii, aşezându-se pe ele, şi îi răsucise braţul celălalt până la omoplat. Dairaine tot reuşea să se zvârcolească, chiar dacă în zadar.

— Se încrunta, dar când a început să vorbească, faţa i-a devenit calmă. Abia dacă am observat. Dacă ar fi fost cu ade-vărat îngrijorată că va mânca bătaie, ea s-ar fi încruntat şi mai tare, nu s-ar fi liniştit.

Femeia cu părul bălai nu era o slujnică prea pricepută, dar era una cu un puternic simţ de observaţie.

— Dar ce-a făcut-o să fie bănuitoare?

Maighdin ridică din umeri.

— Poate că una dintre noi a părut surprinsă, sau vinovată. Cu toate că nu-mi dau seama cum ar fi putut observa ceva pe întuneric.

În curând, ele reuşiră să îi lege gleznele şi încheieturile la spate. Astfel, Dairaine nu se putea zvârcoli prea mult. O fâşie ruptă din juponul ei şi o altă bucată ruptă din pătură serveau pe post de căluş, care îi îngăduia să scoată

doar nişte sunetele înfundate. Ea îşi răsuci capul ca să le privească cu duşmănie.

Faile nu putea să îi vadă faţa prea bine, dar expresia femeii trebuie să fi fost fie duşmănoasă, fie rugătoare, iar Dairaine îi implora doar pe shaido. Se folosea de faptul că era o *gai'shain* a Sevannei ca să îi intimideze pe cei care nu erau şi de bârfele ei ca să îi intimideze pe cei care erau. Cineva putea veni în orice clipă ca să o cheme pe una dintre ele pentru a o sluji pe Sevanna.

— Am putea-o ucide şi să-i ascundem trupul, sugeră

Alliandre, netezindu-şi părul lung.

Acesta îi devenise dezordonat în timpul luptei.

— Unde? zise Maighdin, pieptănându-şi şi ea cu degetele părul auriu ca soarele.

Nu aducea cu o slujnică ce i se adresa unei regine. În cap-tivitate, prizonierii erau egali sau îi ajutau pe răpitorii lor. Alliandre avusese nevoie de ceva timp ca să înveţe acest lucru.

— Va trebui să fie un loc unde nu va fi găsită cel puţin o zi. Sevanna ar putea trimite oameni după Galina ca să ne aducă înapoi dacă vom fi bănuite că i-am ucis una dintre *proprietăţi.* Rosti acest cuvânt cu tot dispreţul de care era în stare. Şi nu cred că Galina nu îi va lăsa să ne aducă înapoi.

Dairaine începu să se zvârcolească din nou, deşi era lega-tă, şi să mârâie mai tare ca niciodată. Poate că se hotărâse să implore într-un final.

— Nu o vom ucide, le spuse Faile.

Ea nu era nici mofturoasă, nici îndurătoare. Pur şi simplu, nu exista un loc unde puteau fi sigure că un trup ar putea rămâne ascuns atâta vreme, nu că ar fi putut ajunge la el fără să nu fie văzute.

— Mă tem că planurile noastră s-au schimbat niţel. Aş-teptaţi aici.

Ieşind unde cerul începea să capete o nuanţă perlată, des-coperi ce o făcuse pe Dairaine să intre la bănuieli. Cum era de aşteptat, Bain şi Chiad erau acolo, în veşmintele lor albe, ca să le escorteze până la locul întâlnirii. Rolan şi prietenii lui poa-te nu terminaseră încă de mâncat micul dejun – ea spera că nu; ar putea face ceva nesăbuit şi să strice totul – iar Bain şi Chiad se oferiseră să îi distragă atenţia oricărui bărbat care încerca să se amestece în treburile lor. Ea nu îşi făcuse curaj să se întrebe cum aveau ele de gând să facă acest lucru. Unele sacrificii meritau să fie tăinuite. Şi totul din recunoştinţă. Do-uă *gai'shain* care ţineau în mâini nişte coşuri din nuiele nu erau de-ajuns ca să stârnească bănuiala femeii cairhienine, dar treizeci sau patruzeci de *gai'shain* care stăteau îngrămă-diţi pe aleea îngustă şi plină de noroi ce şerpuia printre cor-turile servitorilor *gai'shain,* da. Faţa comună şi durdulie a Aravinei o privea din umbra unei glugi albe, la fel şi cea fru-moasă a Lusarei. Acolo se mai aflau şi Alvon cu fiul său Theril, înveşmântaţi în robe din pânză de cort, mânjite cu noroi, Alainia, o argintăreasă amadiciană durdulie, ce purta veşmin-te murdare din lână albă şi aspră, Dormin, un cizmar cairhie-nin îndesat, şi Corvila, o ţesătoare zveltă chiar de-aici din Altara, şi... Aceştia nu reprezentau nici măcar a zecea parte dintre aceia care îi juraseră credinţă ei, însă o adunare de *gai'shain* atât de numeroasă ar fi stârni bănuielile şi unei pie-tre. Cel puţin, dacă aceştia se adăugau celor trei femei îmbră-cate deja. Cel mai probabil, Dairaine aflase cine fusese che-mat la Sevanna în dimineaţa aceea. Cum aflaseră că ea avea de gând să plece în ziua aceea? Era prea târziu să-şi facă griji în această privinţă. Dacă vreun shaido ar fi ştiut, toate ar fi fost deja târâte afară din cort.

— Ce căutaţi aici? vru ea să ştie.

— Voiam să te vedem plecând, domniţă, zise Theril cu ac-centul lui pronunţat, care abia putea fi înţeles. Am avut grijă să venim câte unul sau câte doi.

Lusara încuviinţă bucuroasă din cap, şi nu fu singura.

— Ei bine, ne putem lua rămas-bun acum, zise Faile pe un ton ferm. Nu era nevoie să le spună că fusese cât pe ce să îi dis-trugă şansele de a evada. Până când mă voi întoarce după voi.

Dacă tatăl ei nu avea să-i dea o oaste, atunci Perrin avea s-o facă. Prietenia lui cu Rand al'Thor i-o va pune la dispoziţie.

Lumină, unde *era* el? Nu! Ea trebuia să se bucure că el nu o ajunsese încă din urmă, că nu fusese ucis încercând să pă-trundă în tabără ca să o salveze. Trebuia să se bucure, nu să se gândească la ce l-ar putea face să întârzie.

— Şi-acum, plecaţi, înainte să vă vadă cineva şi să dea fu-ga să răspândească zvonuri. Şi nu spuneţi *nimănui* despre asta.

Acoliţii ei se aflau în siguranţă, altminteri ar fi fost pusă deja în lanţuri. Însă existau prea mulţi ca Dairaine printre *gai'shain,* şi nu doar printre cairhieninii care erau captivi de multă vreme. Unii oameni erau linguşitori din fire oriunde se aflau.

Aceştia se înclinară sau făcură reverenţe sau îşi duseră noadele degetelor la frunţi, ca şi când n-ar fi existat nicio primejdie ca să-şi scoată cineva capul afară şi să-i vadă, apoi se împrăştiară în toate direcţiile cu nişte expresii îndurerate. Ei chiar se aşteptaseră să o vadă plecând! Ea nu avea timp să se lasă pradă disperării. Dând fuga la Bain şi Chiad, le explică în grabă situaţia din interiorul cortului.

Ele schimbară o privire după ce ea termină de vorbit şi îşi puseră coşurile jos ca să îşi poată folosi degetele pentru a co-munica în limbajul semnelor, aşa cum o făceau Fecioarele. Ea evită să se uite la mâinile lor, deoarece era limpede că cele două voiau intimitate. Nu că ar fi priceput prea multe şi-aşa. Ele îşi mişcau mâinile foarte repede. Bain, cea cu părul ca vă-păile şi cu ochii de un albastru închis, era cu aproape o jumă-tate de palmă mai înaltă decât ea, Chiad, care avea ochii gri, doar cu un deget mai înaltă. Erau prietenele ei cele mai apro-piate, însă se adoptaseră una pe cealaltă ca surori-dintâi, iar acest lucru dădea naştere unor legături mai puternice decât orice prietenie.

— Vom avea noi grijă de Dairaine Saighan, zise Chiad într-un final. Dar asta înseamnă că va trebui să te duci singu-ră în oraş.

Faile oftă, dar nu avea încotro. Poate că Rolan se *trezise* deja. O putea privi chiar în clipa aceea. Părea să-şi facă întot-deauna apariţia din senin atunci când ea avea nevoie de el. Cu siguranţă nu avea să se amestece în plecarea ei, nu când îi fă-găduise să o ia cu el atunci când avea să plece el însuşi. Cu toate acestea, el încă mai avea speranţe, atâta vreme cât ea purta veşmântul alb. El şi jocurile lui de-a sărutul! Poate ar vrea s-o mai ţină o vreme în roba de *gai'shain.* Atunci când se ofereau să te ajute, bărbaţii credeau întotdeauna că metodele lor erau cele mai potrivite.

Bain şi Chiad intrară în cortul mic şi ascuţit, iar Alliandre şi Maighdin ieşiră din el. Chiar nu era suficient loc înăuntru pentru cinci persoane. Maighdin se duse în partea cealaltă a cortului şi se întoarse cu un coş ca acelea pe care le căraseră celelalte femei. Un maldăr de robe *gai'shain* murdare ieşea din coş, făcând să pară că erau multe rufe de spălat, însă de-desubt se aflau

rochii cu croială potrivită, o secure, o praştie, sfori pentru întins capcane, cremene şi oţel, pachete cu fainã, carne, fasole boabe uscate, sare şi drojdie, câţiva bănuţi pe care reuşiseră să pună mâna, tot ce ar avea nevoie ca să se îndrepte spre apus ca să îl găsească pe Perrin. Galina le va scoate din tabără, însă nu se ştia în ce direcţie avea s-o ducă apoi pe aceasta. Era „treaba aes sedai". Trebuiau să se des-curce singure de la bun început. Pe Faile nu ar fi mirat-o dacă aes sedai le-ar fi abandonat de îndată ce ar fi putut.

Maighdin stătea deasupra coşului ei cu un aer de deter-minare, cu fălcile încleştate şi cu privirea hotărâtă, însă faţa Alliandrei era luminată de zâmbete.

— Încearcă să nu pari atât de fericită, îi spuse Faile.

Cei din ţinuturile umede care erau *gai'shain* arareori zâm-beau, şi niciodată cu atâta bucurie. Alliandre încercă să îşi controleze expresia, dar de fiecare dată când încerca să îşi stăpânească un zâmbet, acesta îi revenea pe buze.

— Vom evada azi, zise ea. E greu să nu zâmbeşti.

— Vei înceta să mai faci asta dacă te vede vreo înţeleaptă şi hotărăşte să descopere de ce eşti atât de fericită.

— E puţin probabil să întâlnim vreo înţeleaptă printre corturile servitorilor *gai'shain* sau în Malden, zise femeia, zâmbind.

Determinată sau nu, Maighdin dădu aprobator din cap. Faile se dădu bătută. Adevărul fie spus, şi ea se simţea cam

veselă, în ciuda Dairainei. Aveau să evadeze în ziua aceea. Bain ieşi din cort, ţinând clapa cortului pentru Chiad, care căra pe umăr o legătură înfăşurată într-o pătură, îndeajuns de mare ca să fie o femeie mică de statură, îndoită. Chiad era puternică, dar era nevoită să se aplece puţin în faţă ca să poată ţine greutatea.

— De ce stă atât de nemişcată? întrebă Faile.

Nu se temea că ele o omorâseră pe Dairaine. Respectau cu sfinţenie regulile impuse servitorilor *gai'shain,* iar violenţa era interzisă. Însă pătura aceea ar fi putut fi plină cu lână, atât de nemişcată era.

Bain vorbi cu blândeţe, cu o strălucire de amuzament în ochi.

— I-am mângâiat părul şi i-am spus că aş fi tare necăjită dacă aş fi nevoită să o rănesc. E purul adevăr, având în vede-re cât de mult *toh* m-ar costa chiar şi să îi trag o palmă. Chiad chicoti. Cred că Dairaine Saighan a crezut că o ameninţam. Cred că va sta foarte cuminte şi nemişcată până când îi vom da drumul.

Ea se scutură când râse uşor. Umorul aiel era în continu-are un mister pentru Faile. Însă ştia că ele aveau să primeas-că o pedeapsă aspră pentru asta. A ajuta pe cineva să încerce să evadeze aducea o pedeapsă la fel de aspră ca dacă ai în-cerca tu însuţi să evadezi.

— Vă sunt extrem de recunoscătoare, zise ea, ţie şi lui Chiad, acum şi de-a pururi. Am mare *toh.*

O sărută uşor pe obraz pe Bain, lucru care, desigur, o făcu pe femeie să se îmbujoreze, obrajii devenindu-i la fel de roşii cum îi era părul. În unele privinţe, aielii erau extrem de pu-dici în public.

Bain îi aruncă o privire lui Chiad, iar pe buze i se înfiripă un mic zâmbet.

— Când îl vei vedea pe Gaul, spune-i că Chiad este *gai'shain* unui bărbat cu mâini puternice şi inimă de foc. Va pricepe el. Trebuie s-o ajut să ducem greutatea într-un loc sigur. Să gă-seşti mereu apă şi umbră, Faile Bashere. Ea îi atinse obrazul uşor cu vârful degetelor. Într-o bună zi, ne vom întâlni din nou.

Ducându-se la Chiad, ea apucă un capăt al păturii, apoi amândouă se îndepărtară în grabă, cărând greutatea între ele. Gaul putea pricepe, Faile, însă, nu. Oricum, nu şi partea cu „inimă de foc”, dar se îndoia că mâinile lui Manderic o inte-resau câtuşi de puţin pe Chiad. Bărbatul avea respiraţia urât mirositoare şi începea să se îmbete de îndată ce se trezea dacă nu mergea într-un raid sau la vânătoare. Însă ea îi alun-gă din gânduri pe Gaul şi pe Manderic şi îşi puse coşul pe umăr. Irosiseră deja prea mult timp.

Cerul începea să arate ca atunci când se crăpa de ziuă, iar *gai'shainii* mişunau printre corturile extrem de diversificate din tabăra ce se afla aproape de zidurile oraşului Malden, grăbindu-se să îndeplinească vreo sarcină sau cărând ceva ca să lase impresia că munceau, însă niciunul nu le acordă aten-ţie celor trei femei înveşmântate în alb, care cărau coşuri pli-ne cu rufe spre porţile oraşului. Întotdeauna păreau a fi rufe de spălat, chiar şi de către *gai'shainii* Sevannei. Existau mult prea mulţi oameni din ţinuturile umede care erau *gai'shaini* ca Faile să îi ştie pe toţi, iar ea nu văzu pe nimeni cunoscut până când se întâlni cu Arrela şi cu Facile, nişte femei schim-bătoare şi întunecate. Arrela avea părul negru la fel de scurt ca orice Fecioară şi făcea paşi mari ca un bărbat atunci când mergea. Lacile era scundă, palidă şi subţirică şi avea panglici roşii legate în păr, care nu erau cu mult mai lungi. Mersul ei era graţios în robă, dar când purtase pantaloni, îşi legănase şoldurile într-un mod scandalos. Însă ele răsuflară uşurate la unison.

— Am crezut că s-a întâmplat ceva, zise Arrela.

— Nimic să nu ne putem descurca, îi spuse Faile.

— Unde sunt Bain şi Chiad? întrebă Lacile, agitată.

— Au de îndeplinit o altă sarcină, răspunse Faile. Vom ple-ca singure.

Ele schimbară câteva priviri, iar de astă dată oftatul lor fu departe de a fi unul de uşurare. Fireşte că Roland nu avea să se amestece. Nu în evadarea lor. Fireşte că nu.

Porţile cu întăriturile din fier ale oraşului Malden stăteau larg deschise, lipite de zidurile din granit, aşa cum stătuseră de când oraşul fusese cucerit. Rugina conferise întăriturilor late din fier o nuanţă maronie, iar ţâţânile erau atât de rugi-nite, încât ar fi fost imposibil ca porţile să mai poată fi îm-pinse pentru a fi închise.

Ele sosiră primele. Cel puţin, Faile nu putea vedea pe ni-meni în faţa lor pe stradă. Când trecură printre porţi, ea îşi scoase pumnalul din buzunarul din interiorul mânecii şi îl ţinu cu lama lipită de încheietura mâinii, cu vârful în sus, spre braţ.

Celelalte femei îi imitară gestul, deşi nu la fel de subtil. Fă-ră Bain şi Chiad, şi cu speranţa că Rolan şi prietenii lui erau altminteri ocupaţi, ele trebuiau să se apere singure. Malden nu era atât de periculos pentru o femeie – pentru o femeie *gai'shain;* shaido care încercau să îi vâneze pe ai lor erau pe-depsiţi imediat – nu la fel de periculos ca porţiunea taberei ocupate de clanul Shaido; cu toate acestea, mai fuseseră ata-cate femei aici, uneori de grupuri de bărbaţi. Facă Lumina ca dacă aveau să fie acostate, să fie doar unul sau doi bărbaţi! Dacă ar fi unul sau doi, ele i-ar putea lua prin surprindere şi i-ar putea omorî înainte ca aceştia să îşi dea seama că aceste *gai'shain* aveau curaj. Dacă ar fi mai mult de doi, ele ar face tot ce le-ar sta în putinţă, însă o ţesătoare sau o olăreasă aiel era la fel de periculoasă ca majoritatea ostaşilor pregătiţi. În

ciuda coşurilor, ele mergeau în vârful degetelor, mişcându-şi capetele în toate direcţiile, gata să sară în oricare direcţie.

Partea aceasta din oraş nu fusese arsă, însă oferea o pri-velişte dezolantă. Farfurii şi oale din ceramică sparte scrâş-neau sub tălpile cizmelor lor albe şi moi. Fâşii de material, tăiate de pe femeile şi bărbaţii făcuţi *gai'shain,* zăceau încă împrăştiate pe dalele cenuşii din piatră. Acele biete zdrenţe zăcuseră mai întâi în zăpadă, apoi în ploaie mai bine de o lu-nă, iar ea se îndoia că vreun zdrenţuitor le-ar culege acum. Jucării pentru copii zăceau pe ici, pe colo, un cal sau o păpuşă din lemn a căror vopsea începea să se scorojească, azvârlite chiar de tinerii cărora le fusese îngăduit să fugă împreună cu cei bătrâni, bolnavi sau infirmi. Clădirile din lemn sau piatră cu acoperişuri de ardezie, înşirate de-a lungul străzii, aveau nişte găuri în locul uşilor sau al ferestrelor. Pe lângă celelalte lucruri pe care shaido le consideraseră a fi de preţ sau utile, oraşul fusese golit de orice bucată de lemn care putuse fi des-prinsă cu uşurinţă şi doar faptul că dărâmarea caselor era o treabă mai puţin eficientă decât tăierea copacilor din păduri-le înconjurătoare salvase aceste structuri din lemn. Acele găuri o duceau cu gândul pe Faile la orbitele din cranii. Stră-bătuse strada aceasta de nenumărate ori, însă în dimineaţa aceasta, aceste goluri păreau să o privească. O făceau să sim-tă fiori pe şira spinării.

Pe la mijlocul oraşului, aruncă o privire în urmă spre porţi, care se aflau la nu mai mult de o sută cincizeci de metri în urmă. Strada era în continuare pustie, dar, în curând, primii bărbaţi şi femei în alb aveau să îşi facă apariţia, cărând găleţi cu apă. Căratul apei era o treabă care începea dis-de-dimi-neaţă şi ţinea cât era ziua de lungă. Acum, ele trebuiau să se grăbească. Luând-o pe o străduţă laterală îngustă, ea începu să păşească mai repede, cu toate că îi era greu să ţină bine de coş. Celelalte trebuie că aveau aceeaşi dificultate, însă niciuna nu se plângea. Trebuiau să se facă nevăzute înainte ca acei *gai'shaini* să îşi facă apariţia. Niciun *gai'shain* care intra în oraş nu avea vreun motiv să iasă de pe strada principală pâ-nă când nu ajungea la rezervorul de sub fortăreaţă. O încer-care de a intra în graţiile cuiva sau pur şi simplu un cuvânt rostit din neatenţie i-ar fi putut face pe shaido să vină în oraş în căutarea lor şi nu exista decât o singură ieşire, asta dacă nu voiai să te caţări pe ziduri şi să sari de la o înălţime de ze-ce metri, nădăjduind că nu-ţi vei rupe un picior.

Când ajunseră în dreptul unui han fără tăblie cu nume, cu trei caturi din piatră şi fără ferestre, ea intră repede în salon, urmată de celelalte. Lacile îşi puse jos coşul şi se lipi de ca-dranul uşii ca să poată privi în lungul străzii. Încăperea, cu tavanul brăzdat de grinzi, fusese golită până la podeaua din lemn prăfuită, iar de lângă şemineurile din piatră lipseau su-porturile pentru buşteni şi ustensilele pentru foc. Balustrada scărilor din spatele încăperii lipsea, la fel şi uşa de la bucătărie. Bucătăria era la fel de goală. Ea verificase. Oalele, cuţitele şi lingurile erau utile. Faile îşi puse coşul pe pardoseală şi se îndreptă cu paşi repezi spre partea laterală a scării. Era o lucrare robustă, confecţionată din lemn masiv, menită să du-reze mai multe generaţii. A o desprinde de la locul ei ar fi fost aproape la fel de greu ca a dărâma casa. Ea începu să pipăie dedesubt, de-a lungul suprafeţei suportului exterior, şi apucă cu degetele sceptrul gros ca încheietura unei mâini, nu foarte sticlos. I se păruse a fi cel mai potrivit loc pe care îl putuse găsi, un loc unde nimeni nu ar fi avut vreun motiv să caute, însă ea fu surprinsă să descopere că îşi ţinuse respiraţia.

Lacile rămase lângă uşă, dar celelalte veniră în grabă la Faile fără coşurile lor.

— În sfârşit, zise Alliandre, atingând uşurel sceptrul cu vârful degetelor. Preţul libertăţii noastre. Ce este?

— Un *angreal,* răspunse Faile, sau, poate, un *ter'angreal.* Nu sunt sigură, dar ştiu că Galina şi-l doreşte cu ardoare, aşadar trebuie să fie ori una, ori cealaltă.

Maighdin atinse cu îndrăzneală sceptrul.

— Ar putea fi oricare din ele, murmură ea. Adeseori îţi dau o senzaţie ciudată când le atingi. Cel puţin, aşa am auzit.

Ea susţinea că nu fusese niciodată la Turnul Alb, dar Faile nu mai era atât de convinsă cum fusese odinioară. Maighdin putea conduce Puterea, dar atât de slab şi cu atâta dificultate, încât înţeleptele nu consideraseră că era periculos să o lase să se plimbe în voie. Atât cât îi era îngăduit unui *gai'shain,* fireşte. Poate că ea nega pentru că îi era ruşine. Faile auzise că femeile care fuseseră alungate din Turn pentru că nu pu-teau deveni aes sedai negau uneori că fuseseră vreodată aco-lo pentru a-şi ascunde eşecul.

Arrela clătină o dată din cap, apoi se retrase de lângă uşă. Era tairenă şi, deşi călătorise împreună cu aes sedai, nu se simţea deloc în largul ei atunci când venea vorba despre Pu-tere sau despre orice avea legătură cu aceasta. Se uită la sceptrul alb şi neted ca la o viperă şi îşi linse buzele.

— S-ar putea ca Galina să ne aştepte. S-ar putea supăra dacă o vom face să mai aştepte multă vreme.

— Drumul este încă liber, Lacile? întrebă Faile în vreme ce îndesa adânc sceptrul în coş.

Arrela expiră îndelung, evident la fel de uşurată că nu mai vedea obiectul acela ca atunci când o văzuse pe Faile mai de-vreme.

— Da, răspunse cairhienina, dar nu înţeleg de ce. Stătea astfel încât să mai poată arunca un ochi de după colţul cadra-nului uşii. Primii *gai'shaini* ar fi trebuit să vină deja după apă.

— Poate s-a întâmplat ceva în tabără, zise Maighdin. Brusc, faţa i se întunecă, iar în mână ţinea un cuţit, o chestie cu mâner din lemn şi lama ciobită şi ruginită.

Faile încuviinţă uşor din cap. Poate ceva cum ar fi că Dairaine fusese găsită deja. Ea nu putea spune unde dispăru-seră Faile şi celelalte, dar îi putea recunoaşte pe unii dintre *gai'shainii* care aşteptaseră. Câtă vreme aveau să reziste aceştia dacă ar fi fost luaţi la întrebări? Câtă vreme ar fi re-zistat Alvon dacă Theril ar fi fost luat la întrebări?

— Nu putem face nimic în privinţa asta, oricum. Galina ne va scoate de-aici.

Chiar şi-aşa, atunci când părăsiră hanul, ele o luară la fu-gă, cărând coşurile în faţa lor şi încercând să îşi ţină ridicate robele astfel încât să nu se împiedice. Faile nu era singura care privea des peste umăr şi se împleticea. Nu fu sigură dacă se simţea uşurată sau nu când văzu, în cele din urmă, *gai'shaini* cărând găleţi pe juguri şi mişunând la răspântia cu strada principală a oraşului. Cu siguranţă, nu încetini pasul.

Nu fură nevoite să străbată în fugă o distanţă mare. În câ-teva clipe, mirosul de lemn ars, care nu se mai simţea în res-tul oraşului Malden, începu să se intensifice. Capătul dinspre miazăzi al oraşului era o ruină. Ele se opriră

la marginea de-zastrului şi o luară după un colţ, astfel încât să nu fie văzute de cineva care putea arunca o privire în jos, spre stradă. De unde se aflau, lângă zidul dinspre miazăzi, care avea aproape două sute de metri lungime, ele puteau vedea ruinele din pia-tră înnegrită şi fără acoperişuri intercalându-se cu grinzile carbonizate, cenuşa fiind spălată de ploi. În unele locuri, nici măcar lemnele groase nu mai rămăseseră. Doar în partea dinspre miazăzi a acestei străzi mai rămăseseră câteva clă-diri cât de cât întregi. Aici era locul unde, după ce shaido cu-ceriseră oraşul, se stinsese în cele din urmă vâlvătaia care mistuise totul. O jumătate de duzină de clădiri erau fără aco-perişuri, deşi caturile de jos păreau intacte, şi de două ori mai multe alcătuiau nişte maldăre de lemn negru şi de scânduri arse pe jumătate, care păreau a fi pe punctul să se prăbu-şească.

— Acolo, zise Maighdin, arătând spre răsărit, de-a lungul străzii.

O fâşie lungă de material roşu fâlfâia în adierea vântului în locul spre care arăta ea. Era legată de o casă care părea gata să se prăbuşească în interior. Înaintând încet spre ea, ele îşi puseră coşurile pe dalele din piatră. Fâşia de material roşu fâlfâi din nou.

— De ce ar vrea ea să ne întâlnim *aici?* bombăni Alliandre. Clădirea asta s-ar putea prăbuşi la un singur strănut.

Îşi frecă nasul ca şi când i-ar fi venit să strănute când rosti acest cuvânt.

— Este un loc sigur. L-am cercetat eu înainte.

Auzind vocea Galinei în spatele lor, Faile îşi întoarse brusc capul. Femeia se apropia cu paşi mari de ele, venind dintr-una dintre clădirile sigure aflate în partea dinspre mia-zănoapte a străzii. După ce o văzuse atâta vreme purtând cu-reaua şi colierul din aur şi piatra-focului, acum ea părea să aibă o înfăţişare ciudată fără ele. Purta în continuare roba din mătase albă, dar absenţa podoabelor era convingătoare. Cumva, Galina nu reuşise să schimbe adevărul. Ea pleca în zi-ua aceea.

— De ce nu într-o clădire sigură? vru să ştie Faile. Sau chiar aici?

— Pentru că nu vreau ca să fie văzut în mâinile mele, zise Galina, trecând pe lângă ea. Pentru că nimeni n-ar căuta în-tr-o ruină. Pentru că aşa zic eu.

Păşi prin ceea ce fusese cândva cadranul unei uşi, aple-cându-şi capul sub grinda grea şi carbonizată a acoperişului care stătea de-a curmezişul peste intrare, apoi o luă repede la dreapta şi începu să coboare scările.

— Nu mai zăboviţi.

Faile schimbă câteva priviri cu celelalte femei. Era mai mult decât ciudat.

— Dacă ne va scoate de-aici, mârâi Alliandre, smulgându-şi coşul de jos, sunt dispusă să-i ofer obiectul în taină.

Totuşi, ea aşteptă ca Faile să îşi ridice coşul şi să o ia înaintea lor.

Lemne carbonizate şi scânduri înnegrite atârnau deasu-pra treptelor din piatră care duceau în jos, însă lejeritatea cu care Galina intrase în clădire o linişti pe Faile. Femeia n-ar risca să fie îngropată de vie sau strivită chiar în momentul în care avea să obţină sceptrul. Razele de lumină care pătrun-deau prin găurile din ruină ofereau suficientă lumină ca să arate că beciul era destul de sigur în ciuda dezastrului care domnea deasupra. Butoaiele mari depozitate de-a lungul unui perete din piatră, multe dintre ele pârlite şi cu cepurile ieşite din cauza dogorii, sugerau că această clădire fusese un han sau o tavernă. Sau poate prăvălia vreunui negustor de vinuri. Regiunea dimprejurul oraşului Malden producea o cantitate mare de vin mediocru.

Galina stătea în mijlocul pardoselii din piatră acoperită cu pietriş, într-o rază slabă de lumină. Expresia de pe chipul ei era calmul întruchipat al surorilor aes sedai, starea ei de agi-taţie din zilele anterioare dispărând cu totul.

— Unde este? întrebă ea pe un ton rece. Dă-mi-l.

Faile îşi puse coşul jos şi îşi vârî mâna adânc înăuntru. Când scoase sceptrul, mâinile Calinei zvâcniră. Faile îi întinse scep-trul, iar ea îşi întinse mâna spre el aproape şovăind. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, Faile ar fi zis că femeia se temea să îl atingă. Degetele Calinei se încolăciră în jurul sceptrului şi expiră în-delung. Smulse sceptrul, înainte ca Faile să apuce să îi dea drumul. Aes sedai părea să tremure, dar zâmbetul ei era... tri-umfător.

— Cum ai de gând să ne scoţi din tabără? o întrebă Faile. Ar trebui să ne schimbăm veşmintele acum?

Galina îşi deschise gura, apoi, brusc, îşi ridică mâna liberă, cu palma în exterior. Îşi înclină capul spre scări ca şi când ar fi ciulit urechile.

— S-ar putea să nu fie nimic, zise ea cu blândeţe, dar ar fi mal bine să verific. Aşteptaţi aici şi nu scoateţi un sunet. Nu scoateţi un sunet, şuieră ea printre dinţi când Faile dădu să vorbească.

Ridicându-şi tivul robei din mătase, aes sedai se duse în grabă spre scări şi începu să le urce ca o femeie îngrijorată de ceea ce ar putea descoperi la etaj. Picioarele îi dispărură în spatele scândurilor şi grinzilor căzute.

— Aţi auzit careva dintre voi ceva? şopti Faile. Toate dă-dură negativ din cap. Poate că ea îmbrăţişează Puterea. Am auzit că asta poate...

— Ba nu, o întrerupse Maighdin. N-am văzut-o niciodată îmbrăţişând...

Brusc, lemnul trosni deasupra capetelor lor, iar grinzile şi scândurile se prăbuşiră cu un bubuit puternic, trimiţând în aer nori de praf negru şi pietriş, care îi provocară Failei o cri-ză de tuse. Dintr-odată, mirosul de ars deveni la fel de preg-nant ca în ziua în care oraşul Malden fusese cuprins de flă-cări. Ceva care căzu de sus o lovi cu putere în umăr, iar ea se ghemui, încercând să îşi protejeze capul. Cineva ţipă. Auzea cum alte obiecte care cădeau se izbeau de pardoseala din piatră a beciului. Scânduri sau bucăţi de scânduri. Nimic nu scoase un sunet suficient de puternic ca să fie o grindă de acoperiş sau o bară grea.

În cele din urmă – părea să fi trecut ore, deşi ar fi putut dura doar câteva minute – ploaia de moloz încetă. Norii de praf începeau să se subţieze. Ea se uită repede în jurul ei, căutându-le din priviri pe tovarăşele ei, şi le văzu pe toate stând ghemuite pe pardoseală, protejându-şi capetele cu bra-ţele. Unele dintre găurile de deasupra erau mai mari acum. Toate erau pline de praf negru din cap până-n picioare.

— E careva rănită? întrebă Faile, terminând cu o tuse. Praful nu se risipise complet, iar ea îşi simţea gâtlejul şi limba acoperite cu un strat de praf. Acesta avea gust de căr-bune.

— Nu, zise Alliandre, atingându-şi cu grijă creştetul. O zgârietură, atâta tot.

Şi celelalte negară că ar fi rănite, însă Arrela părea să îşi mişte cu băgare de seamă braţul drept. Fără îndoială că toate se aleseseră cu vânătăi, iar Faile credea că umărul ei stâng avea să se înnegrească şi să se învineţească în scurt timp, în-să nu putea socoti asta ca pe o rană adevărată.

Apoi, zări scările şi îi veni să plângă. Dărâmăturile de dea-supra umpleau tot spaţiul unde se aflaseră scările odinioară. Se puteau strecura prin câteva găuri de deasupra. Faile cre-dea că putea ajunge la ele stând în picioare pe umerii Arrelei, însă se îndoia că reuşea să se strecoare printr-una folosin-du-se doar de braţul sănătos. Sau că Arrela putea. Dacă vreuna din ele ar fi reuşit, s-ar fi trezit în mijlocul unei ruine arse şi cel mai probabil avea să se dărâme şi restul clădirii.

— Nu! gemu Alliandre. Nu acum! Nu când eram atât de aproape!

Ridicându-se în picioare, dădu fuga la dărâmături, apropi-indu-se cât putu de mult, mai lipindu-se de ele, şi începu să strige:

— Galina! Ajută-ne! Suntem blocate! Condu Puterea şi ri-dică din calea noastră scândurile astea! Fă-ne loc ca să putem ieşi! Galina! Galina! Galina!

Se lăsă jos, cu spatele lipit de amestecul de lemne, cu ume-rii lăsaţi.

— Galina, îngână ea, plângând. Galina, ajută-ne!

— Galina a plecat, zise Faile cu amărăciune.

Femeia ar fi răspuns dacă s-ar mai fi aflat deasupra sau dacă ar fi avut vreo intenţie să le ajute.

— Cum noi suntem blocate aici, jos, şi crezându-ne moar-te, ea şi-a găsit scuza perfectă ca să plece fără noi. Oricum, nu ştiu dacă o aes sedai ar putea mişca lemnele astea, chiar dacă ar încerca.

Nu voia să pomenească despre posibilitatea că Galina pu-sese la cale această scuză. Lumină, nu ar fi trebuit s-o pălmu-iască niciodată pe femeie. Însă era prea târziu pentru autoin-criminare.

— Ce vom face acum? întrebă Arrela.

— O să înlăturăm molozul ca să putem ieşi, ziseră Faile şi Maighdin în acelaşi timp.

Faile o privi mirată pe cealaltă femeie. Pe faţa murdară a servitoarei ei se citea determinarea unei regine.

— Da, zise Alliandre, îndreptându-se de spate.

Se întoarse şi chiar dacă lacrimile lăsară urme pe faţa ei acoperită de praf, nu mai apărură altele noi. Era cu adevărat o regină şi n-avea cum să-i placă să fie făcută de ruşine de cu-rajul unei slujnice.

— O să înlăturăm molozul ca să putem ieşi. Iar dacă nu vom reuşi... Dacă nu vom reuşi, nu voi muri îmbrăcată în *asta!*

Desfăcându-şi cureaua aurie, o azvârli cu dispreţ într-un colţ al beciului. Aceasta fu urmată de colierul auriu.

— Vom avea nevoie de ele ca să ne putem croi drum prin tabăra shaido, zise Faile cu blândeţe. Poate că Galina nu ne va scoate de-aici, dar eu am de gând să plec azi.

Dairaine făcea ca acest lucru să fie imperios. Bain şi Chiad nu o puteau ţine ascunsă multă vreme.

— Sau, oricum, de îndată ce vom reuşi să înlăturăm mo-lozul. Ne vom preface că am fost trimise să culegem fructe de pădure. Însă ea nu voia să ia în derâdere gestul îndrăzneţ pe care îl făcuse vasala ei. Totuşi, nu e nevoie să le purtăm acum.

Scoţându-şi cureaua şi colierul, îşi îndreptă coşul şi le pu-se deasupra robelor murdare de *gai'shain.* Celelalte o imitară. Alliandre îşi recuperă cureaua şi colierul, cu un râset trist. Măcar râdea din nou. Faile îşi dorea să poată râde şi ea.

Talmeş-balmeşul de lemne carbonizate şi scânduri pe ju-mătate arse care umpleau casa scării semăna cu unul dintre acele puzzle-uri ale fierarului care îi plăceau atât de mult lui Perrin al ei. Aproape toate păreau să sprijine altceva. Mai rău, lemnele grele le-ar putea da bătăi de cap chiar dacă ele şi-ar uni forţele. Dar, dacă ar reuşi să îşi facă suficient loc ca să se strecoare printre grinzile groase... Dacă s-ar târî, ar fi un lu-cru periculos. Dar atunci când o cale periculoasă era singurul drum spre un loc sigur, trebuia să o apuci.

Câteva scânduri fură înlăturate cu uşurinţă şi strânse în partea din spate a beciului, dar după aceea, totul trebui ales cu băgare de seamă, cercetat ca să se asigure că nu avea să se prăbuşească nimic dacă acel lucru era înlăturat. Pipăiau cu mâinile cât de adânc puteau fi în acea grămadă, căutând cuie care puteau fi prinse, încercând să nu se gândească la faptul că întreaga grămadă se putea mişca şi, apucând o bârnă, totul să cadă. Abia după aceea puteau începe să tragă, uneori două împreună, din ce în ce mai tare până când bucata începea să cedeze. Era o muncă anevoioasă, căci grămada gemea sau se mişca uşor. Toate se dădeau repede în spate, ţinându-şi res-piraţia, atunci când se întâmpla asta. Niciuna nu se mişca pâ-nă când erau sigure că grămada de lemne nu avea să se pră-buşească. Această muncă deveni centrul universului lor. Odată, Faile crezu că auzise lupi urlând. De obicei, lupii o fă-ceau să se gândească la Perrin, dar nu şi de astă dată. Munca era totul.

Apoi, Alliandre trase de o scândură carbonizată, înlătu-rând-o, şi toată grămada începu să se clatine, cu un zgomot înfiorător. Spre ele. Toate fugiră spre partea din spate a be-ciului când grămada se prăbuşi cu un zgomot asurzitor, arun-când în aer alţi nori de praf.

Când ele se opriră din tuşit şi putură vedea din nou, ca prin ceaţă, din cauza prafului care mai plutea încă în încăpe-re, un sfert din încăpere era umplută. Toată munca lor fusese în zadar. Mai rău, grămada se înclina spre ele într-un mod periculos. Gemând, aceasta se înclină încă puţin spre ele, apoi se opri. După felul în care arăta, dacă vreuna dintre ele ar fi tras de o scândură, ar fi făcut ca întreaga grămadă să le cadă în cap. Arrela începu să plângă încet. Găurile lăsau să pătrun-dă lumina îmbietoare prin ele, iar lor le îngăduiau să vadă strada şi cerul. Dar niciuna nu s-ar fi putut strecura prin ele, nici măcar Lacile. Faile putea vedea fâşia de material roşu pe care îl folosise Galina ca să marcheze clădirea. Aceasta fâlfâi puţin în adierea vântului.

Holbându-se la acea fâşie, o strânse de umăr pe Maighdin.

— Vreau să încerci să faci ca acea eşarfă să facă ceva ce vântul nu poate face.

— Vrei să atragi atenţia? zise Alliandre cu glas răguşit. E mult mai probabil să atragi atenţia clanului Shaido decât cea a altcuiva.

— Mai bine aşa decât să murim de sete aici, jos, răspunse Faile, cu o voce mai aspră decât şi-ar fi dorit.

În acest caz, ea nu l-ar mai vedea niciodată pe Perrin. Da-că Sevanna avea s-o pună în lanţuri, măcar va fi în viaţă ca să o salveze. El avea s-o salveze; ştia asta. Acum, datoria ei era să le ţină în viaţă pe femeile care o urmau. Iar dacă asta în-semna captivitate, atunci aşa să fie!

— Maighdin?

— Mi-aş putea petrece toată ziua încercând să îmbrăţişez Izvorul fără să reuşesc, zise femeia cu părul auriu pe un ton posomorât. Stătea cu umeri aplecaţi, privind în gol. Expresia de pe chipul ei sugera că vedea un hău

căscându-se la picioa-rele ei. Chiar dacă reuşesc să îl îmbrăţişez, aproape niciodată nu reuşesc să fac o împletitură.

Faile îşi luă mâna de pe umărul lui Maighdin şi începu să-i mângâie părul.

— Ştiu că este greu, zise pe un ton liniştitor. Ei bine, ca să fiu sinceră, nu ştiu. Eu n-am făcut-o niciodată. Dar tu, da. Şi-o poţi face din nou. Vieţile noastre sunt în mâinile tale, Maighdin. Ştiu ce forţă zace în tine. Am văzut-o de nenumărate ori. Nu-ţi stă în fire să te dai bătută. Ştiu că poţi s-o faci. La fel ştii şi tu.

Maighdin îşi îndreptă spatele încet, iar disperarea îi dis-păru de pe faţă. Poate mai vedea încă acel hău, dar, dacă era să cadă în el, ea avea să o facă fără nicio tresărire.

— Voi încerca, zise ea. Privi fix eşarfa aceea vreme înde-lungată, apoi clătină din cap, descurajată. Izvorul este acolo, la fel cum e soarele dincolo de buza orizontului, zise ea în şoaptă, dar de fiecare dată când încerc să îl îmbrăţişez, este ca şi când aş încerca să prind fumul cu degetele.

Faile scoase în grabă robele de *gai'shain* din coşul ei şi din altul, fără să-i pese că curelele şi colierele din aur căzură pe pardoseala din piatră.

— Stai jos, zise ea, aranjând robele într-o grămadă. Fă-te comodă. Ştiu că poţi s-o faci, Maighdin.

Împingând-o pe cealaltă femeie să se aşeze, îşi îndoi pi-cioarele şi se aşeză lângă ea.

— Poţi s-o faci, zise Alliandre cu blândeţe, aşezându-se în partea cealaltă a lui Maighdin.

— Da, poţi, şopti Lacile, alăturându-li-se.

— Ştiu că poţi, zise Arrela, aşezându-se pe pardoseală. Timpul se scurgea, fără ca Maighdin să-şi ia privirea de la eşarfă. Faile îi şoptea vorbe de încurajare, fără a conteni să spere. Brusc, eşarfa înţepeni, ca şi când ceva ar fi întins-o. Un zâmbet minunat apăru pe buzele lui Maighdin când eşarfa începu să se legene înainte şi înapoi ca o pendulă. Aceasta se legănă de şase, şapte, opt ori. Apoi fâlfâi în adierea vântului, devenind moale.

— A fost minunat, zise Faile.

— Minunat, repetă Alliandre. Ne vei salva, Maighdin.

— Da, murmură Arrela. Ne vei salva, Maighdin.

Existau multe soiuri de bătălii. Şezând pe pardoseală, şop-tind vorbe de încurajare, Maighdin căznindu-se să găsească ceva ce arareori găsea, ele luptau pentru vieţile lor în vreme ce eşarfa se legăna, apoi fâlfâia în adierea vântului, se legăna, apoi cădea moale. Dar ele continuau să lupte.

Galina îşi ţinea capul plecat şi încerca să nu grăbească pa-sul în timp ce străbătea oraşul Malden, trecând pe lângă şu-voaiele de femei şi bărbaţi înveşmântaţi în alb, care intrau cu găleţile goale şi ieşeau cu ele pline. Nu voia să atragă atenţia, căci nu purta cureaua şi colierul acelea blestemate. Şi le puse-se când se îmbrăcase în toiul nopţii, în vreme ce Therava dor-mea încă, dar îi făcuse o deosebită plăcere să le scoată şi să le ascundă printre veşminte şi alte lucruri pe care şi le pregătise în taină pe când avea să evadeze. Şi-apoi, Therava s-ar fi înfu-riat dacă s-ar fi trezit şi şi-ar fi dat seama că ea lipseşte. Ar fi poruncit ca „micuţa Lina" să fie supravegheată şi toată lumea o deosebea după podoabele acelea. Ei bine, ei vor plăti acum ca să o ajute să se întoarcă în Turn, să se întoarcă unde îi era lo-cul. Aroganta Faile şi celelalte neghioabe erau moarte sau aproape moarte,

iar ea era liberă. Mângâie sceptrul, care era ascuns în mânecă, şi o străbătu un fior de încântare. Liberă!

Nu îi plăcea că avea s-o lase pe Therava în viaţă, dar, dacă cineva ar fi intrat în cortul femeii şi ar fi găsit-o cu un cuţit împlântat în inimă, Galina ar fi fost prima suspectă. Şi-apoi...

În mintea ei îşi făcură apariţia tot soiul de imagini: cu ea aplecându-se pe furiş deasupra Theravei care dormea, ţinând pumnalul femeii în mână, cu Therava care îşi deschidea brusc ochii, întâlnindu-i pe ai ei în întuneric, cu ea ţipând, cu mâna ei deschizându-se tremurătoare şi scăpând cuţitul, cu ea implorând, cu Therava... Nu. Nu! Lucrurile nu ar fi decurs astfel. Cu siguranţă că nu! O lăsase pe Therava în viaţă de nevoie, nu pentru că era... Din niciun alt motiv.

Dintr-odată, nişte lupi începură să urle. Erau lupi peste tot. O duzină sau mai mult. Picioarele i se opriră de unele singure. Un amestec pestriţ de corturi o înconjurau: cu pereţi, ascuţite, joase ale aielilor. Trecuse rapid prin porţiunea ta-berei locuite de *gai'shaini* fără să îşi dea seama. Îşi ridică ochi spre creasta ce se înălţa la apus de Malden şi tresări. O ceaţă densă învăluia toată lungimea crestei, ascunzând copacii în toate direcţiile cât putea vedea cu ochii. Zidurile oraşului as-cundeau creasta dinspre răsărit, însă era sigură că şi aceasta era învăluită în ceaţă. Bărbatul sosise! Marele Senior venise ca s-o păzească, iar ea ajunsese la fix. Ei bine, el nu avea să-şi găsească soţia cea neghioabă chiar dacă ar reuşi să supravieţuiască faptelor pe care urma să le înfăptuiască şi nici pe Galina Casban nu avea s-o găsească.

Mulţumindu-i Marelui Senior că Therava nu îi interzisese să călărească – femeia preferase să o lase să creadă că i-ar îngădui acest lucru, dacă avea să fie îndeajuns de smerită Galina se grăbi spre locul unde îşi ascunsese lucrurile. Proştii care voiau să moară aici n-aveau decât să moară. Ea era libe-ră. Liberă!

CAPITOLUL 29

Ultimul nod

Perrin stătea chiar sub creastă, aproape de marginea ceţii, şi cerceta tabăra şi oraşul din vale înconjurat de ziduri. Până la nivelul solului erau o sută cincizeci de metri de pantă des-tul de abruptă, presărată pe ici, pe acolo cu tufişuri, apoi încă aproximativ cinci sute de metri de câmp deschis până la pri-mele corturi, apoi mai bine de o milă până la oraş. Părea atât de aproape acum. El nu îşi folosi ocheanul. O strălucire re-flectată în lentilă a soarelui care tocmai se înălţa deasupra ori-zontului, o fâşie subţire roşu-aurie, putea strica totul. Iarba verde din jurul lui se unduia, însă nu se mişca de-a binele odată cu adierea vântului, chiar şi atunci când acesta sufla în rafale şi îi mişca mantia. Ceaţa deasă de pe creasta din depăr-tare, care ascundea vederii moara de vânt ce se afla acolo, pă-rea a fi prea nemişcată, dacă te uitai atent la ea o vreme. Cât timp avea să treacă până când cineva din corturile acelea avea să observe? Nu se mai putea face nimic în această pri-vinţă. Ceaţa era asemenea unei ceţi obişnuite, umedă şi puţin rece, dar Neald aşternuse cumva aceste neguri, înainte să ple-ce ca să se ocupe de alte treburi. Soarele nu avea să le alunge nici la amiază – cel puţin asta susţinea asha'manul. Totul avea să ia sfârşit până la amiază, într-un fel sau altul, dar Per-rin spera că bărbatul avea dreptate. Cerul era senin şi părea să fie o zi călduţă pentru acel început de primăvară.

Doar câţiva shaido păreau să fie ieşiţi în tabără, însă mii de siluete înveşmântate în alb mişunau printre corturi. Zeci de mii. Ochii lui tânjeau să o găsească pe Faile printre ele, ini-ma lui tânjea să o vadă, dar era ca şi când ar fi încercat să gă-ească acul în carul cu fân. În schimb, îşi îndreptă privirea spre porţile oraşului, care erau larg deschise ca de fiecare da-tă când se uitase în direcţia lor. Îmbietor de deschise. Acestea îl chemau. În curând, Faile şi tovarăşele ei aveau să ştie că so-sise momentul ca ele să se îndrepte spre acele porţi şi spre fortăreaţa cu turnuri care se înălţa mătăhăloasă spre capătul dinspre miazănoapte al oraşului. Ea trebuie că îşi îndeplinea îndatoririle, dacă Fecioarele aveau dreptate în ceea ce privea modul în care erau trataţi prizonierii făcuţi *gai'shain.* Dar ea ştia să se furişeze şi să se ducă la fortăreaţă. Atât ea, cât şi to-varăşele ei, cel mai probabil şi Alyse. Indiferent ce complotau împotriva celor din clanul Shaido, surorile aes sedai nu şi-ar fi dorit să rămână pe câmpul de bătălie. O a doua soră în for-tăreaţă putea fi de folos. Facă Lumina să nu se ajungă la asta.

El făcuse cu mare atenţie câte un plan pentru orice even-tualitate pe care şi-o putea imagina, chiar şi în caz de dezas-tru, însă această situaţie nu era un puzzle al fierarului, indi-ferent cât de mult şi-ar fi dorit. Bucăţile din fier răsucite din-tr-un puzzle al fierarului se mişcau doar în anumite direcţii. Dacă le mişcai în direcţia corectă, rezolvai acest puzzle. Oa-menii se puteau mişca în nenumărate direcţii, câteodată în direcţii pe care nu le credeai a fi posibile decât atunci când se întâmpla. Oare planurile lui aveau să-şi urmeze cursul stabilit dacă shaido făceau ceva neaşteptat? Căci aproape sigur aceş-tia aveau să facă ceva neaşteptat, iar, în schimb, el nu putea decât să spere că acest lucru nu va duce la acel dezastru. Aruncând o ultimă privire plină de dor spre porţile oraşului Malden, se întoarse şi urcă înapoi pe creastă.

În ceaţă, nici măcar el nu putea vedea mai departe de zece metri, dar în scurt timp îl găsi pe Dannil Lewin printre copa-cii de pe creastă. Mai degrabă uscăţiv decât zvelt, cu un nas ca un târnăcop şi cu o mustaţă deasă în stilul taraboner, Dannil ieşea în evidenţă chiar şi-atunci când nu îi puteai vedea limpede faţa. Alţi bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri erau nişte siluete în spatele lui, devenind din ce în ce mai estompate odată cu mărirea distanţei. Majoritatea stăteau ghemuiţi pe călcâie sau şedeau pe pământ, odihnindu-se cât mai aveau ocazia. Jori Congar încerca să îi atragă pe unii într-un joc de zaruri, dar nu făcea gălăgie, aşa că Perrin îl lăsă în pace. Oricum, nimeni nu îi acceptă invitaţia. Jori era neobişnuit de norocos la zaruri.

Dannil făcu o plecăciune adâncă atunci când îl văzu pe Perrin şi murmură: „Seniore”. Bărbatul petrecuse prea mult timp în compania acoliţilor Failei. El îi spunea „cel ce a do-bândit luciu”, ce-o mai fi însemnând şi asta. Bărbatul nu era o bucată de alamă.

— Ai grijă ca nimeni să nu facă vreo prostie, aşa cum toc-mai am făcut eu, Dannil. Ochii ageri din vale ar putea observa mişcare la marginea ceţii şi să trimită oameni ca să cerceteze.

— Seniore, se auzi vocea seacă a lui Balwer din ceaţă. A, aici erai, Seniore?

Bărbatul mărunt şi slab ca un băţ îşi făcu apariţia, urmat de două siluete mai mari, deşi una nu era cu mult mai înaltă. Acestea se opriră la un semn al lui, nişte siluete neclare în ceaţă, iar el înaintă singur.

— Masema şi-a făcut apariţia mai jos, Seniore, zise el în-cet, împreunându-şi mâinile. M-am gândit c-ar fi mai bine să-i ţin departe pe Haviar şi pe Nerion de ochii lui şi ai oamenilor lui, având în vedere împrejurările. Nu cred că îi bănuieşte. Cred că ar pune să fie ucis oricine i-ar da de bănuit. Ochii care nu se văd se uită. E cel mai bine aşa.

Perrin îşi încleştă fălcile. Masema trebuia să fie dincolo de creasta dinspre răsărit, împreună cu oastea lui, dacă putea fi numită astfel. Nu îi numărase pe bărbaţii aceia – şi pe cele câ-teva femei – când trecuseră stingheriţi prin porţile deschise de doi asha’mani. Şi erau douăzeci de mii, dar parcă ar fi fost unul. Masema vorbise întotdeauna în termeni vagi despre nu-mărul lor, iar Perrin nu avusese o numărătoare precisă până noaptea trecută. Zdrenţăroşi şi murdari, doar unul pe ici, pe colo purta un coif, darămite o platoşă, însă fiecare ţinea în mână o sabie sau o suliţă sau un topor, o halebardă sau o ar-baletă. Inclusiv femeile. Femeile care făceau parte din grupul de adepţi ai lui Masema erau de departe într-o stare mai jal-nică decât bărbaţii, iar asta spunea ceva. În majoritatea cazu-rilor, aceştia erau buni doar la a băga spaima în oameni, fă-cându-i să jure că îl vor urma pe Dragonul Renăscut – culorile se învolburau în cap şi fură împrăştiate în toate părţile de furia lui –, asta şi a-i ucide dacă aceştia refuzau. Azi, aveau un scop mai bun.

— Poate a sosit vremea ca Haviar şi Nerion să se ţină de-parte de oamenii lui Masema pentru totdeauna, zise el.

— Dacă doreşti asta, Seniore, dar, după părerea mea, aceş-tia sunt la fel de siguri cât poate fi un om care se îndeletni-ceşte cu ce se îndeletnicesc ei. Plus că sunt dornici. Balwer îşi înclină capul într-o parte, semănând cu o pasăre curioasă co-coţată pe o ramură. N-au fost corupţi, dacă de asta te temi, Seniore. Acest lucru este întotdeauna periculos atunci când trimiţi un om să se prefacă a fi ceea ce nu este, dar am miro-sul fin pentru astfel de lucruri.

— Ţine-i aproape, Balwer. După ziua de azi, cu puţin no-roc, s-ar putea să nu mai rămână cine ştie ce din oastea lui Masema ca să mai fie nevoie să o spioneze. S-ar putea să nu mai fie nici Masema ca să-şi mai facă griji în privinţa lui.

Perrin coborî panta presărată cu arbuşti, trecând pe lângă locul unde aşteptau lăncerii mayeneri şi ghealdanini lângă caii lor în ceaţa deasă, cu lăncile proptite pe umeri sau cu vârfurile din oţel ale acestora înfipte în pământ. Coifurile şi platoşele roşii ale Gărzilor Înaripate ar fi putut fi destul de sigure pe creas-tă, dar nu şi armura lustruită a ghealdaninilor, iar din moment ce Gallenne şi Arganda se zburleau amândoi dacă unul era fa-vorizat în faţa celuilalt. Amândoi aşteptau aici. Ceaţa se întin-dea pe o distanţă destul de mare – Neald susţinea că fusese in-tenţionat, dar mirosise a mirare şi a încântare atunci când îşi dăduse seama ce făcuse. Aşadar Perrin înainta încă prin ea când ajunse la baza crestei, unde stăteau înşirate toate telegile cu roţi mari cu caii înhămaţi. Siluetele estompate ale căruţaşi-lor cairhienini mişunau pe lângă ele, verificând hamurile, strângând frânghiile care fixau acoperişurile din pânză.

Masema aştepta, iar Perrin nu îşi dorea nimic mai mult decât să-i vină de hac bărbatului, dar zări silueta îndesată a lui Basel Gill lângă una dintre telegi şi o luă într-acolo. Lini era cu el, înfofolită într-o mantie neagră. La fel şi Breane, care îşi ţinea braţul petrecut pe după mijlocul lui Lamgwin, servito-rul mătăhălos al lui Perrin. Jupânul Gill îşi scoase pălăria cu boruri largi, lăsându-şi la vedere părul rar şi cărunt, pieptă-nat pe spate ca să acopere o porţiune de chelie care se încă-păţâna să rămână neacoperită. Lini pufni şi evită în mod voit să se uite la Perrin, prefacându-se că îşi aranja gluga. Mirosea a furie şi teamă. Jupânul Gill mirosea a teamă.

— A sosit vremea să te îndrepţi spre miazănoapte, jupâne Gill, spuse Perrin. Când vei ajunge la munţi, urmează linia lor până vei da de Calea Jehannah. Cu puţin noroc, te vom ajunge din urmă înainte să ajungi la munţi; dar dacă nu, trimite-i pe servitorii Alliandrei spre Jehannah, iar tu ia-o spre răsărit prin trecătoare, apoi din nou spre miazănoapte. Te vom urma cât putem de îndeaproape.

Dacă nu avea să se abată prea mult de la planul lui... Lumi-nă, el era fierar, nu soldat. Dar până şi Tylee acceptase în cele din urmă că era un plan bun.

— Nu voi pleca de-aici până când nu voi şti că Maighdin este teafără, rosti Lini în ceaţă, în vocea ei subţire simţin-du-se pumnale de oţel. Şi domniţa Faile, desigur.

Jupânul Gill îşi frecă ceafa cu o mână.

— Seniore, Lamgwin şi cu mine ne-am gândit că poate am putea da o mână de ajutor. Domniţa Faile înseamnă foarte mult pentru noi, iar Maighdin... Maighdin este una de-a noas-tră. Ştiu să deosebesc un capăt al sabiei de celălalt. La fel şi Lamgwin.

El avea una prinsă la cureaua încinsă în jurul trupului său corpolent, dar Perrin era pregătit să mănânce sabia aceea dacă bărbatul o mânuise vreodată în ultimii douăzeci de ani. Breane îl strânse şi mai tare pe Lamgwin, dar uriaşul o bătu uşor pe umăr şi îşi odihni mâna pe mânerul sabiei sale scur-te. Ceaţa îi ascundea faţa plină de cicatrici şi noadele degete-lor rupte. Era un bătăuş ce se încăiera prin taverne, deşi era un om bun chiar şi-aşa. Dar nu putea fi niciodată spadasin.

— Tu eşti *shambayanul* meu, jupâne Gill, zise Perrin pe un ton ferm. Este datoria ta să îi duci într-un loc sigur pe căru-ţaşi, pe grăjdari şi pe servitori. A ta şi a lui Lamgwin. Şi-acum, haideţi, puneţi-vă pe treabă!

Bărbatul îndesat încuviinţă din cap fără tragere de inimă. Breane răsuflă încet, uşurată, când Lamgwin îşi atinse frun-tea cu noadele degetelor în semn de supunere. Perrin se în-doia că bărbatul ar fi putut auzi acel oftat, însă Lamgwin o cu-prinse cu braţul şi îi şopti vorbe liniştitoare.

Lini nu fu atât de supusă. Cu spatele drept ca o scândură, ca vorbi din nou prin ceaţă:

— Nu voi pleca de-aici până când nu voi şti…

Perrin bătu din palme, producând un zgomot puternic, fă-când-o să tresară şi să se uite la el.

— Tot ce poţi face aici este să te pricopseşti cu vreo boală pentru că stai în aerul acesta umed. Asta şi să mori, dacă shaido vor reuşi să străpungă rândurile noastre. O voi scoate pe Faile de-acolo. Le voi scoate pe Maighdin şi pe celelalte de-acolo.

Asta avea să facă, sau să moară încercând. Însă nu avea niciun rost să spună asta, cum nu avea vreun motiv. Trebuiau să fie convinşi până în măduva oaselor că el avea să îi ajungă din urmă împreună cu Faile şi cu celelalte.

— Te vei îndrepta spre miazănoapte, Lini. Faile s-ar supă-ra pe mine dacă aş îngădui să ţi se întâmple ceva. Jupâne Gill, al grijă ca ea să călărească alături de tine chiar de-ar fi s-o legi şi s-o pui în spatele telegii.

Jupânul Gill tresări, mototolindu-şi pălăria cu mâinile. Brusc, mirosea a panică, iar Lini a pură indignare. Amuzamentul umplu mirosul lui Lamgwin, iar el începu să îşi frece nasul ca şi când ar fi vrut să-şi ascundă un zâmbet, dar, în mod ciudat, Breane mirosea şi ea a indignare. Ei bine, el nu pretinsese niciodată că ar înţelege femeile. Dacă n-o putea înţelege pe femeia cu care era însurat, ceea ce nu reuşea să facă de cele mai multe ori, atunci era puţin probabil să ajungă să le înţe-leagă vreodată pe restul.

În cele din urmă, Lini urcă lângă unul dintre căruţaşi fără a fi nevoie să fie forţată, deşi îi trase o palmă peste mână ju-pânului Gill atunci când acesta încercă să o ajute, iar carava-na de telegi începu să înainteze agale spre miazănoapte, prin ceaţă. În spatele telegilor, încărcate doldora cu corturile şi lucrurile personale ale înţeleptelor, mărşăluia un grup de *gai'shaini* în veşminte albe, smeriţi chiar şi-acum, bărbaţi şi femei cu glugile pe cap şi cu ochii în pământ. Erau din clanul Shaido, luaţi prizonieri în Cairhien, iar peste câteva luni, aceştia aveau să lepede veşmintele albe şi să se întoarcă la clanul lor. Perrin dăduse poruncă să fie supravegheaţi cu dis-creţie, în ciuda asigurărilor înţeleptelor că aceştia vor adera la *ji'e'toh* în această privinţă, indiferent de câţi alţii îl aban-donaseră. Se părea că înţeleptele aveau dreptate. Erau în continuare tot şaptesprezece. Niciunul nu încercase să fugă şi să îi avertizeze pe shaido aflaţi dincolo de creasta muntelui. Osi-ile telegilor fuseseră unse din belşug, însă acestea tot mai trosneau sau scârţâiau în urechile lui. Cu puţin noroc, el şi Faile îi *vor* prinde din urmă înainte să ajungă la munţi.

Pe măsură ce coloana de cai de rezervă trecea pe lângă el, legaţi cu frânghii lungi ţinute de grăjdarii călare, o Fecioară îşi făcu apariţia prin ceaţă, coborând spre caravana de telegi. Încetul cu încetul ea se materializă în Sulin, cu *shoufa* în jurul grumazului lăsându-i la vedere părul alb, tuns scurt, şi cu vălul negru atârnându-i pe piept. Dacă nu avea să accepte tămăduirea din

partea uneia dintre surori, tăietura proaspătă de pe obrazul ei stâng avea să adauge o nouă cicatrice pe chi-pul ei. Dar putea să nu accepte. Fecioarele păreau să aibă o atitudine ciudată când venea vorba despre ucenicele înţeleptelor, sau poate acest lucru se datora faptului că aceste uce-nice erau aes sedai. Acestea o considerau ucenică până şi pe Annoura, chiar dacă ea nu era.

— Santinelele shaido de la miazănoapte sunt moarte, Perrin Aybara, zise ea. La fel şi bărbaţii care mergeau să le înlocu-iască. Au dansat bine, pentru nişte shaido.

— Aţi avut victime? întrebă el încet.

— Elienda şi Briain s-au trezit din visare. Zici că vorbea despre vreme, nu despre două femei moarte pe care le cu-noştea. Cu toţii trebuie să ne trezim, în cele din urmă. A tre-buit să o cărăm în braţe pe Aviellin ultimele două mile. Va avea nevoie de tămăduire.

Aşadar, ea avea să accepte.

— O voi trimite pe una dintre surorile aes sedai cu tine, zise el, privind în jurul lui prin ceaţă. În afară de coloana de cai care trecea pe lângă el, nu putu să vadă nimic. De îndată ce voi putea găsi una.

Îl găsiră aproape în momentul în care el vorbi. Annoura şi Masuri ieşiră din ceaţă, conducându-şi caii de căpăstru, îm-preună cu Berelain şi Masema, capul lui ras lucind de ume-zeală.

Chiar şi prin ceaţă i se putea vedea haina maro mototolită şi cârpelile de pe umăr. Nicio podoabă din aur furată de acoli-ţii lui nu i se vedea pe mâini. Toate erau oferite săracilor. Aces-ta era singurul lucru bun care putea fi spus despre Masema.

Pe de altă parte, un mare număr din săracii care primeau au-rul pentru a se putea hrăni ajunseseră la sărăcie pentru că li se furaseră bunurile, iar prăvăliile şi fermele lor fuseseră incendiate de oamenii lui Masema. Dintr-un oarecare motiv, în dimineaţa aceea, Berelain purta cununa Primei din Mayene, cu şoimul auriu în zbor deasupra sprâncenelor ei, deşi rochia de călărie şi mantia îi erau dintr-un material simplu gri-în-chis. Dincolo de parfumul floral slab, în mirosul ei se simţea răbdare şi nelinişte, cea mai ciudată combinaţie pe care o mi-rosise vreodată Perrin. Cele şase înţelepte îi însoţeau, cu mantiile negre drapate peste braţe şi cu basmalele împături-te legate în jurul tâmplelor astfel încât să le ţină în loc părul lung. Colierele şi brăţările lor din aur şi fildeş o făceau pe Berelain să pară a fi înveşmântată simplu măcar o dată. Şi Aram se număra printre ei, mânerul în formă de cap de lup al sabiei lui iţindu-se deasupra umărului său cu dungi roşii, iar ceaţa nu reuşea să ascundă absenţa căutăturii lui încruntate obişnuite. Bărbatul pluti spre Masema, părând a se scălda parcă într-o lumină pe care o emana acela. Perrin se întrebă dacă n-ar fi trebuit să îl trimită pe Aram cu caravana de te-legi. Dacă ar fi făcut-o, era convins că Aram ar fi sărit din te-leagă şi s-ar fi furişat înapoi de îndată ce Perrin l-ar fi pierdut din vedere.

— Janina se va ocupa de asta, zise Edarra. Este mai pri-ceută decât tine, Masuri Sokawa.

Masuri strânse din buze, dar rămase tăcută. Înţeleptele erau în stare să îi aplice lovituri de nuia unei ucenice dacă aceasta vorbea la momentul nepotrivit, chiar dacă întâmpla-rea făcea ca aceasta să fie aes sedai. Sulin o conduse pe Janina, o femeie cu părul bălai, pe care nu părea să o tulbure nimic niciodată, în ceaţă, aceasta păşind la fel de repede ca Sulin în ciuda poalelor

sale umflate. Aşadar, înţeleptele învăţaseră tă-măduirea, ai? Acest lucru putea fi de folos mai târziu, în ziua aceea; facă Lumina să nu fie nevoie prea des.

Privind cum cele două sunt înghiţite de negură, Masema mormăi. Ceaţa deasă îi ascundea privirea mereu intensă din ochii adânciţi în orbite şi cicatricea albă triunghiulară de pe obraz, însă Perrin îi simţea mirosul puternic în nări, ca un brici proaspăt ascuţit care era mânuit cu frenezie. Uneori, acel miros al nebuniei îl făcea să creadă că nasul avea să-i sângereze dacă îl inspira.

— E îndeajuns de rău că le foloseşti pe blestematele astea de femei care fac numai ce-ar face Seniorul Dragon, fie-i numele binecuvântat, zise Masema, în vocea lui simţindu-se in-tensitatea pe care ceaţa o ascundea în privirea lui.

Culorile care se învălmăşeau în capul lui Perrin se mate-rializară o clipă într-o imagine cu Rand şi Min şi un bărbat înalt în haină neagră, un asha'man. Fu străbătut de o undă de şoc din cap până-n picioare. Rand nu mai avea mâna stângă! N-avea importanţă. Indiferent ce se întâmplase, se întâmpla-se. Iar în ziua aceea, avea treabă în altă parte.

—...dar dacă ele ştiu să tămăduiască, continuă Masema, va fi cu atât mai greu să îi omorâm pe sălbatici. Păcat că nu le îngădui seanchanilor să le pună lesă.

Privirea piezişă pe care le-o aruncă Annourei şi lui Masuri sugera că el le includea şi pe ele, în ciuda faptului că amân-două îl vizitaseră în taină de mai multe ori. Acestea îl priviră cu calmul specific surorilor aes sedai, deşi Masuri îşi mişcă mâinile o dată ca şi când ar fi vrut să îşi netezească poalele maro. „Dacă ea spusese că se răzgândise şi că acum credea că bărbatul trebuia ucis, atunci de ce se mai întâlnea cu el? De ce se întâlnea Annoura? De ce le îngăduia acest lucru Masema?" El le detesta pe aes sedai. Poate că acum, când Haviar şi Nerion nu mai aveau nevoie de protecţie, aveau să fie găsite şi răspunsurile.

Înţeleptele se clintiră în spatele lui Masema. Carelle cea cu părul de foc, care părea a fi temperamentală fără să ştie asta, mângâie mânerul pumnalului săi, iar Nevarin, care i-ar fi putut da lecţii Nynaevei când venea vorba despre furie, îl strânse în pumn pe al ei. Masema ar fi trebuit să simtă privi-rile acelea sfredelindu-i spatele, însă mirosul lui nu se schim-bă deloc. O fi fost el nebun, dar niciodată laş.

— Ai vrut să-i vorbeşti seniorului Perrin, seniore Profet, zise Berelain cu blândeţe, deşi Perrin simţea mirosul efortu-lui pe care ea îl făcea să nu zâmbească.

Masema se holbă la ea.

— Sunt doar Profetul Seniorului Dragon, nu senior. Acum, Seniorul Dragon este singurul senior. Venirea lui a rupt toate legăturile şi a distrus toate titlurile. Regii şi reginele, seniorii şi domniţele sunt praf sub tălpile lui.

Nuanţele care se învolburau ameninţară din nou, dar Perrin le alungă.

— Ce cauţi aici? întrebă el pe un ton poruncitor. N-avea rost să vorbească pe ocolite cu Masema. Bărbatul era de ne-clintit. Ar trebui să fii împreună cu oamenii tăi. Ai riscat să fii văzut venind aici şi vei risca din nou când vei face cale-ntoar-să. N-am încredere că oamenii tăi vor rezista cinci minute da-că nu vei fi tu acolo ca să-i ţii locului. O vor lua la fugă de în-dată ce îi vor vedea pe shaido venind spre ei.

— Nu sunt oamenii mei, Aybara. Sunt oamenii Seniorului

Dragon. Lumină, atunci când se afla în preajma lui Masema, el trebuia să alunge culorile acelea la fiecare câteva minute! L-am lăsat pe Nengar la conducere. A purtat mai multe bătălii de-cât ţi-ai putea închipui tu. Inclusiv împotriva sălbaticilor. De asemenea, le-am dat poruncă femeilor să îi ucidă pe toţi băr-baţii care vor încerca să fugă şi am lăsat să se înţeleagă că îi voi vâna până la ultimul pe aceia care vor scăpa de femei. Vor rezista până la ultimul, Aybara.

— Vorbeşti ca şi când nu te mai întorci, zise Perrin.

— Am de gând să stau prin preajma ta. Poate că ceaţa as-cundea intensitatea din ochii lui Masema, dar Perrin o putea *simţi.* Ar fi păcat să se abată vreo nenorocire asupra ta tocmai când îţi vei revendica soţia.

Aşadar, o părticică din planul lui se desfaşurase deja. De fapt, era mai degrabă o rază de speranţă decât o părticică din plan. Dacă restul planului avea să decurgă bine, acei shaido care reuşeau să fugă şi-ar croi drum printre oamenii lui

Masema fără să încetinească pasul, dar în loc să se trezească cu o suliţă shaido împlântată în coaste, Masema ar sta... cu ochii pe el. Nu încăpea nici urmă de îndoială că gărzile de corp ale bărbatului erau undeva aproape, ascunse în ceaţă, peste două sute de derbedei mai bine înarmaţi şi călărind cai mai buni decât restul oştirii lui. Perrin nu se uită la Berelain, însă mirosul îngrijorării ei devenise mai puternic. Masema avea motive să vrea să îi vadă morţi pe amândoi. Perrin avea să îl avertizeze pe Gallenne că sarcina lui principală din ziua aceea urma să fie să o protejeze pe Berelain de oamenii lui Masema. Iar el trebuia să-şi păzească spatele.

Mai încolo, în ceaţă, se zări o sclipire albastru-argintie, iar el se încruntă. Era prea devreme ca Grady să-şi facă apariţia. Două siluete ieşiră din ceaţă. Una era Neald, care, pentru prima oară, nu păşi ţanţoş. De fapt, se împiedică. Pe chipul lui se citea oboseala. „Arde-l-ar focu', de ce îşi irosea puterile astfel?" Cealaltă era un seanchan tânăr în armură lăcuită, cu o singură pană subţire pe coiful ciudat pe care îl ţinea la subsu-oară. Perrin îl recunoscu. Era Gueye Arabah, un locotenent despre care Tylee avea o părere bună. Cele două surori aes sedai îşi adunară poalele ca şi când le-ar fi ferit din calea lui, deşi el nici măcar nu se apropie de ele. Cât despre el, tânărul călcă greşit atunci când se apropie suficient ca să li se vadă feţele, iar Perrin îl auzi înghiţind cu noduri. Dintr-odată, mi-rosi a agitaţie.

Arabah le oferi o plecăciune lui Perrin şi lui Berelain şi se încruntă uşor la Masema ca şi când s-ar fi întrebat ce căuta un individ zdrenţăros ca acesta în compania lor. Masema rânji, iar seanchanul îşi duse mâna liberă spre mânerul sabiei înainte să se oprească. Seanchanii aceştia păreau a fi nişte oa-meni supărăcioşi. Însă Arabah nu irosi timpul.

— Complimente din partea generalului de stindard Khirgan, seniore, Primă Domniţă. *Morat'raken* raportează că cetele alea de aieli se deplasează mai repede decât ne-am aşteptat.

Vor sosi cândva în decursul zilei de azi, posibil pe la amiază. În grupul dinspre apus sunt, poate, douăzeci şi cinci sau trei-zeci de mii de aieli, iar cel dinspre răsărit este mai numeros cu o treime. Cam jumătate din ei poartă veşminte albe şi sunt şi copii printre ei, desigur, dar totuşi vei avea o mulţime de suliţe în spatele tău. Generalul de stindard doreşte să ştie dacă ai vrea să

discutaţi despre schimbarea mişcării trupelor. Ea sugerează trimiterea câtorva mii de lănceri altarani ca să ţi se alăture.

Perrin făcu o grimasă. Probabil că erau cel puţin trei sau patru mii de *algai'd'siswai* în fiecare dintre cetele acelea. De bună seamă că erau o mulţime de suliţe pe care urma să le aibă în spate. Neald căscă.

— Cum te simţi, Neald?

— O, sunt pregătit să fac orice va fi nevoie să fac, zău, senio-re, răspunse bărbatul, doar cu o urmă din voioşia lui obişnuită.

Perrin clătină din cap. Nu îi putea cere Asha'manului să deschidă cu o poartă mai mult decât era nevoie. El se ruga să nu rămână cu una în urmă.

— Vom termina aici până la amiază. Spune-i generalului de stindard că vom merge mai departe, cum am plănuit.

„Şi să se roage ca nimic să nu meargă prost." El nu adăugă aceste cuvinte cu voce tare, însă.

Lupii urlau prin ceaţă, un urlet straniu care se înălţa peste tot în jurul oraşului Malden. Totul avea să înceapă cu adevă-rat acum.

— Te descurci de minune, Maighdin, zise Faile cu voce răguşită.

Se simţea ameţită, iar gâtul i se uscase de la cât o încura-jase pe femeie. Toate îşi simţeau gâtlejurile uscate. După lu-mina înclinată care pătrundea prin găurile de deasupra, era aproape mijlocul dimineţii, iar ele vorbiseră neîncetat cea mai mare parte a dimineţii. Încercaseră să deschidă butoaiele rămase intacte, dar vinul din interior era prea răsuflat ca să îşi ude măcar buzele. Acum, făceau cu rândul ca să o încura-jeze. Ea şedea lângă slujnica ei cu părul ca soarele în vreme ce celelalte se odihneau, stând rezemate cu spinările de pe-rete, cât mai departe de grămada aceea înclinată de lemne şi scânduri.

— Ne vei salva, Maighdin.

Eşarfa roşie abia se zărea deasupra lor prin deschizătura îngustă din acea grămadă. Atârna moale de ceva vreme, în afară de momentele în care adierea vântului o făcea să fâlfâie. Maighdin o privea fix. Faţa ei murdară lucea din cauza sudo-rii şi respira de parcă ar fi fugit mâncând pământul. Brusc, eşarfa înţepeni şi începu să se legene, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi, vântul o făcu să fâlfâie, după care aceasta căzu moale. Maighdin continua să o privească fix.

— A fost minunat, zise Faile cu vocea răguşită.

Cealaltă femeie dădea semne de oboseală. Între reuşite se scurgea mai mult timp, iar acestea durau mai puţin timp.

— A fost...

Brusc, o faţă îşi făcu apariţia lângă eşarfă, apucând cu o mână de materialul roşu. Preţ de o clipă, ea crezu că îşi în-chipuia. Era faţa Aravinei, încadrată de gluga ei albă.

— O văd! zise femeia, încântată. Le văd pe domniţa Faile şi pe Maighdin! Trăiesc!

Se auziră urale, repede înăbuşite.

Maighdin se clătină ca şi când ar fi fost gata să se răstoar-ne, dar un zâmbet frumos îi lumina faţa. Faile auzea plânsete în spatele ei şi îi veni şi ei să plângă de bucurie. Fuseseră gă-site de prieteni, nu de shaido. Încă mai puteau evada.

Ridicându-se anevoie în picioare, se duse mai aproape de grămada de moloz carbonizat ce stătea înclinată. Încercă să îşi umezească gura cu salivă, dar aceasta era groasă.

— Trăim toate, reuşi să spună cu o voce răguşită. Pe Lu-mină, cum *ai* reuşit să ne găseşti?

— Datorită lui Theril, domniţă, răspunse Aravine. Năzdră-vanul v-a urmărit în ciuda poruncii tale, Lumina să-l binecu-vânteze pentru asta. A văzut-o pe Galina plecând şi clădirea prăbuşindu-se şi a crezut că aţi murit. S-a aşezat pe pământ şi a început să plângă.

O voce protestă cu un accent amadician pronunţat, iar Aravine îşi întoarse capul o clipă.

— Când văd o persoană, ştiu când a plâns, băiete. Fii doar recunoscător că te-ai oprit din plâns. Când a văzut eşarfa miş-cându-se, domniţă, el a venit în fugă după ajutor.

— Spune-i că nu e nicio ruşine să plângi, zise Faile. Spu-ne-i că l-am văzut pe soţul meu plângând atunci când a fost cazul să verse lacrimi.

— Domniţă, zise Aravine în grabă, el a spus că Galina a tras un lemn când a ieşit. Era pus ca o pârghie, a zis el. A mai zis că ea a făcut să se prăbuşească clădirea.

— De ce-ar face asta? întrebă Alliandre pe un ton porun-citor.

O ajutase pe Maighdin să se ridice în picioare şi o sprijini ca să poată ajunge lângă Faile. Lacile şi Arrela li se alăturară, ba plângând, ba râzând. Alliandre era furioasă foc.

Faile făcu o grimasă. De câte ori îşi dorise în ultimele ore să nu îi fi tras palma aceea? „Galina *făgăduise!* Oare femeia putea fi din Ajah Neagră?”

— Asta nu mai are importanţă acum. Voi avea grijă să plă-tească pentru fapta ei, într-un fel sau altul.

Cum, era o altă poveste. La urma urmei, Galina *era* aes sedai.

— Aravine, câţi oameni ai adus cu tine? Poţi...?

Nişte mâini mari o apucară de umeri pe Aravine şi o dă-dură la o parte.

— Gata cu vorbăria.

Faţa lui Rolan îşi făcu apariţia în despărţitură, cu *shoufa* în jurul grumazului şi cu vălul atârnându-i pe piept. Rolan!

— Nu putem curăţa locul dacă stai acolo, Faile Bashere. Gră-mada asta s-ar putea prăbuşi înăuntru când vom începe. Du-te în capătul celălalt şi ghemuieşte-te lângă peretele din fund.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea pe un ton poruncitor. Bărbatul chicoti. Chicoti!

— Încă mai porţi veşmântul alb, femeie. Fă cum ţi se spu-ne, altminteri am să-ţi trag o mamă de bătaie la fund când te voi scoate de-acolo. Şi-apoi, poate îţi vom şterge lacrimile cu un joc de-a sărutatul.

Ea îşi dezveli dinţii, nădăjduind ca el să nu creadă că era un rânjet. Însă el avea dreptate când spunea că ele trebuiau să se dea la o parte; prin urmare, ea îşi conduse tovarăşele peste pardoseala din piatră spre capătul îndepărtat al beciului, un-de se ghemuiră lângă perete. Putea auzi voci estompate dea-supra, ca şi când ar fi dezbătut metodele prin care puteau să elibereze calea fără să nu dărâme peste ea ce mai rămăsese din clădire.

— Totul a fost în zadar, zise Alliandre cu amărăciune. Câţi shaido crezi că sunt acolo sus?

Lemnul trosni cu zgomot şi, cu un geamăt, grămada de mo-loz se mai înclină puţin în interior. Vocile se auziră din nou.

— Habar n-am, răspunse Faile. Dar trebuie că sunt toţi *Mera'din,* nu shaido.

Shaido nu se amestecau cu cei Făr' de Fraţi.

— Ar putea exista o rază de speranţă.

Cu siguranţă că Rolan urma să îi dea drumul odată ce avea să afle despre Dairaine. Fireşte că asta va face. Iar dacă se încăpăţâna... În acest caz, ea va face tot ce va fi necesar ca să îl convingă. Perrin nu va trebui să afle niciodată.

Lemnul se frecă pe lemn din nou şi încă o dată grămada de lemne şi scânduri arse se mai înclină puţin spre interior.

Ceaţa ascundea soarele, dar Perrin estimă că era aproape de mijlocul dimineţii. Grady avea să vină în curând. Ar fi tre-buit să fie acolo deja. Dacă bărbatul devenise prea obosit ca să mai deschidă o altă poartă... Nu. Grady avea să vină. În cu-rând. Însă îşi simţea umerii atât de încordaţi de parcă ar fi lucrat la forjă toată ziua şi mai mult.

— Nu-mi place treaba asta câtuşi de puţin, îţi spun, bom-băni Gallenne.

În ceaţa deasă, peticul roşu de pe ochi era doar o altă um-bră. Murgul lui cu pieptul lat îl împunse cu botul în spate, ne-răbdător să se pună în mişcare, iar el îl bătu uşor pe grumaz, absent.

— Dacă Masema vrea într-adevăr să o ucidă pe Prima Dom-niţă, eu zic să-i facem de petrecanie acum. Suntem mai mulţi decât el. I-am putea copleşi numeric gărzile de corp în câteva minute.

— Prostule, mârâi Arganda, aruncând o privire în dreapta ca şi când i-ar putea vedea pe Masema şi pe oamenii lui prin ceaţa care se ondula.

Spre deosebire de mayener, el îşi pusese pe cap coiful ar-gintat cu cele trei pene albe. Coiful şi platoşa, lucrată cu aur şi argint, luceau din cauza condensului. Cu sau fără ceaţă, ar-mura lui aproape că părea a străluci.

— Crezi că poţi ucide două sute de oameni fără să faci zgomot? Strigătele vor fi auzite de o parte şi de cealaltă a crestei. Pe domnitoarea ta o poţi înconjura cu nouă sute de oameni şi poate vei reuşi s-o duci de-aici. Alliandre este încă în blestematul acela de oraş, înconjurată de shaido.

Gallenne se zbârli, ducându-şi mâna la mânerul sabiei, ca şi când avea de gând să exerseze pe Arganda înainte să treacă la Masema.

— Azi nu omorâm pe nimeni în afară de shaido, zise Perrin pe un ton ferm.

Gallenne bombăni, dar nu încercă să îl contrazică. Însă puţea a nemulţumire. Protejarea lui Berelain le va ţine pe Gărzile Înaripate departe de bătălie.

Mai în stânga, o strălucire albăstruie îşi făcu apariţia, es-tompată de ceaţa deasă, iar tensiunea din umerii lui Perrin dispăru. Grady apăru prin ceaţă, privind în jurul lui. Se grăbi atunci când îl văzu pe Perrin, dar paşii lui erau nesiguri. Era însoţit de un alt bărbat, care mâna de căpăstru un cal înalt şi negru. După multă vreme, Perrin zâmbi din nou pentru pri-ma oară.

— Mă bucur să te văd, Tam, zise el.

— Şi eu mă bucur să te văd, seniore.

Tam al'Thor era încă un bărbat voinic care părea pregătit să muncească de la răsărit până la apus fără să trândăvească, dar părul de pe cap îi încărunţise de-a binelea de când îl văzuse ultima oară Perrin şi îi mai

apăruseră câteva riduri pe faţa aspră. El se uită la Arganda şi la Gallenne cu o privire ho-tărâtă. Armura extravagantă nu îl impresiona.

— Cum te simţi, Grady? îl întrebă Perrin.

— Rezist, seniore.

Vocea bărbatului îmbătrânit de vreme părea extrem de obosită. Deşi era umbrită de ceaţă, faţa lui părea mai bătrână decât cea a lui Tam.

— Ei bine, de îndată ce vei termina aici, du-te la Mishima. Vreau ca să stea cineva cu ochii pe el. Cineva care să îl tulbu-re într-atât de mult, încât să nu îi treacă prin minte că poate schimba ceea a convenit să facă.

Lui i-ar fi plăcut să îi spună lui Grady să lege această poar-tă. Ar fi fost o scurtătură prin care s-o ducă pe Faile înapoi în Ţinutul celor Două Râuri. Dar dacă lucrurile aveau să decurgă prost în ziua aceea, ar fi fost o scurtătură şi pentru shaido.

— Nu ştiu dacă aş putea tulbura şi o pisică în momentul acesta, seniore, dar voi face tot ce-mi va sta în putinţă.

Încruntându-se, Tam îl privi pe Grady cum se făcea nevăzut în ceaţă.

— Mi-aş fi dorit să fi putut ajunge aici printr-o altă cale, zise el. Indivizi ca el au vizitat Ţinutul celor Două Râuri acum ceva vreme. Unul îşi zicea Mazrim Taim, un nume de care am auzit cu toţii. Un Dragon fals. Doar că acum el poartă o haină neagră cu broderii elegante şi-şi spune M’Hael. Peste tot pe unde-au umblat au vorbit despre a-i învăţa pe bărbaţi să con-ducă Puterea, despre acest Turn Negru. El rosti aceste cuvin-te cu amărăciune. Sfaturile Satelor au încercat să pună capăt acestei situaţii, la fel şi Cercurile Femeilor, dar ei au sfârşit prin a lua cu ei mai bine de patruzeci de bărbaţi şi băieţi. Sla-vă Luminii că unii au avut mai multă minte, altminteri cred că ar fi recrutat de zece ori mai mulţi. Îşi mută privirea la Perrin. Taim şi Rand l-au trimis. El a zis că Rand este Dragonul Re-născut.

Afirmaţia lui părea oarecum întrebătoare, nădăjduind, poa-te, la o negare, sau cerând să ştie de ce Perrin păstrase tăcerea.

Culorile acelea se învârteau în capul lui Perrin, dar el le alungă şi răspunse prin tăcere. Lucrurile erau cum erau.

— Nu se mai poate face nimic în privinţa asta acum, Tam.

După spusele lui Grady şi ale lui Neald, Turnul Negru nu le dădea pur simplu drumul bărbaţilor care se înrolau.

În mirosul lui Tam pătrunse întristarea, cu toate că nu lă-să să se citească nimic pe chipul lui. Ştia care era soarta băr-baţilor ce puteau conduce. Grady şi Neald susţineau că jumă-tatea masculină a Izvorului era curată acum, dar Perrin nu vedea cum era posibil acest lucru. Lucrurile erau cum erau. Făceai treaba care îţi era dată, urmai drumul pe care trebuia să-l urmezi şi cu asta basta. Nu avea rost să te plângi de băşici sau de pietrele de sub tălpi.

Perrin continuă:

— Aceştia sunt Bertain Gallenne, seniorul căpitan al Găr-zilor Înaripate, şi Gerard Arganda, primul căpitan al Legiunii Zidului.

Arganda dădu din umeri, stânjenit. Titlul avea o greutate politică în Ghealdan, dar, aparent, Alliandre nu se simţise în-deajuns de puternică pentru a anunţa că reconstruia Legiu-nea. Însă Balwer se pricepea la a afla secrete. Acesta îl împie-dica pe Arganda să facă vreo prostie încercând să ajungă la regina lui.

— Gallenne, Arganda, acesta este Tam al’Thor. Este prim-că-pitanul meu. Ai studiat harta şi planul meu, Tam?

— Le-am studiat, seniore, răspunse Tam pe un ton sec. Fi-reşte că ar fi facut-o. Mie mi se pare a fi un plan bun. La fel de bun ca oricare altul, asta până când va începe să cadă o ploaie de săgeţi.

Arganda îşi puse piciorul în scăriţa murgului său.

— Atâta vreme cât el este prim-căpitanul *tău,* seniore, n-am nimic de obiectat.

Oferise suficiente obiecţii mai devreme. Nici el, nici Gallenne nu fuseseră încântaţi că Perrin punea pe cineva mai presus decât ei.

De sus, de pe povârniş, răzbătu ţipătul ascuţit de alarmă al unui mierloi cu aripi negre. Doar unul. Dacă ar fi fost o pa-săre adevărată, acest ţipăt s-ar fi repetat.

Perrin urcă povârnişul cât putu de repede. Arganda şi Gallenne trecură călare pe lângă el, dar se despărţiră pentru a se îndrepta călare spre oamenii lor, făcându-se nevăzuţi în ceaţa deasă. Perrin continuă să urce până în vârf şi dincolo de acesta. Dannil stătea aproape de marginea ceţii, privind spre tabăra shaido. El arătă cu degetul, dar motivul alarmării era evident. Un grup mare de *algai’d’siswai* părăsea corturile. Să tot fi fost vreo patru sute, dacă nu mai mulţi. Shaido trimiteau adeseori patrule, dar aceasta venea direct spre Perrin. Deşi aceştia mergeau pe jos nu le-ar fi luat mult timp să ajungă pe creastă.

— A sosit momentul să îi lăsăm să ne vadă, Dannil, zise el, desfăcându-şi agrafa mantiei şi aşezându-şi-o peste un tufiş mic.

Se va întoarce mai târziu după ea. Dacă va putea. Acum, nu avea decât să îl incomodeze. Dannil schiţă o plecăciune înainte să o ia în fugă spre copaci tocmai când Aram îşi făcu apariţia, cu sabia deja în mână. Mirosea a nerăbdare. Perrin vârî cu grijă în buzunar agrafa mantiei. Faile i-o dăduse în dar. Nu voia să o piardă. Degetele lui găsiră şnurul din piele pe care îl înnodase în fiecare zi de când ea fusese luată prizo-nieră. Scoţându-l la iveală, îl lăsă să cadă pe pământ fără să se uita la el. În această dimineaţă, făcuse ultimul nod.

Vârându-şi degetele mari în spatele curelei late de care stăteau prinse ciocanul şi cuţitul, ieşi agale din ceaţă. Aram avansă în vârful picioarelor, luând deja poziţie de luptă. Perrin doar se plimba. Soarele dimineţii, care ajunsese într-adevăr la jumătatea drumului său spre zenit, îi intră în ochi. Se gân-dise să preia creasta dinspre răsărit şi să-i pună pe oamenii lui Masema aici, dar asta ar fi însemna o cale mai lungă de străbătut până la porţile oraşului. Era un motiv prostesc, însă porţile acelea îl atrăgeau aşa cum un magnet atrage firicelele de fier. Îşi scoase ciocanul din gaica curelei, apoi îşi scoase şi cuţitul. Lama acestuia era lungă cât mâna lui.

Apariţia a doi bărbaţi care păreau să se îndrepte agale spre ei fu de-ajuns să-i oprească în loc pe shaido. Ei bine, poate nu chiar atât de agale, având în vedere sabia lui Aram.

Ei trebuie să fi fost orbi să nu vadă strălucirea soarelui care se reflecta de pe lama cuţitului lui. Trebuie că se întrebau dacă nu se uitau la nişte nebuni. Pe la jumătatea povârnişului, el se opri.

— Relaxează-te, îi spuse el lui Aram. Ai să oboseşti dacă mai continui astfel.

Celălalt bărbat încuviinţă din cap fără să-şi ia ochii de la shaido şi îşi propti picioarele cu fermitate în pământ. Mirosul lui era cel al unui vânător care urmărea o pradă periculoasă, hotărât să o doboare.

După o clipă, o jumătate de duzină de shaido porniră în-cet spre ei. Nu îşi puseseră vălurile. Cel mai probabil, nădăj-duiau ca el şi Aram să nu se sperie şi s-o ia la fugă. Printre corturi, oamenii arătau cu degetul spre cei doi neghiobi de pe povârniş.

Zgomotul de cizme şi copite care fugeau, precum şi ne-chezatul cailor îl făcură să arunce o privire peste umăr. Ghe-aldaninii lui Arganda ieşiră din ceaţă primii, cu platoşele şi coifurile lor lucioase, călărind în spatele unei flamuri roşii ce fâlfâia în vânt, pe care se aflau stelele argintii cu şase colţuri ale Ghealdanului. Erau urmaţi de Gărzile Înaripate în armu-rile lor roşii, în spatele flamurii cu şoimul auriu pe un fundal albastru, reprezentând ţinutul Mayene. Între ei, Dannil înce-pu să îi aranjeze pe trei rânduri pe bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri.

Fiecare bărbat avea două săgeţi prinse la curea şi o gră-madă de săgeţi pe care le împlântaseră cu vârful în pământ, înainte să taie sfoara ce le ţinea legate laolaltă. Mai aveau asupra lor săbii normale şi săbii scurte, dar halebardele şi al-te arme de stâlp[72] le lăsaseră în telegi în dimineaţa aceea. Unul dintre ei adusese flamura cu capul roşu de lup, însă pră-jina era implântată de-a curmezişul în pământ, în spatele lor. Nu se puteau lipsi de niciunul ca să care flamura. Şi Dannil era înarmat cu un arc.

Masema şi garda lui de corp alcătuită din lănceri se pozi-ţionară în dreapta Gărzilor Înaripate, caii lor prost stăpâniţi împiedicându-se şi cabrând. Pe armurile lor se vedeau petece maronii, acolo unde rugina fusese îndepărtată în loc să fie cu-răţată corect. Masema însuşi stătea în fruntea lor, cu sabia la şold, dar fără coif sau platoşă. Nu, lui nu îi lipsea curajul. Acesta îi privea cu duşmănie pe mayeneri, iar Perrin abia o putea zări pe Berelain în mijlocul pădurii de lănci. Nu îi putea desluşi bine faţa, dar îşi închipuia că era în continuare glaci-ală. Ea se împotrivise cu încăpăţânare ca ostaşii ei să fie ţinuţi departe de bătălie, iar el fusese nevoit să fie foarte ferm în a o face să înţeleagă. Lumină, femeia mai că sugerase ca ea să îi *conducă* într-un atac!

Înţeleptele şi cele două aes sedai coborâră în şir printre ghealdanini şi bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, însoţite de Fecioare, fiecare dintre ele având legate în jurul braţului câte o fâşie lungă de material roşu ce le atârna până la înche-ietura mâinii. El nu reuşea să o zărească pe Aviellin, dar, du-pă numărul lor, ea trebuia să fie printre ele, proaspăt tămă-duită sau nu. Vălurile negre le acopereau feţele, mai puţin ochii. Însă nu era nevoie ca el să le vadă feţele sau să le adul-mece mirosurile ca să ştie că erau indignate. Însemnele erau necesare pentru evitarea accidentelor, iar Edarra fusese ne-voită să pună piciorul în prag ca să le facă să le poarte.

Brăţările din aur şi fildeş zornăiră atunci când Edarra îşi aranjă şalul. Cu obrajii netezi arşi de soare, care păreau a fi mai negri din cauza părului său bălai, părea puţin mai în vârs-tă decât Perrin, însă privirea din ochii ei albaştri

---

[72] *Polearms,* în textul original. Este încă una din traducerile nefericite ale dnei Tripon. *Polearms* defineşte armele cu coadă lungă din familia lăncilor şi halebardelor. „Arme de stâlp” este totuşi un pas înainte, ţinând seama că în romanul anterior, „Răscruce de drumuri în amurg”, dna Tripon a tradus „polearms” prin „arme cu poli”. (n.red.)

era calmă. El bănuia că ea era mult mai în vârstă decât părea. Ochii aceia văzuseră multe lucruri.

— Cred că va începe în curând, Perrin Aybara, zise ea. Perrin încuviinţă din cap. Porţile îl chemau.

Apariţia a aproape două mii de lănceri şi două sute de ar-

caşi fu de ajuns ca să îi facă pe shaido aflaţi la poalele povârni-şului să îşi ridice vălurile pe feţe şi să se împrăştie, în vreme ce alţii începură să vină în fugă de la corturi ca să li se alăture, în-tr-o coloană groasă şi lungă. Degetele şi suliţele îndreptate spre ei îl făcură să arunce din nou o privire peste umăr.

Tam îşi făcu apariţia acum pe povârniş şi mai mulţi băr-baţi din Ţinutul celor Două Râuri începură să se reverse din ceaţă, ţinând în mâini arcuri lungi. Unii încercară să se ames-tece printre bărbaţii care îl urmaseră pe Perrin, să se reuneas-că cu fraţi, fii, nepoţi, prieteni, dar Tam îi alungă, mânându-şi juganul la trap înainte şi înapoi ca să îi aranjeze pe trei rân-duri, care parcă nu se mai terminau, de o parte şi de cealaltă a călăreţilor. Perrin îi zări pe Hu Barran şi pe fratele lui Tad, la fel de deşirat, grăjdarii de la Hanul Winespring, şi pe Bar Dowtry cel cu faţa pătrăţoasă, care era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât el, care încerca să îşi facă un renume ca dul-gher, şi pe slăbănogul Thad Torfinn, care arareori îşi părăsea ferma, exceptând cazurile în care trebuia să vină în Emond’s Field. Oren Dautry, înalt şi zvelt, stătea între Jon Ayellin, care era mătăhălos şi chel, şi Kev Barstere, care scăpase în sfârşit de sub aripa protectoare a mamei lui dacă se afla aici. Acolo mai erau Marwins şi al’Dais, al’Seens şi Coles, Thanes şi al’Caars şi Crawes, bărbaţi care proveneau din familii pe care el le ştia, bărbaţi pe care el nu îi recunoştea, din jos de Deven Ride sau din sus de Dealul Străji sau Taren Ferry, toţi cu fe-ţele încruntate şi înarmaţi până în dinţi cu câte două săgeţi şi alte grămezi de săgeţi. Printre ei se mai aflau şi alţi bărbaţi: cu pielea arămie, cu văluri transparente ce le acoperea partea de jos a feţei, cu părul bălai, care nu semănau defel cu cei din Ţinutul celor Două Râuri. Aceştia aveau arcuri scurte, desi-gur – îţi lua o veşnicie să mânuieşti arcurile lungi din Ţinutul celor Două Râuri însă pe fiecare chip pe care îl vedea el se putea citi determinarea specifică unui bărbat din Ţinutul ce-lor Două Râuri. Pe Lumină, ce căutau străinii aici? Şuvoiul de bărbaţi ce alergau continuă să curgă până când, în cele din urmă, cele trei rânduri lungi erau formate din cel puţin trei mii de bărbaţi. Poate patru.

Tam îşi mână calul la pas pe pantă în jos spre Perrin şi rămase locului, privind rândurile de Shaido care se îngroşau la poale, însă păru că aude întrebarea nerostită a lui Perrin.

— Le-am cerut bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri să se ofere voluntari şi i-am ales pe cei mai buni ţintaşi, dar cei pe care i-ai recrutat tu au început să înainteze în grupuri. Le-ai oferit lor şi familiilor lor un cămin şi au zis că acum sunt şi ei locuitori ai Ţinutului celor Două Râuri. Unele dintre arcurile alea nu vor ţinti mai departe de o sută cincizeci de metri, dar bărbaţii pe care i-am ales eu vor nimeri orice ţintă pe care o vor ochi.

În vale, shaido începură să lovească ritmat cu suliţele în scuturile lor din piele de taur. RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat!

Sunetul bubuia ca un tunet. Şuvoiul de siluete voalate care fugeau dinspre corturi se transformă într-un firicel care se rări mai departe, apoi încetă. Toţi *algai’d’siswai* fuseseră alar-maţi, pare-se. Acesta era şi planul, la urma urmei. Trebuie să fi fost în jur de douăzeci de mii, sau pe-acolo, şi toţi loveau cu suliţele în scuturi. RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat!

— După Războiul Aiel, am sperat să nu mai aud sunetul acesta niciodată, zise Tam cu voce tare ca să se poată face au-zit. Zgomotul acesta putea scoate din sărite orice bărbat. Vrei să dai ordinul, seniore Perrin?

— Fă-o tu!

Perrin îşi ridică din nou ciocanul din gaică, apoi cuţitul. Ochii lui continuau să se mişte de la shaido la porţile oraşului şi la silueta întunecată a fortăreţei din interiorul oraşului. Faile era acolo.

— În curând vom afla, zise Edarra.

Se referea la ceai. Dacă nu aşteptaseră suficient de multă vreme, erau cu toţii morţi. Însă vocea ei era calmă. Aram se foi, ridicându-se din nou pe vârfurile degetelor de la picioare, ţinându-şi sabia ridicată în faţă cu ambele mâini.

Perrin îl putea auzi pe Tam strigând în vreme ce călărea de-a lungul rândurilor de arcaşi.

— Arcuri lungi, potriviţi săgeţile! Arcuri scurte, aşteptaţi până când veţi fi aproape! Arcuri lungi, potriviţi săgeţile! Ar-curi scurte, aşteptaţi până când veţi fi aproape! Nu trageţi, proştilor! Ştiţi asta prea bine! Arcuri lungi…!

În vale, poate un sfert dintre shaido se întoarse şi începu să se îndrepte la trap spre miazănoapte, paralel cu creasta, lovind în continuare cu suliţele în scuturi. Un alt sfert începu să se îndrepte la trap spre miazăzi. Aveau de gând să îi învă-luie şi să îi prindă pe bărbaţii de pe povârniş din ambele părţi. „Flancare”, îi spunea Tylee. Un murmur trecu peste cei ră-maşi când începură să îşi vâre suliţele printre curelele ce le ţineau arcurile pe spinări, să îşi atârne scuturile de curele şi să desprindă arcurile.

— Foarte curând, murmură Edarra.

O minge de foc mai mare decât un cap de om ţâşni din-spre corturi spre creastă descriind un arc. Apoi o alta, de do-uă ori mai mare, urmată de altele, ca un şuvoi necontenit. După ce pluti sus, în aer, prima coborî şi explodă cu un zgo-mot asurzitor la aproape o sută de metri deasupra. Celelalte începură să explodeze într-o succesiune rapidă fără a provo-ca pagube, dar fură urmate de altele, nişte sfere de flăcări care înaintau în viteză spre creastă într-un şuvoi nesfârşit.

Fulgere bifurcate cădeau spre creastă dintr-un cer fără nori şi explodau în bubuituri puternice de tunet şi ploi de scântei fără să se apropie de pământ.

— Poate că doar vreo cincisprezece sau douăzeci de înţe-lepte au scăpat de efectele ceaiului, zise Edarra, altminteri li s-ar fi alăturat deja mai multe. Văd doar nouă femei condu-când Puterea. Celelalte trebuie că se află printre corturi.

Îi displăcea înţelegerea pe care el o avea cu seanchanii aproape la fel de mult cum le displăcea surorilor aes sedai; cu toate acestea, vocea ei era calmă. După părerea ei, shaido în-călcaseră *ji’e’tohul* într-o aşa măsură, încât nu era sigur dacă aceştia mai puteau fi numiţi aiel. Din punctul ei de vedere, trebuiau extirpaţi din neamul aiel, iar înţeleptele lor erau cea mai rea molimă. Masuri îşi întinse braţul în spate, dar Edarra îşi puse o mână pe umărul ei.

— Încă nu, Masuri Solcawa. Îţi vom spune noi când. Masuri încuviinţă din cap supusă, cu toate că mirosea a nerăbdare.

— Ei bine, eu, una, mă simt în pericol, zise Annoura pe un ton ferm, întinzându-şi braţul în spate.

Edarra o privi cu severitate. După o clipă, sora aes sedai îşi lăsă braţul jos. Cozile ei împletite cu mărgele se loviră une-le de celelalte când îşi întoarse capul ca să nu mai vadă privi-rea înţeleptei. Mirosul ei sugera o puternică nelinişte.

— Aş mai putea aştepta puţin, bombăni ea.

Mingile de foc care brăzdau cerul continuau să explodeze foarte sus, pe cer, apoi fulgerul plonjă spre creastă, dar shai-do de la poale nu au aşteptat. Cu un strigăt, începură să urce repede spre creastă, cântând cât îi ţineau rărunchii. Perrin se îndoia că ceilalţi de pe povârniş puteau percepe altceva în afară de un muget, însă urechile lui desluşeau slab cuvintele. Cântau în grupuri.

„Spălaţi suliţele...
...câtă vreme soarele urcă spre zenit.
Spălaţi suliţele...
...câtă vreme soarele coboară spre asfinţit.
Spălaţi suliţele...
...cui îi e frică de moarte?
Spălaţi suliţele...
...niciunuia pe care-l cunosc."

El estompă acest sunet, ignorându-l, în vreme ce îşi trecu privirea peste masa de siluete cu văluri pe feţe care dădea năvală spre porţile oraşului Malden. Firicele de fier atrase de un magnet. Siluetele de jos părură a fi încetinit cu o jumătate de măsură, cu toate că el ştia că nu era aşa. În momente ca acesta, totul părea să încetinească pentru el. „Cât timp avea să treacă până când vor ajunge mai aproape?" Aceştia stră-bătu seră mai bine de jumătate povârnişul ce ducea spre creastă.

— Ridicaţi arcurile lungi! La semnalul meu! strigă Tam. Ridicaţi arcurile lungi! La semnalul meu!

Perrin clătină din cap. Era prea devreme. Mii de corzi de arcuri zvâcniră în spatele lui. Săgeţile descriau un arc deasu-pra capului său. Cerul părea negru din cauza lor. Câteva se-cunde mai târziu, urmă un alt puhoi de săgeţi, apoi un al trei-lea. Mingile de foc făceau găuri arse prin ele, însă mii de să-geţi căzură ca o ploaie nimicitoare peste shaido. Fireşte. El uitase să ia în calcul faptul că arcaşii se aflau mai sus. Acest lucru le oferea o distanţă mai mare. Avea încredere în Tam să îşi dea seama imediat de acest lucru. Nu fiecare săgeată ni-meri un om, desigur. Multe se înfipseră în pământ. Poate ju-mătate îi nimeriseră pe *algai'd'siswai,* străpungându-le bra-ţele sau picioarele, lovindu-le trupurile. Shaido răniţi abia da-că încetiniră pasul, chiar şi-atunci când fură nevoiţi să se chi-nuiască să se ridice de la pământ. Însă săgeţile lăsaseră în urma lor sute de shaido zăcând pe pământ, iar a doua perdea de săgeţi omorî alte sute, la fel şi a treia, cu a patra şi a cincea apropiindu-se deja. Shaido continuau să se apropie, aplecân-du-se în faţă ca şi când ar fi alergat în bătaia unei ploi toren-ţiale, în vreme ce mingile de foc şi fulgerele înţeleptelor lor explodau pe cer. Nu mai cântau. Unii îşi ridicară arcurile şi traseră. O săgeată trecu razant pe lângă braţul stâng al lui Perrin, dar celelalte nu îşi nimeriră ţinta. Nu cu mult, însă. Încă cincisprezece metri şi...

Sunetul ascuţit şi neaşteptat al cornurilor seanchane îl făcu să privească spre miazănoapte şi spre miazăzi tocmai când pământul erupse în fântâni de

foc printre rândurile care îi flancau. Fulgere ca nişte suliţe cădeau asupra lor. *Damanele* fuseseră ţinute printre copaci o vreme, dar acum erau o armă letală. Exploziile necontenite de foc şi fulgere îi azvârleau pe oameni în toate părţile ca nişte surcele. Acei *algai'd'siswai* habar nu aveau de unde venea atacul. Începură să fugă spre copaci, spre ucigaşele lor. Câteva mingi de foc ce veneau din-spre tabără începură să zboare spre pădurea unde se aflau *damanele,* iar fulgerele cădeau asupra copacilor, dar cu ace-laşi efect nesemnificativ ca în cazul crestei. Tylee susţinea că *damanele* erau folosite pentru tot soiul de treburi, dar ade-vărul era că acestea erau arme de război, iar ele şi femeile *sul'dam* erau foarte pricepute.

— Acum! zise Edarra, şi mingi de foc începură să cadă ca o ploaie peste shaido care urcau povârnişul.

Înţeleptele şi surorile aes sedai îşi mişcau ambele braţe cât puteau de repede şi, de fiecare dată, o minge de foc părea să se ridice din vârfurile degetelor lor. Multe dintre acestea explodară prea devreme, fireşte. Înţeleptele shaido îi apărau pe ai lor. Dar *algai'd'siswai* se aflau prea aproape de creastă; prin urmare, avură mai puţin timp să reacţioneze. Mingile de foc explodară printre shaido, azvârlindu-i în toate părţile, aruncând braţe şi picioare rănite în aer. Fulgerele argintii lo-viră pământul, multe dintre ele nimerindu şi ţinta. Părul de pe braţele lui Perrin se mişcă. Părul din cap încercă să i se zbârlească. Aerul părea încărcat de descărcarea fulgerelor.

Chiar în vreme ce răspândeau moartea în rândul bărbaţi-lor de jos, Edarra şi celelalte continuau să pareze atacurile înţeleptelor shaido. În tot acest timp, bărbaţii din Ţinutul ce-lor Două Râuri trăgeau cu arcurile cât puteau de repede. Un bărbat antrenat putea trage douăsprezece săgeţi într-un mi-nut, iar distanţa era mai mică acum. Shaido mai aveau de străbătut mai puţin de o sută cincizeci de metri până la poa-lele crestei. Săgeţile lor se încăpăţânau în continuare să îl evite pe Perrin, însă cele ale bărbaţilor din Ţinuturile celor Două Râuri îşi nimereau ţinta de fiecare dată de la această distanţă. Fiecare arcaş îşi alegea singur ţinta, desigur; prin urmare, Perrin vedea *algai'd'siswai* prăbuşindu-se la pământ, străpunşi de două, trei, chiar patru săgeţi.

Erau prea multe pentru un singur trup. Shaido începură să se retragă. Nu era debandadă. Nu încercau să fugă. Mulţi trăgeau cu arcurile spre creastă în ciuda faptului că nu aveau nicio speranţă să ajungă până acolo. Dar se întoarseră ca la un semn şi o luară la fugă, încercând să întreacă săgeţile bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri şi ploaia de foc şi fulgere care îi urmăreau. Grupurile de pe flancuri începură să se re-tragă şi ele, când lăncerii îşi făcură apariţia de printre copaci, formând rânduri late cât o mie de cai şi avansând încet, în vreme ce focul şi fulgerele cădeau asupra shaido.

— Pe rânduri, strigă Tam, avansaţi doi metri şi trageţi!

— Avansaţi la pas! ţipă Arganda.

— Cu mine! strigă Maserna.

Perrin fu surprins că avansa încet şi el alături de ceilalţi, dar începu să coboare povârnişul din ce în ce mai repede. Porţile îl chemau. Sângele începea să i se înfierbânte. Elyas susţinea că era un lucru firesc atunci când viaţa îţi era în pri-mejdie, însă el nu înţelegea. Cândva, fu cât pe ce să se înece în Codrul cu Bălţi, dar nu simţise acel val de adrenalină care îi străbătea trupul acum. În spatele lui, cineva îl strigă pe nume, dar continuă să meargă, iuţind pasul.

Scoţându-şi ciocanul din gaica curelei, îşi luă şi cuţitul cu mâna stângă. Îşi dădu seama că Aram fugea lângă el, însă toată atenţia lui era con-centrată asupra porţilor, asupra acelor shaido care stăteau în continuare între el şi Faile. Focul, fulgerele şi săgeţile cădeau asupra lor ca o ploaie, iar aceştia nu se mai întorceau ca să tragă şi ei cu săgeţile, deşi adeseori aruncau priviri peste umăr. Mulţi îi sprijineau pe răniţi, bărbaţi care îşi târau un picior sau îşi ţineau o mână în partea laterală a trupului de unde ieşea o săgeată a bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râ-uri, iar el îi ajungea din urmă.

Dintr-odată, o jumătate de duzină de bărbaţi cu văluri pe feţe se întoarseră, ţinând în mâini suliţe, şi porniră în fugă spre el şi Aram. Faptul că nu îşi foloseau arcurile însemna că îşi irosiseră săgeţile. El auzise poveşti despre campioni, des-pre bărbaţi care decideau soarta unei bătălii între două oştiri prin luptă corp la corp. Aielii nu aveau astfel de poveşti. Însă el nu încetini pasul. Sângele îi *colcotea. El* clocotea.

O săgeată din Ţinutul celor Două Râuri îl nimeri pe un shaido în mijlocul pieptului, iar când acesta se prăbuşi, alţi trei fură împăunaţi cu cel puţin o duzină de săgeţi fiecare. Dar acum, el şi Aram se aflau prea aproape de ceilalţi doi care mai rămăseseră. Numai cel mai bun ţintaş ar fi riscat să nu îl nimerească pe el sau pe Aram dacă ar fi tras. Aram pluti spre unul dintre cei doi shaido ca şi când ar fi dansat, tăişul sabiei lui având o strălucire estompată, dar Perrin nu ar fi avut timp să urmărească cu privirea pe altcineva luptând chiar dacă ar fi vrut. Un bărbat cu văl pe faţă şi mai înalt decât el cu un cap împungea aerul cu o suliţă scurtă în direcţia lui, ţinând-o aproape de bază. Blocând lovitura suliţei cu cuţitul, Perrin îşi legănă ciocanul. Shaido încercă să-i pareze lovitura cu scutul, însă el schimbă uşor traseul ciocanului şi auzi oasele din an-tebraţul bărbatului trosnind sub greutatea oţelului legănat de braţul unui fierar. Era aproape de bărbat acum. Fără a şo-văi, îi tăie grumazul acestuia cu cuţitul. Sângele ţâşni, dar el continuă să fugă în vreme ce bărbatul se prăbuşea la pământ. Trebuia să ajungă la Faile. Sângele îi clocotea, inima îi cloco-tea. Capul îi clocotea. Nimeni şi nimic nu îl putea ţine departe de Faile.

CAPITOLUL 30

Dincolo de porţi

Faile încerca să îşi dea seama de oră după razele oblice de lumină care pătrundeau prin golurile din clădirea ruinată de deasupra; încă părea să fie aproape de amiază. Fusese cură-ţat doar un mic spaţiu din capul scărilor. Oricare dintre ele ar fi putut trece prin el, dacă ar fi îndrăznit să încerce să se ca-ţăre pe grămada înclinată de moloz înnegrit, care părea gata să se prăbuşească. Uneori, grămada mai trosnea în mod alar-mant. Singurul lucru bun era acela că nu începuse să cadă bu-căţi din ea peste ele. Întrebarea era cât timp avea să mai re-ziste. De ceva vreme, ea auzea bubuitul tunetului în mod re-petat, iar acesta se apropia încet. Bubuiturile erau aproape neîntrerupte. O furtună atât de puternică putea fi de-ajuns ca să facă acea clădire să se prăbuşească. Lumină, ce sete îi era!

Rolan îşi făcu brusc apariţia în deschizătură şi se întinse pe palierul din piatră. Nu purta harnaşamentul care îi ţinea arcul pe spinare. Îşi croi drum cu băgare de seamă *prin* mo-loz. Grămada gemu slab sub greutatea lui. Kinhuin, un bărbat cu ochii verzi şi cu mai bine de o palmă mai scund decât el, se lăsă în genunchi ca să îl apuce de glezne. Se părea că sus erau doar trei dintre cei Făr' de Fraţi, dar erau şi-aşa prea mulţi.

Cu capul şi umerii ieşiţi deasupra marginii grămezii, Ro-lan îşi întinse un braţ.

— Nu mai avem timp, Faile Bashere. Ia-mă de mână.

— Maighdin va fi prima, zise Faile cu o voce îngroşată, alungând cu mâna gesturile obosite de protest ale femeii cu părul bălai. Lumină, avea gura plină de praf şi îi era prea us-cată pentru a putea scuipa afară o parte din el. Vor urma Arrela şi Lacile. Alliandre dădu aprobator din cap, dar şi Arrela şi Lacile încercară să protesteze. Tăceţi şi faceţi cum vă spun eu, le spuse ea pe un ton ferm.

Tunetul continua să bubuie. Furtuna care producea atât de multe tunete avea să aducă potopul, nu doar o simplă ploaie.

Rolan râse. Cum putea *să râdă* bărbatul în momente ca acestea? Se opri doar când lemnele carbonizate de sub el trosniră din nou sub trupul lui care se scutura. „Încă mai porţi veşmântul alb, femeie. Aşa că taci şi fă cum îţi spun *eu.*" În vocea lui se simţi un oarecare sarcasm când rosti aceste cu-vinte, dar nu şi când adăugă: „Niciuna nu va fi scoasă de-aici înaintea ta".

Vocea lui părea a fi dură ca oţelul.

— Domniţă, zise încet Alliandre cu voce răguşită, cred că vorbeşte serios. Le voi trimite pe celelalte afară în ordinea pe care ai numit-o tu.

— Nu te mai bosumfla şi dă-mi mâna, îi porunci Rolan. Ea *nu* era bosumflată! Bărbatul putea fi exasperant de încăpăţânat, aşa cum era şi Perrin al ei. Doar că, în cazul lui Per-rin, era fascinant, nu exasperant. Ridicându-şi mâna dreaptă cât putu de mult, îi îngădui lui Rolan să i-o cuprindă cu a lui. El o ridică cu uşurinţă, până când faţa ei ajunse chiar sub a lui.

— Prinde-te de haina mea. Nu exista nici urmă de sforţare în vocea lui, în ciuda unghiului ciudat în care îşi ţinea braţul. Va trebui să te caţări peste mine.

Ea îşi ridică mâna stângă şi strânse în pumn o bucată de lână aspră, ţinându-se de ea cu toată forţa. Durerea din umăr îi spuse că vânătaia era la fel de gravă cum se temea.

Atunci când el îi dădu drumul celeilalte mâini, ea icni de durere şi se prinse repede de haina lui şi cu aceasta. Apu-când-o de mijloc cu ambele mâini, el o ridică mai sus, astfel încât ea ajunse să stea întinsă pe spatele lui lat. Tunetul bu-buia fără încetare. Ploaia avea să cadă în curând. Acest lucru urma să îngreuneze scoaterea la suprafaţă a celorlalte.

— Îmi place să simt greutatea trupului tău peste al meu, Faile Bashere, dar poate ai putea să te caţări niţel mai repede ca să le pot scoate afară şi pe celelalte.

O ciupi de fund, iar ea râse fără să vrea. Bărbatul nu con-tenea din a încerca!

Ea se căţără pe el mai încet decât şi-ar fi dorit. Nu credea că avea umărul fracturat, dar o *durea.* O dată, ea simţi că îl lovi cu piciorul în cap pe Rolan. „Îi arde de ciupit, ai?”

În cele din urmă, ea se trezi afară şi trecu pe lângă Kinhuin, stând încă o dată în picioare sub cerul liber. Când văzu pentru prima oară clădirea din exterior, înghiţi cu no-duri, apoi o apucă o criză de tuse când firicele de nisip îi in-trară în gâtlej. Lemnele carbonizate stăteau înclinate într-un unghi îngrijorător, gata să se prăbuşească în beci. Cel de-al treilea dintre cei Făr de Fraţi, Jhoradin, un bărbat cu ochi al-baştri şi păr roşu-auriu şi cu o faţă care era aproape drăguţă, îi privea pe Kinhuin şi pe Rolan, dar, din când în când, arunca o privire spre clădire ca şi când s-ar fi aşteptat să o vadă pră-buşindu-se. Era îndesat pentru un aiel, dar nu la fel de înalt ca Perrin, deşi era lat cât jumătate din el. Trebuie să fi fost cel puţin o sută dintre oamenii ei pe stradă, privind-o nelinişti-ţi. Unii aveau robele albe pătate cu sudoare din cauza efortului depus ca să o scoată de-acolo. O sută! Cu toate acestea, nu o lăsa inima să îi dojenească. Mai ales după ce Aravine îi puse în mână o ploscă dolofană. Prima gură de apă spălă nisipul şi praful, deşi ea îşi dorea cu disperare să o înghită chiar şi-aşa. După aceea, ridică plosca şi mai că bău toată apa. Umărul ei învineţit protestă. Ignoră durerea şi bău pe săturate.

Brusc, deveni conştientă de fulgerul care lovea dincolo de zidurile oraşului, spre apus, şi îşi luă plosca de la gură ca să privească. Aproape de oraş. Cădeau dintr-un cer fără nori. Şi, uneori, nu loveau pământul. Multe dintre acele fulgere argin-tii explodau cu un sunet asurzitor sus de tot, deasupra pă-mântului. Mingi de foc brăzdau cerul, explodând uneori în aer cu un bubuit ca de tunet. Cineva ducea o bătălie cu ajuto-rul Puterii! Dar cine? Oare Perrin găsise suficiente surori aes sedai sau suficienţi asha’mani ca să atace tabăra? Dar ceva era foarte ciudat. Ea ştia câte înţelepte din tabără puteau con-duce, dar nu păreau să fie îndeajuns de multe fulgere sau mingi de foc. Poate că, la urma urmei, nu era Perrin. Existau facţiuni printre surorile aes sedai. Nu doar printre cele care o susţineau pe Sevanna sau se opuneau ei, ci şi între ginţi cu alianţe sau animozităţi vechi. Poate că una dintre aceste fac-ţiuni lupta împotriva alteia. Acest lucru părea puţin probabil, dar încă şi mai puţin probabil părea situaţia în care Perrin să fi găsit suficiente surori aes sedai ca să atace, iar înţeleptele să nu fi ripostat cu toată forţa.

— Când au început fulgerele, Rolan a zis că se dă o bătălie, zise Aravine atunci când Faile o întrebă. Atâta tot. Nimeni n-a vrut să meargă să afle mai multe până când nu ne-am convins că te afli în siguranţă.

Faile scrâşni din dinţi în semn de frustrare. Chiar dacă nu trebuia să aibă de-a face cu Rolan, indiferent ce se petrecea dincolo de ziduri, îi putea îngreuna evadarea. Dacă ştia ce se petrecea, poate reuşea să evite sau să se folosească de situaţie.

— Nimeni nu pleacă nicăieri, Aravine. Ar putea fi periculos. Plus că putea să-i aducă, în mod neintenţionat, pe Shaido aici atunci când aceştia aveau să se întoarcă. Lumină, ce se petrecea?

Maighdin ieşi la suprafaţă împleticindu-se şi trecu pe lângă Kinhuin, frecându-şi şoldul.

— M-a ciupit!

Deşi vocea îi era îngroşată, în ea se simţi indignarea. Faile simţi un junghi de... Nu gelozie. Cu siguranţă nu asta. Bleste-matul acela de bărbat putea ciupi orice femeie dorea. El nu era ca Perrin.

Făcând o grimasă, îi întinse plosca cu apă femeii cu părul ca soarele, iar Maighdin îşi spălă repede gura, înainte să în-ceapă să înghită cu nesaţ. În acel moment, părul nu îi mai era ca soarele, deoarece cârlionţii îi erau încâlciţi de la sudoare şi la fel de acoperiţi cu praf ca faţa ei asudată. În acel moment, nici măcar nu era drăguţă.

Arrela ieşi dintre ruine frecându-şi fundul şi arătând sum-bră ca moartea, dar acceptă cu nerăbdare plosca cu apă pe care i-o oferi Aldin. Amadicianul înalt şi tânăr, un individ lat în umeri, care aducea mai mult cu un oştean decât cu conta-bilul care era, o privea cu aviditate în vreme ce bea apă. Arrelei nu îi plăceau bărbaţii de acest gen, dar Aldin refuza să accepte că nu o putea convinge să se mărite cu el. Lacile îşi făcu apariţia – frecându-şi fundul! –, iar Jhoradin îi oferi o altă ploscă cu apă, mângâindu-i obrazul cu un deget. Ea îşi ridică privi rea la el şi îi zâmbi, înainte să înceapă să bea. Îşi pregătea deja drumul înapoi în aşternutul lui dacă Rolan se dovedea încăpăţânat. Cel puţin, asta credea Faile că făcea femeia.

În cele din urmă, Alliandre trecu pe lângă Kinhuin şi chiar dacă nu îşi freca fundul, expresia ei glacială spunea povestea suficient de limpede. Kinhuin se îndepărtă cu spatele de des-chizătură şi rămase locului în vreme ce Rolan se retrăgea de pe grămada periculoasă de lemne.

— Domniţă! strigă Aravine îngrijorată, iar când Faile se întoarse, o văzu pe femeia cu faţă durdulie îngenunchind pe dalele din piatră şi punându-i capul lui Maighdin în poala ei.

Maighdin îşi mişca pleoapele, dar nu reuşea să şi le des-chidă nici măcar pe jumătate. Îşi mişca buzele încet, dar nu reuşea decât să bolborosească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Faile, îngenunchind repede lângă ele.

— Nu ştiu, domniţă. A băut de parcă avea de gând să go-lească plosca, apoi s-a clătinat pe picioare. În clipa următoa-re, s-a prăbuşit.

Mâinile Aravinei fâlfâiră ca nişte frunze căzătoare.

— Trebuie că este foarte istovită, zise Faile, mângâind pă-rul slujnicei ei şi încercând să nu se gândească cum aveau s-o scoată pe femeie din tabără dacă aceasta nu va putea umbla.

O vor face şi de-ar fi s-o care în braţe. Lumină, şi ea se sim-ţea puţin ameţită.

— Ne-a salvat, Aravine.

Amadiciana încuviinţă cu gravitate.

— Am să vă ascund într-un loc sigur până diseară, Faile

Bashere, zise Rolan, închizând ultimele catarame ale curele-lor carcasei arcului. *Shoufa* maro îi era deja înfăşurată în ju-rul capului. Până când vă voi duce în pădure.

Luând trei săgeţi scurte de la Jhoradin, el le vârî printre curelele din spate, astfel încât vârfurile lor lungi, care străIu-ceau la soare, i se iţeau deasupra capului.

Faile mai că se prăbuşi lângă Maighdin de uşurare. Nu era nevoie să-i ascundă nimic lui Perrin. Dar nu îşi permitea să dea semne de slăbiciune. Nu acum.

— Proviziile noastre..., începu ea şi, ca şi când sunetul vo-cii ei ar fi fost ultimul pai, clădirea scoase un scârţâit asurzi-tor şi se prăbuşi cu un zgomot puternic care acoperi o clipă bubuitul exploziilor.

— Mă voi îngriji să ai cele de trebuinţă, îi spuse Rolan, acoperindu-şi faţa cu vălul negru.

Jhoradin îi întinse încă o suliţă şi scutul, pe care îl atârnă la curea, înainte s-o apuce de braţ şi s-o ridice în picioare.

— Trebuie să ne mişcăm repede. Nu ştiu cu cine dansăm dansul suliţelor, dar cei din *Mera'din* vor dansa azi.

— Aldin, vrei s-o duci în braţe pe Maighdin? reuşi ea să spună, înainte ca Rolan să pornească la drum cu paşi mari şi s-o tragă după el.

Ea aruncă o privire peste umăr şi îl văzu pe Aldin ridicând în braţele lui trupul moale al lui Maighdin. Jhoradin o ţinea pe Lacile de braţ cu aceeaşi fermitate cu care îl ţinea Rolan pe al ei. Cei trei Făr' de Fraţi mergeau în fruntea unui alai de bărbaţi şi femei în veşminte albe. Şi un băiat. Theril afişa o expresie sumbră. Scotocind în mânecă, treabă deloc uşoară când mâna mare a lui Rolan o ţinea de braţ, ea îşi strânse de-getele în jurul mânerului zimţat al pumnalului. Indiferent ce se petrecea dincolo de ziduri, putea avea nevoie de pumnalul acela înainte de lăsarea întunericului.

Perrin fugea de-a lungul străzii ce şerpuia printre corturi, Nu vedea nicio mişcare, dar printre exploziile bubuitoare ale mingilor de foc şi ale fulgerelor, putea auzi şi alte zgomote de bătălie. Oţel lovindu-se de oţel. Bărbaţi strigând, în vreme ce omorau sau mureau. Bărbaţi ţipând. Sângele i se prelingea pe obrazul stâng dintr-o tăietură a capului. Simţea cum sângele i se prelingea pe partea dreaptă, din locul unde îl zgâriase o săgeată şi pe coapsa stângă, din locul unde o săgeată îl nime-rise mai adânc. Nu tot sângele de pe trupul său era al lui. O faţă îşi făcu apariţia prin deschizătura unui cort jos şi negru, dar se retrase repede. Era o faţă de copil, şi era înspăimânta-tă. Nu era prima pe care o văzuse el. Shaido erau presaţi atât de tare, încât lăsaseră în urmă destul de mulţi copii. Aceştia aveau însă să constituie o problemă mai târziu. El putea ve-dea porţile deasupra corturilor, la mai puţin de o sută de me-tri în faţă. Dincolo de ele se aflau fortăreaţa şi Faile.

Doi shaido cu vălurile pe feţe ieşiră de după pereţii unui cort maro şi murdar, ţinându-şi suliţele pregătite. Dar nu ca să îl atace pe el. Se uitau la ceva ce se afla în depărtare, spre stânga. Fără să încetinească, el se izbi de ei. Amândoi erau mai voinici decât el, dar forţa impactului îi trânti la pământ, iar el începu să îi atace deja. Lovea cu ciocanul în bărbia unuia din bărbaţi în vreme ce îl înjunghia pe celălalt, implântând adânc lama. Ridică ciocanul şi zdrobi cu el faţa primului bărbat, îm-proşcând cu sânge, se ridică şi se lăsă din nou înjunghiind fără

oprire. Bărbatul cu faţa distrusă se zvârcoli o dată când Perrin se ridică în picioare. Celălalt zăcea nemişcat, zgâin-du-se la cer.

O mică mişcare pe care o surprinse cu coada ochiul stâng il făcu să se arunce în dreapta. O sabie şuieră prin aer spre locul unde s-ar fi aflat grumazul lui. Era sabia lui Aram. Pri-beagul de odinioară era şi el rănit. Sângele îi acoperea jumă-tate din faţă ca o mască ciudată; avea pete proaspete de sân-ge pe haina cu dungi roşii, iar ochii îi erau aproape sticloşi, ca aceia ai unui cadavru. Dar el tot părea să danseze cu sabia în mâini. Mirosul lui era cel al morţii, o moarte pe care o căuta.

— Ai înnebunit? mârâi Perrin. Oţelul se ciocni de oţel când el pară lovitura de sabie cu capul ciocanului său. Ce faci?

Pară o altă lovitură de sabie, încercă să îl înşface pe celă-lalt bărbat şi abia reuşi să se retragă la timp cât să scape doar cu o tăietură de-a lungul coastelor.

— Profetul mi-a explicat totul.

Aram părea uluit, dar îşi mişca cu uşurinţă sabia, ca pe un fluid, iar Perrin abia reuşea să îi pareze loviturile cu ciocanul sau cu cuţitul în timp ce se retrăgea. Nu putea decât să spere că nu se va împiedica de frânghia vreunui cort sau să se iz-bească cu spatele de unul.

— Ochii tăi. De fapt, eşti o creatură a Umbrei. Tu ai fost acela care i-ai adus pe troloci în Ţinutul celor Două Râuri. Mi-a explicat totul. Ochii aceia. Ar fi trebuit să ştiu de prima oară când te-am văzut. Tu şi Elyas cu ochii aceia de creatură a Um-brei. Trebuie s-o scap pe domniţa Faile de tine.

Perrin îşi adună forţele. Nu putea continua să mânuiască cinci kilograme de oţel la fel de repede cum îşi mânuia Aram sabia, care cântărea o treime din această greutate. Trebuia să se apropie cumva, să ajungă dincolo de tăişul acela care de-venea neclar datorită mişcărilor repezi. Nu putea face asta fără să nu se aleagă cu tăieturi, şi cel mai probabil grave, dar dacă mai aştepta mult, bărbatul avea să îl ucidă. Ceva îi pară oţelul, iar el se împletici în spate, cât pe ce să cadă.

Aram atacă, lovind cu sabia în jos. Brusc, el înţepeni, făcu ochii mari şi scăpă sabia din mâini. Se prăvăli în faţă şi căzu pe burtă, cu două săgeţi ieşindu-i din spinare. La vreo două-zeci de metri mai încolo, doi shaido cu vălurile pe feţe îşi pre-găteau deja săgeţile şi traseră din nou. Perrin sări într-o par-te, în spatele unui cort verde şi ascuţit, ridicându-se repede în picioare. O săgeată străpunse un colţ al cortului, iar pânza încă mai tremura. Lăsându-se pe vine, trecu pe lângă cortul verde, apoi pe lângă unul de un albastru şters şi pe lângă un cort jos de un maro-tulbure, ţinând ciocanul într-o mână şi cuţitul în cealaltă. Nu era prima oară când juca jocul acesta în ziua aceea. Privi cu băgare de seamă de după marginea cor-tului maro. Cei doi shaido nu se veneau nicăieri. Poate că îl pândeau de undeva sau plecaseră deja ca să vâneze pe altci-neva. Jocul funcţiona în ambele sensuri. Îl putea vedea pe Aram, zăcând în locul unde se prăbuşise. Adierea uşoară a vântului ciufulea penele negre ale săgeţilor care îi ieşeau din spinare. Elyas avusese dreptate. N-ar fi trebuit să îl lase nici-odată pe Aram să ia sabia aceea în mână. Ar fi trebuit să îl tri-mită cu telegile sau să-l facă să se întoarcă la pribegi. Atât de multe lucruri ar fi trebuit să facă. Acum, era prea târziu.

Porţile îl chemau. Aruncă o privire peste umăr. Era atât de aproape acum. Lăsat în continuare pe vine, începu să fugă din nou de-a lungul acelor

străduţe şerpuitoare, atent la cei doi shaido sau la alţii care puteau sta la pândă. Zgomotele bătăliei se auzeau în faţa lui acum, răzbătând dinspre miază-noapte şi miazăzi, dar asta nu însemna că acolo nu existau cioflingari[73].

Ieşind de după un colţ care se afla la câţiva metri depărta-re de porţile larg deschise, văzu că erau pline de oameni. Ma-joritatea erau înveşmântaţi în robe albe murdare, dar erau şi trei *algai'd'siswai* cu vălurile pe feţe, unul dintre ei fiind atât de mătăhălos, încât Lamgwin ar fi părut un pitic pe lângă el.

Acela îi strângea braţul Failei în pumnul lui. Ea arăta de parcă fusese tăvălită prin praf.

Scoţând un muget, Perrin o luă la fugă înainte ridicându-şi ciocanul, iar bărbatul uriaş o azvârli pe Faile în spate şi fugi spre el, ridicându-şi suliţa în vreme ce îşi desprindea scutul de la curea.

— Perrin! ţipă Faile.

Masivul shaido păru să şovăie o fracţiune de secundă, iar Perrin profită de acest lucru. Ciocanul lui îl nimeri pe bărbat în partea laterală a capului cu atâta putere, încât picioarele i se desprinseră de pământ atunci când căzu. Însă un altul îşi făcu apariţia chiar în spatele lui, pregătit să împungă cu suli-ţa. Brusc, bărbatul gemu, mirarea citindu-se în ochii lui verzi deasupra vălului negru, şi căzu în genunchi, aruncând o pri-vire peste umăr la Faile, care se afla aproape. El căzu încet în faţă, lăsând să se vadă mânerul zimţat al unui cuţit ce îi ieşea din spinare. Perrin îl căută repede din priviri pe al treilea, dar îl zări zăcând cu faţa în jos, cu două mânere din lemn ieşin-du-i din spinare. Lacile se rezema de Arrela, plângând. Fără îndoială că descoperise că uciderea cuiva nu era o treabă atât de uşoară cum crezuse.

Alliandre se afla şi ea în fruntea mulţimii, iar Maighdin chiar în spatele ei, ţinută în braţe de un tânăr înalt. Dar Perrin avea ochi doar pentru Faile. Lăsând să-i cadă din mâini cuţitul şi ciocanul, păşi peste trupul neînsufleţit al bărbatului şi o strân-se în braţe. Mirosul ei îi umplu nările. Îi umplu capul. Deşi mirosea tare a lemn carbonizat, el putea simţi însă mirosul *ei.*

— Am visat demult la clipa asta, zise el cu respiraţia în-tretăiată.

— Şi eu, zise ea, stând lipită de pieptul lui şi îmbrăţişân-du-l cu putere.

Mirosul ei era plin de bucurie, dar ea tremura.

— Ţi-au făcut vreun rău? o întrebă el cu blândeţe.

— Nu. Ei... Nu, Perrin, nu mi-au făcut niciun rău.

Pe lângă bucuria ei, el mai simţea şi alte mirosuri, un amestec ce nu putea fi descâlcit. Parfumul tern şi dureros al tristeţii şi aroma uleioasă a vinii. Ruşine, ca mii de ace subţiri care înţepau. Ei bine, bărbatul era mort, iar o femeie avea vo-ie să-şi păstreze secretele, dacă asta dorea.

— Tot ceea ce contează este că eşti în viaţă şi suntem îm-preună din nou, îi spuse el. Doar asta contează.

— Doar asta contează, repetă ea, îmbrăţişându-l şi mai tare. Suficient de tare ca ea să geamă din cauza efortului. Dar

în clipa următoare, se desprindea din îmbrăţişarea lui şi îi cerceta rănile, căscând cu degetele tăieturile din haina lui ca să se poată uita la ele.

— Astea nu par a fi prea grave, zise ea pe un ton vioi, deşi toate emoţiile acelea se amestecau în continuare cu bucuria ei.

---

[73] *Stragglers,* în textul original. Cuvântul poate fi tradus şi ca „cioflingari", însă aici are sensul de „rătăciţi", de persoane pierdute de grupul din care fac parte, precum cei doi shaido care l-au săge-tat pe Aram. (n.red.)

Îşi ridică mâna ca să îi despartă părul şi trase până când el îşi lăsă capul, astfel încât ea să îi poată cerceta tăietura de-a lungul scalpului.

— Vei avea nevoie de tămăduire, fireşte. Câte surori aes sedai ai adus cu tine? Cum ai...? Asta n-are nicio importanţă acum. Sunt suficiente ca să îi biruiască pe shaido şi asta este tot ce contează.

— Aceşti shaido, zise el, îndreptându-se ca să se uite la ea. Lumină, plină sau nu de praf, ea era foarte frumoasă. Vor veni alte şase sau şapte mii de suliţe aici, în... el aruncă o privire spre soare; parcă trebuia să fie mai sus... mai puţin de două ceasuri, poate. Trebuie să terminăm aici şi să ne punem în mişcare până atunci, dacă vom putea. Ce-a păţit Maighdin?

Zăcea moale ca o pernă umplută cu pene la pieptul tână-rului. Îşi mişca pleoapele fără a şi le deschide complet.

— Şi-a epuizat puterile salvându-ne pe noi, zise Faile, abandonându-i rănile şi întorcându-se spre ceilalţi oameni în veşminte albe. Aravine, voi toţi, începeţi să-i strângeţi pe *gai'shaini.* Nu doar pe aceia care mi-au jurat credinţă mie. Pe toţi cei care poartă roba albă. Nu vom lăsa pe nimeni la care puteam ajunge în urmă. Perrin, care direcţie este mai sigură?

— Spre miazănoapte, îi spuse el. Spre miazănoapte este mai sigur.

— Puneţi-i s-o ia spre miazănoapte, continuă Faile. Strân-geţi telegi, căruţe şi cai de povară şi încărcaţi-le cu ceea ce credeţi că vom avea de trebuinţă. Repede!

Oamenii începură să se pună în mişcare. Să fugă.

— Nu, tu rămâi aici, Aldin! Maighdin trebuie cărată în continuare în braţe. Rămâi şi tu, Alliandre. Şi tu, Arrela. Lacile are nevoie de un umăr pe care să plângă o vreme.

Perrin rânji. Dacă o puneai pe soţia lui în mijlocul unei case cuprinse de flăcări, ea începea cu calm să stingă focul. Şi îl *stingea.* Aplecându-se, şterse lama cuţitului său de haina bărbatului cu ochi verzi înainte să o vâre în teacă. Şi ciocanul trebuia şters bine. Încerca să nu se gândească cu ce mânjea haina bărbatului. Sângele nu îi mai clocotea atât de tare. Nu mai rămase nici urmă de adrenalină. Doar oboseală. Rănile începeau să îi zvâcnească.

— Vrei să trimiţi pe cineva la fortăreaţă să le spună lui Ban şi lui Seonid că pot ieşi acum? zise el în timp ce îşi stre-cura mânerul ciocanului prin gaica curelei.

Faile se uită mirată la el.

— Sunt în *fortăreaţă*? Cum? De ce?

— Alyse nu ţi-a spus?

El se înfuriase foarte greu până când Faile fusese luată prizonieră. Acum, simţea cum clocotea de furie. Simţea că se încingea ca fierul.

— A zis că te va lua cu ea când va pleca, dar a făgăduit să îţi spună să te duci la fortăreaţă atunci când vei vedea ceaţă pe creastă şi vei auzi lupii urlând la lumina zilei. Aş putea jura că asta a spus. Arde-m-ar focu', nu poţi avea pic de încre-dere în surorile aes sedai.

Faile aruncă o privire spre creasta dinspre apus, unde ceaţa deasă mai persista încă, şi făcu o grimasă.

— Nu Alyse, Perrin. Galina. Dacă nu cumva a fost şi asta o minciună. Ea trebuie să fi fost. Şi trebuie că face parte din Ajah Neagră. O, cât mi-aş dori să-i ştiu adevăratul nume.

Îşi mişcă braţul stâng şi icni. *Fusese* rănită. Perrin se trezi că îşi dorea să îl ucidă din nou pe shaido cel mătăhălos. Însă Faile nu îngădui ca rana ei să o încetinească.

— Theril, ieşi de-acolo. Văd cum priveşti de după poartă. Un tânăr slăbănog ieşi timid de după colţul porţii.

— Tata mi-a spus să rămân şi să veghez asupra ta, dom-niţă, zise el cu un accent atât de pronunţat, încât Perrin abia dacă îl putea înţelege.

— Aşa o fi, zise Faile pe un ton ferm, dar ia dă fuga la fortă-reaţă cât poţi tu de repede şi spune-le celor pe care îi vei găsi acolo că seniorul Perrin a zis că pot ieşi la iveală. Hai, fuguţa!

Băiatul îşi atinse fruntea cu noadele degetelor şi o rupse la fugă.

Peste un sfert de oră, îşi făcu din nou apariţia, tot în fugă, urmat de Seonid şi de Ban şi de ceilalţi. Ban îi făcu o plecăciu-ne adâncă lui Faile şi îngână cu blândeţe cât de încântat era să o revadă, înainte să le poruncească bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri să formeze un cerc în jurul porţii, cu arcuri-le pregătite şi cu halebardele înfipte în pământ. De astă dată, îşi folosi vocea normală. El era un altul care încerca „să do-bândească luciu”. Selande şi ceilalţi acoliţi ai lui Faile o încer-cuiră în grabă, toţi vorbind cu însufleţire şi zicând cât de în-grijoraţi fuseseră atunci când ea nu îşi făcuse apariţia după ce lupii urlară.

— Mă duc la Masuri, anunţă Kirklin pe un ton care în-demna la provocare.

El nu aşteptă, ci îşi scoase sabia şi o luă la fugă de-a lungul zidului spre miazănoapte.

Tallanvor ţipă atunci când văzu că Maighdin era ţinută în braţe de un tânăr înalt şi fu nevoie să fie convins că ea era doar epuizată. Dar tot o luă din braţele individului şi o lipi de pieptul lui, şoptindu-i la ureche.

— Unde-i Chiad? vru să ştie Gaul. Aflând că aceasta nu se aflase cu ele, îşi acoperi faţa cu vălul. Fecioarele m-au păcălit, zise el pe un ton sumbru, dar am s-o găsesc înaintea lor.

Perrin îl apucă de braţ.

— Există mulţi bărbaţi pe-aici care te vor confunda cu un shaido.

— Trebuie s-o găsesc primul, Perrin Aybara.

Se simţea ceva în vocea aielului, ceva în mirosul lui pe care Perrin nu îl putea defini decât ca suferinţă. Înţelegea du-rerea provocată de gândul că ai putea-o pierde pentru tot-deauna pe femeia pe care o iubeşti. Dădu drumul mânecii lui Gaul, iar bărbatul ţâşni prin rândul arcaşilor, cu suliţa şi scu-tul în mâini.

— Mă duc cu el, spuse Elyas rânjind. Poate voi reuşi să-l ţin departe de necazuri.

Scoţându-şi cuţitul cu lama lungă, care îi dăduse numele printre lupi, Colţ Lung, el o luă la fugă după aielul înalt. Dacă cei doi nu reuşeau să-şi croiască drum prin tabără în siguran-ţă, atunci nimeni nu putea.

— Dacă ai terminat cu trăncăneala, poate vei sta nemişcat ca să te pot tămădui, îi spuse Seonid lui Perrin. Arăţi ca şi când ai avea nevoie.

Furen şi Teryl erau chiar în spatele ei, ţinându-şi mâinile pe mânerele săbiilor şi încercând să privească în toate părţi-le. Cercul format din bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri era potrivit, cel puţin asta se înţelegea din atitudinea lor, dar siguranţa lui Seonid era sarcina lor. Semănau cu nişte

leoparzi care urmăreau îndeaproape o pisică domestică. Doar că ea nu era o pisică domestică.

— Ocupă-te mai întâi de Faile, zise el. Braţul îi este rănit. Faile vorbea cu Alliandre, amândouă fiind atât de furioase, încât dacă ar fi avut cozi, acestea li s-ar fi zbârlit. Fără în-doială că erau furioase pe Alyse sau Galina sau cum o fi che-mând-o.

— Pe *ea* n-o văd sângerând ca un porc înjunghiat.

Seonid îşi ridică mâinile ca să îi cuprindă capul cu ele, iar pe el îl străbătu acel fior rece bine-cunoscut, ca şi când, brusc, ar fi fost scufundat iarna în apa rece a unui iaz care era pe punctul de a îngheţa. Icni şi se smuci, fluturându-şi braţele incontrolabil, apoi ea îi dădu drumul, rănile îi dispărură, chiar dacă nu şi sângele ce îi mânjea faţa şi îi păta haina şi pantalo-nii. De asemenea, avea senzaţia că ar putea mânca o căprioa-ră întreagă de unul singur.

— Ce-a fost asta? Sora Verde cea măruntă se întoarse de la el spre Faile. Ai pomenit de Galina Casban?

— Nu-i ştiu numele de familie, zise Faile. O aes sedai cu faţa rotundă, cu buze pline, păr negru şi ochi mari. Oarecum drăguţă, dar o femeie neplăcută. O cunoşti? Cred că face parte din Ajah Neagră.

Seonid trase aer în piept, strângându-şi poalele în pumni.

— Seamănă cu Galina. E o Roşie şi categoric neplăcută. Dar de ce-ai face o astfel de acuzaţie? Nu este o acuzaţie pe care să o faci nici măcar în glumă împotriva unei surori, chiar de-o fi la fel de neplăcută ca Galina.

Pe măsură ce Faile explica, începând cu prima întâlnire a ei cu Galina, Perrin devenea din ce în ce mai furios. Femeia o şan-tajase, o ameninţase, o minţise, apoi încercase să o omoare. El strângea atât de tare din pumni, încât braţele îi tremurau.

— Am să-i frâng grumazul când voi pune mâinile pe ea, mârâi el după ce ea tăcu.

— Acesta nu este dreptul tău, îi spuse Seonid cu asprime în glas. Galina trebuie judecată înaintea a trei surori care for-mează o instanţă judecătorească, iar pentru această acuzaţie, acestea trebuie să fie conducătoare. Întregul Divan al Turnu-lui s-ar putea întruni în acest caz. Dacă va fi găsită vinovată, va fi ferecată şi executată, dar dreptatea, în această situaţie, stă în mâinile surorilor aes sedai.

— Dacă? zise el, nevenindu-i a crede. Ai auzit ce-a zis Faile.

Poţi avea vreun dubiu?

El trebuie că arăta ameninţător, deoarece Furen şi Teryl se apropiară plutind de-o parte şi de cealaltă a lui Seonid, odihnindu-şi mâinile pe mânerele săbiilor şi cu privirile as-pre aţintite asupra lui.

— Are dreptate, Perrin, zise Faile cu blândeţe. Când Jac Coplin şi Len Congar au fost acuzaţi că au furat o vacă, ai ştiut că aceştia erau hoţi, dar l-ai pus pe jupânul Thane să demon-streze că ei au furat-o, înainte să le îngădui celor din Sfatul Satului să pună să fie biciuiţi. Este un lucru la fel de impor-tant şi în cazul Galinei.

— Cei din Sfatul Satului n-ar fi pus să fie biciuiţi fără ju-decată, indiferent ce-aş fi zis eu, bombăni el.

Faile râse. Ea râdea! Lumină, era plăcut să o audă râzând din nou.

— O, în regulă. Galina aparţine surorilor aes sedai. Dar, dacă ele nu se vor ocupa de ea, o voi face eu dacă o voi găsi din nou. Nu-mi place când oamenii te rănesc.

Seonid îl adulmecă, în mirosul ei simţindu-se dezaprobarea.

— Braţul îţi este rănit, domniţă?

— Ocupă-te mai întâi de Arrela, rogu-te, zise Faile.

Aes sedai îşi dădu ochii peste cap în semn de disperare şi îi cuprinse capul Failei în mâini.

Faile se cutremură şi expiră aerul, care nu fu mai mult de un oftat prelung. Nu fusese o rană gravă şi, oricum, aceasta dispăruse. Îi mulţumi lui Seonid, în vreme ce o conduse la Arrela.

Brusc, Perrin îşi dădu seama că nu mai auzea exploziile.

De fapt, nu-şi amintea să fi auzit vreo una de ceva vreme.

Acesta trebuia să fie un semn bun.

— Trebuie să aflu ce se întâmplă. Ban, păzeşte-o cu băga-re de seamă pe Faile.

Faile se împotrivi să plece singur şi, până când fu de acord să ia cu el zece bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri, un călă-reţ în armură lucioasă îşi făcuse apariţia de după colţul din-spre miazănoapte al zidului oraşului. Cele trei pene subţiri şi albastre îl marcau ca fiind Tylee. Pe măsură ce ea se apropia, el îşi dădu seama că ţinea o femeie dezbrăcată răsfrântă peste calul ei înalt, în partea din faţă a şeii. Era o femeie legată la glezne şi la genunchi, la încheieturi şi la coate. Părul ei lung şi bălai aproape că mătura pământul, iar în el erau prinse lanţuri bătute în nestemate şi şiraguri de perle. Când Tylee îşi struni calul, un şirag din aur cu pietre mari şi verzi se desfăcu şi căzu în praf. Scoţându-şi coiful ciudat cu mâinile înmănu-şate, şi-l aşeză pe fundul femeii.

— Sunt nişte arme remarcabile arcurile alea ale voastre, zise ea cu o voce tărăgănată, uitându-se la bărbaţii din Ţinu-tul celor Două Râuri. Mi-aş dori s-avem şi noi de-alde astea. Kirklin mi-a spus unde să te găsesc, seniore. Au început să se predea. Oamenii lui Masema au rezistat până aproape de si-nucidere – mulţi dintre ei sunt morţi sau pe moarte, cred –, iar *damanele* au transformat creasta aceea într-o capcană mortală în care doar un nebun ar păşi. Cea mai bună veste dintre toate este că femeile *sul'dam* au pus deja *a'damul* pe mai bine de două sute de femei. „Ceaiul rece" a fost de-ajuns, astfel încât majoritatea lor nu au putut să se ţină pe picioare fără ajutor. Trebuie să trimit după *to'raken* ca să vină şi să le ducă în zbor de-aici.

Seonid scoase un sunet gutural. Expresia de pe faţa ei era calmă, dar mirosea a furie oarbă. Se zgâia la Tylee de parcă ar fi încercat să sfredelească o gaură prin ea. Tylee nu o băgă deloc în seamă, doar atât cât să clatine uşor din cap.

— După ce oamenii mei şi cu mine vom pleca, zise Perrin. Înţelegerea lui era cu ea. Nu voia să rişte să o încerce cu altcineva.

— Care sunt pierderile noastre, dincolo de oamenii lui Masema?

— Puţine, răspunse Tylee. Datorită arcaşilor tăi şi *dama-nelor,* ei n-au reuşit să se apropie prea mult de noi. N-am vă-zut niciodată ca planul vreunei bătălii să se desfăşoare atât de lin. M-aş mira să avem o sută de morţi dintre ai noştri.

Perrin se crispă. Bănuia că acelea erau victime cu răni uşoare, având în vedere circumstanţele, dar o parte erau băr-baţi din Ţinutul celor Două Râuri. Aceştia erau responsabili-tatea lui, fie că el îi cunoştea sau nu.

— Ştii unde este Masema?

— Cu restul oştii lui. Nu-i laş, pot spune asta în favoarea lui. El, împreună cu cei două sute de oameni ai lui – ei bine, cam o sută, acum – şi-au croit drum printre shaido până pe creastă.

Perrin scrâşni din dinţi. Bărbatul era înconjurat din nou de mizeriile lui. Va fi cuvântul lui împotriva celui al lui Masema când va veni vorba despre motivul pentru care Aram încerca-se să îl omoare şi, în orice caz, era puţin probabil că adepţii bărbatului aveau să îl predea ca să fie judecat.

— Trebuie să ne punem în mişcare, înainte ca s-ajungă ceilalţi aici. Dacă shaido vor crede că salvarea este la înde-mână, ar putea hotărî să uite că s-au predat. Cine este prizo-niera ta?

— Sevanna, zise Faile pe un ton rece.

Mirosul urii ei era aproape la fel de puternic cum fusese atunci când vorbise despre Galina.

Femeia cu părul bălai se ridică, scuturându-şi părul de pe faţă şi pierzându-şi alte coliere în acest răstimp. Ochii ei, care o priveau cu duşmănie pe Faile, erau ca două focuri verzi deasupra fâşiei de material care servea pe post de căluş. Pu-ţea a furie.

— Sevanna din clanul Jumai Shaido, zise Tylee cu o voce plină de satisfacţie. Mi-a spus asta cu atâta mândrie. Nici ea nu e laşă. Ne-a întâmpinat purtând doar un halat din mătase şi podoabe, dar a reuşit să omoare cu suliţa doi dintre altara-nii mei, înainte să i-o smulg din mâini.

Sevanna mârâi prin căluş şi se zvârcoli de parcă ar fi avut de gând să se arunce de pe cal. Asta până când Tylee îi trase o palmă peste fund. După aceea, femeia se mulţumi să îi pri-vească cu duşmănie pe toţi cei aflaţi acolo. Avea nişte forme plăcute, deşi el n-ar fi trebuit să observe asta cu soţia lui de faţă. Doar că Elyas spuse că ea se aştepta ca el să observe, prin urmare el se apucă să o studieze făţiş.

— Revendic bunurile din cortul ei, anunţă Faile, aruncân-du-i lui o privire aspră. Poate că n-ar fi trebuit să o privească atât de direct. Are un cufăr uriaş plin cu podoabe, iar eu le vreau. Nu te uita la mine ca un prost, Perrin. Avem o sută de mii de oameni de hrănit, de îmbrăcat şi de ajutat să se în-toarcă la casele lor. Cel puţin o sută de mii.

— Vreau să te însoţesc, domniţă, dacă eşti de acord, zise tânărul care o ţinuse în braţe pe Maighdin. Nu voi fi singurul, dacă vei fi de acord.

— E soţia ta, bănuiesc, seniore, zise Tylee, uitându-se la Faile.

— Da. Faile, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Tylee Khirgan, general de stindard, care se află în slujba împărătesei Sean-chanului. Poate că începea să dobândească şi el un oarecare luciu. General de stindard, soţia mea, Faile ni Bashere t'Aybara.

Tylee făcu o plecăciune în şa. Faile făcu o mică reverenţă, înclinându-şi uşor capul. Avea un aer regal, deşi cu faţa mur-dară. Ceea ce îl duse cu gândul la Coroana Sfărâmată. Discuţia despre o chestiune atât de măruntă trebuia să mai aştepte. Cu siguranţă avea să fie o discuţie lungă. De astă dată, el cre-zu că nu urma să îi fie atât de greu să ridice tonul, aşa cum se părea că îşi dorea ea.

— Iar aceasta este Alliandre Maritha Kigarin, Regina din

Ghealdan, Binecuvântată de Lumină, Apărătoarea Zidului lui Garen. Şi vasalul meu. Ghealdan se află sub protecţia mea.

Era o prostie, dar trebuia spusă.

— Înţelegerea noastră nu grăieşte despre asta, seniore, zise Tylee cu băgare de seamă. Nu eu hotărăsc încotro se va îndrepta Oastea Neînvinsă.

— Doar ca să ştii, general de stindard. Şi spune-le superi-orilor tăi că nu pot avea ţinutul Ghealdan.

Alliandre îi zâmbi atât de larg, cu atâta recunoştinţă, încât lui mai că îi veni să râdă. Lumină, şi Faile zâmbea. Era un zâmbet mândru. El îşi frecă partea laterală a nasului.

— Chiar trebuie să ne punem în mişcare înainte să so-sească ceilalţi shaido. Nu vreau să mă trezesc faţă în faţă cu ei şi cu toţi acei prizonieri din spatele meu gândindu-se să ia din nou suliţa în mână.

Tylee chicoti.

— Am puţin mai multă experienţă cu oamenii aceştia de-cât tine, seniore. Odată ce se predau, ei nici nu vor mai lupta, nici nu vor încerca să evadeze vreme de trei zile. Şi-apoi, i-am pus pe câţiva dintre altaranii mei să dea foc suliţelor şi arcu-rilor lor pentru orice eventualitate. Avem timp să ne punem trupele în mişcare. Seniore, sper să nu voi fi niciodată nevoită să te înfrunt pe câmpul de bătălie, zise ea, scoţându-şi din mână mănuşa cu întăritură din oţel pe dosul acesteia. Aş fi onorată dacă mi-ai spune Tylee.

Se aplecă peste Sevanna cu mâna întinsă.

Pentru o clipă, Perrin doar se holbă. Era o lume ciudată. Apelase la ea gândindu-se că încheia o înţelegere cu Cel În-tunecat, şi doar Lumina ştia că unele fapte ale seanchanilor erau de-a dreptul atroce, dar femeia era vitează şi îşi onora cuvântul dat.

— Eu sunt Perrin, Tylee, zise el, strângându-i mâna. Era o lume foarte ciudată.

Dându-şi jos juponul, Galina îl azvârli peste halatul din mătase şi se aplecă pentru a lua rochia de călărie pe care o scosese din desagii Sprintenei. Veşmântul fusese croit pentru o femeie niţel mai corpolentă, dar avea să fie potrivită până când ea avea să vândă una dintre pietrele-focului.

— Stai pe loc, Lina! se auzi vocea Theravei şi, brusc, Gali-na nu s-ar fi putut îndrepta de spate chiar dacă pădurea din jurul ei ar fi fost cuprinsă de flăcări. Putea ţipa, însă. Taci!

Se înecă atunci când ţipătul îi rămase în gâtlej. Putea plân-ge, în tăcere, iar lacrimile începură să cadă pe covorul de frunze moarte ce acoperea solul pădurii. O mână îi trase o palmă zdravănă.

— Cumva, sceptrul este la tine? zise Therava. Altminteri, nu te-ai afla aici. Dă-mi-l, Lina.

Nu se punea problema să se împotrivească. Îndreptân-du-se de spate, Galina scoase sceptrul din desagă şi i-l întinse femeii cu ochi de vultur, lacrimile rostogolindu-i-se pe obraz.

— Nu te mai smiorcăi, Lina! Şi pune-ţi cureaua şi colierul. Va trebui să te pedepsesc pentru că ţi le-ai dat jos.

Galina tresări. Nici măcar porunca Theravei nu îi putea opri lacrimile. Ştia că avea să fie pedepsită şi pentru asta. Scoase cureaua şi colierul din aur din desagă şi şi le puse. Stătea nemişcată, purtând doar ciorapii albi din lână şi ciz-mele moi, din dantelă albă, iar greutatea colierului bătut cu piatra-focului şi

cureaua părea s-o tragă spre pământ. Ochii îi căzură pe sceptrul alb din mâinile Theravei.

— Calul tău va fi bun pentru a căra poveri, Lina. Cât des-pre tine, tu nu mai ai voie să mai călăreşti vreodată.

Trebuia să existe o cale prin care să pună din nou mâna pe sceptru. Trebuia să existe! Therava răsucea obiectul pe toate părţile, necăjind-o.

— Nu te mai juca cu animalul tău de companie, Therava.

Ce vom face?

Belinde, o înţeleaptă zveltă, cu părul înălbit de soare, se apropie cu paşi mari, aruncându-i o privire furioasă Theravei cu ochii ei albastru-deschişi. Avea o construcţie osoasă şi o faţă potrivită pentru priviri furioase.

Fu pentru prima oară când Galina îşi dădu seama că Therava nu era singură. Câteva sute de bărbaţi, femei şi copii stăteau printre copacii din spatele lor, unii dintre bărbaţi ţinând femei răsfrânte peste umerii lor. Ea îşi acoperi trupul cu mâinile, simţind cum i se aprind obrajii. Zilele acelea lungi în care fusese obligată să stea goală nu o făcuseră să se obiş-nuiască să stea dezbrăcată în faţa bărbaţilor. Apoi, observă o altă ciudăţenie. Doar câţiva erau *algai'd'siswai,* cu arcurile în spinări şi cu tolbele cu săgeţi prinse la şold, dar fiecare băr-bat şi fiecare femeie, în afară de înţelepte, ţineau în mână cel puţin o suliţă. De asemenea, aveau feţele acoperite cu o eşar-fă sau doar cu o bucată de material. Ce putea însemna asta?

— Ne întoarcem în Ţinutul Întreit, zise Therava. Vom tri-mite alergători ca să identifice toate ginţile ce pot fi găsite şi să le spună să renunţe la servitorii lor *gai'shain* din ţinuturile umede. Să renunţe la tot ce trebuie şi să se îndrepte pe furiş spre Ţinutul Întreit. Ne vom reclădi clanul. Shaido vor renaş-te din dezastrul provocat de Sevanna.

— Va fi nevoie de mai multe generaţii pentru asta! pro-testă Modarra.

Subţirică şi destul de drăguţă, dar mai înaltă decât Therava, la fel de înaltă ca majoritatea bărbaţilor aiel, o înfruntă fără să clintească pe Therava. Galina nu putea înţelege cum făcea asta. Pe ea, femeia o făcea să tresară cu o singură privire.

— Atunci, vom aştepta câteva generaţii, zise Therava pe un ton ferm. Vom aştepta cât va fi nevoie. Şi nu vom mai ple-ca niciodată din Ţinutul Întreit. Îşi mută privirea la Galina, care tresări. Nu vei mai pune niciodată mâna pe acesta, zise ea, ridicând sceptrul pentru o clipă. Şi nu vei mai încerca nici-odată să fugi de mine. Are un spate puternic. Încărcaţi-o, şi hai să pornim la drum! S-ar putea ca ei să ne urmărească.

Încărcată cu ploşti cu apă, oale şi ceaunuri până când se simţi aproape complet acoperită, Galina înainta poticnin-du-se prin pădure în urma Theravei. Nu se gândea la sceptru sau să fugă. Ceva se frânsese înlăuntrul ei. Ea era Galina Casban, Preaînalta din Ajah Roşie, care ocupa un loc în Consiliul Su-prem al Ajah Neagră şi avea să fie jucăria Theravei pentru tot restul vieţii ei. Era micuţa Lina şi îi aparţinea Theravei. Pen-tru tot restul vieţii ei. Ştia acest lucru până în adâncul sufle-tului. Lacrimile i se rostogoleau tăcute pe obraji.

CAPITOLUL 31

Casa de pe strada Luna plină

— Ele trebuie să rămână împreună, zise Elayne pe un ton ferm. Că veni vorba, nici voi două n-ar trebui să ieşiţi de une-le singure. Întotdeauna câte trei sau patru împreună, oriunde în Caemlyn. Este singura cale prin care putem fi în siguranţă.

Doar două dintre lampadarele cu oglinzi erau aprinse, ce-le şase flăcări umplând salonul cu o lumină slabă şi cu par-fum de crini – o cantitate atât de mare de ulei de lampă rân-cezise, încât era întotdeauna adăugat parfum acum. Focul ce trosnea în şemineu începea să alunge o parte din răcoarea di-mineţii.

— Există momente când o femeie îşi doreşte puţină intimi-tate, răspunse Sumeko pe un ton calm, de parcă nu murise de curând o femeie a Clanului doar pentru că îşi dorise intimitate.

Vocea ei era calmă, dar îşi netezea poalele bleumarin cu mâinile durdulii.

— Dacă nu vei băga teama de Lumină în ele, o voi face eu, Sumeko, zise Alise, expresia ei, de obicei blândă, înăsprindu-se.

Părea a fi cea mai în vârstă dintre cele două, având fire că-runte de păr în comparaţie cu cel negru şi lucios al lui Sumeko, ce i se revărsa mai jos de umerii puternici. Însă era mai tână-ră cu mai bine de două sute de ani. Alise demonstrase a fi ne-înfricată atunci când Ebou Dar căzu, iar ele fuseseră obligate să fugă din calea seanchanilor. Dar şi ea îşi netezea poalele brune cu mâinile.

Trecuse cu mult de ora de culcare pe care o decretase ne-poata Essandrei, Melfane, dar, în ciuda faptului că se simţea obosită mai mereu, odată ce se trezea, Elayne nu mai putea adormi, iar laptele de capră cald nu o ajuta. Laptele de capră cald avea un gust şi mai rău decât atunci când era rece. Îl va face pe afurisitul de Rand al'Thor să bea blestematul acela de lapte de capră cald până când îi va ieşi pe urechi! Imediat după ce avea să afle ce îl rănise atât de grav încât simţise un mic junghi de durere în vreme ce acea amintire despre el din-tr-un ungher al minţii rămânea vagă ca o piatră. De-atunci, aceasta rămăsese la fel; prin urmare, el era bine, însă ceva îl rănise grav astfel încât ea să mai simtă ceva. Şi de ce folosea topirea-n văzduh atât de des? Azi era departe, spre sud-est, mâine spre nord-vest şi încă şi mai departe, iar poimâine era altundeva. Oare fugea de persoana care îl rănise? Dar, deo-camdată, ea avea grijile ei.

Nemaiputând dormi şi simţindu-se neliniştită, se îmbră-case singură cu ce-i venise la mână, o rochie de călărie gri-în-chis, şi ieşise la plimbare, bucurându-se de liniştea ce dom-nea în palat la primele ore ale dimineţii, când până şi servito-rii dormeau şi flăcările pâlpâitoare ale lampadarelor erau singurele lucruri care se mişcau pe coridoare, în afară de ea. De ea şi de garda ei de corp, până când cele două femei o în-tâlniră şi îi dădură vestea tristă care, altminteri, ar fi aşteptat răsăritul soarelui. Ea le adusese în salonul ei mic ca să discu-te problema în spatele unui scut împotriva ascultării.

Sumeko îşi foi trupul rotofei în fotoliu ca să îi arunce o pri-vire duşmănoasă Alisei.

— Reanne îţi îngăduie să forţezi limitele, dar, în calitate de cea mai vârstnică, mă aştept...

— Nu eşti cea mai vârstnică, Sumeko, zise pe un ton rece femeia mai măruntă. Ai autoritate aici, dar, conform legii, Cercul de Croşetat este format din treisprezece cele mai vârstnice dintre noi, care ne aflăm în Ebou Dar. Dar acum nu ne mai aflăm în Ebou Dar, prin urmare nu există niciun Cerc de Croşetat.

Faţa rotundă a lui Sumeko deveni dură ca granitul.

— Cel puţin, recunoşti că am autoritate.

— Şi mă aştept să te foloseşti de ea ca să preîntâmpini uci-derea mai multora dintre noi. Nu ajunge să sugerezi, Sumeko, indiferent cât de tare insişti să faci acest lucru. Nu ajunge.

— Nu rezolvăm nimic prin ceartă, zise Elayne. Ştiu că sunteţi neliniştite. Şi eu sunt.

Lumină, trei femei ucise cu ajutorul Puterii Supreme în ultimele zece zile, şi foarte probabil alte şapte înainte de asta, erau de-ajuns să neliniştească până şi o nicovală!

— Dar a ne lua la harţă este cel mai rău lucru pe care îl putem face. Sumeko, trebuie să pui piciorul în prag. Nu-mi pasă cât de mult îşi doreşte cineva intimitatea, *niciuna* nu poate sta singură nici măcar un minut. Alise, foloseşte-te de puterea ta de convingere.

„Putere de convingere” nu erau tocmai cuvintele potrivi-te. Alise nu încerca să convingă. Se aştepta pur şi simplu ca oamenii să facă cum le spunea ea, iar aceştia se conformau mai mereu.

— Convinge-le pe celelalte că Sumeko are dreptate. Între voi două, trebuie...

Uşa se deschise ca să o lase să intre pe Deni, care o închise în urma ei şi făcu o plecăciune, cu o mână pe mânerul sabiei şi cu cealaltă pe ciomag. Platoşele şi coifurile roşii cu margini albe sosiseră abia cu o zi în urmă, iar femeia voinică era cu zâmbetul pe buze de când şi le pusese pe ale ei. Dar acum, avea un aer solemn în spatele barelor de protecţie.

— Iertare pentru că deranjez, domniţă, dar a venit o aes sedai care cere să te vadă. E o Roşie, după şal. I-am spus că probabil dormi, dar e în stare să dea buzna înăuntru şi să te trezească.

O Roşie. Existau rapoarte despre prezenţa Roşiilor în oraş din când în când, deşi nu mai des decât o dată – majoritatea surorilor aes sedai din oraş se plimbau fără şaluri, ascunzând ajah-urile din care provin –, cu toate acestea, ce treabă ar avea o Roşie cu ea? Cu siguranţă că toate ştiau deja că ea era de partea Egwenei şi împotriva Elaidei. Doar dacă nu cumva cineva încerca, în sfârşit, să o dojenească pentru înţelegerea pe care o încheiase cu oamenii mării.

— Spune-i că sunt...

Uşa se deschise din nou, lovindu-se de spatele lui Dani şi dând-o la o parte. Femeia care intră, cu şalul ţesut căzut pe braţe, astfel încât să i se vadă limpede ciucurul lung şi roşu, era înaltă şi subţire şi avea pielea arămie. Ar fi fost frumoasă dacă nu şi-ar fi strâns buzele pline astfel încât acestea să pară a fi o linie subţire. Rochia ei de călărie avea o nuanţă atât de întunecată, încât ar li putut fi neagră, însă lumina slabă a lampadarelor cu oglinzi surprindeau nuanţe de roşu, iar poalele despicate erau brăzdate de dungi de un roşu-aprins.

Duhara Basaheen nu ascundea niciodată din ce Ajah provenea. Alt-cândva, Sumeko şi Alise ar fi sărit în picioare şi i-ar fi făcut o reverenţă unei aes sedai cât ai fi clipit din ochi, dar acum, ele rămaseră aşezate, cercetând-o din priviri. Deni, de obicei calmă, cel puţin la suprafaţă, se încruntă şi îşi pipăi ciomagul.

— Văd că poveştile cum că le aduni pe sălbatice sunt ade-vărate, zise Duhara. Este mare păcat. Voi două ieşiţi. Doresc să-i vorbesc Elaynei între patru ochi. Dacă veţi fi înţelepte, veţi pleca în seara aceasta, luând-o în orice direcţie, şi le veţi spune celorlalte asemenea vouă să facă la fel. Turnul Alb nu priveşte cu ochi buni strângerea laolaltă a sălbaticelor. Atunci când Turnul nu priveşte cu ochi buni ceva, se zvoneşte că şi tronurile tremură.

Sumeko şi Alise nu se clintiră. Ba mai mult, Alise îşi arcui o sprânceană.

— *Ele* pot rămâne, zise Elayne pe un ton rece.

Cu Puterea în ea, emoţiile ce le simţea nu o luau razna.

Erau stăpânite de o furie glacială.

— *Ele* sunt binevenite aici. *Tu,* pe de altă parte... Elaida a încercat să mă *răpească,* Duhara. Să mă răpească! *Tu* poţi pleca.

— Asta este o primire rece, Elayne, când eu am venit la palat de îndată ce-am ajuns aici. Şi după o călătorie care ar fi la fel de chinuitor de povestit cum a fost de îndurat. Andorul a avut întotdeauna relaţii bune cu Turnul. Intenţia Turnului este ca această relaţie să rămână bună. Eşti sigură că vrei ca aceste sălbatice să audă tot ce am să-ţi spun? Prea bine. Dacă insişti.

Plutind spre una dintre măsuţele laterale sculptate, ea strâmbă din nas când văzu carafa din argint ce conţinea lapte de capră şi îşi turnă o cupă de vin negru, înainte să se aşeze pe scaunul din faţa Elaynei. Deni făcu o mişcare ca şi când ar fi încercat să o scoată cu forţa afară, dar Elayne dădu negativ din cap. Sora domani le ignoră pe Femeile Clanului ca şi când acestea n-ar mai fi existat.

— Femeia care te-a drogat a fost pedepsită, Elayne. A fost biciuită în faţa prăvăliei ei, în văzul tuturor celor din satul ei.

Duhara sorbi din vin, aşteptând ca Elayne să răspundă.

Ea nu spuse nimic. Ştia prea bine că Ronde Macura fusese biciuită mai degrabă pentru că eşuase, nu pentru că îi dăduse acel ceai spurcat, dar dacă ar fi spus asta, ar fi facut-o pe Duhara să se întrebe de unde ştia, iar acest lucru ar fi putut duce la lucruri care trebuiau să rămână ascunse.

Cum tăcerea domnea în continuare, în cele din urmă, fe-meia cealaltă continuă:

— Trebuie că ştii că Turnul Alb îşi doreşte foarte mult ca tu să urci pe Tronul Leului. Pentru a putea săvârşi acest lu-cru, Elaida m-a trimis să-ţi fiu sfătuitoare.

Elayne râse fără să vrea. *Elaida* îi trimisese o sfătuitoare?

Era ridicol!

— Am câteva aes sedai care să mă povăţuiască atunci când am nevoie, Duhara. *Trebuie* că ştii că mă opun Elaidei. N-aş primi nici măcar o pereche de ciorapi de la femeia aceea.

— Aşa-zisele sfătuitoare ale tale sunt rebele, copilă, zise Duhara pe un ton dojenitor, pronunţând cu mult dispreţ cu-vântul „rebele”. Gesticula cu cupa de vin. De ce crezi că ţi se opun atât de multe Case? De ce se abţin atât de multe? Cu si-guranţă ştiu că nu ai, de fapt, sprijinul Turnului. Dacă mă vei avea pe mine ca sfătuitoare, lucrurile se vor schimba. S-ar pu-tea să reuşesc să-ţi

pun coroana pe cap într-o săptămână. În cel mai rău caz, n-ar trebui să dureze mai mult de o lună sau două.

Elayne întâlni privirea calmă a celeilalte femei cu aceeaşi privire calmă. Îi venea să-şi strângă pumnii, dar îşi ţinu mâi-nile nemişcate în poală.

— Chiar dacă *ar fi* cum zici, tot aş refuza. Mă aştept să aflu în orice clipă că Elaida a fost destituită. Turnul Alb va fi din nou reîntregit, iar atunci, nimeni nu va putea susţine că nu mă bucur de sprijinul său.

Pentru o clipă, Duhara privi cu atenţie vinul din cupă, faţa ei fiind o mască a calmului specific surorilor aes sedai.

— Lucrurile nu vor decurge tocmai lin pentru tine, zise ea ca şi când Elayne n-ar fi vorbit. Aceasta este partea la care mă gândeam că n-ai vrea s-o audă sălbaticele. Şi garda aceea. Crede că am de gând să te atac? N-are importanţă. Odată ce îţi vei asigura coroana, va trebui să numeşti o regentă, pentru că, atunci, va trebui să te întorci la Turn, să-ţi termini pregă-tirea şi, eventual, să dai testul pentru şal. Nu trebuie să te temi că vei fi bătută cu nuiaua pentru că eşti fugară. Elaida acceptă faptul că Siuan Sanche ţi-a poruncit să pleci din Turn. Faptul că te dai drept aes sedai este cu totul altceva. Pentru asta, vei plăti cu lacrimi. Sumeko şi Alise se foiră, iar Duhara le observă din nou prezenţa. Ah, n-aţi ştiut că Elayne este, de fapt, doar una dintre alese?

Elayne se ridică în picioare şi o privi de sus pe Duhara. De obicei, cineva care şedea avea un avantaj asupra cuiva care stătea în picioare, însă privirea ei era aspră, iar vocea încă şi mai dură. Elaynei îi venea să-i tragă o palmă femeii!

— Am fost numită aes sedai de Egwene al’Vere în ziua în care ea însăşi a fost numită Amyrlin. Am ales Ajah Verde şi am fost acceptată. Să nu mai spui *niciodată* că nu sunt aes sedai, Duhara. Să fiu a naibii dacă am să stau drepţi în faţa cuiva!

Duhara îşi subţie buzele până când acestea păreau a fi o linie.

— Gândeşte-te, şi vei vedea realitatea situaţiei în care te afli, zise ea în cele din urmă. Gândeşte-te bine, Elayne. Şi o femeie oarbă poate vedea câtă nevoie ai de mine şi de bine-cuvântarea Turnului Alb. Vom vorbi din nou mai târziu. Pune pe cineva să mă conducă la odăile mele. Sunt mai mult decât pregătită de culcare.

— Va trebui să-ţi găseşti o odaie într-un han, Duhara. În fiecare pat din palat dorm deja trei sau patru persoane.

Chiar dacă ar fi fost libere o duzină de paturi, ea tot nu i-ar fi oferit unul Duharei. Întorcându-se cu spatele, ea se duse spre

şemineu şi rămase în faţa lui, încălzindu-şi mâinile. Ceasul cu pendul poleit ce stătea pe poliţa din marmură sculptată cu papirusuri bătu de trei ori. Poate atâtea ceasuri mai rămăse-seră până la răsăritul soarelui.

— Deni, pune pe cineva să o conducă pe Duhara până la porţi.

— N-ai să scapi de mine aşa uşor, copilă. Nimeni nu scapă aşa uşor de Turnul Alb. Gândeşte-te, şi vei vedea că sunt sin-gura ta speranţă.

Poalele din mătase foşniră când ea ieşi din încăpere, iar uşa se închise în urma ei cu un clic. Părea foarte posibil ca Duhara să provoace probleme în încercarea ei de a se face o prezenţă necesară, dar fiecare problemă urma să fie rezolva-tă la timpul ei.

— A sădit vreo îndoială în minţile voastre? întrebă Elayne, întorcându-se de la foc.

— Nici una, răspunse Sumeko. Vandene şi celelalte două te acceptă ca aes sedai, prin urmare trebuie că eşti una.

În vocea ei se simţea convingerea, dar, pe de altă parte, avea motive să vrea să creadă. Dacă Elayne era o mincinoasă, visul ei de a se întoarce în Turn, de a se alătura frăţiei Ajah Galbe-ne se risipea.

— Dar Duhara crede că grăieşte adevărul. Alise îşi întinse mâinile. Nu spun că mă îndoiesc de tine. Dar femeia asta crede.

Elayne oftă.

— Situaţia este... complicată. Asta era ca şi când ai spune că apa e udă. Eu sunt aes sedai, dar Duhara nu crede. Nu poa-te, pentru că asta ar însemna să recunoască faptul că Egwene al'Vere este cu adevărat Suprema Înscăunată Amyrlin, iar Duhara nu va face acest lucru până când Elaida nu va fi des-tituită.

Nădăjduia că Duhara avea să creadă atunci. Cel puţin, să accepte. Turnul *trebuia* reîntregit.

— Sumeko, le vei porunci femeilor Clanului să stea în gru-puri? Întotdeauna?

Femeia îndesată bombăni, zicând că o va face. Spre deo-sebire de Reanne, Sumeko nu avea fler pentru şefie, şi nici nu îi plăcea. Păcat că nu îşi făcuse apariţia nicio altă femeie a Cla-nului mai în vârstă ca să aibă această povară de pe umerii ei.

— Alise, te vei asigura că ele se vor supune?

Alise consimţi ferm şi repede. Ea ar fi fost candidata per-fectă dacă Clanul nu şi-ar fi stabilit ordinea ierarhică după vârstă.

— Atunci, am făcut tot ce-am putut. A trecut demult vre-mea să vă întoarceţi în paturile voastre.

— La fel şi tu, zise Alise, ridicându-se în picioare. Aş putea să trimit după Melfane.

— Nu-i nevoie s-o privăm şi pe ea de somn, zise Elayne în grabă şi cu fermitate.

Melfane era scundă şi bondoacă, o femeie veselă, care râ-dea mereu, şi diferită de mătuşa ei în multe privinţe. Veselă sau nu, moaşa era o tirană care nu ar fi fost încântată să afle că ea era trează.

— Voi dormi când voi putea.

Odată ce ele plecară, ea eliberă *saidarul* şi alese o carte dintre cele câteva care se aflau pe al doilea bufet, o altă isto-rie a Andorului, însă nu reuşi să se concentreze. Lipsită de Putere, era ursuză. Arde-o-ar focu', era atât de istovită, încât îşi simţea ochii împăienjeniţi. Însă ştia că, dacă se întindea în pat, avea să stea cu ochii pironiţi în tavan până la răsăritul soarelui. În orice caz, se zgâise la aceeaşi pagină doar câteva minute, înainte ca Deni să-şi facă din nou apariţia.

— Jupânul Norry e aici, domniţă, cu individul acela Hark. A zis c-a aflat că eşti trează şi s-a gândit că poate îi vei acorda un minut.

Aflase că era trează? Dacă el pusese ca ea să fie *suprave-gheată...!* Interesul îi alungă proasta dispoziţie. Hark. Jupânul nu îl mai adusese pe Hark de la acea primă vizită, în urmă cu zece zile. Nu, unsprezece zile, acum. Entuziasmul înlocui iras-cibilitatea. Spunându-i lui Deni să îi poftească înăuntru, o ur-mă pe femeie până în anticameră, unde un covor cu modele acoperea mare parte din gresia în nuanţe de roşu cu alb. Şi aici erau aprinse doar două lampadare, care emanau o lumi-nă slabă şi tremurătoare şi o mireasmă de trandafiri.

Jupânul Norry aducea mai mult ca oricând cu o pasăre de baltă cu creastă albă datorită labelor[74] lui lungi şi filiforme şi a smocurilor de păr ce-i ieşeau de după urechi, dar, pentru prima oară, mai că părea entuziasmat. De fapt, îşi freca pal-mele deolaltă. În noaptea aceasta, nu avea la el dosarul cu co-perte din piele; în ciuda luminii slabe, pe tunica lui cărămizie se vedeau pete de cerneală. Una dintre ele înnegrise smocul de păr din vârful cozii Leului Alb. El făcu o plecăciune ţeapă-nă, iar banalul Hark îl imită cu stângăcie, apoi îşi atinse frun-tea cu noadele degetelor. Purta veşminte de un maro mai în-chis decât data trecută, însă cureaua şi catarama erau aceleaşi.

— Iertare pentru această oră timpurie, domniţă, începu Norry cu vocea aceea seacă a lui.

— De unde *ai ştiut* că sunt trează? vru să afle, cuprinsă din nou de tot soiul de emoţii contradictorii.

Norry clipi, uimit de acea întrebare.

— Una dintre bucătărese a pomenit că ţi-a trimis lapte de capră cald când m-am dus în bucătărie să pun şi eu nişte lap-te, domniţă. Laptele de capră cald mă linişteşte atunci când nu pot dormi. Dar a pomenit şi de vin, aşadar am presupus că ai musafiri şi că s-ar putea să fii trează încă.

Elayne trase aer în piept. Încă îi venea să se răstească la cineva. Fu nevoită să facă un efort ca să-şi alunge acest gând din minte.

— Bănuiesc că ai ce raporta, jupâne Hark?

— L-am urmărit cum mi-ai poruncit, domniţă, şi l-am vă-zut ducându-se la aceeaşi casă trei nopţi la rând, cu tot cu aceasta. Se află pe strada Luna plină din Oraşul Nou. E sin-gurul loc unde se duce, în afară de taverne şi saloane. Mai tra-ge la măsea şi aruncă zarurile mult. Bărbatul şovăi, frecân-du-şi palmele agitat. Pot pleca acum, nu-i aşa, domniţă? Vei înlătura ce-ai pus pe mine?

— Conform registrelor fiscale, zise Norry, casa aparţine domniţei Shiaine Avarhin, domniţă. Pare să fie ultima genera-ţie a Casei.

— Ce îmi mai poţi spune despre casa aceea, jupâne Hark? Cine mai locuieşte acolo în afară de domniţa Shiaine?

Hark îşi frecă nasul nelinişti t.

— Păi, nu ştiu dacă mai locuieşte cineva, domniţă, dar sunt două aes sedai în noaptea asta. Am văzut-o pe una conducân-du-l pe Mellar afară în vreme ce o alta intra. Iar cea care intra a zis: „Păcat că suntem doar noi două, Falion, după cum ne ex-ploatează domniţa Shiaine”. Doar că a rostit cuvântul „dom-niţă” ca şi când n-ar fi vorbit serios. Aşa l-a rostit. Ciudat, ţi-nea în braţe o pisică vagabondă, o fiinţă la fel de sfrijită ca ea. Pe neaşteptate, el făcu o plecăciune, nelinişti t. Iertare, dom-niţă. N-am vrut să jignesc pe nimeni vorbind astfel despre o aes sedai, dar mi-a luat un minut ca să-mi dau seama că *era* o aes sedai, zău. Lumina de la intrare era bună, dar e atât de slabă şi de banală şi cu nasul lat, încât nimeni n-ar recunoaş-te-o ca fiind o aes sedai dacă n-ar privi-o cu băgare de seamă.

Elayne îşi puse o mână pe braţul lui. În vocea ei se simţi entuziasmul, iar ea nu şi-l înăbuşi.

— Ce accente aveau?

— Accente, domniţă? Păi, cea cu pisica aş zice că e chiar de-aici, din Caemlyn. Cealaltă... Ei bine, n-a rostit mai mult de două propoziţii, dar aş zice că e din Kandori. I-a spus celei-lalte „Marillin”, dacă ajută la ceva, domniţă.

---

[74] *Shanks* în textul original. Asemănarea cu stârcul se datora *gambelor* lungi şi filforme ale jupânului Norry. (n.red.)

Râzând, Elayne făcu câţiva paşi parcă zburdând. Acum ştia cine îl asmuţise pe Mellar împotriva ei şi era mai rău de-cât se temuse: Marillin Gemalphin şi Falion Bhoda, două su-rori Negre care fugiseră din Turn după ce comiseseră crime. Aceasta fusese pentru a le uşura furtul, dar din cauza acelor crime ele aveau să fie ferecate şi decapitate. Ea, Egwene şi Nynaeve fuseseră trimise din Turn pentru a le căuta pe aces-tea şi pe acolitele lor. Ajah Neagră îl plantase pe Mellar lângă ea, ca să o spioneze, cel mai probabil – un gând cutremurător, totuşi. Era mai rău decât se temuse ea, şi totuşi, descoperirea celor două era ca şi când ar fi întregit un cerc.

Îşi dădu seama că Hark se holba la ea cu gura căscată. Jupâ-nul Norry studia cu atenţie coada pătată cu cerneală a leului. Ea se opri din ţopăit şi îşi împreună mâinile. Bărbaţi idioţi!

— Unde-i Mellar acum?

— În odăile lui, cred, zise Norry.

— Domniţă, scoţi acum ce-ai pus pe mine? zise Hark. Şi, pot pleca? Am făcut ce mi-ai cerut.

— Mai întâi ne vei duce la această casă, zise ea, trecând iute pe lângă el spre uşile duble. Apoi, mai vorbim.

Scoţându-şi capul pe coridor, le zări pe Deni şi pe cele şap-te femei ale Gărzii aliniate de o parte şi de cealaltă a uşilor.

— Deni, trimite pe cineva ca s-o aducă pe domniţa Birgitte cât mai repede cu putinţă şi pe altcineva ca să le trezească pe surorile aes sedai şi să le ceară să vină şi ele, însoţite de stră-jerii lor şi pregătite pentru o plimbare călare. Apoi, du-te şi tre-zeşte cât de multe femei ale Gărzii crezi că ai nevoie ca să îl arestezi pe Mellar. Să nu fii prea blândă cu el. Este acuzat de crimă şi că este o iscoadă a Celui Întunecat. Încuie-l într-una dintre cămările din beci şi pune să fie păzit bine.

Femeia voinică zâmbi larg şi începu să dea porunci când Elayne se retrase înăuntru.

Hark îşi frângea mâinile şi se muta de pe un picior pe ce-lălalt, neliniştit.

— Domniţă, cum adică „vom vorbi”? Mi-ai făgăduit că vei scoate chestia asta de pe mine dacă îl voi urmări pe bărbat. Ai făgăduit. Şi eu asta am făcut, aşa că trebuie să te ţii de cuvânt.

— N-am spus niciodată că voi înlătura găsitorul, jupâne Hark. Am spus că, în loc să fii spânzurat, vei fi exilat în Baerlon, dar n-ai prefera să rămâi în Caemlyn?

Bărbatul făcu ochii mari, încercând să pară sincer. Fără a reuşi. Ba chiar zâmbi.

— O, nu, domniţă. Am visat la aerul proaspăt de ţară din Baerlon, zău. Pun rămăşag că acolo nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa cărnii putrede din tocană. Aici, trebuie să miroşi cu băgare de seamă înainte să mănânci ceva. Abia aştept să mă duc acolo, zău.

Elayne afişă acea expresie severă pe care o avea întotdea-una mama ei atunci când dădea o sentinţă.

— Ai pleca din Baerlon după două minute după ce femeile Gărzii te vor escorta acolo. Şi-atunci, vei fi spânzurat pentru că ai fugit din exil. Ar fi mult mai bine pentru tine dacă ai rămâne în Caemlyn şi ţi-ai schimba meseria. Jupâne Norry, ţi-ar fi de folos un bărbat cu înzestrările lui Hark?

— Mi-ar fi de folos, domniţă, răspunse Norry, fără să stea măcar pe gânduri.

Pe buzele lui subţiri se înfiripă un zâmbet satisfăcut, iar Elayne îşi dădu seama ce făcuse. Îi oferise o unealtă cu care să uzurpe autoritatea jupânesei Harfor. Acum, nu mai putea face nimic în privinţa asta.

— Această muncă nu va fi la fel de profitabilă ca fosta du-mitale „îndeletnicire”, jupâne Hark, dar nu vei fi spânzurat din cauza ei.

— Nu la fel de cum, domniţă? zise Hark, scărpinându-se în cap.

— Nu va fi plătită la fel de bine. Ce zici? Baerlon, unde cu siguranţă vei tăia o pungă sau vei sparge o încuietoare şi vei fi spânzurat pentru oricare din ele, sau Caemlyn, unde vei avea o muncă stabilă şi nicio teamă de călău? Asta dacă nu te vei apuca din nou să tai pungile.

Hark se legănă pe picioare, trecându-şi dosul palmei pes-te gură.

— Trebuie să beau ceva, zău, bombăni el cu o voce răguşită.

Cel mai probabil, el credea că găsitorul îi va îngădui ei să ştie dacă el avea să taie vreo pungă. Dacă era aşa, ea nu avea nicio intenţie să îl facă să creadă altceva.

Jupânul Norry se încruntă la bărbat, dar când îşi deschise gura, ea spuse:

— Găseşti vin în salonul mic. Lasă-l să bea o cupă, apoi alătură-te mie în salonul mare.

Salonul mare era cufundat în întuneric când intră ea, dar conduse Puterea ca să aprindă lampadarele cu oglinzi de lân-gă pereţii acoperiţi cu lambriuri negre şi surcelele pentru foc aşezate frumos în vetre. Apoi se aşeză pe unul dintre scaune-le cu spătar jos din jurul mesei sculptate cu papirusuri şi eli-beră *saidarul* din nou. De când făcuse acel experiment de a îmbrăţişa Puterea toată ziua, nu o mai folosise mai mult de-cât fusese nevoie. Starea ei de dispoziţie oscila de la entuzi-asm la îngrijorare sumbră şi invers. Pe de o parte, se săturase să îl mai suporte pe Mellar şi, în curând, avea să pună mâna pe două surori Negre. Interogarea lor putea conduce la restul sau, cel puţin, le-ar fi putut dezvălui planurile. Iar dacă nu, această Shiaine avea secretele ei. Oricine „exploata” două su-rori Negre avea secrete ce meritau a fi descoperite. Pe de altă parte, ce ar fi în stare să facă Duhara ca să încerce să o oblige să o accepte ca sfătuitoare? Duhara ar încerca să se amestece cumva, dar Elayne nu vedea cum. Arde-o-ar focu’, nu avea nevoie de alte obstacole în calea ei spre tron. Cu puţin noroc, în noaptea aceea nu va prinde doar două surori Negre, ci pu-tea să o descopere pe a treia, o criminală de zece ori mai va-loroasă. Gândurile ei treceau de la Falion şi Marillin la Duhara şi înapoi, chiar şi după ce jupânul Norry şi Hark i se alăturară.

Hark, care ţinea în mână o cupă argintie, încercă să se aşeze la masă, dar jupânul Norry îl bătu pe umăr şi arătă cu capul spre un colţ. Îmbufnat, Hark se duse în locul indicat. Trebuie că începuse să bea de îndată ce îşi umpluse cupa, de-oarece o golise dintr-o înghiţitură, iar acum o răsucea în mâini şi se zgâia la ea. Dintr-odată, tresări şi îi oferi Elaynei un zâm-bet mieros. Indiferent ce văzuse pe chipul ei, îl făcuse să tre-sară. Zbughind-o spre masa lungă lipită de perete, aşeză cupa pe ea cu o grijă exagerată, apoi o zbughi înapoi spre colţul lui.

Birgitte sosi prima, legătura fiind străbătută de oboseală şi nemulţumire.

— O plimbare călare? zise ea, iar după ce Elayne îi expli-că, începu să aducă obiecţii.

Mă rog, o parte dintre ele fură obiecţii; restul, doar insulte.

— Despre ce plan idiot şi nebunesc vorbeşti, Birgitte? zise Vandene, intrând în încăpere.

Purta o rochie de călărie care atârna pe ea. Una dintre ce-le ale surorii ei i-ar fi venit perfect dacă Adeleas ar mai fi fost în viaţă, dar femeia cu părul alb

slăbise. Jaem al ei, slab şi no-duros, îi aruncă o privire lui Hark şi se postă într-un loc de unde putea sta cu ochii pe bărbat. Hark îndrăzni să zâm-bească, dar acesta dispăru când expresia de pe faţa lui Jaem rămase dură ca oţelul. Deşi străjerul avea părul cărunt şi rar, nu părea deloc blând.

— Vrea să încerce să prindă două surori Negre în noaptea asta, răspunse Birgitte, aruncându-i o privire aspră Elaynei.

— Două surori Negre? exclamă Sareitha, intrând pe uşă. Îşi strânse mantia neagră pe lângă trup ca şi când aceste cu-vinte îi dădeau fiori. Cine?

Străjerul ei, Ned, un tânăr înalt, cu umeri laţi şi păr bălai, îi aruncă o privire lui Hark şi îşi atinse cu mâna mânerul sa-biei. Şi *el* alese un loc de unde putea să stea cu ochii pe Hark. Acesta se mişcă de pe un picior pe celălalt. Poate îi trecea prin minte să încerce să fugă.

— Falion Bhoda şi Marillin Gemalphin, zise Elayne.

Sareitha strânse din buze.

— Ce-i cu Falion şi cu Marillin? întrebă Careane, plutind în încăpere.

Străjerii ei erau bărbaţi diferiţi ca aspect: un tairen înalt şi uscăţiv, un saldaean subţire ca scândura şi un cairhienin lat în umeri. Aceştia schimbară câteva priviri, apoi Tavan, cair-hieninul, se rezemă cu spatele de perete privindu-l pe Hark, în vreme ce Cieryl şi Venr rămaseră în prag. Hark îşi strâmbă gura într-un mod bolnăvicios.

Elayne nu avea încotro decât să explice totul de la înce-put. Lucru pe care îl făcu cu o nerăbdare crescândă, care nu avea nicio legătură cu stările ei schimbătoare. Cu cât aveau să zăbovească mai mult, cu atât mai multe şanse aveau Falion şi Marillin să dispară până când ea avea să ajungă la casa de pe strada Luna plină. Le *voia.* Avea de gând să le *aibă!* Ar fi trebuit să o pună pe Birgitte să aştepte până când se aduna toată lumea.

— E un plan bun, cred, zise Vandene după ce ea termină de vorbit. Da, va funcţiona perfect.

Celelalte nu fură atât de încântate.

— Nu este un plan! E nebunie curată! zise Birgitte pe un ton aspru.

Cu braţele încrucişate pe piept, se încrunta la Elayne, iar prin legătură trecea un tumult de trăiri, încât Elayne abia reuşea să le deosebească.

— Voi patru să intraţi singure în casă... Singure! Ăsta nu-i un plan. E nebunie curată! Străjerii trebuie să le păzească pe aes sedai. Lăsaţi-ne să venim cu voi.

Ceilalţi străjeri aduseră argumente puternice, dar cel pu-ţin ea nu încerca să oprească întreaga discuţie.

— Suntem patru, îi spuse Elayne. Ne putem purta singure de grijă. Iar surorile *nu* le cer străjerilor lor să înfrunte alte surori. Faţa Birgittei se întunecă. Dacă voi avea nevoie de ti-ne, voi ţipa atât de tare, încât mă vei putea auzi chiar de te-ai afla aici, în palat. Străjerii vor rămâne afară! adăugă ea, când Birgitte îşi deschise gura.

Legătura se umplu de frustrare, dar Birgitte tăcu.

— Poate că bărbatul acesta e de încredere, zise Sareitha, aruncându-i o privire lui Hark fără pic de încredere, dar dacă a auzit bine, nimic nu spune că sunt în continuare doar două surori în casa aceea. Sau vreo una. Dacă acestea au plecat, nu există niciun pericol, dar dacă li s-au alăturat şi altele, mai bi-ne ne-am pune ştreangul la grumaz şi ne am spânzura singure.

Careane îşi încrucişă braţele vânjoase şi încuviinţă din cap.

— Primejdia este prea mare. Tu însăţi ne-ai spus că atunci când au fugit din Turn, ele au furat câteva *ter'angrealuri*, unele foarte periculoase. N-am fost făcută niciodată laşă, dar n-am chef să încerc să mă furişez prin spatele cuiva care ar putea avea un sceptru care poate aduce focul-răului.

— Mă îndoiesc că el ar fi putut auzi greşit o propoziţie atât de simplă cum e „suntem doar noi două", răspunse Elayne cu fermitate. Plus că vorbeau ca şi când nu se aşteptau să mai vi-nă şi altele.

Arde-o-ar focu'! Având în vedere faptul că le trata cu res-pectul cuvenit, ele ar fi trebuit să se grăbească să i se supună, în loc să o contrazică.

— Oricum, aceasta nu este o discuţie.

Păcat că amândouă obiectară. Dacă ar fi facut-o doar una, ar fi putut fi un indiciu. Asta dacă nu erau amândouă din Ajah Neagră. Acesta era un gând cutremurător, însă planul ei lua în considerare această posibilitate.

— Falion şi Marillin nu vor şti că venim până când va fi prea târziu. Dacă ele vor fi plecat, atunci o vom aresta pe această Shiaine. Vom merge acolo.

Fu un grup mai mare decât se aşteptase Elayne să iasă că-lare din Grajdul Reginei în urma ei şi a lui Hark. Birgitte in-sistase să ia cincizeci de femei ale Gărzii, cu toate că tot ce aveau să facă era să rămână nedormite. Acestea alcătuiau o coloană de câte două, cu coifuri şi platoşe roşii, neagră în în-tunericul nopţii, care şerpuia de-a lungul palatului în urma surorilor aes sedai şi a străjerilor. Ajungând în faţa palatului, înaintară pe marginea Pieţei Reginei, marele oval fiind înţe-sat acum de adăposturi încropite în care dormeau gărzile şi soldaţii nobililor. Bărbaţii erau adăpostiţi oriunde se putea găsi un loc, dar nu erau suficiente beciuri, poduri şi odăi goa-le, iar în parcuri erau cercuri ale femeilor Clanului, care îi duceau pe bărbaţi în locurile unde era nevoie de ei. Aceştia se luptau pe jos, pe ziduri, prin urmare caii lor erau priponiţi în parcurile din apropiere şi în grădinile mai mari ale palatului. Câteva santinele se foiră la trecerea lor, întorcându-şi cape-tele ca să îi urmărească cu privirea, dar cum ea avea gluga trasă pe cap, acestea puteau fi sigure că vedeau un contingent mare de femei ale Gărzii escortând un grup prin noapte. Spre răsărit, cerul era în continuare întunecat, dar trebuie că erau mai puţin de două ore până la prima geană de lumină. Facă Lumina ca răsăritul să le prindă pe Falion şi pe Marillin în custodie! Şi pe încă una. Cel puţin, pe încă una.

Străzile şerpuitoare duceau peste şi în jurul dealurilor, pe lângă turnuri înguste, acoperite cu gresie care avea să strălucească în sute de culori atunci când urma să răsară soarele şi care acum străluceau slab în lumina lunii acoperite de nori, pe lângă prăvălii cufundate în tăcere şi hanuri pierdute în întuneric, pe lângă case simple din piatră cu acoperişuri din ardezie şi palate mici care ar fi încăput în Tar Valon. Clămpă-nitul copitelor pe pietrele de pavaj şi scârţâitul slab al şeilor din piele răsunau zgomotos în tăcere. Cu excepţia vreunui câine care se furişa în umbrele vreunei alei dosnice, nu exista nicio mişcare. Străzile erau periculoase la ora aceasta, dar ni-ciun tâlhar nu ar fi atât de nebun încât să iasă în calea unui grup atât de numeros. La o jumătate de oră după ce plecară din Palatul Regal, Elayne o mână pe Inimă Înfocată prin Poar-ta Mondel, o arcadă lată şi înaltă de şase metri din zidul înalt şi alb al Oraşului Interior. Odinioară, acolo făceau de strajă gărzi, ca să păstreze pacea, dar Gărzile Reginei aveau prea multe sarcini de îndeplinit acum ca să mai facă şi asta.

Aproape imediat ce pătrunseră în Oraşul Nou, Hark o luă spre răsărit într-un labirint de străduţe care şerpuiau în toa-te direcţiile pe dealurile oraşului. Călărea stângaci, pe o iapă fumurie care fusese găsită pentru el. Hoţii de buzunare ara-reori îşi petreceau timpul în şa. Aici, unele dintre străduţe erau destul de înguste, iar pe una dintre acestea îşi struni calul în cele din urmă. Era înconjurat de case din piatră cu două sau trei sau chiar patru caturi. Birgitte îşi ridică o mână, semnalizând coloanei să se oprească. Tăcerea care se aşternu brusc părea asurzitoare.

— E chiar colo, după colţ, domniţă, pe partea cealaltă a străzii, zise Hark aproape în şoaptă. Dar, dacă vom merge că-lare într-acolo, s-ar putea să ne audă sau să ne vadă. Iertare, domniţă, dar dacă aceste surori aes sedai sunt ceea ce spui că sunt, nu vreau să mă vadă.

El descălecă din şa cu stângăcie şi îşi ridică privirea la ea, frângându-şi mâinile şi cu o expresie neliniştită pe faţa-i um-brită de lună.

Descălecând, Elayne îşi conduse iapa de căpăstru până la colţul străzi şi aruncă o privire de după colţul unei case în-guste cu trei caturi. Celelalte case de pe partea cealaltă a stră-zii erau cufundate în întuneric, în afară de una, din piatră, cu patru caturi, cu un grajd lângă, a cărui poartă era închisă. Nu era o clădire elegantă, dar era îndeajuns de mare pentru un negustor înstărit sau pentru un bancher. Cu toate acestea, era puţin probabil ca bancherii şi negustorii să fie treji la ora aceasta.

— Acolo, şopti Hark cu o voce răguşită, arătând cu degetul.

Stătea mai într-o parte, prin urmare fu nevoit să se aplece în faţă ca să poată arăta cu degetul. Chiar se temea să nu fie văzut.

— E cea cu lumină la catul al doilea.

— Ar fi mai bine să aflăm dacă mai e cineva treaz înăun-tru, zise Vandene, aruncând o privire de după Elayne. Jaem? Să nu intri în casă.

Elayne se aştepta ca străjerul zvelt şi bătrân să se furişeze pe partea cealaltă a străzii, dar se îndepărtă cu paşi hotărâţi, strângându-şi mantia pe lângă trup ca să şi-l protejeze de ră-coarea dimineţii. Părea să îl fi părăsit până şi graţia pericu-loasă a unui străjer. Vandene păru să îi simtă mirarea.

— Îmbufnarea atrage atenţia şi dă naştere bănuielilor, zi-se ea. Jaem este doar un bărbat care se plimbă, iar dacă este prea devreme să te afli pe stradă, el nu se furişează. Aşadar, oricine îl vede va crede că are vreun motiv lumesc ca să se afle pe-afară.

Ajungând la poarta grajdului, Jaem o deschise şi trecu prin ea ca şi când ar fi avut tot dreptul. Trecuseră câteva minute bune înainte ca el să iasă, închizând poarta cu grijă în urma lui, şi să înainteze din nou cu paşi hotărâţi de-a lungul străzii. Îşi făcu apariţia de după colţ, iar acea graţie de leopard fu din nou vizibilă în paşii lui.

— Toate ferestrele sunt întunecate, în afară de aceea, îi spuse încet Vandenei. Uşa de la bucătărie este descuiată. La fel şi uşa din spate. Asta dă într-o străduţă dosnică. Credule, pentru nişte iscoade ale Celui Întunecat. Sau, altminteri, des-tul de periculos încât să nu-şi facă griji în privinţa hoţilor. Un individ voinic doarme în hambar, sus, în pod. E îndeajuns de mare ca să sperie orice hoţ, dar e atât de beat, încât nu s-a trezit atunci când l-am legat. Vandene îşi arcui o sprânceană, întrebătoare. M-am gândit c-ar fi mai bine să fiu în siguranţă. Uneori, beţivii se trezesc când te aştepţi mai puţin. N-ai vrea ca el să te vadă intrând şi să înceapă să facă hărmălaie.

Ea dădu aprobator din cap.

— E timpul să ne pregătim, zise Elayne.

Retrăgându-se de lângă colţul casei şi întinzându-i hăţu-rile Birgittei, încercă să îmbrăţişeze Izvorul. Era ca şi când ar fi încercat să prindă fumul cu degetele. Fu cuprinsă de frus-trare şi furie, trăiri pe care trebuia să le înăbuşi dacă voiai să conduci Puterea. Ea încercă din nou şi eşuă iar. Falion şi Marillin aveau să scape. Să fie atât de aproape... Trebuie că se aflau în odaia aceea luminată. Ştia asta. Iar ele aveau să scape. Tris-teţea înlocui furia şi, brusc, fu inundată de *saidar.* Abia îşi înăbuşi un oftat de uşurare.

— Voi uni firele, Sareitha. Vandene, tu uneşte-le pentru Careane.

— Nu pricep de ce trebuie să ne legăm, bombăni tairena Brună, fiind gata să îmbrăţişeze Puterea. Ele fiind două, iar noi, patru, suntem mai multe decât ele, dar legate, vom fi do-uă şi două.

Un indiciu? Poate că ea îşi dorea să fie trei şi trei?

— Două îndeajuns de puternice ca să le copleşim chiar de-ar ţine Puterea, Sareitha.

Elayne pătrunse în Putere ca şi când ar fi fost un *angreal*, iar strălucirea *saidarului* o împresură pe cealaltă femeie când legătura fu completă. Adevărul fie spus, le împresura pe amân-două, dar ea putea vedea doar strălucirea din jurul Sareithei – până când împleti firul de Spirit în jurul ei. Apoi, strălucirea dispăru. Puse aceeaşi împletitură pe ea însăşi şi pregăti patru scuturi şi alte câteva împletituri, toate inversate. Se simţea aproape euforică datorită entuziasmului, dar nu avea de gând să fie luată prin surprindere. Frustrarea mai răzbătea încă prin legătură, dar, în afară de asta, Birgitte se simţea ca o să-geată pregătită să fie lansată din arc. Elayne îi atinse braţul.

— Nu vom păţi nimic.

Birgitte pufni şi îşi azvârli coada groasă şi împletită peste umăr.

— Stai cu ochii pe jupânul Hark, Birgitte. Ar fi păcat să fie spânzurat pentru că a încercat să fugă.

Hark scoase un ţipăt ascuţit.

Ea schimbă o privire cu Vandene, care zise:

— Ar fi mai bine să ne punem pe treabă.

Cele patru o luară în sus pe strada Luna plină, agale, ca şi când ar fi ieşit la plimbare, şi se strecurară în grajdul învăluit în umbră. Elayne deschise încet uşa de la bucătărie, dar ţâţâ-nile erau bine unse şi nu scârţâiră. Bucătăria cu pereţi din că-rămidă era luminată doar de un foc mic care ardea în şemi-neul mare din piatră, unde atârna un ceaun din care ieşeau aburi, dar aceasta fu de-ajuns ca ele să poată traversa încăperea fără să dea peste masă sau scaune. Cineva oftă, iar ea îşi duse un deget la buze în semn de avertizare. Vandene se încruntă la Careane, care păru stânjenită şi îşi întinse mâinile.

Un coridor scurt ducea la scările din partea din faţă a ca-sei. Strângându-şi poalele, Elayne începu să urce, păşind fără zgomot cu condurii ei. Avu grijă să o ţină pe Sareitha unde să o poată vedea. Vandene proceda la fel cu Careane. Nu puteau face nimic cu Puterea, dar asta nu însemna că nu puteau face chiar nimic. Când ajunseră pe al doilea palier, începu să audă un murmur de voci. Lumina se revărsa printr-o uşă deschisă.

—...nu-mi pasă ce crezi, zicea o femeie din încăperea ace-ea. Lasă gânditul pe seama mea şi fă cum ţi se spune.

Elayne se apropie de uşă. Era un salon, cu lampadare po-leite şi covoare groase pe pardoseală şi un şemineu înalt din marmură albastră, dar ea avea

ochi doar pentru cele trei fe-mei dinăuntru. Doar una, o femeie cu trăsături aspre, şedea. Aceea trebuie că era Shiaine. Celelalte două stăteau în picioa-re, cu spatele la uşă şi cu capetele plecate ca şi când s-ar fi căit. Femeia cu trăsături aspre făcu ochii mari de uimire când o văzu în prag, dar Elayne nu îi dădu răgaz ca să-şi deschidă gura. Cele două surori Negre ţipară alarmate atunci când scu-turile se aşezară pe ele şi firele de Aer le legară braţele pe lângă trup, lipindu-le poalele de picioare. Alte fire de Aer o lipiră pe Shiaine de fotoliul poleit în care şedea.

Elayne o trase pe Sareitha în odaie după ea şi se duse în-tr-un loc de unde le putea vedea feţele. Sareitha încercă să facă un pas în spate. Poate că doar încercase să îi ofere un loc proeminent, dar Elayne o prinse de mânecă, ţinând-o şi pe ea la vedere. Vandene şi Careane li se alăturară. Pe faţa îngustă a lui Marillin se citea calmul specific surorilor aes sedai, dar Falion mârâia încet.

— Ce înseamnă asta? vru să ştie Shiaine. Te recunosc. Eşti Elayne Trakand, Domniţa-Moştenitoare. Dar asta nu-ţi dă ni-ciun drept să dai buzna în casa mea şi să mă ataci.

— Falion Bhoda, zise Elayne pe un ton calm, Marillin Gemalphin, Shiaine Avarhin, vă arestez pentru că sunteţi is-coade ale Celui Întunecat.

Vocea îi era calmă, dar înlăuntrul ei, îi venea să ţopăie de bucurie. Iar Birgitte crezuse că treaba asta va fi periculoasă!

— Este absurd, zise Shiaine pe un ton glacial. Eu păşesc în Lumină!

— Nu şi dacă te laşi însoţită de astea două, îi spuse Elayne. Din câte ştiu eu, acestea două s-au dovedit a fi din Ajah Nea-gră în Tar Valon, Tear şi Tanchico. Nu le auzi negând, nu-i aşa? Asta pentru că ele ştiu că eu…

Dintr-odată, scântei începură să danseze în jurul ei, din cap şi până-n picioare. Se smuci neajutorată, muşchii fiindu-i cuprinşi de spasme, iar *saidarul* îi scăpă din mână. Vedea cum Vandene, Careane şi Sareitha erau cuprinse de spasme în vre-me ce scânteile pâlpâiau şi în jurul lor. Totul dură doar o cli-pă, dar când scânteile dispărură, Elayne se simţea ca şi când ar fi fost trasă printr-un calandru. Fu nevoită să se sprijine de Sareitha ca să poată sta pe picioare, iar Sareitha se agăţă de ea cu aceeaşi forţă. Vandene şi Careane se sprijineau una pe cealaltă, clătinându-se, fiecare ţinându-şi bărbia pe umărul celeilalte. Falion şi Marillin aveau nişte expresii mirate, dar strălucirea Puterii le învălui într-o clipită. Elayne simţea cum scutul se aşeza pe ea. Le vedea aşezându-se şi pe celelalte trei. Nu era nevoie să fie legate. Oricare dintre ele ar fi căzut dacă nu ar fi avut de ce să se sprijine. Ea ar fi ţipat dacă ar fi putut. Dacă ar fi crezut că Birgitte şi ceilalţi ar fi putut face altceva în afară să moară.

Patru femei, pe care Elayne le recunoscu, intrară în încă-pere. Asne Zeramene şi Temaile Kinderode. Chesmal Emry şi Eldrith Jhondar. Patru surori Negre. Îi venea să plângă. Sareitha gemu încet.

— De ce-aţi aşteptat atât de mult timp? le dojeni Asne pe Falion şi pe Marillin. În ochii negri şi migdalaţi ai saldaeanei se citea furia. Am folosit ăsta ca ele să nu poată simţi că am îmbrăţişat *saidarul,* dar voi de ce-aţi stat cu mâinile în sân?

Ea flutură un sceptru mic, negru şi îndoit, cu un diametru de vreo trei centimetri, care avea o înfăţişare ciudat de bana-lă. Obiectul acela părea să o fascineze.

— E un „dar” de la Moghedien. O armă din Vârsta Legende-lor. Pot ucide un bărbat de la aproape o sută de metri depăr-tare cu ăsta, sau doar să îl fac să încremenească dacă vreau să îl iau la întrebări.

— Eu pot ucide un bărbat dacă îl pot vedea, zise Chesmal cu dispreţ.

Înaltă şi frumoasă, ea era întruchiparea aroganţei glaciale.

Asne trase aer în piept.

— Dar ţinta *mea* ar putea fi înconjurată de o sută de su-rori şi niciuna nu ar şti ce l-a ucis.

— Presupun că este util în anumite privinţe, recunoscu Chesmal pe un ton morocănos. Totuşi, de ce aţi *stat* cu mâi-nile în sân?

— Ne-au despărţit de Izvor, zise Falion cu amărăciune. Eldrith icni şi îşi puse mâna durdulie pe obrazul bucălat.

— Este imposibil. Doar dacă… Ochii ei negri se înăspriră. Au descoperit o cale prin care să ascundă strălucirea, să-şi ascundă împletiturile. Ei, acest lucru ne-ar fi cel mai de folos.

— Vă sunt extrem de recunoscătoare că ne-aţi salvat la timp, zise Shiaine, ridicându-se în picioare, dar aveţi un mo-tiv pentru care aţi venit aici în noaptea aceasta? V-a trimis Moridin?

Asne conduse un fir de Aer care o lovi peste obraz pe Shiaine cu zgomot, făcând-o să se clatine pe picioare.

— Vorbeşte politicos şi poate îţi voi îngădui să pleci cu noi. Altminteri, te vom lăsa în urmă, moartă.

Obrazul Shiainei era roşu, dar mâinile îi rămaseră pe lân-gă trup. Faţa îi era inexpresivă.

— Elayne este singura de care avem nevoie, zise Temaile.

Era drăguţă precum o vulpe şi, după înfăţişare, aducea cu o copilă plăpândă, în ciuda feţei fără vârstă, dar ochii ei al-baştri aveau o lumină nesănătoasă. Îşi atinse buzele cu vârful limbii.

— Mi-ar plăcea să mă joc cu celelalte, dar ar fi o povară de care nu avem nevoie.

— Dacă aveţi de gând să le ucideţi, zise Marillin ca şi când ar dezbate preţul pâinii, să o cruţaţi pe Careane. E una de-a noastră.

— Un dar de la Adeleas, murmură Vandene, iar Careane făcu ochii cât cepele.

Ea deschise gura, dar nu reuşi să scoată vreun sunet. Cele două femei se înmuiară şi căzură pe covor. Vandene încercă să se ridice, dar Careane rămase întinsă, cu ochii pironiţi la tavan. Mânerul cuţitului Vandenei îi ieşea de sub osul pieptului.

Strălucirea o împresură pe Chesmal şi o atinse pe Vandene cu o împletitură complicată de Foc, Pământ şi Apă. Femeia cu părul alb se prăbuşi ca şi când oasele i s-ar fi înmuiat. Aceeaşi împletitură o atinse şi pe Sareitha, iar când aceasta căzu, o trase pe Elayne peste ea. Ochii Sareithei începeau deja să de-vină sticloşi.

— Străjerii lor vor veni cât de curând, zise Chesmal. Mai avem câţiva de omorât.

„Fugi, Birgitte, gândi Elayne, dorindu-şi ca legătura să transmită cuvintele. Fugi!”

CAPITOLUL 32

A respecta înţelegerea

Birgitte stătea rezemată cu spatele de peretele din piatră al casei cu trei caturi, gândindu-se cu tristeţe la Gaidal, când ghemul de emoţii şi de senzaţii fizice dintr-un ungher al min-ţii ei, conştientizarea Elaynei, începu brusc să se răsucească *convulsiv.* Era singurul cuvânt potrivit. Indiferent ce era, dură doar o clipită, dar după aceea, legătura transmise... lipsă de vlagă. Elayne era conştientă, dar instabilă. Cu toate acestea, nu era temătoare. Totuşi, Birgitte îşi azvârli mantia pe spate şi se apropie de colţ ca să arunce o privire în susul străzii Luna plină. Elayne putea fi prea curajoasă urmărindu-şi bine-le. Cel mai greu lucru în a fi străjerul Elaynei era să o împie-dice să se pună în pericol mai mult decât era nevoie. Nimeni nu era indestructibil, dar afurisita de femeie aşa se credea. Si-giliul ei ar fi trebuit să fie mai degrabă un leu din fier în loc de un crin auriu. Lumina de la fereastra aceea arunca o străluci-re palidă pe strada îngustă, şi nu se auzea niciun sunet în afa-ră de o pisică ce urla undeva în noapte.

— O simt pe Sareitha... ameţită, bombăni lângă ea Ned Yarman. Faţa de copil a tânărului străjer înalt era o mască în-dârjită şi întunecată în interiorul glugii lui. O simt slăbită.

Birgitte deveni conştientă de faptul că ceilalţi străjeri stă-teau îngrămădiţi aproape de ea, cu feţele împietrite şi cu ochii înăspriţi. Acest lucru era limpede ca bună ziua, chiar şi la lu-mina lunii. Se părea că ceva se întâmplase cu toate surorile aes sedai. Dar ce?

— Domniţa Elayne a zis că va striga dacă va avea nevoie de noi, le spuse, mai degrabă ca să se liniştească pe ea.

Chiar dacă atât Careane, cât şi Sareitha ar fi fost iscoade ale Celui Întunecat, ele nu ar fi putut face nimic legate, plus că, indiferent ce se întâmplase, le afectase şi pe ele. Arde-o-ar focu', ar fi trebuit să insiste ca ea şi ceilalţi străjeri să le înso-ţească.

— Careane n-ar fi încântată dacă ne vom amesteca fără a fi nevoie, zise încet Venr Kosaan.

Subţire ca o scândură şi oacheş, cu fire albe în părul lui ne-gru şi cârlionţat şi cu barbă scurtă, el părea complet relaxat.

— Eu zic să aşteptăm. Se simte încrezătoare, indiferent ce se întâmplă în acest moment.

— Mai încrezătoare decât atunci când a intrat în casă, adă-ugă Cieryl Arjuna, cuvinte care îi aduseră o privire aspră din partea lui Venr.

Aproape de vârsta mijlocie, Cieryl părea a fi numai oase, deşi era lat în umeri.

Birgitte încuviinţă din cap. Şi Elayne era încrezătoare. Pe de altă parte, Elayne s-ar fi simţit sigură pe ea şi dacă ar fi mers pe o frânghie întinsă peste un hău plin cu ţăruşi ascuţiţi. Un câine începu să latre în depărtare, iar pisica ce urla tăcu, dar alţi câini îi răspunseră primului ca o undă ce se propaga. Se estompă la fel de brusc cum începuse.

Ei aşteptară, iar Birgitte se agita în tăcere. Brusc, Venr mârâi o înjurătură şi îşi lepădă mantia. În clipa următoare, el ţinea sabia în mână şi

fugea în susul străzii, urmat de Cieryl şi de Tavan, cu mantiile fluturând în urma lor şi cu săbiile în mâini. Înainte să apuce să facă doi paşi, Jaem scoase un stri-găt sălbatic. Scoţându-şi sabia din teacă, îşi aruncă mantia pe jos şi o luă la fugă în urma celor trei cu o viteză care îi dez-minţea vârsta. Scoţând un răcnet de furie, Ned o luă şi el la fugă, oţelul sabiei pe care o ţinea strâns în pumn strălucind la lumina lunii. Furia pătrunse în legătură, asemenea celei din bătălie care punea stăpânire pe unii bărbaţi. Şi tristeţe, dar nu şi teamă.

Birgitte auzi hârşâitul slab al săbiilor care erau scoase din teci în spatele ei şi se întoarse, mantia fluturându-i:

— Puneţi-le la loc! Nu sunt de folos aici.

— Ştiu la fel de bine ca tine, domniţă, ce înseamnă fuga străjerilor, zise Yurith pe un ton curtenitor, supunându-se fără împotrivire, dar cu o reticenţă evidentă.

Zveltă şi la fel de înaltă ca majoritatea bărbaţilor, saldaea-na nega că era de obârşie nobilă, dar, ori de câte ori venea vorba despre ce făcuse înainte de legământul de vânător al Cornului, ea oferea unul dintre acele zâmbete rare şi schimba subiectul. Era pricepută în a mânui sabia, însă.

— Dacă surorile aes sedai sunt pe moarte...

— Elayne trăieşte, o întrerupse Birgitte. Trăia şi avea ne-cazuri. *Ea* este îngrijorarea noastră acum, dar vom avea ne-voie de mai multe săbii ca să o salvăm.

Şi nu numai de săbii.

— Cineva să-i pună zgardă bărbatului ăluia!

Două femei ale Gărzii îl apucară de haină pe Hark, înainte ca el să apuce să-şi ia tălpăşiţa în întuneric. Aparent, nu dorea să rămână aproape de locul unde muriseră surorile aes sedai. Nici ea nu îşi dorea acest lucru.

— Strângeţi caii rămaşi şi urmaţi-mă, zise ea, azvârlindu-se în şaua Săgeţii. Şi călăriţi ca fulgerul!

Ea făcu întocmai, înfigându-şi călcâiele în flancurile juga-nului cenuşiu sprinten fără să mai aştepte.

Era o goană nebună pe străzile şerpuitoare şi cufundate în întuneric, unde oamenii doar ce începeau să îşi facă apari-ţia. Ea îşi mâna calul pe lângă cele câteva telegi şi căruţe care se aflau pe străzi la acea oră matinală. Bărbaţii şi femeile erau nevoiţi să se ferească din calea ei, amenin ţând adeseori cu pumnii şi strigând înjurături. Ea îşi mâna şi mai tare calul, mantia fluturând în urma ei. Înainte ca să ajungă la Poarta Mondel, Elayne se mişcă. Fusese nesigură la început, dar acum nu mai exista nicio urmă de îndoială. Elayne se mişca spre nord-est ca şi când ar fi mers pe jos. Legătura spunea că se clătina prea mult pe picioare ca să poată merge mult pe jos. Poate chiar deloc. Şi o căruţă ar fi înaintat în acelaşi ritm. Cerul începea să capete o nuanţă cenuşie. Câtă vreme avea să treacă până când ea va reuşi să strângă forţele de care era nevoie? În Oraşul Interior, strada urca în spirală, înălţân-du-se deasupra turnurilor ce străluceau în sute de culori spre domurile aurii şi turlele deschise la culoare ale Palatului Re-gal, deasupra celui mai înalt dintre dealurile din Caemlyn. În timp ce galopa în jurul marginii Pieţei Reginei, soldaţii se zgâiau la ea. Erau hrăniţi din nişte ceaune negre aşezate pe nişte cărucioare, bucătarii punând cu polonicele un soi de tocană maronie pe farfuriile de tinichea. Fiecare bărbat pe care îl putea vedea, purta platoşă şi coiful atârnat de

mânerul sabiei. Bine. Fiecare clipă cruţată era o clipă în favoarea sal-vării Elaynei.

Două rânduri de femei ale Gărzii exersau cu sabia în graj-dul reginei când ea pătrunse înăuntru în galop, dar tăişurile din lemn se opriră din a se mai izbi unele de altele când sări din şa, lăsă hăţurile calului să cadă pe jos şi fugi spre colonadă.

— Hadora, dă fuga şi spune-le călăuzelor vânturilor că ne întâlnim imediat în Sala Hărţilor! strigă ea fără să încetineas-că pasul. Să vină toate! Sanetre, tu du-te şi cheamă-l pe căpi-tanul Guybon! Şi pune să-mi fie înşeuat un alt cal!

Săgeată era epuizat. Până atunci, ea trecuse de coloane, dar nu aruncă o privire în urmă ca să vadă dacă femeile îi as-cultaseră poruncile. Trebuie să o fi făcut.

Ea fugea pe coridoarele ornate cu tapiserii şi sus, pe scă-rile de marmură, apoi se rătăci şi începu să înjure în vreme ce făcu cale-ntoarsă tot în fugă. Servitorii şi servitoarele în li-vrele o priveau cu gurile căscate în timp ce se fereau din ca-lea ei. În cele din urmă, ajunse la uşile sculptate cu lei ale Sălii Hărţilor, unde se opri doar atât cât să le spună celor doi stră-jeri voinici aflaţi la datorie să le lase să intre pe călăuzele vânturilor de îndată ce acestea aveau să îşi facă apariţia, apoi intră în sală. Guybon se afla deja acolo, în platoşa lui lustruită cu cele trei noduri aurii pe umăr, la fel şi Dyelin, ridicându-şi cu delicateţe poalele albastre din mătase în timp ce se mişca. Cei doi se încruntau la harta uriaşă de mozaic, unde mai bine de o duzină de discuri roşii marcau zidul dinspre miazănoap-te al oraşului. Nu existaseră niciodată atât de multe atacuri în acelaşi timp, nici măcar zece, dar Birgitte abia dacă le aruncă o privire acestor discuri.

— Guybon, am nevoie de toţi caii şi toate halebardele pe care le poţi strânge, zise ea, desfacându-şi agrafa de mantie şi azvârlind-o pe masa lungă de scris. Arbaletrierii şi arcaşii vor trebui să înfrunte singuri tot ce se va ivi pentru câteva ore.

Elayne a fost luată prizonieră de surorile aes sedai ce sunt is-coade ale Celui Întunecat, care încearcă s-o care afară din oraş.

Unii conţopişti şi mesageri începură să şuşotească, dar ju-pâneasa Anford îi reduse la tăcere printr-un ordin aspru, po-runcindu-le să-şi vadă de treburile lor. Birgitte aruncă o privire către harta colorată de pe pardoseală, măsurând distan-ţele. Elayne părea să se deplaseze spre Poarta Răsăritului şi spre drumul ce ducea spre râul Erinin, dar chiar dacă ar fi fo-losit una dintre porţile mai mici, ele ajunseseră prea departe ca să aibă altă destinaţie în afară de zidul dinspre răsărit.

— Probabil că vor trece cu ea dincolo de porţi până când vom fi noi pregătiţi să ne punem în mişcare. Va trebui să că-lătorim spre partea aceasta a culmii, la răsărit de oraş.

Şi să înlăture ceea ce avea să se întâmple de pe străzi, de-parte de casele oamenilor. Oricum, ar fi mai bine într-un loc deschis. În acel labirint de străzi, unde călăreţii şi halebardie-rii ar fi fost îngrămădiţi, ar fi fost prea mulţi oameni care le-ar fi stat în cale, prea multe şanse de accidente.

Guybon încuviinţă din cap, dând deja ordine concise pe care conţopiştii în veşminte maro le notau în grabă pentru a fi iscălite de el şi transmise mai departe tinerilor mesageri în veşminte roşu cu alb, care o luau la fugă de îndată ce coala de hârtie ajungea în mâinile lor. Pe feţele băieţilor se citea spai-

ma. Birgitte nu avea timp să se teamă. Elayne nu simţea nici-una, iar ea era prizonieră. Tristeţe, da, dar nu şi teamă.

— De bună seamă că trebuie să o salvăm pe Elayne, zise Dyelin pe un ton calm, dar nu cred că făcând asta îţi va mul-ţumi dacă îi vei oferi Arymillei Caemlynul. În afară de bărba-ţii din turnuri şi cei care păzesc porţile, aproape jumătate din oştenii antrenaţi din oraş se află pe zidul dinspre miazănoap-te. Dacă îi vei lua pe restul, încă un atac ar putea acapara o parte din zid. Arbaletele şi arcurile nu îi vor putea opri singu-re. Odată ce vor avea asta, forţele Arymillei vor năvăli în oraş, copleşindu-i pe aceia pe care propui să-i laşi aici. Ne vei întări poziţia nouă, dar o vei înrăutăţi pe a voastră. Arymilla va cu-ceri Caemlynul, iar Elayne va fi dincolo de ziduri, fără sufici-enţi oşteni ca să mai poată intra în oraş. Asta dacă nu cumva aceste iscoade ale întunericului n-au băgat pe furiş în oraş vreo oaste. Câteva sute de oşteni sunt la fel de buni ca o mie.

Birgitte se încruntă la ea. Nu reuşise niciodată să o placă pe Dyelin. Nu ştia motivul exact, dar Dyelin o făcea să se zbârlească atunci când o vedea. Era aproape convinsă că şi femeia avea aceleaşi sentimente faţă de ea. Nu putea zice niciodată „albă” fără ca Dyelin să nu zică „neagră”.

— Tu vrei să o vezi pe Elayne pe tron, Dyelin. Eu vreau să o ţin în viaţă ca să urce pe tronul acela. Sau nu, atâta vreme cât este în viaţă. Îi datorez viaţa şi n-am de gând să îngădui ca ea să şi-o piardă în mâinile iscoadelor Celui Întunecat.

Dyelin trase aer în piept şi începu să studieze din nou discurile roşii ca şi când i-ar fi putut vedea pe soldaţi luptând, căutătura ei încruntată adâncind încreţiturile din colţurile ochilor.

Birgitte îşi împreună mâinile la spate şi se forţă să stea nemişcată. Îi venea să se plimbe de colo colo. Elayne se târa în continuare spre Poarta Răsăritului.

— Trebuie să ştii ceva, Guybon. Ne vom înfrunta cu cel puţin două aes sedai, cel mai probabil mai multe, şi s-ar pu-tea ca ele să aibă o armă, un *ter’angreal* care produce fo-cul-răului. Ai auzit vreodată de aşa ceva?

— Niciodată. Pare periculos, însă.

— O, şi este. Suficient de periculos încât să le fie interzis surorilor aes sedai. În timpul Războiului Umbrei, până şi is-coadele Celui Întunecat au încetat să îl folosească.

Râse scurt. Tot ceea ce ştia acum despre focul-răului afla-se de la Elayne. Amintirea venise de la ea de la bun început, însă asta nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile şi mai mult. Aveau să i se şteargă toate amintirile? Nu credea că i se şter-sese vreuna în ultima vreme, dar cum putea şti dacă se în-tâmplase asta? Îşi amintea frânturi din fondarea Turnului Alb, frânturi din ceea ce făcuseră ea şi Gaidal pentru a ajuta la în-fiinţarea acestuia, dar nimic înainte de această perioadă. Toa-te amintirile ei de demult se pierduseră în negura vremii.

— Ei bine, măcar vom avea surori aes sedai ale noastre, zise Guybon, iscălind un alt ordin.

— Au murit toate, în afară de Elayne, îi spuse ea pe şleau. Nu avea cum să înfrumuseţeze situaţia. Dyelin icni, pălind la faţă. Una dintre conţopiste îşi duse mâinile la gură, iar un altul îşi răsturnă călimara. Cerneala se prelinse pe suprafaţa mesei într-un şuvoi negru şi începu să picure pe pardoseală. În loc să îl dojenească, jupâneasa Anford se sprijini cu mâna de masa unui alt conţopist.

— Sper să mă pot revanşa, continuă Birgitte, dar nu vă pot făgădui nimic altceva decât că vom pierde oameni azi. Poate mulţi oameni.

Guybon se îndreptă de spate. Expresia de pe faţa lui era îngândurată, iar privirea din ochii lui căprui, fixă.

— Va fi o zi interesantă, zise el în cele din urmă. Dar o vom aduce înapoi pe Domniţa-Moştenitoare, indiferent de pre-ţul pe care îl vom plăti.

Charlz Guybon era un bărbat dur şi brav. Demonstrase acest lucru de nenumărate ori sus, pe ziduri. Dar era prea arătos pentru gusturile ei, desigur.

Birgitte îşi dădu seama că începuse să se plimbe înainte şi înapoi pe pardoseala din mozaic şi se opri. Nu se pricepea la a fi general, indiferent ce credea Elayne, dar ştia că dacă te arătai slab îi molipseai şi pe ceilalţi. Elayne trăia. Doar acest lucru avea importanţă. Trăia şi se îndepărta tot mai mult cu fiecare minut. Uşa din stânga se deschise, iar unul din cei doi străjeri voinici anunţă că Julanya Eote şi Keraille Surtovni se întorseseră. Guybon şovăi, uitându-se la ea, dar când aceasta nu spuse nimic, el îi spuse bărbatului să le poftească înăuntru.

Acestea erau femei foarte diferite, cel puţin la înfăţişare, deşi fiecare avea un toiag din lemn. Julanya era durdulie şi drăguţă, cu fire albe în părul negru, în vreme ce Keraille era scundă şi subţirică, cu ochi verzi migdalaţi şi cârlionţi de un roşu-aprins. Birgitte se întrebă dacă acestea erau numele lor adevărate. Femeile Clanului îşi schimbau numele la fel de des cum îşi schimbau ciorapii femeile obişnuite. Purtau veşminte simple din lână, potrivite pentru negustorii ambulanţi de la ţară, ceea ce fuseseră şi ele în trecut, şi fiecare era o obser-vatoare ageră, pricepută în a-şi purta singură de grijă. Puteau ieşi din majoritatea situaţiilor doar prin vorbe, însă cuţitele lor simple de la cingători nu erau singurele armele pe care le aveau la ele, putând lua prin surprindere un bărbat puternic prin felul în care puteau mânui acele toiege. Amândouă făcu-ră o reverenţă. Poalele şi mantia Julanyei erau ude şi mânjite cu noroi în jurul tivului.

— Ellorien, Luan şi Abelle au început să strângă tabăra dis-de-dimineaţă, domniţă, zise ea. Am zăbovit doar atât cât să văd încotro au luat-o – spre miazănoapte – înainte să vin să raportez.

— La fel stau lucrurile şi cu Aemlyn, Arathelle şi Pelivar, domniţă, adăugă Keraille. Vin înspre Caemlyn.

Birgitte nu avea nevoie să examineze harta mare întinsă pe masă cu reperele de pe ea. În funcţie de cât de desfundate erau drumurile şi cât de multă ploaie trebuia să înfrunte, aceştia aveau să ajungă în oraş până la amiază.

— V-aţi descurcat bine, amândouă. Duceţi-vă şi faceţi o baie caldă. Crezi că s-au răzgândit? o întrebă ea pe Dyelin du-pă ce plecară cele două femei.

— Nu, răspunse femeia fără să şovăie, apoi oftă şi clătină din cap. Mă tem că, cel mai probabil, Ellorien i-a convins pe ceilalţi să o sprijine pentru a accede la Tronul Leului. S-ar pu-tea să se gândească să o biruiască pe Arymilla şi să preia con-trolul asupra asediului. Au jumătate din numărul oştenilor Arymillei şi dublu cât al nostru.

Lăsă ca aceste cuvinte să plutească în aer. Nu era nevoie să spună şi restul. Chiar dacă le-ar folosi pe femeile Clanului ca să ia locul bărbaţilor, le-ar fi foarte greu să apere zidul împotriva unui număr atât de copleşitor.

— Mai întâi o aducem pe Elayne înapoi, apoi ne putem face griji în privinţa lor, zise Birgitte.

Unde erau afurisitele alea de călăuze ale vânturilor?

Nici nu îi trecu bine prin minte acest gând că acestea pă-trunseră în încăpere în urma Chanellei, într-un curcubeu dez-ordonat de mătăsuri. Cu excepţia Renailei, ultima din şir în veşmintele ei din pânză, deşi bluza roşie, pantalonii verzi şi panglica galben-închis o făceau să pară suficient de ţipătoare, cu toate că chiar şi Rainyn, o tânără cu obrajii bucălaţi care avea doar o jumătate de duzină de medalioane din aur atâr-nându-i pe obraz, făcea ca lanţul de onoare al Renailei să pară gol. Pe chipul Renailei se citea o expresie de îndurare stoică.

— Nu îmi place să fiu ameninţată! zise Chanelle, furioasă, adulmecând cutia aurie cu parfum ce atârna de lanţul din aur din jurul grumazului ei.

Obrajii ei negri erau înroşiţi.

— Femeia aceea din Gardă a zis că dacă n-o luăm la fugă are să ne tragă un şut...! N-are importanţă ce-a spus, cuvânt cu cuvânt. A fost o ameninţare, iar eu nu voi...!

— Elayne a fost luată prizonieră de surorile aes sedai ce sunt iscoade ale Celui Întunecat, o întrerupse Birgitte. Vreau să deschideţi o poartă pentru bărbaţii care vor merge s-o salveze.

Un murmur se stârni printre celelalte călăuze ale vântu-rilor. Chanelle făcu un gest scurt, însă doar Renaile tăcu. Ce-lelalte continuară să şuşotească, spre nemulţumirea ei vădită. După medalioanele îngrămădite pe lanţurile lor de onoare, câteva dintre ele deţineau acelaşi rang ca Chanelle.

— De ce ne-ai chemat pe toate doar pentru o poartă? în-trebă ea pe un ton poruncitor. Mă ţin de cuvânt, precum vezi.

Le-am adus pe toate, cum ai poruncit. Dar de ce ai nevoie de mai multe?

— Pentru că veţi forma toate un cerc şi veţi deschide o poartă suficient de mare prin care să treacă mii de soldaţi şi cai.

Acesta era unul dintre motive.

Chanelle înţepeni şi nu fu singura. Kurin, cu faţa ca o pia-tră neagră, tremura practic de indignare, iar Rysael, de obicei o femeie foarte demnă, tremura şi ea. Senine, cu faţa înăspri-tă de vreme şi cu semne vechi care indicau faptul că, odinioa-ră, purtase mai mult de şase cercei, şi mai groşi, îi pipăi pum-nalul bătut cu nestemate din spatele panglicii verzi.

— Soldaţi? zise Chanelle, indignată. Este un lucru interzis! Înţelegerea noastră spune că nu ne vom amesteca în războiul vostru. Zaida din Parede Aripă Neagră a poruncit astfel, iar acum, când este stăpâna corăbiilor, porunca ei are o greutate şi mai mare. Foloseşte-le pe femeile Clanului. Foloseşte-le pe surorile aes sedai.

Birgitte se apropie de femeia oacheşă, privind-o drept în ochi. Clanul era inutil în această situaţie. Niciuna dintre ele nu folosise vreodată Puterea ca armă. Poate nici nu ştiau cum s-o facă.

— Celelalte aes sedai sunt moarte, zise ea cu blândeţe. În spatele ei, cineva gemu, unul dintre conţopişti. Ce valoare mai are înţelegerea voastră dacă Elayne este pierdută? Arymilla cu siguranţă nu îi va da curs.

Îi fu greu să îşi păstreze vocea calmă când rosti aceste cu-vinte. Îi venea să tremure de furie, să tremure de frică. Avea nevoie de aceste femei, dar nu le putea spune de ce Elayne *va* fi pierdută.

— Ce va zice Zaida dacă îi vei zădărnici înţelegerea pe ca-re o are cu Elayne?

Mâna tatuată a Chanellei ridică din nou pe jumătate cutia găurită cu parfum spre nas, apoi o lăsă să cadă printre numeroasele coliere bătute cu nestemate. Din câte ştia Birgitte despre Zaida din Parede, ea ar fi mai mult decât nemulţumită dacă cineva i-ar fi zădărnicit înţelegerea şi nu încăpea vreo îndoială că Chanelle nu voia să înfrunte furia femeii; cu toate acestea, părea doar căzută pe gânduri.

— Prea bine, zise ea după o clipă. Însă doar pentru trans-port. Ne-am înţeles?

Sărută vârfurile degetelor de la mâna ei dreaptă, pregătită să pecetluiască înţelegerea.

— Nu trebuie să faceţi decât ceea ce vreţi, zise Birgitte, întor-cându-se cu spatele. Guybon, a sosit vremea. Ele trebuie că au ajuns deja cu ea la poartă.

Guybon îşi prinse sabia, îşi luă coiful şi mănuşile cu dosul de oţel, apoi ieşi din Sala Hărţilor în urma ei şi a lui Dyelin, urmat de călăuzele vânturilor, cu Chanelle insistând cu ve-hemenţă că vor deschide doar o poartă. Birgitte îi dădu nişte instrucţiuni în şoaptă lui Guybon, înainte ca acesta să se în-drepte cu paşi hotărâţi spre partea din faţă a palatului, în vreme ce ea grăbi pasul spre grajdul reginei, unde găsi un jugan cu botul turtit ce avea pe spinare şaua ei şi aştepta, frâiele fiindu-i ţinute de o tânără grăjdar al cărei păr era îm-pletit într-o coadă nu cu mult diferită de a ei. De asemenea, le găsi pe toate cele o sută douăzeci de femei ale Gărzii cu ar-murile pe ele şi călare pe cai. Urcând în şaua juganului, le fă-cu semn să o urmeze. Soarele era o minge aurie deasupra ori-zontului, pe un cer străbătut doar de câţiva nori albi. Cel pu-ţin, nu vor fi nevoiţi să înfrunte ploaia. Până şi o căruţă putea aluneca în timpul unora dintre cele mai puternice vijelii care măturaseră oraşul Caemlyn în ultima vreme.

O coloană şerpuitoare groasă de câte zece sau doisprezece bărbaţi laolaltă se întindea acum de-a lungul Pieţei Reginei, fă-cându-se nevăzută în ambele direcţii, călăreţi cu coifuri şi pla-toşe intercalaţi cu bărbaţi ce purtau toate soiurile posibile de coifuri, înarmaţi cu halebarde, majoritatea purtând cămăşi de zale sau veste din piele cusute cu discuri din oţel şi arareori câte o platoşă. Fiecare grup, mare sau mic, avea în fruntea lui flamura Casei de care aparţinea. Sau flamura unei companii de mercenari. Aceştia vor avea prea multe persoane care îi vor supraveghea ca să se poată eschiva în ziua aceea. Fără arbale-trieri şi arcaşi, erau în jur de douăsprezece mii de soldaţi în coloana aceea, două treimi dintre ei fiind călare. „Câţi dintre ei vor fi morţi înainte de prânz?” Ea alungă acest gând din minte. Avea nevoie de fiecare dintre ei ca să le convingă pe femeile din neamul oamenilor mării. Oricare bărbat murea azi putea muri la fel de uşor pe zid mâine. Fiecare dintre ei venise în Caemlyn, pregătit să-şi dea viaţa pentru Elayne.

În fruntea coloanei se aflau mai bine de o mie de gărzi, cu coifurile şi platoşele lucind la lumina soarelui, ţinându-şi lăn-cile cu vârfuri din oţel înclinate la acelaşi unghi. Primii dintre ei aşteptau în spatele flamurii Andorului, Leul Alb ridicat pe picioarele din spate pe un fundal stacojiu, şi al flamurii Elaynei, Crinul Auriu pe un fundal albastru, la marginea unuia dintre multele parcuri ale oraşului Caemlyn. Fusese un parc, deoa-rece stejarii bătrâni de sute de ani fuseseră tăiaţi şi duşi de acolo împreună cu alţi copaci şi tufe înflorite, iar rădăcinile lor fuseseră scoase din pământ pentru a netezi un spaţiu lat de aproape o sută de metri. Aleile cu pietriş şi peluzele fuse-seră demult călcate de copite şi cizme până când deveniseră doar noroi. Alte trei

parcuri din jurul palatului avuseseră parte de acelaşi tratament, pentru a face loc pentru deschi-derea porţilor.

Guybon şi Dyelin erau deja acolo, împreună cu toţi senio-rii şi domniţele care răspunseseră la chemarea Elaynei. De la tânărul Perival Mantear până la Brannin Martan şi soţia aces-tuia, toţi erau călare pe cai. Perival purta coif şi platoşă la fel ca toţi bărbaţii prezenţi acolo. Coiful şi platoşa lui Brannin erau simple, şterse şi puţin crestate în locurile unde ciocanul armurierului nu îşi făcuse treaba bine, unelte ale îndeletnici-rii lui la fel cum era şi sabia cu mâner simplu din teaca prinsă într-o parte. Ale lui Perival erau la fel de poleite precum cele ale lui Conail şi ale lui Branlet, lucrate cu Nicovala Argintie a ţinutului Mantear, în vreme ce ale celorlalţi erau emailate cu Vulturii Negri ai lui Northan şi Leoparzii Roşii ai lui Gilyard. Era o armură frumoasă, pentru a fi admirată. Birgitte nădăj-duia că femeile aveau suficientă minte ca să îi ţină departe de orice luptă pe băieţandrii aceştia. Uitându-se la chipurile unora dintre aceste femei, întunecate şi determinate, nădăj-duia că acestea aveau suficientă minte ca să se ţină şi ele de-parte de orice luptă. Bine măcar că niciuna nu avea sabie. Adevărul gol-goluţ era că o femeie trebuia să fie mai pricepută decât un bărbat ca să îl înfrunte cu o sabie. Altminteri, braţele puternice făceau o diferenţă prea mare. Era mult mai bine să foloseşti arcul.

Călăuzele Vânturilor făceau grimase în timp ce se mutau neliniştite când pe un picior, când pe celălalt, stând desculţe în noroiul care rămăsese în urma ploii torenţiale ce căzuse cu o zi înainte. Cu ploaia, erau mai mult decât obişnuite, dar nu şi cu noroiul.

— Bărbatul acesta nu vrea să-mi spună unde trebuie să ducă poarta, zise Chanelle furioasă, arătând cu degetul spre Guybon când Birgitte descălecă. Vreau să termin odată ca să mă pot spăla pe picioare.

— Domniţă! strigă o voce de femeie de undeva de pe stra-dă. Domniţă Birgitte!

Jupâneasa Harfor se apropia în fugă de-a lungul coloanei de gărzi, cu poalele roşii ridicate, lăsând să i se vadă picioa-rele acoperite cu ciorapi până la genunchi. Birgitte nu credea să o fi văzut vreodată pe femeie nici măcar grăbind pasul. Ju-pâneasa Harfor era una dintre acele femei care întotdeauna făcea totul perfect. De fiecare dată când se întâlneau îi aducea la cunoştinţă Birgittei ultima greşeală pe care ea însăşi o fă-cuse. Doi bărbaţi în livrele roşu cu alb fugeau în urma ei, că-rând o targă între ei. Când aceştia se apropiară, Birgitte văzu că pe aceasta zăcea un străjer deşirat şi fără coif, cu o săgeată înfiptă în braţul drept şi cu o alta ieşindu-i din coapsa dreap-tă. Sângele se prelingea din ambele răni, prin urmare lăsa o dâră subţire de picături de sânge pe dalele de piatră.

— A insistat să fie adus de îndată la tine sau la căpitanul Guybon, domniţă, zise jupâneasa Harfor abia mai respirând, făcându-şi vânt cu o mână.

Străjerul cel tânăr se chinui să se ridice în şezut până când Birgitte îl apăsă în jos.

— Trei sau patru companii de mercenari atacă Poarta Far Madding, domniţă, zise el, durerea schimonosindu-i chipul şi nuanţându-i vocea. Din interiorul oraşului, vreau să spun. Au pus arcaşii să tragă în oricine încearcă să fluture steagul de semnalizare pentru ajutor, dar eu am reuşit să scap, iar calul meu a rezistat doar atât.

Birgitte trânti o înjurătură. Era pregătită să pună rămăşag că Cordwyn, Gomaisen şi Bakuvun se numărau printre ei. Ar fi trebuit să facă presiuni asupra Elaynei ca să îi scoată din oraş de îndată ce aceştia îşi exprimaseră pretenţiile. Nu îşi dă-du seama că vorbise cu voce tare până când străjerul rănit grăi:

— Nu, domniţă. Leastwise, nu Bakuvun. El, împreună cu o duzină dintre oamenii lui au trecut pe-acolo ca să arunce...

ăăă, ca să mai treacă timpul, iar locotenentul crede că aceştia sunt singurul motiv pentru care noi am reuşit să rezistăm. Dacă soldaţii mai rezistă. Aceştia izbeau cu berbeci în uşile turnului atunci când am aruncat o privire în urmă. Dar mai e ceva, domniţă. Soldaţii se strâng în Caemlynul de Jos, în afara porţilor. Sunt zece mii, poate de două ori mai mulţi. E greu de spus, cu labirintul acesta de străduţe.

Birgitte se înfioră. Zece mii de soldaţi ar fi de-ajuns ca să ia oraşul prin asalt din exterior, fie că mercenarii fuseseră sau nu ţinuţi la distanţă dacă ea nu trimitea toţi soldaţii pe care îi avea. Iar ea nu putea face asta. Pe Lumină, ce să facă? Arde-o-ar focu', putea planifica un raid ca să salveze pe cine-va dintr-o fortăreaţă sau să trimită iscoade într-un ţinut stă-pânii de vrăjmaş cu încrederea în sine că ştia ce făcea, dar aceasta era o bătălie, de care atârna soarta oraşului Caemlyn şi, poate, a tronului. Cu toate acestea, trebuia s-o facă.

— Jupânească Harfor, du-l pe bărbatul acesta înapoi în pa-lat şi pune să i se oblojească rănile, rogu-te.

Nu avea rost să le ceară călăuzelor vânturilor să îl tămă-duiască. Ele spuseseră deja clar şi răspicat că, după părerea lor, asta însemna să se implice în război.

— Dyelin, lasă-mi toţi călăreţii şi o mie de halebardieri. Tu i-ai pe restul şi toţi arbaletrierii şi arcaşii. Şi pe toţi aceia care ştiu să ţină o sabie în mână. Dacă poarta va mai rezista atunci când Femeile Clanului vă vor duce acolo, ai grijă ca aceasta să reziste în continuare. Dacă va cădea, cucereşte-o din nou. Şi ţine afurisitul ăla de zid până când voi ajunge şi eu acolo.

— Prea bine, zise Dyelin ca şi când acestea ar fi fost cele mai uşoare porunci de îndeplinit. Conail, Catalyn, Branlel, Perival, voi veniţi cu mine. Pedestraşii voştri vor lupta mai bine cu voi acolo.

Conail păru dezamăgit, fără îndoială văzându-se călărind într-un atac galant, dar strânse hăţurile în mâini şi zice ceva în şoaptă care îi făcu să chicotească pe ceilalţi doi băieţi.

— Aşa, şi calul meu ar lupta mai bine, protestă Catalyn. Vreau să dau o mână de ajutor la salvarea Elaynei.

— O vei ajuta să îşi asigure tronul, zise Dyelin pe un ton aspru, şi vei merge acolo unde este nevoie de tine ca să faci asta, altminteri noi două vom purta o discuţie mai târziu.

Indiferent ce-o fi însemnând asta, faţa durdulie a lui Catalyn se înroşi, dar o urmă îmbufnată pe Dyelin şi pe ceilalţi atunci când aceştia se îndepărtară călare.

Guybon se uită la Birgitte, dar nu spuse nimic, deşi, cel mai probabil se întreba de ce ea nu trimitea mai mulţi oa-meni. El nu ar provoca-o în văzul tuturor. Problema era că ea nu ştia câte surori Negre erau cu Elayne. Avea nevoie de toa-te Călăuzele Vânturilor, trebuia să le facă să creadă că pre-zenţa lor era necesară. Dacă ar fi avut timp la dispoziţie, ar fi luat santinelele de pe turnurile exterioare. Le-ar fi luat chiar şi pe cele de la porţi.

— Deschideţi poarta, îi spuse ea Chanellei. Către această parte a culmii, la răsărit de oraş, chiar deasupra Drumului Erinin şi cu spatele la oraş.

Călăuzele vânturilor se aşezară în cerc, făcând tot ceea ce era nevoie ca să se lege şi fără să se grăbească, afurisitele. Brusc, dunga verticală argintiu-albăstruie a porţii îşi făcu apa-riţia, lărgindu-se într-o deschidere înaltă de vreo patru metri şi acoperind întreaga lăţime a unui teren curat, prin care se vedea un drum lat de pământ bătătorit urcând panta uşoară a culmii înalte de trei metri ce ducea spre Râul Erinin. Tabe-rele Arymillei se aflau dincolo de acea culme. Având în vede-re veştile, acestea puteau fi pustii – cu puţin noroc, erau – dar, oricum, ea nu îşi putea face griji în privinţa lor în acel moment.

— Înainte şi desfaşuraţi-vă cum vi s-a poruncit! strigă Guybon, apoi dădu pinteni calului său care trecu prin poartă, urmat de nobili şi de străjerii, aliniaţi câte zece.

Străjerii începură să o ia spre stânga şi să se facă nevăzuţi, în vreme ce nobilii se poziţionară puţin mai sus pe coamă.

Unii începură să privească spre oraş prin ocheanele lor. Guybon descălecă şi fugi, apoi se lăsă pe vine ca să arunce o privire prin al său dincolo de coamă. Birgitte mai că simţea nerăbdarea străjerilor care aşteptau în spatele ei.

— Nu aveai nevoie de o poartă atât de mare, zise Chanelle, încruntându-se la coloana de călăreţi care trecea prin poartă.

De ce...?

— Vino cu mine, zise Birgitte, luând-o de braţ pe călăuza vânturilor. Vreau să-ţi arăt ceva.

Luând hăţurile calului fumuriu, începu să o tragă pe fe-meie spre poartă.

— Te vei putea întoarce odată ce vei vedea.

Dacă ea ştia cel mai mic lucru despre Chanelle, era acela că ea era conducătoarea cercului. Cât despre restul, se baza pe natura umană. Deşi nu se uită în spate, mai că răsuflă uşurată când auzi şuşotelile celorlalte călăuze ale vânturilor în spatele ei. O urmau.

Indiferent ce văzuse Guyon, era de bine, căci se ridică înainte s-o ia la fugă spre calul său. Arymilla trebuie că îşi strânsese taberele. Să tot fie douăzeci de mii la Poarta Far Madding, dacă nu mai mulţi. Facă Lumina ca aceasta să re-ziste! Facă Lumina să reziste cu toţii! Dar Elayne era mai presus. Mai presus de tot.

Când ea ajunse la Guyon, care stătea călare pe calul său, femeile Gărzii se aranjară pe trei rânduri în spatele Caseillei, într-o parte. Toată gura porţii, lată de aproape o sută de me-tri, era plină de bărbaţi şi cai, care ieşeau la trap, luând-o în grabă la stânga sau la dreapta ca să şi se alăture celorlalţi ca-re formau deja trei rânduri ce se îngroşau de o parte şi de cealaltă a drumului. Bine. Călăuzele vânturilor nu vor mai pu-tea o vreme să se întoarcă prin ea. O căruţă cu un acoperiş arcuit din pânză şi trasă de patru cai, înconjurată de un grup mic de călăreţi, stătea oprită pe drum, chiar dincolo de ulti-mele clădiri ale Caemlynului de Jos, poate la o milă depărtare. Dincolo de aceasta, oamenii mişunau în pieţele deschise de cărămidă înşirate de-a lungul drumului, văzându-şi de trebu-rile lor cât puteau de bine, deşi era ca şi când aceştia n-ar fi existat. Elayne se afla în căruţa aceea. Birgitte îşi ridică mâna fără să-şi ia ochii de la vehicul, iar Guybon îi puse în palmă ocheanul lui cu întărituri din alamă. Căruţa şi călăreţii săriră mai aproape atunci când ea îşi duse cilindrul la ochi.

— Ce voiai să văd? o întrebă Chanelle.

— O clipă, răspunse Birgitte.

Erau patru bărbaţi, trei dintre ei călare, dar mai impor-tante erau cele şapte femei din şei. Era un ochean bun, dar nu unul îndeajuns de bun ca ea să poată distinge un chip fără vârstă de la acea depărtare. Totuşi, trebuia să presupună că toate şapte erau aes sedai. Opt contra şapte ar fi putut părea aproape o paritate, dar nu şi atunci când cele opt erau legate. Nu şi dacă le-ar putea despărţi pe cele opt. „Ce vor crede is-coadele Celui Întunecat când vor vedea mii de soldaţi şi răz-boinici facându-şi apariţia din spate, iar lor li se va părea a fi un abur de căldură ce plutea în aer?" îşi luă ocheanul de la ochi. Nobilii începeau să coboare panta călare în vreme ce războinicii lor ieşeau şi se duceau să se alăture rândurilor de soldaţi.

Indiferent cât de surprinse erau iscoadele Celui Întunecat, acestea nu stătură prea mult pe gânduri. Fulgerele începură să cadă luminând dintr-un cer senin, străluciri albastru-ar-gintii care loveau pământul scoţând sunete asurzitoare, arun-când în toate părţile oameni şi cai precum noroiul împroşcat. Caii cabrau şi plonjau şi nechezau, dar oamenii se luptau să îi stăpânească, să rămână la locurile lor. Nimeni nu o luă la fu-gă. Tunetele bubuitoare care însoţiră aceste fulgere o izbiră pe Birgitte ca şi când ar fi încasat nişte lovituri, facând-o să se clatine pe picioare. Simţea cum i se mişcau firele de păr, în-cercând să i se ridice din coada împletită. Mirosul era... Înţe-pător. Parcă o furnica. Fulgerele secerară din nou rândurile de soldaţi. În Caemlynul de Jos oamenii fugeau. Majoritatea încercau să scape, dar unii nesocotiţi fugeau, de fapt, spre un loc de unde puteau avea o privelişte mai bună. Capetele străduţelor înguste ce dădeau spre zona rurală începeau să se umple de gură-cască.

— Dacă tot urmează să înfruntăm asta, ar fi bine să ne punem în mişcare şi să le îngreunăm situaţia, zise Guybon, strângând hăţurile în mâini. Cu permisiunea ta, domniţă!

— Vom pierde mai puţini dacă ne vom pune în mişcare, fu de acord Birgitte, iar el dădu pinteni calului, care începu să coboare dealul.

Caseille îşi struni calul în faţa Birgittei şi o salută, ducân-du-şi un braţ de-a curmezişul pieptului. Faţa ei îngustă era serioasă în spatele barelor de protecţie ale coifului ei lăcuit.

— Cer permisiunea ca Garda de Corp să se alăture celorlalţi, domniţă!

Puteai auzi murmurele acestora. Nu erau gărzi de corp oarecare, ci Garda de Corp a Domniţei-Moştenitoare şi aşa avea să rămână.

— Permisiune acordată, zise Birgitte.

Dacă cineva avea un drept, aceste femei cu siguranţă îl aveau.

Arafellina îşi întoarse calul şi galopă pe pantă, în jos, ur-mată de restul Gărzii de Corp, ca să îşi ocupe locurile în acele rânduri sfâşiate de fulgere. O companie de mercenari, poate vreo două sute de bărbaţi ce purtau coifuri şi platoşe vopsite cu negru, ce călăreau în spatele unei flamuri roşii pe care se vedea un lup negru aflat în fugă, se opriră când văzură în ce urma să intre, dar bărbaţii din spatele flamurilor a o jumătate de duzină de Case trecură pe lângă ei. Mercenarii nu mai avu-ră încotro. Alţi nobili coborau dealul călare în fruntea solda-ţilor lor: Brannin şi Kelwin, Laerid şi Barel, precum şi alţii. Niciunul dintre ei nu ezită odată ce îşi văzu apărând propria flamură. Sergase

nu era singura femeie care îşi mână calul câţiva paşi ca şi când şi ea avea de gând să se alăture războiului-nicilor ei atunci când flamura ei ieşi prin poartă.

— La pas! strigă Guybon, ca să poată fi auzit peste zgo-motul făcut de explozii. De-a lungul rândului, alte voci trans-miteau această poruncă mai departe. Avansaţi!

Întorcându-şi calul, călări încet spre surorile aes sedai ce erau iscoade ale Celui Întunecat în vreme ce fulgerele bubu-iau şi loveau, iar oamenii şi caii zburau ca dintr-o fântână de pământ.

— Ce voiai să văd? întrebă Chanelle din nou pe un ton poruncitor. Vreau să plec departe de locul acesta.

Deocamdată, existau puţine şanse să facă asta. Oamenii continuau să iasă prin poartă, la galop sau în fugă ca să îi ajun-gă din urmă pe ceilalţi. Mingi de foc cădeau acum ca o ploaie peste rânduri, provocând alte explozii ce împroşcau în aer pământ, picioare şi braţe. Capul unui cal se rotea leneş în aer.

— Asta! zise Birgitte, arătând cu mâna spre scena care se desfăşura dinaintea lor.

Guybon începuse să îşi mâne calul la trap, facându-i pe ceilalţi să îl urmeze, cele trei rânduri păstrând ritmul în timp ce înaintau, alţii venind cât puteau de repede ca să li se ală-ture. Dintr-odată, o bară groasă din ceva ce părea a fi foc alb lichid ţâşni dintr-una dintre femeile aflate lângă căruţă. Aceasta sfredeli practic o gaură lată de zece metri în rându-rile soldaţilor. Pentru o fracţiune de secundă, nişte scântei tremurătoare făcură să plutească în aer siluetele oamenilor şi ale cailor nimeriţi, apoi acestea fură mistuite. Bara ţâşni brusc în sus, mai sus şi mai sus, apoi se stinse, lăsând în urma ei nişte linii violet estompate pe care le văzu Birgitte. Fo-cul-răului, care îi ştergea pe oamenii din Pânză, astfel încât aceştia să moară înainte ca acesta să îi lovească. Ea îşi ridică ocheanul la ochi suficient cât să o vadă pe femeia care ţinea în mână un sceptru subţire şi roşu, care părea să fie lung de o jumătate de metru.

Guybon începu atacul. Era prea devreme, dar singura lui speranţă era să se apropie până când mai avea încă suficienţi oameni în viaţă. Singura lui speranţă, în afară de una. Deasu-pra exploziilor bubuitoare ale mingilor de foc şi ale fulgerelor să înălţă un strigăt răguşit: „Elayne şi Andor!” Răguşit, dar puternic. Purtătorii stindardelor curgeau ca un şuvoi. Era o privelişte ce inspira curaj, dar puteai ignora cât de mulţi că-deau. Un cal şi călăreţul lui nimeriţi din plin de o minge de foc se dezintegrară pur şi simplu, iar oamenii şi călăreţii din jurul lor se prăbuşeau şi ei. Unii reuşiră să se ridice din nou. Un cal fără călăreţ ce stătea pe trei picioare încercă să o ia la fugă, dar se prăbuşi la pământ, zvârcolindu-se.

— Asta? zise Chanelle, pe un ton sceptic. Nu-mi doresc deloc să văd cum mor oamenii.

O altă bară de focul-răului tăie un gol de aproape cinci-sprezece metri în rândurile de soldaţi care atacau, înainte să se împlânte în pământ, tăind un şanţ până aproape de căruţă, înainte să dispară. Erau foarte mulţi morţi, cu toate că nu atât de mulţi pe cât păruse că aveau să fie. Birgitte mai văzuse ast-fel de scene în bătălii în timpul Războaielor Troloce, unde fu-sese folosită Puterea. Pentru fiecare om care zăcea nemişcat, alţi doi sau trei se ridicau anevoie în picioare sau încercau să oprească un şuvoi de sânge. Pentru fiecare cal care zăcea mort, cu picioarele ţepene, alţi doi stăteau pe picioarele lor tremu-rânde. Ploaia de foc şi de fulgere continua nestingherită.

— Atunci, pune-i capăt! zise Birgitte. Dacă ele vor omorî toţi soldaţii, sau doar atâţia cât să rupă restul rândurilor, atunci Elayne este pierdută.

Nu pentru totdeauna. Arde-o-ar focu', îi va lua urma tot restul vieţii ca să o vadă eliberată, însă doar Lumina ştia ce ar putea să-i facă acele femei în tot acest timp.

— Înţelegerea Zaidei este pierdută. Iar acest lucru se va
întâmpla doar din cauza *ta.*

Nu era o dimineaţă caldă; cu toate acestea, broboane de sudoare se adunaseră pe fruntea Chanellei. Mingile de foc şi fulgerele explodau printre călăreţii care îl urmau pe Guybon. Femeia care ţinea sceptrul în mână şi-o ridică din nou. Chiar şi fără să folosească ocheanul, Birgitte era sigură că aceasta era îndreptată spre Guybon. El trebuie să o fi văzut, dar nu şovăi nici măcar o clipă.

Brusc, un alt fulger lovi spre pământ, ţintind-o pe femeia care ţinea sceptrul în mână. Ea zbură într-o parte, iar calul ei, în cealaltă parte. Unul dintre caii legaţi la căruţă se prăbuşi la pământ, în vreme ce ceilalţi dansau şi cabrau. Aceştia ar fi luat-o la fugă dacă n-ar fi fost ţinuţi în loc de calul mort. Cei-lalţi cai din jurul căruţei cabrau şi plonjau. Ploaia de foc şi de fulgere încetă, deoarece surorile aes sedai se chinuiau să îşi controleze caii, se chinuiau să rămână în şei. În loc să încerce să îşi liniştească perechile de cai, bărbatul care şedea pe ca-pră sări jos şi îşi scoase sabia, luând-o la fugă spre călăreţii care atacau. Privitorii din Caemlynul de Jos o luară şi ei la fugă, de astă dată îndepărtându-se.

— Ia-le pe celelalte în viaţă! izbucni Birgitte.

Ei nu îi păsa dacă acestea trăiau – ele aveau să moară în curând pentru că erau iscoadele Celui Întunecat şi nişte cri-minale dar Elayne se afla în blestemata aceea de căruţă!

Chanelle încuviinţă o dată din cap, iar călăreţele din jurul căruţei începură să se prăbuşească de pe caii lor agitaţi, zvârcolindu-se pe pământ ca şi când ar fi fost legate la mâini şi la picioare. Ceea ce şi erau, desigur. Bărbatul care fugea căzu pe burtă şi rămase acolo, zvârcolindu-se.

— Le-am despărţit de Izvor pe femei, zise Chanelle. Chiar dacă ar fi
îmbrăţişat Puterea, acestea nu ar fi putut ţine piept unui cerc format din opt
femei.

Guybon îşi ridică mâna, oprind atacul călăreţilor până când aceştia ajunseră să înainteze la pas. Era remarcabil cât de puţin timp durase totul. El se afla la mai puţin din jumăta-tea distanţei până la căruţă. Şuvoaie de bărbaţi călare şi pe jos continuau să treacă prin poartă. Urcând în şaua calului fumuriu, Birgitte porni în galop spre Elayne. „Femeie afurisi-tă", gândi ea. Prin legătură nu se simţise niciodată nici cea mai mică urmă de teamă.

CAPITOLUL 33

Nouă din zece

Iscoadele Celui Întunecat nu îşi asumaseră niciun risc în cazul Elaynei. Pe lângă faptul că o despărţise de Izvor, Temaile simţise o plăcere maliţioasă în a o lega cu capul între ge-nunchi, făcând un nod strâns. O dureau deja muşchii, deoa-rece stătuse multă vreme în acea poziţie ghemuită. Căluşul, o bucată de cârpă murdară, care avea un gust oribil de ulei, legat atât de strâns, încât i se înfigea în colţurile gurii, fusese menit s-o împiedice să strige după ajutor la porţi. Nu că ea ar fi făcut-o; nu ar fi făcut decât să îi condamne la moarte pe străjerii care păzeau porţile. Ea le simţi pe cele şase surori Negre îmbrăţişând *saidarul* până când trecură printre porţi. Însă cârpa cu care era legată la ochi era un accesoriu inutil. Ea credea că surorile voiau să o facă să pară şi mai neajuto-rată, însă refuza să se simtă astfel. La urma urmei, se afla în siguranţă până când pruncii ei aveau să se nască. La fel şi pruncii. Aşa spusese Min.

Ştia că se afla într-o căruţă sau într-o teleagă, după sune-tul scos de harnaşamente şi după senzaţia scândurilor aspre de sub ea. Surorile nu se osteniseră să întindă o pătură peste scânduri. „E o căruţă”, îşi zise ea. Părea să fie trasă de mai mulţi cai.

Înăuntrul căruţei mirosea atât de tare a fân, încât îi venea să strănute. Părea să se afle într-o situaţie fără scăpare, însă Birgitte nu avea să o dezamăgească.

O simţi pe Birgitte făcând un salt de undeva de la câteva mile depărtare în spate până altundeva, poate la o milă în faţă, şi îi veni să râdă. Legătura spunea că Birgitte îşi ochea ţinta. Iar Birgitte Arc-de-Argint nu rata niciodată. Când conducerea Puterii începu de ambele părţi ale căruţei, dorinţa de a mai râde îi dispăru. Determinarea străbătea legătura, dar acum mai era şi altceva, un dezgust puternic şi... nu o furie cres-cândă, dar ceva pe-aproape. Oamenii aveau să-şi piardă vie-ţile acolo. În loc să râdă, Elaynei îi venea să îi jelească. Aceştia meritau să îi plângă cineva, iar ei mureau pentru ea. Aşa cum muriseră şi Vandene şi Sareitha. Sentimentul de tristeţe pe care îl simţea pentru ele începu să o inunde din nou. Însă nu şi sentimentul de vină. Vieţile lor ar fi fost cruţate doar dacă Falion şi Marillin ar fi rămas în libertate şi niciuna dintre ele nu ar fi fost de acord cu asta. Nu avuseseră cum să anticipeze venirea celorlalte sau arma aceea ciudată pe care o avea Asne.

Un trosnet bubuitor se auzi aproape, iar căruţa în care se afla se zgudui cu atâta violenţă, încât sări pe podeaua din scânduri. Avea să se aleagă cu vânătăi în genunchi şi pe flu-ierele picioarelor. Strănută din cauza prafului care se ridică odată cu ea. Apoi mai strănută o dată. Putea simţi cum i se ridicau firele de păr care nu erau legate de căluş sau de legă-toarea de la ochi. Aerul avea un miros ciudat. Fusese un ful-ger, pare-se. Nădăjduia că Birgitte reuşise să le implice pe că-lăuzele vânturilor, oricât de imposibil ar fi părut acest lucru. „Va veni vremea când Clanul va trebui să folosească Puterea ca pe o armă – nimeni nu se putea feri de Tarmon Gai’don –, dar, deocamdată, puteau să-şi mai păstreze puţin inocenţa.” Câteva clipe mai târziu, scutul din jurul ei dispăru.

Deoarece nu putea vedea, nu putea conduce Puterea spre nicio ţintă reală, dar putea simţi împletituri în apropierea ei; unele de Spirit, altele de

Aer. Fără să vadă împletiturile, nu putea şti ce erau acestea, însă putea să ghicească. Cele care o răpiseră erau ele însele captive acum, despărţite de Izvor şi legate. Iar ea nu avea nimic altceva de făcut decât să aştepte nerăbdătoare. Birgitte se apropia cu repeziciune, însă acum ea abia aştepta să scape de afurisitele alea de frânghii cu care era legată.

Uşa căruţei scârţâi atunci când cineva pătrunse înăuntru. Era Birgitte. Legătura fu străbătută de o străfulgerare de bu-curie. În câteva clipe, frânghiile căzură de pe ea, iar mâinile Birgittei începură să dezlege nodul căluşului. Cu mişcări uşor înţepenite, Elayne îşi desfăcu singură legătoarea de la ochi. Lumină, avea să o doară îngrozitor de tare până când va putea cere să fie tămăduită. Acest lucru îi reaminti că trebuia să le roage pe călăuzele vânturilor să facă această treabă şi din nou simţi un sentiment de întristare pentru Vandene şi Sareitha.

De îndată ce scuipă căluşul, vru să ceară apă ca să scape de acel gust uleios, dar în loc să facă asta, zise:

— De ce-ai zăbovit?

Râsul ei când văzu expresia de consternare de pe chipul celeilalte femei fu întrerupt brusc de un alt strănut.

— Hai să plecăm de-aici, Birgitte. Clanul?

— Călăuzele vânturilor, răspunse Birgitte, ţinând deschi-se clapele pânzei din spatele căruţei. Chanelle a hotărât că preferă să nu îi raporteze Zaidei că a pierdut înţelegerea.

Elayne pufni dispreţuitoare. O greşeală. Strănutând în-truna, coborî din căruţă cât putu de repede. Îşi simţea picioa-rele la fel de înţepenite ca braţele. Arde-o-ar focu', simţea nevoia să facă o baie fierbinte. Şi să-şi pieptene părul. Haina roşie cu guler alb a Birgittei arăta oarecum şifonată, dar Elayne bănuia că le făcuse pe străjile ei să pară ca scoase din cutie.

Când atinse pământul cu picioarele, gărzile călare, care formau un cerc gros în jurul căruţei, începură să aclame zgo-motos, scuturându-şi lăncile în aer. Şi femeile Gărzii aclamau, aparent până la ultima. Doi bărbaţi fluturau cele două flamuri cu Leul Alb al Andorului şi cu Crinul Auriu. Acest lucru o făcu să zâmbească. Gărzile Reginei juraseră să apere Andorul, pe Regină şi pe Domniţa-Moştenitoare; cu toate acestea, decizia de a aduce şi flamura ei personală trebuie să fi fost a lui Charlz Guybon. Stând pe calul lui înalt, cu coiful aşezat pe partea din faţă a şeii, el îi făcu o plecăciune, cu un zâmbet larg pe buze. *Era* o plăcere să îl priveşti pe bărbat. Poate că era potrivit pentru un al treilea străjer. Dincolo de Gărzi se înăl-ţau flamurile Caselor şi cele ale companiilor de mercenari. Fla-muri după flamuri. „Lumină, câţi oameni adusese Birgitte?" Însă răspunsul la această întrebarea îl putea primi mai târziu. Mai întâi, Elayne voia să le vadă pe prizonierele ei.

Asne zăcea întinsă pe drum, cu ochii goi zgâindu-se la cer; nu era nevoie să i se pună scutul. Celelalte zăceau la fel de nemişcate, legate cu fire de Aer care le ţineau braţele pe lân-gă trup şi poalele despicate lipite de picioare. Era o poziţie *mult* mai confortabilă decât cea în care stătuse ea. Majoritatea lor păreau remarcabil de calme, având în vedere situaţia în care se aflau, cu toate că Temaile se încrunta la ea, iar Falion părea gata să îşi verse măruntaiele. Faţa mânjită cu noroi a Shiainei ar fi făcut mândră pe oricare dintre surorile aes se-dai. Cei trei bărbaţi legaţi cu fire de Aer erau orice numai calmi nu. Se zvârcoleau şi se zbăteau, privindu-i cu duşmănie pe călăreţii care îi înconjurau ca şi când aceştia nu şi-ar fi do-rit nimic altceva decât să îi atace. Acest lucru fu

de-ajuns ca să îi identifice drept străjerii Asnei, deşi nu neapărat drept iscoade ale Celui Întunecat. Fie că erau sau nu, aceştia trebu-iau întemniţaţi, pentru a-i proteja pe ceilalţi de furia oarbă care clocotea în aceştia, pricinuită de moartea Asnei. Aceştia ar face orice ca să îi ucidă pe vinovaţi.

— Cum ne-au găsit? vru să ştie Chesmal.

Dacă ea n-ar fi zăcut întinsă pe drum, cu faţa murdară, ni-meni nu ar fi crezut că era prizonieră.

— Străjerul meu, zise Elayne, zâmbindu-i Birgittei. Unul dintre ei.

— O femeie străjer? zise Chesmal pe un ton dispreţuitor. Marillin se scutură în legători, râzând înăbuşit o clipă.

— Am auzit de asta, zise ea, după ce încetă să râdă, dar mi s-a părut prea incredibil pentru a fi adevărat.

— Ai auzit şi n-ai pomenit niciodată de asta? zise Temaile, răsucindu-se ca să se încrunte la Marillin. Idioato!

— Uiţi de tine, zise Marillin pe un ton aspru, iar în clipa următoare se certau dacă Temaile ar trebui să i se supună!

Adevărul fie spus, Temaile trebuia – Elayne le putea simţi punctele forte –, dar nu părea să fie un subiect despre care să discute tocmai acum!

— Cineva să le pună căluş femeilor acestora! Porunci Elayne.

Caseille descălecă, întinzând frâiele calului său unei alte femei a Gărzii, apoi se duse cu paşi hotărâţi ca să taie o fâşie din poalele Temailei cu pumnalul.

— Puneţi-le în căruţă şi înlăturaţi calul acela mort. Vreau să mă întorc în interiorul zidurilor, înainte ca oamenii Arymillei de dincolo de culme să se simtă tentaţi.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era o bătălie pe nepusă masă. Indiferent de rezultat, Arymilla îşi permitea să piardă mai mulţi oameni decât ea.

— Unde sunt Călăuzele Vânturilor, Birgitte?

— Sunt pe culme. Ele cred că pot nega că nu s-au implicat dacă nu se apropie prea mult de masacru. Dar nu trebuie să-ţi faci griji că ai putea fi atacată aici. Taberele de dincolo de culme sunt pustii.

Caseille o azvârli pe Temaile pe umăr şi se duse clătinân-du-se ca să o arunce în căruţă ca pe un sac de grâne. Femeile Gărzii le ridicau pe celelalte femei. În mod înţelept, acestea îi lăsară pe bărbaţii care se zvârcoleau în seama străjerilor. Era nevoie de două dintre ele ca să se ocupe de fiecare dintre ei. Doi străjeri înalţi desfăceau harnaşamentul calului mort.

— Am văzut doar ţiitori, grăjdari şi alţi asemenea, inter-veni Charlz.

— Cred că toate taberele ei sunt pustii, continuă Birgitte.

A poruncit atacuri puternice asupra zidului dinspre miază-noapte în dimineaţa aceasta, ca să atragă cât mai mulţi dintre oamenii noştri şi are douăzeci de mii de oameni sau mai mulţi în Caemlyn de Jos, dincolo de Poarta Far Madding. Unii dintre mercenari au schimbat tabăra şi atacă din interior, dar am trimis-o acolo pe Dyelin împreună cu toţi soldaţii de care m-am putut lipsi. De îndată ce vei fi în siguranţă în interiorul zidurilor, îi voi duce pe restul ca să îi dea o mână de ajutor. Ca să-ţi mai dau o veste bună, Luan şi restul grupului se în-dreaptă călare spre miazănoapte. Ar putea ajunge aici în această după-amiază.

Elaynei i se tăie răsuflarea. De Luan şi de restul se putea ocupa când aveau să sosească, dar cealaltă veste...!

— Îţi aminteşti ce a raportat jupâneasa Harfor, Birgitte? Arymilla şi ceilalţi intenţionează să se afle în primul grup ca-re va intra călare în Caemlyn. Trebuie că şi ei se află în faţa Porţii Far Madding. Câţi oameni ai aici?

— Care-i bilanţul morţilor, Guybon? întrebă Birgitte, pri-vind-o cu precauţie pe Elayne.

Prin legătură se simţea şi oboseală. O mare oboseală.

— N-am un număr exact, domniţă. Unele trupuri... Charlz făcu o grimasă. Aş zice că în jur de cinci sau şase sute de morţi. Poate mai mulţi. De două ori pe-atât sunt răniţi într-un fel sau altul. Cele mai urâte minute din câte am văzut vreo-dată.

— Să zicem zece mii, Elayne, spuse Birgitte, coada groasă legănându-i-se când ea clătină din cap. Îşi vârî degetele mari în spatele curelei, iar determinarea inundă legătura. Arymilla trebuie să aibă cel puţin de două ori pe-atât la Poarta Far Madding, poate de trei ori pe-atât, asta dacă şi-a golit în-tr-adevăr taberele. Dacă te gândeşti la ceea ce cred eu că te gândeşti... I-am spus lui Dyelin să recucerească poarta dacă aceasta a cedat, dar este mult mai probabil că ea se luptă cu Arymilla în interiorul oraşului. Dacă, printr-un miracol, poar-ta rezistă, paritatea este de doi la unu împotriva noastră.

— Dacă au trecut pe poartă, zise Elayne cu încăpăţânare, este puţin probabil s-o fi închis în urma lor. Îi vom învălui pe la spate.

Nu era doar încăpăţânare. Nu în totalitate. Ea nu fusese antrenată cu arme, dar primise toate celelalte lecţii pe care Gawyn le învăţase de la Gareth Bryne. O regină trebuia să înţeleagă planurile de luptă pe care i le arătau generalii ei în loc să le accepte pur şi simplu orbeşte.

— Dacă poarta va rezista, îi vom încolţi între noi şi zid. Numărul nu va mai conta atât de mult în Caemlynul de Jos. Arymilla nu va mai putea trimite mai mulţi oameni decât noi pe partea cealaltă a unei străzi. O *vom* face, Birgitte. Şi-acum, cineva să-mi aducă un cal.

Pentru o clipă, crezu că cealaltă femeie avea să refuze, ce-ea ce o făcu să se încăpăţâneze şi mai tare, însă Birgitte expi-ră prelung:

— Tzigan, prinde iapa aceea cenuşie, cu picioare lungi, pentru domniţa Elayne.

Părea că toată lumea din jurul lor, în afară de iscoadele Celui Întunecat, oftă. Trebuie să se fi gândit că aveau să vadă o etalare a temperamentului legendar al Elaynei Trakand.

Ştiind acest lucru, ea mai că răbufni. Arde-i-ar focu' stările de dispoziţie schimbătoare!

Venind mai aproape, Birgitte zise în şoaptă:

— Dar vei călări înconjurată de garda ta de corp. Aceasta nu este o poveste despre o regină care poartă flamura, con-ducându-şi oastea în bătălie. Ştiu că una dintre strămoaşele tale a făcut acest lucru, dar tu nu eşti ea şi nu ai de unde să strângi o oaste întreagă.

— Păi, acesta era şi planul meu, zise Elayne cu o voce mieroasă. *Cum* de-ai ghicit?

Birgitte pufni în râs şi bombăni „Femeie afurisită" nu sufi-cient de încet pentru a nu fi auzită. Însă legătura fu străbătută de afecţiune.

Nu era un lucru atât de simplu, firește. Fu nevoie să li se spună oamenilor să meargă şi să-i ajute pe răniţi. Unii puteau merge pe picioarele lor, dar mulţi nu puteau. Prea mulţi din-tre ei aveau bandaje înfăşurate în jurul cioturilor ce le mai rămăseseră în loc de braţ sau de picior. Charlz şi nobilii se strânseră în jurul Elaynei şi Birgittei ca să audă planul de atac, care *era* simplu din necesitate, însă Chanelle refuză să schimbe poarta până când Elayne nu fu de acord că, de astă dată, ele trebuiau să asigure doar transportul. Înţelegerea fu pecetluită de amândouă când îşi sărutară vârfurile degetelor şi şi le lipiră de buzele celeilalte. Abia atunci poarta deveni o dungă verticală argintie şi se lărgi din nou, având un diame-tru cam de şaptezeci de metri şi lăsând să se vadă o privelişte a oraşului Caemlyn dinspre miazăzi.

Nu existau oameni în pieţele de cărămidă înşirate de-a lungul drumului lat care se îndepărta spre miazănoapte de la poartă către Poarta Far Madding, însă o masă mare de oa-meni, călare şi pe jos, se afla în afara razei arcurilor ce se aflau pe ziduri. Primii dintre ei se aflau la doar câteva zeci de metri depărtare de poartă. Se părea că şi aceştia se revărsa-seră pe străduţele lăturalnice. Bărbaţii călare se aflau în faţa unei păduri de flamuri, însă fie că era vorba despre cavalerie, fie că era vorba de infanterie, toţi priveau spre porţile oraşu-lui Caemlyn. Către porţile închise. Elaynei îi venea să strige de bucurie.

Ea trecu prima călare prin poartă, dar Birgitte nu voia să îşi asume vreun risc. Gărzile de corp se strânseră în jurul ei, mânând-o într-o parte. Birgitte era chiar lângă ea, dar, cum-va, acestea nu păreau să o mâne şi pe *ea.* Din fericire, nimeni nu încercă să obiecteze când ea îşi mână iapa în faţă până când un singur rând de femei ale Gărzii o despărţea de drum. Rândul *acela* ar fi putut fi un zid de piatră. Cu toate acestea, iapa cenuşie avea, într-adevăr, picioarele lungi; aşadar ea pu-tea să vadă fără a se ridica în scăriţe. Ar fi trebuit să le prelungească pe acestea. Erau niţel cam scurte pentru ea.

Aceasta trebuie că era iapa lui Chesmal, deoarece ea era singura care era aproape la fel de înaltă ca Elayne. Un cal nu putea fi pătat de stăpâna lui – doar pentru că Chesmal era din Ajah Neagră, asta nu însemna că şi *iapa* era malefică însă se simţea inconfortabil în spinarea acestui cal nu numai din cauza scăriţelor scurte. Iapa cenuşie avea să fie vândută. Aceas-tă iapă şi toţi ceilalţi cai pe care îi călăriseră iscoadele Celui Întunecat, iar banii, oferiţi săracilor.

Cavaleria şi infanteria ieşiră prin poartă în urma lui Charlz, îndeajuns cât să o umple dintr-o parte în alta. Urmat de Leul Alb şi de Crinul Auriu, el o luă în lungul drumului la trap, în-soţit de cinci sute de gărzi, răsfiraţi pe toată lăţimea drumu-lui. Alte grupuri de o mărime similară se despărţiră şi se fă-cură nevăzute pe străzile din Caemlynul de Jos. Când ultimii soldaţi ieşiră pe poartă, aceasta se micşoră şi dispăru. Acum nu mai exista o cale de evadare rapidă dacă ceva avea să mear-gă prost, Acum, ei trebuiau să învingă, altminteri era ca şi când Arymilla ar fi pus mâna pe tron, fie că ea cucerea sau nu oraşul Caemlyn.

— Azi, aveam nevoie de afurisitul ăla de noroc al lui Mat Cauthon, bombăni Birgitte.

— Ai mai spus ceva asemănător şi înainte, zise Elayne. La ce te referi?

Birgitte îi aruncă o privire ciudată. Legătura era străbă-tută de... amuzament!

— L-ai văzut vreodată aruncând zarurile?

— Nu prea-mi petrec timpul în locuri unde se aruncă za-rurile, Birgitte.

— Hai să zicem că este mai norocos decât oricare dintre bărbaţii pe care i-am cunoscut eu vreodată.

Clătinând din cap, Elayne şi-l alungă din gând pe Mat Cauthon. Oamenii lui Charlz îi blocau vederea, deoarece că-lăreau în faţa ei. Nu atacau încă, dar încercau să nu facă mai mult zgomot decât era nevoie. Cu puţin noroc, oamenii ei aveau să îi înconjoare pe cei ai Arymillei, înainte ca aceştia să îşi dea seama ce se întâmpla. Apoi, o vor ataca pe Arymilla din toate părţile. Mat era cel mai norocos bărbat din câţi cu-noscuse Birgitte? În acest caz, într-adevăr el trebuia să fie foarte norocos.

Dintr-odată, gărzile lui Charlz începură să se mişte mai repede, coborându-şi lăncile cu vârfurile din oţel. Cineva trebuie să fi privit în urmă. Se auziră strigăte. Strigăte de alarmă şi un strigăt tunător pe care ea îl auzea repetându-se din mai multe părţi: „Elayne şi Andor!”

Se auzeau şi alte strigăte: „Lunile” şi „Vulpea”, „Cele Trei Chei” şi „Ciocanul” şi „Flamura Neagră”. Altele, pentru Case mai puţin importante. Însă din lateralul ei se auzea doar un singur strigăt, care se repeta iar şi iar: „Elayne şi Andor!”

Brusc, ea se scutură, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Facă Lumina ca ea să nu îi trimită la moarte în zadar pe oamenii aceştia!

Strigătele se estompară, înlocuite în mare parte de sune-tul metalic scos de ciocnirea oţelului de oţel, de strigăte şi ţi-pete în timp ce oamenii ucideau sau mureau. Dintr-odată, îşi dădu seama că porţile începeau să se deschidă. Iar ea nu pu-tea vedea! Scoţându-şi picioarele din scăriţe, se căţără pe spinarea calului şi rămase în picioare pe partea înaltă a şeii. Iapa începu să se agite, neobişnuită să fie folosită pe post de scăunel, însă nu suficient de tare încât să o facă să se dezechi-libreze. Birgitte bombăni o înjurătură destul de vulgară, dar în clipa următoare, stătea şi ea în picioare pe şa. Sute de ar-baletrieri şi de arcaşi năvăleau afară pe Poarta Far Madding, dar oare aceştia erau oamenii ei sau mercenarii renegaţi?

Drept răspuns, arcaşii începură să tragă spre cavaleria în-grămădită a Arymillei atât de repede cât puteau să îşi fixeze săgeţile în arcuri. Primele arbalete se ridicară în sus şi elibe-rară primul val de săgeţi. Bărbaţii aceia începură imediat să îşi manevreze manivelele pentru a-şi rebobina arbaletele, dar alţii trecură în fugă pe lângă ei, eliberând un al doilea val de săgeţi care doborau la pământ oamenii şi caii ca nişte coase ce secerau orzul. Mai mulţi arcaşi se revărsară pe poartă, trăgând cu arcurile cât puteau de repede. Un al treilea rând de arbaletrieri avansă în fugă ca să tragă, apoi un al patrulea, un al cincilea, apoi bărbaţi mânuindu-şi halebardele treceau pe lângă arbaletrieri, ieşind în fugă pe poartă. Halebarda era o armă periculoasă, căci avea un vârf de săgeată şi un tăiş de topor, prevăzut cu un cârlig cu care îl puteai trage pe călăreţ din şa. Călăreţii care nu aveau loc ca să atace cu lăncile, săbi-ile lor fiind mai scurte decât mânerele lungi ale halebardelor, începură să cadă pe rând. Acum, pe poartă ieşeau în galop bărbaţi în haine roşii şi platoşe lustruite, gărzi care loveau în stânga şi-n dreapta, încercând să-şi croiască drum spre rân-durile de soldaţi ai Arymillei. Şuvoiul lor părea să nu se mai oprească. Pe Lumină, cum se făcea că Dyelin avea atât de multe gărzi? Doar dacă nu cumva... Arde-o-ar focu’ pe femeie, trebuie că îi racolase pe soldaţii pe

jumătate antrenaţi! Ei bi-ne, pe jumătate antrenaţi sau nu, aceştia aveau să fie unşi cu sânge azi.

Brusc, trei siluete cu coifuri şi platoşe poleite trecură pe poartă, cu săbiile în mâini. Două dintre ele erau foarte mici. Strigătele care se înălţară atunci când acestea îşi făcură apa-riţia se auzeau slab din cauza depărtării, dar tot acopereau vacarmul luptei: „Vulturii Negri” şi „Nicovala” şi „Leoparzii Roşii”. Două femei călare îşi făcură apariţia în poartă, chi-nuindu-se până când cea mai înaltă reuşi să tragă calul celei-lalte în afara razei vizuale.

— Sânge şi cenuşă! izbucni Elayne. Conail are vârsta ne-cesară, cred, dar Branlet şi Perival sun nişte băieţandri! Ci-neva ar fi trebuit să-i ţină departe de câmpul de bătălie!

— Dyelin i-a ţinut îndeajuns de mult timp, zise Birgitte pe un ton calm. Legătura era străbătută de un calm de neclintit. Mai mult timp decât am crezut eu că îl va putea ţine pe Conail. Şi a reuşit să o împiedice pe Catalyn să nu se amestece în treaba asta. Oricum, pe băieţi îi despart câteva sute de os-taşi de avangardă şi nu văd pe nimeni încercând să le facă loc să treacă.

Era adevărat. Cei trei îşi fluturau săbiile neputincioşi la o depărtare de cel puţin cincizeci de metri de locul unde mu-reau oamenii. Pe de altă parte, cincizeci de metri nu repre-zenta o distanţă mare pentru săgeata unui arc sau a unei ar-balete.

Bărbaţi începură să îşi facă apariţia pe acoperişuri, mai întâi cu zecile, apoi cu sutele, arcaşi şi arbaletrieri care se căţărau în vârfurile acoperişurilor, înaintând ca nişte păian-jeni pe ţigle până când putură să tragă spre masa compactă de jos. Unul alunecă şi căzu, trupul său zăcând peste oamenii de pe stradă şi zvârcolindu-se de parcă ar fi fost înjunghiat în mod repetat. Un altul se ridică brusc, cu o săgeată ieşindu-i din coaste, şi se prăvăli de la înălţimea la care se afla. Şi el zăcea peste oamenii de pe stradă, zvârcolindu-se ca şi când ar fi fost înjunghiat iar şi iar.

— Sunt prea îngrămădiţi, zise Birgitte, încântată. Nici mă-car nu pot să-şi înalţe arcurile, darămite să şi le scoată. Pun rămăşag că morţii nici măcar n-au loc să cadă. Nu mai e mult, acum.

Dar măcelul continuă o jumătate de oră bună, înainte să se audă primele strigăte de predare. Soldaţii începeau să îşi atârne coifurile de mânerele săbiilor şi să şi le ridice deasu-pra capetelor, riscând moartea în speranţa că vor trăi. Pe-destraşii îşi scoteau coifurile şi îşi ridicau în aer mâinile goa-le. Călăreţii îşi aruncau pe pământ lăncile, coifurile, săbiile şi îşi ridicau mâinile în aer. Strigătul se răspândi ca febra, ră-sunând din mii de gâtlejuri. „Ne predăm!”

Elayne se aşează din nou în şa. Totul luase sfârşit. Şi-acum, trebuia să afle cât de bine se terminase.

Bătălia nu se încheie brusc, desigur. Unii încercau să lupte în continuare, dar luptau solitari şi mureau sau erau traşi în jos de oamenii din jurul lor, care nu mai erau dispuşi să moară. Însă, în cele din urmă, până şi cei mai curajoşi înce-pură să îşi lepede armele şi armura şi chiar dacă nu fiecare dintre ei striga că se preda, vuietul era asurzitor. Soldaţi ne-înarmaţi, fără coifuri şi platoşe sau orice alt fel de armură pe care ar fi putut purta-o înaintau clătinându-se printre rându-rile de gărzi, cu mâinile deasupra capetelor. Halebardierii îi mânau ca pe nişte oi. Prizonierii aveau acea expresie uluită a oilor care erau mânate spre abator. Acelaşi lucru trebuie să se fi repetat pe zecile de străduţe înguste ale Caemlynului de Jos şi la porţi, căci singurele strigăte pe care le auzea ea erau cele de predare, iar

acestea începeau să se stingă pe măsură ce oamenii începeau să îşi dea seama că aceasta era acceptată.

Mai era un ceas până când soarele să ajungă la zenit când nobilii fură despărţiţi. Cei de rang inferior fură escortaţi în interiorul oraşului, unde aveau să fie ţinuţi pentru răscum-părare. Care urma să fie plătită de îndată ce tronul era asigu-rat. Primele nobile de rang superior care fură aduse dinain-tea ei, escortate de Charlz şi de o duzină de gărzi, fură Arymilla, Naean şi Elenia. Charlz avea o afurisită de tăietură pe mâneca stângă şi o adâncitură în platoşa lucioasă, care trebuie să fi fost făcută de lovitura unui ciocan, însă expresia lui era calmă în spatele barelor de protecţie ale coifului său. Ea răsuflă ex-trem de uşurată atunci când le văzu pe cele trei femei. Ceilalţi vor fi găsiţi şi ei, printre morţi sau printre prizonieri. Îşi în-genunchease vrăjmaşul. Cel puţin, până când aveau să so-sească Luan şi ceilalţi. Bine măcar că femeile Gărzii care stă-teau în faţa ei se dădură la o parte, astfel încât să îşi poată confrunta prizonierele.

Cele trei erau înveşmântate ca şi când ar fi intenţionat să participe la încoronarea Arymillei chiar în ziua aceea. Rochia ei roşie din mătase era cusută cu şiraguri de perle pe piept şi brodată cu lei albi în două picioare care urcau pe mâneci. Legănându-se în şa, avea aceeaşi privire uluită în ochii căprui precum cea a soldaţilor ei. Naean, subţirică şi stând cu spate-le drept, era înveşmântată într-o rochie albastră, cu cele Trei Chei argintii ale ţinutului Arawn urcând pe mâneci, cu papi-rusuri argintii cusute pe piept şi cu părul negru şi lucios prins într-o plasă argintie cusută cu safire. Părea mai degrabă supusă decât amorţită. Ba chiar reuşi să zâmbească batjoco-ritor, deşi aproape imperceptibil. Elenia, cea cu părul ca mie-rea, în veşminte verzi cu broderii elaborate cusute cu fir de aur, se uita când la Arymilla, când la Elayne. Legătura era străbătută în egală măsură atât de triumf, cât şi de dezgust. Dezgustul pe care îl simţea Birgitte faţă de aceste femei era la fel de personal precum cel pe care îl simţea Elayne.

— Veţi fi musafirele mele în palat, deocamdată, le spuse Elayne. Sper să aveţi visteriile pline. Răscumpărarea voastră va achita acest război pe care l-aţi provocat.

Aceasta fu o remarcă maliţioasă, însă se simţi brusc plină de ură. Visteriile lor nu erau deloc pline. Împrumutaseră mai mulţi bani decât ar fi putut da înapoi ca să îi poată tocmi pe mercenari. Şi să îi mituiască pe aceştia. Se confruntau cu rui-na fără nicio răscumpărare. Cu o răscumpărare, ele se con-fruntau cu dezastrul.

— Nu poţi crede că totul va lua sfârşit astfel, zise Arymilla cu o voce răguşită. Vorbi de parcă ar fi încercat să se convin-gă pe ea însăşi. Jarid este încă pe câmp, însoţit de o oaste considerabilă. Jarid şi ceilalţi. Spune-i, Elenia!

— Jarid va încerca să salveze ce se mai poate salva din

Sarand de acest dezastru în care ne-ai obligat să intrăm, mâ-râi Elenia.

Începură să ţipe una la cealaltă, dar Elayne le ignoră. Se întreba cum avea să le placă să împartă un pat cu Naean.

Următorul care îşi făcu apariţia sub escortă fu Lir Baryn, urmat după câteva clipe de Karind Anshar. La fel de subţire ca o lamă şi la fel de puternic, Lir afişa mai degrabă o expre-sie îngândurată decât una sfidătoare şi îmbufnată. Haina lui verde, brodată cu Ciocanul Înaripat argintiu al Casei Baryn pe gulerul înalt, purta urmele platoşei pe care nu o mai purta, iar părul lui negru era năclăit de sudoare. Alte broboane de sudoare îi luceau pe faţă. Nu asudase atât de mult doar pri-vindu-i pe alţii luptând. Karind era

înveşmântată elegant pre-cum celelalte femei, în mătase albastră, plină cu împletituri argintii, iar în părul cărunt avea prinse perle. Faţa ei pătră-ţoasă părea resemnată, în special după ce Elayne le spuse de-spre răscumpărare. Din câte ştia ea, niciunul nu făcuse îm-prumuturi atât de mari precum cele trei, dar răscumpărarea aceea avea să-i ardă, totuşi, la buzunare.

Apoi, două gărzi îşi făcură apariţia cu o femeie puţin mai în vârstă decât Elayne, în veşminte simple albastre; o femeie care îi părea cunoscută. Broşa emailată, o stea roşie cu argin-tiu pe un fundal negru-lucios, era singura podoabă pe care o purta. Dar de ce era adusă dinaintea ei Sylvase Caeren? O fe-meie cu ochi albaştri şi ageri, care o priveau fix pe Elayne. Era moştenitoarea seniorului Nasin, nu Prima Înscăunată a Casei Caeren.

— Casa Caeren sprijină Casa Trakand, zise Sylvase, şo-când pe toată lumea, de îndată ce îşi struni calul.

Legătura transmitea uimirea Elaynei. Arymilla se uită cu nişte ochi căscaţi la Sylvase ca şi când ar fi fost nebună.

— Bunicul meu a făcut o criză de apoplexie, Arymilla, zise tânăra pe un ton calm, iar verii mei n-au ştiut ce să mai facă pentru a mă numi primă înscăunată. Voi publica această de-cizie dacă doreşti, Elayne.

— Poate ar fi cel mai bine aşa, zise Elayne încet.

Publicarea ei ar face irevocabil sprijinul ei. Aceasta nu era prima oară când o Casă schimba tabăra, chiar şi fără să moa-ră vreun prim înscăunat, dar cel mai bine era să fie sigură.

— Casa Trakand primeşte cu braţele deschise Casa Caeren, Sylvase.

Era cel mai bine nici să nu pară prea distantă. Ştia prea puţine lucruri despre Sylvase Caeren.

Sylvase dădu din cap aprobator, acceptând. Aşadar, ea era cât de cât inteligentă. Ştia că nu avea să fie pe deplin de încre-dere până când nu avea să îşi demonstreze loialitatea prin publicarea proclamaţiei de sprijin.

— Dacă te încrezi puţin în mine, le poţi lăsa în grija mea pe Arymilla, Naean şi Elenia? În Palatul Regal, desigur, sau oriunde alegi să mă găzduieşti. Cred că secretarul meu, ju-pânul Lounalt, ar putea să le convingă să te sprijine.

Dintr-un oarecare motiv, Naean scoase un ţipăt şi ar fi că-zut din şa dacă un străjer n-ar fi apucat-o de braţ ca s-o spri-jine. Atât Arymilla, cât şi Elenia păreau gata să-şi verse mă-runtaiele.

— Cred că nu, zise Elayne.

Nicio discuţie cu un secretar nu ducea la astfel de reacţii.

Se părea că Sylvase avea o fire necruţătoare.

— Naean şi Elenia şi-au făcut public sprijinul faţă de Arymilla. Abia dacă vor aduce pieirea asupra lor retractându-şi-l.

Acest lucru le aducea cu siguranţă pieirea. Casele mai mici care le juraseră credinţă începeau să se destrame înain-te ca importanţa propriilor lor Case să se micşoreze. Poate că nici măcar ele însele nu urmau să mai fie prime înscăunate la scurt timp după ce îşi vor fi anunţat sprijinul faţă de Casa Trakand. Cât despre Arymilla... Elayne nu avea să îi îngăduie Arymillei să schimbe placa. Ea urma să refuze sprijinul femeii chiar dacă aceasta avea să i-l ofere!

În ochii Sylvasei apăru ceva necruţător atunci când le aruncă o privire celor trei femei:

— S-ar putea s-o facă, cu puţină convingere.

O, da; era mai mult decât necruţătoare.

— Dar fie cum doreşti, Elayne. Însă fii cu mare băgare de seamă la ele. Sunt perfide până în măduva oaselor.

— Casa Baryn sprijină Casa Trakand, anunţă Lir pe neaş-teptate. Şi eu voi face publică această hotărâre, Elayne.

— Casa Anshar sprijină Casa Trakand, zise Karind pe un ton ferm. Voi trimite aceste proclamaţii chiar azi.

— Trădătoarelor! strigă Arymilla. Voi pune să fiţi omorâ-te pentru asta!

Bâjbâi în dreptul cingătorii, unde atârna teaca pumnalului, bătută cu nestemate şi goală, ca şi când avea de gând să facă ea însăşi treaba aceasta. Elenia începu să râdă, dar nu părea amuzată. Râsul ei aduse mai degrabă cu un scâncet.

Elayne trase adânc aer în piept. Acum, avea nouă din cele zece Case de care avea nevoie. Nu se amăgea singură. Indiferent ce motive o fi având Sylvase, Lir şi Karind încercau să salveze ce mai puteau eliberându-se de o cauză pierdută şi agăţându-se de una care, brusc, începea să se întrezărească. Ele se aşteptau ca ea să le privilegieze pentru că îşi ofereau sprijinul înainte ca ea să urce pe tron, uitând în tot acest timp că ar fi susţinut-o vreodată pe Arymilla. Ea nu avea să facă nici una, nici alta. Dar nici nu le putea respinge pe loc.

— Casa Trakand primeşte cu braţele deschise Casa Baryn. Însă nu rosti aceste cuvinte cu căldură în glas. Niciodată asta. Casa Trakand primeşte cu braţele deschise Casa Anshar. Căpitane Guybon, du-le pe prizoniere în oraş cât poţi de iute. Războinicii Caselor Caeren, Baryn şi Anshar îşi vor primi armele şi armurile înapoi odată ce proclamaţiile vor fi făcute publice, dar, deocamdată, le poţi înapoia flamurile.

El o salută şi îşi întoarse calul, strigând deja ordine. Elayne dădu pinteni calului spre Dyelin, care ieşea călare de pe o străduţă lăturalnică, urmată de Catalyn şi de cei trei neghiobi în armurile lor poleite. Sylvase, Lir şi Karind le ur-mară pe ea şi pe Birgitte. Ea nu era mai liniştită simţindu-le în spate, nici chiar dacă acestea erau urmate de cele o sută de femei ale Gărzii. Acestea urmau să fie păzite foarte bine până când acele proclamaţii aveau să fie trimise. Inclusiv Sylvase. Mintea Elaynei gândea deja în perspectivă.

— Eşti foarte tăcută, zise cu blândeţe Birgitte. Tocmai ai câştigat o mare bătălie.

— Iar peste câteva minute, voi afla dacă va mai trebui să câştig una, răspunse ea.

CAPITOLUL 34

O ceaşcă de *kaf*

Furyk Karede îşi duse pumnul înmănuşat în dreptul ini-mii, răspunzând la salutul santinelei, şi ignoră faptul că băr-batul scuipă atunci când trecu călare pe lângă acesta. Nădăj-duia că şi cei optzeci de bărbaţi şi douăzeci şi unu de ogieri aveau să îl ignore. Era bine s-o facă, dacă ştiau ce era mai bi-ne pentru ei. El se afla aici ca să afle informaţii, iar uciderea cuiva îngreuna acest lucru. De când slujitorul lui, Ajimbura, împlântase cuţitul în inima unui purtător de stindard din ca-uza unei presupuse insulte la adresa stăpânului său – adevă-rul fie spus, fusese o insultă adevărată, dar Ajimbura ar fi tre-buit să îşi păstreze cumpătul, aşa cum o făcuse şi el –, el ho-tărâse să îl lase pe micuţul şi slăbuţul membru al tribului de pe deal în pădure, împreună cu femeile *sul'dam* şi *damane* şi cu câteva gărzi ca să supravegheze caii de povară, atunci când intră în tabără. Bătuse cale lungă din Ebou Dar în zadar, irosind aproape patru săptămâni alergând după zvonuri, pâ-nă când veştile noi îl aduseseră la această tabără din Altara central-estică.

Randurile ordonate de corturi deschise la culoare şi şiru-rile de cai priponiţi se aflau într-un luminiş suficient de mare pentru a putea ateriza creaturile *raken,* însă acolo nu exista nici urmă de *raken* sau de zburători, de vreo companie teres-tră cu căruţe şi cu grăjdari pentru *raken.* Pe de altă parte, nu mai văzuse vreun *raken* pe cer de ceva vreme deja. Se părea că aproape toţi fuseseră trimişi spre apus. Nu ştia de ce, dar nici nu îi păsa. Înalta doamnă era ţinta lui şi a întregii lui lumi. Un stâlp înalt şi subţire, destinat mesajelor, îşi arunca umbra lungă sub soarele dimineţii devreme; prin urmare, trebuia să existe vreun *raken* pe undeva prin apropiere. Cre-dea că tabăra putea conţine în jur de o mie de oameni, fără a-i pune la socoteală pe fierari, pe bucătari şi pe alţii asemenea. În mod interesant, fiecare soldat pe care îl putea vedea purta o armură familiară de acasă în loc de acele platoşe solide şi coifuri cu bare de protecţie. Practica era sporirea numărul soldaţilor cu oameni de pe acest mal al oceanului. Interesant era şi faptul că aceştia purtau cu toţii armuri. Un comandant arareori îşi ţinea soldaţii în armuri dacă nu aştepta să aibă parte de acţiune în scurt timp. Din zvonurile care îi ajunse-seră pe la ureche, acest lucru putea fi valabil şi aici.

Trei stâlpi pentru steaguri marcau cortul de comandă, o chestie înaltă, cu pereţi, din pânză deschisă la culoare şi cu guri de aerisire în vârf, care jucau rolul de hornuri. Acum, prin acestea nu ieşea nici strop de fum, căci aerul dimineţii era doar puţin răcoros, deşi soarele abia se ridicase la orizont. Pe unul dintre stâlpi atârna moale Stindardul Imperial, faldurile acestuia ascunzând şoimul auriu cu aripile desfăcute, ce ţine în gheare fulgerul. Unii comandanţi îl atârnau pe o hampă orizontală, astfel încât stindardul să poată fi văzut mereu, însă el considera acest lucru ostentativ. Celelalte două stin-darde, prinse de nişte stâlpi mai scurţi, aparţineau probabil regimentelor din care făceau parte aceşti bărbaţi.

Karede descălecă în faţa acelui cort şi îşi scoase coiful. Căpitanul Musenge îl imită, pe faţa lui înăsprită de vreme ci-tindu-se o expresie severă. Şi ceilalţi bărbaţi descălecară ca să-şi lase caii să se odihnească şi rămaseră lângă

animalele lor. Ogierii-grădinari se rezemară de mânerele lungi cu ciu-curi ale topoarelor lor. Toţi ştiau că nu aveau să zăbovească multă vreme.

— Ţine-i pe oameni departe de belele, îi spuse el lui

Musenge. Dacă va trebui să suportăm insulte, atunci aşa să fie.

— Ar fi mai puţine insulte dacă i-am omorî pe câţiva, bombăni Musenge.

El era în Gărzile Morţii încă de şi mai multă vreme decât Karede, cu toate că avea părul negru ca pana corbului, şi în-ghiţea insultele adresate împărătesei, fie-i viaţa veşnică, la fel de bucuros cum le înghiţea pe cele adresate Gărzii.

Hartha îşi scărpină mustaţa lungă şi căruntă cu un deget de mărimea unui cârnat gros. Primul Gărdinar, comandantul tuturor ogierilor aflaţi în garda de corp a Înaltei Doamne Tuon, era aproape la fel de înalt ca un bărbat călare, şi foarte lat. Armura lui lăcuită roşu cu verde conţinea îndeajuns de mult oţel pentru a face armuri pentru trei sau patru fiinţe umane. Faţa lui era severă precum cea a lui Musenge, însă vocea lui tunătoare era calmă. În afara bătăliilor, ogierii erau întotdea-una calmi. Atunci, ei erau reci precum gerul iernii în Jeranem.

— După ce o vom salva pe Înalta Doamnă, vom putea omorî atâţia câţi vor trebui omorâţi, Musenge.

Aducându-şi aminte de îndatorirea lui, Musenge se înroşi pentru că arătase un moment de slăbiciune.

— După aceea, fu de acord el.

Karede fusese instruit cu prea multă severitate de-a lun-gul vremii ca să ofteze, dar dacă ar fi fost orice altceva în afa-ră de o Gardă a Morţii, poate că şi el ar fi procedat astfel acum. Nu pentru că Musenge voia să ucidă pe cineva şi era bun aproape oricine. Mai degrabă pentru că insultele pe care le ignorase în aceste ultime săptămâni îl iritaseră la fel de mult ca pe Musenge şi Hartha. Însă gărzile făceau tot ce era necesar ca să îşi îndeplinească îndatoririle, iar dacă asta în-semna să îi ignore pe bărbaţii care scuipau pe pământ atunci când vedeau o armură roşie cu verde-închis, căruia mulţi îi spuneau „negru” sau îndrăzneau să bodogănească cu ochii plecaţi astfel încât el să îi audă, atunci asta făceau. Nu conta decât să o găsească şi să o salveze pe Înalta Doamnă Tuon.

Cu coiful sub braţ, intră în cort şi găsi ceea ce trebuie să fi fost toţi ofiţerii din tabără strânşi în jurul unei hărţi mari, întinsă pe o masă pliabilă. Jumătate din ei purtau platoşe segmentate, lăcuite cu dungi orizontale roşii şi albastre; cea-laltă jumătate, roşii şi galbene. Aceştia se îndreptară de spate şi se zgâiră când intră el. Erau bărbaţi din Khoweal sau Dalenshar, cu pielea mai neagră decât cărbunele, bărbaţi cu pielea maronie ca mierea din N’Kon, bărbaţi cu părul bălai din Mechoacan, bărbaţi cu ochii albaştri din Alqam, bărbaţi din toate colţurile Imperiului. În privirile lor nu se citea acea prudenţă adeseori amestecată cu admiraţie cu care fusese în-totdeauna obişnuit el, ci o oarecare sfidare. Se părea că toţi credeau acea poveste blestemată despre implicarea Gărzilor cu o fată care pretindea a fi Înalta Doamnă Tuon şi care es-torca aur şi podoabe de la negustori. Cel mai probabil, ei credeau cealaltă poveste şoptită despre fată, care nu era doar grosolană, ci şi oribilă. Nu. Faptul că viaţa înaltei doamne era pusă în primejdie chiar de însăşi Oastea Neînvinsă era un lucru mai mult decât oribil. Era ca şi când lumea ar fi luat-o razna.

— Furyk Karede! zise el pe un ton rece.

Îi venea să-şi ducă mâna la mânerul sabiei. Doar discipli-na îl împiedică să şi-o ţină pe lângă corp. Disciplina şi datoria. Acceptase răni provocate de sabie în numele datoriei. Putea accepta şi insultele.

— Doresc să vorbesc cu comandantul taberei. Urmă o tăcere de câteva minute.

— Afară toată lumea! lătră[75] în cele din urmă un bărbat înalt şi zvelt cu un pronunţat accent din Dalenshar.

Ceilalţi salutară, îşi luară coifurile strânse pe o altă masă şi ieşiră afară unul după altul. Nici măcar unul nu îl salută pe Karede. Mâna lui dreaptă zvâcni o dată, ca şi când ar fi *simţit* un mâner fantomă în palmă, apoi rămase nemişcată.

— Gamel Loune, se prezentă bărbatul zvelt.

Cum partea superioară a urechii drepte îi lipsea, în locul ei se vedea o tăietură albicioasă prin cârlionţii negri. Şi pete albe altundeva.

— Ce pofteşti?

Abia dacă se simţi o urmă de precauţie în aceste cuvinte. Era un bărbat aspru şi stăpân pe el. Trebuie să fi fost, de do-bândise cele trei pene roşii ce îi ornau coiful aşezat pe supor-tul de săbii. Bărbaţii slabi, care nu ştiau să îşi stăpânească fi-rea, nu erau ridicaţi la rangul de general de stindard. Karede bănuia că singurul motiv pentru care Loune era dispus să vorbească cu el era faptul că avea pe coif trei pene negre.

— Nu să mă amestec în comanda ta.

Loune avea motive să se teamă de acest lucru. Rangurile în Garda Morţii erau cu o jumătate de pas mai sus decât cele din exterior. Ar fi putut coopta comanda bărbatului dacă ar fi fost nevoit, deşi ar fi trebuit să îşi explice motivele mai târziu. Ar fi trebuit să fie motive întemeiate ca el să nu îşi piardă capul.

— Am înţeles că au existat unele... dificultăţi în această parte a Altarei în ultima vreme. Vreau să ştiu în ce mă voi băga.

Loune mârâi:

— „Dificultăţi”. Poţi să le numeşti şi aşa.

Un bărbat îndesat, îmbrăcat într-o haină simplă din lână maro şi cu o barbă îngustă atârnându-i din vârful bărbiei, in-tră în cort, ţinând în mâini o tavă grea din lemn sculptat pe care se aflau o carafă din argint şi două ceşti albe solide, ge-nul care nu s-ar fi spart uşor dacă ar fi fost legănate de căru-ţe. Mirosul de *kaf* proaspăt fiert umplu aerul.

— Băutura dumneavoastră, general de stindard.

Punând tava pe marginea mesei pe care stătea întinsă har-ta, umplu cu băgare de seamă ceaşca cu lichid negru, în vre-me ce îl privea pe Karede cu coada ochiului. Părând a fi de vârstă mijlocie, purta la curea două cuţite cu tăiş lung, iar în palme avea bătături mari precum cele ale unui cuţitar. Karede găsi o asemănare cu Ajimbura – sufletească, nu fizică. Ochii aceia negri nu se trăgeau de pe Dealurile Kaensada.

---

[75] În textul original propoziţia este: „...a tall lean man barked”. Verbul *bark* este folosit cel mai des cu înţelesul de *a lătra.* Un alt înţeles este şi *a (se) răsti.* În cazul de mai sus este vorba despre o comandă militară, un ordin, care să dă cu voce tare şi stridentă (*răstită*) pentru a fi auzită şi înţeleasă de către toţi din jur. Deci tra-ducerea corectă ar fi fost „...comandă în cele din urmă...”. (n.red.)

— Am aşteptat să plece ceilalţi, căci abia dacă mai e de-ajuns pentru dumneavoastră. Nu ştiu când oi putea face rost de mai mult. Nu ştiu.

— Serveşti *kaf,* Karede?

Reticenţa lui Loune era evidentă, dar n-avea cum să nu îi ofere şi lui. Pentru o insultă atât de gravă, Karede ar fi fost nevoit să îl ucidă. Sau cel puţin, asta credea bărbatul.

— Cu plăcere, răspunse Karede.

Punându-şi coiful lângă tavă, îşi scoase mănuşile cu întă-rituri de oţel şi le aşeză lângă acesta.

Servitorul umplu a doua ceaşcă, apoi dădu să meargă spre un colţ al cortului, însă Loune îi spuse:

— Nu mai am nevoie de tine deocamdată, Mantual. Bărbatul îndesat şovăi, aruncându-i o privire lui Karede, înainte să îi facă o plecăciune lui Loune, atingându-şi ochii şi buzele cu vârfurile degetelor şi să plece.

— Mantual este exagerat de protector cu mine, explică Loune.

Era limpede că nu voia să dea explicaţii, dar dorea să evi-te ceva ce ar fi putut fi înţeles ca o insultă făţişă.

— Ciudat individ. S-a ataşat de mine cu mulţi ani în urmă în Pujili şi şi-a făcut loc ca să devină servitorul meu. Cred că ar rămâne şi dacă nu l-aş mai plăti.

Da, era foarte asemănător cu Ajimbura.

O vreme, ei doar sorbiră din băutura *kaf,* echilibrând ceaşca pe vârfurile degetelor şi savurând gustul foarte amă-rui. Părea să fie o băutură originară din Munţii Ijaz, iar dacă era aşa, atunci era una foarte scumpă. Provizia de fasole boabe neagră[76] a lui Karede, categoric nu din Munţii Ijaz, se terminase în urmă cu o săptămână, iar el fusese surprins cât de mult îi lipsea să bea *kaf.* Nu îl deranjase niciodată să strân-gă cureaua atunci când era nevoie. După ce băură prima ceaşcă, Loune le umplu din nou.

— Urma să-mi vorbeşti despre dificultăţi, zise Karede acum când conversaţia nu mai putea fi nepoliticoasă.

El încerca mereu să fie politicos chiar şi cu oamenii pe care urma să îi ucidă, iar aici impoliteţea îi punea stăvilar la limbă.

Loune îşi puse ceaşca jos şi îşi propti pumnii în masă, pri-vind încruntat harta. Nişte icuri mici şi roşii în care erau în-fipte stindarde mici de hârtie erau împrăştiate peste tot pe suprafaţa ei, marcând oştile seanchane aflate în mişcare, iar stelele roşii indicau oştile care stăteau în loc. Discurile mici şi negre, care indicau desfăşurări de trupe, presărau harta, dar, în mod ciudat, nu exista niciun disc alb care să indice vrăj-maşul. Niciunul.

— În ultima săptămână, zise Loune, au existat patru des-făşurări de trupe de amploare şi şaizeci de ambuscade, încă-ierări şi raiduri, multe destul de ample, toate acoperind o suprafaţă de trei sute de mile.

Asta acoperea aproape toată harta. Vocea îi era rigidă. Era limpede că, dacă ar fi avut de ales, nu i-ar fi dezvăluit nimic lui Karede. Cu toate acestea, acea jumătate de pas nu îi oferea niciuna.

---

[76] *Beans,* în textul original. Substantivul desemnează, cel mai des, *fasolea.* Însă acesta desemnează şi *boabele* provenite din păs-tăi, nu neapărat fasolea. În cazul acesta, înţelegem că lui Karede i se termninase de o săptămână provizia de *boabe negre* din ţinutul Seanchan. (n.red.)

— Pe partea cealaltă, trebuie că sunt implicate şase sau opt oşti. În noaptea de după prima desfăşurare masivă de trupe au existat nouă raiduri importante, fiecare la patruzeci sau cincizeci de mile depărtare de câmpul de bătălie. Nici acestea n-au fost oştiri mici, cel puţin, nu luate împreună, dar nu le putem da de urmă şi nimeni n-are nici cel mai mic ha-bar de unde au venit. Indiferent cine ar fi, le au cu ei pe *da-mane,* surorile alea aes sedai, şi poate şi pe blestemaţii ăia de asha'mani. Oamenii noştri au fost făcuţi ferfeniţă de explozii despre care *damanele* noastre zic că n-au fost provocate de Putere.

Karede sorbi din băutura *kaf.* Bărbatul nu gândea. Dacă vrăjmaşii aveau aes sedai şi asha'mani, aceştia puteau folosi ceea ce se numea „topirea-n-văzduh" ca să ajungă cât de de-parte doreau, făcând un singur pas. Dar, dacă puteau face acest lucru, de ce nu se folosiseră de el ca să păşească într-un loc sigur cu premiul lor? Poate că nu toate surorile aes sedai şi nu toţi asha'manii puteau folosi topirea-n-văzduh, însă acest lucru dădea naştere la o altă întrebare: de ce nu i-au tri-mis pe aceia care puteau? Poate că singurele aes sedai erau *damanele* răpite din Palatul Tarasin. Din câte se zvonea, nici-una dintre ele nu ştiuse cum să folosească topirea-n-văzduh. Acest lucru avea logică.

— Ce spun prizonierii despre cine i-a trimis?

Loune râse amarnic.

— Înainte să ai prizonieri, trebuie să câştigi o bătălie. Noi n-avem decât un şir lung de înfrângeri.

Luând ceaşca în mână, luă o înghiţitură. Vocea i se mai dezlegă, ca şi când ar fi uitat de culorile armurii lui Karede.

Acum, acesta era doar un soldat vorbind despre breasla lui.

— Gurat a crezut că i-a înhăţat pe câţiva dintre ei acum două zile. A pierdut patru cavalerii şi cinci infanterii aproape până la ultimul om. Nu-s morţi toţi, dar majoritatea răniţilor sunt cu un picior în groapă. Sunt plini de săgeţi ca o perniţă de ace. Majoritatea sunt taraboneri şi amadiciani, dar asta n-ar trebui să conteze, nu? Trebuie să fi fost vreo douăzeci de mii sau mai mulţi de arbaletrieri ca să lanseze atât de multe săgeţi. Poate chiar treizeci de mii. Cu toate acestea, au reuşit să se ascundă de *morat'raken.* Ştiu că şi noi am ucis câţiva – cel puţin asta susţine raportul – dar ei nici măcar nu-şi lasă morţii în urmă. Unii neghiobi au început să zică în şoaptă că am fi nişte spirite războinice.

I-o fi considerând el neghiobi, însă îşi îndoi degetele mâi-nii stângi ca să facă un semn care să alunge răul.

— Îţi voi spune un lucru pe care îl ştiu, Karede. Coman-danţii lor sunt foarte pricepuţi. Foarte, foarte pricepuţi. Orice om care i-a înfruntat a fost doborât de pe picioare, depăşit ca îndemânare şi învins.

Karede încuviinţă din cap îngândurat. Bănuise că Turnul Alb trebuie să le fi trimis pe cele mai bune ca să o răpească pe Înalta Doamnă Tuon, dar nu luase în considerare ce numeau neamurile de pe malul acesta al oceanului „mare căpitan". Poate că numele adevărat al lui Thom Merrilin era Agelmar

Jagad sau Gareth Bryne. Abia aştepta să îl cunoască pe băr-bat, măcar ca să îl întrebe de unde ştiuse că ea avea să vină în

Ebou Dar. El ar putea ascunde implicarea lui Suroth; pe de altă parte, ar putea să n-o facă. Când erai pe culmi, aliatul de azi putea fi sacrificiul de

mâine. Exceptându-i pe Grădinari, Gărzile Morţii erau *da'covale* pentru împărătească, fie-i viaţa veşnică; cu toate acestea, trăiau pe culmi.

— Trebuie să existe vreun plan ca să le dăm de urmă şi să îi prindem. Tu te ocupi de asta?

— Nu, slavă Luminii! zise Loune cu patimă. Luă o gură sănătoasă de băutură ca şi când şi-ar fi dorit să fie coniac. Ge-neralul Chisen îşi aduce toată oastea prin Strâmtorile Malvide. Aparent, Palatul Tarasin a hotărât că aceasta este o treabă suficient de importantă ca să rişte deplasări de trupe din Murandy sau Andor, deşi, din câte am auzit, niciuna nu este ca-pabilă să atace pe cineva în acest moment. Va trebui să aştept aici până când va sosi Chisen. Cred că atunci vom vedea un rezultat diferit. Mai bine de jumătate dintre oamenii lui Chisen sunt veterani de-acasă.

Brusc, Loune păru să îşi amintească cui îi vorbea. Faţa îi deveni întunecată ca o mască impenetrabilă. Nu avea impor-tanţă. Karede era convins că aceasta era lucrarea lui Merrilin, sau care i-o fi numele. Şi ştia de ce bărbatul făcea ce făcea. În alte circumstanţe, i-ar fi explicat lui Loune raţionamentul lui, însă înalta doamnă nu avea să fie în siguranţă până când nu urma să se întoarcă în Palatul Tarasin, printre aceia care îi ştiau faţa. Dacă bărbatul nu avea să îl creadă asupra unui as-pect-cheie, că ea *era* înalta doamnă, ar fi pus-o şi mai mult în primejdie degeaba.

— Îţi mulţumesc pentru *kaf,* zise el, punând ceaşca jos şi luându-şi coiful şi mănuşile. Lumina să vegheze asupra ta, Loune! Ne vom întâlni în Seandar cândva.

— Lumina să vegheze asupra ta, Karede! zise Loune după o clipă, evident mirat de acel rămas-bun politicos. Ne vom în-tâlni în Seandar cândva.

Bărbatul îi oferise *kaf* iar Karede nu avea nimic de împărţit cu el. De ce era mirat?

Karede nu i se adresă lui Musenge până când nu părăsiră călare tabăra, ogierii-grădinari înaintând cu paşi mari chiar în faţa gărzilor umane. Hartha mergea alături de Karede, ţi-nându-şi toporul cu coada lungă pe umăr, capul ajungându-i aproape la acelaşi nivel cu al lor.

— O luăm spre nord-est, zise el, spre Strâmtorile Malvide.

Dacă îşi amintea corect hărţile, căci arareori uita vreuna la care aruncase un ochi, putea ajunge la ele peste patru zile.

— Fie ca Lumina să ne lumineze calea şi să ajungem acolo înaintea înaltei doamne!

Dacă nu aveau să ajungă, urmărirea avea să continue, chiar până în Tar Valon dacă avea să fie nevoie. Nu îi trecuse niciodată prin minte gândul să se întoarcă fără înalta doam-nă. Dacă va trebui s-o scoată din Tar Valon, o va face.

CAPITOLUL 35

Importanţa lui Dyelin

— Vor bilet de *liberă trecere?,* zise Elayne, nevenindu-i a crede. Ca să intre în *Caemlyn?*

Fulgerele străluceau dincolo de ferestre, iar tunetele bu-buiau. Afară, potopul se dezlănţuise asupra oraşului Caemlyn, o ploaie torenţială şi răpăitoare. Soarele trebuie să fi fost cu mult deasupra orizontului, însă lampadarele erau aprinse pentru a alunga întunericul amurgului.

Tânărul zvelt care stătea în picioare în faţa scaunului ei cu spătar jos roşi de ruşine, dar continuă să o privească în ochi. De fapt, era aproape un băieţandru care îşi bărbierea obrajii netezi doar de formă, nu pentru că ar fi avut nevoie prea des de lamă. Cum se cuvenea, Hanselle Renshar, nepotul Arathellei, nu purta nici sabie, nici armură, însă haina lui verde avea urmele adânci ale curelelor platoşei, pe care o purtase atât de multă vreme. Pata mare umedă de pe umărul lui stâng marca locul unde mantia lui era găurită. Era ciudat cum observai unele lucruri în astfel de vremuri.

— Mi s-a spus să îl cer, domniţă, zise el, cu o voce calmă. Dyelin, cu braţele încrucişate pe piept, mârâi iritată. Nu era departe de a se încrunta. Jupâneasa Harfor, splendidă ca de obicei în tunica ei cărămizie cu Leul Alb brodat impecabil pe pieptul ei generos, pufni zgomotos. Hanselle se înroşi din nou. Se aflau în salonul mic al Elaynei, unde focul mic din şe-mineul de marmură alunga mare parte din răcoarea dimine-ţii şi unde lămpile cu ulei parfumau aerul cu miros de tranda-firi. Îşi dorea ca Birgitte să fi fost acolo. După uşoara iritare ce străbătea legătura, aceasta se ocupa de rapoarte. Nu era sufi-cient de enervată ca să fie ceva mult mai urgent.

Sosirea lui Luan şi a celorlalţi la zidurile oraşului în urmă cu două zile, împreună cu cei şaizeci de mii de războinici ai lor, nu pricinuise cine ştie ce agitaţie sau sărbătoriri pe străzi, improvizate de către cetăţeni odată ce deveni limpede că aceş-tia nu aveau să ocupa taberele abandonate odată cu plecarea lui Jarid Sarand, ce luase cu el oameni din Case care o spriji-neau acum pe Elayne, deşi aceştia nu ştiau încă acest lucru. Numai Lumina ştia ce necazuri avea să pricinuiască bleste-matul *acela* de bărbat. Dar mesajul lui Hanselle schimba înfă-ţişarea taberei uriaşe care se afla la doar o milă sud de Caem-lynul de Jos. Dacă Arathelle, Luan şi ceilalţi ştiau despre fap-tul că oraşul era aprovizionat din Tear şi Illian prin porţi, şi cu siguranţă toată lumea din Andor ştia deja acest lucru, poa-te că ei hotărâseră că un asediu n-ar fi rezolvat nimic. Biletul de liberă trecere era o chestiune ce ţinea de linia frontului. Poate că intenţionau să ceară ca oraşul Caemlyn să se predea cu scopul de a evita un asalt năprasnic. Proclamaţiile de spri-jin, duse mai degrabă de Femeile Clanului decât de călăreţi, fuseseră afişate din Aringill şi până în satele miniere din Munţii de Negură, sau aveau să fie afişate în curând, dar chiar dacă Sumeko şi celelalte femei ale Clanului se epuizau tămă-duind, războinicii Caselor Caeren, Anshar şi Baryn, care nu fuseseră luaţi de Jarid, nu înmulţeau rândurile soldaţilor ei. Nu ajungeau nici măcar aproape de şaizeci de mii. Grupuri mici de războinici începeau să vină în oraş pe măsură ce se răspândea zvonul că te puteai apropia în siguranţă de Caem-lyn, dar nu erau de-ajuns. Putea trece o săptămână, poate mai mult, înainte să-şi facă apariţia grupuri considerabile. Aces-tea se ţinuseră departe de oraş de teama oştii Arymillei. Re-

zultatul unui atac masiv nu era o concluzie evidentă – oame-nii care se aflau pe un zid aveau un avantaj considerabil în faţa acelora care încercau să se caţăre pe el –, dar ar fi scăpat ca prin urechile acului, fără vreo speranţă de a primi ajutor prea curând. Dyelin îi făcuse încă o vizită Daninei Candraed în vest, însă femeia încă mai tărăgăna. Elayne avea nouă Case, când avea nevoie de zece; totul atârna în balanţă, iar Danine nu se putea hotărî dacă să sprijine sau nu Casa Trakand.

— De ce doresc să vorbească cu mine?

Reuşi să împiedice iritarea Birgittei să nu îi pătrundă în glas. Pe a Birgittei şi pe-a ei.

Hanselle se înroşi iar. Părea să facă asta cu uşurinţă. Ar-de-o-ar focu', ei chiar trimiseseră un băieţandru!

— Nu mi s-a spus, domniţă. Mi s-a spus doar să cer un bi-let de liberă trecere. El şovăi. Nu vor intra în Caemlyn fără el, domniţă.

Ridicându-se în picioare, ea se duse la masa de scris, scoa-se o foaie de hârtie albă şi fină din cutia din lemn de trandafir şi muie peniţa în călimara din cristal montată în argint. În-cepu să scrie literele pe pagină fără a face înfloriturile obiş-nuite. Era concisă şi la subiect.

„Seniorul Luca Norwelyn, Domniţa Arathelle Renshar, Se-niorul Pelivar Coelan, Domniţa Aemlyn Carand, Domniţa Ellorien Traemane şi Seniorul Abelle Pendar se pot simţi în siguranţă când vor intra în Caemlyn şi pot fi siguri că atât ei, cât şi alaiul lor pot ieşi din oraş oricând vor dori. Îi voi primi fără ceremo-nie în această după-amiază în Sala Mare după cum se cuvine rangului lor. Trebuie să discutăm despre Ţinuturile de Hotar.

Elayne Trakand, Domniţă-Moştenitoare a Andorului şi Prima Înscăunată a Casei Trakand"

Ea încerca să îşi păstreze calmul, dar peniţa de oţel se în-figea în hârtie cu fiecare literă scrisă. Bilet de liberă trecere. Conduse ca să aprindă o lumânare, iar mâna îi tremură atunci când picură ceara galben-aurie pe pagină. Ei insinuau că ea ar fi încercat să îi reţină cu forţa. Nu, nu doar insinuau! Era la fel ca şi când ar fi spus-o cu voce tare! Îşi apăsă sigiliul, un crin înflorit, pe ceară ca şi când ar fi încercat să îl împlânte prin masă.

— Poftim, zise ea, întinzându-i foaia tânărului. Vocea îi era glacială, şi nu făcu niciun efort să îi pară mai caldă. Dacă nici acest bilet nu îi va face să se simtă în siguranţă, poate-ar trebui să încerce să se înfăşeze ca nişte prunci.

Tunetul bubui ca şi cum ar fi subliniat aceste cuvinte.

El se înroşi din nou, de astă dată de furie, dar, în mod în-ţelept, se rezumă la a-i mulţumi în vreme ce împăturea hâr-tia. O băga cu grijă în interiorul hainei când jupâneasa Harfor îl conduse afară. Ea avea să îl însoţească personal până la ca-lul lui. Unui mesager care venea din partea unor nobili atât de puternici cum erau Luan şi ceilalţi trebuia să i se acorde o oarecare onoare.

Brusc, furia pe care o simţea Elayne se transformă în tris-teţe. Nu ar fi putut spune din ce *pricină* era tristă. Stările ei sufleteşti păreau să se schimbe adeseori fără niciun motiv. Poate din cauza acelora care muriseră şi acelora care urmau să moară.

— Eşti *sigură* că nu vrei să fii regină, Dyelin? Luan şi cei-lalţi te vor sprijini într-o clipită, iar dacă o voi face şi eu, aceia care m-au sprijinit pe mine te vor susţine şi pe tine. Ar-de-m-ar focu', probabil că şi Danine te va sprijini.

Dyelin se aşează pe un scaun, răsfirându-şi cu băgare de seamă poalele albastre, înainte să răspundă.

— Sunt *absolut* sigură. Am treabă suficientă doar să-mi conduc Casa, fără a mai adăuga şi Andorul. Şi-apoi, nu sunt de acord ca tronul să schimbe Casele fără motiv întemeiat – lip-sa unei Domniţe-Moştenitoare sau, mai rău, una care este neghioabă sau incompetentă, nemiloasă sau lacomă. Tu nu eşti niciunul dintre aceste lucruri. Continuitatea oferă stabi-litate, iar stabilitatea aduce prosperitate. Încuviinţă din cap; îi plăcea cum se exprimase. Dacă ai fi murit înainte să te în-torci în Caemlyn şi să revendici tronul, aş fi făcut-o eu, dar adevărul este că tu vei fi o domnitoare mai bună decât mine. Mai bună pentru Andor. Parţial, acest lucru se datorează le-găturii pe care o ai cu Dragonul Renăscut. Sprânceana ridica-tă a lui Dyelin o invita pe Elayne să explice această legătură. Dar în mare parte, continuă ea, când Elayne nu spuse nimic, acest lucru ţi se datorează chiar ţie. Te-am văzut crescând şi, până când ai ajuns la vârsta de cincisprezece ani, am ştiut că vei fi o regină bună, poate cea mai bună pe care a avut o vre-odată Andorul.

Obrajii Elaynei se aprinseră, iar lacrimile i se adunară în ochi. Fie-i al naibii stările ei schimbătoare! Doar că ştia că de as-tă dată nu putea da vina pe sarcină. Laudele venite din partea lui Dyelin erau precum cele venite din partea mamei ei, nici-odată invidioase, dar niciodată oferite fără ca ea să le merite.

Era ocupată în dimineaţa aceea şi trebuia să se ocupe doar de Caemlyn şi de palat, nu te tot ţinutul Andor. Jupâ-neasa Harfor raportă că iscoadele din palat, despre care se ştia că îi raportaseră Arymillei sau aliaţilor ei, deveniseră foarte tăcute şi nemişcate, ca nişte şoareci care se temeau că i-ar putea urmări o pisică.

— Măcar acum putem să ne descotorosim de ele în sigu-ranţă, domniţă, spuse Reene pe un ton extrem de satisfăcut.

Ei îi displăcea la fel de mult ca Elaynei să ştie că existau iscoade în Palatul Regal. Poate chiar mai mult. Domniţa-moş-tenitoare sau regina putea locui în palat, dar din punctul de vedere al primei slujnice, acesta îi aparţinea ei.

— De toate.

Iscoadele altora fuseseră lăsate în palat, astfel încât ni-meni să nu suspecteze că Reene ştia.

— Ţine-le pe toate şi supraveghează-le, îi spuse Elayne. Cel mai probabil, sunt plătite de altcineva, iar noi ştim cine este.

O iscoadă care era cunoscută putea fi împiedicată să afle ceva ce nu trebuia să afle şi te puteai asigura că aceasta afla exact ceea ce voiai ca ea să afle. Acest lucru era valabil şi pen-tru iscoadele frăţiilor ajah pe care jupâneasa Harfor nu le de-conspirase. Frăţiile ajah nu aveau niciun drept să o spioneze, iar dacă le oferea ocazional informaţii false, era vina lor dacă acţionau în baza acestora. Ea nu putea face acest lucru prea des, altminteri acestea şi-ar fi dat seama că ea le deconspira-se spionii, dar putea face asta la nevoie.

— Cum porunceşti, domniţă. Lumea s-a schimbat, nu-i aşa?

— Mă tem că da, jupânească Harfor.

Femeia durdulie încuviinţă din cap cu tristeţe, dar reveni repede la subiect.

— Una dintre ferestrele din Sala Mare are o scurgere, domniţă. M-aş fi ocupat eu însămi dacă ar fi fost ceva neîn-semnat, fără să te mai deranjez, dar este vorba despre o cră-pătură în geam, ceea ce înseamnă că trebuie să chemăm...

Lista cu probleme care necesitau aprobarea Elaynei şi hârtiile pe care trebuia să le iscălească era nesfârşită.

Jupânul Norry dădu raportul asupra căruţelor pline cu grâne, boabe de fasole şi mărfuri cu vocea lui prăfuită şi anunţă, cu o oarecare mirare, că numărul incendiilor nu scă-zuse. Şaptesprezece clădiri arseseră în toiul nopţii. Fusese convins că prinderea Arymillei le va pune capăt şi era trist pentru că se înşelase. Aduse ordine de execuţie pe numele lui Rhys a'Balaman şi al lui Aldred Gomaisen pe care ea să le iscălească şi să le sigileze. Mercenarii care schimbau taberele nu se puteau aştepta la altceva decât dacă noii lor stăpâni ieşeau biruitori. Evard Cordwyn murise la poartă, altminteri ar fi fost trimis şi el la spânzurătoare. Hafeen Bakuvun trimi-sese o petiţie cerând o răsplată pentru faptele sale de la Poar-ta Far Madding, însă fusese uşor să o respingă. Prezenţa mer-cenarului domani şi a oamenilor lui poate că făcuse diferenţă în apărarea porţii până la sosirea lui Dyelin, dar aceştia nu făcuseră decât să îşi câştige simbria, nimic mai mult.

— Mă tem că prizonierele tac în continuare, zise Norry, strecurând petiţia refuzată înapoi în dosarul lui cu coperte din piele.

El părea să creadă că, dacă făcea asta suficient de repede, era ca şi când n-ar fi scos-o niciodată.

— La surorile aes sedai iscoade ale Celui Întunecat mă refer, domniţă. Şi la ceilalţi doi. Tac mâlc atunci când... ăăă... nu rostesc insulte. Mellar este cel mai vehement, strigând în gura mare ce are de gând să le facă femeilor care l-au arestat. Deni respectase la propriu poruncile primite; femeile Gărzii îl cotonogiseră crunt pe Mellar, lăsându-l plin de vânătăi din cap şi până-n picioare. Dar şi surorile aes sedai pot rosti şi ele cuvinte destul de... ăăă... injurioase. Mă tem că va trebui să le supunem unui interogatoriu dacă vrem să aflăm ceva util de la ele.

— Nu le numi aes sedai, izbucni ea.

Când auzea cuvintele „aes sedai" legate de cuvintele „is-coadele Celui Întunecat" i se întorcea stomacul pe dos.

— Femeile alea au renunţat la dreptul de a fi numite aes sedai.

Ea însăşi le luase inelele cu Marele Şarpe şi poruncise să fie topite. Acesta era privilegiul Egwenei, nu al ei. Elayne pu-tea fi pedepsită pentru asta, dar nu se putuse abţine.

— Cere-i domniţei Sylvase să ni-l împrumute pe secreta-rul ei.

Ea nu avea inchizitori printre oameni săi. După spusele Aviendhei, un inchizitor nepriceput putea să îl omoare pe cel care era interogat fără succes. Când îi *va fi* îngăduit surorii ei să vină în vizită? Lumină, îi era dor de Aviendha.

— Bănuiesc că el nu este inchizitor.

Fulgerele luminară ferestrele salonului, iar tunetele bu-buitoare făcură să zdrăngăne cadranele acestora.

Norry îşi uni vârfurile degetelor, lipindu-şi dosarul de tu-nica pe care erau pete de cerneală cu podul palmelor şi în-cruntându-se cu gravitate.

— Puţini oameni au un inchizitor al lor, domniţă. Suge-rează... ăăă... o latură întunecată. Pe de altă parte, din câte am înţeles eu, bunicul ei i-ar fi alungat pe toţi bărbaţii care şi-au arătat interesul faţă de ea până când aceştia au încetat să mai fie interesaţi. Ea a fost, practic, o prizonieră până când a atins vârsta majoratului. Asta ar face pe oricine să aibă o viziune întunecată

asupra lumii. S-ar putea ca ea să nu fie... ăăă... atât de demnă de încredere pe cât îţi doreşti, domniţă.

— Crezi că i-ai putea mitui pe câţiva dintre servitorii ei ca să fie iscoadele mele?

Cât de uşor era să pună această întrebare. Iscoadele de-veniseră o parte din viaţa ei, la fel ca zidarii sau geamgii.

— Aş putea aranja asta, domniţă. Voi şti sigur peste o zi sau două.

Odinioară, el ar fi fost îngrozit de însăşi ideea de a avea vreo legătură cu spionarea. Se părea că, într-un final, toate lu-crurile se schimbau. Îşi mişcă mâinile pe dosar, aproape des-făcându-şi-le.

— Canalele de scurgere din partea de sud a Noului Oraş au nevoie urgentă de atenţie, mă tem.

Elayne oftă. Nu se schimba totul. Arde-o-ar focu', bănuia că, odată ce avea tot ţinutul Andor, arareori urma să mai poa-tă avea o oră şi pentru ea. Ce voiau *Luan* şi ceilalţi?

La scurt timp după mijlocul dimineţii, Melfane Dawlish îşi făcu apariţia şi le porunci Essandei şi lui Neris să o dezbrace până la piele pe Elayne ca să poată fi cântărită pe cântarul uriaş cu braţe din lemn pe care îl adusese moaşa. Era un ritu-al zilnic. Pe talerul din alamă era întinsă o pătură, slavă Lu-minii! Femeia măruntă şi îndesată îi asculta bătăile inimii printr-un tub găunos din lemn pe care i-l lipea pe piept şi pe spate, îi întorcea pleoapele ca să îi poată examina ochii şi îi mirosea respiraţia. O punea pe Elayne să facă pipi, apoi ridica borcanul de sticlă la lumina unui lampadar ca să îi cerceteze urina. O mirosea şi pe aceea, ba chiar muia un deget în ea şi îl lingea! Acesta era un alt ritual zilnic. Elayne îşi feri privirea, strângându-şi pe lângă trup halatul din mătase brodat cu flori, dar încă mai tremura. De astă dată, Melfane observă.

— Îmi dau seama de vreo boală după schimbarea gustu-lui, domniţă. Oricum, există lucruri mai grave. Băiatul meu Jaem, cel care a cărat cântarul, prima slujbă plătită pe care a avut-o a fost să cureţe un grajd. Susţinea că orice mânca avea gust de... Burta rotundă i se scutură când râse. Ei bine, îţi poţi închipui, domniţă.

Elayne îşi putea închipui şi se bucura că nu o apucase grea-ţa. Însă tremură din nou. Essande părea destul de calmă, ţi-nându-şi mâinile împreunate în faţă şi privind-o aprobator pe nepoata ei, însă Neris părea gata să îşi verse măruntaiele.

— Păcat că el nu poate învăţa meşteşugul meu, dar ni-meni n-ar cumpăra ierburi de la un bărbat. Sau să accepte un bărbat-moaşă.

Melfane râse zgomotos când auzi această idee caraghioasă.

— Vrea să facă ucenicie pe lângă un armurier, ca să vezi. E prea bătrân pentru asta, dar asta vrea. Şi-acum, ai grijă să îi citeşti pruncului tău.

Ea se îndoia foarte mult de afirmaţia Elaynei cum că va avea un băiat şi o fată. Nu avea să accepte acest lucru până când nu le va auzi bătăile inimii, iar acest lucru avea să se întâmple peste câteva săptămâni.

— Şi pune-i pe muzicanţi să-i cânte. Va învăţa sunetul vo-cii tale. Va învăţa să îi placă lectura şi muzica. Şi-apoi, toate acestea vor fi de folos şi în alte privinţe. Îl face pe copil mai deştept.

— Spui asta de fiecare dată, jupânească Dawlish, zise Elayne pe un ton iritat. Sunt *în stare* să ţin minte, să ştii. Şi *fac* asta.

Melfane râse din nou, o licărire apărând în ochii ei negri. Accepta stările de dispoziţie schimbătoare ale Elaynei tot aşa cum accepta ploaia şi fulgerele.

— Ai fi surprinsă cât de mulţi oameni nu cred că pruncul din pântece poate auzi, dar eu văd diferenţa dintre acela că-ruia i se citeşte şi acela căruia nu i se citeşte. Te deranjează dacă schimb două vorbe cu mătuşa mea înainte să plec, dom-niţă? I-am adus o plăcintă şi o alifie pentru încheieturi.

Essande se înroşi la faţă. Ei bine, acum că minciuna ei îi fusese dată în vileag, avea să accepte tămăduirea, altminteri

Elayne va afla motivul.

După ce luă prânzul, Elayne îi vorbi Birgittei despre in-tenţiile lui Luan şi ale celorlalţi. Fusese un prânz gustos, iar ea mâncase cu poftă. Melfane le dojenise aspru pe bucătărese şi pe fiecare femeie care putea auzi această dojană din cauza mâncării sărăcăcioase cu care o hrăneau. Azi, fu servită cu păstrăvi mici de iaz prăjiţi la grătar, rulouri de varză umplute cu brânză sfărâmicioasă din lapte de oaie, boabe de fasole cu seminţe de pin şi o tartă cu mere împletită. Un alt motiv pen-tru care era atât de gustoasă era acela că nu exista nici cea mai mică urmă de stricăciune. De băut, primi ceai negru cu mentă care o făcu să se încordeze o clipă până când îşi dădu seama că era într-adevăr mentă. Singurul lucru pe care îl in-terzisese Melfane fu vinul, indiferent cât de mult era îndoit cu apă. Birgitte renunţase şi ea la băutură, deşi părea imposibil ca aceasta să afecteze în vreun fel legătura. Elayne se abţinu să sublinieze acest lucru. Birgitte băuse prea mult ca să îşi înăbuşe durerea după pierderea lui Gaidal. Elayne înţelegea, chiar dacă nu era de acord cu acest lucru. Nu îşi putea închi-pui ce avea să facă dacă Rand ar fi murit.

— Ştiu şi eu? zise Birgitte, după ce înfulecă ultima bucată din tarta ei. Bănuiala mea este că ei au venit ca să îţi ceară să îi ajuţi să pornească împotriva celor din Ţinuturile de Hotar. Singurul lucru cert este acela că afurisiţii n-au venit să îţi acorde sprijinul.

— Aceasta este şi bănuiala mea.

Elayne culegea firimiturile de brânză cu vârful umed al degetului şi şi le vâra în gură. Ar fi putut mânca din nou la fel de multă mâncare câtă fusese pe farfuria ei, dar Melfane îşi anunţase intenţia strictă de a-i controla din nou greutatea. De-ajuns şi nu prea mult. Poate că o vacă ce era îngrăşată pentru a fi vândută la piaţă se simţea la fel.

— Asta dacă nu vor cere să predau oraşul Caemlyn.

— Există întotdeauna şi această posibilitate, zise Birgitte, părând aproape binedispusă. Legătura spunea că nu era de-loc aşa. Avem în continuare străjeri în turnuri, iar Julanya şi Keraille s-au angajat ca spălătorese în tabăra lor, aşa că vom şti dacă au de gând să pornească împotriva oraşului înainte ca primul om să o ia spre noi.

Elayne îşi dorea să nu ofteze atât de des. Arde-o-ar focu', le avea sub pază pe Arymilla, Naean şi Elenia, care *nu* erau deloc bucuroase să împartă un pat – ea ştia că acest gând n-ar fi trebuit să îi ofere plăcere, dar o făcea – şi câştigase alţi trei aliaţi, chiar dacă nu neapărat cei mai puternici. Măcar aceştia erau strâns legaţi de ea acum. Ar fi trebuit să se simtă biruitoare.

În după-amiaza aceea, Essande şi Sephanie o îmbrăcară într-o rochie verde-închis cu dungi de culoarea smaraldului pe poale şi cu broderii argintii pe piept, pe mâneci şi în jurul tivului. Ca podoabe, purta doar inelul cu Marele Şarpe şi o insignă mare emailată cu albastru, exceptând Cheia de Boltă a Casei

Trakand. Insigna o făcea să fie posomorâtă. În interi-orul Casei se spunea că Trakand era cheia de boltă care ţinea Andorul unit. Până acum, ea nu făcuse o treabă prea bună.

Ea şi Birgitte făceau cu rândul ca să le citească cu voce tare viitorilor prunci ai ei. Din cărţi de istorie, fireşte; dacă Melfane avea dreptate, nu voia să îi îndrume spre poveşti frivole. Erau chestii anoste. Un bărbat dolofan în veşminte roşu cu alb cânta la flaut, în vreme ce o femeie zveltă în livrea cânta la ţambalul cu douăsprezece corzi, scoţând acorduri vesele. Cel puţin, atunci când bubuitul tunetelor nu le acope-rea. Barzii nu creşteau în copaci, iar Birgitte nu fusese prea sigură în a lăsa pe cineva din afara palatului în preajma Elaynei, dar jupâneasa Harfor găsise câţiva muzicanţi desă-vârşiţi care profitaseră de ocazie ca să îmbrace livreaua. Sim-bria lor era considerabil mai bună în palat decât într-un sa-lon, iar pe lângă asta, primeau şi veşminte. Elayne se gândi să tocmească un menestrel, însă acest lucru o duse cu gândul la Thom. Era anost?[77] Trăia măcar? Ea nu putea decât să se roage. Facă Lumina să fie aşa.

Jupâneasa Harfor veni ca să anunţe că sosiseră Luan, Arathelle şi ceilalţi, iar Elayne îşi puse pe cap cununa Domni-ţei-Moştenitoare, o cordea simplă din aur de care atârna un singur trandafir auriu, înconjurat de spini, deasupra sprân-cenelor ei. Caseille, împreună cu opt femei ale Gărzii, le urmă pe ea, pe Birgitte şi pe Essande când acestea ieşiră din apar-tamentul ei, cizmele lor tropotind zgomotos pe gresie în timp ce păşeau. Nouă femei ale Gărzii îşi pierduseră vieţile când ea fusese salvată din ghearele iscoadelor Celui Întunecat, iar acest lucru părea să fi creat o legătură încă şi mai strânsă între celelalte. Se rătăciră de două ori în drum spre Sala Ma-re, însă niciuna nu crâcni nimic. Ce însemnau nişte coridoare schimbătoare când înfruntasei focul şi fulgerele provocate de furia Puterii? Uşile mari şi arcuite ale Sălii Mari, sculptate cu lei înalţi pe ambele părţi, stăteau deschise, iar Caseille le puse pe femeile Gărzii să se posteze în faţa lor, în vreme ce ea, Birgitte şi Essande intrară.

Ferestrele înalte de pe pereţi erau întunecate din cauza ploii, exceptând momentele în care fulgerul strălucea, însă lampadarele cu oglinzi, înşirate de-a lungul pereţilor şi în ju-rul coloanelor albe ce se expuneau pe părţile laterale ale sălii, erau aprinse. Un „pleosc” puternic şi regulat îşi găsea ecoul în acel spaţiu vast, picături de apă ce aterizau într-o găleată din lemn aşezată sub una dintre vitraliile fixate în tavan, la vreo cincisprezece metri în faţă, unde pe unul dintre Leii Albi rampanţi se prelingeau picături de apă de-a lungul unei crăpături, lângă scenele de luptă şi chipurile primelor regine ale Andorului. Cum i se întâmpla de fiecare dată când se afla în această sală, Elayne simţea cum aceste femei o judecau în timp ce ea străbătea plăcile din gresie roşii şi albe ale pardo-selii. Ele clădiseră Andorul cu ascuţimea minţii şi cu sângele fiilor şi soţilor lor, începând cu un singur oraş şi modelând o naţiune puternică din cenuşa imperiului lui Artur Ari-pă-de-Şoim. Aveau dreptul să judece orice femeie care se aşe-za pe Tronul Leului. Ea bănuia că portretele lor fuseseră aşe-zate acolo astfel încât fiecare regină să simtă cum acţiunile ei erau judecate de istorie.

---

[77] Expresia în textul original: „Was he dry?” Colocvial, *to be dry* are şi sensul de a fi în regulă, a fi bine. În nici un caz anost. (n.red.)

Tronul se afla pe o platformă din marmură albă, în capă-tul îndepărtat al sălii, şi era sculptat, poleit şi potrivit pentru o femeie, deşi părea masiv pe labele sale de leu. Leul Alb, al-cătuit din pietrele lunii, fixate pe un fundal de rubine strălu-citoare pe spătarul înalt, se afla deasupra capului şi celei mai înalte femei care ar fi şezut pe tron. Dyelin aştepta deja la ba-za scărilor platformei, privind-o pe Sylvase cum conversa cu Conail şi cu Catalyn, în vreme ce Branlet şi Perival ascultau cu atenţie. Perival îşi trecea mâna prin păr şi dădea aprobator din cap. Oare avea întrebări în ceea ce o privea pe Sylvase? Lir şi Karind stăteau departe de ceilalţi, dar şi unul faţă de celălalt. Nici măcar nu îşi aruncau priviri. Cum fuseseră aliaţi împotriva Elaynei, aceştia nu voiau ca ea să creadă că erau în continuare aliaţi. Essande se duse să li se alăture servitorilor şi servitoarelor în livrele aparţinând celorlalte opt Case, care stăteau strânşi în jurul unei mese pe care se aflau carafe din argint cu vin şi ceai. Asta însemna fără ceremonie în acest context. Fiecare dintre ei avea un singur servitor care să îl servească. Pentru o întâlnire oficială, Elayne i-ar fi pus la dispoziţie pe toţi servitorii, iar în Sala Mare s-ar fi aflat toţi nobilii din Caemlyn, toţi nobilii din tabăra de lângă zidurile oraşului.

— Ellorien ar putea avea o atitudine provocatoare, Elayne, zise Dyelin poate pentru a cincizecea oară de când aflase despre biletul de liberă trecere.

Pe faţa ei era întipărită o expresie rece şi calmă; cu toate acestea, trebuie că era iritată. Îşi netezea cu mâinile poalele brodate cu fir de aur fără a fi nevoie.

— N-am să îi îngădui să mă provoace, răspunse Elayne. Aşa cum n-are să-i îngăduie nimeni. Mă refer la voi, Conail şi Lir.

Conail, în veşminte albastre cusute cu fir de aur, se înroşi la faţă la fel de repede cum o făcuse Hanselle. Se încăierase cu un mercenar despre care crezuse că vorbise cu dispreţ la adresa Elaynei şi fusese cât pe ce să îl omoare. Avusese no-rocul că celălalt bărbat îşi scosese sabia primul. Până şi mercenarii meritau să li se facă dreptate, iar Andorul nu era Tear, unde nobilii îi puteau omorî pe oamenii de rând fără să fie pedepsiţi. Ei bine, înainte ca Rand să schimbe multe dintre legile lor. Arde-l-ar focu', de ce *sărea* dintr-un loc într-altul atât de des?

— Te sprijin, Elayne, iar asta înseamnă că îţi voi lua în-totdeauna apărarea, zise Lir cu glas mieros.

El era întruchiparea perfectă a unui curtean plin de în-credere, în veşminte din mătase verde, cu broderii argintii, şi cu Ciocanul Înaripat argintiu al Casei Baryn, cusut pe guler, însă era prea mieros.

— Dar îmi voi ţine cumpătul, indiferent ce va zice Ellorien.

Legătura fu străfulgerată de un sentiment de dispreţ. În încercarea de a demonstra cât de credincios îi era lui Elayne,

Lir se încăierase cu mercenarii de trei ori. În decurs de două zile. Bărbatul trebuie că le *căuta* cu lumânarea, de ajunsese la această reuşită.

— Dacă ea va încerca să ne întărâte, de ce-ar trebui să ne muşcăm limba? vru să ştie Catalyn.

Rochia roşie, brodată cu fâşii aurii late în jurul tivului şi pe mâneci, nu se potrivea cu pielea ei, mai ales când obrajii ei bucălaţi erau roşii de furie. Îşi ţinea bărbia ridicată. Poate că purta insigna aceea emailată, pe care se vedea Ursul Albastru al Casei Haevin, în locurile unde era obligată să îşi ţină bărbia ridicată şi să îi privească pe toţi cu un aer de superioritate.

— Eu n-am îngăduit nimănui să mă întărâte şi să plece nevătămat.

— Un bou reacţionează când este întărâtat şi face ce vrea cireada, zise Dyelin pe un ton sec. Tot aşa, şi tu vei face ce va vrea Ellorien dacă vei da curs provocărilor ei.

Obrajii lui Catalyn erau în continuare roşii, fără îndoială din cauza stânjenelii.

Reene Harfor îşi făcu apariţia în prag.

— Domniţe, zise ea cu voce tare, vocea ei răsunând în sala aproape goală. Seniori.

Aceste cuvinte aveau un caracter neprotocolar atunci când se întâlneau două tabere şi nu se ştia cât de îndepărtate erau. Jupâneasa Harfor anunţă sosirea seniorilor şi domniţelor în ordinea strictă de precedenţă, deşi printre Casele strânse aco-lo, aceştia nu erau într-un număr foarte mare. Luan Norwelyn, cu faţa aspră şi cu mai multe fire cărunte în păr decât atunci când îl văzuse Elayne ultima oară, purta o haină albastră şi simplă, exceptând Somonul Argintiu al Casei Norwelyn de pe gulerul înalt. Arathelle Renshar, cu faţa brăzdată de riduri şi cu părul şaten plin de fire cărunte, era înveşmântată într-o rochie de călărie roşie, ornată cu broderii din fir de aur şi o insignă mare bătută cu rubine, care lăsa să se vadă trei Câini de Vânătoare Aurii. Pelivar Coelan, înalt şi zvelt şi cu linia părului atât de retrasă, încât mai că părea că îşi răsese partea din faţă a capului după moda cairhienină, purta o haină al-bastră cu broderii cu fir de argint şi cu trandafiri roşi înge-mănaţi pe guler, Trandafirii Casei Coelan. Aemlyn Carand, durdulie în rochia gri din mătase, cu cele trei Săgeţi Aurii urcându-i pe mâneci şi atât de dese pe piept, încât aducea cu nişte pene fremătătoare. Ellorien Traemane, nu atât de dur-dulie cum şi-o amintea Elayne, dar tot frumoasă în rochia albastră cu dungi verzi, cu cerbi albi cu coarne, Cerbul Alb al Casei Traemane, brodaţi cu fir de aur pe mâneci. Abelle Pendar, cu o expresie severă pe faţa-i pătrăţoasă şi cu părul cărunt, era îmbrăcat într-o haină gri-închis cu cele trei Stele Aurii pe guler. Aceştia străbăteau Sala Mare împreună, ur-maţi de servitorii lor, dar nu grupaţi după cum fuseseră anunţaţi. Ellorien şi Abelle mergeau alături de Luan, Pelivar şi Aernlyn alături de Arathelle, cu o distanţă de un metru şi jumătate între grupuri. Aşadar, aceştia ceruseră bilet de libe-ră trecere ca unul, însă nu erau unul. Acest lucru făcea ca o cerere de predare să fie mai puţin probabilă. Uneori, chiar şi cei care erau vrăjmaşi pe faţă puteau acţiona împreună. Poa-lele despicate şi pantalonii luceau din cauza umezelii. Nici cea mai bună mantie nu te putea proteja în totalitate de ploaia torenţială de afară. Nu aveau să fie binedispuşi.

— Fiţi bineveniţi, li se adresă ea, când servitorii lor se duseră să li se alăture celorlalţi. Serviţi vin sau ceai? Vinul este fierbinte şi condimentat. Pare a fi o zi de iarnă, deşi e primăvară.

Luan îşi deschise gura, dar Ellorien i-o luă înainte.

— Măcar nu şezi pe tron.

Faţa îi era sculptată parcă în granit, iar vocea îi era la fel de dură şi de rece.

— Mai că mă aşteptam să te văd acolo.

Tunetele bubuiau pe cer.

Luan părea îndurerat. Arathelle îşi dădu ochii peste cap

de parcă ar fi auzit ceva ce mai auzise de nenumărate ori înainte. Lir se foi, însă Elayne îl ţintui cu o privire aspră, iar el făcu o plecăciune mică, împăciuitoare.

— Nu am niciun drept să şed pe tron, Ellorien, răspunse ea pe un ton calm.

Lumină, fă ca starea de dispoziţie să nu i se schimbe acum! „Încă”. Fără să vrea, cuvintele ei sunară oarecum usturătoare. Poate că nu era atât de calmă pe cât îşi dorea să fie.

Ellorien pufni.

— Dacă o aştepţi pe Danine ca să întruneşti cele zece Ca-se, atunci vei aştepta mult şi bine. Danine a petrecut ultima Succesiune vizitându-şi conacele. Nu s-a pronunţat niciodată în favoarea cuiva.

Elayne zâmbi, însă îi fu greu. Succesiunea avea loc atunci când o Casă o urma la tron pe alta.

— Eu voi servi nişte ceai.

Ellorien clipi, dar cuvintele ei îi îmboldiră şi pe ceilalţi să spună ce voiau să bea. Doar Elayne, Birgitte, Branlet şi Perival aleseră ceaiul. Fiecare adulmeca băutura, fie că era o cupă din argint sau o ceaşcă din porţelan, înainte să bea. Elayne nu se simţi insultată. Mâncarea şi băutura puteau fi în regulă în bucătării şi contaminate până când ajungeau să fie puse pe masă. Nu aveai de unde să ştii unde sau când se întâmpla această contaminare. Ceaiul avea o uşoară aromă de ghimbir, dar nu îndeajuns ca să se simtă mai puternic decât gustul bun al ceaiului negru Tremalking.

— Observ că ţi-ai găsit mare parte din sprijin printre co-piii şi rămăşiţele lăsate de Arymilla, zise Ellorien.

Catalyn se făcu la fel de roşie la faţă ca rochia pe care o purta, iar Branlet îşi îndreptă spatele furios până când Perival îşi puse o mână pe braţul lui şi clătină din cap. Perival era un băiat echilibrat şi deştept pentru vârsta lui. Lir reuşi să se stăpânească de astă dată, dar Conail dădu să rostească nişte cuvinte aspre înainte ca privirea fermă a Elaynei să-l fa-că să îşi închidă gura. Karind nu făcea decât să o privească cu dispreţ pe Ellorien. Karind nu era foarte inteligentă, dar pe ea puţine lucruri o tulburau.

— Trebuie să fi avut un motiv pentru care aţi cerut aceas-tă întâlnire, zise Elayne. Dacă motivul a fost doar acela de a insulta…

Nu îşi mai continuă fraza. Şi ea avea motivele ei pentru care îşi dorea această întâlnire. Dacă aceştia ar fi cerut ca ea să meargă la ei, Elayne ar fi făcut-o. *Fără* să ceară bilet de liberă trecere. Simţind o mică zvâcnire de furie străbătând le-gătura, încercă să şi-o controleze pe-a ei. Privirea încruntată pe care Birgitte i-o arunca lui Ellorien era sfredelitoare. Dacă ele începeau să îşi hrănească temperamentele una alteia… Nu era momentul să se gândească la asta. Nu aici. Nu acum.

Ellorien îşi deschise gura din nou, dar de astă dată, Luan i-o luă înainte:

— Am venit să cerem un armistiţiu, Elayne.

Strălucirea unui fulger lumină ferestrele dinspre miază-noapte şi pe cele din tavan, însă intervalul până să se audă bubuitul tunetului spunea că acesta era departe.

— Un armistiţiu? Purtăm cumva un război, Luan? A re-vendicat cineva tronul, iar eu n-am aflat?

Şase perechi de ochi se îndreptară spre Dyelin, care mârâi.

— Neghiobilor! V-am tot spus, dar voi n-aţi vrut să mă credeţi. Poate veţi crede ce vă voi spune acum. Atunci când Sylvase, Karind şi Lir şi-au trimis proclamaţiile de sprijin, am trimis-o şi eu pe-a mea. Casa Taravin sprijină Casa Trakand şi tot Andorul va afla acest lucru cât de curând.

Ellorien se făcu roşie la faţă de furie, dar reuşi să facă să pară rece. Aemlyn luă o gură sănătoasă de vin, părând în-gândurată. Arathelle lăsă să i se vadă pe chip o umbră de dez-amăgire, înainte ca faţa ei să devină o mască aproape la fel de impenetrabilă precum cea a lui Ellorien.

— Fie şi-aşa, zise Luan, noi tot ne dorim... dacă nu un ar-mistiţiu, atunci o înţelegere temporară. Luă o înghiţitură mi-că de vin şi clătină din cap cu întristare. Chiar dacă vom strânge oastea de care avem nevoie, ne va fi greu să îi biruim pe cei din Ţinuturile de Hotar, dar dacă nu vom reuşi să ne unim forţele, aceştia vor împărţi Andorul odată ce vor hotărî să se pună în mişcare. Sincer să fiu, mă mir că au rămas în acelaşi loc atâta vreme. Oamenii lor trebuie că sunt deja foar-te odihniţi fie şi după un marş de o mie de leghe.

Strălucirea fulgerului lumină puternic ferestrele dinspre miazăzi, iar tunetul bubui atât de zgomotos, încât făcu să tre-mure geamurile. Acesta fu aproape.

— Şi eu mă aşteptam ca aceştia să fie deja în Murandy, zise Elayne. Dar cred că motivul pentru care au rămas este teama de a nu isca un război dacă se vor apropia prea mult de Caemlyn. Se pare că încearcă să găsească o cale de a intra în Murandy folosind drumurile de ţară. Ştii prea bine în ce stare sunt *acestea* în această perioadă a anului. Nu vor să se războiască cu noi. Când le-am dat permisiunea să treacă prin Andor, mi-au spus că îl caută pe Dragonul Renăscut.

Ellorien pufni, iar din gura ei parcă ţâşniră bucăţi de gheaţă:

— Când ai făcut *ce anume*? Trăncăneşti despre cum nu ai dreptul să şezi pe tron – *încă* iar apoi îţi atribui dreptul...!

— Unei aes sedai, Ellorien.

Elayne îşi ridică mâna dreaptă, astfel încât ei să poată ve-dea limpede inelul cu Marele Şarpe de pe inelarul ei. Vocea îi era glacială, în ciuda eforturilor ei.

— Nu am vorbit în calitate de Domniţă-Moştenitoare, dar nici în calitate de Primă Înscăunată a Casei Trakand. Am vor-bit pentru că sunt Elayne aes sedai din Ajah Verde. Dacă n-aş fi făcut-o, ei ar fi venit oricum. Aveau puţine provizii de mân-care şi nutreţ. Dacă aş fi încercat să îi împiedic, dacă cineva ar fi încercat să îi împiedice, ar fi *izbucnit* un război. Sunt hotă-râţi să îl găsească pe Dragonul Renăscut. Ar fi izbucnit un război pe care Andorul ar fi avut puţine şanse să îl câştige. Tu zici să ne unim, Luan? Şi dacă am strânge toate forţele din Andor, abia dacă am fi câţi sunt ei. Doi din trei dintre ai noştri ar fi bărbaţi care pot mânui o halebardă sau o suliţă, dar care şi-au petrecut mai toată viaţa împingând plugul. Toţi ai lor, până la ultimul, sunt războinici aflaţi de multă vreme în sluj-bă, care nu s-ar mira dacă ar trebui să se lupte cu trolocii câte zile or mai avea. În locul unui război care ar muia Andorul în sânge şi l-ar lăsa schilod generaţii întregi, îi lăsăm pe cei din Ţinuturile de Hotar să ne străbată ţinutul în pace. Am porun-cit să fie supravegheaţi. Plătesc pentru mâncare şi pentru nutreţ, şi o fac bine.

Altcândva, în faţa altor ascultători, ea ar fi râs la auzul acestor cuvinte. Fermierii andorani aveau să încerce să îl stoarcă de bani şi pe Cel Întunecat.

— Cel mai rău lucru pe care l-au făcut a fost să îi biciuias-că pe câţiva hoţi de cai, iar dacă aceştia ar fi fost daţi pe mâna magistratului, nu i-aş fi învinuit pe cei din Ţinuturile de Ho-tar. Şi-acum, spune-mi, Ellorien: tu ce-ai fi făcut diferit şi cum?

Ellorien clipi, afişând o expresie glacială şi îmbufnată, apoi pufni dispreţuitor şi sorbi din vin.

— Şi ce planuri ai cu acest Turn Negru? întrebă încet Abelle. Bănuiesc că ai un plan şi în privinţa lor.

Oare el bănuia şi celălalt motiv pentru care ea le îngădui-se celor din Ţinuturile de Hotar să străbată Andorul? N-avea decât, atâta vreme cât nu îi dădea glas. Atâta vreme cât el îşi ţinea gura închisă, motivele ei păreau a fi doar pentru binele Andorului. Era ipocrită, cu siguranţă, dar şi realistă. Vorbise cu toată sinceritatea despre celelalte motive ale ei, dar dacă pe acesta l-ar fi rostit cu voce tare, ar fi costat-o scump. Mai avea nevoie de încă o Casă şi se părea că trebuia să fie Candraed, însă Danine avea să fie de neclintit dacă credea că Elayne încerca să îi forţeze mâna.

— Niciunul, îi spuse ea. Trimit din când în când gărzi ca să verifice perimetrul din jurul Turnului Negru şi să le reamin-tească faptul că *se află* în Andor şi că se supun legilor Ando-rului. Dar, în afară de asta, nu pot face mai mult de-atât, chiar dacă Turnul Alb ar fi transportat cumva în Caemlyn.

Ei se holbară la ea vreme îndelungată fără să clipească. Toţi şase.

— Casa Pendar sprijină Casa Trakand, zise Abelle pe ne-aşteptate.

— Casa Norwelyn sprijină Casa Trakand, zise Luan, ime-diat după Abelle.

Fulgerele străluceau pe cer, luminând vitraliile din tavan. Elayne abia reuşi să nu se clatine pe picioare. Faţa Birgittei era calmă, dar legătura era străbătută de amuzament. Reuşiseră. Avea unsprezece Case, iar tronul îi aparţinea.

— Cu cât o vor sprijini mai multe Case, cu atât mai bine va fi pentru Andor. Dyelin părea şi ea uşor ameţită. Sprijiniţi împreună cu mine Casa Trakand.

Se aşternu din nou tăcerea, mai lungă, timp în care exis-tară multe schimburi de priviri, dar apoi, rând pe rând, Arathelle, Pelivar şi Aernlyn anunţară că şi Casele lor sprijineau Casa Trakand. Însă făceau asta de dragul lui Dyelin. Elayne trebuia să ţină minte acest lucru. Poate că avea să le câştige loialita-tea odată cu trecerea timpului, dar deocamdată, aceştia o sprijineau pe ea de dragul lui Dyelin.

— A obţinut tronul, zise Ellorien, pe un ton mai rece ca oricând. Restul nu mai are importanţă.

Elayne încercă să vorbească cu o voce caldă.

— Vrei să iei cina împreună cu noi, Ellorien? Măcar rămâi până când se va opri ploaia.

— Am bucătarii mei, răspunse Ellorien, întorcându-se spre uşă.

Servitoarea ei veni în fugă ca să îi ia cupa de vin din mână şi s-o ducă la masă.

— De îndată ce se va opri ploaia, voi pleca spre Sheldyn. Am fost plecată prea multă vreme.

— Tarmon Gai’don se apropie, Ellorien, zise Elayne. Atunci, nu vei mai putea rămâne pe domeniul tău.

Ellorien se opri, aruncând o privire peste umăr.

— Când va veni Tarmon Gai’don, Traemane va lupta în Ultima Bătălie, iar noi vom călări după Leul Andorului.

Tunetul bubui când ea ieşi cu paşi hotărâţi din Sala Mare, urmată îndeaproape de servitoarea ei.

— Vreţi să vă alăturaţi mie în apartamentul meu? îi în-trebă Elayne pe ceilalţi.

După Leul Andorului, dar niciun cuvânt despre „după Elayne Trakand”. Aproape jumătate din susţinătorii ei erau suspecţi într-un fel sau altul, Jarid Sarand se afla în continua-re în libertate, însoţit de o oaste deloc de neglijat, iar Ellorien avea să îi dea bătăi de cap în cele din urmă. În poveşti, lucru-rile nu se întâmplau niciodată astfel. În poveşti, totul se ter-mina cu bine la sfârşit. Viaţa reală era mult mai... mizerabilă. Totuşi, obţinuse tronul în cele din urmă. Mai era încoronarea, dar aceasta era doar o formalitate acum. În vreme ce condu-cea alaiul afară din Sala Mare, sporovăind cu Luan şi cu Pelivar, tunetele bubuiau deasupra ca nişte tobe de război ce însoţeau marşul spre Tarmon Gai’don. Câtă vreme avea să treacă până când flamurile Andorului aveau să mărşăluiască spre Ultima Bătălie?

CAPITOLUL 36

Sub un stejar

Soarele strălucea deasupra munţilor în vreme ce Karede strălucea[78] printre copaci spre aşa-numitele Strâmtori Mal-vide, care se aflau la vreo două leghe în faţă. Prin deschizătura lată de cinci mile din munţi trecea drumul care ducea din Ebou Dar spre Lugard, care se afla la o milă depărtare de el, spre miazăzi. Însă, aproape de strâmtori, avea să găsească tabăra pe care Ajimbura o localizase pentru el. Ajimbura nu fusese atât de nesăbuit încât să încerce să pătrundă în tabără, prin ur-mare Karede nu ştia dacă avea să intre într-o capcană degea-ba. Nu, nu degeaba. Pentru Înalta Doamnă Tuon. Oricare sol-dat din Gărzile Morţii era pregătit să îşi dea viaţa pentru ea. Onoarea lor era datoria, iar datoria însemna adeseori moarte. Pe cer pluteau doar nişte nori albi care nu vesteau ploaia. Nă-dăjduise mereu că avea să moară în lumina soarelui.

Adusese cu el doar un grup mic. Desigur că Ajimbura, că-lare pe un cal castaniu cu picioare albe, le arăta calea. Bărba-tul mărunt şi slăbuţ îşi tăiase coada împletită, cu şuviţe roşii, în semn de mare devotament. Triburile de pe deal luau ca trofee aceste cozi împletite de la aceia pe care îi ucideau în timpul nesfârşitelor lor învrăjbiri. A nu avea coadă însemna să fii dezonorat în ochii tuturor triburilor şi ai familiilor, un laş autoproclamat. Acest devotament era mai degrabă faţă de Karede decât faţă de Înalta Doamnă sau faţă de Tronul de Cleştar, iar devotamentul lui Karede se rezuma cam la acelaşi lucru. Două Gărzi călăreau în spatele lui Karede, cu armurile roşu cu verde atât de lustruite, încât luceau. Ca a lui, de altfel. Hartha şi alţi doi Grădinari înaintau cu paşi mari, ţinându-şi topoarele cu cozi lungi pe umeri, ţinându-se cu uşurinţă după cai. Şi armurile lor luceau. Melitene, *der'sul'damă* aparţinând înaltei doamne, îşi purta azi părul lung şi cărunt legat cu o panglică de un roşu-aprins şi călărea un cal cenuşiu cu pi-cioare lungi. Lanţul de argint al *a'damului* îi lega încheietura mâinii stângi de grumazul lui Mylen. Nu se putuse face mare lucru ca să pară mai puţin impresionante cele două, iar *a'damul* şi rochia albastră a lui Mylen, cu fâşii roşii pe poale şi pe piept şi cu fulgerul argintiu pe ele, aveau să atragă atenţia. Luaţi îm-preună, nimeni nu ar fi trebuit să îl observe deloc pe Ajimbura. Restul se întorseseră cu Musenge, în caz că era într-adevăr o capcană.

Se gândise să folosească altă *damane*, nu pe Mylen. Feme-ia măruntă, cu o faţă căreia el nu îi putea conferi o vârstă, mai că sărea în şa de nerăbdarea de a o vedea din nou pe înalta doamnă. Nu se putea stăpâni în totalitate. Totuşi, ea nu putea face nimic fără Melitene şi era inutilă ca armă, lucru care o făcuse să îşi plece capul de ruşine atunci când el îi subliniase acest lucru femeii *der'sul'dame.* Avusese nevoie să fie conso-lată, iar *sul'dama* o mângâiase pe cap şi îi spusese cât de fru-moase erau luminatoarele pe care le făcea ea, cât de minuna-tă era tămăduirea ei. Karede se cutremura numai gândin-du-se la asta. Făcând abstracţie de realitate, părea un lucru minunat, răni vindecate într-o clipită, însă el se gândea că doar dacă s-ar fi aflat pe moarte, ar fi lăsat pe cineva să îl atingă cu Puterea. Cu toate astea, dacă tămăduirea ar fi putut-o

[78] Propoziţia, în textul original, este: „...as Karede rode through the trees..." Karede *călărea* printre copaci, nu *strălucea.* (n.red.)

salva pe soţia lui Kalia… Nu, armele fuseseră lăsate cu Musenge. Dacă avea să existe o bătălie azi, aceasta avea să fie un alt soi de luptă.

Primele triluri pe care el le auzi nu păreau să fie diferite de celelalte pe care le auzise în dimineaţa aceea, dar acestea se repetau dinaintea lor iar şi iar. Un singur tril de fiecare dată. Zări un bărbat căţărat într-un stejar înalt, înarmat cu o arbaletă care îl urmărea în timp ce călărea. Nu îi fu uşor să îl depisteze; platoşa şi coiful cu partea frontală deschisă erau vopsite într-un verde-mat, care se amesteca cu frunzişul co-pacului, însă bucata de cârpă roşie legată în jurul braţului său stâng fu de ajutor. Dacă bărbatul ar fi vrut să se ascundă cu adevărat, ar fi trebuit să şi-o scoată.

Karede îi făcu un semn lui Ajimbura, iar bărbatul îi zâmbi, ca un şobolan sfrijit, cu ochi albaştri, înainte să îşi lase calul fumuriu să rămână în urma Gărzilor. Cuţitul cu lama lungă îi era ascuns în haină azi. Trebuia să treacă drept un servitor.

În scurt timp, Karede pătrundea în tabără. Nu existau cor-turi sau adăposturi de vreun fel, iar caii erau priponiţi pe rân-duri ordonate şi mulţi bărbaţi purtau platoşe verzi. Capetele se întorceau ca să urmărească grupul lui trecând, dar puţini bărbaţi se ridicară în picioare şi încă şi mai puţini ţineau în mână o arbaletă. Mulţi dintre ei dormeau pe păturI, fără în-doială istoviţi după călătoria lungă pe care o făcuseră în toiul nopţii. Aşadar, trilul îi anunţase că el nu prezenta niciun pe-ricol. Aceştia păreau a fi soldaţi bine pregătiţi, însă el se aş-teptase la asta. Însă nu se aşteptase să fie atât de puţini. O, mai puteau fi câţiva ascunşi în copaci, dar în tabără nu erau mai mulţi de şapte sau opt mii de soldaţi, mult prea puţini pentru a duce campania pe care o descrisese Loune. Simţi o mică apăsare în piept. Unde erau restul? Înalta doamnă putea fi cu una dintre celelalte cete. Nădăjduia că Ajimbura observa numărul lor.

Înainte să apuce să înainteze prea mult, un bărbat scund, călare pe un jugan înalt, veni în întâmpinarea lui şi îşi struni calul, astfel că el trebuia fie să se oprească, fie să îl doboare. Avea partea din faţă a capului rasă şi părea a fi pudrată. Dar bărbatul nu era un papagal[79]. Deşi haina lui neagră era din mătase, purta aceeaşi platoşă verde-mat pe care o purtau şi soldaţii de rând. Ochii lui erau aspri şi inexpresivi când le cercetară pe Melitene şi pe Mylen, dar şi pe ogieri. Expresia de pe faţa lui nu se schimbă atunci când îşi întoarse privirea la Karede.

— Seniorul Mat ne-a descris această armură, zise el, vor-bind mai repede şi mai trunchiat decât acei altarani. Cărui fapt datorăm onoarea unei vizite din partea Gărzilor Morţii?

Seniorul Mat? Pe Lumină, cine era acest senior Mat?

— Furyk Karede, zise el. Doresc să vorbesc cu bărbatul care-şi zice Thorn Merrilin.

— Talmanes Delovinde, zise bărbatul, găsindu-şi bunele maniere. Doreşti să vorbeşti cu *Thom?* Ei bine, nu văd nimic rău în asta. Te voi duce la el.

Karede îl mână pe Aldazar după Delovinde. Bărbatul nu menţionase ceea ce era evident, că lui şi celorlalţi nu le era îngăduit să plece şi să ducă vorba mai departe despre locul unde se afla această oaste. Bărbatul avea bune maniere. Cel puţin, lor nu le va fi îngăduit să plece până când planul nebu-nesc al lui Karede va fi funcţionat. Musenge îi dăduse o şansă din zece la reuşită şi

---

[79] *Popinjay,* în textul original. Substantivul desemnează o per-soană arogantă, care se îmbracă extravagant. Filfizon. (n.red.)

una din cinci la viaţă. El, unul, considera că avea şanse mai multe, dar trebuia să încerce. Prezenţa lui Merrilin confirma şi prezenţa înaltei doamne.

Delovinde descălecă printre copaci, într-un peisaj ciudat de domestic. Oamenii şedeau pe scăunele sau pe pături în ju-rul unui foc mic, sub un stejar mare, deasupra căruia se în-călzea un ceaun. Karede coborî din şa, făcându-le semn găr-zilor şi lui Ajimbura să îi urmeze exemplul. Melitene şi Mylen rămaseră în şa pentru a avea avantajul înălţimii. Dintre toţi oamenii, jupâneasa Anan, proprietăreasa hanului unde stă-tuse în Ebou Dar, şedea pe unul dintre scăunelele cu trei pi-cioare şi citea o carte. Ea nu mai purta una dintre acele rochii decoltate la care lui îi făcuse plăcere să se uite, însă cuţitul acela mic şi bătut cu nestemate îi atârna în continuare de lanţ, pe pieptul impresionant. Închise cartea şi îl salută scurt din cap ca şi când el ar fi revenit la „Femeia rătăcitoare” după ce lipsise câteva ceasuri. Privirea din ochii ei căprui era destul de calmă. Poate că intriga era mult mai complexă decât crezuse căutătorul Mor.

Un bărbat înalt şi zvelt, cu părul alb şi o mustaţă aproape la fel de lungă precum cea a lui Hartha, şedea cu picioarele încrucişate pe o pătură dungată în faţa unei tăblii cu pietre, de partea cealaltă a căreia se afla o femeie zveltă, cu părul îm-pletit în multe codiţe cu mărgele. Acesta îşi arcui o sprâncea-nă la vederea lui Karede, clătină din cap şi reveni la jocul de pe tăblia haşurată. Femeia le aruncă o privire de-a dreptul duşmănoasă lui Karede şi celor care îl urmau. Un bătrân no-duros, cu părul lung şi alb, şedea pe o altă pătură împreună cu un băieţandru incredibil de urât şi jucau un joc pe o bucată de pânză roşie, brăzdată de linii negre ca o pânză de pă-ianjen. Cei doi se ridicară în picioare, băiatul studiindu-l cu interes pe ogier, bărbatul ţinându-şi mâna de parcă ar fi vrut să îşi scoată cuţitul de sub haină. Era un bărbat periculos, şi precaut. Poate că el era Merillin.

Doi bărbaţi şi două femei ce şedeau împreună pe scăunele purtau o conversaţie atunci când Karede se apropie călare, dar când el descălecă, o femeie cu faţa severă se ridică în pi-cioare şi îşi fixă ochii albaştri asupra lui, cu o privire aproape sfidătoare. Ea purta o sabie prinsă de o curea lată din piele ce stătea de-a curmezişul pieptului, aşa cum o purtau unii ma-teloţi. Părul îi era mai degrabă scurt decât tuns după moda Celor de Sânge de rang inferior, unghiile îi erau scurte şi nici-una dată cu lac, dar el era convins că femeia era Egeanin Tamarath. Un bărbat corpolent, cu părul la fel de scurt ca al ei şi cu una dintre acele bărbi ciudate illianere, stătea în picioa-re lângă ea, odihnindu-şi o mână pe mânerul sabiei, şi îl pri-vea fix pe Karede de parcă ar fi vrut să întărească privirea ei sfidătoare. O femeie frumoasă, cu părul negru şi lung până la talie şi cu buzele la fel de roşii ca ale tarabonerei, se ridică în picioare şi, pentru o clipă, lăsă impresia că ar putea înge-nunchea sau prosterna, dar apoi îşi îndreptă spatele şi îl privi drept în ochi. Ultimul bărbat, un individ zvelt ce purta o ciu-dată tichie roşie, care părea a fi sculptat din abanos, râse zgomotos şi o cuprinse cu braţele. Privirea batjocoritoare pe ca-re *el* i-o aruncă lui Karede nu putea fi numită decât triumfă-toare.

— Thom, zise Delovinde, acesta este Furyk Karede. Vrea să vorbească cu un bărbat „care-şi zice” Thom Merrilin.

— Cu mine? zise bărbatul zvelt, cu părul alb, ridicându-se cu stângăcie.

Piciorul stâng părea să-i fie uşor înţepenit. O rană veche dobândită într-o bătălie, poate?

— Dar eu „nu-mi spun” Thom Merrilin. Acesta este nu-mele meu, deşi mă mir că îl cunoşti. Ce treabă ai cu mine?

Karede îşi scoase coiful, dar înainte să apuce să deschidă gura, o femeie frumoasă cu ochii mari şi căprui se apropie în fugă, urmată de alte două. Toate trei aveau acele feţe de aes sedai, acum arătând de douăzeci de ani, în clipa următoare, de două ori pe-atât, iar în următoarea, de vârstă mijlocie. Era foarte tulburător.

— Este Sheraine! exclamă femeia frumoasă, holbându-se la Mylen. Daţi-i drumul!

— Nu înţelegi, Joline, zise una dintre femeile care o înso-ţeau pe un ton mânios. Avea buzele subţiri şi nasul îngust şi părea că putea mesteca pietre. Nu mai este Sheraine. Ne-ar fi trădat dacă ar fi avut ocazia.

— Teslyn are dreptate, Joline, zice cea de-a treia femeie.

Mai degrabă frumoasă decât drăguţă, ea avea păr lung şi ne-gru care îi cădea în cascadă până la talie. Ne-ar fi trădat.

— Nu cred asta, Edesina, se răsti Joline. Să-i dai drumul imediat, i se adresă ea Melitenei, altminteri am să...

Brusc, icni.

— Ţi-am spus, zise Teslyn cu amărăciune.

Un tânăr ce purta pe cap o pălărie neagră cu boruri late se apropie în galop, pe un jugan castaniu cu botul teşit şi cu pieptul lat, şi sări din şa.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă el pe un ton porunci-tor, apropiindu-se cu paşi mari de cei cinci.

Karede îl ignoră. Înalta Doamnă Tuon îl însoţise pe tânăr, călare pe un cal negru cu alb, cu însemne pe care el nu le mai văzuse niciodată. Selucia era alături de ea, pe un murg, cu o eşarfă stacojie înfăşurată în jurul capului, dar el nu avea ochi decât pentru înalta doamnă. Deşi ea avea părul negru tuns scurt, nu avea cum să îi confunde chipul. Ea îi aruncă doar o privire inexpresivă, înainte să şi-o întoarcă spre bărbatul cel tânăr. Karede se întrebă dacă ea îl recunoscuse. Probabil că nu. Trecuse multă vreme de când el slujise în garda ei de corp. Deşi nu aruncă o privire peste umăr, el ştiu că frâiele calului castaniu al lui Ajimbura erau ţinute acum de una din-tre gărzi. Aparent neînarmat şi fără coada care îl scotea în evidenţă, el ar fi putut părăsi tabăra nestingherit. Santinelele nu aveau să îl observe pe bărbatul mărunt. Ajimbura era un alergător bun, dar ştia şi să se furişeze. În curând, Musenge avea să ştie că înalta doamnă se afla într-adevăr aici.

— Ne-a pus scut, Mat, zise Joline, iar tânărul îşi smulse pălăria de pe cap şi se apropie cu paşi mari de calul Melitenei ca şi când ar fi avut de gând să apuce de căpăstru.

El avea membrele lungi, deşi nu puteai spune că era înalt, şi purta o eşarfă neagră din mătase în jurul grumazului, ce îi atârna şi pe piept. Aceasta îl desemna ca fiind cum îl numea toată lumea: „Jucăria” lui Tylin. Ca şi când a fi jucăria reginei era cea mai importantă trăsătură a lui. Cel mai probabil şi era. Jucăriile arareori aveau şi alte trăsături. Ciudat, dar abia dacă părea a fi îndeajuns de chipeş pentru asta. Părea a fi în formă, însă.

— Eliberează scutul! îi spuse el ca şi când s-ar fi aşteptat la supunere.

Karede îşi arcui sprâncenele. *Aceasta* era jucăria? Melitene şi Mylen icniră aproape la unison, iar tânărul râse zgomotos.

— Nu funcţionează în cazul meu, după cum bine vezi. Şi-acum, ai face bine să eliberezi scutul, altminteri am să te trag jos din şa şi-am să-ţi bătucesc fundul.

Melitene se întunecă la faţă. Puţini oameni îndrăzneau să-i vorbească astfel unei *der'sul'dame.*

— Eliberează scuturile, Melitene! zise Karede.

— *Marath'damane* era pe punctul să îmbrăţişeze *saidarul,* zise ea în loc să se supună. Nu se ştie ce ar fi putut...

— Eliberează scuturile! îi spuse el pe un ton ferm. Şi eli-berează Puterea.

Tânărul încuviinţă satisfăcut din cap, apoi se roti brusc pe călcâie, îndreptându-şi un deget spre cele trei aes sedai.

— Să nu îndrăzniţi să începeţi voi, afurisitelor! Ea a eli-berat Puterea. Faceţi şi voi la fel. Hai!

El încuviinţă din nou din cap, ca şi când era convins că ele îi dăduseră ascultare. După felul în care Melitene se zgâia la el, poate că aşa şi era. Poate că el era asha'man? Poate că un asha'man putea detecta cumva o *damane* care conducea Pu-terea. Acest lucru părea puţin probabil, dar Karede numai la asta se gândea. Şi totuşi, asta nu se potrivea cu felul în care se zvonea că se purtase Tylin cu acest tânăr.

— Într-o bună zi, Mat Cauthon, zise Joline pe un ton sar-castic, cineva te va învăţa cum să le arăţi respectul cuvenit surorilor aes sedai şi sper să fiu de faţă când se va întâmpla acest lucru.

Înalta doamnă şi Selucia începură să râdă cu poftă. Se bucura să vadă că ea reuşise să îşi păstreze buna dispoziţie în captivitate. Fără îndoială că o ajutase şi prezenţa slujnicei ei.

Dar sosise vremea să-şi facă treaba. Sosise vremea să îşi asu-me acel risc nebunesc.

— Generale Merrilin, zise Karede, ai dus o campanie scur-tă, dar remarcabilă, şi ai reuşit să înfăptuieşti minuni, ţinân-du-ţi oastea ascunsă, dar norocul e pe punctul să te pără-sească. Generalul Chisen a intuit care este scopul tău adevă-rat. Şi-a întors oastea din drum, iar acum mărşăluieşte spre strâmtorile Malvide cât poate de repede. Va ajunge aici peste două zile. Eu am zece mii de oameni nu departe de aici şi vreau să evit acest lucru. Lasă-mă să plec cu ea şi vă voi lăsa să plecaţi nevătămaţi. Veţi putea ajunge de partea cealaltă a munţilor, în trecătoarea Molvaine, înainte să sosească Chisen, apoi în Murandy, înainte ca el să vă prindă. Cealaltă posibili-tate este anihilarea. Chisen are suficienţi oameni ca să vă ni-micească. Nu va exista o bătălie. O sută de mii de oameni îm-potriva a opt mii va fi un măcel.

Îl ascultară cu toţii, cu feţele inexpresive de parcă ar fi fost şocaţi. Se pregătiseră bine. Sau poate că erau şocaţi de planul lui Merrilin, care părea să fie divulgat în ultima clipă.

Merrilin îşi mângâie mustaţa cu degetul lung. Părea să-şi ascundă un zâmbet.

— Mă tem că m-ai confundat, general de stindard Karede.

În vreme ce rosti această frază, vocea lui deveni foarte răsu-nătoare. Eu sunt menestrel, o poziţie mai înaltă decât un bard de la curte, cu siguranţă, dar nu-s general. Bărbatul cu care trebuie să vorbeşti este seniorul Matrim Cauthon.

Îi făcu o mică plecăciune tânărului, care tocmai îşi punea pe cap pălăria neagră.

Karede se încruntă. *Jucăria* lui Tylin era generalul? Îl luau peste picior?

— Ai cu tine cam o sută de oameni, Gărzile Morţii, şi poa-te douăzeci de Grădinari, zise Cauthon pe un ton calm. Din câte am auzit, asta ar putea duce la o luptă echilibrată împo-triva unui număr mai mare de cinci ori decât al lor pentru majoritatea soldaţilor, însă Oastea nu este ca majoritatea soldaţilor, iar eu am mai bine de şase sute. Cât despre Chisen, dacă este vorba despre individul acela care a trecut prin strâm-tori, chiar dacă şi-a dat seama ce pun eu la cale, atunci n-ar putea face cale-ntoarsă în mai puţin de cinci zile. Ultimele ra-poarte ale iscoadelor mele spun că el mărşăluieşte cât poate de repede spre sud-vest, de-a lungul drumului Ebou Dar. Ade-vărata întrebare este aceasta, însă: poţi s-o duci în siguranţă pe Tuon înapoi în Palatul Tarasin?

Karede se simţi de parcă Hartha i-ar fi tras un şut în sto-mac, şi nu doar pentru că bărbatul rostise numele înaltei doamne cu atâta dezinvoltură.

— Vrei s-o laşi să plece cu mine? zise el pe un ton sceptic.

— Dacă ea are încredere în tine. Dacă o poţi duce în sigu-ranţă la palat. Până va ajunge acolo, ea se află în pericol. În caz că nu ştiai, toată afurisita aia de Oaste Veşnic Victorioasă a voastră este gata să-i taie grumazul sau să-i strivească ţeas-ta cu un bolovan.

— Ştiu, zise Karede, mai calm decât se simţea.

De ce ar elibera-o acest bărbat pe înalta doamnă după ce Turnul Alb se ostenise atât de mult să o răpească? De ce, du-pă ce dusese acea afurisită de campanie atât de scurtă?

— Ne vom da viaţa până la ultimul dacă de asta va fi ne-voie ca ea să fie în siguranţă. Ar fi mai bine dacă am porni la drum chiar acum.

Înainte ca bărbatul să se răzgândească. Înainte ca Karede să se trezească din acest coşmar, căci, cu siguranţă, aşa i se părea.

— Nu te grăbi. Cauthon se întoarse spre înalta doamnă. Tuon, ai încredere în acest bărbat că te va duce în siguranţă

înapoi în palatul din Ebou Dar?

Karede îşi stăpâni impulsul de a se crispa. O fi fiind el se-nior şi general, dar nu avea dreptul să rostească astfel nume-le înaltei doamne!

— Am încredere oarbă în Gărzile Morţii, răspunse înalta doamnă pe un ton calm, iar în el mai multă decât în oricine.

Ea îi oferi un zâmbet lui Karede. Chiar de pe vremea când era copilă, zâmbetele ei erau o raritate.

— Mai ai din întâmplare păpuşa mea, general de stindard Karede?

El îi făcu o plecăciune formală. Felul în care ea i se adresa îi transmitea lui că ea era în continuare sub văl.

— Iertare, înaltă doamnă. Am pierdut totul în Marele In-cendiu din Sohima.

— Asta înseamnă că ai păstrat-o vreme de zece ani. Ai toa-tă compătimirea mea pentru pierderea soţiei şi a fiului tău, deşi el a murit dând dovadă de vitejie. Puţini oameni se în-cumetă să intre măcar o dată într-o clădire care arde. El a salvat cinci oameni, înainte să fie doborât.

Lui Karede i se puse un nod în gât. Ea urmărise veştile despre el. Karede nu putu decât să facă o altă plecăciune, mai adâncă.

— Ajunge, bombăni Cauthon. Vei da cu capul de pământ dacă vei continua să tot faci plecăciuni. De îndată ce ea şi Selucia îşi vor strânge

lucrurile, le vei scoate de-aici şi veţi călări ca vântul. Talmanes, deşteaptă Oastea. Nu e vorba că n-am încredere în tine, Karede, dar cred că voi dormi mai bine dincolo de strâmtori.

— Matrim Cauthon este soţul meu, zise înalta doamnă pe un ton clar şi răspicat. Toată lumea încremeni locului. Matrim

Cauthon este soţul meu.

Karede avu senzaţia că primise un nou şut de la Hartha. Nu, nu de la Hartha. De la Aldazar. Ce nebunie mai era şi as-ta? Cauthon arăta de parcă ar fi privit o săgeată ce se îndrep-ta spre el, ştiind că nu avea nicio şansă să se ferească de ea.

— Afurisitul de Matrim Cauthon este soţul meu. Acesta *este* cuvântul pe care-l foloseşti, nu-i aşa?

Acesta trebuia să fie un coşmar.

Trecu un minut înainte ca Mat să poată vorbi. Arde-l-ar focu', părea să-i ia o afurisită de oră înainte să se poată mişca. Când reuşi s-o facă, îşi smulse pălăria de pe cap, se îndreptă cu paşi mari spre Tuon şi apucă frâiele „briciului". Ea îl privi cu superioritate, cu expresia rece a unei regine ce şedea pe un afurisit de tron. Toate acele bătălii, vreme în care zarurile îi zornăiseră în cap, toate acele încăierări şi raiduri, iar ele trebuiau să stea în loc atunci când ea rostea câteva cuvinte. Ei bine, măcar de data aceasta el ştia ce se întâmplase de era de rău augur pentru afurisitul de Mat Cauthon.

— De ce? Adică, ştiam că o vei face mai devreme sau mai târziu, dar de ce acum? Te plac, poate mai mult de-atât, şi îmi place să te sărut – lui i se păru că Karede mârâi –, dar tu nu te-ai comportat ca o femeie îndrăgostită. Ai fost ca de gheaţă jumătate din timp, iar restul timpului ţi l-ai petrecut ca să mă scoţi din sărite.

— Îndrăgostită? Tuon părea mirată. Poate că vom ajunge să ne iubim unul pe celălalt, Matrim, dar mereu am ştiut că mă voi căsători ca să slujesc Imperiul. Cum adică, ai *ştiut* că voi rosti aceste cuvinte?

— Spune-mi Mat.

Doar mama lui îi spunea Matrim, atunci când dădea de bucluc, şi surorile lui, atunci când purtau poveşti ca să îl bage în bucluc.

— Numele tău este Matrim. La ce te refereai?

El oftă. Femeia nu cerea mult, doar să se facă voia ei. La fel ca toate femeile pe care le cunoscuse el vreodată.

— Am trecut printr-un *ter'angreal* într-un alt loc, o altă lume, poate. Oamenii de-acolo nu sunt chiar oameni – sea-mănă cu nişte şerpi dar îţi răspund la trei întrebări, iar răs-punsurile lor sunt întotdeauna adevărate. Unul pe care l-am primit eu a fost acela că mă voi însura cu Fiica celor Nouă Luni. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce acum?

Tuon se aplecă din şa, cu un zâmbet slab întipărit pe buze. Şi îl lovi tare în creştet cu noadele degetelor!

— Superstiţiile tale sunt îndeajuns de rele, Matrim, dar n-am să-ţi tolerez minciunile. E o minciună nemaipomenită, adevărat, dar tot minciună e.

— E adevărul gol-goluţ, jur pe Lumină, protestă el, trân-tindu-şi pălăria pe cap. Poate avea să îl protejeze cât de cât. Te-ai putea dumiri singură dacă ţi-ai îngădui să vorbeşti cu o aes sedai. Ele ţi-ar putea povesti despre aelfinni şi eelfinni.

— Ar putea fi adevărat, interveni Edesina, ca şi când ar vrea să dea o mână de ajutor. Poţi ajunge la aelfinni printr-un *ter'angreal* din Stânca din Tear, aşa am înţeles, şi se spune că aceştia îţi dau răspunsuri adevărate.

Mat îi aruncă o privire furioasă. Ce mai de ajutor era cu „aşa am înţeles" şi cu „se spune". Tuon continua să îl priveas-că fix ca şi când Edesina nu şi-ar fi deschis gura.

— Eu ţi-am răspuns la întrebare, Tuon, aşa că acum e rândul tău.

— Ştii că *damanele* pot proroci viitorul?

Ea îi aruncă o privire severă, cel mai probabil aşteptân-du-se ca el să numească acest lucru superstiţie, însă acesta încuviinţă scurt din cap. Unele aes sedai puteau proroci vii-torul. De ce nu şi o *damane?*

— I-am cerut Eidyei să mi-l prorocească pe-al meu cu pu-ţin timp să acostez în portul din Ebou Dar. Iată ce mi-a zis:

„Fereşte-te de vulpoiul care face corbii să-şi ia zborul, căci are să se însoare cu tine şi are să te ducă cu el. Fereşte-te de bărbatul care-şi aminteşte chipul lui Aripă-de-Şoim, căci el are să se însoare cu tine şi are să te elibereze. Fereşte-te de bărbatul cu mâna roşie, el are să se însoare cu tine şi nimeni altul". Inelul tău mi-a atras privirea prima oară. El îşi pipăi inelul lung fără să-şi dea seama, iar ea zâmbi. Era un zâmbet mic, dar tot zâmbet era. O vulpe care pare să sperie doi corbi ce îşi iau zborul şi nouă semiluni. Sugestiv, nu-i aşa? Şi tocmai acum, ai îndeplinit cea de-a doua parte, prin urmare am fost sigură că eşti tu.

Selucia scoase un sunet gutural, iar Tuon îşi mişcă dege-tele. Femeia mică şi pieptoasă se supuse, aranjându-şi bas-maua, dar privirea pe care i-o aruncă lui Mat ar fi trebuit să fie însoţită de un pumnal.

El râse cu întristare. Sânge şi cenuşă. Inelul era doar o mostră a unui cioplitor, pe care îl cumpărase doar pentru că i se potrivise pe deget; el ar renunţa la acele amintiri ale chi-pului lui Aripă-de-Şoim şi la celelalte amintiri vechi dacă îşi putea scoate din minte afurisiţii aceia de şerpi; totuşi, toate acestea îi aduseră o soţie. Oastea Mâinii Roşii n-ar fi existat niciodată fără acele amintiri vechi despre bătălii.

— Mie mi se pare că a fi *ta'veren* are aceleaşi efecte asu-pra mea ca asupra oricui altcuiva. Pentru o clipă, el crezu că ea avea să-l lovească din nou cu noadele degetelor. Un ulti-mul sărut înainte să pleci?

— N-am chef acum, zise ea pe un ton rece. Călăul reveni-se. Toţi prizonierii aveau să fie condamnaţi pe loc. Poate mai târziu. Te poţi întoarce în Ebou Dar cu mine. Ocupi un loc de onoare în Imperiu acum.

El nu şovăi înainte să dea negativ din cap. Nu îi aştepta niciun loc de onoare pe Leilwin sau pe Domon, iar surorile aes sedai şi Oastea nu aveau loc defel.

— Următoarea dată când voi vedea seanchani, mă aştept să fie undeva pe un câmp[80], Tuon. Arză-l-ar focu', aşa va fi. Destinul lui părea să-l poarte într-acolo, indiferent ce făcea.

— Nu-mi eşti vrăjmaş, soţul meu, zise ea pe un ton rece, dar eu trăiesc pentru a sluji imperiul. [81]

---

[80] În textul original, propoziţia este: „I expect it will be on the field somewhere". În acest context, *the field* se traduce prin *câmpul de luptă.* (n.red.)

[81] Traducerea este incompletă. Răspunsul lui Mat continuă cu: „You're not my enemy, but your Empire is."; „Tu nu-mi eşti inamic, dar imperiul tău îmi este", după care

— Ei bine, cred c-ar fi mai bine să-ţi strângi lucrurile…

El tăcu atunci când auzi sunetul scos de copitele unui cal care se apropia în galop uşor.

Vanin îşi struni calul cenuşiu lângă Tuon, le aruncă o pri-vire lui Karede şi celorlalte Gărzi ale Morţii, apoi scuipă prin strungăreaţă şi se sprijini de măciulia înaltă a şeii.

— Sunt vreo zece mii şi mai bine de soldaţi într-un orăşel cam la vreo cinci mile depărtare de-aici, spre apus, îi spuse bărbatul dolofan lui Mat. Doar unul e seanchan, din câte am putut afla. Restul sunt altarani, taraboneri, amadiciani. Toţi călare. Problema e că pun întrebări despre indivizi care poartă o armură ca asta. Arătă cu capul spre Karede. Şi circulă zvonul că acela dintre ei care o va ucide pe fata ce seamănă mult cu înalta doamnă va primi o sută de mii de coroane de aur. Le curg deja balele.

— M-aş putea furişa pe lângă ei, zise Karede.

Pe faţa lui aspră se citea o expresie iubitoare, dar vocea lui suna ca o sabie care era scoasă din teacă.

— Şi dacă nu vei reuşi? îl întrebă încet Mat. Nu se află atât de aproape din pură întâmplare. Poate ţi-au adulmecat mi-rosul. Ar putea avea nevoie doar de încă un miros ca să o uci-dă pe Tuon.

Faţa lui Karede se întunecă.

— Ai de gând să te dezici?

O sabie scoasă din teacă ce ar putea fi folosită în curând. Mai rău, Tuon era atentă şi îl privea pe Mat ca şi când ar fi fost un călău adevărat. Arză-l-ar focu', dacă ea murea, ceva avea să se rupă înlăuntrul lui. Şi singura cale de a împiedica acest lucru, de a se asigura că împiedica acest lucru, era să facă ceva ce ura mai mult decât munca. Cândva, crezuse că a purta bătălii, oricât de mult detesta acest gând, era un lucru mai bun decât munca. Cei aproape nouă sute de morţi în de-curs de câteva zile îl făcuseră să se răzgândească.

— Nu, zise el. Ea va merge cu tine. Dar îmi vei lăsa o du-zină de Gărzi ale Morţii şi câţiva Grădinari. Dacă vrei să te scap de oamenii ăştia, trebuie să îi fac să creadă că eu sunt tu.

Tuon renunţă la majoritatea veşmintelor pe care i le cum-părase Matrim, deoarece urma să călătorească fără prea mul-te bagaje. Mănunchiul mic de boboci roşii de trandafir din mătase, pe care i-l oferise el, îl băgă în desagă, împăturit în-tr-o bucată de pânză, cu aceeaşi grijă de parcă ar fi fost din sticlă. Cum nu avea de la cine să-şi ia rămas-bun în afară de jupâneasa Anan – avea să ducă dorul discuţiilor lor – ea şi Selucia fură repede gata de călătorie. Mylen zâmbi atât de larg când o văzu, încât ea fu nevoită să o mângâie pe micuţa *damane.* Se părea că se dusese vorba despre cele întâmplate, căci, în timp ce străbateau tabăra călare, cu Gărzile Morţii în urma lor, bărbaţii din Oaste se ridicau în picioare şi se încli-nau în faţa ei. Semăna foarte mult cu o vizită de inspecţie a regimentelor din Seandar.

— Ce părere ai despre el? îl întrebă ea pe Karede odată ce se îndepărtară de soldaţi şi îşi continuară drumul în galop uşor.

Nu era nevoie să spună la care „el" se referea.

— Nu sunt în măsură să-mi exprim părerea, înaltă doam-nă, zise el pe un ton grav. Îşi întorcea capul, supraveghind cu atenţie copacii din jurul lor. Eu slujesc imperiul şi împără-teasa, fie-i viaţa veşnică.

---

urmează răspunsul lui Tuon. (n.red.)

— Cum facem toţi, generale de stindard. Dar îţi cer să-ţi spui părerea.

— Este un general bun, înaltă doamnă, răspunse el, fără să şovăie. Curajos, dar nu excesiv de curajos. Nu cred că se va lăsa omorât doar ca să arate cât de curajos este. Şi este... adaptabil. Un bărbat cu o fire complexă. Şi dacă-mi va fi cu iertare, înaltă doamnă, un bărbat care este îndrăgostit de domnia ta. Am văzut cum te privea.

Îndrăgostit de ea? Posibil. Ea credea că ar putea ajunge să îl iubească. Se spunea că mama şi tatăl ei se iubiseră. Un băr-bat cu o fire complexă? Matrim Cauthon făcea ca o ceapă să semene cu un măr! Ea îşi trecu o mână peste creştet. Încă nu se obişnuise cu senzaţia pe care i-o dădea părul de pe cap.

— Primul lucru de care am nevoie este o lamă.

— Ar fi mai bine să aşteptăm până când vom ajunge în Ebou Dar, Înaltă Doamnă.

— Nu, zise ea cu blândeţe. Dacă voi muri, vreau să mor aşa cum sunt eu. Mi-am scos vălul.

— Cum porunceşti, Alteţă.

Zâmbind, el salută, lovindu-se cu pumnul înmănuşat sufi-cient de tare în piept, astfel încât se auzi sunetul metalic de oţel pe oţel.

— Dacă vom muri, atunci vom muri aşa cum suntem.

CAPITOLUL 37

Prinţul corbilor

Stând sprijinit pe măciulia înaltă a şeii, cu arma *ashanda-rei* pusă de-a curmezişul grumazului lui Cimpoiaş, Mat privi încruntat cerul. Soarele trecuse bine de zenit. Dacă Vanin şi Gărzile Morţii nu aveau să se întoarcă în curând, el se putea trezi ducând o bătălie cu soarele în ochii arbaletrierilor, sau mai rău, pe înserate. Cel mai rău dintre toate, nori negri atâr-nau ameninţători deasupra munţilor spre răsărit. Un vânt nă-prasnic sufla dinspre miazănoapte. Nu era semn bun. Ploaia avea să îngreuneze situaţia. Săgeţile arbaletelor nu ajungeau departe pe ploaie. Ei bine, cu puţin noroc, ploaia avea să mai întârzie câteva ore, deşi nu observase ca norocul să îl scu-tească de a se uda până la piele. Nu îndrăznise să aştepte pâ-nă în ziua următoare. Indivizii aceia care o vânau pe Tuon puteau da din nou de urma oamenilor lui Karede, iar atunci avea să fie nevoit să încerce să îi atace sau să organizeze o ambuscadă şi să acţioneze înainte ca aceştia să apuce să îl prindă pe Karede. Era mai bine să îi facă să vină într-un loc ales de el. Nu fusese greu să găsească locul potrivit, între co-lecţia de hărţi a jupânului Roidelle pe de o parte şi Vanin şi celelalte iscoade pe de altă parte.

Aludra se agita în privinţa unuia dintre tuburile ei înalte, cu întăriturі din metal, codiţele ei împletite cu mărgele as-cunzându-i faţa în vreme ce examina ceva la baza largă din lemn. El şi-ar fi dorit ca ea să fi rămas cu animalele de povară, cum o făcuseră Thom şi jupâneasa Anan. Până şi Noal fusese dispus să rămână, fie doar ca să îi ajute pe Juilin şi pe Amathera să se asigure că Olver nu-şi lua tălpăşiţa ca să privească bătă-lia. Băiatul murea de nerăbdare, ceea ce putea duce la a muri de-a binelea. Lucrurile stătuseră destul de prost când doar Harnan şi ceilalţi trei îl corupseseră pe Olver; acum, jumătate dintre bărbaţi îl învăţau cum să mânuiască o sabie sau un pumnal sau cum să se bată cu pumnii şi cu picioarele şi, apa-rent, îi umpleau capul cu poveşti cu eroi după felul în care se purta el, implorând să îl însoţească pe Mat în timpul raiduri-lor şi alte asemenea. Aludra era aproape la fel de rea. Oricine ar fi putut folosi chibriturile alea ca să aprindă fitilul odată ce ea încărca tubul, dar insista să se ocupe singură de treaba asta. Aludra era o femeie neînfricată şi nu prea încântată să afle că se găsea în aceeaşi tabără cu seanchanii, oricât de temporară ar fi fost această înţelegere. Din punctul ei de ve-dere, era greşit că aceştia aveau să vadă o parte din invenţiile sale fără a fi ţinta acestora. Leilwin şi Domon şedeau în şei prin apropiere, stând cu ochii pe ea, atât ca să se asigure că nu avea să facă ceva nechibzuit, cât şi ca să o protejeze. Mat spera ca Leilwin să nu facă şi ea ceva nechibzuit. Cum se pă-rea că era doar un seanchan printre soldaţii împotriva cărora aveau să lupte în ziua aceea, ea hotărâse că era în regulă să se afle acolo, iar după privirile duşmănoase pe care le arunca în direcţia lui Musenge şi a celorlalte Gărzi ale Morţii, se părea că credea că avea ceva să le dovedească.

Cele trei aes sedai, stând laolaltă cu hăţurile în mâini, arun-cau şi ele priviri întunecate în direcţia seanchanilor, cum o făceau şi Blaeric şi Fen, care-şi mângâiau mânerele săbiilor poate fără a-şi da seama. Joline şi cei doi străjeri ai ei fusese-ră singurii îngroziţi când Sheraine plecase de bunăvoie cu Tuon – de obicei,

sentimentele unei aes sedai referitoare la un subiect se transferau străjerilor ei –, dar amintirea că pur-taseră lesă trebuie să fi fost prea proaspătă pentru Edesina şi Teslyn ca ele să se simtă confortabil în preajma soldaţilor seanchani. Bethamin şi Seta stăteau foarte smerite, cu mâini-le împreunate în faţă, puţin mai încolo de surori. Juganul cu părul deschis la culoare o împungea cu botul în umăr pe Bethamin, iar femeia înaltă şi oacheşă mai că dădu să îl mân-gâie, înainte să îşi lase mâna jos şi să-şi reia poziţia umilă. Ele tot nu voiau să se implice. Joline şi Edesina spuseseră acest lucru clar şi răspicat, însă se părea că voiau să le suprave-gheze îndeaproape pe cele două femei ca să se asigure de acest lucru. Femeile seanchane se uitau la orice altceva *numai* la soldaţii seanchani nu. Că veni vorba, Bethamin, Seta *şi* Leilwin parcă nici n-ar fi existat din punctul de vedere al lui Musenge şi al celorlalţi ai lui. Arde-l-ar focu', atmosfera era atât de tensionată, încât el mai că simţea din nou funia spân-zurătorii în jurul grumazului său.

Cimpoiaş lovi cu copita, începând să-şi piardă răbdarea pentru că stătea atât de mult timp într-un singur loc, iar Mat îl bătu uşor pe grumaz, apoi îşi scărpină cicatricea care înce-pea să i se formeze pe falcă. Alifiile lui Tuon îl usturaseră atât de tare cum spusese ea că aveau să-l usture, dar îşi făceau treaba. Noua colecţie de cicatrici cu care se pricopsise îi mai provoca mâncărimi încă. Tuon. Soţia lui. Era *însurat!* Ştiuse că avea să se întâmple asta. Ştiuse de multă vreme, dar, totuşi...

Însurat. Ar fi trebuit să se simtă... diferit... cumva, dar nu simţea nicio diferenţă. Intenţiona să rămână aşa, să-l arză focu' dacă n-o făcea! Dacă Tuon se aştepta ca Mat Cauthon să se aşeze la casa lui, să renunţe la jocurile de noroc sau la alte asemenea, atunci avea să aibă parte de o surpriză. El bănuia că trebuia să renunţe a mai alerga după fuste, darămite să le mai şi prindă, dar tot avea să se bucure să le danseze. Şi să le privească. Numai că nu atunci când se afla în compania ei. Arde-l-ar focu' dacă ştia când avea să se întâmple acest lucru. Nu avea de gând să meargă nicăieri unde ea putea domina, ea şi poveştile ei despre paharnici şi grăjdari şi despre căsătoria în slujba imperiului. Ce legătură avea căsătoria cu el cu a sluji imperiului aceluia afurisit!?

Musenge îi lăsă pe cei zece soldaţi şi cinci ogieri în armuri roşu cu negru şi îşi mână la trap juganul negru, apropiindu-se de Mat. Din câte putea vedea Mat fără o examinare amănun-ţită, calul avea o constituţie bună, fiind clădit atât pentru vi-teză, cât şi pentru rezistenţă. Musenge părea şi el clădit pen-tru rezistenţă. Era un bărbat îndesat şi apatic, avea faţa obo-sită, dar aspră, iar ochii îi semănau cu două pietre lustruite.

— Iertare, Alteţă, zise el cu acel accent tărăgănat, lovind cu pumnul înmănuşat în platoşă, dar n-ar trebui ca oamenii să se întoarcă la treabă?

Bolborosea cuvintele mai rău decât Selucia. Aproape ne-inteligibil.

— Pauza lor de odihnă s-a întins cam mult. Mă îndoiesc că vor reuşi să termine de ridicat zidul înainte să sosească tră-dătorul.

Mat se întrebase cât timp avea să-i ia până să pomenească de asta. Se aşteptase s-o facă mai devreme.

Cu coifurile cu partea din faţă deschisă scoase de pe cap, dar cu platoşele pe ei, arbaletrierii şedeau pe pământ în spa-tele unui zid lung şi curbat, poate cât o treime de cerc, format din pământul rezultat din săparea unei tranşee adânci de aproape un metru şi jumătate şi a unei păduri de ţăruşi ascu-ţiţi înfipţi în pământul din faţa zidului, care se întindea puţin mai încolo de capetele tranşeei. O terminaseră de săpat în-tr-un timp scurt. Infanteria trebuia să mânuiască lopata,

săpăliga[82] şi toporul cu aceeaşi pricepere cu care mânuiau armele. Chiar şi cavaleria trebuia să facă asta, dar era mai greu să îi convingi pe călăreţi. Pedestraşii ştiau că era mai bine să existe ceva între tine şi vrăjmaşul tău, dacă acest lucru era posibil. Acum, uneltele zăceau împrăştiate de-a lungul tran-şeei. Unii bărbaţi aruncau zarurile, alţii se odihneau pur şi simplu, ba chiar trăgeau un pui de somn. Soldaţii dormeau ori de câte ori li se oferea ocazia. Câţiva citeau din cărţi, ca să vezi! Citeau! Mandevwin se plimba printre ei, pipăindu-şi pe-ticul de pe ochi şi aplecându-se când şi când ca să îi spună câ-teva vorbe vreunui purtător de stindard. Singurul lăncier pre-zent, care stătea în picioare lângă calul lui şi care nu trăda niciun semn că ar avea vreo legătură cu arbaletrierii, nu ţinea în mână o lance, ci mai degrabă o hampă lungă de stindard, învelită pe jumătate în piele.

Era terenul perfect pentru ceea ce avea de gând să facă Mat. Aproape două mile de pajişte presărată cu flori de câmp şi câteva tufişuri joase se întindea de la zid până la copacii înalţi de la capătul dinspre apus. Spre miazănoapte, se întin-dea o mlaştină cu apă neagră, plină cu stejari şi cu câţiva co-paci ciudaţi, cu flori albe, care aduceau cu nişte rădăcini groa-se, cu un lac la marginea dinspre apus şi o pădure dincolo de acel lac. Un râuleţ curgea la sud de această mlaştină, la o ju-mătate de milă în spatele lui Mat, înainte să o cotească spre apus, în stânga lui. Era un râuleţ, dar suficient de lat şi de adânc, încât caii să fie nevoiţi să înoate în el. Nicio săgeată nu putea ajunge până la malul îndepărtat. Exista o singură cale prin care un atacator putea ajunge la zid. Să vină direct spre el.

— Atunci când vor veni, nu vreau ca ei să se oprească şi să numere câţi oameni în roşu şi negru sunt aici, răspunse el. Musenge se încordă uşor dintr-un oarecare motiv. Vreau să vadă un zid neterminat şi unelte împrăştiate pe pământ, de-oarece am aflat că ei se află prin apropiere. Făgăduinţa de a primi o sută de mii de coroane de aur trebuie să le fi făcut sângele să clocotească, dar eu vreau să fie prea încântaţi ca să mai poată gândi limpede. Ne vor considera vulnerabili, cu apărarea incompletă şi, cu puţin noroc, vor ataca imediat. Se vor gândi că poate jumătate dintre ei vor muri atunci când noi vom pierde, dar asta nu va face decât să sporească şansa ca unul dintre cei rămaşi să primească galbenii. Se vor aştep-ta ca noi să rezistăm doar unei singure salve. Îşi lovi palmele deolaltă, iar Cimpoiaş se foi. Apoi, capcana se închide.

— Totuşi, Alteţă, am vrea să avem mai mulţi dintre arba-letrierii dumneavoastră. Au auzit că aţi putea avea în jur de treizeci de mii.

Musenge îl auzise spunându-i lui Tuon că avea să lupte şi împotriva seanchanilor. Bărbatul încerca să obţină informaţii.

— Am mai puţini decât am avut, zise Mat, făcând o grimasă. Victoriile lui nu fuseseră obţinute cu multă vărsare de sânge, dar nici departe de asta nu fuseseră. În jur de patru sute de arbaletrieri zăceau în mormintele altarane şi aproape cinci sute de soldaţi ai cavaleriei. Era un număr destul de mic de victime, având în vedere evenimentele, dar el prefera să nu existe niciun fel de măcel.

— Dar cei care mi-au rămas sunt de-ajuns pentru ziua de azi.

— Cum spuneţi, Alteţă.

Vocea lui Musenge era atât de neutră, încât ai fi zis că vor-bea despre preţul fasolei boabe. Ciudat. Nu avea aerul unui bărbat nepăsător.

---

[82] *Mattock,* în textul original. Substantivul desemnează *săpă-liga,* dar şi *târnăcopul.* Or, tranşeele nu se sapă cu săpăliga... (n.red.)

— Am fost întotdeauna pregătit să-mi dau viaţa pentru ea. Nu era nevoie să spună la care „ea” se referea.

— Presupun că şi eu sunt, Musenge.

Lumină, credea că vorbea serios! Da, chiar vorbea serios. Asta însemna că era îndrăgostit?

— Dar e mai bine să trăim pentru ea, nu eşti de acord?

— N-ar trebui să vă puneţi armura, Alteţă?

— N-am de gând să mă apropii prea mult de locul bătăliei ca să am nevoie de armură. Un general care îşi scoate sabia şi-a pus deoparte sceptrul şi a devenit un soldat de rând.

Nu facea decât să îl citeze din nou pe Comadrin – părea să facă asta des atunci când vorbea despre militărie; pe de altă parte, bărbatul ştiuse cam tot ce se putea şti despre acest meş-teşug. Doar cita. Cu toate acestea, părea să îl fi impresionat pe bărbatul cu faţa înăsprită de vreme, care îl salută din nou şi îi ceru permisiunea, înainte să se întoarcă la oamenii lui. Mat era ispitit să îl întrebe care era treaba cu tâmpenia asta de „Alteţă”. Cel mai probabil, era doar un mod al seanchanilor de a-l numi „senior”, dar nu auzise nimic de genul acesta în Ebou Dar, iar acolo fusese înconjurat de seanchani.

Cinci siluete ieşiră din pădurea de la marginea pajiştii, dar nu avu nevoie de un ochean ca să îi recunoască. Cei doi ogieri în armuri cu dungi roşii şi negre l-ar fi lămurit chiar dacă si-lueta mătăhăloasă a lui Vanin nu ar fi fost suficient de grăi-toare. Bărbaţii călare înaintau în galop, însă ogierii ţineau pa-sul cu ei, fluturându-şi braţele şi legănându-şi topoarele ca fierăstraiele unui joagăr.

— Cei înarmaţi cu praştii, pregătiţi-vă! strigă Mat. Restul luaţi în mână o lopată!

Aparenţele trebuiau păstrate.

În vreme ce majoritatea arbaletrierilor se împrăştiau şi luau uneltele în mâini, prefăcându-se că lucrau la tranşee şi la zid, alţi cincizeci îşi puseră coifurile pe cap şi se aliniară în faţa Aludrei. Bărbaţi înalţi, aceştia aveau încă asupra lor săbii cu tăişurile scurte pe care le numeau „spintecătoare de pisici”, dar în loc de arbalete, ei erau înarmaţi cu nişte prăjini lungi de un metru şi jumătate, cu praştii legate de ele. El ar fi pre-ferat să fie mai mult de cincizeci, dar Aludra nu avea îndea-juns de mult praf. Fiecare bărbat purta o curea de material prevăzută cu buzunare de-a curmezişul platoşei sale şi în fiecare buzunar se găsea un cilindru butucănos din piele, nu mai mare decât pumnul unui bărbat, cu o bucată de fitil ne-gru ieşind dintr-un capăt. Aludra nu îi găsise încă un nume fistichiu. Dar avea să inventeze unul. Era genul care se dădea în vânt după nume fistichii. „Dragoni” şi „ouă de dragoni”.

Unul câte unul, bărbaţii ridicau fitilurile pe care ea le aprin-dea cu un chibrit. Făcea asta repede, folosind fiecare chibrit până când băţul lung ardea până aproape de vârfurile dege-telor ei. Însă nu se strâmba. Doar arunca băţul şi aprindea un altul în vreme ce le spunea celor cu praştii să se mişte mai repede pentru că rămânea fără chibrituri. Lumină, se zgârcea să le folosească. Mai avea încă cinci cutii din câte ştia Mat. Când se întorcea cu spatele la ea, fiecare bărbat punea fitilul care fumega între dinţi şi fixa un cilindru în praştie în vreme ce se apropia de zid. Existau spaţii mari între cei cu praştiile. Trebuiau să acopere toată lungimea zidului.

— A sosit vremea să-ţi pui oamenii pe poziţii, Musenge, zise Mat cu voce tare.

Gărzile Morţii alcătuiră un singur rând împreună cu Gră-dinarii. Oricine ar fi aruncat o privire printr-un ochean ar fi ştiut cine erau. Lumină, nu era nevoie decât să îi vadă pe ogi-eri purtând armuri şi soarele reflectând în nuanţe de roşu şi negru. Iar dacă ar fi stat puţin să se gândească cât de puţine Gărzi erau acolo, tot şi-ar fi dat seama că Mat era copleşit nu-meric şi că exista o singură cale de a afla dacă Tuon era cu el.

Vanin veni în galop în spatele zidului, sări din şa şi începu de îndată să-şi plimbe calul cafeniu, cu spume la gură, ca acesta să se răcorească. De îndată ce trecu de zid, arbaletrie-rii începură să arunce uneltele şi se grăbiră să-şi pună coifu-rile pe cap şi să-şi ia arbaletele în mâini. Acestea fuseseră aranjate astfel încât bărbaţii să formeze trei rânduri distan-ţate cu spaţii umplute de cei cu praştiile. Nu mai avea impor-tanţă dacă cineva privea din pădure. Ceea ce s-ar fi văzut ar fi părut normal.

Mat îşi mână calul la trap până la Vanin şi descălecă. Cele două Gărzi ale Morţii şi cei doi ogieri se duseră să li se alăture celorlalţi. Nările cailor fremătau din cauză că aceştia gâfâiau, însă ogierii nu gâfâiau mai tare decât ei. Unul era Hartha, un individ cu ochi reci care părea să deţină un rang apropiat de cel al lui Musenge.

Vanin se încruntă la bărbaţii care nu îşi plimbaseră caii. O fi fiind el hoţ de cai, pocăit sau nu, dar nu îi plăcea atunci când animalele erau maltratate.

— Au explodat ca una dintre florile-de-noapte ale ei atunci când ne-au zărit, zise el, arătând cu capul spre Aludra. Ne-am asigurat că au văzut bine armura aceea dichisită, apoi am lu-at-o din loc de îndată ce ei au început să încalece. Vin tare din urmă. Mai tare decât ar trebui. Scuipă pe pământ. Nu le-am văzut prea bine caii, dar mă îndoiesc că vor rezista cu toţii în cursa asta nebunească. Unii vor ceda înainte s-ajungă aici.

— Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, zise Mat. Cu cât vor ajunge mai puţini, cu atât va fi mai bine.

Tot ce voia era să îi ofere lui Tuon un avans de o zi sau două în faţa lor, fapt datorat cailor lor epuizaţi. Ar fi ales ori-când această variantă în locul unei bătălii, când aceştia ar fi ieşit călare din pădure şi ar fi hotărât că el avea prea mulţi oameni ca să fie atacaţi. După galopul de şase mile de azi, vor fi nevoiţi să îşi lase caii să se odihnească vreme de câteva zile, înainte ca aceştia să fie în stare să mai parcurgă vreo distan-ţă. Vanin îşi îndreptă privirea încruntată spre el. Alţii n-aveau decât să-i spună „Seniore” sau „Alteţă”, nu şi Chel Vanin.

Mat râse şi îl bătu pe umăr, înainte să se arunce din nou în şaua lui Cimpoiaş. Era bine că exista cineva care nu îl conside-ra vreun nobil nebun, căruia nu îi păsa dacă era sau nu. Călări ca să se alăture surorilor aes sedai, care stăteau pe cai acum.

Blaeric şi Fen, unul călare pe un jugan roşcovan, celălalt pe unul negru, îi aruncau priviri aproape la fel de întunecate precum cele pe care le îndreptaseră spre Musenge. Încă mai suspectau că el avea vreo legătură cu ceea ce păţise Joline. Lui îi trecu prin gând să îi spună lui Fen că moţul din vârful creştetului său arăta caraghios. Fen se foi în şa şi îşi mângâie mânerul sabiei. Dacă se gândea mai bine, poate că nu era bi-ne s-o facă.

—...ce v-am spus, le zicea Joline lui Bethamin şi Setei, scu-turându-şi ameninţător un deget.

Juganul ei negru semăna cu un cal de război, dar nu era. Animalul prindea viteză, însă avea o fire blândă precum cea a unui mieluşel.

— Dacă vă va trece măcar prin gând să îmbrăţişaţi *sai-darul,* veţi regreta.

Teslyn mârâi cu amărăciune. Îşi mângâie iapa cafenie, cu faţa albă, o creatură mult mai fâşneaţă decât calul Jolinei, şi grăi fără a se adresa cuiva anume:

— Ea le antrenează pe sălbatice şi se aşteaptă ca acestea să fie cuminţi atunci când ea nu e de faţă. Sau poate crede că Turnul va accepta novice care sunt deja prea vârstnice.

Pete de culoare apărură în obrajii Jolinei, dar se îndreptă în şa fără să spună nimic. Cum se întâmpla de obicei, atunci când cele două intrau în conflict, Edesina se concentra la alt-ceva, în cazul de faţă la a-şi „mătura" praful inexistent de pe poalele despicate. Exista îndeajuns de multă tensiune ca să te îneci cu ea.

Brusc, călăreţii începură să dea năvală de printre copacii de la capătul îndepărtat al pajiştii într-un şuvoi care se trans-formă într-un lac răsfirat de lănci cu vârfuri din oţel. Ei îşi struniră caii, fără îndoială surprinşi de ceea ce vedeau dina-intea lor. Se părea că nu se prăbuşiseră atât de mulţi cai pe cât nădăjduise Mat. Îşi scoase ocheanul din carcasa legată de măciulia şeii şi-l duse la ochi. Tarabonerii erau uşor de de-pistat, căci aveau văluri din zale ce le acopereau feţele până sub ochi, dar ceilalţi purtau tot soiul de coifuri, rotunde sau conice, cu bare de protecţie sau fără ele. El văzu chiar nişte coifuri tairene crestate, cu toate că acest lucru nu însemna că printre ei erau şi taireni. Majoritatea oamenilor foloseau ori-ce fel de armură găseau. „Nu te gândi, îşi zise el. Femeia este aici. Cele o sută de mii de coroane de aur aşteaptă. Să nu..."

Un sunet ascuţit de corn seanchan răsună, estompat din cauza depărtării, iar călăreţii începură să înainteze la pas, răs-firându-se deja dincolo de marginile zidului.

— Desfăşoară flamura, Macoll! porunci Mat.

„Aşadar, nenorociţii aceştia credeau că veneau să o ucidă pe Tuon, ai?"

— De astă dată, le vom da de ştire cine are să îi ucidă.

Mandevwin, preia comanda!

Mandevwin îşi întoarse calul cu faţa spre soldaţi.

— Fiţi pregătiţi! strigă el, iar subofiţerii şi purtătorii de stindarde transmiseră mai departe ordinul.

Macoll scoase carcasa din piele, desprinzând-o cu băgare de seamă de şa, iar flamura începu să fluture în bătaia vân-tului. Era un pătrat alb cu margini roşii, în mijlocul căruia se vedea o mână mare roşie şi deschisă. Sub aceasta, brodate cu fir roşu, stăteau scrise următoarele cuvinte: *Dovie'andi se tovya sagain.* „A sosit vremea să aruncăm zarurile", gândi Mat, traducând fraza. Şi aşa şi era. Îl văzu pe Musenge privind flamura. Părea foarte calm pentru un bărbat care vedea zece mii de lănceri venind spre el.

— Eşti pregătită, Aludra? strigă Mat.

— Fireşte că sunt pregătită, răspunse ea. Doar că-mi do-resc să îi fi avut aici pe dragonii mei!

Musenge îşi îndreptă atenţia spre ea. Arde-o-ar focu', tre-buia să aibă grijă ce vorbea! Mat voia ca dragonii aceia să fie un şoc pentru seanchani atunci când aveau să îi înfrunte pen-tru prima oară.

Când se aflară la aproximativ o mie de metri de zid, lănci-erii începură să înainteze la trap, iar când ajunseră la vreo cinci sute de metri, aceştia începură să galopeze, dar nu atât de tare cum ar fi putut s-o facă. Caii aceia erau deja

obosiţi după ce alergaseră o distanţă atât de mare. Aceştia se mişcau greoi. Niciunul dintre lăncieri nu descălecase încă. Urmau să o facă atunci când aveau să ajungă la aproximativ o sută de metri depărtare. Unii dintre ei ţineau în mâini flamuri care fâlfâiau în aer în spatele lor, un nod mare roşu ici, un mănunchi verde acolo. Acestea puteau fi culori ale Caselor sau puteau să indice companiile de mercenari. Copitele cailor scoteau un zgomot asemănător cu bubuitul unui tunet în de-părtare.

— Aludra! strigă Mat, fără să privească în spate.

Bubuitul găunos şi mirosul înecăcios de pucioasă anunţau că tuburile lansaseră în aer floarea de-noapte. Un sunet asur-zitor. Explozia unor dâre roşii pe cer. Câţiva călăreţi care îna-intau în galop arătară cu degetul ca şi când ar fi fost uluiţi. Niciunul dintre ei nu privi în spate ca să îl vadă pe Talmanes în fruntea celor trei companii de cavalerie care ieşeau din pă-durea de dincolo de lac. Aceştia îşi lăsaseră lăncile cu caii de povară, dar fiecare dintre ei era înarmat cu un arc. Răsfirân-du-se într-un singur rând, începură să înainteze în urma călă-reţilor care galopau, mărind viteza gradual. Călăriseră mult noaptea trecută, dar nu îşi obosiseră caii, iar aceştia se odih-niseră toată dimineaţa. Distanţa dintre cele două grupuri de călăreţi începu să se micşoreze.

— Primul rând! strigă Mandevwin când călăreţii ajunseră la o distanţă de trei sute de metri. Trageţi!

Mai bine de o mie de săgeţi ţâşniră ca nişte dungi negre în aer. Rândul din faţă se aplecă imediat ca să îşi prindă mani-velele de arbalete, iar cei din al doilea rând îşi ridicară armele.

— Al doilea rând! strigă Mandevwin. Trageţi!

Alte o mie de săgeţi ţâşniră spre călăreţii care se apropiau. De la acea depărtare, săgeţile nu puteau străpunge plato-şele, în ciuda faptului că vârfurile lor erau menite să facă acest lucru, însă bărbaţii cu picioarele rănite se prăbuşiră din şa, iar cei cu braţele rănite îşi struneau caii, încercând cu disperare să oprească şuvoiul de sânge. Iar caii... O, Lumină, bietele animale! Caii se prăbuşeau cu sutele, unii lovind cu picioarele şi ţipând, chinuindu-se să se ridice în picioare, alţii nu se mai ridicau, mulţi dintre ei făcând alţi cai să se împie-dice de ei. Călăreţii azvârliţi din şa se prăbuşeau pe pajişte şi erau călcaţi în picioare de călăreţii care veneau din spate.

— Al treilea rând! Trageţi! strigă Mandevwin şi, de îndată ce acele săgeţi ţâşneau în aer, al patrulea rând se ridica în pi-cioare.

— Primul rând! strigă Mandevwin. Trageţi! Şi alte o mie de săgeţi continuau măcelul. Al doilea rând! Trageţi!

Desigur, atacul nu se desfăşura doar dintr-o parte, ca în cazul unei ambuscade. Unii dintre călăreţii care galopau îşi azvârliră lăncile şi îşi scoseseră arcurile. Săgeţile începură să cadă deasupra arbaletrierilor. Nu era treabă uşoară să tragi cu precizie din şaua unui cal care galopa, iar la început, dis-tanţa fu prea mare ca săgeţile să fie letale, însă mai mulţi băr-baţi se chinuiau să îşi fixeze săgeata în arbaletă din cauza unei alte săgeţi ce le ieşea din braţ. Zidul le proteja încă pi-cioarele. Era o distanţă prea mare ca să poată ucide, asta dacă nu cumva norocul îl părăsise pe cel vizat. Mat văzu un bărbat prăbuşindu-se la pământ cu o săgeată înfiptă în ochi şi pe un altul cu o săgeată în grumaz. Mai existau şi alte goluri în rânduri. Soldaţii se mişcau repede ca să le acopere.

— Poţi să ni te alături când pofteşti, Joline, zise el.

— Al treilea rând! Trageţi!

Sora aes sedai clătină din cap, iritată.

— Trebuie să fiu în pericol. Încă nu mă simt în pericol. Teslyn încuviinţă din cap. Îi privea pe atacatori de parcă aceştia s-ar fi aflat la paradă, şi nu părea deloc interesantă.

— Dacă ne-ai îngădui Setei şi mie, începu Bethamin, dar Joline privi peste umăr cu răceală, iar femeia seanchană se potoli şi îşi coborî ochii la hăţurile pe care le ţinea în mâini.

Seta zâmbi timid, dar zâmbetul îi dispăru sub privirea se-veră a Jolinei.

— Primul rând! Trageţi!

Mat îşi ridică ochii spre cer şi îngână o rugăciune, care fu pe jumătate o înjurătură. Afurisitele astea de femei nu se sim-ţeau în pericol! *El* însuşi se simţea ca şi când capul i ar fi stat pe butucul călăului!

— Al doilea rând! Trageţi!

Talmanes se apropiase deja, anunţându-şi prezenţa prin-tr-o salvă trasă de patru mii de arcuri de la o distanţă de do-uă sute de metri, care lăsară câteva şei goale. Micşorând dis-tanţa, arcaşii traseră din nou. Şi din nou. Randurile vrăjmaşi-lor păreau decimate de o undă de şoc. Unii îşi întoarseră caii şi porniră să atace rândurile lui Talmanes cu lăncile întinse. Alţii începură să riposteze împotriva ploii lui de săgeţi cu ale lor. Însă mulţi îşi continuară atacul.

— Formaţi un pătrat! strigă Mandevwin cu o clipă înainte s-o facă Mat.

Nădăjduia că bărbatul nu dăduse acest afurisit de ordin puţin prea târziu.

Însă soldaţii Oştii erau bine pregătiţi. Cei de pe flancuri se duseră în fugă în spate, atât de calmi, încât n-ai fi zis că asu-pra lor cădea o ploaie de săgeţi, care loveau în platoşe şi în coifuri. Alteori, nu. Oamenii se prăbuşeau la pământ. Însă cele trei rânduri nu îşi pierdură coeziunea, atunci când formară un pătrat gol în centru, în mijlocul căruia se afla Mat. Musenge şi ceilalţi soldaţi din Gărzile Morţii îşi scoaseră săbiile, iar ogierii îşi ridicau topoarele cu cozile lungi.

— Cei cu praştiile! strigă Mandevwin. Trageţi de voie! Primul rând, spre apus! Trageţi!

Cei cu praştiile, care se aflau de-a lungul rândului dinspre apus, îşi potriviră prăjinile de care erau prinse praştiile astfel încât să poată atinge fitilurile care ieşeau din cilindre de chi-briturile pe care le ţineau între dinţi şi, în vreme ce era lan-sată o altă salvă de săgeţi, aceştia îşi legănau praştiile înapoi şi în faţă. Cilindrele negre plutiră aproape o sută de metri prin aer, înainte să aterizeze printre călăreţii care galopau.

Soldaţii îşi potriveau deja alte cilindre în praştii, înainte să cadă primii atacatori. Aludra împletise fiecare fitil cu fire de aţă care să indice timpi diferiţi de ardere şi fiecare cilindru exploda în flăcări cu un zgomot asurzitor. Unele pe pământ, altele sus, deasupra capului vreunui călăreţ. Arma adevărată nu era explozia, deşi, dacă un om era nimerit în faţă, era de-capitat pe loc. Rămânea drept în şa vreo trei paşi, înainte să se prăbuşească la pământ. Nu, Aludra învelise un strat de pietricele în jurul prafului din interiorul fiecărui cilindru, iar acestea străpungeau carnea mai adânc atunci când loveau ţinta. Caii ţipau şi se prăbuşeau pe pământ, zvârcolindu-se. Călăreţii se prăbuşeau şi zăceau nemişcaţi.

O săgeată atinse mâneca stângă a lui Mat, o alta îi stră-punse mâneca dreaptă, doar penele din capăt împiedicând-o să nu pătrundă de tot, iar o a treia îi sfâşie umărul drept al hainei. El îşi vârî un deget în spatele eşarfei din jurul gruma-zului şi trase de ea. Dintr-odată, afurisita i se păru îngrozitor de strânsă. Poate că *trebuia* să se gândească să poarte armu-ră în astfel de momente. Flancurile vrăjmaşilor începeau să se curbeze acum, pregătindu-se să îi învăluie pe arbaletrierii din spatele zidului. Oamenii lui Talmanes străpungeau în continuare cu săgeţi vrăjmaşii aflaţi în partea din spate, însă câteva sute dintre ei fuseseră nevoiţi să renunţe la arcuri ca să se apere cu săbiile. Era puţin probabil ca toţi caii rămaşi fără călăreţi să fi aparţinut tarabonerilor sau amadicianilor. El lăsase un spaţiu liber în mijlocul rândului de soldaţi, o cale de scăpare pentru oricine voia să fugă, însă nimeni nu acceptă această ofertă. Aceştia simţeau mirosul celor o sută de mii de coroane de aur.

— Cred..., zise Joline încet. Ba nu, mă simt în pericol acum. Teslyn îşi dădu pur şi simplu braţul pe spate şi lansă o

minge de foc mai mare decât un cap de cal. Explozia azvârli în aer pământ şi bucăţi din oameni şi din cai. Era şi timpul, fir-ar să fie!

Întorcându-se cu faţa în trei direcţii, surorile aes sedai începură să azvârle mingi de foc atât de repede cât puteau să îşi mişte braţele, însă distrugerea pe care o provocau nu în-cetini atacul. Bărbaţii aceia trebuie să fi văzut deja că în pă-tratul acela nu se afla nicio femeie care să se potrivească cu descrierea lui Tuon, dar sângele le clocotea deja şi simţeau în nări mirosul bogăţiei. Dacă avea o sută de mii de coroane de aur, un om putea duce traiul unui nobil pentru tot restul vie-ţii. Pătratul fu încercuit, iar atacatorii se luptau să se apropie şi mai mult. Se luptau şi mureau în vreme ce salvele de săgeţi îi doborau la pământ şi praştiile îi omorau. Un alt zid începu să se ridice, alcătuit din oameni şi cai morţi sau muribunzi, un zid peste care ceilalţi încercau să se caţăre călare şi sfâr-şeau prin a-l îngroşa. Mulţi săreau din şei şi încercau să se caţăre pe el şi să treacă dincolo. Săgeţile arbaletelor îi arun-cau pe spate. Atât de aproape, săgeţile străpungeau platoşele precum un cuţit încins tăia untul. Veneau în valuri şi mureau.

Tăcerea păru să se fi aşternut brusc. Nu era tocmai tăcere. În aer se auzea gâfâitul arbaletrierilor care manevraseră ma-nivelele cât putuseră de rapid. Şi se auzeau gemetele răniţi-lor. Undeva, un cal încă mai ţipa. Însă Mat nu putea vedea pe nimeni în picioare între zidul de morţi şi locul unde se afla Talmanes. Nimeni în şa, în afară de soldaţii ce purtau coifuri şi platoşe verzi. Soldaţi care îşi lăsaseră jos arcurile şi săbiile. Surorile aes sedai îşi împreunară mâinile pe măciuliile înalte ale şeilor lor. Gâfâiau şi ele.

— S-a sfârşit, Mat! se auzi strigătul lui Talmanes. Cei care n-au murit sunt pe moarte. Niciunul dintre neghiobii ăştia nu a încercat să fugă.

Mat clătină din cap. Se aşteptase ca aceştia să fie pe ju-mătate înnebuniţi de dorinţa de a pune mâna pe coroanele de aur. Dar aceştia fuseseră nebuni de-a binelea.

Era nevoie să dea la o parte zidul de oameni şi caii morţi astfel încât Mat şi ceilalţi să poată ieşi, iar Talmanes le ordo-nă oamenilor săi să se apuce de treabă, prinzând frânghii de cai pentru a trage deoparte trupurile neînsufleţite. Nimeni nu voia să se caţăre pe ele. Nimeni, în afară de ogieri.

— Vreau să văd dacă îl pot găsi pe trădător, zise Hartha, iar el şi ceilalţi şase Grădinari îşi puseră topoarele pe umăr şi căl-cară în picioare muntele de trupuri de parcă ar fi fost ţărână.

— Ei bine, măcar am rezolvat problema aceasta, zise Joline, tamponându-şi faţa cu o batistă cu margini dantelate. Bro-boane de sudoare i se strânseră pe frunte. Eşti dator, Mat. În general, surorile aes sedai nu se amestecă în bătăliile altora. Va trebui să mă gândesc cum ai putea plăti.

Mat ştia foarte bine care era plata la care se gândea ea.

Era nebună dacă credea că el avea să accepte.

— Arbaletele au rezolvat problema, *marath'damane,* zise Musenge.

El îşi scosese coiful, platoşa şi haina. Mâneca stângă a că-măşii era sfârtecată, astfel încât una dintre celelalte Gărzi să îi poată înfăşură un bandaj în jurul locului unde îl străpunse-se o săgeată. Mâneca se desprinsese foarte uşor, de parcă cu-sătura ar fi fost slăbită. Avea un corb tatuat pe umăr.

— Arbaletele şi oamenii cu suflet. N-ai avut niciodată aşa ceva, nu-i aşa, Alteţă[83]. Nu era o întrebare. Aceştia şi pier-derile pe care le-ai suferit.

— Ţi-am spus, zise Mat. Am avut suficient.

El nu avea de gând să îi dezvăluie bărbatului mai mult de-cât era nevoie, dar Musenge încuviinţă din cap de parcă ar fi confirmat totul.

Până când fusese făcută o deschizătură prin care să poată ieşi Mat şi ceilalţi, Hartha şi Grădinarii se întorseseră.

— L-am găsit pe trădător, zise Hartha, ridicând de păr un cap. Musenge îşi arcui sprâncenele când văzu faţa aceea oa-

cheşă, cu nas coroiat.

— Ea va fi foarte interesată să-l vadă, zise el pe un ton blând. Blând cât putea fi sunetul unei săbii care era scoasă din teacă. Trebuie să i-l ducem.

— Îl cunoşti? întrebă Mat.

— Îl cunoaştem, Alteţă.

Chipul lui Musenge, care dintr-odată păru a fi sculptat în piatră, sugera că el nu avea să mai rostească niciun cuvânt referitor la acest subiect.

— Ascultă, vrei să încetezi să mi te mai adresezi astfel? Numele meu este Mat. După ziua de azi, aş zice că ai dreptul să îl rosteşti.

Mat rămase surprins de propriul gest, atunci când îşi în-tinse mâna.

Expresia aceea împietrită lăsă locul uneia mirată.

— N-aş putea face asta, Alteţă, zise el pe un ton indignat. Atunci când ea s-a căsătorit cu tine, tu ai devenit Prinţul Cor-bilor. A-ţi rosti numele ar însemna să rămân cu ochii plecaţi pentru totdeauna.

Mat îşi scoase pălăria şi îşi trecu degetele prin păr. Le spusese tuturor acelora care aveau urechi să audă că lui nu îi plăceau nobilii, că nu voia să fie unul, şi vorbise serios. Încă mai vorbea serios. Iar acum, era unul dintre ei, fir-ar să fie! Făcu singurul lucru de care era în stare. Se prăpădi de râs.

---

[83] În textul original, propoziţia este: „You never had more than this, did you, Highness". Traducerea corectă: „N-ai avut niciodată mai mulţi de-atât, Alteţă." (n.red.)

EPILOG

Nu uita vechea zicală

Prin încăperea cu pereţi roşii, al cărei tavan avea picturi fanteziste cu păsări şi peşti care pluteau printre nori şi valuri, mişunau conţopişti în veşminte brune. Înaintau grăbiţi pe cu-loarele dintre mesele lungi ce acopereau pardoseala. Niciunul nu părea să încerce să tragă cu urechea – majoritatea lor pă-reau a fi uluiţi –, însă lui Suroth îi displăcea prezenţa lor. Ei trebuie să fi auzit frânturi din ceea ce se spunea. Puteau fi veşti îngrozitoare. Însă Galgan insistase. Ei trebuiau să facă eforturi ca să nu se mai gândească la veştile dezastruoase primite de acasă şi toţi erau bărbaţi şi femei de încredere. El insistase! Bine măcar că bărbatul în vârstă, cu părul alb, nu purta uniforma de soldat în dimineaţa aceea. Pantalonii lui largi şi albaştri şi haina roşie, scurtă şi cu guler înalt, prevă-zut cu rânduri de nasturi aurii, ştanţaţi cu sigiliul lui, repre-zentau ultimul răcnet în ceea ce privea moda seanchană, ceea ce însemna ultimul răcnet în ceea ce privea moda din impe-riu. Atunci când purta armură, sau chiar uniforma roşie, el se uita uneori la ea de parcă ar fi fost un soldat aflat sub co-manda lui!

Ei bine, odată ce Elbar îi aducea vestea că Tuon era moartă, ea putea porunci ca Galgan să fie ucis. Obrajii lui erau mânjiţi cu cenuşă, ca ai ei. Când corabia făgăduită de Semirhage adu-sese vestea despre moartea împărătesei, întreg imperiul fu zguduit de rebeliuni. Nu mai exista împărătească, nu mai exis-ta Fiica celor Nouă Luni. Pentru oamenii de rând, lumea se afla pe marginea dezastrului. La fel şi pentru unii dintre Cei de Sânge. Odată cu moartea lui Galgan şi a altor câţiva, ni-meni nu avea să se mai împotrivească dacă Suroth Sabelle Meldarath se autoproclama împărătească. Ea încerca să nu se gândească la noul nume pe care avea să şi-l aleagă. A te gândi dinainte la un nume nou aducea ghinion.

Cu o privire încruntată ce îi încreţea faţa, Galgan îşi coborî ochii la harta întinsă dinaintea lor şi îşi puse unghia lăcuită cu roşu pe nişte munţi care se întindeau de-a lungul coastei sudice a ţinutului Arad Doman. Suroth nu ştia cum se nu-meau acei munţi. Harta înfăţişa tot ţinutul Arad Doman pe ca-re se aflau trei însemne, un ic roşu şi două cercuri albe, înşi-rate cu distanţă între ele, de la miazănoapte la miazăzi.

— Turan a obţinut o numărătoare precisă a oamenilor ca-re au ieşit din aceşti munţi ca să i se alăture lui Ituralde atunci când acesta a trecut în Arad Doman, Yamada?

Efraim Yamada era şi el mânjit cu cenuşă, din moment ce făcea parte dintre Cei de Sânge, chiar dacă era de rang inferi-or. Avea părul tuns în formă de castron şi coadă în locul crestei înguste, iar restul capului îi era ras. Doar oamenii de rând strânşi în jurul mesei, indiferent de ce rang purtau, erau fără. Încărunţit şi înalt, purtând o platoşă albastru cu auriu, lat în umeri şi îngust în şolduri, Yamada încă mai avea ceva din frumuseţea din tinereţe.

— El raportează cel puţin o sută de mii, căpitan-generale. Poate jumătate încă pe-atâta.

— Şi câţi au ieşit după ce Turan a trecut hotarul?

— Posibil două sute de mii, căpitan-generale.

Galgan oftă şi îşi îndreptă spatele.

— Aşadar, Turan are o oaste în faţa lui şi o alta în spate, foarte probabil toate forţele ţinutului Arad Doman, iar dacă acestea se vor uni, el va fi copleşit numeric.

Neghiobul! Afirma ceea ce era limpede ca bună ziua!

— Turan ar fi trebuit să despoaie Tarabonul de toate să-biile şi toate lăncile! izbucni Suroth. Dacă va supravieţui aces-tui dezastru, am să poruncesc să i se taie capul!

Galgan se uită la ea, arcuindu-şi o sprânceană albă.

— Mă îndoiesc că Tarabonul este suficient de loial ca să sprijine asemenea lucru, zise el pe un ton sec. Şi-apoi, el are *damane* şi *rakeni.* Aceştia ar trebui să echilibreze balanţa. Că veni vorba despre *damane* şi *rakeni,* am iscălit ordinul care o ridică pe Tylee Khirgan la rangul de general-locotenent, de-venind astfel una dintre Cei de Sânge de rang inferior, deoarece tu ai tot şovăit, precum şi ordinele ca majoritatea acelor *rakeni* să se întoarcă în Amadicia şi Altara. Chisen n-a desco-perit încă cine a provocat acea mică neplăcere din nord şi nu-mi place ideea că indiferent cine ar fi fost, stă la pândă ca să îl atace pe Chisen de îndată ce acesta se va întoarce pe la Trecătoarea Molvaine.

Suroth şuieră, strângând în pumni poalele cu fâşii albas-tre, înainte să apuce să se stăpânească. Nu avea de gând să-l lase pe bărbat să o facă să dea dovadă de slăbiciune!

— Te întreci pe tine însuţi, Galgan, zise ea, cu răceală în glas. Eu îi comand pe Strămoşi. Deocamdată, eu stau la cârma Reîn-toarcerii. Nu vei mai semna niciun ordin fără aprobarea mea.

— I-ai comandat pe Strămoşii care au fost incluşi în Re-întoarcere, răspunse el pe un ton calm, iar Suroth simţi un gust amărui.

Veştile primite din imperiu îi dăduseră curaj lui. Cum îm-părăteasa era moartă, Galgan intenţiona să se autoproclame primul împărat din ultimii nouă sute de ani. Se părea că el trebuia să moară în seara aceea.

— Cât despre faptul că ai comandat Reîntoarcerea...

El tăcu atunci când auzi zgomotul puternic de paşi ce răz-bătea pe coridor.

Dintr-odată, soldaţii din Garda Morţii umplură cadranul uşii. Purtau armuri şi îşi ţineau mâinile pe mânerele săbiilor. Îşi plimbară privirile aspre, de sub coifurile roşu cu verde, pes-te cei adunaţi în încăpere. Abia atunci când fură mulţumiţi, se dădură la o parte, lăsând să se vadă că holul era plin de soldaţi din Garda Morţii, alcătuită din oameni şi ogieri. Suroth abia dacă îi observă. Avea ochi doar pentru femeia măruntă şi tu-ciurie, în veşminte plisate albastre, cu capul ras şi obrajii mân-jiţi de cenuşă. Vestea se răspândise în tot oraşul. Ea nu ar fi putut ajunge la palat fără să nu fi auzit despre moartea mamei ei, despre moartea membrilor familiei ei, însă expresia de pe faţa ei era o mască severă. Genunchii lui Suroth atinseră par-doseala în mod mecanic. În jurul ei, Cei de Sânge îngenun-cheară şi ei, iar oamenii de rând se prosternară.

— Lumina fie binecuvântată pentru că v-aţi întors în si-guranţă, Alteţă, zise ea într-un glas cu Cei de Sânge.

Aşadar, Elbar eşuase. N-avea importanţă. Tuon nu avea să îşi ia un nou nume sau să devină împărătească decât după perioada de doliu. Încă mai putea muri, lăsând locul unei alte împărătese.

— Arată-le ce mi-a adus Căpitanul Musenge, general de stindard Karede, zise Tuon.

Un bărbat înalt, cu trei pene negre pe coif, se aplecă pen-tru a goli cu băgare de seamă o umflătură mare dintr-un sac de pânză pe gresia verde ce acoperea pardoseala. Mirosul greţos de putregai începu să umple încăperea. Aruncând sa-cul, el străbătu încăperea cu paşi mari şi se opri lângă Suroth.

Ea avu nevoie de o clipă ca să recunoască faţa cu nasul coroiat a lui Elbar în acea mizerie putregăită, dar de îndată ce o făcu, se întinse pe burtă, prosternându-se şi sărutând par-doseala. Însă nu în semn de disperare. Îşi putea reveni în ur-ma acestui episod. Asta dacă nu cumva îl interogaseră pe Elbar.

— Ochii îmi sunt coborâţi, Alteţă, căci omul meu ţi-a adus o ofensă atât de gravă, încât ai poruncit să i se taie capul.

— Mi-a adus o ofensă. Tuon părea să cântărească aceste cuvinte. S-ar putea spune şi că mi-a adus o ofensă. A încercat să mă omoare.

Cei adunaţi în încăpere icniră, iar înainte ca Suroth să apuce măcar să-şi deschidă gura, generalul de stindard al Găr-zilor Morţii îşi puse cizma pe fundul ei, o apucă cu mâna de creastă şi îi ridică de la podea trunchiul. Ea nu se împotrivi. Acest gest n-ar fi făcut decât să pară o mârşăvie şi mai mare.

— Îmi cobor ochii şi mai tare pentru că omul meu este un trădător, Alteţă, zise ea cu glas răguşit.

Ea îşi dorea să fi putut vorbi normal, dar bărbatul acela afurisit îi ţinea spatele atât de arcuit, încât era de mirare că putea să vorbească şi aşa.

— Dacă aş fi avut cea mai mică bănuială, l-aş fi luat eu în-sămi la întrebări. Dar, dacă a încercat să mă implice şi pe mi-ne, Alteţă, atunci a minţit ca să îl protejeze pe adevăratul lui stăpân. Am pe cineva în gând despre care aş dori să-ţi vor-besc între patru ochi, dacă-mi vei îngădui.

Cu puţin noroc, ea putea pune treaba asta în cârca lui Galgan. Faptul că el îi subminase autoritatea putea fi de ajutor.

Tuon privi peste capul lui Suroth. Întâlni privirea lui Galgan, pe a lui Abaldar şi pe a lui Yamada, precum şi pe cele ale tu-turor Celor de Sânge, dar nu pe a lui Suroth.

— Se ştie prea bine că Zaired Elbar a fost omul de încre-dere al lui Suroth. Nu făcea nimic fără ca ea să nu îi porun-cească. Aşadar, Suroth Sabelle Meldarath nu mai există. Această *da'covale* îi va sluji pe soldaţii din Garda Morţii după cum vor dori aceştia până când părul îi va creşte suficient de mult ca să fie potrivită pentru a fi trimisă şi vândută la târgul de sclavi.

Suroth nu se gândi la cuţitul cu care avusese de gând să îşi taie venele, un cuţit la care nu putea ajunge, deoarece se afla în apartamentul ei. Nu mai putea gândi deloc. Începu să ţipe, un urlet mut, înainte ca aceştia să înceapă măcar să îi sfâşie veşmintele.

Soarele andoran era cald după Tar Valon. Pevara îşi scoase mantia şi începu să şi-o lege în spatele şeii când poar-ta se stinse, ascunzând priveliştea cu dumbrava ogierilor din Tar Valon. Niciuna dintre ele nu voise ca să fie văzute că ple-cau. Urmau să se întoarcă în dumbravă din acelaşi motiv, da-că nu cumva lucrurile aveau să meargă foarte prost. Caz în care era posibil să nu se mai întoarcă niciodată. Ea fusese de părere că această sarcină trebuia îndeplinită de cineva care avea atât înalte veleităţi diplomatice, cât şi un curaj

de nestă-vilit. Ei bine, măcar nu era laşă. Atâta lucru putea spune des-pre ea însăşi.

— Unde-ai învăţat împletitura de legare a unui străjer? o întrebă Javindhra pe neaşteptate, aranjându-şi mantia în ace-eaşi manieră.

— Îţi aminteşti că, odinioară, am sugerat faptul că surori-le Roşii ar fi slujite bine dacă vor avea străjeri?

Pevara îşi scoase mănuşile roşii de călărie, fără a părea îngrijorată de această întrebare. Se aşteptase la ea.

— De ce te miri că ştiu această împletitură?

Adevărul fie spus, fusese nevoită să o întrebe pe Yukiri, iar aceasta insistase să îşi dezvăluie motivele pentru care întreba, însă se îndoia că Yukiri era bănuitoare. O soră Roşie care să lege un străjer erau un lucru la fel de nemaiîntâlnit ca o femeie care putea să zboare. Doar că, fireşte că acesta era motivul pentru care ea venise în Andor. Motivul pentru care veniseră toate.

Javindhra se afla acolo doar din porunca Tsutamei, care fusese dată atunci când Pevara şi Tarna nu reuşiseră să in-venteze suficiente nume potrivite pentru Preaînalta. Condu-cătoarea cu constituţie robustă nu se osteni să îşi ascundă nemulţumirea pricinuită de acest lucru, nu faţă de Pevara, cu toate că şi-o ascundea atunci când era în preajma Tsutamei. Tarna cu părul bălai şi ochi glaciali era şi ea acolo. Lăsase deoparte etola Păstrătoarei, însă poalele cenuşii despicate erau brodate cu fir roşu până la genunchi. Pentru Păstrătoa-rea Elaidei ar fi fost greu să aibă un străjer, cu toate că bărba-ţii urmau să fie găzduiţi în oraş, departe de Turn; cu toate acestea, fusese ideea ei de la bun început, iar ea era dacă nu nerăbdătoare, atunci determinată să ia parte la primul expe-riment. Şi-apoi, nevoia de a fi într-un număr mai mare era un lucru primordial, deoarece ele găsiseră doar trei alte surori dispuse să dea curs acestei idei. Sarcina primordială a suro-rilor Roşii de atâta vreme, de a-i găsi pe bărbaţii care puteau conduce şi de a-i duce în Turn pentru a fi domoliţi, tindea să le facă pe femei să fie mai îngăduitoare cu bărbaţii. Aşadar, indiciile fuseseră puţine şi la intervale mari. Jezrail era o tairenă cu faţa pătrăţoasă care avea la ea o miniatură pictată a băiatului cu care fusese pe punctul să se mărite în loc să vină la Turn. Nepoţii ei ar fi fost bunici acum, dar ea încă vorbea cu drag despre el. Desala, o cairhienină frumoasă cu ochi mari şi negri şi un temperament de nestăvilit, ar fi dan-sat toată noaptea până la epuizare cu orice bărbat dacă i s-ar fi ivit prilejul. Iar Melare, durdulie şi glumeaţă, care adora să poarte conversaţii, trimitea bani în Andor ca să plătească pentru educaţia strănepoţilor ei tot aşa cum făcuse pentru propriii ei nepoţi şi nepoate.

Obosită să mai caute astfel de mici indicii şi să mai testeze terenul cu diplomaţie ca să afle dacă ele făceau lucrurile în mod intenţionat, Pevara o convinsese pe Tsutama că şase erau de-ajuns pentru început. Şi că un grup mai mare putea da naştere unor reacţii nedorite. La urma urmei, dacă toată frăţia Ajah Roşie şi-ar fi făcut apariţia la acest aşa-zis Turn Negru, sau măcar jumătate din ea, bărbaţii ar fi putut crede că erau atacaţi. Nu aveau de unde să ştie cât de sănătoşi la minte mai erau aceştia. Acesta era un aspect asupra căruia conveniseră toate, pe la spatele Tsutamei. Nu aveau să lege niciun bărbat care dădea semne de nebunie. Asta dacă le era îngăduit să îl lege pe careva.

Iscoadele frăţiilor Ajah din Caemlyn trimiseseră un nu-măr covârşitor de rapoarte despre Turnul Negru, iar unele chiar îşi găsiseră de lucru în interiorul acestuia; prin urmare, nu le fusese greu să descopere cărăruia de pământ bătătorit care ducea din oraş spre o poartă neagră grandioasă, cu două arcade, înaltă de aproape cincisprezece metri şi lată de doi metri, cu creneluri în vârful unui piron din piatră şi flancată de două turnuri negre şi groase, cu creneluri, care atingeau o înălţime de cel puţin trei metri şi jumătate. Nu existau porţi care să închidă acea deschidere, iar zidurile negre din piatră, care se întindeau spre răsărit şi spre apus, punctate din când în când de fundaţiile bastioanelor şi ale turnurilor, nu erau mai înalte de doi sau trei metri, din câte vedea ea. Buruienile şi iarba ce creşteau deasupra lor dansau în adierea vântului. Aceste ziduri neterminate, şi care păreau că nu vor mai fi terminate niciodată, făceau ca poarta să pară ridicolă.

Cei trei bărbaţi care păşiră prin acea deschizătură nu erau deloc ridicoli însă. Purtau nişte haine lungi şi negre şi săbii la şolduri. Unul, un tânăr zvelt cu mustaţa răsucită, avea o in-signă argintie sub forma unei săbii pe gulerul înalt. Era unul dintre consacraţi. Pevara se împotrivi instinctului de a-l con-sidera egalul unei alese şi pe ceilalţi doi egalii unor novice. Novice le şi alesele erau ţinute în siguranţă şi îndrumate pâ-nă când acestea cunoşteau suficient de bine Puterea ca să de-vină aes sedai. Conform tuturor rapoartelor, soldaţii şi con-sacraţii erau consideraţi a fi pregătiţi de luptă de îndată ce învăţau cum să conducă Puterea. Iar aceştia erau forţaţi încă din prima zi, li se cerea să îmbrăţişeze cât de mult *saidin* re-uşeau şi obligaţi să îl folosească aproape neîntrerupt. Bărba-ţii mureau din această cauză, iar ei îi numeau „pierderi de antrenament”, de parcă puteau ascunde moartea în spatele unor cuvinte searbede. Gândul de a pierde în acest fel novice şi alese o făcu pe Pevara să simtă un nod în stomac, dar pen-tru bărbaţi se părea că acest lucru era o nimica toată.

— Dimineaţa bună, aes sedai, zise consacratul, făcând o mică plecăciune când ele îşi struniră caii în faţa lui.

O mică plecăciune, fără a-şi lua ochii de la ele. Accentul lui era acela din Murandy.

— Ce treabă au şase surori la Turnul Negru în această fru-moasă dimineaţă?

— Vrem să-l vedem pe M’Hael, răspunse Pevara, reuşind să nu se înece când rosti acest nume.

Însemna „conducător” în limba străveche, însă faptul că şi-l însuşise ca pe un titlu oferea cuvântului un înţeles mai puternic, ca şi când el conducea tot şi pe toată lumea.

— A, să-l vedeţi pe M’Hael, ai? Şi ce Ajah să spun?

— Roşie, răspunse Pevara, privindu-l fără să clipească. Foarte satisfăcător, dar nu de foarte mare ajutor.

— Roşie, repetă el pe un ton categoric. El nu rămase uimit prea multă vreme. Ei bine, atunci. Enkazin, al’Seen, voi staţi de strajă până mă duc să văd ce are de zis M’Hael în privinţa asta.

Se întoarse cu spatele şi dunga argintie verticală a unei porţi apăru în faţa lui, lărgindu-se într-o deschizătură nu mai mare decât o uşă. Doar atât de largă o putea face? Existase o discuţie dacă să îi lege pe bărbaţii care erau foarte puternici sau pe aceia care erau slabi. Cei slabi puteau fi mai uşor de

controlat, în vreme ce aceia puternici puteau fi – categoric erau – mai utili. Ele nu ajunseseră la nicio înţelegere; fiecare soră trebuia să hotărască singură. El ţâşni prin poartă şi o închise, înainte ca ea să apuce să vadă mai mult decât o plat-formă de piatră, prevăzută cu nişte trepte într-o parte ce du-ceau în sus şi o piatră neagră şi pătrată, care ar fi putut fi unul dintre blocurile din piatră menite pentru construirea zidului, lustruit până când lucea în lumina soarelui, deasupra.

Ceilalţi doi bărbaţi se postară în mijlocul arcadei duble de parcă ar fi vrut să le împiedice pe surori să călărească prin ea. Unul era saldaean, un bărbat slab, cu nas mare şi aproape de vârsta mijlocie, care avea aerul unui conţopist, puţin co-coşat de cum stătuse aplecat ore în şir deasupra mesei de scris. Celălalt era un băieţandru, aproape un copil, care îşi dădea părul negru din ochi cu degetele, deşi briza i-l băga imediat la loc. Niciunul dintre ei nu era câtuşi de puţin neli-niştit că putea înfrunta şase surori de unul singur. Dacă *erau* singuri.

Mai erau şi alţii în turnurile acelea? Pevara se abţinu să-şi ridice privirea spre vârfurile turnurilor.

— Băiete, zise Desala cu o voce cristalină. Cristalină, dar cu o urmă de furie. Cea mai sigură cale prin care îşi putea domoli temperamentul era să rănească un copil. Ar trebui să fii acasă cu mama ta şi să înveţi alfabetul. Ce cauţi aici?

Băiatul se făcu roşu ca racul în obraji şi-i dădu din nou pă-rul din ochi.

— Saml se descurcă bine, aes sedai, zise saldaeanul, bă-tându-l uşor cu mâna pe umăr pe băiat. Învaţă repede şi nu e nevoie să-i arăţi un lucru de două ori, că şi ştie să-l facă.

Băiatul stătea foarte drept, mândria citindu-i-se pe chip, şi-şi vârî degetele mari în spatele centironului. Avea sabie, la vârsta lui! Adevărat, la vârsta lui Saml al’Seen, un fiu de nobil ar fi învăţat să mânuiască sabia vreme de câţiva ani, dar nu i s-ar fi îngăduit să se plimbe de colo colo cu ea la şold!

— Pevara! zise Tarna pe un ton rece. Fără copii. Am ştiut că au şi copii aici, dar fără copii!

— Lumină! zise încet Melare. Iapa albă îi simţi starea de agitaţie şi îşi azvârli capul pe spate. Cu siguranţă fără copii!

— Asta ar fi o monstruozitate, zise Jezrail.

— Fără copii, conveni repede Pevara. Cred că ar trebui să aşteptăm şi să spunem mai multe atunci când îl vom vedea pe jupânul... pe M’Hael.

Javindhra trase aer în piept.

— Fără copii ce, aes sedai? întrebă Enkazin, încruntân-du-se. Fără copii ce? repetă el, când nu primi niciun răspuns.

Bărbatul nu mai aducea atât de mult cu un conţopist. Ră-mase în continuare adunat de spate, dar în ochii lui înguşti apăru brusc ceva... periculos. Îmbrăţişa jumătatea masculină a Puterii? Această posibilitate o făcu pe Pevara să simtă fiori pe şira spinării, dar se împotrivi dorinţei de a îmbrăţişa *saidarul.* Unii bărbaţi care puteau conduce păreau capabili să simtă atunci când o femeie îmbrăţişa Puterea. Acum, Enkazin părea a fi grăbit.

Ele aşteptară în tăcere, cu excepţia cailor care mai loveau din când în când cu copita în pământ. Pevara încerca să nu îşi piardă răbdarea, Javindhra bodogănind în barbă. Pevara nu reuşea să înţeleagă cuvintele, dar recunoştea bodogănelile atunci când le auzea. Tarna şi Jezrail îşi scoaseră cărţile din

desagi şi începură să citească. Bine. Să vadă aceşti asha'mani că ele nu îşi fâceau griji. Doar că, nici măcar băiatul nu părea impresionat. El şi saldaeanul stăteau în pragul porţii şi le priveau, abia clipind.

După o jumătate de oră, poate, o poartă mai mare se des-chise şi murandianul păşi prin ea.

— M'Hael vă primeşte în palat, aes sedai. Haide, treceţi. El arătă cu capul spre poartă.

— Nu ne conduci? întrebă Pevara, descălecând.

Poarta era mai mare, dar ar fi fost nevoită să se aplece pen-tru a putea trece călare prin ea.

— Vă aşteaptă cineva de partea cealaltă ca să vă conducă. Râse. M'Hael nu vrea să fie asociat cu de-alde ca mine.

Pevara înregistră aceste cuvinte pentru a cugeta la ele mai târziu.

De îndată ce trecu şi ultima dintre ele, lângă platforma din piatră albă pe care se afla blocul din piatră neagră ce strălucea ca o oglindă, poarta se stinse, dar ele nu erau singure. Patru bărbaţi şi două femei în veşminte din lână aspră luară hăţurile cailor lor, iar un bărbat negricios şi îndesat, cu sabia argintie şi cu figurina şerpuitoare roşu cu auriu, un dragon, pe gulerul înalt al hainei lui negre, schiţă o plecăciune.

— Urmaţi-mă, zise el scurt, cu un accent tairen.

Ochii lui erau sfredelitori.

Palatul de care pomenise murandianul era doar atât: o clădire cu două caturi din marmură albă, în vârful căreia se aflau domuri ascuţite şi turle în stilul saldaean, despărţită de o întindere de pământ bătătorit de acea platformă albă. Nu era cel mai mare dintre palate, dar mulţi nobili locuiau în clă-diri mult mai mici şi mai puţin grandioase. O scară lată din piatră urca spre un palier ce se afla în faţa a două uşi înalte. Pe fiecare dintre ele se vedea un pumn înmănuşat care ţinea trei fulgere, amplu sculptate şi poleite. Uşile se deschiseră îna-inte ca tairenul să ajungă în faţa lor, dar nu îşi făcu apariţia niciun servitor. Bărbatul trebuie să fi condus Puterea. Pevara simţi din nou acel fior. Javindhra bombăni ceva. Părea o ru-găciune, de astă dată.

Palatul ar fi putut aparţine oricărui nobil căruia îi plăceau tapiseriile ce descriau scene de luptă şi plăcile din gresie roşii şi negre, doar că nu se zărea niciun servitor. El avea servitori, doar că, din nefericire, nu se număra nicio iscoadă a frăţiei Ajah Roşie printre ei; dar oare el se aştepta ca aceştia să rămână nevăzuţi atunci când nu era nevoie de ei sau le porun-cise să nu iasă pe coridoare? Poate, pentru a evita ca nimeni să nu vadă sosirea a şase surori aes sedai. Acest raţionament ducea spre gânduri pe care ea prefera să nu le ia în conside-rare. Fusese conştientă de pericole atunci când plecase din Turnul Alb. Nu mai avea rost să se gândească la ele.

Încăperea în care le conduse tairenul era sala tronului, unde un cerc de coloane negre spiralate susţineau ceea ce trebuie să fi fost cel mai mare dom al palatului. Interiorul era poleit şi umplut pe jumătate cu lămpi poleite ce atârnau de lanţuri poleite. De-a lungul pereţilor curbaţi se aflau lampa-dare înalte cu oglinzi. În jur de o sută de bărbaţi în haine ne-gre stăteau în picioare de-o parte şi de cealaltă a sălii. Fiecare bărbat pe care îl putea vedea purta sabia şi dragonul. Bărbaţi cu feţe aspre, cu feţe răutăcioase, cu feţe nemiloase. Aceştia îşi aţintiră ochii asupra ei şi a celorlalte surori.

Tairenul nu le anunţă, ci se alătură pur şi simplu masei de asha’mani, lăsându-le să străbată singure sala. Plăcile din gresie de pe pardoseală erau roşii şi negre. Trebuie că Taim prefera în mod special aceste culori. Bărbatul însuşi stătea tolănit pe ceea ce putea fi numit „tron”, un jilţ masiv, sculptat şi poleit cu aceeaşi opulenţă ca oricare tron pe care îl văzuse ea, aşezat pe o platformă din marmură albă. Pevara îşi con-centra atenţia asupra lui, şi nu doar pentru a evita să mai simtă privirile tuturor acelor bărbaţi care puteau conduce aţintite asupra ei. Mazrim Taim atrăgea atenţia. Era înalt, avea nasul coroiat şi emana forţă fizică. Dar şi ceva întunecat. Şedea cu gleznele încrucişate şi cu o mână atârnându-i leneş peste braţul gros al tronului; cu toate acestea, părea gata oricând să aibă o ieşire violentă. Interesant era faptul că, deşi haina lui neagră era brodată cu dragoni albastru cu auriu, care se încolăceau în jurul mânecilor de la coate şi până la manşete, nu părea să poarte insigne pe guler.

— Şase surori din Ajah Roşie, zise el, când ele se opriră la mică distanţă de platformă.

Ochii lui... Ea crezuse că doar ochii tairenului erau sfrede-litori.

— E limpede că n-aţi venit ca să încercaţi să ne domoliţi, în sală se auziră chicote. De *ce-aţi* venit şi aţi cerut să vorbiţi cu mine?

— Eu sunt Pevara Tazanovni, conducătoarea Ajah Roşie, zise ea. Ea este Javindhra Doraille, conducătoare Roşie şi ea.

Celelalte sunt Tarna Feir, Desala Nevanche...

— N-am întrebat cum vă cheamă, o întrerupse Taim cu răceală în glas. Am întrebat de ce-aţi venit aici.

Lucrurile nu decurgeau bine. Ea reuşi să se abţină să in-spire adânc, deşi dorea să facă asta. Pe exterior, era calmă şi stăpână pe ea. În interior, se întreba dacă avea să sfârşească ziua prin a fi legată cu forţa. Sau moartă.

— Vrem să discutăm despre a-i lega pe asha’mani ca stră-jeri. La urma urmei, voi aţi legat cincizeci şi una de surori, îm-potriva voinţei lor. Era mai bine să îi aducă la cunoştinţă de la bun început faptul că ele ştiau. Cu toate acestea, noi nu pro-punem să legăm vreun bărbat fără voia lui.

Un bărbat înalt, cu părul bălai, care stătea în picioare lân-gă platformă, îi zâmbi batjocoritor.

— De ce le-am îngădui surorilor aes sedai să lege vreun b...

Ceva invizibil îl lovi în partea laterală a capului cu atâta forţă, încât picioarele i se ridicară de pe podea, înainte ca el să cadă grămadă, cu ochii închişi şi cu sângele prelingân-du-i-se din nări.

Un bărbat zvelt, cu părul cărunt care începea să i seră-rească şi cu o barbă bifurcată, se aplecă şi atinse cu un deget capul bărbatului căzut.

— Trăieşte, zise el, când se îndreptă, dar are ţeasta cră-pată şi falca ruptă.

Zici că vorbea despre vreme. Niciunul dintre bărbaţi nu se clinti din loc ca să se ofere să îl tămăduiască. Nici măcar unul!

— Am o oarecare îndemânare la tămăduire, zise Melare, strângându-şi poalele şi mişcându-se deja spre bărbatul că-zut. Îndeajuns pentru asta, cred. Cu permisiunea ta.

Taim dădu negativ din cap.

— Nu ai permisiunea mea. Dacă Mishraile va supravieţui până la căderea nopţii, va fi tămăduit. Poate că durerea îl va învăţa să tacă. Ziceai că *voi* vreţi să legaţi străjeri? *Roşiile?*

În acest ultim cuvânt se simţi mult dispreţ, dar Pevara ale-se să îl ignore. Însă ochii Tarnei ar fi putut transforma soare-le în sloiuri de gheaţă. Pevara îşi aşează o mână prevenitoare pe braţul celeilalte femei când grăi din nou.

— Roşiile au experienţă cu bărbaţii care pot conduce.

Murmure se ridicară printre asha'manii care priveau. Mur-mure furioase. Ea le ignoră şi pe acestea.

— Nu ne temem de ei. Tradiţia poate fi la fel de greu de schimbat ca legea, mai greu uneori, dar am hotărât s-o schim-băm pe-a noastră. De azi înainte, surorile Roşii pot lega stră-jeri, însă doar bărbaţi care pot conduce. Fiecare soră poate lega cât de mulţi doreşte, astfel încât să se simtă confortabil. Avându-le pe Verzi drept exemplu, cred că nu vor fi mai mult de trei sau patru.

— Prea bine.

Pevara clipi fără să vrea. „Prea bine?" Trebuie să fi înţeles greşit. Nu se putea să îl fi convins cu atâta uşurinţă.

Ochii lui Taim păreau să îi sfredelească ţeasta. El îşi des-făcu mâinile; era un gest batjocoritor.

— Ce-ai vrea să spun? Că aşa e corect? Părţi egale? Acceptă acest „prea bine" şi întreabă care bărbat îţi va îngădui să-l legi. Şi-apoi, nu uita vechea zicală; „Să domnească seniorul haosului".

Bărbaţii din sală izbucniră în hohote de râs.

Pevara nu auzise niciodată această zicală. Râsetele făceau să i se ridice părul pe ceafă.

Sfârşitul cărţii a unsprezecea din

ROATA TIMPULUI

GLOSAR

Remarcă asupra **datelor din acest glosar.** Calendarul Toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la două secole după ce ultimul bărbat aes sedai s-a stins din viaţă şi consemnează anii de după Frângerea Lumii (DFL). Atât de multe scrieri au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, încât, la sfârşitul lor, au existat dispute cu privire la anul exact, după vechiul sistem. Un nou calendar, propus de Tiam din Gazar, cinstea eliberarea de ameninţarea trolocă, iar fiecare an era numit An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârşitul Războaielor, calendarul Cazaran era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Şoim a încercat să impună un nou calendar ce începea la data întemeierii imperiului său (DÎ, De la Înteme-iere), dar el a rămas doar în memoria istoricilor. După pră-pădul şi moartea aduse de Războaiele de O Sută de Ani, un al treilea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Pescă-ruş-în-Zbor, un învăţat din rândurile oamenilor mării, şi a fost promulgat de panarhul Farede din Tarabon. De atunci şi până în zilele noastre se foloseşte calendarul Farede, care în-cepe cu sfârşitul stabilit arbitrar al Războiului de O Sută de Ani şi consemnează anii Noii Ere (NE).

Adunare: Întrunire publică a ogierilor. Întrunirea poate avea loc în interiorul sau între *steddinguri.* Este condusă de Consiliul Fruntaşilor, dar poate lua cuvântul orice ogier adult sau mulţi aleg ca un avocat să vorbească în numele lor. O adunare este adeseori ţinută lângă cea mai mare buturugă din *stedding* şi poate dura mai mulţi ani. Atunci când apare o problemă care îi poate afecta pe toţi ogierii, are loc Marea Adunare şi ogieri din toate *steddingurile* se întrunesc pentru a discuta. *Steddingurile* găzduiesc pe rând Marea Adunare.

aelfinn: O rasă de creaturi care seamănă în mare parte cu oa-menii, dar care au trăsături de şarpe, care dau răspunsuri adevărate la trei întrebări. Indiferent de întrebare, răs-punsurile lor sunt întotdeauna corecte, deşi adeseori sunt oferite într-o exprimare care nu este clară, însă întrebări-le referitoare la Umbră sunt extrem de periculoase. Aşe-zământul lor adevărat este necunoscut, dar pot fi vizitaţi prin intermediul unui *ter'angreal,* odinioară aflat în pose-sia naţiunii Mayene, dar care în ultimii anii este ţinut în Stânca din Tear. Se spune că se mai poate ajunge la ei şi intrând prin Turnul din Ghenjei. Ei vorbesc limba străve-che, pomenesc despre tratate şi înţelegeri şi întreabă dacă cei care intră poartă asupra lor fier, instrumente muzicale sau dispozitive care pot face foc. Vezi de asemenea, *eelfinn.*

Amayar: Locuitori ai uscatului de pe insulele oamenilor mă-rii. Cunoscuţi de puţine neamuri în afară de Atha'an Mie-re, Amayar sunt meşteşugarii care făuresc ceea ce este cu-noscut ca „porţelanul oamenilor mării". Adepţi ai Căii Apei, care preamăreşte acceptarea a ceea ce este în locul a ceea ce ţi-ai putea dori, aceştia nu se simt în largul lor pe mare şi se aventurează pe apă doar în bărci mici pentru pescuit, fără a se îndepărta prea mult de mal. Stilul lor de viaţă es-te foarte liniştit şi necesită foarte puţină supraveghere din partea guvernatorilor desemnaţi din rândul Atha'an Miere. Deoarece guvernatorii Atha'an Miere nu îşi doresc prea mult să se îndepărteze prea mult de mare, Amayar îşi conduc practic satele după regulile şi obiceiurile lor.

Apărători ai Stâncii: Formaţiune militară de elită din Tear. Actualul căpitan al Stâncii (comandantul Apărătorilor) este Rodrivar Tihera. Doar tairenii sunt acceptaţi în rân-dul Apărătorilor, iar ofiţerii sunt, de obicei, de viţă nobilă,

deşi provin din Case mai puţin importante sau din ramuri mai puţin însemnate ale Caselor puternice. Apărătorii ocupă fortăreaţa numită „Stânca din Tear”, din oraşul Tear, şi au sarcina să apere oraşul şi să patruleze în locul Găr-zilor Oraşului sau altele asemenea. Exceptând vremurile de război, îndatoririle lor îi îndepărtează rareori de oraş. Ca şi în cazul altor formaţiuni de elită, ei reprezintă nu-cleul în jurul căruia se formează o oaste. Uniforma Apă-rătorilor este alcătuită dintr-o haină neagră cu mâneci căptuşite şi dungi negre şi aurii, cu manşete negre, o pla-toşă lustruită şi un coif cu boruri şi protecţie cu bare de oţel. Căpitanul Stâncii poartă trei pene scurte şi albe pe coiful său, iar pe manşetele hainei trei împletituri aurii pe o fâşie de material albă. Căpitanii poartă două pene albe şi o singură împletitură aurie pe manşetele albe, locote-nenţii, o pană albă şi o singură împletitură neagră pe manşete albe, iar sublocotenenţii, o pană scurtă şi neagră şi manşete albe şi simple. Stegarii au manşete de culoarea aurului la haine, iar soldaţii au manşete prevăzute cu dungi negre şi aurii.

Arad Doman: Neam de la ţărmul Oceanului Aryth; în pre-zent, ţara este devastată de războiul civil şi de luptele îm-potriva celor juraţi Dragonului Renăscut. Capitala sa este Bandar Eban. În Arad Doman, domnitorul (rege sau regi-nă) este ales de un consiliu format din căpeteniile bresle-lor de negustori (Consiliul Negustorilor), care sunt aproa-pe întotdeauna femei. El sau ea trebuie să aparţină clasei nobile, nu a meşteşugarilor, şi este ales/ aleasă pe viaţă. După lege, regele sau regina are putere absolută, dar poa-te fi destituit/ă cu trei sferturi din voturile Consiliului. Domnitorul actual este Regele Alsalam Saeed Almadar, Senior din Almadar, Primul Înscăunat al Casei Almadar. Locul unde se află în prezent este învăluit în mister.

Arhivă: O diviziune a Bibliotecii Turnului Alb. Există două-sprezece Arhive cunoscute public, fiecare conţinând cărţi şi registre tratând un subiect anume sau subiecte înrudi-te. O a treisprezecea Arhivă, cunoscută doar surorilor aes sedai, conţine documente, registre şi istorii secrete, la ca-re au acces doar Suprema Înscăunată Amyrlin, Păstră-toarea Cronicilor şi conducătoarele din Divanul Turnului. Şi, desigur, o mână de bibliotecare care au grijă de Arhivă.

ascultători: Organizaţie de spionaj a seanchanilor. Aproape oricine din casa unui nobil, negustor sau bancher sean-chan poate fi ascultător, inclusiv *da’covale* uneori, deşi arareori *so’jhin.* Aceştia nu au un rol activ, doar privesc, ascultă şi raportează. Rapoartele lor sunt trimise Mâinilor de rang inferior care îi controlează atât pe ei, cât şi pe că-utători şi hotărăsc care informaţii trebuie transmise mai departe căutătorilor ca aceştia să poată acţiona. Vezi, de asemenea, *căutători, Mâna.*

asha’man: (1) În limba străveche, „Păzitor” sau „Apărător” ar fi apărătorii adevărului şi ai dreptăţii. (2) Nume colectiv care desemnează însă şi rangul bărbaţilor care au mers la Turnul Negru, de lângă Caemlyn, în Andor, pentru a învă-ţa cum să conducă Puterea. Pregătirea lor constă în a găsi căi prin care Puterea Supremă poate fi folosită ca armă şi, ca o excepţie de la obiceiurile Turnului Alb, odată ce în-vaţă să îmbrăţişeze *saidinul*, jumătatea masculină a Pute-rii, acestora li se cere să îşi îndeplinească toate sarcinile folosind Puterea. Când este proaspăt înrolat, un bărbat devine „soldat”; acesta poartă o haină neagră, simplă, cu guler înalt, după moda andorană. Când este

ridicat la ran-gul de „consacrat”, acesta are dreptul să poarte o insignă de argint, numită „Sabie”, pe gulerul hainei. Când ajunge la nivelul superior denumit „asha’man”, el are dreptul să poarte o insignă în formă de dragon, din aur şi email roşu, pe guler, în partea opusă „Sabiei”. Cu toate că multe femei, chiar şi soţiile, fug atunci când află că bărbaţii lor pot con-duce Puterea, mulţi bărbaţi din Turnul Negru sunt căsăto-riţi şi folosesc versiunea legăturii cu străjerul pentru a crea o legătură cu soţiile lor. Aceeaşi legătură, schimbată pentru a impune supunerea, a fost folosită de curând pen-tru a le lega şi pe surorile aes sedai luate prizoniere. Unii asha’mani au fost legaţi de aes sedai, cu toate că este folo-sită legătura tradiţională cu străjerul. Asha’manii sunt con-duşi de Mazrim Taim, care îşi zice M’Hael, „lider” în limba străveche.

Balwer, Sebban: Odinioară secretar al lui Pedron Niall (că-pitanul comandant al Copiilor Luminii), ca funcţie publică, şi şeful spionilor lui Niall, în taină. După moartea lui Niall, Balwer a ajutat-o pe Morgase (odinioară Regina Andorului) să fugă din calea seanchanilor, având motivele lui, iar acum este secretar în slujba lui Perrin t’Bashere Aybara şi a Failei ni Bashere t’Aybara. Cu toate acestea, îndatoririle lui s-au extins, iar acum îi îndrumă pe *Cha Faile* în activi-tăţile lor, acţionând ca şeful spionilor pentru Perrin, cu toate că acesta nu îl consideră astfel. Vezi *Cha Faile.*

Braţele Roşii: Soldaţi din Oastea Mâinii Roşii care au fost aleşi să îi supravegheze temporar pe ceilalţi soldaţi din Oaste şi să se asigure că aceştia nu provoacă necazuri sau stricăciuni într-un oraş sau un sat. Au fost denumiţi astfel deoarece, atunci când se află la datorie, aceştia poartă banderole roşii foarte late care aproape că le acoperă mânecile. De obicei, sunt aleşi dintre cei mai experimen-taţi şi mai de încredere bărbaţi. Din moment ce orice pa-gubă trebuie plătită de bărbaţii care servesc în Braţele Roşii, aceştia îşi dau toată osteneala ca să se asigure că este linişte şi pace. Câţiva foşti soldaţi ai Braţelor Roşii au fost aleşi ca să îl însoţească pe Mat Cauthon în Ebou Dar. Vezi, de asemenea, *Oastea Mâinii Roşii.*

Breasla artificierilor: O societate care deţinea secretul de a face artificii. Aceasta păstra foarte bine acest secret, chiar şi cu preţul vieţii. Breasla şi-a câştigat acest nume datori-tă spectacolelor grandioase, botezate „artificii”, pe care le oferă în faţa domnitorilor şi, uneori, a marilor seniori. Ar-tificii mai puţin explozive au fost vândute şi altora, înso-ţite de avertismente referitoare la dezastrul care putea rezulta din încercarea de a afla ce conţineau acestea. Odi-nioară, breasla avusese case în Cairhien şi Tanchico, dar ambele sunt acum distruse. Mai mult, membrii breslei din Tanchico au rezistat invaziei seanchane, iar supravieţui-torii au fost făcuţi *da’covale.* Breasla ca atare nu mai exis-tă. Cu toate acestea, unii artificieri au scăpat de domnia seanchană şi alte spectacole grandioase vor fi văzute, poate, într-un viitor nu atât de îndepărtat. Vezi, de ase-menea, *da’covale.*

calendar: O săptămână are zece zile, o lună – douăzeci şi opt de zile, iar un an – treisprezece luni. Câteva zile de sărbă-toare nu fac parte din nicio lună: Duminică (cea mai lungă zi din an), Sărbătoarea Recunoştinţei (o dată la patru ani, la echinocţiul de primăvară), Sărbătoarea Salvării Tutu-ror Sufletelor, numită şi Ziua Tuturor Sufletelor (o dată la zece ani, la echinocţiul de toamnă).

În vreme ce lunile au nume – Taisham, Jumara, Saban, Aine, Adar, Saven, Amadaine, Tammaz, Maigdhal, Choren, Shaldine, Nesan şi Danu –, acestea sunt arareori folosite, exceptând în documentele oficiale şi de către oficiali. Pentru majoritatea oamenilor, folosirea anotimpurilor este de-ajuns.

căpitan-general: (1) Rang militar al comandantului Gărzii Reginei în Andor. Această poziţie este deţinută în prezent de domniţa Birgitte Trahelion. (2) Titlu acordat conducă-toarei Ajah Verde, deşi cunoscut doar membrelor frăţiei Ajah Verde. Această poziţie este deţinută în prezent în Turn de Adelorna Bastine şi de Myrelle Berengari în con-tingentul surorilor aes sedai rebele care o urmează pe Egwene al'Vere. (3) Un rang seanchan, cel mai înalt din Oastea Neînvinsă, în afară de mareşal-general, care este un rang temporar atribuit uneori unui căpitan-general ca-re conduce oastea în timpul unui război.

Căpitan-Lăncier: În multe ţări, femeile de viţă nobilă nu îşi conduc personal soldaţii în luptă în circumstanţe norma-le. În schimb, angajează un soldat de meserie, aproape în-totdeauna un om din popor, care le pregăteşte şi le con-duce soldaţii. În funcţie de ţară, acest bărbat este denumit „Căpitan-Lăncier", „Căpitanul Sabiei", „Maestrul Cailor" sau „Maestrul Lăncilor". Adeseori, se zvoneşte că între domniţă şi servitor ar exista o relaţie mai apropiată. Une-ori, aceste zvonuri sunt adevărate.

Căpitanul Sabiei: Vezi *Căpitan-Lăncier.*

căutători: Mai formal, Căutători ai Adevărului, aceştia sunt o organizaţie de spionaj a Tronului Imperial Seanchan. Cu toate că majoritatea căutătorilor sunt *da'covale* şi propri-etate a familiei imperiale, aceştia au puteri atotcuprinză-toare. Până şi unul dintre Cei de Sânge poate fi arestat dacă nu răspunde oricărei întrebări puse de un căutător sau dacă nu cooperează pe deplin cu un căutător, această ultimă cerinţă fiind definită de căutătorii înşişi şi face obi-ectul revizuirii doar de către împărătească. Acei căutători care sunt *da'covale* sunt însemnaţi pe fiecare umăr cu un corb şi un turn. Spre deosebire de Gărzile Morţii, căutăto-rii sunt arareori dornici să îşi dezvăluie corbul, parţial pen-tru că asta ar însemna să dezvăluie cine şi ce sunt. Vezi, de asemenea, *Mâna, ascultători.*

Cei de Sânge: Termen folosit de seanchani pentru a desemna nobilimea. Există ranguri ale nobilimii, două pentru Cei de Sânge de rang superior şi două pentru Cei de Sânge de rang inferior. Cei de Sânge de rang superior îşi lasă unghi-ile lungi de trei centimetri şi îşi rad părţile laterale ale ca-pului, lăsându-şi o creastă pe mijloc, care este mai îngustă în cazul bărbaţilor decât al femeilor. Lungimea crestei vari-ază în funcţie de modă. Cei de Sânge de rang inferior îşi la-să unghiile lungi, dar îşi rad părţile laterale ale capului şi ceafa, lăsând să se vadă doar ceea ce pare a fi un smoc de păr, cu o coadă lată la spate care este lăsată lungă, ajun-gând adeseori până la umăr în cazul bărbaţilor, şi până la talie în cazul femeilor. Cei care au cel mai înalt rang dintre Cei de Sânge de rang superior sunt numiţi „Înaltă Doamnă" sau „Înalt Senior" şi îşi dau cu ojă unghiile primelor două degete de la fiecare mână. Cei care deţin următorul rang dintre Cei de Sânge de rang superior sunt numiţi simplu „Senior" sau „Domniţă" şi îşi dau cu ojă doar unghiile de-getelor arătătoare. Cei de Sânge de rang inferior sunt nu-miţi şi ei „Senior" sau „Domniţă", însă cei care deţin un rang mai înalt îşi dau cu ojă

unghiile ultimelor două degete de la fiecare mână, în vreme ce aceia care deţin un rang in-ferior îşi vopsesc doar unghiile de la degetele mici. Împără-teasa, precum şi membrii familiei imperiale îşi rad tot ca-pul şi îşi dau cu ojă toate unghiile. O persoană poate obţine rangul de „Cel de Sânge” sau se poate naşte cu el, iar acesta este adeseori o recompensă pentru realizări remarcabile sau serviciu în slujba Imperiului.

Cercul de Croşetat: Sunt conducătoarele Clanului. Din mo-ment ce nicio membră a Clanului nu a cunoscut vreodată ierarhia surorilor aes sedai – cunoştinţele sunt divulgate doar atunci când o aleasă a trecut testul pentru a primi şalul –, acestea nu pun accent pe Putere, ci pe vârstă. Prin urmare, femeia cea mai în vârstă este întotdeauna mai presus decât cele mai tinere. „Cercul de Croşetat” (o de-numire aleasă, la fel precum „Clanul”, pentru că este neu-tră) este alcătuit din treisprezece femei ale Clanului, cele mai în vârstă, originare din Ebou Dar, cea mai în vârstă deţinând titlul de „fruntaşă”. Conform regulilor, toate tre-buie să se retragă atunci când le vine vremea, dar atât timp cât locuiesc în Ebou Dar, ele deţin autoritatea su-premă asupra Clanului, stârnind chiar şi invidia Supremei Înscăunate Amyrlin. Deoarece Clanul a plecat din Ebou Dar, Cercul de Croşetat nu mai există, teoretic. Vezi, de asemenea, *Clanul.*

Cha Faile: (1) În limba străveche, „Gheara Şoimului”. (2) De-numire adoptată de tinerii cairhienini şi taireni, adepţi ai *ji’e’tohului,* care i-au jurat supunere oarbă Failei ni Bashere t’Aybara. În taină, aceştia sunt iscoadele şi spio-nii ei personali. De când ea a fost luată prizonieră de cla-nul shaido, aceştia îşi continuă activităţile sub îndruma-rea lui Sebban Balwer.

Clanul: Chiar din timpul Războaielor Troloce, cu mai bine de două mii de ani în urmă (aproximativ 1000-1350 FL), Turnul Alb şi-a urmat principiile, alungându-le pe femeile care nu se ridicau la nivelul aşteptărilor. Un grup alcătuit din aceste femei, temându-se să revină acasă în mijlocul războiului, a fugit în Barashta (lângă Ebou Darul din zilele noastre), cât mai departe cu putinţă. Spunându-şi „Clanul” şi „femei ale Clanului”, acestea au continuat să se ascundă şi să ofere adăpost celorlalte femei care erau alungate. În timp, abordând femei cărora li se spusese să părăsească Turnul Alb, ele au intrat în legătură şi cu fugare, iar Clanul a început să le accepte şi pe acestea. Acestea aveau grijă ca noile fete recrutate să nu afle nimic despre Clan până când nu erau convinse că surorile aes sedai nu vor veni să le captureze. La urma urmei, toată lumea ştia că fugarele erau prinse întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, iar membrele Clanului ştiau că, dacă nu rămâneau ascunse, vor fi aspru pedepsite şi ele.

Deşi era ceva necunoscut Clanului, surorile aes sedai din Turn ştiuseră de existenţa lor aproape de la început, dar fiind sub presiunea războiului, nu aveau timp să se ocupe de ele. La sfârşitul războaielor, Turnul şi-a dat sea-ma că poate ar fi spre avantajul său să nu elimine Clanul. Înainte de aceasta, mai toate fugarele reuşiseră să scape, indiferent de propaganda Turnului, însă odată ce Clanul a început să le ajute, Turnul a ştiut exact încotro se îndrep-tau fugarele şi a revendicat nouă din zece. Având în ve-dere că femeile Clanului ieşeau şi intrau în Barashta (şi ulterior în Ebou Dar), încercând să păstreze

secretul asu-pra existenţei şi numărului lor, şi fără a sta mai mult de zece ani în acelaşi loc, ca nu cumva cineva să observe că nu îmbătrâneau într-un ritm normal, Turnul credea că erau puţine la număr şi că voiau, cu siguranţă, să rămână ascunse. Pentru a folosi Clanul ca pe o capcană pentru fu-gare, Turnul a hotărât să îl lase în pace, spre deosebire de orice alt grup din istorie, şi să păstreze secretă existenţa Clanului, aceasta fiind cunoscută doar de surorile aes se-dai cu drept deplin.

Clanul nu are legi, ci mai degrabă reguli care se bazea-ză, pe de o parte, pe regulile pentru novicele şi alesele din Turnul Alb şi, pe de altă parte, pe nevoia de a păstra taina. După cum este de aşteptat, având în vedere originea Cla-nului, regulile acestuia sunt foarte stricte pentru toate mem-brele lui. Legăturile deschise din ultima vreme dintre aes sedai şi femeile Clanului, cunoscute doar de câteva surori, au produs mai multe surprize, descoperindu-se, de exem-plu, că există de două ori mai multe femei ale Clanului de-cât aes sedai şi că unele sunt mai în vârstă cu mai bine de o sută de ani decât orice aes sedai care trăieşte de dinain-te de Războaiele Troloce. Efectul acestor descoperiri, atât asupra surorilor aes sedai, cât şi a femeilor Clanului, ră-mâne doar o simplă speculaţie. Vezi, de asemenea, *Suro-rile Tăcerii; „Cercul de Croşetat”.*

Copiii Luminii: O frăţie cu stricte convingeri ascetice, care nu a jurat credinţă niciunei naţiuni şi care se dedică în-frângerii Celui Întunecat şi distrugerii tuturor iscoadelor acestuia. A fost fondată în timpul Războiului de O Sută de Ani pentru a lupta împotriva numărului tot mai mare de iscoade ale Celui Întunecat şi s-a dezvoltat în timpul răz-boiului într-o organizaţie complet militară. Au credinţe extrem de rigide şi sunt convinşi că sunt singurii deţină-tori ai adevărului şi dreptăţii. Le consideră pe aes sedai şi pe oricine care le sprijină ca fiind iscoade ale Celui Întu-necat. Cunoscuţi şi sub numele peiorativ de Mantiile Albe, aceştia fuseseră plasaţi în Amador, Amadicia, dar au fost alungaţi atunci când seanchanii au cucerit oraşul. Blazo-nul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb. Vezi, de asemenea, *inchizitori.*

Corenne: În limba străveche, „Reîntoarcerea”. Nume dat de seanchani atât flotei alcătuite din mii de corăbii, cât şi su-telor de mii de soldaţi, artizani şi alţii asemenea care se aflau pe punţile acestor corăbii, ce vor veni în urma strămoşilor pentru a revendica pământurile furate de la des-cendenţii lui Artur Aripă-de-Şoim. *Corenne* este condusă de căpitanul-general Lunal Galgan. Vezi, de asemenea, *Rhyagelle.*

cuendillar: O substanţă presupusă a fi indestructibilă, creată în Vârsta Legendelor. Orice forţă cunoscută, care este fo-losită în încercarea de a o distruge, este absorbită, sub-stanţa *cuendillar* devenind mai puternică. Cu toate că s-a crezut că metodele de obţinere a substanţei *cuendillar* au fost pierdute pentru totdeauna, au apărut zvonuri despre obiecte noi făurite din aceasta. Mai este cunoscută şi sub denumirea de „inimă de piatră”.

da’covale: (1) În limba străveche, „cel care este deţinut” sau „persoană care este proprietate”. (2) În neamul seanchan, acest termen este folosit adesea, împreună cu proprieta-tea, pentru a desemna sclavi. Sclavia are o istorie lungă şi neobişnuită în neamul seanchan, unde sclavii pot să ajungă în

poziţii de putere sau de autoritate, inclusiv pes-te cei care sunt liberi. Vezi, de asemenea, *so'jhin.*

der'morat: (1) În limba străveche, „maestru dresor". (2) În neamul seanchan, prefixul este folosit pentru a indica un senior sau un dresor foarte priceput de creaturi exotice, unul care îi pregăteşte pe alţii, cum ar fi *der'morat'raken. Der'morat* poate avea un statut social destul de înalt, cel mai înalt numindu-se *der'sul'dam.* Acesta îi desemnează pe cei care le pregătesc pe *sul'dame* şi care se numără printre ofiţerii militari de rang înalt. Vezi, de asemenea, *morat.*

eelfinn: O rasă de creaturi care seamănă în mare parte cu oa-menii, dar care au trăsături de vulpe, care îndeplinesc trei dorinţe, cu toate că cer un preţ în schimb. Dacă persoana care cere nu negociază un preţ, eelfinnii îl vor alege. În astfel de circumstanţe, cel mai obişnuit preţ este moartea, dar ei tot îşi îndeplinesc partea lor de înţelegere, cu toate că felul în care o fac este arareori aşa cum se aşteaptă persoana care cere. Aşezământul lor adevărat este necu-noscut, dar puteau fi vizitaţi prin intermediul unui *ter'an-greal* care se afla în Rhuidean. Acel *ter'angreal* a fost dus de Moiraine Damodred în Cairhien, unde a fost distrus. Se spune că se mai poate ajunge la ei şi intrând prin Turnul din Ghenjei. Ei pun aceleaşi întrebări ca aelfinnii referitor la foc, fier şi instrumente muzicale. Vezi, de asemenea, *aelfinn.*

Fain, Padan: Odinioară iscoadă a Celui Întunecat, acum este mai mult şi mai rău decât o iscoadă a Celui Întunecat şi duşman atât al rătăciţilor, cât şi al lui Rand al'Thor, pe care îl urăşte din tot sufletul. Ultima oară a fost văzut în Far Madding împreună cu Toram Riatin, care a murit acolo.

Fel, Herid: Autorul cărţii *Raţiune şi absurditate*, precum şi al altor cărţi. Fel a fost student (şi profesor) de istorie şi fi-losofie la Academia din Cairhien. A fost descoperit în ca-binetul lui cu membrele smulse.

forţare, forţat[84]: Atunci când o persoană cu abilitatea de a conduce mânuieşte cât de multă Putere Supremă poate pe perioade lungi de timp şi conduce neîntrerupt, aceasta poate învăţa mai repede şi poate dobândi forţă mai rapid. Surorile aes sedai numesc acest fenomen „forţare" sau „a fi forţat", însă ele le interzice această practică novicelor şi aleselor, deoarece există pericolul ca acestea să moară sau să se mistuie.

Gărzile Înaripate: Gărzile personale ale Primei din Mayene şi o formaţiune militară de elită din Mayene. Membrii Gărzilor Înaripate poartă platoşe vopsite în roşu şi coifuri roşii în formă de oale bordurate, care coboară până la baza gâtului în spate, şi sunt înarmaţi cu lănci cu panglici roşii. Ofiţerii

---

[84] În limba engleză *Forcing, forced*. Acelaşi termen, *forţare,* es-te folosit şi pentru a traduce *Compulsion* (compulsie), o împletitură folosită de rătăciţi pentru a-şi impune voinţa asupra unei persoane. În romanele din serie, forţarea (compulsia) apare pentru prima da-tă în *Umbra se întinde*, capitolul 46 – „Văluri", în care rătăcita Moghedien îi aplică împletitura lui Elayne şi lui Nynaeve. Mai multe detalii în https://wot.fandom.com/wiki/Compulsion (lb. en-gleză), activ la data de 06.08.2022. (n.red.)

au aripi lucrate pe părţile laterale ale coifu-rilor, iar rangul este desemnat de penele mai subţiri.

Gărzile Morţii: Formaţiune militară de elită a Imperiului Seanchan, incluzând atât oameni, cât şi ogieri. Oamenii care fac parte din Gărzile Morţii sunt toţi *da'covale,* născuţi în sclavie şi aleşi de tineri pentru a sluji imperiului, a cărui proprietate sunt. Loiali până la fanatism şi extrem de mândri, ei lasă la vedere adesea corbii tatuaţi pe umeri, însemnul pentru *da'covale* aparţinând împărătesei. Mem-brii ogieri sunt cunoscuţi cu denumirea de Grădinari şi nu sunt *da'covale.* Grădinarii sunt la fel de loiali ca oamenii din Gărzile Morţii, fiind încă şi mai de temut. Om sau ogier, nu numai că este gata să-şi dea viaţa pentru împărătească şi pentru familia imperială, dar crede că viaţa lui aparţine împărătesei, care poate face cu ea ceea ce doreşte. Coifu-rile şi armurile lor sunt lăcuite cu verde-închis şi roşu-sân-geriu, scuturile sunt lăcuite cu negru, suliţele şi săbiile fi-ind prevăzute cu ciucuri negri. Vezi, de asemenea, *da'covale.*

Gărzile Reginei: Formaţiune militară de elită din Andor. În vreme de pace, Garda răspunde de respectarea legilor da-te de regină şi de păstrarea păcii. Uniforma Gărzii Reginei este alcătuită dintr-o vestă roşie, armură din plăci lucioa-se şi emailate, o mantie de un roşu-aprins şi un coif conic, prevăzut cu bare de protecţie. Ofiţerii de rang înalt poartă pe umeri noduri care reprezintă rangul şi pot purta pin-teni aurii, în formă de cap de leu. O adăugare recentă la Garda Reginei este garda personală a Domniţei-Moşteni-toare, care este alcătuită în întregime din femei, exceptân-du-l pe căpitanul său, Doilin Mellar. Aceste femei poartă uniforme mult mai elaborate decât omologii lor bărbaţi, inclusiv pălării cu boruri largi şi pene albe, platoşe lăcuite cu roşu şi coifuri cu margini albe, precum şi panglici dan-telate cu Leul Alb al Andorului pe ele.

Hailene: În limba străveche, „Strămoşi" sau „Cei care au venit înainte". Termen folosit de seanchani pentru forţa expe-diţionară uriaşă trimisă dincolo de Oceanul Aryth pentru a cerceta tărâmurile unde domnise odinioară Artur Aripă-de-Şoim. Aflată sub comanda Înaltei Doamne Suroth, Hailene şi-a depăşit cu mult scopurile iniţiale, fiind, de fapt, urmată de *Corenne,* Reîntoarcerea. Vezi, *Corenne* Reîntoarcerea.

Hanlon, Daved: Iscoadă a Celui Întunecat, odinioară coman-dant al Leilor Albi, aflaţi în slujba rătăcitului Rahvin cât timp acesta a stăpânit oraşul Caemlyn, folosind numele de Seniorul Gaebril. Din Caemlyn, Hanlon i-a dus pe Leii Albi în Cairhien cu porunca de a continua rebeliunea îm-potriva Dragonului Renăscut. Leii Albi au fost nimiciţi de „o bulă malefică", iar Hanlon a primit poruncă să se în-toarcă în Caemlyn şi, sub numele de Doilin Mellar, a intrat în graţiile Elaynei, Domniţa-Moştenitoare. Conform zvo-nurilor, a făcut mai mult decât să intre în graţiile ei.

Ierarhia oamenilor mării: Atha'an Miere sau oamenii mării sunt conduşi de stăpâna corăbiilor din neamul Atha'an Miere. Ea este ajutată de călăuza vânturilor aparţinând stăpânei corăbiilor şi de către maestrul spadasin. Aceasta este urmată în ierarhie de clanul stăpânelor valurilor, fi-ecare ajutată de o călăuză

a vânturilor şi de către un ma-estru spadasin. Acestea sunt urmate de stăpânele velelor (căpitani de corăbii) din clanul ei, fiecare ajutată de către o călăuză a vânturilor şi de către un încărcător de măr-furi. Călăuza vânturilor aparţinând stăpânei corăbiilor de-ţine autoritatea peste toate călăuzele vânturilor din cla-nul stăpânelor valurilor, care, la rândul lor, deţin autori-tatea peste toate călăuzele vânturilor din clanul ei. De asemenea, maestrul spadasin deţine autoritatea peste toţi maeştrii săbiilor, iar aceştia, la rândul lor, peste încărcă-torii de mărfuri din clanurile lor. În neamul oamenilor mării, rangul nu se moşteneşte. Stăpâna corăbiilor este aleasă pe viaţă de către „Primele Douăsprezece" din nea-mul Atha'an Miere, cele mai în vârstă douăsprezece stă-pâne ale valurilor din clan. Stăpâna valurilor dintr-un clan este aleasă de stăpânele velelor cele mai în vârstă din danul ei, numite simplu „Primele douăsprezece", termen folosit, de asemenea, pentru a desemna cele mai în vârstă stăpâne ale velelor prezente pretutindeni. Aceasta poate fi demisă tot printr-un vot al Primelor Douăsprezece. De fapt, oricare dintre ele, în afară de stăpâna corăbiilor, poate fi retrogradată până la poziţia de matelot dacă este acuzată de abuz, laşitate sau orice altă ilegalitate. Toto-dată, dacă o stăpână a valurilor sau stăpâna corăbiilor moa-re, atunci călăuza vânturilor ei trebuie să slujească, de nevoie, o femeie de rang inferior, retrogradând ea însăşi în rang, devenind echivalenta uneia care a fost ridicată pentru prima oară de la rangul de ucenică la cel de călăuză a vânturilor în ziua în care ea însăşi şi-a scos însemnele pentru cele mai înalte onoruri. Atha'an Miere, care până de curând au păstrat distanţa faţă de surorile aes sedai prin diferite mijloace şi diversiuni, sunt conştienţi de faptul că femeile care pot conduce au o viaţă mai lungă decât ceilalţi oameni, deşi viaţa pe mare este suficient de periculoasă, astfel încât acestea ajung arareori să îşi tră-iască toată viaţa. Astfel ei ştiu că o călăuză a vânturilor poate atinge culmile, apoi se poate prăbuşi, doar ca să o ia de la început înainte să moară.

inchizitori: Ordin în cadrul frăţiei Copiii Luminii. Ei îşi spun „Mâna Luminii", iar scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînţelegeri şi dezvăluirea iscoadelor Celui Întunecat. Când este vorba de căutarea adevărului şi a Luminii, metoda lor obişnuită de interogare este tortu-ra; atitudinea lor obişnuită: cred că deja cunosc adevărul şi trebuie doar să îşi convingă victimele să recunoască. Uneori, acţionează ca şi cum ar fi complet separaţi de Co-piii Luminii şi de Consiliul Unşilor, care îi conduce pe Co-pii. În fruntea inchizitorilor este Marele Inchizitor, în pre-zent Rhadam Asunawa, care se află în Consiliul Unşilor. Însemnul lor este o cârjă roşie de cioban.

Ishara: Prima regină din Andor (aproximativ AL 994-1020). La moartea lui Artur Aripă-de-Şoim, Ishara şi-a convins soţul, unul dintre cei mai importanţi generali ai lui Artur, să ridice asediul Tar Valonului şi să o însoţească în Caemlyn cu cât mai mulţi oşteni din armată. Dacă alţii au încercat să pună stăpânire pe întreg imperiul lui Aripă-de-Şoim şi au eşuat, Ishara a cucerit o mică parte din acesta. În ziua de azi, aproape fiecare Casă nobilă din Andor este des-cendentă a Isharei, iar dreptul de a revendica Tronul Le-ului depinde atât de descendenţii ei direcţi, cât şi de nu-mărul de legături ce duc la ea.

înţeleaptă: Denumire onorifică folosită în Ebou Dar pentru femeile cunoscute pentru abilităţile lor incredibile de a tămădui aproape orice rană. Conform tradiţiei, o înţeleap-tă se distinge după cingătoarea roşie. Cu toate că

unii au observat că multe, dacă nu majoritatea, dintre înţeleptele din Ebou Dar nu se trăgeau din Altara, darămite din Ebou Dar, ceea ce nu se ştia decât de curând, şi doar de către puţini oameni, era faptul că toate înţeleptele sunt femei ale Clanului şi folosesc diferite versiuni ale tămăduirii, oferind ierburi şi comprese doar ca acoperire. Odată cu fuga Clanului din Ebou Dar, după ce seanchanii puseseră stăpânire pe oraş, aici nu a mai rămas nicio înţeleaptă. Vezi, de asemenea, *Clanul.*

Kaensada: O regiune din seanchan care este populată de triburi mai puţin civilizate. Aceste triburi se luptă adese-ori între ele, la fel şi familiile individuale din cadrul tribu-rilor. Fiecare trib are obiceiurile şi tatuajele sale, ultimele neavând nicio noimă pentru cei din afara tribului respec-tiv. Majoritatea oamenilor din triburi îi evită pe locuitorii mai civilizaţi ai Seanchanului.

Legiunea Dragonului: O formaţiune militară numeroasă, con-stând doar din pedestraşi, ce i-a jurat credinţă Dragonului Renăscut şi care este pregătită de Davram Bashere res-pectând regulile impuse de el şi de Mat Cauthon, reguli ce au la bază folosirea picioarelor. Deşi mulţi bărbaţi se ofe-ră voluntari, aproape toţi legionarii sunt aleşi de recruto-rii din Turnul Negru, care mai întâi îi strâng laolaltă pe bărbaţii care doresc să îl urmeze pe Dragonul Renăscut şi abia după ce îi trec prin porţi, lângă Caemlyn, îi selectează pe cei care pot fi învăţaţi să conducă Puterea. Cei care ră-mâneau aveau să fie în taberele de pregătire ale lui Bashere.

Legiunea Zidului: Odinioară o formaţiune militară de elită din Ghealdan. Era nu doar un nucleu al oricărei oşti, alcă-tuită din soldaţii nobilimii din Ghealdan, dar şi o gardă de corp a domnitorului din Ghealdan. Aceasta păstra ordinea în capitala Jehannah în locul Gărzii Oraşului. După ce membrii acesteia au fost măcelăriţi, iar supravieţuitorii au fost alungaţi de adepţii Profetului Masema, nobilii din Consiliul Superior al Coroanei au hotărât că, fără Legiune, puterea şi influenţa lor asupra oricărui domnitor sporise, prin urmare au reuşit să oprească reformarea Legiunii. Însă regina actuală, Alliandre Maritha Kigarin, a plănuit să facă tocmai acest lucru; planurile ei ar avea un efect ex-ploziv dacă ar fi cunoscute de către Consiliul Superior al Coroanei.

Maestrul Cailor; Maestrul Lăncilor: Vezi *Căpitan-Lăncier.*

marath'damane: În limba străveche, „cele care trebuie să poarte lesă" şi, de asemenea, „cineva care trebuie să poar-te lesă". Termen folosit de seanchani pentru orice femeie capabilă să conducă Puterea şi care nu poartă zgarda de *damane.*

marş: Vezi unităţi de suprafaţă.

Mâna: În Seanchan, Mâna se referă la un asistent principal sau la cineva din ierarhia funcţionarilor imperiali. Mâna împărătesei este din primul rang, iar Mâinile inferioare se regăsesc printre cei de rang inferior. Unele Mâini acţio-nează în taină, cum ar fi acelea care îi îndrumă pe căută-tori şi pe ascultători; altele sunt cunoscute şi îşi afişează rangul, purtând numărul cuvenit de mâini aurii brodate pe veşmintele lor.

Mellar, Doilin: Vezi *Hanlon, Daved.*

Mera'din: În limba străveche, „Cei fără fraţi". Denumire adoptată, la nivel social, de acei aieli care şi-au abandonat clanul şi septul şi s-au alăturat clanului Shaido pentru că nu îl acceptă pe Rand al'Thor drept *Car'a'carn,* sau pentru că au refuzat să accepte revelaţiile lui referitoare la isto-ria şi originile neamului aiel. Părăsirea clanului sau a sep-tului este considerată o blasfemie de către aieli, prin ur-mare, grupurile războinice ale clanului Shaido au refuzat să îi primească şi astfel aceştia au înfiinţat această gintă denumită „Cei fără fraţi".

morat: În limba străveche, „dresor". În neamul seanchan, acest termen este folosit pentru cei care dresează animale exo-tice, cum ar fi *morat'raken*, un dresor de *raken,* denumit în termeni uzuali „zburător". Vezi, de asemenea, *der'morat.*

monedă: După multe secole de negoţ, termenii standard pentru monede sunt aceiaşi în fiecare ţinut: coroane (cea mai mare monedă ca mărime).

nucleu: Unitatea fundamentală de organizare a Ajah Neagră. Un nucleu este alcătuit din trei surori care se cunosc între ele; fiecare membră a nucleului mai cunoaşte încă o soră a Ajah Neagră, care este necunoscută celorlalte două din nucleul ei.

Oastea Mâinii Roşii: Vezi *Shen an Calhar.*

Prima Gânditoare: Titlu acordat conducătoarei Ajah Albă. În prezent, în Turnul Alb, această poziţie este ocupată de Ferane Neheran. Ferane Sedai este una din doar două conducătoare de Ajah care fac parte, în prezent, şi din Di-vanul Turnului.

Prima Ţesătoare: Titlu acordat conducătoarei Ajah Galbenă. În prezent, în Turnul Alb, această poziţie este ocupată de Suana Dragand. Suana Sedai este una din cele două con-ducătoare de Ajah care fac parte, în prezent, şi din Diva-nul Turnului. Romanda Cassin deţine această poziţie prin-tre rebele.

Profetul: Mai formal, Profetul Seniorului Dragon. Odinioară cunoscut ca Masema Dagar, soldat shienaran, el a avut o revelaţie şi a hotărât că fusese chemat pentru a duce mai departe vestea despre Renaşterea Dragonului. Crede că nimic – nimic! – nu este mai important decât să-l recu-noască pe Dragonul Renăscut ca Lumină întrupată şi să răspundă la chemările Dragonului Renăscut. El şi adepţii lui sunt în stare să întrebuinţeze orice mijloace pentru a-i obliga pe alţii să îl glorifice pe Dragonul Renăscut. Luân-du-şi numele de „Profetul", a adus haosul în Ghealdan şi în Amadicia, pe care le controlează în mare parte. El i s-a alăturat lui Perrin Aybara, care a fost trimis să îl ducă la Rand, iar acesta, dintr-un motiv necunoscut, a rămas cu Perrin chiar dacă întârzie să meargă la Dragonul Renăs-cut. El este urmat de bărbaţi şi femei de cea mai joasă speţă; dacă aceştia nu au fost aşa atunci când au fost atraşi de farmecul lui, atunci au devenit astfel sub influ-enţa lui.

Purtător de stindard: Un rang seanchan echivalent cu pur-tător de flamură[85].

Răscolire: (1) Abilitatea de a folosi Puterea Supremă pentru a diagnostica starea fizică şi boala. (2) Abilitatea de a des-coperi zăcăminte de minereuri metalice folosind Puterea Supremă. Surorile aes sedai au pierdut de mult această abilitate, probabil pentru că denumirea a fost utilizată pentru o altă abilitate.

Rătăciţi: Numele dat celor mai puternici treisprezece bărbaţi şi femei aes sedai cunoscuţi vreodată, care s-au alăturat Umbrei în timpul Vârstei Legendelor, fiind închişi în tem-niţa Celui Întunecat, atunci când aceasta a fost pecetluită. Deşi se credea că doar aceştia au renunţat la Lumină în timpul Războiului Umbrei, au mai existat şi alţii; cei trei-sprezece aveau doar rangul cel mai înalt. În prezent, nu-mărul rătăciţilor (care îşi spun „Cei Aleşi" sau „Numiţi") s-a împuţinat de la trezirea lor. Unii dintre cei ucişi s-au reîncarnat în alte trupuri şi au primit alte nume, însă mul-te lucruri nu se cunosc despre identităţile şi locurile unde stau ascunşi.

Reîntoarcerea: Vezi *Corenne.*

Rhyagelle: În limba străveche, „Cei care se întorc acasă". O altă denumire pentru seanchanii care s-au reîntors în ţi-nuturile deţinute odinioară de Artur Aripă-de-Şoim. Vezi, de asemenea, *Corenne, Hailene.*

Seandar: Capitala imperială a Seanchanului, aflată în partea de nord-est a continentului Seanchan. Este, de asemenea, cel mai mare oraş din imperiu.

sei'mosiev: În limba străveche, „ochi coborâţi" sau „ochi ple-caţi". În neamul seanchan, a spune despre cineva că a „de-venit *sei'mosiev"* înseamnă că persoana aceea „şi-a pier-dut chipul". Vezi, de asemenea, *sei'taer.*

***sei'taer*:** În limba străveche, „privire îndrăzneaţă" sau „privi-re fixă". În neamul seanchan, acest termen se referă la onoare sau la chip, la abilitatea de a privi pe cineva în ochi. Este posibil să „fii" sau să „ai" *sei'taer,* ceea ce înseamnă că ai onoare şi chip. Mai înseamnă, de asemenea, „a dobândi" sau „a pierde" *sei'taer.* Vezi, de asemenea, *sei'mosiev.*

Shara: Un ţinut misterios care se află la răsărit de Pustiul Aiel. Ţinutul este protejat atât de formele de relief neprimitoa-re, cât şi de zidurile ridicate de om. Se ştiu puţine lucruri despre Shara, deoarece locuitorii ţinutului par să îşi dea toată osteneala să-şi păstreze secretă cultura. Sharanii neagă că ar fi fost afectaţi de Războaiele Troloce, cu toate că aielii susţin contrariul. Aceştia neagă că ar şti despre în-cercările de invazie ale lui Artur Aripă-de-Şoim, în ciuda relatărilor martorilor din neamul oamenilor mării. Puţine-le informaţii care s-au scurs arată că sharanii sunt conduşi de un monarh absolut, o Sh'boan dacă este femeie şi un

---

[85] *Standardbearer* şi, respectiv, *Bannerman* în textul original. În limba română există cuvinte similare celor două substantive en-glezeşti: *portdrapel* (sau, mai potrivit, arhaismul *portstindard*) pen-tru *Standardbearer* şi *stegar* pentru *Bannerman*. Traducătoarea a forţat o denumire în limba română pentru *bannerman*, pe care nu a folosit-o niciodată în textul tradus. (n.red.)

Sh'botay dacă este bărbat. Monarhul respectiv domneşte exact şapte ani, apoi moare. La domnie parvine, apoi, pere-chea sa, care domneşte timp de şapte ani, apoi moare. Acest tipar s-a repetat încă de la Frângerea Lumii. Sharanii cred că aceste decese sunt „Voinţa Pânzei".

În Shara există persoane care pot conduce, cunoscuţi cu denumirea de Ayyad, care sunt tatuaţi pe faţă la naşte-re. Femeile Ayyad impun legile privitoare la Ayyad cu toa-tă forţa. În cazul unei relaţii intime între un Ayyad şi un non-Ayyad, acesta din urmă este pedepsit cu moartea, iar Ayyadul este, de asemenea, executat dacă există dovezi împotriva lui sau a ei. Dacă se naşte un copil din această legătură, acesta este expus elementelor naturii şi moare. Bărbaţii Ayyad sunt folosiţi doar pentru reproducere. Când ajung la vârsta de douăzeci şi unu de ani sau încep să conducă, oricare variantă ar fi, aceştia sunt ucişi de fe-meile Ayyad, iar trupul lor este incinerat. Se presupune că membrii Ayyad conduc Puterea Supremă doar din porun-ca primită de la Sh'boan sau Sh'botay, care este mereu în-conjurat/ă de femei Ayyad. Până şi numele ţinutului nu este sigur. Se ştie că băştinaşii îi spun în mai multe feluri, inclusiv Shamara, Co'dansin, Tomaka, Kigali şi Shibouya.

Shen an Calhar: În limba străveche, „Oastea Mâinii Roşii".

Câţiva eroi legendari care au înfăptuit multe fapte de vitejie şi au murit, în cele din urmă, apărând neamul ma-netheren atunci când ţara lor a fost distrusă în timpul Războaielor Troloce. (2) O formaţiune militară formată aproape din întâmplare de Mat Cauthon şi organizată du-pă modelul forţelor militare din perioada în care artele militare au atins culmea, pe vremea lui Artur Ari-pă-de-Şoim şi în veacurile imediat următoare.

Sisnera, Darlin: Înalt senior din Tear, a participat odinioară într-o rebeliune împotriva Dragonului Renăscut, dar acum îi slujeşte acestuia ca logofăt în Tear.

so'jhin: Cea mai apropiată traducere din limba străveche ar fi „sus printre cei de jos", deşi unii îl traduc prin „atât cer, cât şi vale". *So'jhin* este termenul pe care seanchanii îl întrebuinţează pentru servitorii care moştenesc rangul su-perior. Aceştia sunt *da'covale,* proprietate, deşi ocupă o poziţie de autoritate şi, adesea, de putere. Până şi Cei de Sânge se comportă cu băgare de seamă atunci când se află în preajma *so'jhinilor* familiei imperiale şi li se adresează *so'jhinilor* împărătesei ca unor egali. Vezi, de asemenea, *Cei de Sânge; da'covale.*

Soldaţi[86]: Soldaţi care i-au jurat credinţă unui senior sau unei domniţe.

Succesiune: În general, atunci când o Casă urmează alteia la tron. În Andor, termenul este folosit de obicei pentru lup-ta pentru tron care a urmat după moartea lui Mordrellen. Dispariţia Tigrainei a lăsat Casa Mantear fără o Domni-ţă-Moştenitoare şi au trecut doi ani înainte ca Morgase, din Casa

---

[86] *Armsmen* în textul original. Tradus *mot à mot,* ar fi *oameni de arme,* adică *militari* sau *oşteni.* A traduce substantivul prin *sol-daţi,* nu este cea mai fericită opţiune, deoarece soldat desemnează un grad militar. *Oşteni* ar fi fost o traducere mai potrivită, ţinând seama că Vârsta a Treia este asemănătoare Evului Mediu. Nici *oameni de arme* n-ar fi fost un termen nepotrivit. (n.red.)

Trakand, să urce pe tron. În afara hotarelor Andoru-lui, acest conflict era cunoscut sub denumirea de „Al Tre-ilea Război al Succesiunii Andorane”.

Strămoşi: Vezi *Hailene.*

Şerpi şi vulpi: Un joc foarte îndrăgit de copii până când se maturizează suficient de mult, încât să îşi dea seama că nu poate fi câştigat niciodată dacă nu se încalcă regulile. Se joacă pe o tablă prevăzută cu linii ca o pânză şi cu săgeţi care arată direcţia. Există zece discuri pe care sunt desenate cu cerneală nişte triunghiuri, acestea reprezen-tând vulpile, şi zece discuri pe care sunt desenate cu cer-neală nişte linii sinuoase, acestea reprezentând şerpii. Jo-cul începe prin rostirea următoarelor cuvinte: „Curaj pen-tru a întări, foc pentru a orbi, muzică pentru a ameţi, fier pentru a lega”, în vreme ce se descrie cu mâna un triunghi cu o linie sinuoasă. Zarurile sunt aruncate pentru a determina mişcările făcute de jucători şi de şerpi şi vulpi. Dacă un şarpe sau o vulpe ajunge pe pionul unui jucător, acesta iese din joc. Atâta vreme cât sunt respectate regu-lile, acest lucru se întâmplă întotdeauna.

Taborwin, Breane: Odinioară o nobilă din Cairhien plictisi-tă, ea şi-a pierdut averea şi statutul, iar acum este o sim-plă servitoare, dar are o relaţie romantică serioasă cu un bărbat pe care altădată l-ar fi dispreţuit.

Taborwin, Dobraine: Senior din Cairhien. În prezent, el îi slujeşte Dragonului Renăscut ca logofăt în Cairhien.

Tarabon: O naţiune de pe ţărmul Oceanului Aryth. Odinioară o mare naţiune comercială, o sursă de covoare, vopsele şi artificii ale Breslei Artificierilor, printre altele. Tarabon a ajuns în vremuri grele. Devastat de anarhie şi un război civil, compus în acelaşi timp de războaie împotriva ţinutului Arad Doman şi a Celor Juraţi Dragonului, ţinutul era vulnerabil la sosirea seanchanilor. Acum se află sub stă-pânirea seanchană; Casa Breslei Artificierilor a fost dis-trusă şi majoritatea artificierilor au fost făcuţi *da’covale.* Majoritatea tarabonerilor par a fi recunoscători că sean-chanii au restabilit ordinea şi, din moment ce aceştia le îngăduie să trăiască în continuare fără a se băga în trebu-rile lor, tarabonerii nu par dornici să pornească un război, încercând să îi alunge pe seanchani. Cu toate acestea, există câţiva seniori şi soldaţi taraboneri care rămân în afara sferei de influenţă a seanchanilor şi speră să îşi re-câştige ţinutul.

unităţi de măsură greutate: 10 uncii = 1 livră; 10 livre = 1 piatră; 10 pietre =100 livre; 10 livre = 1 tonă.

unităţi de măsură lungime: 10 inci = 1 picior; 3 picioare = 1 pas; 2 paşi = 1 palmă; 1 000 palme = 1 milă; 4 mile = 1 leghe.

unităţi de măsură suprafaţă: (1) Uscat: 1 panglică = 15 m × 7 m; 1 sfoară = 15 m × 40 m; 1 ţol = 70 m × 70 m; 1 funie
70 m × 760 m; 1 marş = 760 m × 760m (1/4 milă)

(2) Material: 1 pas = 1 pas şi 1 palmă × 1 pas şi 1 palmă.

valută: După multe secole de negoţ, termenii obişnuiţi pen-tru monede sunt aceiaşi în fiecare ţinut: coroane (cea mai mare monedă ca dimensiune),

mărci şi bănuţi. Coroanele şi mărcile pot fi bătute în aur sau argint, în vreme ce bă-nuţii pot fi din argint sau cupru, ultimul fiind numit sim-plu „bănuţ”. Cu toate acestea, în diferite ţinuturi, aceste monede pot avea mărimi şi greutăţi diferite. Chiar şi în cazul aceleiaşi naţiuni, monedele de diferite mărimi şi greutăţi au fost bătute de diferiţi domnitori. Datorită ne-goţului, monedele diferitelor naţiuni pot fi găsite aproape peste tot. Din acest motiv, bancherii, cămătarii şi negusto-rii folosesc cântare pentru a hotărî valoarea fiecărei mo-nede primite. Până şi o cantitate mare de monede este cântărită din acest motiv.

Cele mai grele monede provin din Andor şi Tar Valon, iar în aceste locuri valorile relative sunt: 10 bănuţi de cu-pru = 1 penny de argint; 100 penny de argint = 1 marcă de argint; 10 mărci de argint = 1 coroană de argint; 10 coroane de argint = 1 marcă de aur; 10 mărci de aur = 1 coroană de aur. Dimpotrivă, în Altara, unde monedele mai mari conţin mai puţin aur sau argint, valorile relative sunt: 10 bănuţi de cupru = 1 penny de argint; 21 penny de ar-gint = 1 marcă de argint; 20 de mărci de argint = 1 coroa-nă de argint; 20 de coroane de argint = 1 marcă de aur; 20 de mărci de aur = 1 coroană de aur.

Singurele bancnote din hârtie sunt „notele privind drepturile”, care sunt emise de bancheri şi care garantează prezentarea unei anume cantităţi de aur sau argint atunci când aceste note sunt înaintate. Din cauza distanţelor mari dintre oraşe, a perioadei de timp îndelungate nece-sare pentru a călători dintr-un oraş într-altul şi a dificul-tăţilor întâmpinate de tranzacţiile la mari distanţe, o notă privind drepturile poate fi acceptată la valoarea sa deplină într-un oraş aflat în apropierea băncii care a emis-o şi poate fi acceptată la o valoare mai mică dacă oraşul este mai departe. De obicei, o persoană înstărită, care intenţi-onează să facă o călătorie lungă, avea asupra ei una sau mai multe note privind drepturile pentru a le da în schim-bul monedelor în caz de nevoie. De obicei, aceste note sunt acceptate doar de bancheri sau de negustori şi nu sunt folosite niciodată în prăvălii.